

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Death isn't the end.
Love reigns eternal.*

THE SHADOW BRIDE

SHELBY
MAHURIN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
SERPENT & DOVE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE SHADOW BRIDE

SHELBY
BtAHURIH

HARPER

Bir HarperCollinsPuölishers Künyesi

Adanmışlık

Bu kitabın sayfalarında sonsuza dek yaşayacak olan Pippa için

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

İthaf

Birinci Bölüm

Birinci Bölüm: Yansıma

İkinci Bölüm: Yedinci Sandalye

Üçüncü Bölüm: Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur Dördüncü

Bölüm: Seans

Beşinci Bölüm: Ölümden Daha Kötü Bir

Kader Altıncı Bölüm: Revenant

Yedinci Bölüm: Çok Sayıda Düş

Sekizinci Bölüm: Bağışlanma

Dokuzuncu Bölüm: Petite Mentouse

İkinci Bölüm

Onuncu Bölüm: Öyle Olsun, Öyle

Olacak On Birinci Bölüm: Bir Hırsızın

Ölümü On İkinci Bölüm: Mon Mariée

On Üçüncü Bölüm: Tabu

On Dördüncü Bölüm: Beklenmedik

Ziyaretçiler On Beşinci Bölüm: Anne Gibi,

Kız Gibi On Altıncı Bölüm: Peçedeki Yırtık

On Yedinci Bölüm: Siyah Bir Suare

On Sekizinci Bölüm: Le Roi Est Mort

On Dokuzuncu Bölüm: Funda Çiçekleri

Yirminci Bölüm: Kan Paylaşımı Yirmi

Birinci Bölüm: Veda

Üçüncü Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm: Mila Dönüyor

Yirmi Üçüncü Bölüm: Kulübe Yirmi
Dördüncü Bölüm: Mathilde Yirmi
Beşinci Bölüm: Le Lien Éternel Yirmi
Altıncı Bölüm: Geri alınamaz Yirmi
Yedinci Bölüm: Tozdan Toza
Bölüm Yirmi Sekiz: Güneş Bile Uyumalı Bölüm Yirmi
Dokuz: Buz Kraliçesi ile Görüşme Otuzuncu Bölüm:
Ölümle Randevu
Otuz Birinci Bölüm: Kırık Kelebekler
Otuz İkinci Bölüm: Kabusları Romantikleştirmek
Otuz Üçüncü Bölüm: Batı Kulesi
Bölüm Otuz Dört: Bir Dostluk Jesti

Dördüncü Bölüm

Bölüm Otuz Beş: Şeytan ve Güneş Bölüm
Otuz Altı: Değerli Kızları Bölüm Otuz Yedi:
Yıldız Tozu
Otuz Sekizinci Bölüm: Başka Birinin
Günahları Bölüm Otuz Dokuz: Lütfen Kal
Kırkıncı Bölüm: Ev
Bölüm Kırk Bir: İki Avcı, Üç Cadı ve Dört Vampir Bir Mağaraya Giriyor
Bölüm Kırk İki: İkinci GirdapKırk Bölüm
Üç: Nazik Olma Bölüm Kırk Dört: Ölüler
Diyarı Bölüm Kırk Beş: Nazik Bir Gece
Bölüm Kırk Altı: Gelgit Değişir
Bölüm Kırk Yedi: Bir Mum ve Gölgesi Kırk
Sekizinci Bölüm: Yeni Bir Başlangıç Kırk
Dokuzuncu Bölüm: Sonsuza Dek Mutlu

Sonsöz

Teşekkür Yazar
Hakkında
Shelby Mahurinin Kitapları'
Back Ad

Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

Chat échaud  craint l'eau froide.
Bir kere ısırılan, iki kere utanır.

Birinci Bölüm

Yansıma

Sessizliği dolduran tek şey bir müzik kutusunun basit zil sesi.

Yatak odasının karşısından bibloyu izliyorum, figürler mekanik bir dansla dönüyor, boyalı kanatları tek bir mumun ışığında parlıyor. Reid bu akşam ben uyuma numarası yaparken mumu yakmıştı. Alacakaranlıkta Lou, ay ışığının içeri girmesini umarak perdeleri geri çekmek için döşeme tahtaları üzerinde parmak uçlarında yürüdü, ancak fırtına bulutları gece gökyüzünü gizledi ve gölgeler onun yerine pencereden içeri süzüldü. Periler ışık halelerinin içinde dans ederken beni bir pelerin gibi sarıyorlardı.

"İyi misin, Célie?" Mila yatağın yanındaki sandalyeden fısıldıyor.

Mağaradan sonra, Saint-Cécile'in yakınındaki örtüde bir yırtık buldu ve yaşayanlar diyarında yanımda oyalanmak için oradan kayd. Çok az konuşmasına ve benden daha da az konuşmamı istemesine rağmen, bunu takdir edip etmediğime karar veremiyorum. Onu burada isteyip istemediğime karar veremiyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

Ve periler danslarına devam ediyor.

Lou ve Reid, Chasseur Kulesi'ndeki odamdan müzik kutusunu getirdiler, diğer tüm dünyevi birlikte: balmumu mumları ve gül parfümü şişeleri, yapıştırma mücevherler ve sırtları çatlamış hikaye kitapları. Yatağımın üzerinde zümrüt yeşili bir yorgan. Köşede duran yaldızlı bir ayna. Şu anda üzerimde olan film gibi, gülünç gecelik.

Evlerini benim eşyalarımınla doldurarak yardım etmek istediler. Bana hâlâ Célie Tremblay olduğumu hatırlatmak istediler.

Bir zamanlar bu müzik kutusundaki perilere, onları sevdiğim kadar imrendiğimi bilemezlerdi. Kanatlarını çalıp onların diyarına uçmayı, vahşi yaratıkları büyülemeyi ve kendi peri prensime kur yapmayı arzuluyordum. Bakıcım Evangeline, sekizinci doğum günümde bana bu kutuyu hediye etmişti ve Filippi-kızgın bir şekilde- müzik kutusunu komodinimden alıp paramparça edene kadar iki hafta boyunca başka bir şey konuşmadım.

Tabii ki anında pişman oldu ve perileri elinden geldiğince birbirine yapıştırdı. Gülümsemelerindeki yeni çatlakları hiç fark etmemiştim. Belki de o zamanlar çok gençtim - büyük, kapsamlı maceralar ve kalp durduran romantizm hayalleri kurmakla meşguldüm - ya da belki de sadece dikkat etmedim. Şimdi o çatlaklara bakıyorum ve sessizce onlardan nefret ediyorum.

Çok aptalca şeyler hayal ettim.

Arkamı dönüp bir kez daha nefes almadan önce derin bir iç çekiyorum - içgüdüsel bir tepki, bedenimi artık ihtiyaç duymadığı havayla dolduran bir tepki. *Hata yaptım.* Ani koku akışıyla midem daralıyor ve ağzıma taze tükürük doluyor. Başım zonkluyor. Diş etlerim zonkluyor. Mide bulantısına karşı gözlerimi kapatsam da, göz kapaklarımın karanlığı mide bulandırıcı bir renk kaleydoskopuna dönüşüyor ve oturma odasındaki kalp atışlarıyla uyum içinde çarpıyor. İki tane. Dişlerim uzamaya başlarken ve tükürük akmaya devam ederken bile yumruklarım kıvrılıyor. Boğazım izinsiz kasılıyor ve bir anlığına bakışlarım yatak odasının kapısına kayıyor. Her şey bıçak gibi kesiliyor.

Lou ve Reid hemen ötesine geçiyorlar.

Mutfakta yemek hazırladıklarını duyabiliyorum; çatal bıçak sesleri, birbirlerinin yanından geçerken ara sıra omuzlarının birbirine sürtünmesi. Reid onun şakağına bir öpücük kondurduğunda Lou'nun kalp atışları hafifçe hızlanıyor. Lou da onun kışına vurunca kıkırdar. Kendilerini tamamen birbirlerine kaptırmışlardır.

Tamamen dikkatim dağıldı.

Seni fark etmeyecekler, diye fısıldıyor tanıdık bir ses zihnimin arkasında. *Çok geç olana kadar.*

Ve bu doğru. Gözlerimi kapatsam da, vücutlarından pompalanan kanı neredeyse görebiliyorum ve tadının nasıl olacağını hayal edebiliyorum - kalın, zengin ve dilimde sıcak, *çökmekte* olan, kralların ziyafeti gibi. Mila beni durdurmadı. Son anlarımı birlikte geçirdik ve bundan bahsetmemiş olsa da kaderimden kısmen sorumlu hissettiğini biliyorum. Belki de beni bir şekilde o berbat altın ışığa doğru *zorlasaydı*, bunların hiçbiri olmayacaktı, ama bunun yerine bana seçim yapmamı söyledi.

Eğer , seçimimi sonsuza dek kaybedeceğimi söyledi. İronik bir durum.

Sertçe yutkunuyorum. Hayır, Mila beni durdurmazdı - durduramazdı - ama Odessa durdurur muydu? Başımı eğerek kitabının her sayfasını çevirişini dinliyorum, bir yandan da hastalıklı tatlı insanları görmezden geliyor. "Onlar benim dişlerimi

ağrıyor," dedi dün ve o kendine has delici bakışlarını üzerime dikti. "Eve ne zaman gidebiliriz?"

Home.

Onun için bu Requiem demek. Michal onu buraya bana göz kulak olması, *yol göstermesi* için gönderdi ama Cesarine'de kalmaya hiç niyeti yoktu. İçten içe Michal'ın da böyle bir niyeti olmadığını biliyorum. Bana söylediği son sözler hâlâ rüyalarımın giriyor -ya da uyusaydım girecekti.

Lütfen kal.

Onu duyduğumu bilmiyor. Onu duymamalıydım -kalbim durduğu için değil- ama duydum. Onu duydum ve *duymazdan* gelemiyorum. Kalmam için yalvardı ama şimdi nerede? Neden Requiem'de onunla kalmam için ısrar etmedi? Ve eğer orada değilse, neden Odessa yerine geçiş sürecinde bana yardım etmek için *burada*, bu sefil odada bana katılmadı? Sorular beni hasta ediyor - saçma, anlamsız, sorunlarımın en küçüğü - yine de onları bırakamıyorum. Gitmesine izin vermek için. Dikkatimi bu kızıl bulanıklıktan uzaklaştıracak çok az şey varken, Michal tenime bir zehir gibi yayıldı ve onu kaşımadan duramıyorum.

Beni terk etmek için neden ısırıldı? Neden beni arkadaşlarımdan bakımına bıraktı - onlara *zarar vermem* için?

Avuç yanmaya başlayana kadar elimin kapı kolunu kavradığını fark etmiyorum.

Bir tıslamayla onu bırakıyorum ve topuzun etrafındaki gümüş zincire bakarak sırıyorum. Lou böyle bir önlemin gerekli olduğunu düşünmüyordu. İsrar ettiğimde tartıştı ama sonunda sahip olduğu tek gümüş takıyı, bir zamanlar büyük büyük büyükannesine ait olan çirkin, kararmış bir kolyeyi çıkararak isteğimi yerine getirdi. Mutfakta Reid ona havuç uzatırken öğürüyormuş gibi yapıyor, ben de yaralı elimi yumruk yapıyorum.

"Nefesini tut," diyor Mila usulca.

Sizi fark etmeyecekler, diye tekrarlıyor o korkunç ses.

Sesi duyduğum anda nefesim kesiliyor ve birkaç saniye boyunca kendimi zor kontrol ettikten sonra kapıdan uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Ses nereden ya da kimden geliyorsa hayal kırıklığı belli belirsiz yankılanıyor. *Açlıktan öleceksin.*

Kız kardeşimin sesine
benziyor. "Hayır,
yapmayacağım."

Mila iri gözlerle beni izlerken aynadaki gölgeye doğru başımı şiddetle sallıyorum. Neden izlemesin ki? *Burada* olmayan biriyle sohbet ediyorum ve *bunların* hiçbiri -hiçbiri- gerçek değil. Filippa

bu odada benimle birlikte olamaz. Frederic'in ritüeli bir şekilde işe yarasa bile, bir ruh ya da başka bir şey olarak geri dönse bile, onu yine de görürdüm. Mila da onu duyardı.

Bunun üzerine kararlılığım sertleşti. Mila'nın sessizliği her şeyden çok Filippa'nın hâlâ ölü olduğunu ve bunun sadece bir halüsinasyon olduğunu kanıtıyor. İlk kez sesler duymuyorum, değil mi? Gözlerimi aynaya dikiyorum. Gümüş yüzeyindeki belli belirsiz çatlaklar ışığı tuhaf bir şekilde kırıyor ama onun dışında cam hareketsiz ve sessiz duruyor. Perdede yırtık yok, kahkaha yankısı yok. Zümrüt bir gözün parıltısı yok.

Hala aynaya aç gözlerle bakıyorum.

Bunu tekrar yapmamam gerektiğini biliyorum. Umut etmekten daha iyisini biliyorum.

Yine de o sefil şeyin önünde durana kadar ilerlemeye devam ediyorum ve kendi yansımamın olması gereken yere bakıyorum. Rüyanın bittiği an olması için yüzüncü kez -bininci kez- dua ediyorum. Peri prensi *şimdi* beni uyanıkken öpecek ve ikimiz sonsuza dek mutlu yaşayacağız.

Lütfen.

Birkaç saniye daha orada durup beklememe rağmen hiçbir şey olmuyor. Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Açıyorum. Ayna boş kaldığında içimde bir acı hissediyorum ve hiç düşünmeden dönüp müzik kutusunu kapattığım gibi döşeme tahtalarına çarparak paramparça ediyorum. Ninni şiddetli, tatmin edici bir *çarpma*yla sona eriyor ama öfkem dinmiyor, aksine boğazımdan kezzap gibi yükseliyor ve porselen parçalar yerine otururken lanet okuyorum. Prensesin boş gülümsemesi bütün ve bozulmamış olarak kalıyor. Alışılmadık bir hırıltıyla, tüm gücümle üzerine basıyorum. Parıldayan tozdan başka bir şey kalmayana, çıplak ayaklarım kanayana ve ağrıyana kadar hepsinin -her bir parçanın- üzerinde tepiniyorum. Kanamalarını ve acımalarını *istiyorum*.

Ancak ben gümüş zinciri yakalayamadan girişten alçak sesler geliyor. Ön kapı yumuşak bir hışırtıyla açılıyor, yünlü pantolon paçalarının, ipek bir elbisenin hışırtısına katılıyor. İki kalbin daha düzenli atışı. *İki, üç değil*. Hafif ayak sesleri bir sonraki saniyede eşliği geçer ve kapı bir kez daha kapanır. "O nasıl?" Coco fısıldar.

"Bir şey kaçırdık mı?" Beau soruyor.

Jean Luc'un sesi onlarınkine katılmalıydı ama katılmıyor. O gelmedi.

Onları bir arada tutmak zor, değil mi? O ses mırıldanıyor. Jean Luc, Michal . . . Michal, Jean Luc . . .

Görmezden gelmek için çabalıyorum ve Reid'in bıçağının yumuşak, ıslak sesleri "Hiçbir şey değişmedi" diye mırıldanırken duraklıyor.

Seni asla sevmeyecek.

Utaniyorum ve müzik kutusundaki kalıntılara bakıyorum.

"Akşam yemeğine kadar onu uyandırmak istemedik." Melisandre ayaklarının arasında dolanırken Lou hafifçe tökezliyor ve sonraki sözlerini gürültülü bir mırıltı noktalıyor. "Bitkin görünüyor."

Mila yaklaşıyor, bir kolunu bana sarmak istercesine kaldırıyor. Beni rahatlatmak için. Ancak ben temastan korkarak gerildiğimde duraksıyor, kolu onun yerine yanına düşüyor. Coco ve Beau botlarının bağlarını çözerken, "Bu gece daha iyi olacak, Célie," diyor usulca. "Umudunu kaybetme."

İyimserliğiyle alay etme dürtüsüne direniyorum. "Peki bu varsayımı neye dayanarak yapıyorsun? Dün geceye mi? Ondan öncekine mi? Peki ya geçen hafta?"

Mila cevap vermiyor. Cevap *veremiyor* -en azından doğru bir şekilde- ve bunun yerine ikimiz de Beau'nun "Başka bir şey yedi mi?" sorusunu dinliyoruz.

Bazen onları duyabildiğimi unutuyorlar. Bazen hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyorlar.

Reid bıçakla işine devam ediyor, et ve sebzeleri usta bir elle doğruyor. Etlerin kokusu -köpüklü, topraksı, belki de havuçla birlikte geyik eti ve bezelye- yatak odamın kapısının altından süzülüp midemde birikiyor. "Dün akşam yemeğinden beri yemedim."

"Peki ya bu gece?"

Reid tereddüt etmez. "Geyik. Daha büyük bir hayvanın yardımcı olacağını umuyoruz."

Daha büyük bir hayvan. Öğürme isteğimi bastırıyorum.

"Sana söylemiştim"-Lou sesini alçaltıyor, en azından, ama ben hala her kelimesini duyuyorum

-"Vücudu geyik istemiyor. Bir ayı bulmalıydık ya da-"

"Belterra'da ayılar var mı?" Beau aniden sorar.

Coco bıkkınlıkla iç çekerek pelerinini asıyor ve *kanının* kokusuyla görüşüm tekrar değişiyor. "Bunu nasıl bilmezsin?" derken denge için bir yatak direğine tutunuyorum. Sen *kralsın*-"

"Ben *ayıların* kralı değilim, Cosette."

Odessa köşeden homurdanıyor.

"*Hayır*, Beauregard," diyor Coco uzun süre acı çeken bir sesle, "Belterra'da ayı yok, ama dürüst olmak gerekirse, vücudu hayvan istemiyor."

Hepsi. Beslenmeye ihtiyacı var, bu sefer gerçekten beslenmeye. Ona avlanmasına yardım edebileceğimizi söyledim ama reddetti."

Kitabını kapatan Odessa oldukça muzip bir şekilde, "Oh? Peki insan avlama deneyiminiz var mı?" diye sorar.

Herkes isteksizce ona dönerken bir duraksama. Onun varlığından kaçınmak için ellerinden geleni yapsalar da onu asla görmezden gelmiyorlar - sanırım benim yüzümden. Dün, Melisandre'ye peynir yedirdiği için Lou'yu azarladı - "Süt ürünlerinin bir kedinin sindirimine ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"- ta ki Reid araya girene kadar, bu noktada neredeyse bir saat boyunca kızıl saçın tarihini ve mitosunu anlattı. Coco şimdi derin bir nefes alıyor. "Elbette insan *avlama* deneyimimiz ama-

"Aslında var." Coco'nun aksine Reid mutfağındaki vampire karşı duyduğu hoşnutsuzluğu gizleme zahmetine girmiyor. Odessa'nın Melisandre'nin pis koktuğunu söylemesi ile saçlarının doğar doğmaz kurban edilmesi gerektiği anlamına geldiğini söylemesi arasında bir yerde Reid sosyal nezaketini kaybetti. "Birlikte, kimseye zarar vermeden Célie'nin beslenmesine yardımcı olabiliriz."

"Ah, evet." Odessa'nın kibar bir ilgisizlikle tırnaklarını incelediğini hayal ediyorum. "*Avcı*. Söyle bana sevgilim, tüm o tarifsiz tecrübenle, bu sahnenin nasıl geliştiğini hayal ediyorsun? Dördünüz -üçünüz Belterra'nın tamamını yönetiyorsunuz- akşam karanlığında Célie'nin akşam yemeğini aramak için sokaklara iner miydiniz?"

"*Aşağı inmeyiz-*"

"Peki ya onu bulursan ne olur?" Sesi aldatıcı bir şekilde hafif olan Odessa ona cevap vermeden devam ediyor. "Belki de dükkândaki geç bir geceden eve dönen hoş bir genç adam - onu karanlık bir sokakta köşeye sıkıştırır ve kibarca bir damar yolu teklif etmesini ister miydin? Eğer reddederse onu büyüler miydiniz? Hmm ... hayır." Düşüncelere dalmış bir halde tırnağını çenesine vuruyor. "Ne de olsa sen bir avcısın. Bunun yerine, Célie onun can damarını zorla alırken sen de muhtemelen onu etkisiz hale getirirdin. Her iki yol da zararlı sonuçlanacaktır. Muhtemelen ölümle bile."

Ayaklarıma bakıyorum, onları tam olarak göremiyorum ve Reid başını sallarken havanın yumuşak rahatsızlığını dinliyorum. "Célie asla kimseyi incitmez."

"Hiç yeni doğmuş bir vampirin beslendiğini gördünüz mü?" Kimse cevap vermeyince Odessa'nın sesi alışılmadık derecede ciddileşiyor. Yükselen hislerimi görmezden gelemeyiz; her kelimeyi duymamı istiyor. "Célie'yi bir zamanlar tanıyor olabilirsin ama o artık insan değil. Kendini kontrol edemeyecek

Dürtüleri var ve bu onu tehlikeli yapıyor. *Özellikle* de hepiniz için. Belli ki size ilgi duyuyor, hatta sizi seviyor ama güçlü bir şekilde hissedilen tüm duygular yeni doğmuş bir vampirde açlığa dönüşür. Requiem'de kendi türünün arasında olması gerekiyor. Michal'ın onu buraya getirmenize neden izin verdiğini *anlayamıyorum*.

."

"Célie Requiem'de yaşamak istemiyordu," diyor Lou sinirli bir şekilde, bakışlarını bir kez daha yukarı doğru kayınca sözünü kesiyor. "Ölmeden hemen önce bize söyledi." "Peki ya arkadaşlarını katletmek?" Odessa soruyor.

"Célie *böyle* mi yapardı?

ne istiyorsun?"

"Böyle bir olmayacak."

"Eğer beslenirken senin kanının kokusunu alırsa, Louise le Blanc, alacaktır."

"O zaman," diyor Lou koridordan kapıma doğru yürürken, "umalım da geyik konusunda güçlü hisleri olsun."

Bir an sonra kapıyı çalıyor ve kapı çatırdayarak açılırken dizlerimin bağı çözülüyor. Kafasını nazikçe içeri sokuyor, "Célie? Uyanık mısın? Duyduğumu sandım-" Gözleri parçalanmış müzik kutusuna takılıyor ve hafifçe genişliyor. Sertçe yutkunuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Müzik kutum kırıldı." Kelimeleri hızlıca, hararetle söylememe rağmen, yatak direği elimde parçalanmaya başlıyor çünkü aynı anda hem nefesimi tutup hem de konuşamıyorum. Onun büyüünün kokusunun dilimde gerçek bir *tada* dönüşmesini engelleyemiyorum ve-ve- sonraki kelimelerimde boğuluyorum. "Ama sanırım bunu düzeltebilirim. Sanırım yapabilirim."

Lou nefesinin altından ısıklık çalarak çömelir ve parıltılı tozlar arasında bir parmağını kaydırır. Dudakları seğiriyor. "Lanet olsun. Böylesine takdire şayan bir öfke nöbetini *benim* bile düzeltebileceğimi sanmıyorum. Aferin *sana* Célie, ama çok yazık. Bu ürkütücü küçük müzik kutusu için planlarım vardı."

Şaşkınlıkla ona göz kırpiyorum. "Ne?"

"Bu gece uyuduktan sonra Reid'in yastığının yanına saklayacaktım." Yanlışlıkla elini sallıyor ve bir anda büyüü üzerime yayılıyor, açlığımın keskin kenarını köreltiyor. Kendi midesi de buna karşılık sağır edici bir gümbürtü çıkarıyor. Sevgiyle okşuyor. "Geçen gün beni korkutmaya çalıştı - yatağın altına falan saklandı, sağ olsun. Yanından geçerken bileğimi yakalamanın son derece akıllıca olacağını düşündü." Sinsi bir sırıtış. "Ne başlattığının farkında bile değil."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Geçen hafta kaşlarını maviye boyamış olabilirim." Gözleri hınzırca parlayarak ayağa kalkar ve ellerini pantolonuna sürdükten sonra

Biri bana. "Yemeğe gel, Célie. Burada tek başına kalmamalısın."

"Yalnız değilim," diyorum refleks olarak.

Filippa'nın kahkahası tekrar etrafımda yankılanıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Gözlerim kaşlarını çatan Mila'ya kayıyor.

"Doğru, tabii ki. Mila da davetli."

Uzattığı eline temkinli bir şekilde bakarak tereddüt etsem de Lou sırtıyor ve parmaklarını oynatıyor. "Oh, hadi ama. Bize eşlik etmen için yalvartacak mısın?" Bu kez cevap vermemi beklemiyor; sadece elimi tutuyor ve beni mum ışığıyla aydınlatılmış koridorda diğerlerine doğru çekiyor. "Ayak sürümeyi keser misin? Bu sadece bir *akşam yemeği*. Arkadaşlar arasında korkacak bir şey yok." Ben cevap vermeyince arkasına bakıyor ve Mila'nın gümüş yüzü gözlerine yansıyor. "Öyle değil mi Mila?"

"Oldukça," diyor Mila cesur bir güvence çabasıyla.

Ancak arkamızdaki aynadan gelen hafif kahkaha sesini duymuyor. Dönüp camdan beni gözetleyen kız kardeşimi görme isteğime direniyorum. *Evet, Célie, mırıldanıyor gibi. Korkacak bir şey yok.*

Sadece akşam yemeği.

İkinci Bölüm

Yedinci Sandalye

Her gece yaptıkları gibi masayı yedi kişilik hazırladılar.

Mutfak ve oturma odası olarak kullanılan açık alana girdiğimizde yüzüme kırılğan bir gülümseme yerleştiriyorum ve yedinci kâseyi görmezden geliyorum. Tıpkı her gece yaptığım gibi. Çünkü bir önemi yok - *yok* - ve Jean Luc'un devam eden yokluğu beni şu anda hissettiğimden daha kötü hissettiremez.

Mila Odessa'ya sürüklenirken bu inanca denizdeki bir sal gibi tutunuyorum. "Célie!" Saat gibi, önce Beau hareket ediyor, kanepenin üzerinden atlayarak beni sıkıca kucaklamak için. Coco da onun peşinden geliyor. Çok ikisi de kollarını bana doluyor ve aralarında kaskatı dururken boğazım tekrar daralıyor, çenemi kilitliyor ve onları göğsümde ezmek ve asla bırakmamak istememe rağmen uzağa eğiliyorum. Bu düşünceyle kafamın içinde daha fazla kahkaha yankılanıyor. *Çünkü onları seviyorum*, diyorum kız kardeşime şiddetle.

Hmm. Eminim sebebi budur.

Yüreğim ağzıma geliyor, yanağımı Coco'nun boğaz çizgisinden uzaklaştırıyorum.

İkisi de fark ettiyse bile söylemiyor ama bana sırtıtmak için çekildiklerinde gözleri hafifçe büyüyor. Kendiminkini yerine yapıştırıyorum, biraz midem bulanıyor. Görünüşümün de değiştiğini fark etmek için bir yansımaya ihtiyacım yok. Tenim her zaman açık olmasına rağmen, şimdi ruhani bir beyazlıkla parıldıyor ve koyu renk saçlarım sırtımdan aşağıya dalgalanırken daha uzun, daha kalın ve daha ağır düşüyor, mum ışığında cam gibi parlıyor. Arkadaşlarımın uzun bakışları ve keskin nefes alışları zaten bildiğim bir şeyi doğruluyor: yüzüm bir silaha dönüştü.

"Birkaç saatliğine dışarı çıkmamız gerekti," diyor Coco, biraz nefessiz kalarak, "ama şimdi her şey halloldu. Nasılsın, Célie? İyi uyudun mu?"

Sözleri uğursuz geliyor ve ona *ne* olduğunu sormak istesem de konuşmak için kendime güvenemiyorum. Bunun yerine daha parlak gülümsüyorum ve tek kelime etmeden ellerini sıkıyorum.

Doğrusu, bir haftadır uyumadım.

Filippa'nın sesi kafamda neredeyse sıkılmış gibi. *Ebedi kurban.*

"Ben kesinlikle yapmadım." Beau oturmam için masadan bir sandalye çekti ve kendimi ona odaklanmaya zorladım. *Ona*, kız kardeşime değil. Bu odanın gerçek ve somut olanına. Üstümüzde, bakır tencereler neşeyle parlıyor, yontulmuş ve uyumsuz güveç kaselerine göz kırıyor. Tüm daire neşe kokuyor ve burası tüm dünyada en sevdiğim yer olmalı. Bir zamanlar öyle olabilirdi.

Şimdi hapishane gibi hissettiriyor.

"Eğer bu düzen daha fazla devam ederse," diyor Beau, "evdeki cadılardan birinin oturma odasına uygun bir yatak getirmesi için ısrar edeceğim. *Günlerdir* boynumda bir ağrı var." Çenesini, bir hafta önce Requiem'den döndüğümüzden beri Coco'yla birlikte uyudukları kanepenin üzerindeki katlanmış battaniyelere ve üst üste dizilmiş yastıklara doğru sallıyor.

"Burada kalmamızı isteyen sendin, şikâyet ettiğimden değil," diye ekliyor bana aceleyle. "Kalede olmaktansa burada olmayı tercih ederim, özellikle de Chasseurs etrafta dolanırken."

Hâlâ gülümseyerek başımı sallıyorum ve ağzımı sıkıca kapalı tutuyorum. Lou'nun büyüğü devam etse de, bir odada bu kadar çok kanın kokusu bunaltıcı. Özellikle de Lou ve Coco'nun. Michal bir keresinde bana büyülü yaratıkların kanının insan kanından daha güçlü olduğunu söylemişti ve şimdi ona inanıyorum. Özellikle güçlü büyülü yaratıklar olarak, iki arkadaşım *nefis* kokuyor.

"Sevgili Brigitte'i mi kastediyorsun?" Reid boş kâsemi alıp güveçle doldururken Beau sandalyemi masaya doğru itiyor. Görünce midem bulandı. Et suyu, et sebzeden daha kalın, daha koyu ve tamamen daha iğrenç olan yemeğim beyaz porseleni kıpkırmızı boyuyor.

Yedinci kez şansın yaver gittiğini mi düşünüyorsun?

O sesi duyunca kulaklarımda basınç oluşuyor ve ona saldırmamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Teknik olarak Brigitte henüz bir Chasseur değil, ama biraz"-Beau doğru kelimeyi arıyor, benim iç mücadeleme aldırmadan-"bu gece *tedirgin* davrandığı için onu suçlayamam. Bu akşam erken saatlerde Saint-Cécile'de başka bir karışıklık oldu. Mezar soyguncuları," diye ekliyor bana açıklama yaparken. "Genelde birkaç ayda bir birkaç cesedin kaybolması rahatsızlık verir.

-Ama kontrolden çıkıyorlar. Şu anda mezarlığın yarısını kazmış durumdalar."

Buna kaşlarını çatıyorum ama başka kimse fazla tepki vermiyor; haberi çoktan duymuş gibiler. Şaşırtıcı bir şekilde, kafamın içindeki ses de sessizliğini koruyor

-Ama *tabii ki* . Kendimi zihinsel olarak silkeliyorum, neredeyse hayal kırıklığıyla dişlerimi kıracaktım. *Öyle* biri yok.

Odessa bu anı seçerek alay ediyor ve tabağımdaki kandan aynı derecede tiksiniyor sandalyesinden kalkıp koridordan odasına doğru gözden kayboluyor. Mila da onu takip ediyor. Akşam yemeğine hiç kalmıyorlar. Bunun yerine, Odessa başka bir yerde yemek yemek için East End'e gidiyor ve Mila kuzeninin haberi olmadan

-Ona eşlik edecek.

Beau arkalarından kaşlarını çatıyor. "Şu Odessa ne kadar sıcak, empatik bir yaratık. Öyle keskin bir duygusal zekası var ki Brigitte'i bile utandırıyor."

"O sıcak, empatik yaratık seni hâlâ duyabiliyor." Reid, Lou'nun yanındaki koltuğa oturuyor ve aramızdaki sandalyeyi yedinci akşam yemeği misafirimiz için boş bırakıyor. O sandalyeyi görmezden geliyorum. Ona bakmayı reddediyorum. "Yerinde olsam dikkatli olurum."

"Saçmalık." Beau diğer tarafımdaki koltuğa oturuyor, hemen arka ayaklarının üzerine yatırıyor ve parmaklarını siyah saçlarının arkasına geçiriyor. "Eğer bayan vampir şimdi bir ısırık almak isterse, Célie benim için onun kıcını tekmeleyebilir." Bana doğru sırtıyor. "Öyle değil mi?"

"Ne?" Dikkatim dağıldığı için düşünmeden konuşuyorum ve bunun bedelini anında ödüyorum; ateş boğazımı parçalıyor ve arkadaşlarımdan dilimde bıraktığı o güçlü tattan dolayı gözlerim doluyor. Ancak bu kez Beau'yu görmezden gelemiyorum ve basit bir baş sallamanın ya da başımı sallamanın onun aptallığının boyutunu etkili bir şekilde anlatacağını sanmıyorum. "Odessa *çok* yaşlı," diye nefes nefese kaldım. "Çok güçlü. Çıplak elleriyle bir vampirin *dilini* kopardığını gördüm."

Odessa'nın sesi koridorda yankılanıyor. "Ve bunu asla unutma, sevgilim."

Beau homurdanıyor ve yahnisine yumulmadan önce bir takırtıyla dört ayak üzerine düşüyor. "Kendini hafife alma, Célie. Chasseurs ile eğitim aldın. Eminim bir ya da iki dilini koparabilirsin - özellikle de ticaret ambargosu uygulamanın en iyi yolları hakkında ahkam kesmeye devam ederse *onunkini*."

Lou alaycı bir ifadeyle, "Atalarının nasıl öldüğünü en ince ayrıntısına kadar anlattığını duymaktan iyidir," diyor.

Beau, "Hayır, bu mutlu bilgiyi bana da hediye etti," diyor. "Görünüşe göre, büyük-büyük-büyük-büyükbabam kraliyet avında doğanın çağrısına cevap verirken bir geyik onu boynuzlayarak öldürmüş-"

İkisi de hızlanamadan araya giriyorum, başım bir kez daha çarpmaya başlıyor. Onların damarlarındaki kan nefis kokuyor, evet, ama benim kâsemdeki kan *iğrenç* kokuyor. "Bu iğrenç ve bir dile dokunmaya *hiç* niyetim yok."

Yalancı.

"Belki de sen sadece yapmadım bulundu ve doğru bir Henüz." Coco mantıklı bir şekilde söylüyor.

"Lafi açılmışken-" Beau ben cevap veremediğim Reid'e dönüyor ve Filippa gülüp beni yaklaştıırken kokusu yeniden üzerime sinerken ellerim eteğimi yumrukluyor. Kaşığını yanımdaki boş sandalyeye doğrultuyor. "Senin çekilmez küçük arkadaşın nerede? Bu akşam şatoda değildi."

Jean Luc'u düşünmeyi reddetmeme rağmen, soru beni hala şaşırtıyor - ya da belki de soru değil, ifade tarzı. Çünkü Jean Luc için benim değil, *Reid*'in çekilmez arkadaşı demişti ve sanırım artık bu doğru. Bu farkındalık bir sopa görevi görüyor. Beau'nun kanının esaretini kırıyor.

Reid bana kaçamak bir bakış gönderiyor ama ben görmemiş gibi yaparak, "Kule'den kaçamadı. Pişmanlıklarını ilettili."

Tüm iyi niyetime rağmen gözlerim onunkilere kayıyor. "Hayır, değil." Tek bir şaşkın kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Célie, o-" Reid tereddüt ediyor, belli ki kararsız. Bu konuşmayı yapmaktansa mutfak bıçağını yutmayı tercih etse de Reid hâlâ Reid ve bana daha önce hiç yalan söylemedi. "Onu rahat bırak," diyor sonunda. "Eninde sonunda yola gelecektir. O sadece... tüm bunlarla zor zamanlar geçiriyor."

Çok içten, çok masumca söylenen bu sözler göğsümde kaynayan erimiş sıcaklığın altına kayıyor ve bir vampir olarak uyandığımdan beri hissettiğim esneyen boşluğu dolduruyor. Ölü olarak uyandığımdan beri. *Tüm bunlarla zor zamanlar geçiriyor.*

"Öyle mi?" Yumuşakça soruyorum.

Öldürün onları, diyor Filippa, daha yumuşak bir sesle.

İfadem karşısında masa toplu bir nefes almış gibi görünüyor ve Lou'nun büyüünün örümcek ağları tenimi okşuyor. Öfkemin ham kenarlarını gizliyorlar ve *ben* onlardan nefret ediyorum, *nefret ediyorum* ve etimi tırmalama dürtüsüne direniyorum, tekrar kendim olana kadar, *Célie* olana kadar her kanlı katmanı soyamak için. Ölü kız kardeşi hakkında halüsinasyonlar gören biri değil. İstemediğim de olsa inç onun sandalyesine daha yakın yanındaki insan ona, kim

Önce Beau'yu, sonra Coco ve Reid'i güçten düşürmenin tam olarak kaç saniye süreceğini hesaplar. Lou masanın tam karşısında oturuyor, bu yüzden ona ulaşmak çok uzun sürer. Zapt edilmesi en zor kişi de o olurdu ama kan-

Bu düşünceyle diş etlerim yarıyor ve dişlerim aşağı iniyor - tükürük patlıyor, birikiyor, boğazım yükselene ve boğulana kadar yayılıyor.

Aman Tanrım.

Kendimi geriye doğru fırlatarak sandalyemi deviriyorum ve görüşümde beyaz noktalar beliriyor. *Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım.* Nefesimi tutmak için çabalarken göğsüm kabarıyor ve şimdi hepsi bana bakıyor, endişeden gözleri fal taşı gibi açılmış. Reid ve Coco masadan yarı kalkmış, Beau ise sanki vahşi bir hayvanmışım gibi kıpırdamadan oturuyor -yırtıcı bir hayvan- ve dikkatimi çekmekten korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemiyor. *Yolu yarıladsın, Célie.*

Sadece Lou sakince bana bakıyor. "Artık yemek yemelisin."

Çevremde, Odessa ve Mila koridorda beliriyor, sessiz ve izliyorlar.

"Özür dilerim." Bir elimle mutfak duvarını tutuyor, diğer elimle ağzımı kapatıyor ve dişlerimi odadan saklıyorum. Göz kapaklarımın altında yeni utanç gözyaşları yanıyor. Bugünlerde yapabildiğim tek şey özür dilemek gibi görünüyor, ama *Jean Luc* zor zamanlar mı geçiriyor? "Çok ama çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım- yapmalıydım-"

Lou bileğinin bir hareketiyle sandalyemi düzeltiyor ve kâsemi masanın kenarına itiyor. Bir diğeriyle kandan bir kez daha buhar çıkıyor. Diğerleri gibi korkmuş görünmese de, turkuaz gözlerindeki pırıltı sönmüş ve yüzü her zamankinden daha solgun görünüyor. Ne de olsa ailesini tehlikeye *atıyorum*. Onun evini. Göğsümdeki erimiş sıcaklık buza dönüşüyor.

"Ye, Célie," diyor.

Başımı salladığımı ve ileriye doğru bir adım attığımı hissediyorum. Sonra bir adım daha. Beau'nun hatırı için yavaş hareket etmeye dikkat ederek masadaki yerime döndüğümde sessizlik odanın üzerine çöküyor. Eskisinden daha dik oturuyor, parmakları kaşığını sıkıca kavırıyor. Tek kelime etmeden kendi kaşığını alıyorum, kasemin kıpkırmızı yüzeyinin altına daldırıp dudaklarıma götürüyorum.

Kanın tadı da kokusu kadar iğrenç.

Yine de yüzümü buruşturmuyorum ya da rahatsızlığımı belli etmiyorum, kız kardeşim fısıldasa bile, "*Bu şekilde daha ne kadar hayatta kalabilirsin, ma belle? Vücudunun kontrolü ele alması ne kadar sürer?*"

Halüsinasyonu görmezden geliyorum, tıpkı geyik kanı sistemime girerken çalkalanan midemi görmezden geldiğim gibi. "Özür dilerim," diyorum tekrar, bu sefer daha sakın bir şekilde, çenemi kaldırıp arkadaşlarımın her birinin bakışlarıyla buluşuyorum. Bana belli belirsiz gülümsüyorlar ve ben çoktan affedilmişim gibi hissediyorum. Beau bile koltuğunda rahatlıyor ve Odessa bir kez daha yatak odasına doğru gözden kayboluyor. Mila beni takip etmeden önce bir saniye daha oyalanıyor -gözleri biraz fazla anlayışlı-.

Yine de sessizlik biraz gergin. Lou hala belli belirsiz hasta görünüyor.

"Bu sabah annem kapıya geldi mi?" Bir süre sonra Reid'e soruyorum.

"Evet." Boş kâsesini itiyor. "Kule'den geldi.

Nerede olduğunuz konusunda avcılarını taciz ediyordu." "Jean Luc'u taciz ediyor demek istiyorsun."

Bana temkinli bir bakış attı. "Umutsuz önlemler alma zamanının geldiğini söyledi."

"Ona ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Sen hazır olana kadar hiçbir şey söylememeyi kabul etti. Şimdilik krallık senin hâlâ Michal'le birlikte olduğunu varsayıyor - gerçi Jean bu konuda pek sessiz kalmadı." Reid tereddüt ediyor. "Biz Cadılar Bayramı arifesinde Requiem'e gitmeden önce Les Éternels'deki Chasseurs'leri bilgilendirdi ve onlar da ... döndüğümüzden beri pek ketum davranmadılar. Vampir söylentileri şehri kasıp kavurdu - muhtemelen şu anda tüm krallığı."

"Gümüşün fiyatı çok yükseldi," diye onaylıyor Beau. "Yerel bir gümüşçüyle arkadaşlığım var ve sanırım seninle evlenmek istiyor."

Buna neredeyse gülecektim. Neredeyse. Onun yerine bir ağız dolusu daha kan yutuyorum. Tadı gamlı ve yanlı, lekeli, sıcak bir günde ekşimiş et gibi. Midem bulanıyor. "Jean Luc'un vampirlerin varlığını bir sır olarak saklayacağını hiç beklemezdim. Yine de benimkini saklamış olması çok nazik bir davranış."

Reid bana bakmamak için boş kaseleri masanın üzerinde topluyor. "Senden nefret etmediğini söylemiştim, Célie."

Rahatsız edici bir sessizlik daha çöktü. İkinci yalanı.

Ellerimi kucağımda kavrayarak düğümlenmiş parmaklarıma bakıyorum; şık, solgun ve zarif. Tamamen yabancı. "Tabii ki hayır."

Bir vampir olarak uyandığım ilk gece, Jean Luc akşam yemeğine katıldı. Benimle yediği ilk ve tek yemektir. Solgun ve tuhaf bir şekilde mutfığa girdiğimde gözleri gerildi. Et suyu dolu kaseyi dudaklarıma götürdüğümde-

suyu, kan değil, normalliği sürdürmek için umutsuz bir çabayla- masanın üzerine şiddetle kustum, vücudum onu tüketemedi. Lou ve Reid tereddüt etmeden bir fincan kan getirdiler ama Jean Luc'un yüzündeki *ifade* ...

Kanı reddetmeme rağmen -bir panik anında yere düşürdüm- Jean Luc yine de gitti.

Gitti ve bir daha geri dönmedi.

Sanki o geceyi hatırlıyormuşum gibi karnım acıyla kasılıyor ve bu sefer kanı tutmaya kararlı bir şekilde çenelerimi birbirine kenetliyorum. "Annem yapmaz-" Ama vücudum istemsizce kabarmaya başlayınca elim aniden ağzıma gidiyor. *Hayır*. Büyük bir irade gücüyle yutkunuyorum ve kaşığımı yere bırakıyorum. Bu gece midemi kaybetmeyeceğim. *Kaybetmeyeceğim*.

Beau sempatik eliyle sırtıma vuruyor. "Annen hâlâ senin yakışıklı bir yabancıyla kırlarda gezip tozduğunu düşünüyor. Öyle ya da böyle onun vampirliğini pek umursamıyor. Gerçekten, bence nişanınızın bozulmasına onun kan zevkinden daha çok kızıyor. Artık aristokrasi içinde iyice mahvoldun."

Şiddetli bir ürpermeyle, daha başlamadan savaşı kaybederek onun sözleriyle boğuluyorum. Nefret dolu sıvı, tıpkı bu hafta her gece olduğu gibi, çaresiz bir şekilde masanın üzerinden dışarı atana kadar yanıyor. Tıpkı kız kardeşimin tahmin ettiği gibi.

Bir saniye sessizlik oldu. Beau'nun eli hala sırtımda. Sonra - ben dehşete düşmüş bir halde yaltaklanmaktan başka bir şey yapamadan - arkadaşlarım hep birlikte hareket ediyor. Lou kolunu sallıyor ve şakayıklarının üzerindeki kanlı hasta anında yok oluyor. Reid neredeyse aynı hızla kâsemi toplayıp ön kapıdan çıkarırken, Beau saçımı kenara çekiyor ve Coco yüzümü silmem için bana bir bez uzatıyor. "Her şey yoluna girecek, Célie," diyor ciddiyetle. "Bir yolunu bulacağız."

"Önemli bir şey değil, gerçekten." Lou güven verici bir şekilde gülümsese de, eskisinden daha da solgun görünüyor. Ve şakayıklar - beyaz yerine pembe kalıyorlar. Ancak bir başka hastalık nöbeti vücudumu sararken ve Reid önüme küçük bir çamaşır kovası koyarken buna odaklanamıyorum.

Her şey çok

nazik.

Çok aşağılayıcı.

Beau korkunç derecede hafif bir sesle, "Belki bir dahaki sefere ayı,"

diyor. Tek kelime etmeden başımı sallıyorum. Çünkü bu artık

benim hayatım.

Kız kardeşim tekrar konuştuğunda, sanki tam arkamda duruyormuş gibi varlığını neredeyse arkamda hissedebiliyorum. Sanki başından beri orada duruyormuş gibi. Parmakları saçlarımı okşar gibi oluyor ve bir anlığına Beau'nun gözleri saç tellerime kayıyor, çok durgun havada hışırdarken hafifçe daralıyor. *Onları öldüreceksin, biliyorsun. Hiç şansın yoktu.*

Ve aniden, hepsi çok fazla geliyor - kız kardeşimin sesi, dokunuşu, en sevdiğim arkadaşlarımın aşırı samimi ifadeleri. "*Hayır.*" Kelimeyi hırıldayarak söylüyorum, avuçlarımı masaya vuruyorum ve kız kardeşime bağırarak için dönüyorum, ona kimseyi öldürmeyeceğimi söylemek için-

Ama orada değil. Tabii ki yok. *Kimse* yok ve masa ellerimin altında uğursuzca çatırdıyor, Beau irkilerek bir çığlık atıyor, Reid ve Coco telaşla ayağa fırlıyor. "Célie?" Lou diğerlerinden daha yavaş kalkıyor ve kaşlarını çatarak sandalyemin arkasındaki boşluğa bakıyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Beau da etrafımdaki boşluğu incelerken ürperiyor. "Burada başka bir hayalet mi var? Şu Mila denen kadın mı?"

"Mila Odessa'yla gitti," diyorum dişlerimin arasından. "Başka biri o zaman?"

"Başka kimse yok." Kelimeler aramızda bıçak gibi kesiliyor -kulaklarım için bile çok keskin- ve gözlerini kırıştırarak onlardan uzaklaşıyor. Utanç göğsümü çatlatıyor ve anında onu *teselli* etmek için harekete geçiyorum. Ancak o mesafesini koruyor. "Özür dilerim." *Özür dilerim, özür dilerim, çok özür dilerim.* Kelimelerin her bir parçamdan kan akıyor, ta ki ben kanda boğulana kadar -benimki, evet, ama onlarınki de. Kokusu dişlerimi ağrıtıyor ve Filippa'nın kahkahası odada kafa karıştırıcı bir dalga halinde yankılanırken kulaklarım çınılıyor. "Bana bir şeyler oluyor-"

"Sana neler oluyor?" Lou masaya doğru eğiliyor, gözleri şüpheyile kısılıyor. "Madem burada kimse yok, neden bağırdın? *Neler* oluyor?"

Refleks olarak başımı sallıyorum. "Öyle demek istemedim-"

"Bize söylemediğin şey ne, Célie?"

"Hiçbir şey."

"Yalan

söylüyorsun."

"Hayır, ben- ben değilim-" Ancak o anda dişlerim dökülüyor ve Filippa'nın kahkahası bir ateş perdesine ulaşıyor. Beni sağır ediyor ve ellerimi kafamda oluşan baskıya karşı sıkıyorum, hala titriyorum, hala deniyorum ve

Bunun gerçek olmadığına kendimi ikna edemiyorum. *Bu gerçek değil.*
Bunların hiçbiri gerçek değil.

-

Bıçağı görmeden önce duyuyorum.

Tekrar dnuyorum, gümüş bıçağı kafatasımın arkasını delmeden bir saniye önce yakalıyorum ve koridorun ötesinde, karanlıkta bir Şey değişiyor. Bir Şey ... dalgalanıyor. "Peçe," diye nefes alıyorum kuşkuyla ve gözlerimin önünde, yırtık kenarları kendini onarıyor; Filippa'nın kahkahası anında sönüyor. Sessizlik kyor ve onunla birlikte mide bulandırıcı bir rahatlama hissi. Coco bıçağı çekip alana kadar nasıl yandıklarını fark etmeden parmaklarıma bakıyorum.

Gerçek bir bıçak.

Bu sefer hayal görmüyorum. Cadılar Bayramı arifesinde Filippa'ya ne olduğunu bilmesem de, elimdeki bu acı gerçek. Peçedeki o yırtık gerçekti, bu da onu açan kişinin de gerçek olması gerektiği anlamına geliyor ... tabii eğer bir kişiyse.

Lou'nun kuşkulu bakışlarıyla karşılaşınca, "Sanırım kız kardeşim bana musallat oluyor," diyorum.

Üçüncü Bölüm

Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur?

"İhtiyacımız olan şey," der Lou bir saat sonra, "bir ruh çağırma seansı."

Bir kez daha mutfak masasına oturan Beau, pencerelerin dışında fırtına çıkarken inler ve başını ellerinin arasına alır. Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdüyor. "İhtiyacımız olan şey bu değil Lou. Bir ruh çağırma seansı asla *kimsenin* ihtiyacı olan şey değildir."

"Saçmalık." Solgun ama kararlı Lou oturma odasında dolaşıp bulabildiği yanmayan mumları toplarken ben nefesimi tutmuş, dikkatle kenetlenmiş bacaklarıyla onu izliyorum. Başım hâlâ zonkluyor ve görüşümü bir hale çevreliyor. "Filippa bizimle oynamak istiyorsa, oyunun kurallarını öğrenmeliyiz, yoksa kazanmayı asla umamayız. Bana öyle bakma," diye ekliyor. "Az önce Célie'yi öldürmeye çalıştı. Belli ki pek dostça hissetmiyor. Nedenini, ne *istediğini* bilmek istemiyor musun?"

"Hayır," diyor öfkeyle. "Ben hiçbir zaman bir şey bilmek istemedim. *daha az-*"

"Beni öldürmek istemedi." Kelimeleri sertçe söylüyorum, dudaklarımı mümkün olduğunca az hareket ettiriyorum. "Sanırım beni düzgün bir şekilde beslemek istedi." Onlar bu kadar yakınımdayken daha fazla açıklama yapmaya cesaret edemesem de yine de anlamış görünüyorlar; Beau yüzünü buruşturup geri çekilirken Lou başını sallıyor ve Coco gözlerini deviriyor.

"Ne kadar destekleyici," diye mırıldanıyor.

Lou önümüze bir kucak dolusu mum bıraktı. "Ama neden? Zamansız ölümlerimizden ne kazanacak?"

"Biz oldukça önemliyiz." Beau alçakgönüllülükten zerre kadar nasibini almadan masanın etrafını işaret ediyor ama haklı da; dördü bir araya gelince krallık nüfusunun büyük bir kısmını yönetiyorlar. "Başka türlü davranmanın anlamı yok."

"Belki de mesele biz değilizdir." Reid takıntılı bir şekilde mumları düzeltiyor. "Belki de çok daha basit bir mesele, mutsuzluğun arkadaşlığı sevmesi."

Sonra da bana: "Kız kardeşinin sana bıçak fırlattıktan sonra bu çağrıya cevap vereceğini düşündüren nedir? Konuşmak istiyormuş gibi görünmüyor."

Boğazımdaki ateşi temizliyorum. "seçeneği olmayacak."

Lou onaylarcasına sıırıtsa da bakışlarımı onlardan ayırıp boyalı vazodaki şakayıkların kokusuna odaklanıyorum. Tatlı ve pembe, biraz da narenciye. Çünkü karnımdaki bu derin, bitmek bilmeyen ağrı için vaktim yok. Filippa az önce arkadaşlarımla benim için yarattığı güzel güvenlik illüzyonunu paramparça etti ve ne yazık ki Filippa'yla birlikte Frederic de geldi.

Necromancer.

Onu düşünmemeye çalıştım. Planlarının başarısız olduğuna ya da en azından Filippa'yla birlikte sona erdiğine inanmak için kendimi kandırdım. Belki de Morgane'ın onlardan çaldığı hayatı yeniden yaratmak için bizi yalnız bırakacaktı. Belki de Pip'le sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı ve benim onları bulmama hiç gerek kalmayacaktı.

Aniden ayağa kalkarak, daha fazla muma yer açmak için şakayık vazosunu bir kenara süpürüyorum, Lou da mumları hoyratça ellerime bırakıyor. O tebeşir aramaya koyulurken Beau şaşkınlıkla başını sallıyor. "Bu çılgınlık," diye nefes alıyor. "Ya Filippa bir hayalet bile değilse? Ya şimdi *başka* bir şeyse ve biz bu küçük izinsiz girişle her türlü iğrençliği ortaya çıkarırsak-"

Lou alay ederek dolapları karıştırmaya devam eder. "Af dilemek izin istemekten daha iyidir."

"Hayır," diyor Beau çabucak. "Hayır, değil." Geniş, paniklemiş gözlerle sandalyesinden kalkıyor. "İşin içinde mumlar ve -ve-" Lou tebeşiri bulup masaya beş uzun, düz çizgi çizerken bir inilti çıkarır- "*pentagramlar* varsa izin almak çok daha iyidir. Ya kapıyı çalarsak ve başka biri açarsa?"

Coco, Lou'ya masanın etrafında katılmadan önce sempatik bir şekilde yanağını okşuyor. "Sanırım ben de burada devreye giriyorum."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?"

Lou tamamen umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Bunu daha önce hiçbirimiz yapmadık ve bize yol gösterecek La Voisin'in grimoire'u olmadan-"

"O küçük şeytani kitaptaki herhangi bir büyü kesinlikle *yapmamamız* gereken bir büyüdür.
yap-"

"O halde endişelenmemelisin," diyor Lou tatlı bir sesle, "bunun kendi icadımız olan bir büyü olduğunu az önce tespit ettik."

Beau destek için Reid'e döner. "Ölüleri çağırmak için bir büyü yapmanın en iyi eylem planımız olduğunu düşünüyor olamazsın. Başından beri bu karmaşanın içinde olmamızın sebebi bu değil mi?"

Reid, Lou ve Coco'nun arkasında duraksıyor ve başlarının üzerindeki pentagrama bakıyor. Sonra endişeli bakışlarını bana çeviriyor. "Cadılar Bayramı arifesinde kız kardeşini mağarada gördüğünde astral seyahat yapmıştın. Şimdi onu bulmak için bunu tekrar yapamaz mısın?"

"Mükemmel bir fikir." Beau muzaffer bir parmağını havaya kaldırır. "Ruhlar âlemine geri dönün ve onu *orada* arayın."

Vücudum sertleşiyor.

"Aptal olma," der Lou hemen.

"Bu çok tehlikeli," diyor Coco aynı anda. "Filippa'nın bizim için ne planladığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bunu öğrenene kadar Célie tek başına hiçbir yere gitmemeli, özellikle de bizim takip edemeyeceğimiz bir yere."

Sadece Beau onayladığını mırıldandığında sonsuz bir rahatlama yaşıyorum. Çünkü gerçek şu ki, Cadılar Bayramı arifesinden beri perdenin arkasına adım atmadım ve bu ihtimal artık daha da az çekici geliyor.

Neyse ki Odessa bir anda kapıdan içeri giriyor, şemsiyesindeki yağmuru silkeliyor ve eteğinin kıvrımlarından küçük kadife bir kutu çıkarıyor. Kafasını kaldırıp bakmadan tokayı açıyor ve şemsiyenin ucunu kutunun *içine doğru eğerek* kutunun tamamını aşağıya kaydırıyor. Hepimiz şaşkınlıkla baksak da, bu fenomen için bir açıklama yapmıyor, bunun yerine dalgın bir şekilde elbisesini ve saçlarını düzeltiyor. Saçları fırtınadan etkilenmemiş bir mürekkep gibi sırtından aşağı dökülüyor.

Bir damla kan hâlâ alt dudağına yapışmış durumda.

Görüntüsü ve kokusu midemi ağrıtıyor ama eldivenli başparmağıyla silerek yaklaşıyor. "Şimdi *bu* ilgi çekici görünüyor. Birini mi çağırıyoruz?"

Mila arkasından içeri dalar, gözleri panikle açılır. "Bu da ne, Célie? Ne yapıyorsun?"

Lou parmaklarındaki tebeşirin tozunu kesin bir havayla alıyor. "Filippa'yı çağırıyoruz."

Odessa kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

İsteksizce durumu açıklıyorum ve bitirdiğimde, Mila gümüş kafasını inançsızlıkla sallarken, Odessa pentagramı merakla yeniden inceliyor. "Bu berbat bir fikir. Requiem'de geçirdiğin zamandan hiçbir şey öğrenmedin mi? Ölüler *çağrılmaktan hoşlanmazlar*."

"Filippa'nın hâlâ ölü olup olmadığını bilmiyoruz. Belki öldü, belki de ölmedi. Her iki durumda da" -diğerlerinin sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek şöminenin üzerindeki tuzluğu alıyorum- "birkaç dakika içinde daha fazlasını öğreneceğiz. *How to Commune with the Dead* kitabına göre, tuz koruyucu özellikler içerir. Bilginler bunu çağırdıkları yerin etrafında bir çember oluşturmak için kullanırlardı-"

"- gizli yaratıkları içermek için, evet." Odessa az önce konuştuğum genel alana doğru başını sallıyor. "Mila'nın burada olduğunu varsayıyorum?" Başımı salladığımda ellerini çırpıyor. "Güzel. Ona ihtiyacımız olabilir. Şimdi ..." Mahzeni benden alıyor ve içindekileri incelemek için bir tarafa yatırıyor. Tuz ufacık olmalıydı, beyaz lekelerden oluşan bir deniz, ama her kristalin keskin, yarı saydam kenarlarını görebiliyorum. Bana camı hatırlatıyorlar. Aynaları. "*Bizler* okült yaratıklar olduğumuza ve tuz bizi caydırmak için çok az işe yaradığına göre, bundan güvenle vazgeçebiliriz, Célie'ciğim. Bu kanla çizilmeli," diye ekliyor pentagramı göstererek. "Tercihen bir Dame Rouge'dan."

Hepimiz Coco'ya bakıyoruz, da iç çekiyor ve arkasındaki dolaptan küçük bir bıçak çıkarıyor. "Odayı terk etmek isteyebilirsin, Célie," diyor acımasızca.

"Daha çok ev gibi," diye araya giriyor Beau.

"Ne yazık ki" -Odessa tuzu atıyor ve iş adamı edasıyla ellerini kalçalarına koyuyor- "Célie aramızda ruhlar âlemine geçebilen tek kişi, o yüzden kalmalı." Bana, "Eğer aptalca açlık grevine devam etmekte ısrar ediyorsan, nefesini tutmanı ve bir sonraki bölüm için dikkatini başka yöne vermeni öneririm," diye ekliyor.

Bunu yapmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum. Görünüşe göre, Odessa kendini bu ürkütücü ritüelin lideri ilan etmiş ve kimsenin daha iyi bir fikri olmadığı için

-ya da herhangi bir fikir- onu gasp edemeyiz. "Bekle!" Beau'nun telaşlı sesi çınıyor ve elini Coco'nun bileğine doladığını duyuyorum. "Çağırma işlemi burada mı yapacağız? Şimdi mi?"

"Ne zaman yapmamızı tercih edersin?" Coco kızgın bir şekilde soruyor. "Filippa kahvaltıda bileklerimizi kestikten sonra mı? Ne *istediğini* öğrenmemiz gerek-"

"Célie daha önce kanımıza karşı koymuştu," diyor Beau hararetle. "Yine direnebilir! Coco, lütfen, bunu yapmamalıyız-"

"Bu *korkunç* bir fikir," diye katılıyor Mila.

Coco'nun kendini çözdüğünü görmek yerine duyuyorum. Sonra bıçağın ucunu ön kolunda gezdiriyor ve tüm vücudum bu sese hazırlanıyor; kaygan, ıslak ve dişlerimin verdiği tepkiyle dehşete düşüyorum, hazırlık için diş etlerimi deliyorum

beslemek için. *Dikkat dağıtmak*. Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için zihnimi çılgınca yokluyorum. Sanki izin bekliyormuş gibi Michal'in yüzü bir kez daha beliriyor.

Sen değil, diye hırıliyorum ve onun alçak sesle kıkırdamasını neredeyse omurgamda hissedebiliyorum. "Ve"-Coco'nun sesi halüsinasyonu kesiyor-"bitti!"

Onun sözleriyle mutfağı tatlı bir bal kokusu kaplıyor ve ön kolundaki yara kan büyüsunün keskin ısırtığıyla iyileşirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ancak masanın üzerindeki pentagram hâlâ ıslak ve kırmızı parlıyor. *Aman Tanrım*. Tekrar nefesimi tutarak açık bir sandalyeye çöküyorum ve ağzımı kapatıyorum. Lou yıldızın her bir noktasında bir mum yakarken geceliğimin her bir ipliğini sayıyorum.

Beau yüksek sesle itiraz etmeye devam edince Coco ona parmaklarını şıklatıyor. "Otur," diyor sertçe, Reid ve Odessa'nın arasındaki boş sandalyeyi işaret ederek, o da memnun bir sırıtişla koltuğu sıvazlıyor. Beau kaşlarını çatarak tek kelime etmeden sandalyeye oturuyor ama Reid'e dönmeden önce ondan dikkatlice uzaklaşıyor.

"Yardımanız için teşekkürler." Diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle, nefesinin altından konuşuyor ve Coco'nun masadan fazladan sandalyeyi kaldırmasını kızgınlık ve korku içinde izliyor. "Konuşma yeteneğini rahatça kaybettin mi yoksa-?"

Reid kardeşine gözlerini devirir. "Benden tam olarak ne yapmamı bekliyordun?"

"Oh, bilmiyorum, belki de *her şey*-"

"Lou'nun yüzüne bak." Sandalyesinde arkasına yaslanan Reid sesini daha da alçaltıyor - artık o kadar alçak ki ne onu duyabilmem ne de gözlerinin etrafındaki küçük kasları görebilmem gerekiyor. Yorgunluktan kasılıyorlar. Saat sabahın dördünü geçiyor. Hâlâ -her ne kadar saklamaya çalışsa da- karısını mutfakta dikkatle izliyor. "Baksana ne kadar solgun."

Bakışlarını takip ederken Beau'nun kaşları çatılır. "Bana aynı görünüyor."

"O zaman daha dikkatli olmalısın. Bir şeyler ters gidiyor. İtiraf etmeyi reddediyor ama hasta görünüyor." Çenesini hafifçe eğerek, yaprakları geyik kanından hâlâ pembe lekeli olan şakayıklara doğru ilerliyor. "Ben de hissediyorum, kaslarımda bir yorgunluk var. Büyümde. Her geçen gün daha da kötüleşiyor."

"Sihrin mi?" Beau endişeyle onun yüzünü arıyor. "Ve bunun Filippa ile bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her şey Cadılar Bayramı arifesinde başladı."

Lou'ya bakmadan önce kaşlarımı çatıyorum. Her zamankinden daha solgun görünüyor -çilleri daha keskin bir şekilde ortaya çıkıyor- ama sırtışı her zamanki gibi muzip görünüyor. Beni bakarken yakalayınca göz kırpmıyor.

Beau derin bir iç çekti. "Tüm bunlar ters gittiğinde, iblise önce seni yemesini söyleyeceğim."

Lou yanındaki koltuğa otururken Reid karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve Coco da onu takip ederek yanımdaki son boş sandalyeye kayıyor. Küçük, güven verici bir gülümsemeyle omzuma vuruyor. "Pekâlâ," diyor Lou, masanın etrafına göz gezdirip başını sallayarak güven veriyor. "Sanırım artık hazırız. El ele tutuşalım mı? Odessa, sen ne düşünüyorsun?"

"El ele tutuşma eylemi kendi başına ritüel için tamamen gereksiz, ama eğer sınırlarınızı yatıştırırsa" -Odessa önce bana, sonra Beau'ya bir el uzattı- "bence yapmalıyız."

Beau onun uzattığı ele sanki dokunursa bacakları ya da belki de dişleri çıkacakmış gibi bakıyor. "Sadece elini tut," diye çıkışıyorum ona, sabrım tükeniyor ve yüzündeki şaşkın ifadeyle anında pişman oluyorum. Özür dilerken ısııyorum. "Lütfen Beau. Kız kardeşimle konuşmam gerek."

Son bir iç çekişle, elini olabildiğince nazıkçe kabul ederek çemberi tamamlıyor. "Pekâlâ. Bir vampirin ruh çağırma hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini özenle görmezden gelelim ve onun kör- EEEGH." Hâlâ yanımda duran Mila'yı fark edince sesi bir gıcırtyla kesiliyor.

Tabii ya. Ellerimiz birleşince hepsi bana dokunuyor; sonunda onu görebiliyorlar.

Yüzünde keskin bir gülümseme beliriyor. "Sizi tekrar görmek harika, Majesteleri." Kraliyet başını diğerlerine doğru eğerek ekliyor, "Ve geri kalanınızla da tanışmak bir zevk - resmi olarak yani. Gayriresmi olarak hakkınızda istediğimden çok daha fazlasını biliyorum." Odessa'nın yanağını öpmek için alçalıyor. "Ve *sen*, kuzen-"

"Başımdan beri burada olduğumu biliyordum." Odessa sivri burnunu kaldırıyor. "Ruhlar âlemi hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğime gelince, Majesteleri," diyor Odessa, Beau elini çekmek için hamle yaptığında elini sıkarak. "*Okuyorum.*"

"Kitaplarında başka bir şey yazıyor mu Odessa?" Coco, Beau karşılık vermeden önce ona uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Önceden bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Mila pentagramı incelemek için yaklaşırken Odessa narin bir omuz kaldırıyor, kendine rağmen meraklı. "Böyle bir büyü bir bilim değildir. Şunlar

Onu kullanamayanlar böyle bir ritüelin karmaşıklığını ve inceliklerini asla tam olarak anlayamazlar ve kullanabilenler de sırlarını nadiren paylaşırlar."

"Mükemmel," diye mırıldanıyor Beau.

Odessa onu görmezden gelir. "Teorik olarak Cosette, kanını perdeye doğru yönlendirebilmelisin, orada Célie bir kapı açacak, kanının geçmesine izin verecek ve Filippa'yı buraya çekmek için kullanacak."

"Bu nasıl çalışıyor?" Lou merakla sorar. "Kanını mı yönlendiriyor? Filippa'yı çekmek için mi kullanıyor?"

"Yaralarınızı iyileştirdiğinde ya da yerinizi tespit ettiğinde de aynı şekilde çalışıyor."

"Bu benim niyetim," diyor Coco, pentagramı düşünürken dudaklarını büzüyor. "Kanım ona tepki veriyor ve büyüm onu takip ediyor. Ama peçeyi nasıl bulacağım?"

O zaman hepsi bana bakıyor ve boğazımdaki ateşi yutuyorum, parmaklarım Odessa'nın parmaklarının etrafında düğümleniyor. Pentagramdan başka bir yere bakamıyorum. Kandan başka bir şey göremiyorum. "Sen . . . hissediyorsun." Söylediklerimi sadece sessizlik karşılayınca tekrar yutkunuyorum, gözlerimi kapatmaya zorluyorum ve bedenimin sakinleşmesini istiyorum. *Lütfen. Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen.* Birkaç saniye sonra, "Bir varlık gibi, bir farkındalık gibi, biri seni izlerken yanağına batan karıncalanma gibi bir şey. İşte-" Gözlerimi açmadan birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp masanın üzerine koyuyorum. "Dur sana göstereyim."

Dördüncü Bölüm

Seans

Mutfakta kalsam da -ayaklarım yaşayanlar diyarında sağlam bir şekilde dikili-aynı açıklanamaz korku hissi, ruhlar aleminde kız kardeşimin adını çağırırken beni boğmakla tehdit ediyor. "Filippa?" Perdede açtığım delikten tanıdık bir kül süzülüyor. Kar gibi pentagramın üzerine düşüyor. "Burada mısınız?"

Tek cevabımız özellikle şiddetli bir gök gürültüsü sesi oluyor Coco ile ben neredeyse sığıyoruz. Pentagramın karşısında Lou da irkiliyor, dizi masaya çarpıp bir mumu devirince küfrediyor. Reid kucağındaki sıcak mumdan kaçmak için ayağa fırlasa da Lou ve kafasını kocaman gözlerle çeviren Beau ile bağlantısını koparmıyor. "Bunu duydunuz mu?"

Lou alay eder, gözleri acıyla sulanır. "Evet Beau, bunu *herkes* duydu."
_"

"Gök gürültüsü değil," diyor çabucak. "Biri *güldü*." "Ben de duydum," diyor Mila.

Beau'nun çılgınca hareketlerini takip ederken ellerim Coco ve Odessa'nın ellerine dolanıyor.
mutfığa baktı. "Hiç kahkaha duymadım."

"Ben de öyle." Geri kalanımızın aksine, Odessa çalışılmış bir tarafsızlık havasıyla konuşuyor, ama gözleri bizimkiler kadar parlak. Tutuşu da bir o kadar sıkı. Bu da, tüm palavralarına rağmen, onun da daha önce bir ruh çağırma seansına katılmadığını gösteriyor. Bunun farkına varmak biraz rahatlatıyor. "Bir şey duyduğuna emin misin?"

"Elbette öyleyim! En azından"-Beau mum ışığında hâlâ zararsızca parlayan pentagrama bakıyor-"Sanırım öyleyim. Olabilirim."

Reid kaşlarını çatarak dirseğiyle sandalyesini temizlemeye çalışır ama balmumu çoktan sertleşerek ahşabın üzerinde kırılğan beneklere dönüşmüştür. Buz gibi. "Soğuk hissettiriyor." Dikkatle bana bakıyor, odanın ani soğukunda nefesi görünüyor. "Bu normal mi?"

"Bu ruhlar alemi için."

Odessa'nın bakışları pentagramdan ayrılmıyor. "Ruhlar âlemi başka neye benziyor?"

Mila sandalyeme yaklaşıyor.

"Tuhaf." Ben de sabit bir şekilde pentagrama bakıyorum, Filippa'dan bir iz bekliyorum - bir zamanlar benimki gibi parıldayan gür siyah saçları, belki de zümrüt gözleri, yanağındaki koyu renkli dikiş sırası. "Ruhlar âlemindeki her şey buradakiyle aynı, sadece ... farklı."

Beau alaycı bir ifadeyle mutfağın her köşesini görebilmek için boynunu bükerek ve hâlâ gizemli kahkahanın kaynağını aramaya devam eder. "Bu her şeyi güzelce açıklıyor, teşekkürler."

"Frederic deneyleriyle dengeyi bozdu. Doğa kanunlarını çiğnedi. Tam olarak nasıl işlediğini bilmiyorum - ben cadı değilim - ama âlemler onun Cadılar Bayramı arifesindeki ayininden önce bükülmeye başladı. Filippa'yı dirilttiğinden beri çarpıklığın daha da kötüleştiğini varsayabilirim." Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanmasına rağmen dikkatle dinleyen Lou'ya bakıyorum. Reid onun elini sıkıca kavıyor, kaşları benimkini yansıtıyor.

Bir şeyler ters gidiyor Célie, dedi bana Brindelle Park'ta, ağaçların kararmış ve ölmüş olduğu yerde. *Büyüm hasta hissettiriyor.*

"Sanıyor musun?" Beau inanamayarak sorar.

Ona ters ters bakıyorum. "Bilmen gerekiyorsa, Cadılar Bayramı Arifesi'nden beri ruhlar âlemine gitmedim. Şu anda neye benzeyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok ve açıkçası bilmek de istemiyorum." Sonra Lou'ya, "Ne düşünüyorsun? Frederic'ten beri Frederic'in ayininden beri kendini farklı hissettin mi?"

"Bir şeyler oluyor." O daha cevap vermeden Coco, pentagramın etrafında buz kristallerinin oluşmaya başladığı yeri işaret ediyor. "Tekrar deneyelim mi Célie? Kesintiler *olmadan*?" Son sözü doğrudan Beau'ya söylüyor, Beau da koltuğuna yığılmadan önce mutfağı son bir kez daha tarıyor. Yenilmiş. Ancak Reid'in ya da Odessa'nın ellerini bırakmıyor.

"Devam et o zaman," diye homurdanıyor.

Dışarıdaki fırtınaya karşı sesimi yükseltiyorum. "Eğer beni duyabiliyorsan, Filippa ... Mesajını aldım ve sırtımdaki bıçağı takdir etsem de hâlâ bazı sorularım var."

Daha önce olduğu gibi cevap vermiyor ve ardından gelen sessizlikte Lou'nun gözleri benimkilerle buluşuyor. Belki de boğazımın düğümlendiğini hissediyordur. Belki de omuzlarımdaki gerginliği, Coco ve Odessa'nın parmaklarının etrafında beyazlaşan eklemelerimi görebiliyor. İlki hafifçe irkildiğinde, yavaş bir nefes vererek kendimi tutuşumu gevşetmeye zorluyorum ve Lou hızlı bir şekilde

güven verici bir gülümseme. Ben de karşılık çalışıyorum. Gerçekten *de deniyorum* ama küçük bir parçam gözlerimi kapatmayı, pentagramı yıkamayı ve tüm bunları unutmayı arzuluyor.

"Pip?" Tekrar söylüyorum.

Kristaller masanın üzerinde daha uzağa kayıyor.

Kız kardeşim hala cevap vermediğinde, hayal kırıklığım ikiz hayal kırıklığı ve rahatlama dalgalarına dönüşüyor. Bir başka büyük gök gürültüsü mutfağı sarsarken ve mum ışığı titrerken her ikisi de üzerime çöküyor. Belki de Beau haklıydı. Belki de tüm bu plan başından beri lanetliydi. Mahkum ve *aptalca*. Filippa bana bir bıçak fırlattı, peki neden şimdi yeniden ortaya çıkacağını düşündüm? Ben istediğim için mi? Kendimle alay etme, ev yapımı pentagramımızla ve bal kokulu mumlarımızla alay etme dürtüsüne direniyorum. Büyü olsun ya da olmasın, kız kardeşimi hiçbir zaman bir şey yapmaya zorlayamadım. Aslında, ilişkimiz her zaman tam tersi oldu, değil mi?

Rol yapmak için biraz yaşlı değil misin?

Çocukluğumuzun anıları şimdi kırık bir müzik kutusu ile gümüş bir bıçağın arasına sıkışmış. Açık bir pencere. Keşke deneyecek kadar cesur olsaydık, ne olabilirdi -ne olmalıydı- diye bir özlem acısı.

Bir çatal şimşek daha çakıyor ve parlak beyaz ışıktaki Reid'in derisinin altında cılız bir şey parlıyor. Beyaz bir şey, *iskelet* gibi bir şey. Onu gördüğümde düşüncelerim sıcıyor -bir adımı kaçırmışım gibi midem zonkluyor- ama gözümü kırptığımda, inanamayarak, yüzü normale dönmüştü. Görünürde kafatası yoktu.

Yeter, Célie, kendimi azarlıyorum. *Odaklan*.

"Coco'nun kanı neden onu çağırıyor?" Reid soruyor. "Büyünün onu bir şekilde etkileyeceğini düşünmüştüm. Onu bize doğru çeker."

İfadesi düşünceli olan Odessa, çözemediği bir bilmeceymiş gibi pentagrama bakmaya devam ediyor. Saçında kristalleşen buzu fark etmiyor. Ancak geri kalanımız fark ediyor ve Beau, "Kan, Filippa'nın aramızdaki boşluktan geçmesine izin vermeli, tıpkı Célie'nin uykusunda yansıtabildiği gibi. Ancak belki de Filippa isteksizse ya da yapamıyorsa onu buna zorlayamaz."

Şimşek tekrar çaktığında, kendi saçlarımın dalları yüzümün etrafında ağırlıksız bir şekilde süzölmeye başlıyor. Sandalyemi yerde tutmak için bir ayağımı masanın etrafına doluyorum. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyorum, sesime tedirginlik karışıyor, "ama bu olmamalı. Daha önce durmalıyız-"

Mum alevleri tepki olarak yukarı doğru fırlar.

Hep birlikte geri çekiliyoruz, masa dönmeye başladığında gözlerimiz açılıyor - önce yavaş, sonra daha hızlı ve daha hızlı, mumlar her yöne uçana kadar. Ancak mumlar yere düşmek yerine, bir kuklacının korkunç parmakları gibi havada asılı kalıyor ve Reid ile Beau'nun kafalarına balmumu damlatmak üzere devriliyorlar.

"Blargh!" Beau masadan sıçrayarak çemberi kırıyor ve muhteşem saçlarını tutuyor. "Kes şunu, Lou! Bu *hiç komik değil*-"

"Ben değilim!" Tekrar sallanan Lou, kuşkuyla elini kan damlayan burnuna götürüyor. Ben hamle yaparken Odessa neredeyse bileğimi kırıyor, vücudumu hareketsiz kalmaya zorlamadan önce masaya çarpıyor. Cığerlerim durdu. Paniğe kapılan Lou kanı sihirle uzaklaştırmaya çalışıyor ama bileğinin bir hareketiyle şakayıklar soluyor. Hastalıklı gibi kıvrılıp büzüşüyorlar ve Lou'nun dizlerinin bağı çözülüyor. Reid onu tam yakalamıştı ki bir şimşek çakması daha mutfağı aydınlattı. *Kafataslarını* aydınlatır.

Coco yardım etmek için öne doğru tökezlese de, tek bir adımdan sonra durur ve gözleri yuvalarından fırlar. Beau panik içinde onun yanına sıçradı. "Coco-"

Ancak bir sonraki gök gürültüsüyle vücudu sarsılıyor ve başını sallayarak gözlerini kırıştırıyor. "Ben ," diye güvence veriyor ona, kulağından sızan kanı kuşkuyla . "En azından iyi olduğumu düşünüyorum-"

"Neler oluyor?" Lou ayağa kalkmaya çalışarak çılgınca odanın etrafına bakıyor. "Mila hâlâ burada mı, Célie?"

Cevap vermek için ağzımı açmaya cesaret edemedim.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum!" Mila bir patates çuvalı gibi ayağa düşüyor ama onu benden başka kimse duymuyor. "Bu çok ağır," diyor şaşkınlıkla. "Célie, peçe -bu olmalı-"

Parmak uçlarım masanın kenarından kayıyor ve Melisandre kanepenin altından fırlayıp Beau'nun ayaklarına dolanıyor. Beau bir lanetle ondan kaçmak için dizlerinin üzerine çöküyor ama Melisandre artık orada değil; miyavlayarak mumlar gibi havaya yükseliyor ve Beau'nun başının üzerinde yükseliyor. Sandalyem bakır kapların arasında sallanmaya başladı bile.

Beau kafasına saldıran muma öfkeyle vuruyor. "Kapatmamız gerek O!"

O haklı, elbette. Filippa'yı çağırdım, bu büyü her neyse değil, Ama Lou ve Coco pencerenin yanında toplanmış, her şimşek çakışında titrerken kıpırdamıyorum, *nefes* alamıyorum. Şimdi ikisinden de taze kan damlıyor. Reid bile Melisandre'yi kurtarmak için bir sandalyenin üzerinde dururken zayıf ve dengesiz görünüyor. Onun altında, Mila kehribar rengindeki

Ellerine yayılan renk tonu. Odessa şimdi ürkütücü bir buz heykeline benziyor, güzelliği eskisinden daha keskin ve parlak ve buz sarkıtları saçlarında elmas gibi parlıyor. Masa hâlâ dönüyor. Beau'nun yeniden ayağa kalkmak için mücadele ettiği bir cereyan yaratır. "*Célie*-"

Ancak bir sonraki saniyede pentagramdan beyaz bir ışık fışkırıyor ve soğuk rüzgâr saçlarımızı geriye doğru savuruyor. "Kimse kıpırdamasın," diyor Odessa sertçe, ama Mila'nın çenesi çoktan pentagrama doğru kaymış. Orada gördüğü şey karşısında gözleri dehşetle açılıyor.

"Biri geliyor," diye fısıldıyor.

Ve şimdi elimde değil; beklentiyle öne doğru eğilip "Filippa?" diye sorarken boğazımdaki sıcaklık kabarıyor.

Kimse cevap vermiyor. Garip ışık bir kez daha yok olurken oda nefesini tutmuş gibi görünüyor. Görünmez bir güç alevleri söndürmeden önce mumlar bir, iki kez titrer.

Hepsini. Hepsi birden.

Bunu, derin uykusundan uyanan ve ilk nefesini alan büyük bir canavar gibi ağır, bilinçli bir sessizlik izliyor - baskıcı ve doğal olmayan -. "Siktir," der Lou titreyerek. "Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*-" Sessizlik nefes veriyor ve onunla birlikte mutfağı ezici bir gül kokusu kaplıyor- güller ve mum dumanı. İkincisi karanlıkta parmaklar gibi bize doğru kıvrılıyor ve boynuma dolanırken boğuluyorum.

Filippa değil.

Kör bir panikle geriye doğru sendeleyerek elimi Odessa'dan çekiyorum, bağlantıyı koparmaya, pentagramın yerini bulmaya çalışıyorum. Ancak Odessa bırakmayı reddediyor ve vampirik görüşümle bile bu karanlığı göremiyorum. Gölgeler mutlak kalıyor. Eğer eli elimde olmasaydı - sanki o da canı pahasına tutunuyormuş gibi - mutlak hiçliğe daldığımızı hissedecektim. Uçuruma.

"Nedir bu?"

Beau'nun sesi, sandalyelerin ani *gıcirtısı* ve arkadaşlarımla kalplerinin çalgınca güm *güm* atışı arasında yükseliyor. Bir saniye sonra bana çarpıyor, beni Coco'yla birlikte kollarına çekiyor ve hızlıca, "Her şey yoluna girecek-" diyor.

Ancak onun bile sesi dehşete düşmüş gibi geliyor, kalp atışları hızlanıyor ve kulaklarımı *sağır* ediyor. Kanının keskin kokusu dumanla, güllerle çarpışıyor, ta ki başım çalgınca bir his karmaşası içinde dönene kadar. Parmakları

koluma karşı. Beau'nun kalbi yanağımda atıyor. Çok sıcak. Çok hipnotik.

"Odaklan, Célie." Odessa elimi acı verecek kadar sıkıyor, ama yapamıyorum - *yapamıyorum* - ve görüşüm olmadan, kokunun saldırısı çok fazla. Artık güllerin tadını alabiliyorum, korkunun, *büyünün* tadını alabiliyorum ve derimin üzerinde kokuşmuş bir şey kayarken dişlerimi geçiriyorum - kokusuz ya da tatsız ama daha çok farkındalık. Sanki biri beni izliyormuş gibi. Hayır. Sanki biri beni *bulmuş* ve bakışlarının ağırlığı, ben de karanlığa dönüşene kadar bilincimi boğmakla tehdit ediyor. Gözlerim tekrar kafamın içine dalıyor. "Sesime odaklan," diyor Odessa, şimdi daha yüksek sesle, Lou ve Reid ışığı aramak için karanlıkta ilerlerken. "Perdeyi kapatmalısın-"

"Kibritler şöminenin üzerinde," diyor Reid hızla.

"*Burada değiller-*"

Pencerelerden giren şimşekler, pentagramın içinden yukarı uzanan eldivenli bir eli aydınlatıyor.

Odadaki tüm hava yok olmuş gibi görünüyor. "*Bu da ne-?*" Coco dehşet içinde başlıyor, ama bir saniye sonra, kulakları patlatan bir gök gürültüsü geceyi ikiye bölerken, el bize doğru hamle yapıyor. Sarsıntılar masayı sallıyor. Bakır bir kap yere düşüyor. Bir kez daha karanlığa gömülüyoruz ve el kolumu kapsa da Odessa doğaüstü bir hızla hareket ederek beni ulaşamayacağım bir yere sürüklüyor.

El onun yerine Beau'nun üzerine düşer.

Boğuk bir lanetle kendini geriye doğru fırlatıyor ve Coco çılgılık atıyor; bir hareketlilik karanlığı bozuyor. Yönümü bulamadan -Reid gibi kokan birine sendeleyerek çarpmaktan başka bir şey yapamadan- mum ışığı yeniden canlanıyor, eskisinden daha yüksek ve parlak. Daha sıcak. Masanın üzerindeki lekeli pentagramı aydınlatıyor. Üzerine eğilmiş, nefes nefese Coco'yu aydınlatıyor, avucu çizgilerin arasında sürüklediği yerden kanla kaplı. Onları kırıyor. Ritüeli bozuyor ve eldivenli eli kovuyor.

Yine de gül kokusu devam ediyor, tıpkı karanlık gibi. Görüş alanımın kenarını bulandırıyor, Reid ve Odessa'nın yüzlerini beneklendiriyor, onlar da endişeyle bana bakıyorlar. "Célie?" Reid dirseğimi tutup beni sabitlerken gözleri benimkileri arıyor. "Ne oldu? Oturmak ister misin?"

"I-" Gözlerim tekrar dalgalanıyor ve dizlerim çökmekle tehdit ediyor. "Kendimi baygın hissediyorum."

Tuhaf hissediyorum.

"Bu senin adrenal korteksin." Odessa diğer dirseğinden tutup beni masaya doğru yönlendirdi. *Peçe*. Hâlâ sahnenin üzerinde masumca dalgalanıyor ve kenarlarını tam olarak göremeden uzanıyorum; Odessa'ya bir kez daha sendelemen önce onları beceriksizce bağlıyorum. Diğerleri bize şaşkınlıkla bakarken, "Adrenal korteks stresle ilişkili hormonlar üretir ve uzun süreli stres iştahı artırır," diyor. Bana göre, "Öldüğünden beri doğru düzgün yemek yemedin."

"değil," diye zayıfça itiraz ediyorum ve aslında değil. O her neyse -Bir şekilde tanıdık geldi, sanki daha önce yaşamışım, daha önce *biliyormuşum* gibi, ama ... bu nasıl olabilir? Başımı sallıyorum ve hareketle birlikte tüm oda sarsılıyor. Böyle bir karanlığı sadece bir kez görmüştüm. Bunu sadece bir kez yaşadım.

"Jamais vu." Alçak sesle konuşan Lou, dolapla ocak arasındaki dar alanda duruyor, kollarını kavuşturmuş ve kendini yok etmeye çalışır gibi vücudunu katlamış. Dışarıdaki rüzgâr artık kreşendoya ulaşmış durumda; sanki bize ulaşmaya, mutfağın uğursuz sessizliğine pençelerini geçirmeye kararlıymış gibi duvarlara, pencere camlarına çarparak çığlık atıyor. "Ben de hissettim."

"Hiç görmedim." Odessa'nın gözleri ilgiyle parlıyor ve küçük kadife kutusunu tekrar çıkarıyor. Kapağını açarak tüm *kolunu kutunun* içine sokuyor ve birkaç saniye boyunca karıştırdıktan sonra kocaman bir kitap çıkarıyor. Doğru sayfayı bulana kadar soğan derisi sayfaları karıştırırken Beau'nun ağzı açık kalıyor. "Kişinin tanıdığı ama aynı zamanda yabancı hissettiği bir durumu deneyimleme olgusu."

Reid çömeldi. "Filippa mıydı?"

"Hiç sanmıyorum." Başımı sallayarak bir baş dönmesi dalgası daha yaratıyorum. "O asla böyle eldivenler *giymezdi* ve bu ona hiç yakışmadı."

"Frederic onu başkalarının deri parçalarıyla dikti," diyor Coco. "Şimdi böyle eldivenler giyiyor olabilir."

"Ne yapacağız?" Lou fısıldar.

Burnundaki kanı elinin tersiyle siliyor. Yine de görüyorum. Mum ışığında kaygan ve kırmızı bir şekilde parlıyor. Bakışlarımı kaçırıp içgüdüsel olarak Mila'ya dönüyorum. Henüz konuşmadı, masanın yanındaki yerinden kıpırdamadı. Sadece sert bir çene ve kopuk bir ifadeyle lekeli pentagrama bakıyor. Soğuk bir ifade.

Bana Michal'i
hatırlatıyor. "Mila."

Sesimin ona ulaşması çok uzun zaman alıyor gibi görünüyor, ama ulaştığında yüzünü kaldırıyor ve "Kız kardeşini bulmamız gerek" diyor.

"Bundan onun sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" Zorlukla yutkunuyorum, her kelime korkunç bir çaba gerektiriyor.

"Bence burada çok yanlış bir şeyler var ve eğer Filippa gerçekten de mezardan çıktıysa, bunun ne olduğunu biliyor olabilir." Gümüş gözleri bana dönmeden önce Reid'e, Lou'ya ve Coco'ya -son ikisi hâlâ nefes alamıyor-kayıyor. "Onu bulmak istediğine emin misin, Célie?"

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. İyi bir kız kardeş evet diyecek olsa da -evet demek *istesem* de- cevap beklenmedik bir şekilde boğazıma düğümleniyor. Belki de artık kız kardeşimi tanımadığım içindir; kendimi bile tanımıyorum, bu da bizi gerçek yabancılar yapıyor. Benim tanıdığım Filippa bana asla *bıçak* fırlatmazdı. Acımla asla alay etmezdi. Ama . . .

Ve güneş ışığı olmayan bir dünyayı asla bilemeyeceksin, değil mi? Bizim sevgili Célie'miz değil.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diyorum, son konuşmamızın acı hatırasını silkeleyerek. "Eğer kız kardeşim yükseldiyse, bunu bilmemiz gerek." Yine de durumun herkes için tehlikeli olduğu kanıtlanmış durumda ve Mila bu işe karışırsa Filippa'nın nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Filippa'nın ne *yapabileceğini* de bilmiyorum. "Belki de onun yerine ben gitmeliyim."

"Hayır," diyor Lou, Reid, Coco, Beau ve Odessa hep bir ağızdan.

Konuşmanın sadece yarısını dinlemelerine rağmen, anlamak için yeterli bilgiyi bir araya getirmiş görünüyorlar. "Mantıklı ol, Célie," diyor Reid.

Beau inanamayarak başını sallar. "Mila bir *hayalet*."

"-ve vampirler hâlâ ölebilir," diye bitiriyor Odessa. "Küçümsüyormuş gibi yapsanız bile kaybedecek çok şeyiniz var."

Farklı koşullar altında tartışabilirdim ama şimdi ne kadar az konuşursam o kadar iyi. Görüşüm kırmızıya dönmeye devam ediyor. Mila sanki hissetmiş gibi başını sallıyor, ifadesi sertleşiyor, omuzları dikleşiyor ve tam boyuna yükseliyor. "Dikkatli olacağım, Célie."

Ben ona teşekkür edemeden, doğruca pencereden Saint-Cécile'e doğru süzülerek gidiyor ve bir gök gürültüsü evin içinde yankılanıyor. *Kafamın* içinde. Reid dirseğimi tutarken ben kendimi sabit tutmak için masaya tutunuyorum. Hâlâ tuhaf hissediyorum. Yönümü şaşırmış.

Acıktım.

Bakır kapları tıkırdatan bir gök gürültüsü daha. Sonra bir tane daha.
Ve bir tane daha.

Gürültünün gök gürültüsü anlamam birkaç saniye sürüyor. Beau bile ben bağlantıyı kurmadan önce dönüp kapıya bakıyor. Çünkü
-Birisi geldi. Biri *kapıyı çalıyor*. Kapı bir başka saldırının altında titrerken kaşlarımı çatarak şöminenin üzerindeki saate bakıyorum. Akrep ve yelkovan sabahın dört buçuğunu gösteriyor.

Bu her , çay içmeye gelmiyor.

Lou sesli bir şekilde yutkunuyor, köşesinden kalkıp pentagramdan Reid'in kapısına bakıyor. "Açmalı mıyız?"

"Deli misin sen?" Beau alçak sesle ve kuşkuyla soruyor. "Az önce bir *iblis çağırdık*-"

"Onun bir iblis olduğunu bilmiyoruz." Reid doğruldu, hâlâ kapıya sertçe bakıyor olsa da dirseğini bırakmıyor. "Dışarıda her kim varsa yardımımıza ihtiyacı olabilir ve bir iblisin içeri girmeden önce kapıyı çalacağından şüpheliyim."

"Kim olduğu umurunda değil." Coco, üşümesini engellemek istercesine dalgın kollarını ovuşturuyor. "Daha sonra geri gelebilirler. Az önce olanlardan sonra dinlenmemiz gerek.

."

Sonunda, çekişmelerinin çok az önemi var.

Her şeyin çok az önemi var.

Çünkü son bir sağır edici vuruşla, ön kapı menteşelerinden fırlamadan önce parçalanır ve Michal Vasiliev'i -ıslak ve öfkeli- eşikte ortaya çıkarır. "Merhaba tatlım," diyor dişlerini sıkarak ve gözleri-

Nefesim kesilirken, kalbim yerinden fırlarken ve dizlerim çökerken gördüğüm son şey onlar.

Beşinci Bölüm

Ölümden Daha Kötü Bir Kader

Etrafımda güçlü kollarla uyanıyorum.

Bir an için kalbim beklentiyle yerinden fırlıyor ve gözlerim hızla açılarak-Mavi süsen.

"Reid," diye nefes alıyorum ve tadı hayal kırıklığı gibi geliyor.

İfadesi çok sert, beni gelin gibi taşıyor ve Lou'yu kapıda izliyor; Lou sırtı bize dönük, elleri kalçalarında, tüm vücudu öfkeyle kabarmış bir halde duruyor. Gözlerimi aceleyle kaçırıyorum. Onun yerine Reid'in çenesine odaklanıyorum. Yere yığıldığımda beni yakalamış olmalı ve bu onun için oldukça cesurcaydı. Çok hoş. Perdeyi kapattığımdan beri kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyor. Rengi yerine geldi ve hareketleri sabitleşti.

Kirpiklerimin arasından ona bakarken, kendi bedenimi tamamen hareketsiz ve göze çarpmayan bir şekilde tutuyorum. Belki de basitçe gözlerimi kapatıp uyanmamışım gibi davranabilirim. Kimsenin aksini bilmesine gerek yok. Kimse şüphelenmez. Lou beklenmedik ziyaretçimizle ilgilenirken sessiz -hatta uykuda- kalmam herkesin iyiliği için olurdu. *Evet*. İçimden başımı sallıyorum ve gözlerimi bir kez daha sıkarak kapatıyorum. Lou da artık çok daha güçlü görünüyor, o yüzden muhtemelen-

"Uyanık olduğunu biliyorum, Célie."

Alçak ve hoş, *çok* hoş -neredeyse sohbet eder gibi- Michal'in sesi ensemden aşağı tüylerimi diken diken ediyor. Kendime rağmen ürperiyorum. Bu sesi en son duyduğumda, onun üzerine çıkmış, kırık bedenini kendiminkine doğru sürükleyişini, kanını dudaklarıma götürüşünü ve "*Lütfen kal*" diye fısıldayışını izlemiştim. O gece beni bir vampire dönüştürdü. Beni kurtarmak için tüm inançlarını yıktı.

Sonra beni gönderdi.

Gözlerimi sıkıca kapalı tutuyorum.

"Gel bakalım, tatlım," diyor, gözleri neredeyse acıyla yanağıma batarak. Bu sevecenlik karşısında nasıl titrediğimi görüyor olmalı - Reid'in

"Daha önce hiç korkak olmadın." derken sesi hafifçe kararıyor. Benim adıma başlama."

"Bunu söyleyemezsin." Lou'nun keskin sesi odadaki ağır gerilimi bir bıçak gibi keser. Ruh çağırma seansı sırasında onu rahatsız eden her neyse, belli ki geçmiş. "Onunla hiç konuşamazsın. Onun isteklerine saygı göstereceğine ve onu rahat bırakacağına dair *bir anlaşmamız* vardı Michal."

"-onunla ilgilenmen şartıyla." Lou'yla konuşmasına rağmen bakışlarını hâlâ hissedebiliyorum; yüzümde sabit duruyor ve ona bakmamı istiyor. Ve küçük, utanmaz bir parçam tam da bunu yapmak istiyor. Ancak daha büyük bir parçam onun söylediği kadar korkakça davranıyor - çünkü şu anda ona bakamam. Requiem'de aramızda geçen onca şeyden sonra *bakamam*. "Belli ki bir hata," diye mırıldanıyor, "görünüşe göre onun ölüm arzusunu yerine getirmişsin." Sonra, daha yumuşak bir sesle ve bana doğru, "En son ne zaman beslendin?"

Cevap vermek için boğazım düğümleniyor ama Lou her zamanki gibi kalbinin zayıf atışına rağmen duruma el koyuyor. "Seninle konuşmak istemiyor ve eğer gerçekten ölmek istediğini düşünüyorsan, onu suçlayamam. Şimdi *benimle* konuşacaksın. Ve ne cüretle Célie'ye nasıl baktığımız hakkında varsayımlarda bulunursun? Onun neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Peki ya sen?"

Sesindeki tehlikeli tını tüylerimi diken diken ediyor. Büyük parçam gözlerimi kapalı tutmam için yalvarsa da -tüm bu durumun ortadan *kalkacağını* umarak onu görmezden gelsem *de-* küçük parçam Michal'i daha iyi tanıyor. Buraya geldiyse bir nedeni vardır ve bunu açıklayana kadar da gitmeyecektir.

Aynen böyle, artık cazibesine karşı koyamıyorum. Hâlâ nefesimi tutarak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Ve işte orada.

Onu gördüğümde tüm düşüncelerim uçuşa geçti, bir öfke portresi canlandı - her nasılsa anılarımdakinden çok daha büyük. Çok daha karanlık. İntikamcı bir melek ya da ilkel bir tanrı gibi. Tamamen siyahlara bürünmüş, gümüş rengi saçları dağınık, bu kadar sıradan bir yerde var olmamalı - efsaneler ve mitler dışında var olmamalı - ama var.

Ve o *yıkıcı*.

"Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok Michal," diyor Lou, onun sözsüz meydan okumasına sinirlenerek. "Ben sinirlenmeden gitmelisin."

"Gerçek öfkeyi hiç görmemiş bir çocuk gibi konuştun," diyor Michal.
Lou'nun parmakları seğirir. "Ben çocuk değilim-"

"O zaman beni içeri
davet et." "Hiç şansın
yok."

Yağmurdan sıırıslıklaı olmuş ve geceye gömülmüş Michal, kapının pervazına ince bir baskıyla tutunuyor. Kolları kaskatı. Omuzlar eğik. Yine de ahşap baskı altında bükölüyor ve parmak uçlarından dışarı doğru kılcal çatlaklar oluşuyor. Lou'ya şiddet tehdidiyle bakıyor. "Masanda bir pentagramın kalıntıları var Louise le Blanc ve mutfağının tadı gül ve kan kokuyor. Bu gece verdiğin zararı *tahmin* etmeye cesaret edemesem de, Célie kocanın dik durmasını gerektirmemeli." Arkasında şimşekler çakarken o siyah gözler benimkileri buluyor. Kötü niyetle parlıyorlar; bana, Reid'e, kırık mumlara ve arkamızdaki kanlı pentagrama. "Çok aptalca davrandın," diyor sessizce, "kendini ve etrafındaki herkesi tehlikeye attın."

O anda içimi bir sıcaklık kaplıyor. Keskin, öldürücü bir sıcaklık. Tüm saklanma içgüdüsünü yok ediyor. Aslında, ellerimi boğazına sarmak dışında bir şey yapma içgüdüsünü de yok ediyor. "*Ben mi?*" diye hırlayarak Reid'in kollarından bir göz kırpışımıla diğeri arasında sıyrılıyorum. Sadece Michal'in gözleri bu hareketi takip edebilecek kadar hızlı -ki öyle de oluyor, ben bir sersemlik dalgasının altında sendelerken gözlerim yarıklara doğru daralıyor. Beni sabitlemeye çalışan Reid'in elini itiyorum. "Bir daha asla başka bir vampir yaratmamaya *yemin etmiş* bir vampirden bunu duymak çok zengin bir şey, çünkü bizimki *ölümden de beter bir kader*. Bunu hatırlıyor musun Michal? Yoksa" -yaklaşıyorum, Coco ve Beau da bana yardım etmek için uzanırken onları atlatıyorum- "kaderim umurunda değil mi? *Mila'nınkini* umursamadın mı?"

Michal'in yüzü anında sertleşir.

Çok uzak.

Ama hayır. Başımı şiddetle sallıyorum. *Umurumda değil*. Umurumda değil, umurumda değil, ona zarar versem bile *umurumda değil*. *Hepsi* onun suçu ve Lou'ya doğru tökezlediğimde, Lou bir kolunu belime doladığında ve baştan çıkarıcı koktuğunda dişlerim uzuyor. Unutuş gibi. Başımın şiddetli bir şekilde çarpmasıyla onu da kendimden uzaklaştırıyorum. Çünkü o da bana dokunamaz - bir daha kimse bana dokunamaz

-Ağzımı sıkıp kapatıyorum, her bir iğrenç dişi çenemden sökmek için can atıyorum. kırmak, *paramparça* etmek için. Çizmelerimin altında toz haline getirmek için.

Kapı çerçevesine doğru eğildiğimde, görüşümde yıldızlar patlıyor ve Michal'ın ellerinin altındaki ahşap çatlıyor. Gözleri alev alev yanıyor, sanki bana ulaşmaya çalışıyormuş gibi hafifçe öne doğru geriliyor ama görünmez bir güç onu geride tutuyor. Ve ben bundan zevk alıyorum. Bu kontrolün tadını çıkarıyorum. "Beni terk ettin," diye fısıldıyorum. "Beni *bu* hale getirdin" - yüzümü, vücudumu işaret ediyorum, hem tanıdık hem de değil - "ve sen beni gönderdin."

"Terk eden ben değilim, Célie," diyor karanlık bir sesle. "Hiçbir zaman senin gibi olmak istemedim."

"Onun yerine ölmene izin mi verseydim?"

"Ben öldüm!" Kelimeler içimden bir barajın yıkılması gibi fişkırıyor ve elimi bedenimin üzerine, kalbimin göğsümde atması gereken yerin tam üzerine koyuyorum. Bir daha asla atmayacağı yere. Michal her zamanki gibi her hareketimi izliyor ama bu kez sertçe yutkunuyor ve sanki beni görmeye daha fazla dayanamıyormuş gibi başka tarafa bakıyor. Ben de artık dayanamıyorum. "Bu beden bana ait değil Michal. Benim için *anormal*. Kan istiyor

-Tıpkı sen ve diğer *sefil* soydaşların gibi, bu da ona asla güvenemeyeceğim anlamına geliyor." Tartışmak için ağzını açtığında, başımı tekrar sallıyorum, yıldızlar dönüyor ve onun yerine konuşuyorum. "Kendin söyledin -vampirler beslendiklerinde kontrollerini kaybederler; seni tavan arasında iyileştirdikten sonra bana o kadar kızmanın nedeni buydu. Kendimi riske attığımı biliyordun. Vermek istediğimden daha fazlasını alabileceğini biliyordun ve haklıydın." Sesim sonda yükseliyor, sonda kırılıyor ve "*Tanrım*, sen haklıydın" demek için ağzımı açtığımda gözlerimin arkasında dayanılmaz bir baskı oluşuyor.

Onun yerine açık alevde boğul.

Kelimeler cehennem ateşinden daha sıcak bir şekilde boğazımı yakıyor ve acıdan, *şoktan* nefesim kesiliyor; yakamı tutarken çıkarabildiğim tek ses bu. Duman görmeyi bekliyordum. Ancak hiç duman yok -ateş de yok- ve Michal'ın gözleri beni izlerken açıklanamaz bir şekilde yumuşuyor. Acımayla doluyor. Pişmanlıkla. Sanki az önce ne söylemeye çalıştığımı *biliyormuş* gibi.

"Ne oldu, Célie?" Lou'nun eli sanki son anda bana dokunmaktan vazgeçmiş gibi havada asılı duruyor. "Ne oldu?"

"Yapamadım- denedim-"

Michal'ın parmakları kapının pervazında sıkışıyor. Bakışlarını ayırıp kararlı bir şekilde omzumun üzerinden bana bakıyor. "Tanrı'nın adını anmak mı?"

Tanrı'dan bahsetmek bile içime hayali bir alev gönderiyor. Yüzümü buruşturarak Michal'e dehşete düşmüş bir inançsızlıkla bakarken kendi parmaklarım

Boğaz. Çaresizce onu kucaklarken. "Bunu nasıl bildin? Bana ne *oluyor*?"

Hâlâ bakışlarımla buluşmayı reddediyor. Ancak çenesi sıkışıyor. "Vampirler kutsal olanlar hakkında konuşamaz."

"Peki *sen* nasıl yaptın?" Coco suçlayıcı bir şekilde sorar. "Pratik yapmak için uzun yıllarım oldu."

Böyle bir fenomenin sonuçlarını düşünürken zemin yeniden eğilmeye başlıyor. "Yani bir daha asla onun adını söyleyemeyecek miyim?" -ama boğazımdan yeni alevler yükseliyor ve iki büküm olarak haykırıyorum- "Bir daha mı?"

"Her şey yolunda, Célie." Artık kendini durduramayan Lou, sırtıma rahatlatıcı bir el koyuyor. Hâlâ kan kokuyor. "İnanmak için onun adını söylemene *gerek* yok."

Diğerlerinin sesleri acı-tatlı yalanlar korosunda hızla onunkine katılıyor.

"Evet," diyor Coco. "Her şey girecek. Bu hiçbir şeyi *değiştirmez*."

"Sadece nefes al, Célie," diyor Reid. "Sadece *nefes al*."

Ama nefes alamıyorum -nefes almaya *ihtiyacım* yok- ve göğsümü, çok durgun kalbimi tırmalıyorum ve tekrar atmasını istiyorum. *Seninki ölümden beter bir kader olacak.*

Michal'ın sözleri sanki çok uzaklardan, başka bir zamandan yankılanıyor. Başka bir hayattan.

"Özür dilerim, Célie," diyor şimdi ve bunda ciddi.

Ciddi olduğunu biliyorum.

Başımı kaldırıp ona bakarken göğsüm hâlâ öfkeyle kabarıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Ve şu anda ondan nefret ediyor olabilirim -Cehenneme düşen ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyen bu güzel, korkunç melekten. Onunla kalacağıma söz verdiğimde bizi nelerin beklediğini nereden bilebilirdim ki? Bana söylemedi, ben de sormadım ve şimdi ikimiz de bedelini ödemek zorundayız. *Sonunda* bana bakmaya tenezzül ettiğinde, siyah gözleri söylenmemiş duygularla parlarken, kız kardeşimin eski atasözü kulaklarımdaki uğultunun arasından yükseliyor.

Bir şeyi bedavaya elde edemezsin, biliyorsun.

Cehennem ateşinin izini takip eden acı bir kahkaha yükseliyor boğazımda. "Ölmek istediğimi düşünebilirsin Michal, ama ikimiz de biliyoruz ki bunu çoktan yerine getirdin. Ben zaten ölüyüm. Seninle tanıştığım andan beri ölüyüm."

Kelimeler karşısında yüz ifadesi kapanıyor.

Mükemmel, çileden *çtkarıcı* bir şekilde okunamaz hale geliyor. "Célie," diye mırıldanıyor Odessa.

Arkamda hareket ettiğini fark etmedim ve vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi; bir tıslamayla gerildim ve kendimi savunmak için yarı döndüm, endişesini görünce kısa süre durdum. *Endişe*. Dudağım kıvrıldı. Sanki bana ne olacağını *umursuyormuş* gibi, sanki Requiem'e ve onun canavar akrabalarına dönmeyi *arzulamıyormuş* gibi. Ben de onu terslemek istiyorum. Saldırmak, *ısırmak* -birini karşılık vermeye kıskırtmak- istiyorum ama bunun yerine Michal'e dönüp hırlayarak, "Neden *buradasın?*" diye soruyorum.

Uzun, anlaşılmaz bir an boyunca bana bakıyor. Sonra-

"Ölüler Requiem'de dirildi." Odessa'nın soluğuna rağmen, kelimeleri sakın, neredeyse soğukkanlı bir şekilde söylüyor ve kapı çerçevesindeki tutuşunu serbest bırakıyor. "Çok sayıda. Frederic'le yüzleşmemiz sırasında mağaraya dökülen kanınız hem adayı hem de onu çevreleyen suları canlandırdı."

Açıklamasını mutlak bir sessizlik karşılıyor.

Canlandırma. Kelimeyi duyunca kaşlarımı çatıyorum ama ben daha sormadan Beau mutfak masasının yanında durduğu yerden boğazını temizliyor. "Ölü derken, *senin* ölü halinden farklı, değil mi?"

Reid ona ters ters bakıyor.

Ancak Coco aniden geri çekilir ve "Hortlaklar" diye fısıldar.

Michal'in bakışları onunkilere kayar. "Ne?"

"Revenantlar," diyor, şimdi daha yüksek sesle ve gözlerini kocaman açarak. "Les Dames Rouges arasında her zaman fısıltılar olmuştur, ama La Voisin dışında hiç kimse

-ve hatta o-" Kendini duraklamaya, toparlamaya zorlayan Coco sertçe yutkunuyor ve doğrudan bana bakıyor. "Büyüyü bir keresinde teyzemin grimoire'ında görmüştüm. Ona sorduğumda beni çadırından kovdu ve bundan bahsetmemi yasakladı. Sanırım korktuğu tek büyü buydu."

Dehşetin ilk karıncalanmaları ensemdeki tüyleri kaldırıyor. "Hortlak tam olarak *nedir?*"

"Geri dönen bir kişi. Yeniden canlanmış bir ceset. Yaşayanlara, özellikle de söz konusu cesedin bir zamanlar tanıdığı kişilere dehşet saçmak amacıyla ölüp yeniden dirilen biri."

Dehşetin soğuk yumruğu kalbimi sıkarken, ikimiz de farkına vararak birbirimize bakıyoruz. *Filippa*.

"Oh," diyor Beau kısıp bir sesle. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Michal ellerini arkasında kavuşturmuş, hepimizi korkunç bir ilgisizlikle süzüyor. "Sanırım siz bile, kendi toplumunuz hakkında temel bir kavrayışa

Krallığın coğrafyası. Requiem Doğu Denizi'ni Belterra ile paylaşıyor, bu da şu anlama geliyor-"

Anlayışım buzlu su gibi üzerime dökülüyor ve bunun şokuyla nefesim kesiliyor. "Benim kanım da buraya gelmiş olabilir."

Michal sertçe başını sallar. "Evet."

Lou aniden, "Mezar soyguncuları," der ve iri gözlerle Reid'e döner. "Bunun gerçekten olduğunu düşünüyorsun değil mi-?"

Olasılığı düşünürken kaşları birbirine çarpıyor ve karnım yere düşüyor. "Kahretsin," diye nefes alıyor.

"Bir dakika bekleyin." Beau bir adım öne çıkıyor ve aramıza bakarken tüm tavrı değişiyor. Bakışları kararıyor. Çenesi sertleşiyor. Parmağıyla Michal'in arkasındaki karanlık sokağı işaret ediyor ve korkmuş genç adamın tüm izleri kaybolup yerini bambaşka birine bırakıyor. "*Hortlakların* şu anda Belterra'da geziniyor olabileceğini mi söylüyorsun?" Michal tekrar başını salladığında, Beau yanımızda durana kadar dümdüz ilerliyor. "*Yaşayanları* terörize etmek tam olarak neye benziyor? Bu yaratıklar insanlara zarar veriyor mu? Neden hiç görmedik?"

Kimse buna cevap vermek istemiyor, o yüzden ben cevap veriyorum. "Çünkü benimle birlikte bu evin içine hapsolmuştunuz."

Beau anında pişman görünüyor. "Célie-"

Ancak o beni teselli edemeden tepemde bir şey kıpırdıyor ve bir saniye sonra -vampirlerin bile tepki veremeyeceği kadar hızlı- çatıdan bir gölge düşerek iskelet gibi bir eli Michal'in sırtına saplıyor.

Altıncı Bölüm

Revenant

Michal çarpmanın etkisiyle öne doğru eğiliyor -gözleri açılıyor, derisi tıslıyor- ve ben tereddüt etmeden, *düşünmeden* hareket ediyorum, kendimi gölgeli yaratığın üzerine atıyorum ve onu sokağa fırlatıyorum. Sertçe yere düştük, bir, iki kez yuvarlandık, sonra hırladı ve beni alışılmadık bir güçle kaldırım taşlarına yapıştırdı. *Doğal olmayan* bir güçle.

Aman Tanrım.

Vücudum onun pençesine karşı çaresizce ve çürümenin ezici kokusu üzerime çökerken boğuluyor ve nefes nefese kalıyorum. Ancak tepemde şimşekler çaktığında gerçek korku kalbimi kaplıyor çünkü bu yaratığı tanıyorum. Yırtık pırtık koro cübbesini ve göğsüne işlenmiş ikiz haçları tanıyorum. Çürümüş yüzünün yarısı dışında hiçbir eti kalmamış olsa da, orada hala çürümekte olan çelik gibi gözünü de tanıyorum. Bu cesedin geri kalanıyla birlikte Reid ve beni bir zamanlar Saint-Cécile'deki günah çıkarma odasında birlikte yakalamıştı. Beni orada küçük düşürdü. Reid'i azarladı, müstakbel oğlu ve tüm avcılarının gözdesi.

Şimdi açlıktan dişlerini gıcırdatıyor ve yanağıma batırmaya çalışıyor.

Başpiskopos.

Bir çığlıkla onu uzaklaştırmak için dizlerimi yukarı doğru itiyorum ama dizlerim aşırı uzuyor ve sadece omurgasının sert kemiğiyle buluşuyor. Ve iskelet parmakları -üç gümüş yüzük hâlâ üzerlerinde parıldıyor- boğazımı, çenemi, omuzlarımı tırmalıyor, derimi kabartıyor ve giysilerimi parçalıyor. *O çok güçlü.* Ellerimi cüppesinden kurtarsam da onu itemiyorum, hiç kıpırdatamıyorum, yine de kafatasını kavriyorum, onu bir şekilde uzak tutmaya kararlıyım. *Beni yemeyecek. Yemeyecek* ama dişleri yine de yakamı sıyrıyor, etimi kâğıt gibi yırtıyor.

Ağzımı kapatıyorum, tekrar çığlık atmayı reddediyorum. Arkadaşlarımı kışkırtacak herhangi bir ses çıkarmayı reddederek-

Çok geç.

Biri hortlağı benden ve yaratık geriye doğru havalanıp mide bulandırıcı kemik çıtırtılarıyla birkaç metre uzağıma düşerken parmaklarım boş havayı kavıyor. Gözleri soğuk bir öfkeyle parlayan Michal diz çöküyor ve beni ayağa kaldırıyor. "İyi misin?" diye soruyor ve ben sessizce başımı sallıyorum, o hortlakla yüzleşmek için dönerken ben de onun sırtına bakıyorum. Ceketinin siyah derisinde hâlâ kan parıldıyor. Islak kan. Sıcak kan. Kokusunu duyunca boğazım düğümleniyor ve ağzım sulanmaya başladığında tüm vücudum titriyor, geriliyor.

Taze kan.

Belli belirsiz, Başpiskopos'un gümüş yüzüklerinin Michal'in iyileşme yeteneğini engellediğini fark ediyorum. *O yaralı.* Ancak bu elimi ona dokunmak için uzanmaktan alıkoymuyor. Parmaklarımın ihtiyaçtan titremesini engellemiyor. Gerçekten de dünyanın geri kalanı -sokaklar, evler, hatta hırlayan hortlak bile- Michal'in kanını görünce yok oluyor. Açıklanamaz ve şaşırtıcı bir şekilde sahiplenici, kendimi ona sahip olmaktan, onu *tatmaktan*, dilimde nasıl hissettireceğini hayal etmekten alıkoyamıyorum; Lou'nun ve Coco'nun büyüsü bile Michal'in zengin, bayıltıcı kokusunun yanında sönük kalıyor. Bir insan olarak onu doğru düzgün koklayamıyordum. Hiç kokusu olmadığını sanıyordum ama daha fazla yanılmış olamazdım. Gözlerimi kocaman açmış, gerçeküstü bir ağır çekim hissiyle parmak uçlarımda sırtını okşamasını izliyorum.

Kıpkırmızı olurlar.

Hafif bir dokunuşla başını bana doğru çeviriyor ve göz göze geldiğimiz anda karnımda bir şeyler kasılıyor. Bakışları tepki olarak kararıyor. Ağzı aralanıyor.

Hortlak saldırıyor.

"Dikkat et!" Lou'nun çılgınlığı üzerine Michal'in dönerek Başpiskopos'u omurgasından yakalayıp ikiye ayırmasıyla her şey bir anda paramparça oldu. Diğerleri sokağa doğru koşarken ayak sesleri arkamızda gürlüyor. Reid atasının parçalanmış bedenine dehşet içinde bakarken kollarındaki tüyler diken diken oluyor, Lou ise gözlerini hızla kırıştırıyor, nefes alış veriş her zamankinden daha yüksek. Paniklemişti. *Tabii ya.*

Reid Başpiskopos'a babam demiş olabilir ama Lou'ya göre karşımızdaki yaratık aslında onun babası ve tacizcisiydi. Bildiğim kadarıyla, Reid geçen yıl onu öldürdüğünde hiç gözyaşı dökmedi. Şimdi ona acı dolu bir bakışla bakıyor, sanki hasta olmamak için mücadele ediyormuş gibi.

"Bir hortlak," diyor Odessa basitçe.

Michal önce Lou'ya, sonra Reid'e ters ters bakar. "İfadelerinize bakılırsa onu tanıdığınızı varsayıyorum."

"Evet." Lou Reid'in koluna dokunmadan önce çenesini hafifçe eğerek başını sallıyor. Konuşamıyor gibi görünüyor. "Onu geçen Modraniht'te öldürdük. Buraya intikam almak için gelmiş olması tamamen mümkün."

"İntikam," diye Michal. Başını öfkeyle sallayarak Başpiskopos'un bedeninin iki yarısını yere bırakır. "Sanırım bu doğrulama için minnettar olmalıyız. Artık Célie'nin kanının Belterra kıyılarına ulaştığını biliyoruz."

Ancak ayaklarımızdaki kemikler seğirmeye başlayınca kısa kesiyor. Kaşlarını çatarak Başpiskopos'un elini dürtüyor ve bir saniye sonra çizmesini yakalıyor, parmaklarını hızla deriye geçirip ayağına saplıyor.

Acımasızca küfrederek hortlağı tekmeleyip uzaklaştırmaya çalışıyor ama hortlak daha da sıkı tutunuyor, kendini dikleştiriyor ve Michal'ın kalçasına saldırıyor. Reid de ben de ileri atılsak da buna gerek kalmıyor; Michal hortlağın kafatasını boynundan ayırıp kafasını bir kenara fırlatıyor ve parmaklarını ezerek toza dönüştürüyor. Vücudunun geri kalanı gelmeye devam ediyor, ancak şimdi -bir şekilde- Lou ve Reid'i tanımış gibi görünüyor.

Dili olmadığı için anlaşılmaz bir şekilde hırlıyor ve gurulduyor. "geç."

Keskin bir sesle Reid'i geriye doğru çekiyorum.

Başpiskopos'un bedeni kendini Lou'ya doğru sürüklüyor. Lou ellerini kuşkuyla kaldırıp geriye doğru tökezliyor ama Michal onu takip ederek hortlağı ayağının altında yakalıyor. Pantolonunun paçasını pençeleyip derisini parçalasa da Michal irkilmiyor. Gitmesine izin vermiyor. "Onu nasıl öldüreceğiz?" Umutsuzca soruyorum.

Coco'ya bakar. "Eee?"

Sesi öfkeli bir fısıltıya dönüştü. "Neden bana bakıyorsun? *Söyledim ya* Teyzem bana bir şey söylemeyi reddetti."

Lou'ya kaşlarını çatınca, Lou hemen kendine döner. "Oh, bunu aklından bile geçirme. Daha önce hiç *ölümsüz* bir şey öldürmedim. Bunun *senin* uzmanlık *alanın* olması gerekmez mi?"

Michal'in dudağı kıvrılır. "Çağın en güçlü cadısı olarak tanınmıyor musunuz?"

Lou'nun turkuaz gözleri arkasındaki şimşekle parlıyor. "Ve *sen* tüm zamanların en güçlü vampiri olarak tanınmıyor musun? *Ölümsüz bir kral?*" Yağmur şimdi ince bir sise dönüştü. Saçlarına, tenine yerleşiyor, ta ki her şimşek parlayana kadar -küçük, solgun ve yalnız

sokakta, ama hala şiddetli. Her zaman sert. Gök gürültüsü etrafımızda gürlemeye devam ederken elleri havada kalıyor. "Requiem'de bu hortlaklarla nasıl başa çıkıyorsunuz? Aynısını burada da yapabiliriz."

Michal hiçbir şey söylemeyince beklenmedik bir sessizlik çöküyor ve ikisi birbirlerine ters ters bakıyor.

Lou, adamın soğuk bakışları karşısında sinmiyor ve aniden dikkatini hortlağa vermesini bekleyip sonra da nefes alıyor.

"Onları yakalıyorduk." Michal topuğunu hortlağın omurgasına daha sert bastırarak birkaç omurunu daha kırıyor. "Biz kalıcı bir çözüm bulana kadar cadılarımız onları etkisiz hale getiriyor."

"Nefes nefese." Lou'nun gözleri şaşkınlığın küçümseyici bir parodisi içinde genişler. "*Şok*. Vampirlerin yüce kralı ellerini cadılarla mı kirletmiş? Bizim sihrimizin senin altında olduğunu düşünürdüm."

"Doğru düşünmüşsünüz."

Lou kaşlarını çatarak ellerini indiriyor ve bir dirseğini Reid'inkine, diğerini de benimkine geçiriyor. Bizi ön kapıya doğru sürüklüyor. "Güzel. Güzel. Biz olmadan devam et, sonra da eve Requiem'e git, çünkü ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Senin yardımın olmadan biz kendi işimizi kendimiz hallederiz." Gök gürültüsünden zar zor seçilebilen bir *sesle* bana fısıldıyor: "İstediğin hâlâ bu, değil mi? Burada kalmak?" Geniş turkuaz bakışları benimkileri arıyor, ben de çaresizce bakıyorum, sonra omzumun üzerinden Michal'e bakıyorum.

Hâlâ yağmurun altında kanlar içinde, hırlayan, tırmalayan hortlağı ayaklarının altına alırken gözleri yanıyor ve kesinlikle ölümcül görünüyor. "Öyle mi, Célie?" diye soruyor, aynı derecede sessiz. "İstediğin bu mu?"

Önceki sözleri aramızda yankılanıyor, tepemizdeki fırtına bulutları kadar karanlık ve uğursuz.

Terk eden ben değilim, Célie.

Çenemi kaldırıp başımı sallıyorum. "Lütfen git Michal."

Sözlerim karşısında yüzünde soğuk bir inançsızlık belirliyor ve hemen ardından yerini daha soğuk bir eğlenceye bırakıyor. Lou'dan Reid'e, Coco'ya, Beau'ya ve Odessa'ya, ayağa kalkmış, yakındaki bir ağaca tırmanmış ve devrilmiş olan hortlağın bedeninin alt yarısına bakıyor. Sonra gözleri benimkileri buluyor. Bana bakarken gözlerinin derinliklerinde bir şey değişiyor. Acıma mı? Pişmanlık mı?

Tiksinti mi?

Ben daha adını koyamadan ayağını hortlağın omurgasından kaldırıyor ve uzaklaşıyor.

O giderken nefesim kesiliyor ve bir yanı -en kötü yanı, en küçük yanı, en sefil yanı- arkasına bakmasını umuyor. Ama bakmıyor. Hayır. Kanlı ellerini ceplerine sokarak bana istediğimi veriyor ve gidiyor.

Hortlak hırlıyor ve bize doğru dalıyor.

"Tamam." Coco'nun ayağı anında Michal'inkinin yerini alıyor ve kolundan ince bir hançer çıkarıp Beau'ya uzatıyor. Hortlağa elle tutulur bir tiksintiyle bakıyor. "Güçlü bir kafes olmalı, bizi bulmak için tabutundan pençeleriyle çıkmış olmalı. Masif ahşap."

"Odessa." Michal virajda gözden kaybolurken sertçe yutkunarak kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. "Requiem Ltd. Cesarine'e yaptığı son sevkியatta hiç taş tabut gönderdi mi?"

"Hmm . . . belki." Odessa da ileriye doğru kıvrılıyor ve kıvranmaya devam eden hortlağın etrafında dönüyor. Lou'ya dönmeden önce bana doğru hızlı ve araştırıcı bir bakış atıyor. "Gerçi bu tür önlemlerin gerekli olacağını pek sanmıyorum. Büyük büyükannen bir keresinde beni bir şapka kutusuna hapsetmişti."

Bir şapka kutusu.

Gözlerim eteklerine kayd.

"Mathilde'i tanıyor muydun?" Lou sorar.

"Tabii ki Mathilde'i tanıyorum. Az önce beni bir şapka kutusuna hapsettiğini söyledim, değil mi?" Odessa soruyor. "Onunla bir daha asla konuşmayacağıma söz verene kadar beni dışarı çıkarmayı reddetti - kütüphanesine erişmek için hafta sonları ziyaret ederdim. O tuhaf küçük kulübesinde geniş bir bahçecilik koleksiyonu biriktirmişti. Bana hep biraz ejderhayı hatırlatırdı," diye ekliyor düşünceli bir şekilde. "Beni o kutuya girmeye zorlayana kadar oldukça iyi geçiniyorduk."

Beau ona göz kırpmıyor, bir an için dikkati dağılıyor. "Bir şapka kutusunun içine nasıl sığdın?"

"Bir cadı nasıl bir şey yapar? Sihirle."

Lou ellerini temkinli bir şekilde kaldırırken tuhaf bir gülme -ya da belki ağlama- dürtüsü beni çarpıyor. Şakayıkları hatırlayarak gergin bir bekleyiş içine giriyorum ama parmaklarını hareket ettirdiğinde, hortlağın her iki yarısı da amaçlandığı gibi havaya yükseliyor. Korkunç bir sirk gösterisi gibi başımın üzerinde sallanıyorlar. Ancak ben gülmüyorum. Yaratık hırlayıp dişlerini gıcırdatarak hepimize saldırırken gözlerim yaşıyor.

"Mathilde olağanüstü yetenekli bir cadıydı," diyor Lou belirgin bir rahatlamayla. Artık Michal gittiğine göre, hafifçe sönmesine izin vermiştir. Küçülmeye. Yorgun görünüyor. "Annem bile böyle düşünürdü ve Morgane Mathilde'den nefret ederdi. Hikayeye göre Mathilde onu doğduğunda tuvalette boğmaya çalışmış."

"Çekici bir kadına benziyor," diyor Coco. "Şimdi, bu şapka kutusu nerede, Odessa? Requiem'de mi bıraktın?"

"Saçmalama. Onsuz hiçbir yere gitmem." Eteğinden, daha önce gördüğüm kadife kutunun aynısını çıkarıyor, neredeyse avuç içi kadar. Şimdi ona şüpheyle bakıyorum. Küçük kutudan felsefî bir risale çıkarışını -ve içine koca bir şemsiye tıktırışını- izledikten sonra, bunu güçlü bir cadının yazdığından hiç şüphem yok. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Odessa parmağıyla kutuya dokunuyor ve kutu dışa doğru katlanıyor, iki katına çıkıyor, üç katına ve fuşya canavarını iki eliyle tutmak zorunda kalana kadar böyle devam ediyor. Şaşkın sessizliğimizi hayranlık sanan Odessa takdirle mırıldanıyor ve altın püskülleri fırçalıyor. "Evet, oldukça muhteşem, değil mi? *Şapkayı görmeliydin.*"

"*Bu,*" diyor Beau, "hayatımda gördüğüm en çirkin şey."

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." Gözlerini devirerek kapağı açıyor, ben de kendime rağmen merakla yaklaşıyorum. İlgilenmemiz gereken daha acil meselelerimiz olabilir -dişlerim hâlâ zonkluyor, göğsüm hâlâ ağrıyor- ama bu büyü bana daha basit bir zamanı, daha basit bir hayatı hatırlatıyor. Bunun gibi büyüler bir zamanlar çok özel, çok gerçeküstü görünürdü. Bir ay önce bile dipsiz bir şapka kutusuna bakmış olsaydım, kendimi ağırlıksız hisseder, bu kadar sıra dışı bir şeye dokunma ihtimali karşısında sersemlerdim.

Ancak şimdi, bezelye yeşili borulara dokunmak için çok soluk bir elimi kaldırdığımda

-Kurşuni bir his içimi dolduruyor.

Odessa fark ettiyse de söylemiyor, onun yerine çantanın derinliklerine uzanıyor ve birkaç elbise çıkarıp bana doğru itiyor. Bununla da yetinmiyor; elbiseleri şemsiyesi takip ediyor, bir dizi cam bardak, elmaslarla dolu maun bir mücevher kutusu, bir teleskop, bir satranç tahtası, üç kap allık, dört ipek mendil, bir çift bükülmüş gözlük, paslanmış prangalar, bir dizi kanlı bıçak, kırık bir cep saati ve -inanılmaz bir şekilde- beş tane ezilmiş incir. "Tavus kuşum için," diyor dalgınca, sonuncusunu Beau'nun kollarında yükselen yığının tepesinde dengelerken.

Hiçbir uyarıda bulunmadan şapka kutusunu tamamen deviriyor ve içindekilerin geri kalanını ayaklarımızın dibine döküyor.

Kitaplardan oluşan bir çığ kaldırım taşlarına çarpıyor ve Lou ile Beau irkilerek ayak parmaklarını kırmamak için kenara sıçrıyor. Odessa muhteşem bir gülümsemeyle doğrulur ve kutuyu hortlağın asılı bedeninin tam altına getirir. "Tamam o zaman. Ne zaman hazır olursan, Louise."

Lou şaşkın bir ifadeyle teleskopu ve mendilleri yanındaki iek tarhına fırlatır.

Odessa'nın kızgınlığına, geri kalanımız da aynı şeyi yapıyor.

"O kutunun onu taşıyabileceğinden *emin* misin?" Hortlak en yakındaki ağaç dalına tutunmaya çalışırken, iskelet gibi parmakları l yapraklara takılıp kendini daha yakına çekerken Beau'nun yüz hatlarında endişe beliriyor.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Hortlak sanki konuştuklarımızı *duyabiliyormuş* ve onu tuzağa düşürmeyi planlıyormuş gibi ciddi bir şekilde dala uzanırken Lou'nun yüzü kızarıyor. Kaşlarım atılıyor ve yaratık Lou ve Reid'e hırlarken Beau ve ben birlikte geriye doğru birer adım atıyoruz. Yaratığın bizi anlaması mantıklı olsa da - ne de olsa ben de ölüyüm ve bilişsel işlevlerimi koruyorum - uğursuz gözleri delilikle dönüyor gibi görünüyor.

Hayır. Tam olarak öyle değil.

İgdlerime karşı gelerek daha yakından bakıyorum, çürümüş, şişmiş yüze bakıyorum ve gözün hiç de delilikle yuvarlanmadığını fark ediyorum.

Acıyla yuvarlanıyor.

"Ona yardım etmeliyiz." Sözcükler ben daha oluştuklarını fark etmeden ağzımdan kaçıyor ve herkes -herkes- *dönüp* boynuzlarını çıkmış gibi bana bakıyor. Ve belki de yle. Umutsuzluk, onların parlak, kuşkulu yüzlerini gördükçe, yukarıdaki hortlağın bozuk seslerini duydukça içimde bir pınar gibi kaynıyor. Çünkü o kelimeler oluşurmaya çalışıyor ve bizi öldürmeye çalışırken bunun bir önemi olmamalı, ama *var.* şekilde önemli ve Başpiskopos hayattayken ne kadar kötü olsa da, bu akılsız *canavara* dönüşmeyi o semedi.

Sonuncusunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Beau bakışlarımı karşılamak için eğildi ve her kelimeyi duyduğumdan emin olmak için omuzlarımı kavradı. "O zaten vahşi bir canavardı, Clie. Beni anlıyor musun? Başpiskopos zalim, sadist bir adamdı ve sen onun gibi değilsin. Asla olmadın ve olamazsın da."

"Bunu *biliyorum.*"

Kendimi daha hasta hissederek, tutuşunu kırıyorum ve kimseye geriye doğru adım atıyorum. Yüzlerindeki kafa karışıklığına dayanamıyorum. Tabii ki kafaları karışık, de pek anlamıyorum. Başpiskopos her birine işkence etti.

onlardan. Krallığın her köşesinde cadı avına çıktı, onların kökünü kazımaya, bedenlerini kazıklara geçirmeye kararlıydı. Onun yaptıklarını asla savunamam. Onu savunmak *istemiyorum*, sadece ellerimi eteğimin içine sokuyorum. *Bilmiyorum*. Her şey çılgınca kontrolden çıktı ve ben bunu durdurmak için hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Yalvarırcasına Lou'ya dönerek, "Lütfen, onu bir kutuda çürümeye bırakamayız. Daha da kötüleşmeden bir şeyler *yapmalıyız*." Tepemdeki zavallı yarattığı çılgınca işaret ediyorum. "Yükselen başkaları da var, Başpiskopos gibi olmayan masum insanlar ve bu benim hatam-"

Lou hemen, "Bu senin hatan değil," diyor ama ben başımı sertçe sallayarak onun yerine konuşuyorum.

"Bu *benim* kanımdı. Seni ve Coco'yu uyandırmadan, herhangi bir plan yapmadan Frederic'in tuzağına düşmek benim seçimimdi..." *Michal*.

Onun adını yüksek sesle söylemeye, ne kadar aptalca davrandığımı itiraf etmeye dilim varmıyor. Tek planım Michal'di -sanki bunun bir anlamı varmış gibi ikimiz birlikteydik- ve sonunda ikimiz de bunun acısını çektik.

Herkes yaptı.

"Hayır." Coco kaşlarını çatıyor ve diğer tarafıma geçiyor. "Frederic kendini gizlemek için teyzemin büyü kitabındaki büyüü kullandı, Célie. *Çok güçlü* bir büyü. Michal'in bunu tespit etme şansı herkesten fazlaydı, bu yüzden kendini suçlama. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdın."

Bu güvence yanlış ve bunu hepimiz biliyoruz. Daha fazlasını yapabilirdim. *Her şeyi* yapabilirdim ama onları başka türlü ikna edemem. Şimdi ikna edemem. Daha önce özgürce dökülen kelimeler kurudu ve göğsümü kemiren korkuyu ifade edemediğim için boğuluyorum. Bunu kabul edip edemeyeceğimden bile emin değilim. Çünkü Başpiskopos, kız kardeşim, *ben*, *bu* bizim sonumuz olamaz. Bu sonsuzluk olamaz.

Benim hatam olamaz.

"Onu dinlenmeye yatıracağız, Célie." Reid temkinli bir şekilde yaklaşıyor, sesi alçak ve ciddi. Yine de bana dokunmuyor ve bu küçük merhamet karşısında gözlerimin arkasındaki rahatlama yanıyor. "Nasıl yapılacağını öğrenir öğrenmez hepsini huzura kavuşturacağız ama o zamana kadar ... kimseye zarar vermelerine izin veremeyiz."

Başpiskopos kelimeleri noktalamak istercesine hırlıyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum.

Öyle aptalmışım ki... Kendime o kadar çok acımışım ki etrafımda parçalanmış her şeyi fark edememişim. Lou ve büyü. Filippa. Mezar soyguncuları. *Revenantlar*.

Hepsi bir şekilde birbiriyle bağlantılı. Hepimiz *birbirimize* .

"Pekâlâ." Odessa şapka kutusunu ayarlar ve bir saniye sonra Lou bileğine bir fiske vurarak Başpiskopos'u garip bir şekilde kutunun karanlık derinliklerine gönderir. Odessa kapağı son çılgılığı üzerine kapatır. Tokayı çevirir. Anında kutu bir kez daha içe doğru katlanmaya başlıyor, eteğinin kıvrımlarına geri sokana kadar gittikçe küçülüyor.

Başpiskopos'un hırıltıları olmadan, gece oldukça sessiz görünüyor. Oldukça boş.

"Hadi gel." Coco omzunun üzerinden endişeli bir bakışla kolunu benimkinin içinden geçirip beni eve doğru götürüyor. "Sokakta oyalanmamalıyız."

Yedinci Bölüm

Çok Sayıda Düş

Coco ve Beau sabah saat altı civarında kaleye dönüyorlar. İçgüdüsel olarak, burada daha fazla kalmayacaklarını biliyorum - yapılacak çok şey var, bu yeni tehdit hakkında öğrenilecek çok şey var. Ancak hepimiz çok yorgunuz ve onlar gittikten sonra Lou beni kenara çekip avucuma küçük bir şişe sıkıştırıyor. "Uyumana yardımcı olması için." Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve Reid'i yatmaya hazırlanırken giysi ve battaniyelerin hışırtısını duyabildiğim odalarına kadar takip ediyor.

Parmaklarım şişenin etrafında kıvrılıyor.

Belki de düşündüğüm kadar ustaca yalan söylemedim.

Başımı sallayarak onu koridorda takip ediyorum, onun sağa döndüğü yerden sola dönüp kendi odama giriyorum. Daha aşağıda, Odessa'nın odası sessiz ve boş duruyor; hortlağı güvence altına aldıktan sonra Michal'i bulmakta ısrar etti - "Onunla konuşmak için," dedi basitçe, daha fazla açıklama yapmayı reddetti. O konuşmayı düşünmemeye çalışıyorum. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Midemdeki keskin kramplar gibi diş etlerimdeki donuk ağrı da devam ediyor. Yatağın kenarına tüneyerek elimdeki şişeyi inceliyorum. İçindeki sıvı yeterince masum görünüyor: ince ve berrak, neredeyse su gibi, mum ışığında hafif yanardöner bir parıltısı var. Gök gürültüsü hâlâ uzaktan geliyor ve ben isteksizce perdeli pencereye bakıyorum. Güneş bir saat daha doğmayacak ve doğduğunda da fırtına bulutları yüzünü gizleyecek. Şişeyi parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, uzuvlarım ağırlaşıyor.

Bu hava bana Requiem'i hatırlatıyor. Michal'i, Filippa'yı, Frederic'i ve hortlakları, unutmak için umutsuzca çabaladığım her şeyi hatırlatıyor. Ve belki de bu beni korkakların en kötüsü yapıyor. Belki de bu beni zayıf ve ahlaksız yapıyor; belki de bu beni porselen yapıyor.

Her iki şekilde de uyumayı çok istiyorum.

Tekrar düşünmeye fırsat bulamadan fıçıyı boğazımdan aşağıya boşaltıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Balo salonunun mor ışığında dönerken elmas taytlar bacaklarımda parıldıyor. Alacakaranlıkta bulutlardan dikilmiş gibi yine menekşe rengi olan ipek eteğimi kaldırarak keyifli bir kahkahayla başımı geriye atıyorum. Çünkü bu balo salonundaki müzik parlak ve canlı. Çünkü kostümler güzel ve ahlaksız, tuhaf ve korkunç, hatta bazıları grotesk. Çünkü her zaman bir balerin olmak istemişimdir ve şükürler olsun ki annem beni azarlamak, bu kadar kısa ve güzel bir etek giymemi yasaklamak için burada değil.

Parmak uçlarıma yükselip mükemmel bir pirouette yapıyorum.

"Muhteşem, sevgilim." Beau, muhteşem kanatları ardında melek tozu bırakan Coco'yla birlikte dönerek geçerken hoşgörülü bir gülümseme takınıyor. Kendi vücudu burada gümüş rengi ve yarı saydam parıldıyor - muhtemelen zavalılık öldüğü için. Yine de ona bir öpücük veriyorum ve ikisi havada süzülerek başımızın üzerinde bir yerde vals yapıyorlar.

Bunun ötesindeki odada abanoz bir saat yüksek sesle tık tak ediyor. Sarkacı ileri geri, ileri geri, tekrar tekrar sallanıyor, ta ki görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başlayana kadar. Ta ki zihnim uyuklamaya başlayana kadar. Gözlerimi aceleyle saatten ayırıp yakınlarda dans eden bir çiftte bakıyorum; uzun ve kıvrık gümüş rengi saçları, ince bıyığı ve pudralı yanakları olan çok uzun boylu bir adam; kollarında, kalkık burunlu ve altın rengi saçları olan genç ve güzel bir kadın tutuyor. "Guinevere?" Adam neşeyle gülerken ve sesini tanıırken ona, *onlara* göz kırpyorum. Keskin dişlerini.

"Seni uyarmaya geldik," diyor D'Artagnan, Guinevere'i bir parıltı ve çürüme telaşı içinde döndürerek. "Kız kardeşine dikkat et. Ona güven olmaz."

İnanamayarak ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun? O burada mı?" Cevap vermeyip sakın bir gülümsemeyle yanımdan geçip gittiğinde kolunu yakalıyorum. "Eee? Onu gördün mü, D'Artagnan? Bana benziyor ama daha yaşlı ve-"

"Sapıkça," diye bitiriyor Guinevere neşeyle. "Yanlış," diye ekler D'Artagnan.

Tüm oda eğilirken parmaklarım kolunu ısıyor ve pantolonunun siyah-beyaz ekoseleri hayattan daha büyük görünüyor, sıra sıra dişler gibi bana bakıyor. "Frederic onu diriltti mi? D'Artagnan! O mu?"

-"Yaşıyor mu?"

Tekrar gülüyor, parmaklarımı teker teker koparıyor. Gözleri mor ışıktaki sarı sarı parlıyor gibi görünüyor ve başını eğerken gözbebekleri bir kedinin yarıklarına kadar daralıyor. "Kendini yaşıyor sayıyor musun, papillon? Beni düşünüyor musun?"

"O *burada* mı?" İkili danslarına devam edip benden uzaklaşırken tekrarlıyorum. Gözlerim balo salonunda geziniyor. "Frederic burada mı?"

Guinevere saçlarını narin bir omzunun üzerinden savurarak bana bakıyor. "Frederic şu anda bizi ilgilendiren en son şey."

Lou cevap veremedi ellerimi tutuyor, çılgınca kıkırdıyor ve beni kalabalığın içinden arkadaşlarımıza doğru çekiyor. Öne doğru eğilerek komplocu bir tavırla fısıldıyor: "Beau evlenme teklif ettiğinde hayır demişti, biliyorsun."

Reid gerçek bir iskelet olarak önümüzde eğiliyor. Parmakları çok keskin bir tırpanın etrafını sarıyor.

İkisine de göz kırpıyorum, kafam karışıyor -hâlâ ortadan kaybolmuş olan D'Artagnan ve Guinevere'i arıyorum- ve evcil aslanını tasmaıyla gezdiren bir keşişle dirsek dirseğe geliyorum. Yoldan geçen bir fahişenin boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor ve köşede, Ölüm'ün kendisi gibi giyinmiş kukuletalı bir figür uzun ve sessiz bir şekilde durmuş bizi izliyor. Başımı sallayıp tekrar gözlerimi kırpmam dışında. Ama şimdi köşede durmuyor. Eskisinden daha yakın görünen uğursuz saat odasının girişinde duruyor. Lou beni oraya doğru çekmeye devam ediyor.

"Kim hayır dedi?" Ona şaşkınlıkla sordum.

"*Coco*, tabii ki." Kalın bir yılan vücudunun uzunluğuna dolanıyor -yanardöner pulları önce siyah, sonra mor, sonra yeşil parlıyor - ve bir başlangıçla başka hiçbir şey giymediğini fark ediyorum. Gözlerinin siyahları da her zamankinden daha büyük görünüyor ve altlarındaki oyuklara gölgeler sızıyor; saçları enerjiyle çatırdıyor gibi görünüyor. Yılanın dili yanağımı öperken fazla keskin bir eli kolumda gezdiriyor. "Elbisen yüzünden onunla evlenmeyi reddetti ve dürüst olmak gerekirse, Célie, onu suçladığımı söyleyemem. Ne *düşünüyordun* ki?"

Şaşkınlıkla yere bakıyorum, kendimi savunmak için ağzımı açıyorum ama pırıl pırıl balerin kostümü kaybolmuş, yerini bir kefenin soluk keteninden dikilmiş kan lekeli bir elbise almış. Ve dilim, orada bakır tadı alıyorum. Sıcak, zengin bakır ve başka bir şey - *iğrenç* bir şey, işlenmiş toprak ve ölü, çürüyen şeyler kokan bir şey. Hemen elimi Lou'nun elinden çekiyorum ama o beni , tırnaklarıyla bileğime dört hilal çiziyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Saat odasına," diyor basitçe. "Eninde sonunda hepimizin saat odasına gitmesi gerektiğini söyledi."

"*Kim* demiş?" Topuklarımı sıkıyorum, ama burada -bu garip ara yerde- ondan daha güçsüzüm. "Lou, artık bundan hoşlanmıyorum. Bence artık

bırakın-"

Kavrayışı daha da sıklaşıyor ve abanoz saat gece yarısını vurarak yedi odanın tamamında çınlıyor; müzisyenler parlak müziklerini kesiyor ve cümbüşçüler bir tür hayale dalmış gibi solgun ve hareketsiz hale geliyor.

Arkamızda, Reid ölü olarak yere düşüyor.

Dehşete kapılarak ona bakmak için dönüyorum ama Lou fark etmemiş gibi görünüyor, koyu renk gözlerini abanoz saate dikmiş. Saat sustuğunda, onun yerine kalabalığın içinden yumuşak kahkahalar yankılanıyor. Kulağıma giren bir nefes gibi ensemdeki saçları kaldırıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. *Hayır*. Lou'ya karşı daha sert çekiliyorum, bir adım daha atmayı reddediyorum - çünkü artık bundan kesinlikle hoşlanmıyorum. Hem de hiç hoşlanmıyorum. Bu korku, saat tekrar vurduğunda -sabahın biri- ve Coco ipleri kesilmiş bir kukla gibi düştüğünde daha da derinleşiyor.

Beau kollarına başka birini almadan önce cesedin üzerinde süzülüyor. "Bu doğru değil." Bileğimi hararetle büküyor, Lou'nun tutuşunu kırmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Lou, az önce gördün mü-? Reid ve Coco'yu-"

"Öldü." Yılan usulca tıslarken ve siyah dili havada fiske, fiske, fiske vururken Lou başını sallıyor. "Eninde sonunda hepimiz saat odasına gitmeliyiz," diye tekrarlıyor Coco'nun beyaz cübbesinden bir bıçak çıkararak.

Sonra bıçağı boğazından geçirerek ürkütücü, kanlı bir gülümsemeyle yarasını açıyor.

"Bir an önce beslensen iyi olur, Célie," diyor, bıçak tekrar yere düşerken. Kan her yöne sıcıyor. "Saat ikiyi vurduğunda hepimiz öleceğiz. Bunu kendisi söyledi. Hep birlikte saat odasına gitmemiz gerektiğini söyledi."

"*Lou*." Çaresiz, kanamasını durduracak bir şey arıyorum ama dişlerim çoktan aşağı inmiş. Ellerim sanki başka birine aitmiş gibi hareket ediyor ve sevgiyle omuzlarına inmelerini izlemekten başka çarem yok. Tenini okşarken. *Artık ondan çok daha solgunum*. Düşünce sersemce, neredeyse eğlenerek, ama bakışlarımı başka yöne çevirip menekşe renkli penceredeki yansımamı görmek için gereken bir saniyeliğine garip odaklanmamı bozuyor.

Pürüzlü dikişler yüzümün yarısını deforme ediyor; , saatin son ölümcül çanıyla birlikte güldükçe geriliyor ve bükülüyorlar. Lou'yu hemen bırakıyorum, geriye doğru sendeliyorum, irkiliyorum, *midem bulanıyor* ve Michal beni kollarının arasına alıyor. Şakağıma soğuk bir öpücük konduruyor. Vücuduma hemen bir sıcaklık yayılıyor ve onu bırakmamak için ona sarılıyorum.

Her şey girecek.

Bu düşünce korkumun içinden bir tılsım gibi geçiyor, sanki Michal'in beli yerine ellerimde bir kalkan tutuyormuşum gibi. Belki de burada -bu çok sayıdaki rüyada- gerçeği hissedebildiğim içindir. Onun gerçeğini, *benim gerçeğimi*. Michal buradaysa, her şey yoluna girecek.

Sanki yüksek sesle konuşmuşum gibi, beni kendine doğru çekerek yaklaşıyor ve "Beni özledin mi?" diye fısıldıyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Sırıttırıyor, bıçak gibi keskin. "Petite menteuse."

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, beni balo salonundan ay ışığında tek bir ağacın kök saldıgı bir orman açıklığına götürüyor. Şimdi alnında bir defne tacı örülüyor ve tepesinden bir meyve koparmak için uzandığında teni içten gelen bir ışıqla parlıyor. Daha yakına eğilerek içime çekme, yüzümü göğsüne gömme ve dişlerimi tenine batırma dürtüsüne direniyorum. Diş etlerim bu çabayla zonkluyor. Parmaklarım neredeyse kanıyor. Onun varlığı, kokusu - burada daha baş döndürücü, kafa karıştırıcı ve bedenim açıktan ve başka bir şeyden ağrıyor. Adını koymaya cesaret edemediğim bir şey. Yine de gitmesine izin vermeyi kendime yediremiyorum. "Bir peri," diye fısıldıyorum hayranlıkla. "Sen bir peri kralısın."

Meyveyi bana uzatırken göğsü koyu bir kahkahayla gümbürdüyor. "Peki bu *seni* ne yapıyor?"

Cevap vermeyeceğim.

yerine bakışlarımı zalim yüzünden ayırıp elindeki meyveye bakıyorum: bir elma. İlk bakışta kıpkırmızının mükemmel bir tonu gibi görünüyor, kabuğu gevrek ve parlak, ama gözümü kırptığımda, *odaklandığımda*, meyve tüyleniyor ve yarılıyor, ortasındaki çürümüş eti ortaya çıkarıyor. Bir çığlıkla meyveyi ondan uzaklaştırıyorum. "Bu da *ne* böyle?"

Yanıt olarak tek parmağıyla çenemi kaldırıyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Peri masalları her zaman mutlu sonla bitmez, Célie. Bunun yerine ölmene izin mi verseydim?"

Bakışlarındaki suçlama karşısında boğazım düğümleniyor, ama uzaklaşmak yerine daha da yaklaşıyorum, nefes almakta zorlanıyorum. "Bunu hiç istemedim." Kelimeler dudaklarımdan bir hakikat telaşıyla dökülüyor, ama onları geri almak için çok geç. Belki de hep öyleydi. "*Ölmeyi hiç istemedim*."

"Ben de ölmeyi hiç istemedim," diye itiraf ediyor Michal, "ama eninde sonunda hepimiz saat odasına gideceğiz."

Uzakta, abanoz bir saat çalıyor ve ben kaskatı kesiliyorum, sesle birlikte tüm bedenim soğuyor. Sahne uyarı vermeden eğiliyor, bizi ağacın köklerine fırlatıyor ve ben bir nefesle uyanıyorum.

Michal olmadan uyanıyorum.

Vücudum gerçek bir açlıkla titriyor ve ağrıyor olsa da, rüyanın sadece bir rüya olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor. Artık çalılıklar yerine ahşap zeminlerde duruyorum ve etrafımdaki kalın gölgeler artık ağaç değil, bir komodin ve şamdan. Bir gardirop. Yastıklar. Dirseklerimi tutup etrafıma bakıyorum, artık ihtiyacım olmayan derin, sakinleştirici nefesler alıyorum. Çünkü yatak odamdayım.

Bu sadece bir rüyaydı, kendime kararlılıkla söylüyorum. Gerçek değildi. Yatak odamdayım ve bu sadece bir rüyaydı.

Ancak farkındalık omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için çok az şey yapıyor. Hayır.

Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Çünkü bu ana kadar gerçek korkuyu hiç tatmamıştım; ne Frederic boğazımı kestiğinde, ne Morgane'ı bıçakladığımda, ne de kız kardeşimin cesediyle beni tuzaga düşürdüğünde. Bakışlarım doğrudan altıma inerken, kalbimi buz gibi bir yumrukla kavırıyor, eziyor.

Çünkü hiç kendi odamda uyanmadım. Lou ve Reid'in odasında uyandım.

Rüyanın son kalıntıları, onları gördüğümde, yataklarından sadece birkaç santim uzakta, sessiz bir hayalet gibi uyuyan formlarının üzerinde gezindiğimi fark ettiğimde baş döndürücü bir dalgayla yok oluyor. Sadece *saniyeler* sonradan-

Lou hafifçe dönüp gözleri hâlâ kapalıyken ve rüyalarında bile Reid'i ararken gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Reid'in eli onun saçlarına dolanarak karşılık veriyor. İkisi de derin, huzurlu nefes alıyor, tehlikenin farkında değiller çünkü bana güveniyorlar. *Bana güveniyorlar*. Korkuyla elimi ağzıma götürüyorum. Utanç içinde. Dişlerim zonklasa da kan gelene kadar sertçe ısırıyorum, acının, kendimin keskin, sapkın tadının tadını çıkarıyorum.

Eğer bir saniye sonra uyansaydım, Lou ve Reid ölmüş olacaktı.

Titreyen son bir nefesle, onları gördüğümü hafızama kazıyorum. Sevgili dostlarım.

Sonra topuklarımda üzerinde dönüyorum ve gecenin içine doğru kaçıyorum.

Sekizinci Bölüm

Absolution

Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine'e bakarken şehri hâlâ karanlık kaplıyor. Gökyüzü her zamankinden daha ağır, kasvet ve yorgunlukla dolu görünüyor. Katedralin kulelerine sanki artık kendini taşıyamıyormuş gibi yaslanıyor, güzel vitrayları ve çörtenleri gizliyor, gök gürültüsü ise uzaktan gönülsüzce gümbürdüyor.

Chasseur Kulesi tam belirliyor.

Buraya gelmeye karar verdiğimi hatırlamıyorum, hatta buraya nasıl geldiğimi bile... Ama şimdi Kule'yi gördüğüme göre, buradan ayrılmayı kendime yediremiyorum. Sade ve sert, gökyüzüne vuran bir yumruk gibi yükseliyor ve gözlerim açlıkla tanıdık taş işçiliğini arıyor. Bulutların arasından görmek için zorlanıyorlar, sağdan üçüncüyü bulana kadar her pencereyi sayıyorlar, kuş gibi kanatları olan gargoye'nin hemen altında. Oradan Jean Luc'u bulabilirim.

Sertçe yutkunuyorum ve midem açlıktan yuvarlanıyor.

Belki de çoktan uyanmış, inisiyeleri eğitim alanına götürüyor ya da Peder Achille ile mezar soyguncuları hakkında görüşüyordur. Ya da belki de kantinde arkadaşlarıyla birlikte kahvaltı ediyordur - iki dilimlenmiş elmayla lapa -. Gece nöbetine bağlı olarak, hala odasında tek başına uyuyor, rüya görüyor olabilir. Karanlıktan benim kadar korkmazdı, bu yüzden mum yakmazdı. Onlara ihtiyacı olmazdı. Kule yavaş yavaş etrafında uyanırken odası hâlâ loş ve huzurlu, biraz da soğuk olurdu.

Şimdi her şeyi çok net hayal edebiliyorum. Paylaştığımız bu hayatı.

Dirseklerimi tutarak, grimsi bir ışık şeridinin gün doğumunu işaret ettiği doğuya bakıyorum. Ancak bulutlar dağılma belirtisi göstermiyor. Yağmur hâlâ boş caddeyi sislendiriyor. Lamba direkleri ve kaldırım taşları üzerinde parıldıyor, fildişi ipek tenime yapışana kadar geceliğime yapışıyor. Sanırım üşümem gerekiyor - Kasım ayında ayaklarım çıplak - ama doğrusu

açlık dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Karnıma bir ağrı daha saplandığında aniden eğiliyor ve sokağa kusmamak için mücadele ediyorum.

Yemek yemem lazım.

Derinlerde bir yerde, bunu biliyorum. Elbette biliyorum. Bunu hayal bile edebiliyorum, ancak bunu *yapmak* tamamen başka bir şey. Doğrulurken, kollarımı ortama sarıyorum, sadece onların kucaklamasının beni ayakta tutabilmesini diliyorum. Çünkü dişlerimi başka birine geçiremem, kanatlanıp uçamayacağım gibi.

Uç.

Bu aptalca ve yanlış düşünce karşısında gözlerim kapanıyor.

Chasseurs'e kabul edildikten sonra Jean Luc beni uçuyormuşum gibi hissedene kadar döndürmüştü, tertemiz mavi ceketim arkamda dalgalanıyordu.

İkimiz mabedin yanındaki ön odaya girmiştik; diğer Chasseur'ler Peder Achille'le oyalanırken kapının ardındaki seslerin derin gürültüsünü hâlâ duyabiliyorduk. Erkek sesleri. Hepsi erkekti. Onları duyunca kalbim gururla kabardı ve alnımı Jean Luc'unkine bastırdım. Omuzlarım sessiz kahkahalarla sarsıldı ve Jean Luc da burnunu benimkine sürterek güldü. "Seninle gurur duyuyorum, Célie. Gerçekten başardın."

Onun sözleri karşısında mutluluğum hafifçe kırıldı. Çünkü bunu *gerçekten* yapmadım - onun yaptığı gibi değil. Cesarine Savaşı'nda çok fazla avcı ölmüştü ve Peder Achille geçici bir moratoryum vermişti; savaş sırasında cesaretini kanıtlayan her inisiye turnuva olmaksızın kardeşlik yemini etmişti. Ben hariç. Törenden önce inisiye olmamıştım, olmak istesem bile olamazdım.

O güne kadar Kilise, eşleri dışında kadınların Chasseur Kulesi'ne girmesine izin vermemişti.

Kendimi şöyle bir silkeledikten sonra Jean Luc'u yanağından öptüm.

Ne de olsa bu, Chasseurs için yeni ve parlak bir geleceğin başlangıcıydı. Ve benim için de.

"Teşekkür , Jean." Kendimi tutamayarak dudaklarımı diğer yanağına değdirdim, sonra da kendimi tutamayıp yüzünü öpücüklere boğdum. "Yoksa size Kaptan Toussaint mi demeliyim?"

Sinsi bir gülümsemeyle beni ayağa kaldırdı. "Aklımda başka bir şey var."

"Oh?"

"Cebine bak."

Merakla ceketimin cebine uzandım, parmaklarım küçük ve yuvarlak bir şeye, bir yüzüğe değdi. Anında içimi bir sıcaklık ve yüzüğü cebimden çıkardığımda -elmas öğleden sonra güneşinin ışığında parlıyordu- Jean Luc çoktan diz çökmüştü. Güneş ışığı yüzünün yarısını altın rengine boyamıştı ve o kadar yakışıklı, o kadar umutlu görünüyordu ki nefesim kesildi. "Célie." Elimi avucunun içine alarak başparmağını çıplak yüzük parmağımın üzerinde gezdirdi. "Seni bahçedeki portakal düştüğüm andan beri seviyorum." Bu anı hatırlayınca hafifçe güldü ve başını salladı. "Sen Reid ve Filippa'yı yolumdan çekmiştin ve kanlı dizimi görmek istemiştin. Hatırlıyor musun? O zaman - pantolonumun paçasını yukarı itmeden, bandaj bulmak için koşturmadan önce bile- bu kadar güzel birini görmediğimi anlamıştım. Bu kadar *iyi*." Yüzüğü benden alıp parmağımın ucunda tutarken kalbim boğazımda düğümlendi. "Beni dünyanın en mutlu erkeği yapar mısın, Célie? Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Durup düşünmemiştim bile.

Gözyaşlarımın arasından sadece başımı salladım ve ayağa kalkıp yüzüğü parmağıma geçirdiğinde, bir insanın mutluluktan ölüp ölemeyeceğini merak ettim. Ancak bir saniye sonra, ikimiz de tek kelime edemeden, telaşlı bakışlı Peder Achille kapıdan içeri daldı. "*İşte buradasınız, Yüzbaşı Toussaint. Nereledeydiniz?*" Cevap beklemeden sinirli bir şekilde başını salladı. "Önemli değil. Soleil et Lune çevresinde bir isyan patlak verdi. Görünüşe göre, bir avuç Dames Blanches her yeri ateşe vermiş. Louise olay yerini kontrol altında tutuyor ama yarım saat önce bir ekip göndermemiz gerekirdi."

"Ben artık gideyim." Jean Luc özür dileyen bir ifadeyle ellerimi bırakmak için hareket etti ve Peder Achille hızla odadan çıktı. "Burada kal, Célie. Bir saat içinde döneceğim ve bunu kutlayabiliriz. Söz veriyorum."

Kendi parmaklarımın ucuyla onun parmaklarına yapıştım. "Ama ben-?"

"Hayır." Başını sertçe salladı, gözleri çoktan içime bakıyordu.

Beni geç. "İşteki ilk günün ve zaten Peder Achille-Lou'nun her şeyi kontrol altına aldığını duydun. Bizim varlığımız her şeyden çok bir destek gösterisi." Alnımdan öperek ekledi, "Seni seviyorum."

Seni seviyorum.

Bahçendeki portakal ağacından düştüğüm andan beri seni seviyorum.

Hiç bu kadar güzel birini görmemiştim. Çok iyiydi.

Yavaşça, acı acı, Chasseur Kulesi'nin dışında çiseleyen yağmura dönüyorum, sağdan üçüncü pencereye bakıyorum. O parlak öğleden sonra sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Artık burada olmamalıyım -bunu biliyorum- ama başka bir yere de gidemem. Lou ve Reid'in dairesine dönerek arkadaşlarımı tehlikeye ve Beau ve Coco ile kaleye sığınarak krallığı tehlikeye atamam. Ailemden beni bu şekilde tutmalarını isteyemem ve Michal-

Hayır.

Yağmurda bulanıklaşan görüşümle tökezleyerek ilerliyorum.

Sadece Jean Luc'la *konusmaya*, onu görmeye ihtiyacım var. İkimiz hiçbir zaman gerçek bir kapanış yapamadık ve ondan ayrıldığımdan beri dokunduğum her şey parmak uçlarımda parçalandı. *Her şey*, zihnimde çılgınca yankılanıyor. Ayaklarımın altındaki sokak bile her adımda kayıyor, eğiliyor gibi görünüyor ve ben yine tökezliyorum, uzakta gök gürültüsü yuvarlanırken kendimi bir elektrik direğine dayıyorum. Jean Luc her zaman çok sağlam hissettirmiştir. Her zaman çok güvende hissettirirdi. Elektrik direğinden uzaklaşarak, artan bir çaresizlikle katedralin merdivenlerine doğru sendeliyorum. Çünkü şimdi benden nefret ediyor -benden *tiksiniyor*- ama benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret edemez.

Belki de bunu söylediğini duyabilseydim - bu sefil krallıkta biri bana *gerçeği söyleyebilseydi* - hissettiğim tüm korkunç şeyleri affettirebilirdi. *Yaptığım* tüm korkunç şeyleri. Jean Luc bana olduğum canavar gibi davranırsa belki ilerleyebilirim.

Ya da belki ondan bu işi tamamen bitirmesini isteyebilirim.

Küçük, sessiz ve korkunç bir düşünce zihnimin en karanlık süzülüyor. Frederic'in sesi ona katılmak için dışarı çıkarken bile ona çok yakından bakmaya cesaret edemiyorum. *Başından beri sen olmalıydın.*

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Bir hız patlamasıyla katedralin merdivenlerine doğru ilerliyorum -diğer sesler katılmadan Jean Luc'e ulaşmaya kararlıyım- ama çıplak ayağım taşa değdiği anda kızgın köze basmışım gibi yanıyor. Sersemlemiş bir halde geriye doğru sarsılıyorum, sertçe arka tarafıma düşüyorum ve kızgın kırmızı kabarcıkların ayağımın topunu yarmasını izliyorum. Gözyaşlarım şimdi daha hızlı dökülüyor. Daha kalın. İnanamayarak dizlerimin üzerine çöküp titreyen parmaklarımı en alt basamağa doğru kaldırırken gözyaşlarımın arasından zorlukla görebiliyorum.

Taşa yaklaştıkça cızırdamaya başlarlar. *Duman* çıkarmaya başlarlar. Tıpkı Tanrı'nın adını söylediğimde boğazımın yaptığı gibi.

Onları elimden kapıp göğsüme bastırıyorum ve durumumun ciddiyeti nihayet ortaya çıkarken ağlıyorum. Bu kokuşmuş yeni derimden bir hastalık gibi, bir veba gibi geçerken *-ama* hastalık benim. Veba *benim*. Bir daha asla O'nun adını anmayacağım ve bir daha asla O'nun evine girmeyeceğim. O'nun krallığına asla giremeyeceğim çünkü ben lanetliyim. Bir daha asla güneşte yürüyemeyeceğim, bir daha asla ailemle konuşamayacağım, bir daha asla arkadaşlarımla çikolata yiyemeyeceğim, rüyalara dalamayacağım, hatta sokaktaki kitapçıyla flört bile edemeyeceğim, çünkü ben ölümsüzüm.

Çünkü ben bir aptalım ve uçamam. Hiç . Ve artık burada benim için hiçbir şey yok.

Yavaşça, haşlanmış avuçlarımı serin, ıslak kaldırım taşlarının üzerine koyuyorum. Kardeşlerim yakında uyanacaklar, eğer henüz uyanmadılarsa. İçlerinden herhangi biri yatakhane pencerelerinden aşağıya bakıp beni görebilir - bir zamanlar kutsal koridorlarına dadanan dişi şeytanı. İblis.

Vampir.

Jean Luc bile bunu affedemez.

Sanki onu düşüncelerimle çağırmışım gibi, derin ve tanıdık sesi Kule'nin arkasındaki ara sokaktan bana doğru geliyor.

İlk başta duyduklarıma inanmak istemeyerek gözlerimi kapatıyorum. Zihnimin bana ilk kez oyun oynaması değil bu. Ancak ikinci bir ses onunkine katıldığında -bu keskin, kadınsı ve tanıdık olmayan bir ses- gözlerim hızla açılıyor.

Jean Luc sabahları genellikle egzersizle başlar.

Yabani saçlarıma ve yarı saydam geceliğime aldırmadan ayağa fırlayarak köşeyi dönüyorum. Önümdeki manzaraya kaşlarımı çatarak bakıp durduğumda dudaklarım çoktan onun ismini oluşturmuştu. Çünkü karşımda Jean Luc var elbette -egzersiz yaparken giydiği hafif kıyafetlerle- ama arkasında uzun boylu, soluk benizli, altın sarısı saçları olan bir kadın duruyor. Kaşlarımı çatıyorum ve ikisi de beni fark etmeden gölgelerin arasına dalıyorum. Kadın Jean Luc ile aynı hafif giysileri giyiyor, aynı yavaş esneme hareketlerini yapıyor, sanki ... şey, ona *katılmak* üzereymiş gibi.

Daha önce ona katılmama hiç izin vermemişti.

Kadına daha yakından bakıyorum, görüşümün bulanık kenarlarından kendimi odaklanmaya zorluyorum. Birisi Kule'nin yan girişini çevreleyen iki meşaleyi yakmış. Alevler çiseleyen yağmurda hafifçe titriyor. Yine de

Kadın benim yaşlarımda görünüyor, kendine daha fazla güveniyor, omuzları dik ve boyuna rağmen gururlu. Parlak saçları yüzünden sıkıca toplanmış. Zaten tilkiye benzeyen yüz hatlarını uzatıyor, elmacık kemiklerinin yüksek hatlarını vurguluyor.

Geleneksel olarak güzel olmasa da gözümü alamıyorum.

"Bu gittikçe acınası bir hal alıyor, Toussaint." Sırıtarak uzun kollarından birini göğsüne doğru çekip kaslarını gerdikten sonra diğerine geçiyor. "Benimle daha fazla zaman geçirmek istiyorsan, sadece sorman yeterli."

Jean Luc gözlerini devirse de dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Dün antrenman sahasında bayrağı sen çektin, Brigitte. Henry neredeyse seni yeniyordu. Bu sabah uyanmak için biraz daha zamana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Homurdanıyor. "Yine de kışını tekmeledim."

"Dil." Ancak sesi kızgın gelmiyor. Sesi bıkkın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi de çıkmıyor. Hayır. Sesi neredeyse ondan memnunmuş gibi geliyor.

Genç kadına aç gözlerle bakıyorum.

Hâlâ sırtıyor, sessizleşiyor ve bacaklarını uzatmak için eğiliyor. Yine de kristal gözlerinin ucuyla Jean Luc'ü izliyor. Ateşe çekilmiş bir pervane gibi. Ve onu suçlayamıyorum bile - Jean Luc her zaman güzel olmuştur. Bir vampir gibi değil elbette, ama bir erkek gibi. Kalbinin düzenli atışını duyabiliyor, saklandığım yerden bile ondan yayılan sıcaklığı ve canlılığı *hissede biliyorum*. Ve aniden, daha fazla saklanamıyorum. Meşale ışığına doğru adım atarak, "Jean." diye mırıldandım.

Hem o hem de Brigitte birlikte dönerler.

Beni görünce bakışları genişlese de -gözbebekleri büyüyor, ağzı yavaşça nefes verirken açılıyor- tüm vücudu saldırıya hazırlanır gibi sertleşiyor. Benim vücudum da karşılık olarak geriliyor. Geçen hafta ziyarete geldiğinde de aynı şekilde görünüyordu; sanki daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiş ve beni bir daha görmek istemiyormuş gibi. "Célie," diye nefes alıyor.

Adım söylendiğinde Brigitte ihtiyatlı bir bakış atıyor ve gözlerindeki ışık sertleşiyor. *Adımı duymuş*. Bu konuda daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissedeceğimi bilemiyorum. Chasseur Kulesi'ndeki hiç kimse övgü dolu bir şey söylemezdi - artık ne söylediklerinin bir önemi yok. Kendimi içten içe sarsıyorum ve dünya da benimle birlikte titriyor sanki. Düşüncelerim dağınık ve uzak kalıyor. Yakalamak imkansız.

Onun yerine Jean Luc'un kalp atışlarının sesine odaklanıyorum.

Kafamdaki sıkıcı vuruşla aynı anda atıyor. *Tha-thump. Tha- thump. Tha-thump.* Hayattayken kalp atışlarını hiç fark etmemiştim, ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim. Ne kadar değerli olduğunu. Görmezden çalışsam da midemde yine bulantı başlıyor. Çünkü artık bir başkasının kalp atışıyla eşleşecek.

"Kim o?" Ayaklarımın üzerinde sallanarak fısıldıyorum.

Gözlerimi kırptırdığımda Jean Luc'un gözleri kısılıyor ve isteksizce yaklaşıyor, Brigitte'in takip etmesini engellemek için bir kolunu uzatıyor. "İçeri gir," diyor sertçe.

Brigitte hareket etmiyor. Onun yerine soğuk bir beni izliyor, bakışları net, keskin ve mavi. "Sanırım burada kalacağım."

"*Şimdi*, Brigitte."

Dudaklarını kıvrarak yavaşça geri çekiliyor, kapıya ulaşana kadar arkasını dönmüyor. O zaman bile tereddüt ediyor, konuşacakmış gibi ağzını açıyor. Ancak son saniyede fikrini değiştirir gibi olur, sert bir şekilde nefes verir ve topuğunun üzerinde dönüp içeride kaybolur, uzun saçları arkasından savrulur.

"Célie?" Jean Luc ellerini temkinli bir şekilde kaldırıyor, sanki bana destek olmaya ya da belki de beni savuşturmaya hazırlanıyormuş gibi. "Sen iyi misin? Bir sorun mu var?" Arkama bakıyor. "Diğerleri nerede?"

Bana dokunmasını
istiyorum. *Lütfen bana
dokunma.* "Yalnız
geldim." "Neden?"

Buna verecek bir cevabım yok. Artık hiçbir şeye cevabım yok, belki de hiç olmadı. Sadece kalp atışları var. *Tha-thump. Tha- thump. Tha-thump.* Onun yerine "Sanırım ölüyorum." diyorum.

"Ne?" Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor - telaşla - ve bir adım daha ileri atıyor. Uzaktan, bunu yapmaması gerektiğini fark ediyorum. Brigitte'i içeri kadar takip etmeli, ona bir daha asla dokunamayacağım bir yere gitmeli. Bakışları solgun tenimde, gözlerimin altındaki çukurlarda, köprücük kemiğimin keskin çıkıntılarında geziniyor. Ne kadar harika ve korkunç göründüğümü görmek için bir yansımaya ihtiyacım yok. Ne kadar güzel. "Reid ve Lou'nun sana yardım etmesi gerekiyordu. Bana sana yardım edeceklerini *söylediler.* Burada olduğunu biliyorlar mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Çenesi sıkıştı. "Tabii ki yok. Peki ya şu *vampir*?" -kelimeyi bir lanet gibi tükürüyor- "Requiem'den beri bizi takip eden? Çekilmez olan mı? O neden seninle değil?"

Odessa.

"Bu onun hatası değil. Onların hiçbirinin suçu değil."

Söylenmemiş gerçeğin kabarmasına izin verdik: *O benim.*

Rahatladım, bu sefer tartışmıyor, diğerleri gibi duygularımı korumak için yalan söylemiyor. Çünkü biliyor. Jean Luc yaptığım her iğrenç şeyi biliyor ve her nefret ediyor. *Benden* nefret ediyor. Ancak kelimeleri yüksek sesle söylemek yerine bir adım daha atıyor ve yüz ifademde gördüğü şey karşısında boğazının sütunu titriyor. "Buraya neden geldin, Célie?"

"Seni görmem gerekiyordu."

Duygular gözlerinin önünden hızla geçiyor -umut, inançsızlık, öfke ve son olarak da ihtiyat. *İyi bir şey.* Tedbir iyi bir şeydir. Tedbir gereklidir. "Bana böyle şeyler söylememelisin," diyor, sesi kısık.

Yine de gitmiyorum. "Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü bu doğru değil. Artık başka insanlara ihtiyacın var." Başını sallayarak kendini başka tarafa, Brigitte'in az önce kaybolduğu kapıya bakmaya zorluyor. Alay ettiğinde, sesinden kendini küçümseme damlıyor. Bu beni onun kalbinin baş döndürücü davul sesinden uzaklaştırıyor. "Kimi kandırıyorum ki? Bana ihtiyacın olmadı. Bu-aramızdaki her neyse -Benim için her zaman senin için olduğundan daha önemli olmuştur, ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Bilmeseydin burada olmazdın."

"Jean, ben-"

Gözleri öfkeyle parlıyor ve ben daha konuşmadan içi boş kelimeler dökülüyor.

"Bana yalan söyleme Célie," diye hırlıyor, "ben de sana yalan söylemeyeceğim." Michal bana "Petite Mentouse" diyor.

Küçük yalancı.

Jean Luc ve ben yağmurun altında birbirimize bakıyoruz, aramızda dile getirilmemiş bir acı okyanusu var.

"Bana nasıl bakabiliyorsun?" Sessizce sordum. "Ben seni reddettim. Seni terk ettim. Kendimi bir vampire yazdım ve şimdi ben-şimdi ben-" Devam edemeyerek korkunç, güzel vücudumu işaret ediyorum ama tek kelime etmeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elimi tutuyor. Onun eli benimkinde çok sıcak. Yakıcı bir sıcaklık. Gözlerim boğazında sıçrayan nabzına takılıyor. Sadece

Diğerleri gibi, bana yakın olmanın tehlikesinin farkında değil -belki de Çünkü hala beni Célie sanıyor. Hala onun olduğumu düşünüyor.

Eğildi, yüzünü doğrudan benimkiyle aynı hizaya getirdi, sanki bunu kanıtlamak istercesine

o.

"Bunların hiçbir önemi yok. Anlamıyor musun? Yaptığın *hiçbir şey yok* birlikte düzeltemeyeceğimiz bir şey yaptı. Lütfen." Tekrar sertçe yutkunuyor ve gözlerim hareketini, boğazının güçlü çizgisini takip ediyor. Fark etmemiş gibi görünüyor. "Célie, bu bizim için olamaz. Her şeyden sonra, sonsuza dek birlikte olmamız gerekiyordu."

Çok uzun zaman önce olduğu gibi, başparmağı çıplak yüzük parmağında geziniyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bana bakıyor.

Bu doğru değil. Bu güzel şeyleri söylememeli, bana değil.

-Ve artık ikimizin arasında sonsuza dek var olamaz. Ben *öldüm* ve o

-Hayatının baharında. Yıllar, on yıllar hala önünde uzanıyor ve bu yıllar sevgi, kahkaha ve ışıkla dolu olmalı. Jean Luc hiçbir zaman boyun eğecek bir tip olmamıştır. İçinde bulunduğu koşullara boyun eğmeyecek, yani benim yerime sevecek birini bulacak. Onlarla birlikte bir hayat kuracak, onlarla birlikte yaşlanacak ve bakışlarındaki o korkunç, umut dolu ışık artık bana ait değil.

"Kim o?" Tekrar fısıldıyorum ve kendimden nefret ediyorum. Sorduğum için kendimden nefret ediyorum. Önemsemediğim için kendimden nefret ediyorum.

Jean Luc ellerimi göğsüne çekip sıcaklığıyla kucaklıyor. Hayatta. İçgüdülerim beni geri çekilmem için uyarsa da -pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmem için- o parmak eklemlerime bir öpücük kondururken bile ayaklarım kaldırım taşlarına sabitleniyor. "O sen değilsin, Célie."

"Haklısın. O bir canavar değil."

Son gücümü toplayarak gitmek için dönüyorum ama Jean Luc gitmeme izin vermiyor. Sıkıca kavrayarak beni kendine doğru çekiyor ve beni doğrudan cehenneme mahkûm eden bir hareketle buna izin veriyorum. Başım dönüyor, göğsüne yaslanıyorum ve kokusu lezzetli bir dalgayla üzerime geliyor. *Gitmeliyim. Gitmeliyim.* Bunun yerine soğuk yanağımı kalbinin sabit atışına sürüyorum, ta ki var olan tek ses o olana kadar. "Sen bir canavar değilsin." Parmaklarını nemli saçlarıma doluyor. *Tha-thump.* "Bir canavarı asla sevemem ve ben seni seviyorum."

Tha-thump. Tha-thump.

"Bir şey söyle," diye nefes alıyor, "lütfen."

Bahçendeki portakal ağacından düştüğüm andan beri seni seviyorum.

Ellerim gömleğinin içinde kıvrılıyor. Her zamanki gibi hissediyor, ama çok farklı - daha yumuşak, daha sıcak. Daha iyi. Teninin sıcaklığını yakalamak için çaresizce ellerimi gömleğinin düğmelerinden geçiriyorum, sanki parmaklarım başka birine aitmiş gibi izliyorum. Daha önce ona bu şekilde dokunmama izin vermemiştim. Şimdi de izin vermemeliyim. Bu onun için adil değil. Yine de avuçlarımı kalbine bastırarak derin derin içime çekiyorum. Onun tatlı, temiz *kokusunun* tadını çıkarmama da hiç izin vermemiştim-

Hiçbir uyarıda bulunmadan kollarım beline dolanıyor ve onu kendime çekerek vücuduma yaslıyorum.

Tha-thump tha-thump tha-thump.

Şaşkınlıkla dilimi nabzının hızlı atışı boyunca sürüklüyorum. Tadı tuz gibi, sabunundan dolayı biraz acı, ama hepsinin altında daha zengin bir şey var. Daha karanlık bir şey. Tüm vücudum onunla aynı anda titriyor. Bir iniltiyle uzaklaşmaya çalışıyor, nefesi düzensiz ve gözleri odaklanmamış. "Célie, nesin sen-?"

Kulenin kapısı patlayarak açılır ve Brigitte hırlayarak "Uzak dur ondan!" diye bağırır.

Çok geç.

Dişlerim çoktan uzadı ve -zayıf, baygın olsam da- hâlâ bir vampirim ve belki de bunun için daha da tehlikeliyim; ikisi de beni durduracak kadar hızlı hareket edemiyor. Ben dişlerimi Jean Luc'un boğazına geçirirken Brigitte'in çılgılığı hâlâ havada asılı duruyor.

Dokuzuncu Bölüm

Petite Mentouse

Kanı ağızıma doluyor, beklediğimden daha yoğun ve hızlı. Daha sıcak. İkimizi de kızıla boyayana kadar boğazından, omzundan ve göğsümden aşağı akıyor. Yine de durmuyorum. Duramıyorum. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülse de, şok ve dehşet içinde bana doğru çırpınsa da, tutarsızca sıçrasa da, sadece kollarımı omuzlarının altından geçirip onu daha aşağıya, daha yakına sürüklüyorum. Erişimimi kolaylaştırıyorum. "C-Célie-" Belimi tutuyor ve beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Célie, *dur-*"

Çabalarını neredeyse hiç hissetmiyorum. Elleri nazik bir okşayış olabilir. Gerçekten de, kanı vücudumu doldurdukça, onu tutmak şaşırtıcı derecede kolay hale geliyor. Onu sonsuza dek yanımda tutmak. *Benimle*. Bu düşünce bir hırıltı gibi yükseliyor -ve belki *de* hırlıyorum, dişlerim daha derine batıyor- çünkü Jean Luc şimdi ensemden, saçlarımda ve geceliğimden tutunacak bir yer bulmak için çırpınıyor. Ve onun *korkusunu* hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, kan büyüünden daha keskin ve aynı derecede güçlü, hatta sarhoş edici. İçinde boğulana kadar tüm sokağı dolduruyor ve çenem içgüdüsel olarak tepki olarak kenetleniyor. Dilim çılgınca çalışıyor. *Boşa harcıyorum*. Onun can damarını boşa harcıyorum ama akışı kontrol edemiyorum, onu sokağa taşıyıp dizlerimin arasına hapsetmekten, işe yaramaz ellerini kaldırım taşlarına sabitlemekten başka bir şey yapamıyorum. Çünkü daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ancak ısırığımı tam olarak ayarlayamadan kaburgalarım acı içinde patladı.

"*Bırakın onu!*" Brigitte'in nasırlı elleri Jean Luc'ünkilerin yerini alıyor ve Gümüş Balisarda'sını bir kez daha kaburgalarımın üzerinden geçirmeden önce kollarımı parçalayarak çığlık atıyor. İki kez. Üç acımasız vuruş. Boğulmama, hırlamama ve ondan uzaklaşmama rağmen -acıdan delirmiş, *yanıyor*- ellerim onu bırakmayı reddediyor. Hareketleri yavaşlasa bile dişlerim boğazında kalıyor. Zayıflıyor. Brigitte tekrar saldırmak için Balisarda'sını kaldırıyor, gözleri korkudan çıldırmış. Koku beni daha da kışkırtıyor. "Uzak dur ondan! *Uzaklaş* dedim" -dişlerini gayretle sıkıyor, hâlâ çılgınca sallanıyor- "*uzaklaş!*" Şimdi kollarıma saldırıyor, acımasızca saldırıyor. "İmdat! *İmdat!*"

Ancak Jean Luc'un kanı yaralarımı açar açmaz iyileştiriyor ve Brigitte'in hıçkırıkları kısa süre sonra benimkilere katılıyor. "Yardım edin!" Feryatları şafağı bir balta gibi yarıyor. "Lütfen biri bize yardım etsin! *Lütfen!*" Onu kurtarmak için son bir umutsuz çabayla, Balisarda'yı boynuma saplamadan önce yukarı, daha yukarı sallıyor.

Daha önce hissetmediğim bir acı bedenimi ikiye böldü.

Çünkü bu sefer bıçağı yarıya kadar etime gömülü bırakıyor ve yavaşça onunla yüzleşmek için döndüğümde her santimini hissediyorum.

Balisarda'yı çekip yere fırlatırken ve ayağa kalkarken ölümcül bir amaç göğsümü dövüyor. Yara anında iyileşmeyip diğerleri gibi yok olsa da, deri kendini tekrar bir araya getiriyor. Geride kızgın, buruşuk bir çizgi bırakıyor.

Çok geç, hatasını anlıyor. Dudağım kıvrılınca gözleri büyüdü. Görüşüm keskinleşip kıpkırmızı olduğunda nefesi kesiliyor ve -bir anlık düşünmeden sonra- beni Jean Luc'ten uzaklaştırmak için bariz bir girişimde bulunarak ara sokağa dalıyor. Ve ben de onu memnun edeceğim. *Oh, evet.* Ona *tam olarak* istediğini vereceğim ve onu korumak için ölürken gözlerinden çıkan o parlak, soğuk ışığı izlemekten zevk alacağım. Kulaklarımda kan uğulduyor. Bakışları çılgınca bir kaçış yolu arıyor ama yok.

Eğer kaçarsa, onu yakalayacağım ve şimdiden dizlerim beklentiyle bükülüyor, tüm vücudum titriyor, geriliyor, çünkü umarım kaçır - umarım kaçır.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, tam da bunu yapmak için dönüyor. Ve ben saldırıyorum.

Demirden kollarının göğsümü sarması ve benimkileri yanlarıma sabitlemesi bir saniyeden kısa sürüyor. Kokusu beni sarıp sarmalıyor -zengin, çökmekte olan- ve sıcaklık buna karşılık olarak karnımın içinde sımsıkı sarılıyor. *Michal.* Ve şimdi boş yere çırpınan, ona karşı kaynayan ve hırlayan, o beni serbest bırakana kadar hareket etmekten aciz olan *benim.* Gitmeyeceğini bilmeliydim. Araya gireceğini bilmeliydim-

"Tekrar merhaba, evcil hayvan." Sesinden ilgisizlik akıyor ve topuklarımla kaval kemiğini kırma çabalarımı aldırmadan başını sallıyor. "Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız."

"Bırak beni," diye hırladım.

"Nişanlını yemeni izlemekten ne kadar keyif alsam da, ardında bırakacağı pisliği pek umursamıyorum."

"Senden *nefret* ediyorum-"

"Biliyorum, Célie."

Dudaklarında ismimi duyunca sarsılarak ürperiyorum. Ve verdiğim tepkiden nefret ediyorum.

-Evet. *Ondan* nefret ediyorum. Şiddetli bir lanetle kıvranıyor ve bükülüyorum, dirseklerimi kaburgalarına geçiriyorum. Boşluk yaratmaya çalışıyorum, tutuşunu gevşetmek için. Bana dokunduğu yerde derim dayanılmaz bir şekilde karıncalanıyor ve o burada *olamaz*. Ona *gitmesini* söyledim. Jean Luc kanamayı durdurmak için elini boğazına bastırса da, kanının kokusu hâlâ arkamdaki vampirin lezzetli kokusuyla, korkunun kokusuyla iç içe geçiyor. Başım tüm bunlarla dönüyor -her koku bir öncekinden daha güçlü- ta ki onun kollarında akılsız, sayıklayana kadar. Tek duyabildiğim Jean Luc'un kalbinin yavaş ve Brigitte'in kalbinin hızlı atışı olana kadar.

Ta ki kaldırım taşlarında, önümde tek görebildiğim kırmızı olana kadar. Michal'in deri kollarını da kaplıyor.

Onları kayganlaştırıyor.

"Siz *osunuz*," diye kekeliyor Brigitte, bize bakarken yüzü bembeyaz kesiliyor. "Yüzbaşı Toussaint bize senden bahsetti. Onu kaçıran, onu *dönüştüren* kişinin sen olduğunu söyledi-"

"Size önerim" -Michal, Balisarda'yı çılgınca ararken çenesini Kule'ye doğru salladı- "iyi kaptanı alıp gitmeniz ve burada olanları kimseye anlatmamanız. Vampirlerin avcılarla kavgası olmaz." "Henüz" diye eklerken gözlerinin parladığını neredeyse duyabiliyorum.

"Hiç sanmıyorum, *sülük*." Brigitte, Balisarda yerine bu kelimeyi bir silah gibi fırlatır. "Chasseurs beni duymuştur. Her an burada olabilirler ve sen ve o *succubus* hak ettiğinizi alacaksınız-"

"Aptal olma, Brigitte." Tırnaklarım kollarını tırmalarken dişleri gıcırıyor, deriyi, keteni ve deriyi parçalıyor. Taze kan çekiyorum. *Onun* kanını. Kokusu bir dalga gibi üzerime çöküyor. Kollarını daha da yağıyor. "Biz konuşurken, kuzenim değerli kardeşlerini odalarına dönmeye zorlamak için dışarıda bekliyor. Görünüşe göre çılgınlıklarınızı kimse duymamış."

Brigitte şimdi tir tir titriyor, ama bir zafer ııııııı atarak alçalıyor ve Jean Luc'un Balisarda'sını merdivenlerin yanındaki gölgelerden kapıyor. "O zaman seni kendim öldüreceğim," dedi. "Bu hançeri soğuk, ölü kalbine saplayacağım."

Bunun üzerine bakışlarım yukarı doğru kaydı. Boğazımdan daha önce hiç çıkarmadığım alçak ve gırtlaktan gelen bir ses yırtılıyor ve Michal'in kollarının kaygan kumaşının altından kayarak onunla yüzleşmek için tekrar dönüyorum. kereliğine,

Görkemli bir saniye, Brigitte ile aramda hiçbir şey kalmadı. Ona doğru zihnimin takip edemeyeceği, omurgamı yalayan ani öfkeyi anlamlandıramayacağı kadar hızlı bir şekilde ilerliyorum.

Ancak boğazını parçalayamadan -ziyafet çekemedem- Michal aramızda beliriyor. Tekrar hırlayıp etrafından dolanmaya çalıştığımda, yan çiziyor ve ben de ona karşı koyamayacak kadar yavaş bir şekilde göğsüne çarpıyorum. Brigitte bu fırsatı değerlendirip Balisarda'yla sırtına hamle yapıyor ama Brigitte hızla azalan sabrıyla onu savuşturuyor. Balisarda arkama doğru kaymaya başlayınca Brigitte kendine geliyor ve Jean Luc'un yanına çekiliyor.

Michal'in arkasından usulca tıslayarak ona bakıyorum.

Bunun üzerine dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını Jean'in omuzlarının altına doluyor ve onu geriye doğru sürüklemeye çalışıyor. Benden uzağa.

Bir hata.

Sanki başka biri bedenimin kontrolünü ele geçirmiş gibi. Tek görebildiğim onun nefret dolu yüzü, Jean Luc'un üzerindeki elleri ve bunların hiçbir mantıklı gelmiyor. O bana ait değil -bunu *biliyorum*- yine de kanının kokusu, *Michal*'in kokusu vücudumu neredeyse ikiye bölüyor. Omurgam açlıktan, *acıdan* eğiliyor ve dişlerimi göstererek onlara saldırıyorum-

Michal'in kolları beni bir kez daha sarıyor ve ben hâlâ hıçkırarak ilerlemeye çalışırken beni ayağımdan kaldırıyor. Belli belirsiz, kulağıma doğru alçak sesle ve hızlıca konuştuğunu fark ediyorum ama sadece tek bir kelime duyuyorum. "Célie," diye nefes alıyor. Tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar adımı söylüyor. Sadece benim adımı. *Célie*. Sanki takip edemeyeceği bir yere gittiğimi biliyor ve beni geri sürükleyene kadar durmayacak. "Onları öldürmek istemiyorsun. Gerçekten değil."

"Ne istediğimi bilmiyorsun," diye hırlıyorum.

"Oh, ama ben biliyorum." Hâlâ gitmeme izin vermiyor, beni sıkıca kendisine doğru tutuyor. "Duyuların arttı. Her şey daha keskin, daha parlak, bir vampir olarak daha *iyi* hissettiriyor, ama acı da daha yoğun hissettiriyor. Dişlerin *ağrıyor*. Başın zonkluyor. Kanının kokusu göğsünde bir kalp atışına dönüştü ve o çılgın davul sesi dışında hiçbir şey duyamıyorsun. Ona dokunduğu için onu lime lime etmek istiyorsun çünkü o *sana* ait."

Başımı şiddetle sallıyorum. Bir yalancı. Bir *yalancı*, bir *yalancı*, bir *yalancı*.

Aynen böyle, kollarının arasında -tamamen kontrolsüz bir şekilde- kıvranıyorum ama daha önce olduğu gibi beliriyor. Ancak bu sefer beni

sert bir ön kolunu göğsüme dayayarak sokak duvarına yasladı. Kaygan pardösüsü kaybolmuş, geriye sadece parçalanmış siyah bir gömlek kalmıştı. Boğuşmamız sırasında yakası açılmış; kravatı buruşmuş ve sokakta unutulmuş. Mümkünse, dağınıklığı onu daha da tehditkâr hissettiriyor - bir şekilde daha vahşi ve daha karanlık, üzerimde beliren ilkel bir tanrı gibi.

"Yeter, Célie," diyor sinir bozucu bir sakinlikle. "Nişanlını ve onun yeni arkadaşını gömmek istemiyorsan, insan gibi davranmayı bırakmalısın. Hoşuna gitse de gitmese de artık bir vampirsin ve vampirler yırtıcı bir *türdür*, yırtıcı bir tür." Siyah gözleri benimkilere dikilmiş, ısrarcı ve kıpırtısız; *biliyorum*, sabrının sonuna geldiğini biliyorum. "Ahlakla hayatta kalamayız."

Bu sözler son kararlılığımı da yıktı.

Onun yerine içimden acı bir utanç seli akıyor. Göğsümdeki her çatlağı boğulana kadar dolduruyor - aptallığımda, evet, *pervasızlığımda*, ama aynı zamanda korkumda. Eninde sonunda beslenmem gerekeceğini biliyordum. Michal, Odessa ve Dimitri'yle Requiem'de yaşadıktan sonra nasıl olmazdı ki? Bir vampir olarak hayatta kalmak için ne gerektiğini biliyordum ve doğrusu kanın kendisi beni hiç iğrendirmedi. Hâlâ da etmiyor.

Michal'in arkasında, Jean Luc dirseklerine kadar yükselmeye çaballıyor, gözleri inanmazlıkla kısılmış, Brigitte onu sürüklemeye çalışsa da hâlâ benimkini arıyor. Topuklarını sıkıyor. Uzaklara bakmadan önce dehşete düşmüş bakışlarını sadece bir saniye tutabiliyorum. Çünkü kanının kokusu hâlâ içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Çünkü karnım hâlâ tepki olarak sıkıca kenetleniyor; parmaklarım hâlâ onu sahiplenmek için kıvrılıyor.

Kaçınılmaz olanı erteledim çünkü kimseyi incitmek istemedim.

Bu yüzden artık Michal ile savaşıyorum. Sadece çenemi kaldırıyorum ve tüm ruhumu ortaya koyuyorum. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Kaçınmaya çalıştığım, arkadaşlarımın ve ailemin beni sevdikleri için hep görmezden geldikleri iğrenç gerçek bu: Yeterli değilim. Hiçbir zaman olmadım ve da. Her seferinde başarısız oldum: bir kız kardeş, bir hanımefendi, bir avcı kadın, bir nişanlı olmak. Gelin olmakta bile başarısız oldum. Frederic kazandı -kız kardeşimi diriltti- çünkü onu alt edebileceğimi, umut ve peri tozundan başka bir şeyle onun tüm dikkatli planlarını bozabileceğimi düşündüm. Elbette şimdi vampir olmakta da başarısız olacaktım.

Görünüşe göre herkes istediğini elde etti ve hepsi ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramış olmalı.

Ben hala, trajik bir şekilde, Célie'yim.

Beklediğim gibi Michal bana acımıyor. Mükünse ifadesi daha da sertleşiyor ve kolunu sıkmak için beni hiç uyarmadan serbest bırakıyor. "Korkarım başka seçeneğin yok. Eğer yemeyi reddedersen, birini - muhtemelen tüm Chasseur Kulesi'ni- öldüreceksin ve kendinden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret edeceksin." Ben onu durduramadan dişleri aşağı iniyor ve bileğini kan akıtacak kadar derinden ısırıyor. Kokusu bir bıçak gibi içime işliyor. Bıçağın sivri ucu boğazıma, göğsüme, mideme saplanıyor, ta ki ben sayıklayan bir acıyla tıslayana kadar. Onun umurunda değil. "Artık seçeneklerin sınırlı, Célie. Benden beslenebilirsin ya da tercih edersen sana bu ikisinden nasıl besleneceğini gösterebilirim. Hatta sana onların anılarını nasıl yok edeceğini bile öğretebilirim."

O sözünü bitirmeden başımı sallıyorum, kanının kolundan aşağı damlamasını görmezden geliyorum. Çenem ağrıyor. "Onları bu şekilde ihlal etmeyeceğim."

"Boynuna bir kılıç sapladı."

"Hayır, Jean Luc'tan almam gerekenden fazlasını aldım. O sadece- sadece -"

"Célie." Michal nemi fırçalarken sesi anlaşılmaz bir şekilde yumuşuyor, Karmakarışık saçlarını yüzümden uzaklaştırıyor. Bileğini ağzıma yaklaştırıyor ve ben nefes almayı reddederek gözlerimi kapatıyorum. *Düşünmeyi* reddediyorum. Çünkü Michal'dan tekrar içemem. Şimdi olmaz, bir vampir olarak olmaz. Bunu yapmak iğrenç, doğal olmayan bir yakınlık olurdu. İnanılmaz derecede samimi. Nedenini açıklayamasam da, bunu yaparsam aramızda bir şeylerin değişeceğini iliklerime kadar biliyorum.

Sanki beni rahatlatmak istercesine başparmağıyla yanağımdan bir damla gözyaşı siliyor. "Bana zarar vermeyeceksin."

İğrenç olma, demişti Mila bir keresinde. *Vampirler sadece ailevi olmayan durumlarda vampirlerden içerler.*

Ne demek istediğini hiç sormadım, böyle bir şeyin Michal ve benimle ilgili olabileceğini hiç hayal etmedim. Ve belki de midemdeki acıdan -ya da belki de gerçekten yalancının önde gideniyim- ama sonuçları artık eskisinden daha az önemli görünüyor. Zaten en kötüsünü yaptım. Sevdiğim birine saldırdım bile; neredeyse onu bir tutku ya da belki de kör bir öfkeyle öldürüyordum. Kıskançlık. Belki de Odessa haklıydı ve bir vampir olarak keskin bir şekilde hissedilen tüm duygular açlığa dönüşüyordu.

Gözlerim hâlâ kapalı, tam ısırık izleri iyileşmeye başlarken Michal'in bileğini tutuyorum. Onlara bakmaya dayanamıyorum. *Ona* bakmaya dayanamıyorum - *ne* dudaklarım tenine yaklaşırken, ne de dişlerim az önce onunkilerin olduğu yere batarken

oldu. Ağzımı ilk çekişinde ön kolu göğsümden uzaklaştırıyor. İkincisinde belime dolanıyor ve dizlerimin bağı çözöldüğünde beni sabitliyor. "Sakin ol," diye mırıldanıyor, bizi nazikçe kaldırım taşlarına taşıyor.

Ama kolay değil. Hem de hiç kolay değil.

Kanının tadı - hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı ve hiçbir şey bir daha asla kıyaslanamaz. Hemen korkunç bir hata yaptığımı anlıyorum, ama şimdi cehennemden kendisi üzerimize gelse, her mezardan hortlaklar çıkarsa, durmam. Dilimde baş döndürücü, esrarengiz bir ısı ve *büyük* patlaması yaşıyorum ve üçüncü çekişte başım omuzlarımdan ayrılmakla tehdit ediyor. Bedenim çökmekle tehdit ediyor. Yine de gözlerimi kapalı tutuyorum, onu daha yakına çekiyorum, göz kapaklarımda karanlığında beyaz yıldızlar patlayana kadar onu daha derinden içiyorum. Michal'ın ortalama bir vampirden daha güçlü olduğundan şüpheleniyordum ama ne *kadar* güçlü olduğunu hiç bilmiyordum.

Onun her parçamdan aktığını hissedene kadar -güçlü, *kudretli*- bana durmamı söylemediğini fark ediyorum. Geri çekilmedi. Aslında, hala önümde çömelmiş, saçlarımla okşuyor ve cesaretlendirici şeyler mırıldanıyor. İhtiyacım olduğu kadarını almama izin veriyor. Onu kullanmam için. "İşte bu kadar." Bir el darbesi daha. "Aferin kızıma."

Ve şimdi daha iyi hissediyorum. Hissediyorum. Gözlerimi açtığımda kendimi daha tok, doygun, neredeyse yeniden kendim gibi hissediyorum, ama ... farklı.

Akıcı ve zarif.

Güçlü.

Anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyor, sonunda ağzımı bileğinden kaldırdığımda eli hâlâ saçımda. Ancak "Yeterince aldın mı?" diye sorduğunda sesi öncekinden daha kısıktı.

"I . . ." Meşale ışığındaki silüetinden etkilenmiş bir şekilde ona bakarken kendi sesim daha uzak, daha hayalperest geliyor. "Evet, teşekkür ederim."

"Ve sen ... iyi misin?" diye soruyor sessizce.

Gözleri aynı aşılmaz yoğunlukla yüzümü arıyor.

Ne kadar pis göründüğümü çok geç fark ediyorum; saçlarım dağınık ve karışık, ayaklarım çıplak, geceliğim yağmur, çamur ve kanla ıslanmış. *Onun* kanıyla. Bakışlarımı ondan ayırmadan önce ağzımdaki kanı yavaşça siliyorum. Bir hata daha.

Sahnenin geri kalanı önce yavaş yavaş akıyor. Michal caddeyi kapatacak şekilde pozisyon almış olsa da duyularım keskinleşti ve Jean Luc'ün nabzının durduğunu duymak için onu görmeme gerek yok. Kanaması yavaşladı. Nefesi olması gerekenden daha sık ve Brigitte

Onu kapıya kadar sürüklemeye çalışırken pantolonunu indiriyor. Kalbinin hızlı, panik içinde atışı, elbiselerinin kaldırım taşlarına sürtünürken çıkardığı kaygan ses, kanının keskin tınısı, çok fazla *kan*, artık içimi öfkeyle doldurmuyor. Artık beni açlıkla doldurmuyor.

Hayır.

Ayağa kalkarken tüm vücudum titriyor. Michal benimle birlikte ayağa kalkıyor, hâlâ çok yakınımda duruyor. Hâlâ beni sokaktan koruyor. "Célie," diye yatıştırmaya başlıyor ama ben hızla yanından geçiyorum. Önümdeki manzara karşısında kanı yanaklarıma hücum ediyor. Midemde şiddetle çalkalanıyor, yükselmekle tehdit ediyor.

Yağmur durdu.

Sokakta kızıl bir nehir bırakıyor. Boğazım kalınlaşıyor

o.

Saldırımda temiz değildim. Nazik değildim. "Hayır,"

diye boğuldum, Jean Luc'a doğru ilerlemeye başladım.

"Dokunma bana." Sanki transa geçmiş gibi, Brigitte'le dövüşmeyi bırakır.

Şimdi geri geri gidiyor ve korkusunun kokusu aramızda yaşayan, zehirli bir şey. Şafağın tam ışığında, nihayet nedenini görebiliyorum: parçalanmış derisi, benekli eti, donuk gözleri ve kül rengi. "Sadece- sadece uzaklaş-"

Neredeyse boğazını yırtacaktım.

Hissetmiş olabileceğim tüm güç, ileri atılıp Balisarda'sını yakaladığımda ve onu ön kolumdan aşağı sürüklediğimde yok oluyor. "Lütfen-" Bıçağı kenara fırlatıp kolumu umutsuzca ona doğru itiyorum. "Lütfen al onu Jean. Seni iyileştirecek. Tüm bunları sadece-"

Hepsi ne için? Kafamın içinde kötü bir ses soruyor. Gitmek mi?

Jean Luc sendeleyerek ayağa kalkar, kolumu iter ve onun tüm ağırlığını taşımak için elinden geleni yapan Brigitte'in üzerine yığılırken hissetmiş olabileceğim tüm güç parmaklarımin arasından kum gibi kayar. Bu güç ısınıyor ve eriyerek kırılğan bir umutsuzluğa dönüşüyor - çünkü böyle bir şey öylece *geçip gitmiyor*. Böyle bir şey bir savaş başlatır, az önce sona erdirdiğimiz gibi acı bir haçlı seferi başlatır. *Hayır*. Brigitte sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi dudak büküyor, Jean Luc'un kuleye çıkmasına yardım ederken yüzü yorgunluktan kıpkırmızı. "Bunun için seni avlayacağız. Bunu sana *ödeteceğiz*."

"Ama tamir edebilirim-"

"Bunu *düzeltemezsin*." Kapıyı açmak için arkasına uzanıyor ve onu eşikten geçirmek için mücadele ediyor. "Chasseur'ların adanızı yakıp yıkmamasının tek sebebi Kaptan Toussaint."

Hayır hayır hayır-

yükseliyor, peşlerinden gidiyorum, şimdi Jean Luc'a sesleniyorum, kolumu yalvarırcasına sallıyorum. "*Ölebilirsin*, Jean Luc. Lütfen, lütfen, sadece seni iyileştirmeme izin ver-"

"Seni iyileştirdiği gibi mi?" Brigitte onu koridora doğru iterken Jean Luc'un sesi titriyor. *Bir şeyler* yapmaya kararlı bir şekilde hâlâ ona uzanıyorum ama Michal'in eli tam parmaklarım yanmaya başladığında omzuma iniyor. Parmaklarımı çekiyorum, gözyaşlarım kabarcıklara doğru akıyor. Dumandan.

"Onları takip edemezsin," diyor usulca.

Bütün bunları bir şekilde -bir şekilde- geri alması için ona yalvarmak üzere yüzüne doğru dönüyorum. "*Neden?*"

Bu neden olmak zorundaydı?

Ancak cevap veren Michal değil. Jean Luc. Gölgeli koridordan bana bakarken gözyaşları yanaklarından süzülüyor ama yüz ifadesi kederli değil. Üzgün değil. Onun yerine tüm yüzü tiksintiyle geriliyor. "Çünkü Kilise kutsaldır. Kötülük buraya giremez."

Gözlerim acıyla açıldı. İnançsızlıkla.

Kötülük.

"Kanımızı reddettiğine göre," diyor Michal Jean Luc'a sertçe, "şifacılarınızın bu yaralar için hiçbir şey yapamayacağını bilmelisin. Yaşamamız ya da ölmeniz benim umurumda değil ama Célie'nin umurunda. Bu alternatifini sunmamın tek nedeni o; onun yerine arkadaşlarınızı çağırın. Kan büyüğü çabuk uygulanırsa sizi iyileştirebilir."

"Sanki *sana* güvenebilirmişiz *gibi*-" Brigitte başladı ama Michal kapıyı suratına kapattı. Sonra bana döndü.

"Célie?" diye soruyor, gözleri temkinli.

Eninde sonunda hepimiz saat odasına gitmeliyiz.

"Beni Requiem'e götür Michal," diye fısıldıyorum.

İkinci Bölüm

Bir bulut diğerini kovalıyor.
Bir çivi diğerini çıkarır.

Onuncu Bölüm

Öyle Olmasını Sağlayın, Olacaktır

Bir saat sonra, rıhtıma bakan tuhaf, küçük bir konsinye dükkânında oturuyorum. Fazla bir şey yok - denizcilikle ilgili birkaç tozlu kitap, bir ip demeti ve ilginç bir şekilde bir sepet kedi yavrusu - ama Michal ve Odessa dükkân sahibini tanıyor; kibar bir gülümsemesi ve vitrininde bir masası olan orta yaşlı, iri yarı bir adam. Michal bana, "Burada bekle," dedi, eliyle sırtımı sıvazlarken

beni dükkana soktu. "Liman müdürüyle konuşmam gerek."

"Burası kırtasiye malzemesi satıyor mu?" Ona boş bir sesle sordum. "Ve zarflar?"

Kapı aralığında duraksadı ve bana araştıran bir bakış attı. "Sanırım öyle." Şimdi söz konusu zarflara bakıyorum. Pencerenin önündeki masada otururken üzerinde ve AĞIRLIK ve doku. ve Keten, ve gevrek köşeler, Dükkân sahibinin parlayan mührü. Kıp kırmızı balmumu. Sertleşene kadar yapışkan sıvıya üfleme için öne doğru eğildiğimde nefesim hafifçe titriyor.

başka bir şeye benziyor- başka bir Kendime şiddetli bir zihinsel sarsıntı veriyorum.

Kan.

Bu çok saçma olmaya başladı. Hâlâ o kelimeyi söyleyebiliyorum. Hala *düşünebiliyorum.*

Ancak ellerim aynı fikirde değil gibi görünüyor; her bir zarfı balmumunu gizlemek için çevirerek sefil bir bulanıklıkla dışarı fırlıyorlar ve ben bunun yerine ön yüzlerine siyah mürekkeple karalanmış isimlere bakıyorum. *Ayağımın altındaki kedi yavrusu gibi siyah,* diye düşünüyorum kararlılıkla. Görüşüm o harflerde, el yazımın her bir ilmeğinde ve kıvrımında, başka hiçbir şey var olmayana kadar daralıyor. *Saçlarım gibi siyah, dükkâncının yelegeği gibi. Siyah* gibi-

Bakışlarım yukarı doğru kayıyor ve Michal'i pencereden liman başkanıyla tartışırken izliyorum.

Uzaktan bile siyah gözlerini görebiliyorum.

Tüccarların, liman işçilerinin ve balıkçıların telaşının ortasında, her zamankinden daha doğaüstü görünüyor, insan sanılamayacak kadar durgun ve güzel. Çok solgun. Kaymaktaşı teni, karanlıkta bir fener gibi parlıyor.

Bulutlu ışık, koyu renk kıyafetlerine karşı sade ve mükemmel. Neyse ki paltosu, kolları hariç, altındaki yırtık gömleğinin çoğunu gizliyor. Onları da parçaladım. Liman müdürü derideki pençe izlerine şüpheyile bakıyor ve alnını silmek için bir mendil çıkarıyor.

Michal geceliğindeki kan lekelerini saklamam için bana pelerinini verdi.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak, nakliyemizi ayarlamayı bitirmesini beklerken sepetteki yavru kedileri sayıyorum. Toplamda yedi tane. Miyavlıyorlar ve bana ulaşmak için umutsuzca hasırın üzerinde debeleniyorlar. Beklenmedik bir kayıp acısıyla her birinin küçük başını kaşımak için eğiliyorum; annem evde hayvan beslemeyi yasaklamıştı, bu yüzden Filippa ve ben hiç evcil hayvan sahibi olmadık.

Acınası bir iç çekişle doğruldum. Sonunda Filippa onu ahırımızdaki atlardan birini -Cabot- evlat edinmeme izin vermeye ikna ve avcılara katıldığımda onu West End'den Chasseur Kulesi'ne kadar yanımda götürmekte ısrar ettim. Muhtemelen şimdi onu terk ettiğimi düşünüyordur. Muhtemelen yulafını Brigitte'den alıyordur.

Keşke Michal acele etse.

Dükkân sahibi son kuronlarını sayarken Odessa kasanın yanında parlak mürekkepli bir yıldız haritasını inceliyor ve defterine dikkatli notlar alıyor. "Lucille bu parçayı almak için Zvezdya'ya kadar gitti," diyor ona gururla, "bir büyücünün - halk ona Gölge diyor - evinden saf obsidyenden bir pusulayla birlikte."

"Büyücüler diye bir şey yoktur, Yves," diyor Odessa dalgınca -ama kaba bir şekilde değil- tabloyu incelerken. "Umarım kızınız kendisine *Gölge* diyen bir şarlatan yüzünden fahiş bir meblağ ödememiştir."

"Her zaman şüpheli." Yves kıkırdayarak kasayı kapatıyor ve kızın kolunu sevgiyle okşuyor. "Ne yazık ki kardeşin bana inanırdı, hem Dimitri nerede *ki*?" Odessa kardeşinin adını duyunca neredeyse belli belirsiz geriliyor ama Yves bunu fark etmemiş gibi görünüyor, gözleri muziplikle parlıyor. Acaba gerçekten kiminle konuştuğunu biliyor mu? Acaba kızın ne yediğini biliyor mu? "Yerlilerle romantizm mi yaşıyor? Lucille'in gitmeden önce onu görmek isteyeceğini biliyorum."

Dudaklarına bir gülümseme yerleştiren Odessa, çizelgeyi rafına geri koyuyor. "Korkarım Dimitri başka işlerle meşgul."

Aksi takdirde meşgul. Bu bir yalan değil. Cadılar Bayramı arifesindeki ihanetinin ardından Necromancer'la birlikte ortadan kaybolması muhtemelen Dimitri'yi bu hafta oldukça meşgul etti. Babette'i öldürdüğü, Beau'dan beslendiği ve kendi kız kardeşine saldırdığı mağaradan beri kimse onu görmedi.

La Voisin'in büyü kitabını almak için umutsuz bir teklif. Kendini savunmak için, kan hastalığının tedavisinin onda olduğuna inanıyordu.

Ayrıca neredeyse hepimizi öldürüyordu.

Odessa sabit bir şekilde yıldız haritasının yanındaki bisküvi kutusuna bakıyor, vücudu bir yay gibi gergin.

Neyse ki o sırada içeri bir müşteri giriyor ve Yves'in söyleyeceklerini yarıda kesiyor.

Bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi, Odessa'nın gözleri benimkilere kayıyor ve ben de zarflarımı masanın üzerine yayarak aceleyle başka tarafa bakıyorum: *Jean Luc'e, Brigitte'e, Lou'ya*. Parmaklarım son mektubu okurken hâlâ hafifçe titriyor. Onu yazdığımdan beri titremeleri hiç durmadı. Uyandığında ve beni bulamadığında yüzünün alacağı ifadeyi hayal etmek yerine kararlılıkla tırnaklarımın lekeli hilallerine, altındaki kurumuş kahverengi kana bakıyorum. *Sonbahar yaprakları gibi kahverengi. Meşe palamudu ve kestane kahvesi gibi*.

Lou ona verdiklerimden çok daha fazlasını hak ediyor. *Hepsi* öyle, yine de yüze veda etmeye dayanamıyorum. Bu beni sefil bir korkak yapıyor, evet.

-ve sefil bir arkadaş- ama kapılarına dönersem, bakır tencereleri ve tumbul şakayıklarıyla o neşeli mutfakta oturursam, asla ayrılmayacağımı biliyorum. Sonunda onlardan birini Jean Luc'u incittiğim gibi inciteceğim ve bu olamaz. Bizi tekrar böyle bir duruma sokamam.

Bir daha asla.

Vücudumun her parçasıyla bu kararlılığa tutunuyorum. Bu bir zorunluluk, bir cankurtaran salı haline geliyor ve beni sonsuza kadar yüzdürmeyecek olsa da şimdilik yüzdürüyor. Beni doğruca Requiem'e götürecek, bir şekilde yaptıklarımın kefareti ödemedem gereken yere. İşleri *yoluna* koymam gereken yere.

Parmağımyı zarfın keskin köşelerinde gezdiriyor, derin derin düşünüyorum.

Üç yıl önce, sosyeteye ilk adımımı attığım gece, büyük merdivenimizin başında tek başıma durmuş, balo salonumuzdaki güzel akranlarıma bakıyordum. Onların tanımadığım yüzlerini ve kendi boş dans kartımı görünce neredeyse kusacaktım. Annem Reid'i suareye davet etmeyi reddetmişti. Hiçbir unvanı ya da serveti yoktu ama ben yine de onunla evlenmek istiyordum. Başka hiç kimseyle dans etmemiştim. "İyi olacaksın," dedi Filippa bana şiddetle, eldivenli ellerimi tutarak. "Bu odadaki her beyefendi bu gece seninle tanışmak için can atacak, güzelim. Sözlerimi bir kenara not edin; annem ve benim onları sopayla dövmemiz gerekecek."

Geniş, çaresiz gözlerle ona baktım. "Ya yapmazlarsa?"

Annemiz o tanıdık yetkinlik ve ciddiyet havasıyla bir adım öne çıktı. "Öyle olsun," dedi sertçe, "ve öyle olacak." Sonra yanaklarımı acımasızca sıktı ve beni merdivenlerden aşağı çekti.

Öyle olmasını sağlayın, öyle olacak.

Saçma sapan kelimelerdi elbette ama tavsiyesi o akşam işe yaradı. Onun keskin bakışları altında omuzlarımı dik, çenemi yukarıda tuttum. Kirpiklerimi kırıştırdım ve kendime güvenerek, sahte bir zekâ ve çekicilikle konuştum. Gecenin sonunda dans ayaklarım ağrıyordu ve ertesi sabah iki adam evlenme teklif etti.

Rol yapmakta her zaman iyiydim.

O zaman işe yaradıysa, şimdi neden yaramasın?

Bir canavar olabilirim ama yine de başka türlü davranabilirim; sanki hayatım binlerce parçaya ayrılmamış, sanki dişlerim hâlâ kan tadı almak için ağrıyıyormuş gibi. Bunun yerine Requiem'e gidebilir ve yeniden başlayabilirim. Daha iyisini yapabilirim. Daha iyi *olabilirim*.

"Kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin, Célie," diyor Odessa, omzumun üzerinden Jean Luc ve Brigitte'in isimlerini okumuyormuş gibi yaparak. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum, yaklaştığını duymadım. Kaşlarımı çatarak mektupları topladım.

"Onları neredeyse öldürüyordum, Odessa."

"Ve?" Sepetten kaçan yavru kedilerden birini almak için eğiliyor ve onu ensesinden tutup kaldırarak doğrudan mavi-gri gözlerine bakıyor. Kurtarılmak için yüksek sesle miyavlıyor. "Bir mektup ne olanları değiştirecek ne de onların fikirlerini. O sokakta neler olduğunu anlayamazlar çünkü onlar insan. Pis küçük şeyler, değil mi?" diye ekliyor başını yavru kediye doğru eğerek. "Yves onları gemilerindeki fareleri yakalamaları için denizcilere satıyor, yine de bir farenin böyle küçük bir yaratığı yiyeceğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Yavru kediye ondan kaptığım gibi sepete geri koyuyorum. "Fikirlerini değiştirmeleri önemli değil. Yine de özür dilemem gerekiyor."

"Neden?"

"Ne demek *neden*?" Anlaşılmaz bir şekilde telaşlanarak doğruldum ve mektuplarımı Michal'in seyahat pelerininin cebine tıktırdım. "Onlara zarar verdim. Yapılması gereken buydu-"

"Kime göre?"

"Herkes'e göre, Odessa," diye çıkışıyorum. "Bir oylama yaptım ve *herkes* eski nişanlının boğazını parçalamanın en kibar karşılığının özür dilemek olduğu konusunda hemfikir."

"Yine de," diyor, "az önce fikirlerini değiştirmelerinin önemli olmadığını söylediniz. Eğer öyleyse, özür dilemenin gerekliliği sorgulanabilir - tabii özür onların değil de *sizin* yararınıza değilse." Ben şaşkınlıkla ona göz kırparken duraklıyor. "Eee? Gerçekten senden haber almak istediklerini mi düşünüyorsun?"

"Söylediğim her şeyi çarpıtmak zorunda mısın? Bu çok *yorucu*-"

"Sadece düşüncek bir şey var." Omuz silkiyor ve raftan bir kitap alıp kısa bir süre durduktan sonra sıkıntılı bir iç çekişle dönüyor. "Hazır bu kadar rahatsız edici bir konudan bahsetmişken... Tüm bunlarda oynadığım rol için özür dilemem gerekebilir." Bir elini kanlı geceliğine doğru sallıyor, lal taşı bilezikleri bileğinde şingirdiyor.

Pelerini belime daha sıkı sarıyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın, Odessa."

"Haklısınız elbette, ama ne yazık ki sorun da tam olarak bu, ben hiçbir şey *yapmadım* ve Michal beni geçiş sürecinizde size rehberlik etmekle görevlendirdi." Bir duraklama. "Bana güvendi ve ben de senin açlıktan ölmene izin verdim."

"Sen yapmadın-"

"Hayvan kanının seni asla besleyemeyeceğini biliyordum. Eninde sonunda kaynağından emmeye ihtiyacın olacağını biliyordum. O sefil evdeki herkes senin solup gittiğini görebiliyordu ama biz bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadık. Akıl hocan olarak başarısız oldum - bu işi istediğimden değil," diye ekliyor ve çenesini mağrur, savunmacı bir şekilde kaldırıyor. "Requiem'de kalmayı tercih ederdim. Yeni doğan vampirler bana göre değil. Çok düşüncesizler, bilirsiniz."

Biliyorum. Ancak bunu ona söylemek yerine Michal'ın pelerininin tokasını parmaklıyorum ve sabit bir şekilde yavru kedi sepetine bakıyorum. Krem rengi bir tekir bana göz kırıyor. "Evet, şey... Artık kendimi aç bırakmayacağım, bu da senin görevlerinden resmen azledildiğin anlamına geliyor. Artık daha iyi biliyorum."

"Doğru." Yine tereddüt ediyor ve elimde olmadan kaşlarını çatarak ona bakıyorum. Kendini son derece tatsız bir şey yapmaya hazırlayan bir kadın havası var. "Ama Bunu bildiğinden emin değilim, sevgilim-daha iyi bildiğinden yani."

"Ne demek istiyorsun?"

"Peki... kuşlar ve arılar hakkında bir şeyler öğrendin mi?"

Kekeleyerek öne doğru sıçrarken neredeyse masayı deviriyordum.

"Ne?"

"Kuşlar ve arılar." Eli daha da tedirginleşiyor ve sesini alçaltıyor. "Bu benzetme vampirler için geçerli değil elbette, çünkü biz

yeniden üretilir, ancak mekanikler aynı kalır-"

"Odessa." Adını tıslayarak, Çift Ejder yerine Gerçek Aşık Düğümü kullanmanın faydaları hakkında derin bir sohbete dalmış olan Yves'e bakıyorum. "Neden bundan bahsediyoruz?"

"Şey, sevgilim, yanaklarındaki o güzel kızarıklığın basit bir tesadüf olmadığını varsayıyorum - bu kadar güzel Michal kokarken değil."

Olamaz.

"Michal kokuyor muyum?" Belli belirsiz sordum.

"Evet," diyor yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde ve eğer o mağarada ölmemiş olsaydım, yeniden ölmek isterdim. Yanaklarındaki sıcaklık daha da artıyor ve gözlerim -istemedem- pencereye kayıyor. Rıhtımdaki Michal'e. Hâlâ liman başkanıyla konuşuyor ama tam o anda bakışları yukarı doğru kayarak benimkileri buluyor. Ani bir dönüş *yapıyorum* ve bu sefer masayı deviriyorum. Bacağı, turuncu, gri ve siyah bir yığın halinde dışarı yuvarlanan yavru kedilerin sepetine çarpıyor. *Oh hayır hayır hayır-*

Uzuvlarım bulanıklaşıyor, sepeti sağa çekiyorum ve yere değmeden onları içeri alıyorum.

Odessa tekrar iç çeker.

"Célie." Bu konuşmaya devam etmektense gözlerine iğne batırmayı tercih edecekmiş gibi bakıyor ve ben de aynı fikirdeyim. Tamamen ve *sonuna* kadar katılıyorum. "Utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Eğer karşılıklı rıza varsa, kan paylaşımı vampirler arasında tamamen kabul edilebilir bir şeydir. Cinsel uzmanlığınızı sadece eylem sırasında bir şeyler *hissetmeniz* ihtimaline karşı soruyorum - anlamayabileceğiniz şeyler. Vampirlik hisleri, duyguları ... hepsini, gerçekten, yükseltme eğilimindedir."

"Gösteri mi?" Sesim gıcırtya dönüşüyor ve hem Yves hem de müşterisi bize doğru bakıyor. Odessa acı dolu bir gülümsemeyle el sallayarak onları uzaklaştırıyor. "Michal ile mi? Ama biz- ben *asla-*"

"Bu cümlelerin devamını ne kadar az duymak istediğimi anlatacak bir kelime yok. Ben sadece fırsat doğarsa cinsel ilişkinin nasıl gerçekleştiğini bilmeni sağlıyorum." Boğazını nazıkçe temizliyor. "Nasıl olduğunu biliyorsun o zaman?"

İnanamayarak ona bakıyorum. *Bu eylemi hiç gerçekleştirmemiş* olsam da, mekaniğini anlayacak kadar çok kitap okudum. Ancak bunu ona söylemektense yanmayı tercih ederim, bu yüzden basitçe, "Evet, Odessa. Nasıl çalıştığını biliyorum."

"Mükemmel." Çenesini kaldırdı, gözle görülür bir rahatlamayla elbisesini düzeltti ve ekledi: "Bununla birlikte, herhangi bir sorunuz varsa-"

"Ben-"

"-ya da herhangi bir sorunuz olursa-"

"*Olmaz.*"

Michal dikkatle nötr bir ifadeyle dükkâna girdiğinde gözlerini deviriyor. Onu tamamen ele veriyor ve bu *gülünç* konuşmaya kulak misafiri olduğu için yeniden ölmek istiyorum. Bir iniltiyi bastırıyorum. Tabii ki duymuştur. O bir vampir, bu da her şeye kulak misafiri olduğu anlamına geliyor ve ben- ben hararetle yavru kedilere bakıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor, Odessa, "O tamamen senin, kuzen," derken onun bakışlarına karşılık veremiyorum. Sonra yanımızdan geçip kapıya yöneldi: "Ben gemide olacağım. et, olur mu? Bu şehir en iyi zamanlarda bile sıkıcı, hele Louise le Blanc ve Reid Diggory'nin bazı mekaniklerden ne kadar anladıklarını göstermelerini dinledikten bir hafta sonra-"

"Odessa!"

Ancak umursamaz bir tavırla sadece omzunu kaldırır ve gözden kaybolur.

Michal ve ben birkaç saniye garip bir sessizlik içinde durduk. Daha doğrusu, *ben* garip bir sessizlik içinde dururken, o mermer bir heykelin en iyi taklidi olduğunu varsaydığım şekilde duruyor - uzun, soğuk ve mükemmel - benim konuşmamı bekliyor.

"Eee?" Sesim normalden daha yüksek, neredeyse tiz çıkıyor ve aceleyle boğazımı temizliyorum. "Liman başkanı kalkış programını yeniden düzenlemeyi kabul etti mi? Gidebilir miyiz?"

"Evet." Michal kapıyı açıyor ve ona eşlik etmemi işaret ediyor; ben de öyle yapıyorum, önümdeki kan lekelerini gizlemek için pelerinini daha sıkı sarıyorum. Bu sefer bana dokunmuyor. Elleri arkada sıkıca kenetli duruyor.

"Ve-" Boğazımı temizliyorum ve baştan başlıyorum. "Çeyizimi sakladınız mı? Requiem'in üzerinde kıyafetlerim var mı?"

"Her şey aynen bıraktığın gibi." Bakışları, çok uzun eteklerinin çıplak ayak parmaklarımı gizlediği ayaklarıma düşüyor. "Eşyalarınızı West End'den almak isterseniz liman başkanı beklemeyi kabul etti. Bizden önce onları alabiliriz-"

"Hayır." Hemen başımı sallıyorum. "Ailem beni asla böyle göremez."

Bana soğuk bir yan bakış atıyor. "Asla," diye tekrarlıyor.

"Yani, asla asla değil. Sadece şu anda değil."

Tekrar başka tarafa bakar. "Anlıyorum."

"Hayır, değilsin." Kelimeler kulağıma bile çaresiz geliyor, ama ben onları durduramadan aramızda dökülüyorlar, belki de hala yüz ifadesini okuyamadığım için; o vurdumduymaz bakışının ardında ne düşündüğünü anlayamıyorum, sadece bir şey düşündüğünü ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Eğlence mi? Yargılama mı?

Bu düşünceyle kendimi savunmak için açıklanamaz bir ihtiyaç doğdu. "Ailem kaçtığımı ya da kendimi nişanlım olmayan bir adama kiraladığımı düşünüyor. İfşa olduğumu düşünüyorlar. Onlara göre bu başıma gelebilecek en kötü şey ve ben onların yanıldığını kanıtlamak istemiyorum. En azından henüz değil."

Bir sessizlik daha. Sonra- "Nasıl istersen."

Başka bir şey söylemeden çenesini eğip gemiye doğru ilerliyor, ama beni geçmeden parçalanmış kolunu yakalıyorum, cevap vermemesinden mantıksız bir şekilde tedirgin oluyorum. Onun ne düşündüğü önemli olmamalı. *Umursamamalıyım* ama yine de kendimi "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa-" demekten alıkoyamıyorum.

Kolundaki elime kaşlarını çatarak bakıyor. "Söyleyecek çok şeyim var, tatlım, ama sen bunları duymaya hazır değilsin."

"Bana *evcil hayvan* dememeni söylemiştim," diye çıkıştım, "ve bir şeyleri duymaya ne zaman hazır olacağıma sen karar veremezsin, Michal. Ben çocuk değilim. *Senden* duyacağım birkaç tatsız sözle baş edebilirim."

Kabadayılığımın rağmen, onun tüm dikkati karşısında yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ve elimi geri çektiğimde -korkarak- "Yeterince makul" diyor. de bana dokunmuyor. Onun yerine , siyah gözleri şüpheli bir şekilde acıya benzeyen bir şeyle parlıyor. "Buna ne dersin? Sadist bir cadı geçen yıl kız kardeşine işkence edip öldürdü. Ailen başına gelebilecek en kötü şeyi biliyor ve bu senin bana fahişelik yapman değil."

Sonra aniden topuğunun üzerinde döner.

Beni orada balık gibi ağzı açık bıraktı.

Ağzımı kapatmam, dilimi ısırmam ve o tatsız sözleri *istediğimi* hatırlamam birkaç saniye sürdü. Tam olarak ne düşündüğünü bilmek istiyordum ve o da nazikçe bunu yerine getirdi. Şimdi peşinden koşmaktan ve bir açıklama talep etmekten başka çarem yok; evet, duygusuz bakışları için, ama aynı zamanda gözlerindeki o tuhaf bakış için. Gözlerindeki o hafif çatlak

Buzdan duvar. "Bu da ne demek oluyor? Bunları öylece *ilan* gecenin karanlığında kaçamazsın Michal-"

"Şafak vakti."

"Şafakta kaç o zaman." Kolunu tekrar yakalamaya cesaret edemesem de aceleyle önüne geçiyorum, yolunu kesiyorum ve yüzünde ne olduğunu arıyorum - tam olarak *bilmiyorum*. "Sence ailemi ziyaret etmeli miyim? Sence başıma gelenleri onlara anlatmalı mıyım?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil." "Ya olsaydı?"

Bu soru beni bile şaşırtıyor ve ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. Ne de olsa Michal bu -antik ve güçlü, vampirlerin en acımasız- ve birbirimize karşı hiçbir zaman tam olarak açık olmadık. Bu şekilde değil. Değerlendirmesinin altında kıvrınma dürtüsüne direniyorum.

"Biz arkadaş değiliz, Célie Tremblay. Bunu açıkça belirttin." Sertçe yutkundum. "Ya arkadaş olsaydık?"

"*Sevdiklerimi sakat bırakmayı ve öldürmeyi planlarken dostluğu* aklından geçirmen bile bu konuda ne kadar yeteneksiz olduğunu kanıtlıyor." Kelimeleri kelimesi kelimesine ezbere söylüyor, sesi düz ve bir şokla bana ait olduklarını fark ediyorum. Onları ezberlemişti. Daha önce olduğu gibi cevap vermemi bekliyor ve daha önce olduğu gibi ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu cinayetle suçladığım için hiç özür diledim mi?

Beni kuş kafesinde koruduğu için ona hiç teşekkür ettim mi? Bu limanda?

"O zamandan beri işler değişti," diyorum onun yerine. "Değişti mi?"

"Biz-" Boğazımı temizliyorum, kendimi onun soğuk bakışlarını tutmaya zorluyorum. Bu sabah bizi hortlaklar hakkında uyarmıştı. Bize söylemesine gerek yoktu -bunca yolu gelmesine gerek yoktu- ama söyledi ve bu süreçte istemeden de olsa Lou ve Reid'i Başpiskopos'tan kurtardı. O tüyler ürpertici son sözlerine rağmen Jean Luc'u da kurtardı: *Yaşaman ya da ölmen benim umurumda değil*. Onu sokakta düşününce yavaş ve ölçülü bir nefes veriyorum, bileğini bana uzatmadan önce ısııyorum. Beslenirken saçlarımı okşuyor. "Artık düşman değiliz Michal."

"Ve bu bizi arkadaş mı yapıyor?"

"Bu bizi ne yapar bilmiyorum."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de başka bir şey vermek istemiyoruz ve bu yeterli. Şimdilik düşman olmamak yeterli. Çünkü

Michal düşüncelerimi okumuş gibi başıyla onaylıyor. Ancak etrafımdan dolaştığında -bakışları gemiye doğru kayıyor- tüm vücudu hareketsiz kalıyor.

"Ne oldu?" İçgüdüsel olarak ben de donup kalıyorum ve Michal'in dudağı kıvrılırken ensemdaki tüyler diken diken oluyor. Etrafımıza bakıyorum. "Michal? Bir koku alıyor musun?"

Yanıt olarak hafifçe kayıyor, yüzünü rüzgara çeviriyor. Bedenim de aynısını yapıyor, sanki farkındalığımın ötesinde bir şey hissediyor gibi. Tehlikeli bir şey. "Öyle mi?" diye soruyor.

"I-" O anda bir rüzgâr daha esiyor ve onunla birlikte çürümenin hafif kokusu yanaklarımı okşuyor, burnumdan aşağı süzülüyor. Anında geri çekiliyorum, "Hortlaklar" diye fısıldıyorum.

Michal başını sallar. "Başka ne kokusu alıyorsun? Kokuya odaklan." "Ama yapamam-"

"Evet," diyor Michal, sesi sert, "."

Öyle olmasını sağlayın, öyle olacak.

Gözlerimi kapatarak daha derin nefes alıyorum, o belli belirsiz miyazma dalını yakalamaya ve nereye götürürse oraya gitmeye çalışıyorum. Ancak burada çok fazla koku var -çok fazla, bunaltıcı miktarda- ve kendimi onun yanında topraklamak, limanın tuzunu, terini ve pis kokusunu elemek birkaç saniye alıyor. Ve sonra-

Şurada.

Esintideki o kokunun ilk esintisiyle gözlerim fal taşı gibi açılıyor: keskin, metalik ve baş döndürücü. Dişlerim uyarıda bulunmadan iniyor. "Bu kan," diyorum Michal'a, farkına vararak. "Hortlak ve kan kokusu alıyorum."

On Birinci Bölüm

Bir Hırsızın Ölümü

Limanın sonuna kadar patikayı takip edeceğiz.

Son binanın köşesinde, pis bir bar ile açık deniz arasına sıkışmış üç hortlak, dehşete düşmüş bir çiftin üzerine eğilmiş. Michal'e ayak uydurmaya çalışarak ve başaramayarak son sürat ilerlerken bile, sahnenin her ayrıntısını hızlı bir şekilde kategorize ediyorum: hortlakların şişmiş bedenleri, korsan üniformaları, benekli derilerinden damlayan su.

Boğuldum, telaşla fark ettim.

Kanım onları okyanusun dibinde diriltmiş olmalı.

Michal ilk hortlağı adamdan uzaklaştırırken -ağır yaralı, karnındaki ve kalçasındaki ısırıklardan dolayı bolca kan kaybediyor- ben de bir varilin arkasına sinmiş ve yaralı kolunu tutan kadına doğru koşuyorum. Mümkünse, beni görünce gözleri daha da açılıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

Michal'in pelerininin açılıp kanlı geceliğini ortaya çıkardığını, kesici dişlerimin uzun ve keskin kaldığını çok geç fark ediyorum.

Bağırması beni harekete geçirdi.

"Git buradan, Célie! Onu al ve git!"

Bir elimle ağzımı kapatarak, ikinci hortlağı uzaklaştırdıktan sonra kadını yakalıyorum; avucumun altında etinin nasıl patladığını görünce boğazımda safra yükseliyor. *Nefes almayın*. Kelimeleri manik bir bilinç akışı içinde tekrarlayarak kadını sahilden uzaklaştırıyorum. *Nefes alma, nefes alma, nefes alma-*

"Sen," diye gürliyor üçüncü hortlak.

Sulu gözlerinde tanıma gibi bir şey kıvılcımlanıyor ve köşeyi dönmeden önce saçlarımı yakalıyor. Acı kafa derime yayılırken bizi geriye doğru itiyor. Nefes nefese kalıyorum ve kadının yarasının kokusunu alınca taze bir acı boğazımı yakıyor. Yine de eskisi gibi acımıyor; Michal'in kanı hâlâ vücudumda dolaşıyor. Acıyı hafifletiyor.

Bu beni güçlendiriyor ve bir lanetle geriye doğru uzanıp hortlağın şişmiş bileğini kavlıyor ve tüm gücümle büküyorum. Bizi anında serbest bırakıyor ve o toparlanamadan limana doğru fırlıyorum. Kadın yeniden çığlık atsa da - krallıktaki her cesedi uyandıracak kadar yüksek bir çığlık- kolları boynumun etrafını sımsıkı sarıyor.

Onu birkaç sokak öteye bırakana kadar beni tırmaladığını fark etmiyorum.

"Vampir!" Çıgılları bahçe yolunun sessizliğini bozuyor - etrafımızdaki süs çalılara bakılırsa West End'in derinliklerinde bir yerde. Kör bir panikle dirseğini tutuyor, başını sallıyor ve ölü güllerden oluşan bir içine doğru geri geri gidiyor. "Bu bir vampir! Lütfen, biri bana yardım etsin! Lütfen, lütfen," diye fısıldıyor bana, şimdi daha sessiz. "Çocuklarım var." Sanki büyük bir hatanın farkına varmış gibi gözleri daha da büyüyor ve bana karşı silah olarak kullanabileceği bir şey -herhangi bir şey- arıyor. Durumun tanındığı, bu özel jamais vu'nun acımasızlığı midemi bulandırıyor. Aynı dehşeti kaç kez hissettim? Kaç kez kendimi savunamadım? "Ama onları da almayın! Tadımız doğru olmaz ve-"

"Sana asla zarar vermem." Michal'in pelerinini yavaşça yeniden bağlamak için ellerimi aramızdan kaldırırken ellerim titriyor. Yalanımın tüm kanıtlarını saklamak. "Bu görüldüğü gibi değil-"

Ancak dinlemek için duraksamıyor. Açıklamamı duymak umurunda değil. Parmaklarım tokaya dokunduğu anda geldiğimiz yöne doğru kaçıyor - muhtemelen yaralı kocasına ya da belki de çocuklarına doğru.

Korkunç bir batma hissiyle gidişini izliyorum.

Hortlaklardan korktuğu kadar benden de korkuyordu. Belki de daha fazlası. "Bunun seni rahatsız etmesine izin vermezdim," diyor sağımdan bir ses ve ben döndüğümde, irkiliyor, kadın için duyduğu tüm endişe de onunla birlikte kaçıyor, patikada gözden kayboluyor. Çünkü Frederic çitlerin arasından çıkıyor ve onu görünce nefesim kesiliyor. "Merhaba, küçük kardeşim." Vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Beni özledin mi?"

Dehşetin soğuk parmakları omurgamdan aşağı süzülüyor.

Bu adamı son gördüğümde, aşk için dünyayı ikiye bölmüştü. Ancak şimdi gözlerindeki o aşırı parlak bakış, sevgi falan değil. Hayır. Bu bakış nefret dolu ve tüm gücüyle beni bir adım geriye gönderiyor. Neden?

Chasseurs onu aramaya devam ederken, gün ortasında bu ölü gül bahçesine gelmeyi göze alabilir miydi?

"Burada ne arıyorsun, Frederic?" Temkinli bir şekilde sordum. "Ne *düşünüyorsun*?"

Başını sallayarak arkasını işaret ediyor ve işte orada, kız kardeşim duruyor.

Görünüşe göre Mila'nın onu bulmasına hiç gerek yokmuş. O beni buldu.

En karanlık kâbuslarımdan fırlamış bir hayalet gibi, onu gördüğümde yer yerinden oynuyor. Ama o artık bir hayalet değil. Hayır, Filippa Tremblay en az benim kadar katı, en az benim kadar *gerçek* ve yanağındaki siyah dikişler de gerçek. Dehşet içinde ona bakıyorum. Gözlerim artık daha keskin; mağarada onun yanında kapana kısılmışken kaçırdığım her şeyi görüyorlar.

Ne kadar doğal görünmediğini görüyorlar.

Frederic'in onun bedenini yeraltı mezarlarından çaldığını, Morgane'in yol açtığı kan hastalığını tersine çevirdiğini ve kalıntıları başka insanların parçalarıyla diktiğini bilmeme rağmen, hasarın boyutunu fark etmemiştim. Daha iyi bilmeliydim. *Hazırlıklı* olmalıydım. Morgane La Mascarade de Crânes'den önce beni tabutuna zorla soktuğunda bedeni hızla çürümeye başlamıştı. Frederic'in büyüğü bile onu korumak için ancak bu kadarını yapabiliirdi.

Şimdi bana khthonik bir tanrının yüzüyle bakıyor: yarısı onun, yarısı değil. Dikişlerin solunda, teni kendisine ait, fildişi rengi ve pürüzsüz, zümrüt gözü bozulmamış ve kaşı saçları gibi siyah. Ancak sağ tarafta teni çok soluk - benimki kadar soluk- ve bir zamanlar başkasına ait olan bir göz var. İris zümrüt rengi değil, koyu kahverengi. Neredeyse siyah. Kaşı ise olması gerekenden birkaç ton daha açık. *Ayrıca çalıntı*. Soğuğu hissetmiyormuş gibi kolları şeffaf, saf beyaz bir elbise giyiyor ve tepesinde narin gümüş bir saç tokası var. Elmaslar buz gibi görünüyor. Bir kış sarayındaki kardelenler gibi. *Eldiven yok*, aniden fark ettim. *Haklıymışım*.

İstmeden de olsa bakışlarım kız kardeşimin karnına düşüyor. "Hâlâ ölü," diyor Filippa.

Sesinde hiçbir titreşim yok. Duygu yok.

Sesini duyunca irkildim. Üç basit kelime. Üç mükemmel darbe. Frederic'in tüm dikkatli planlarına rağmen, kanım kızlarını da diriltmeyi başaramadı ve bu ne *anlama geliyor*?

Bana eziyet eden gerçekten kız kardeşim miydi, yoksa onun sesini kafamda mı hayal ediyordum? Eğer birincisiyse, nasıl? Ve eğer ikincisiyse ... *neden?*

Tüm bunlar neden oldu?

Sertçe yutkunarak Mila'nın burada olmadığını kabul etmeden önce etrafıma bakıyorum - yalnızım ve kendimi Filippa'nın boş bakışlarına karşılık vermeye zorluyorum. Ona yaklaşma, onu teselli etme dürtüsüne direniyorum, çünkü bunu istemeyecektir. Sorularımı da istemeyecektir. Ölümsüz bile olsa, kız kardeşim hâlâ benim kız kardeşim ve onun kederi benim değil. Düşüncelerimi sezmiş gibi başını sallıyor ve ben özür dilemeye fırsat bulamadan azarlarcasına dilini şaklatıyor. "Dünya parmaklarınızın ucunda yaşayıp ölmüyor, ma belle."

Bunun üzerine Frederic kararlı bir ifadeyle öne çıkmadan önce yüzünü buruşturur. "Bu sefer oldu." Rüzgâr dağınık saçlarını karıştırıyor -şimdi hiç görmediğim kadar kirli ve uzun. Gözlerinin altına gölgeler düşmüş. Cildinin hastalıklı solgunluğu ve çenesindeki koyu kirli sakalla birleşince, perili görünüyor. "Burada olmaman gerekiyordu, Célie."

Elinde La Voisin'in büyü kitabını tutuyor.

"Öyle mi?" Onu görünce ensem diken diken oluyor ve arkamdaki yolu açık tutmak için kafesten uzaklaşıyorum. Artık Frederic'ten daha hızlı koşabilirim. Eğer saldırırsa Michal'in gemisine kaçabilirim ve bu sefer bizi Requiem'e kadar takip edemez - gelecek ay Yule'ye kadar. Adanın etrafındaki koruyucu büyü o zamana kadar kalkmayacak. Yine de önce bilgi almak için baskı yapmamak boşa bir fırsat gibi görünüyor: Hortlaklar hakkında, onları nasıl dinlendireceğimiz hakkında. "Peki burada değilsem nerede olmalıyım?"

Bakışlarım büyü kitabına düşüyor.

"Ölmüş olmalıydın." Kelimeyi tüküren Frederic, aramızdaki şeytani küçük kitabı kaldırıyor ve çılgın bir enerjiyle sallıyor. "Büyü Ölüm Kanı gerektiriyordu. Senin ölümünü gerektiriyordu."

Zoraki bir sakinlikle keskin dişlerimi, korkunç ve güzel yüzümü gösteriyorum. "Gözünüzden kaçmış olabilir ama ben öldüm."

"Doğru düzgün değil," diye homurdanarak parmağını kız kardeşime doğru uzattı, "yoksa Frost hala karnında büyüyor olurdu ve *o da* bu kadar-so-" Kelimelerle boğuşuyor gibi görünüyor, parmak eklemleri büyü kitabına karşı bembeyaz. "Şimdi o kadar da *farklı* olmazdı." Karşı koyamazmış gibi Filippa'yı yanına çekiyor, ellerini yüzünü sarmak için kaldırıyor. Büyü kitabı doğrudan dikişlerine bastırıyor. "Bana bak sevgilim," diyor usulca, hararetle. "Lütfen bana bak. Sadece bana bak Pip ve her Çey eskisi gibi olsun. Birlikte olacağız. *Mutlu* olacağız."

Filippa ona garip ve gözlerini kırpmadan bakıyor. "Sana bakıyorum." Bir duraklama. "Sevgilim."

Frederic'in yüz ifadesi parçalanır. Kızın uyumsuz gözlerinde görmeyi umduğu şeyin artık orada olmadığı açıktır ve birkaç saniye daha sonra acı dolu bir sesle onu serbest bırakır, parmakları hala ona dokunmayı arzuluyormuş gibi yanaklarının üzerinde durmaktadır.

Bir zamanlar onun kaybından dolayı kendimi kötü hissetmiş olabilirim.

"Bana bakmıyor, Célie." Benimle konuşmasına rağmen, hâlâ açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ona bakıyor. "Bizim tanıdığımız Filippa bizi severdi. Bizim için her şeyi yapardı ama bu yapmıyor; üşüdüğünü, boş hissettiğini, aç olduğunu söylüyor ve ben yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum. Ona yardım edemem çünkü sen hâlâ hayattasın. Anlamıyor musun?" Bir elini dağınık saçlarında gezdirdikten sonra ceketinin içine daldırıyor, eğri bükürü bir bıçak çıkarıyor ve dönüp bana bakıyor. Duyguları sesini boğuyor. "Bunların hiçbirisi doğru değil. Bunların hiçbirisi *olması gereken şeyler* değil."

"Farklı bir şey mi bekliyordun?" Sesimdeki alaycı tınıya engel olamıyorum. Kaçmalıyım. O bıçağı kullanmaya kalkışmadan önce sisin içine doğru kaçmalıyım ama hareketleri artık daha sakar. Daha yavaş. İstesem onu çıplak ellerimle ezebilirim ve bir yanım bunu yapmayı arzuluyor.

Bu adam bizden her şeyimizi aldı; , saygınlığımızı, huzurumuzu. Gecenin içindeki bir hırsız gibi, benim hayatımı çaldı, boğazımı kesti ve kanımın son damlasına kadar emdi, kız kardeşimin de ölümünü çalmak için onu zorladı. Ona sempati duyamıyorum; iğrenmekten başka bir şey hissedemiyorum. "Morgane ona işkence edip öldürdükten sonra, *sen* perdeyi yumruklayıp onu buraya sürükledikten, bedenine ve ruhuna tecavüz ettikten sonra, onun değişmeden kalacağını mı düşündün?"

"Ben *ihlal etmedim*."

Ama daha fazlasını duymak istemediğim için alay ediyorum. "Büyü tam olarak amaçlandığı gibi çalıştı, Frederic. Onu uyandırdın. Hepsini uyandırdın ve şimdi krallığın dört bir yanındaki mezarlardan sürünerek çıkıyorlar, kendilerine haksızlık edenlerden intikam alıyorlar. Belki bir dahaki sefere *senin* peşine düşerler," diye ekliyorum keyifle.

"Çoktan *aldılar*, küçük kardeşim!" Bıçağı ve büyü kitabını vurgulamak için havaya kaldırıyor. "Hâlâ anlamış görünmüyorsun. O hortlak cadılar -eğer olmasalardı- beni *yiyeceklerdi*."

Gözleri, ışıltılı elbisesi içinde sakın ve asil duran Filippa'ya kayıyor, saçının bir teli bile yerinde değil. Kaşlarımın çatıklığı fark edildikçe derinleşiyor.

bilinçaltımdan süzölüp geliyor. Korkunç dikişlerine ve ürkütücü gözlerine rağmen, diğer hortlaklar gibi kendini tutmuyor; onlar gibi davranmıyor da. Sonuçta Başpiskopos yanağımdan bir ısırık almaya çalıştı, rıhtımdaki üçü ise gördükleri herkesi yutmak için ellerinden geleni yaptılar. Hiçbiri konuşmadı. Hiçbiri zihnime girip akıl yürütmedi.

Filippa'nın dudaklarındaki küçük gülümsemeyle Frederic'in kalp atışları hızlanıyor. "Yemek yemişsin," diyor bana. "Sana yakışmış."

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Benimle nasıl konuşuyorsun, Pip? Nasıl oldu da Benimle mi

konuşuyordun?"

"Ben de yemek yedim."

Frederic bunun üzerine sertçe yutkunur, elleri bıçağın ve büyü kitabının etrafında seğirir. "O doyumsuzdu, Célie. *Doyumsuz*. Onu uzak tutmak için yapabildiğim tek şey-"

"Onu *neyden* uzak tutmak için, Frederic?" Farkındalık damladan sele dönüşürken sesim daha da yükseliyor. *Lütfen hayır*. "Ne yaptın sen?"

Çenesini savunmacı bir şekilde kaldırıyor. "Ne yapmalıyım."

Ve şimdi gerçekten midem bulanıyor; Başpiskopos'un çürümüş yüzü yerine kız kardeşimin uyumsuz yüzünü, korsanlarındaki yerine o adamın kalçasındaki dişlerini hayal etmek çok az çaba gerektiriyor. Limanda onların yerine o olabilirdi. O oldu. Frederic'in yardımıyla insanları yiyordu, gerçekten yiyordu. Etlerini tüketiyor.

Kanlarını içmişsin gibi mi?

Boğazımda safra yükseliyor - karşılaştırma için evet, ama aynı zamanda kafamın içindeki sesin onun mu yoksa benim mi olduğunu anlayamadığım için. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. "Ne yaptın sen?" Tekrar fısıldıyorum. Çünkü bunların hiçbiri doğru değil - ne o, ne büyü, ne cadılar, ne de hortlaklar. *Ben de değilim*.

Başka bir çökük gülümseme. "Bir arkadaş edindim."

Frederic'in bakışları şaşkınlıkla aramızda dolaşıyor. Filippa da sohbete katıldığına göre nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi bıçağı ve büyü kitabını hâlâ yarı havada tutuyor. "Bir *arkadaş* mı?"

Onu görmezden geliyor.

Dişlerimi sıkarak, Frederic'i ve bıçağını umursamadan bir adım öne çıktım. Kız kardeşimin çalınmış gözünün düz siyahı dışında hiçbir şeye aldırmadan. Onu sarsmak, tokatlamak, ifadesinin korkunç boşluğundan her türlü duyguyu çıkarmak istiyorum. Kız kardeşim her zaman gizemli ve

ama asla ve *asla* duygusuz olmadı. Asla zalim olmadı. "Kim o, Filippa? *Söyle bana.*"

"Dua et de öğrenmeyesin."

Ama Frederic'in sabrı sonunda taşmıştır. Başını sallayarak, "Bu kadar yeter. Buraya ayini bitirmeye geldik ve bu sefer hiçbir boşluk, belirsizlik ve kaçış olmayacak. Kız kardeşini diriltmek için öleceksin ve o *da sonunda* bana dönecek." Bıçağı ve büyü kitabını aniden kaldırarak, neredeyse bir amaç uğruna, bana doğru hamle yapıyor ve dizlerim kaçmaya, Michal'i bulup kaçmaya hazırlanırken bükülüyor. Savaşı kazanmanın bir yolu olarak bu özel muharebeyi kaybetmek.

Ve sonra, aniden, Frederic durur.

Tüm bahçe onunla birlikte durmuş gibi görünüyor - toplu bir nefes alıyor -Birlikte göğsüne bakıyoruz. Tanıdık olmayan, siyah eldivenli el şimdi göğsünden çıkıntı yapıyor.

Aman Tanrım.

Frederic'in ağzından kan fışkırıyor.

"Pip," diye fısıldıyor, gözleri kocaman ve görmüyor-arıyor-ama Filippa karşılığında hiçbir şey söylemiyor. Kadın hiçbir Gey söylemiyor ve adam dizlerinin üzerine çöküp tek kelime etmeden öne doğru düğerken yanağından tek bir damla yağ süzülüyor.

Öldü.

Frederic öldü.

On İkinci Bölüm

Mon Mariée

Frederic'in cesedini, ayrılmış ağzını ve görmeyen gözlerini gördüğümde kulaklarımda korkunç bir çınlama başlıyor, çünkü- çünkü o ölmüş olamaz. Ölmüş *olamaz*. Küçük bir adım geri çekiliyor, başımı sert bir inkârla sallıyorum. Eğer Frederic öldüyse, tüm bunlar gerçekten bir hiç uğrunaydı ve onun büyüsunü nasıl tersine çevireceğiz? Onun tüm korkunç yanlışlarını nasıl düzelteceğiz? Filippa-? *Hayır*. Destek için kafese tutunuyorum, etrafındaki kan çelengini kabul etmeyi reddediyorum. Dişlerimin acısını, boğazımın yanışını kabul etmeyi reddediyorum.

Gül kokusu.

Güller.

Parmaklarım tahtanın üzerinde sıkışıyor. Arkamdaki bu solmuş çiçeklerin böylesine baskın bir kokudan sorumlu olması mümkün değil. Beni sarıyor, yanaklarımı hayalet ellerle okşuyor, mum dumanına ve başka bir şeye karışıyor - bir farkındalık ya da belki bir anı. Ben onunla birlikte titreyene kadar, görüşümün kenarlarında tanıdık bir karanlık oluşana kadar tenimde buz gibi geziniyor.

Frederic'i kim öldürdüyse, onu tanıyorum. Onu *tanıyorum*.

Ona ilk kez baktığımda dizlerimin bağı . "Bunun için rica ederim," diyor alaycı bir şekilde.

Onun sesini duyunca rüzgâr bile durup dinliyor, sonbahar yaprakları ürkütücü bir şekilde aramızda süzülüyor. Dehşet duygum Frederic'in avucundaki kalbi görünce daha da derinleşiyor -çünkü artık bir kalbe benzemiyor. Şimdi solmuş siyah bir kabuğu andırıyor. Adam tiksintiyle kalbi bırakıp eldivenli parmaklarını pantolonunun paçasına sürüyor. "Dürüst olmak gerekirse Filippa, sadece bir haftadır kulaklarım var ve her konuştuğunda onlara keskin bir şey saplamak istedim. Bize çok uzun bir açıklama borçlusun."

Duyarsızlığı karşısında ağzım bir karışık açık kalıyor ve kulaklarımdaki çınlama ateş gibi yükseliyor.

"Kendisine *Ölü Çağırın* diyordu." Adam yüzünü buruşturarak Frederic'in yanında diz çöktü, büyü kitabını yerden aldı ve kapağını çimlere sildi. "Kanı bile kötü kokuyor. Seninki gibi değil," diye ekliyor gayri ihtiyari bir sesle ve bana üstünkörü ama takdirkâr bir bakış atıyor. "Daha önce senin kokunu alamıyordum ama şimdi tüm bu yaygaranın nedenini anlıyorum." Düşünceli bir şekilde duraklayarak pelerinininden birkaç cam şişe çıkarıyor. "Sanırım aslında *kendimi* kokluyorum, değil mi? Kokularımız iç içe geçmiş durumda." Filippa'ya ekliyor, "Bir sonraki bölüm için ayrılmak isteyebilirsin sevgilim. Git küçük dostumuzu kontrol et."

Onun cevap vermesini beklemeden, Frederic'in bıçağını hızlı bir şekilde ele geçiriyor, başının üzerine kaldırmadan önce avucunun içinde ağırlığını test ediyor. Saldırmadan bir saniye önce amacını anladığımda gözlerim açılıyor. Bir çığlıkla onu durdurmak için öne atılıyorum -bileğini yakalamak için- ama o azarlarcasına dilini şaklatıyor. Bir anda, etrafımızdaki gölgelerden figürler ayrılıyor. Güller kokuşmuş kokularının çoğunu saklasa da hepsini gizleyemiyor. Adımlarımın ortasında donup kalıyorum, gözlerim açılıyor.

Revenants.

Her yerde.

"Ah, , ah," diyor adam göz kırparak. "Dokunmamalıyız."

Ve daha fazla uzatmadan bıçağı Frederic'in boğazının derinliklerine saplıyor, mide bulandırıcı bir fiskiye halinde fişkırarak kanı topluyor. Ancak kanın kokusu dişlerimi tahrik etmiyor; onun yerine zehirli kokudan kusma isteğimle savaşıyorum. "Pek hoş değil, değil mi?" Adam önce ilk şişesini, sonra ikincisini kapatıyor ve her birini bulutlu ışıktaki inceliyor. "Yine de bir Dame Rouge'un kanı... Kim onu ziyan etmeyi göze alabilir ki?"

Neler oluyor?

"F-Filippa?" Dehşete kapılarak bir kez daha kafese çekildim. "Kim-?"

Hâlâ karnını kucaklayan Filippa, uzun bir süre Frederic'in kanına bakar. Sonra aniden topuklarının üzerinde döner. "Anlaşmamızı unutma," diyor omzunun üzerinden düz bir şekilde ve adam cevap olarak başını eğiyor. Beni burada bırakıp giderken su toplamış avuçlarıma dikenler batıyor ve Frederic'in kanının kaynağı yavaşça azalıyor.

Önümdeki adam neşeli bir melodi çalıyor ve ben-

Yeterince ıslık çaldım.

Michal şimdiye kadar burada olmalıydı. Beni neden bulamadığını düşününce paniğe kapılıyorum ama bunu görmezden geliyorum. Tek yapmam gereken onu bulmak ve ikimiz birlikte başa çıkmanın bir yolunu bulacağız. Benimle ilgileneceğiz

Kız kardeşini de belki bir tür tedavi için Requiem'e getir. Şüphesiz *Ölülerle Nasıl İletişim Kurulur*'da cevaplar vardır, ya da Odessa'da, hatta-

Gözlerim büyü kitabının adamın yanında durduğu yere düşüyor.

Coco, *büyüyü bir keresinde teyzemin büyü kitabında gördüğünü* söyledi. *Ona bunu sorduğumda beni çadırından kovdu ve bundan bahsetmemi yasakladı. Sanırım korktuğu tek büyü buydu.*

Bütün bunları o küçük şeytani kitaptaki bir büyü başlattı. Belki çare de ondadır. Yavaşça, sessizce, iki parmağımı kafesten indiriyorum, adam Frederic'in boğazında çalışmaya devam ederken gözümü kırpmayı reddediyorum, niyetli ve dikkati dağılmış bir şekilde. Bunun gibi bir fırsat bir daha elime geçmeyebilir. Eğer büyü kitabını alıp giderse, onu bir daha asla göremeyebiliriz. Kız kardeşimin haçının yakıcılığından kurtulabilirim; adam gümüşü göğsüme saplamadan önce büyü kitabını kapabilirim.

Nefesimi tutarak üçüncü ve dördüncü, beşinci ve altıncı parmağımı kafesten kaldırıyorum.

"Cesur bir çaba." Adam bana bakmadan Frederic'in son kanını da büyü kitabıyla birlikte cebine attı ve karanlık, tatmin olmuş bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Ama beni kışkırtmak için fazla zekisin."

"Kimsin sen?"

"Sanki bilmiyorsun da." Güçlü bedenini eliyle küçümseyici bir hareketle işaret ederek ekliyor: "Gerçi bu kısım oldukça yeni. Hoşuna gitti mi?"

Bu soru karşısında bir felç hissine kapılıyorum. "Ben-ben bilmiyorum -"

"Çünkü bana doğru düzgün bakmıyorsun." Yaklaşıyor, Birden sabırsızlandı ve çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Devam et o zaman. Doyasıya iç. Ben bekleyebilirim."

Sarsılarak uzaklaşırken saçlarımda güller uçuşuyor; çünkü sözleri, arkasından gelen katıksız şiddetle eşleşemeyecek kadar sıradan ve dikkatsiz. Bu beni korkutuyor. "*Kimsin sen?*"

"Naz yapmayın, mon mariée."

Gözleri benimkileri delip geçiyor. Ayaklarının dibindeki çimler büzüşmeye başladı, varlığı tüm bahçeye yayılıyor. Yanımızdaki ağaçtan bir kuş ölü olarak düşüyor ve bedenim de garip hissediyor. Bir farkındalık tenime baskı yapıyor, ensemdeki tüyleri kaldırıyor.

Mon mariée.

"Hayır." Bu sözler üzerine içgüdüsel olarak başımı sallıyorum ve kafese daha sıkı tutunuyorum; tahta parmaklarımın altında çatırdayınca neredeyse derimden sıçrayacaktım.

Mila Ölüm'ün dokunduğunu söylemişti, evet, ama bunu kastetmemişti.
Kelimenin tam anlamıyla.

Bunu bir metafor, Morgane'ın işkencesinden kurtulduktan sonra hortlaklara ve korkunç şeylere olan yakınlığımın bir açıklaması olarak söylemişti; özellikle de Frederic'in geçen ayki sapkın deneyleri sırasında istenmeyen ama yararlı bir şeydi. Yaşam ve ölümle oynamaya başladığında büyüünün temelini bozdu ve-ve- *büyünün temelini bozdu.*

Çaresizlik içinde kendimi onun etrafında döndürüyorum, kolunun altından geçiyorum ve ardımda ölü güller bırakıyorum.

"Bu mümkün değil." Beni takip etmek için döndüğünde ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırıyorum ve tekrar sırtıyorum. Çocukluğumun rahipleri Ölüm'ü hiç öğretmedi

-Kendi başına bir varlık, bir ilah olarak değil. Sadece Tanrı vardı, melekler ve şeytanlar, hatta bazen Şeytan bile vardı ama Ölüm asla yoktu. "Sen- Sen olamazsın-" Sonunda sesim kesinlikle yalvarmaya dönüşüyor çünkü- çünkü Ölüm'ün bir bedeni olamaz. Ölüm bu bahçede değişken gri gözleri ve rüzgârda savrulan koyu renk saçlarıyla duruyor olamaz ve kesinlikle bir *gamzesi* de olamaz.

Bana Gelinim derdi.

Aman Tanrım.

Sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi sırtışı genişliyor ve gözleri bir şekilde sıvı gümüş gibi dönüyor. Aldatıcı bir insan hareketiyle saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. Çoğu kişi saç tellerine siyah derdi ama benimkilerden daha koyu, neredeyse bir kuzgunun kanadı gibi mavi.

"Hoşlanıyorsun," diyor kurnazca. "Ne kadar ilginç."

Ondan uzaklaşmaya devam ederken neredeyse Frederic'in cesedine takılıyordum. "Nasıl geldin buraya?"

"Belli değil mi?" Ayağıyla Frederic'i dürtüyor ve Frederic'ten nefret etmeme rağmen -hızlı ve basit bir ölümden çok daha kötüsünü hak etmesine rağmen- yanağında bir çizme görünce midem bulanıyor. Arkasında bıraktığı kir lekesiyle. "Bu iğrenç küçük böcek dengeyi bozdu. Filippa'yı benden çaldığında örtüde bir delik açtı, bu sefer kalıcı bir delik. Senin arkanda bıraktığın küçük kesikler gibi değil." Ölüm ayağıyla daha sert bastırıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Hiçbir şeyden daha fazla nefret etmiyorum.

Hırsız, ama sen bunu biliyorsun, değil mi? Vampirler en büyük hırsızlardır."

Sert bir nefes vererek tökezleyip duruyorum ve kendimi omuzlarımı dikleştirmeye, elimi uzatmaya zorluyorum. "Grimoire'u bana ver, ben de yoluma gideyim. Hatta" -kelimeler boğazımda düğümleniyor- "Frederic'in cesedinden senin için kurtulurum. Chasseurs burada ne olduğunu asla bilmek zorunda kalmayacak. *Senin* hakkında hiçbir şey bilmelerine gerek kalmayacak, yani buradan gitmekte ve bizi unutmakta özgür olacaksın."

Lütfen burayı terk edin ve bizi unutun.

"Cazip bir teklif" -başını eğerek duyamadığım bir şeyi dinliyor- "ama neşeli adam grubunuz şu anda biraz meşgul görünüyor. İntikam, vampirler ve dövmele memelerle ilgili bir şeyler." Bunun üzerine midem ayaklarımın arasında bir yere düşüyor ve bahçenin ötesini duymak için zorlanıyorum. Ölümün varlığı yakın çevremizi susturmuş gibi görünüyor - sanki tüm fauna rüzgarla birlikte kaçmış ya da kuş gibi ölmüş gibi - ama doğuya doğru

Bunlar bağırış olabilir.

Chasseur Kulesi doğuda. Liman da, bu da demek oluyor ki. . .

Michal.

Korku, bu ihtimal karşısında göğsümde bir bıçak gibi kıvrılıyor ve istemeden dişlerim aşağı iniyor. Ancak ölüm onları tehdit ediyor gibi görünmüyor. Onun yerine gülümsemesi genişliyor ve bana gülüyor.

Bana gülüyor.

East End'deki kargaşa kakofoniye göğsüm sıkışarak onun yanından geçip gidiyorum. Bağırışlar yaklaşıyor gibi görünüyor. Çelik çeliğe mi çarpıyor? At toynakları mı? Tüm gücümle konsantre olmama rağmen tek tek sesleri ayırt edemiyorum. Yine de orada *bir şeyler* oluyor ve tüm işaretler Michal ve Jean Luc'u, hatta belki de Brigitte'i gösteriyor. Bir hayal kırıklığı çılgınlığını bastırıyorum. Ara sokaktaki tehdidini yerine getirmeyeceğini düşünmekle ne kadar *da aptallık* etmişim.

"Bana büyü kitabını vermeyeceksen" -bir kez daha yanından geçmeye çalışıyorum- "çekil yolumdan."

Ancak o cevap veremedi -ikimiz de bir şey yapamadan- bağırışlar aniden yükseliyor ve Michal'in sesi diğerlerinden ayrılıyor, arkasında bir avcı sürüsü varmış gibi gelen sese rağmen sakince, sessizce konuşuyor. "Neredesin, Célie?"

Kalbim bir anda yerinden fırladı ve düşünmek, derin rahatlamamı irdelemek için durmak yerine avazım çıktığı kadar bağırdım: "Buradayım! Michal! Buradayım!" Kıpırdanmak yerine, Ölüm'ü tam göğsünden itiyorum ve o da tek bir adım atıyor. Michal'in beni görememesi ihtimaline karşı ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip kollarımı salladığımda, karşımdaki adam alaycı bir eğlenceyle sırıtıyor.

"Lütfen, Célie, bu bitmek bilmeyen dalkavukluğu bırakmalısın, yoksa seni yanıma almaktan başka çarem kalmayacak." Tekrar önüme geçti. "Kız kardeşin bundan hoşlanmayacak."

Onu zorlukla duyuyorum, Michal köşeyi döndüğünde kollarımı yeniden sallıyorum ve onu gördüğümde ağzım kuruyor, bütün ve zarar görmemiş ve *öfkeli*, onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyor. Bahçeye ölümcül bir şekilde odaklanmıştı. Bana doğru. Onun birkaç sokak arkasında, Brigitte avcılara kısa komutlar veriyor ve *onun* önünde-

Ağzım açık kalıyor ve görüşüm Dimitri'nin yüzünde daralıyor.

Dimitri.

Kehribar ten ve kıvılcık kadifeden oluşan bir bulanıklık içinde hareket ediyor, Brigitte'i kışkırtırken, Henry'nin yanından geçerken, Basile'i dikkatlice yerleştirilmiş bir ayakla çelmelerken açıkça gülüyor. *Onların dikkatini dağıtıyor*, inanamayarak fark ediyorum. *Bize yardım ediyor. Neden bize yardım ediyor?*

Ancak gerçek Ölüm karşımda dururken kafa karışıklığının üzerinde duramam. "Kız kardeşim mi?" Ona dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum. "Neden bahsediyorsun sen? *Neyden hoşlanmayacak-?*"

"Her seçeneği değerlendireceğime dair söz verdim tatlım ve sözüm senettir."

Neredeyse şefkatli bir elini kaldırıp yanağımdan bir tutam saçı uzaklaştırıyor. Hem ondan hem de şaşırtıcı sözlerinden anında geri çekiliyorum. "İyi şanslar, mon mariée. İhtiyacınız olacağını söyleyebilirim. Şu deyim nasıldı -böyle dostlar ve düşmanlar hakkında bir şey mi?" Parmaklarını şıklatıyor. "Hayır, hayır. Düşmanlarını yakınında tutmakla ilgili. Evet, işte bu."

Bunun üzerine yüzüm ona doğru kayıyor.

Ama Ölüm bana doğru kibar bir selam vererek arkasını dönüyor, ellerini ceplerine sokuyor, sokakta geziniyor ve aynı neşeli melodiyi ısılıkla çalıyor. Bir adımla diğeri arasındaki perdede kayboluyor.

On Üçüncü Bölüm

Tabu

Michal onu nemli sokaklarda ve ara caddelerde takip ederken konuşmuyor. Limana giden ana yollardan kaçınıyoruz, Dimitri ve Chasseurs'ün etrafında dönüp dolaşıyoruz, ama gemiye binmeden önce konsinye dükkanına girip Yves'e bir avuç couronnes fırlatıyorum. Şaşkın ifadesini görmezden gelerek yavru kedi sepetini kapıyorum ve ikisine de bir açıklama yapmadan Michal'in yanından hızla geçiyorum.

Bu yavru kediler denizde bir hayattan daha iyisini hak ediyor. Onlar *kedi*. Sudan nefret ederler.

Ben iskeleden kaçarken Michal de peşimden geliyor, yavru kedi sepetini yukarı kaldırırken yüz ifadesi oldukça ürkütücü. Hiçbir şey söylemese de, sessizliği hızla yaklaşan bir konuşma vaadiyle kokuyor ve açıkçası, şu anda ya da belki de hiçbir zaman bunu yapmak umurunda değil. Frederic ve Ölüm hakkındaki sorularını da yanıtlamak istemiyorum ve *özellikle* kız kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum.

Filippa.

Güvertenin altına koşarken onun adı kaburgalarımın saplanan bir bıçak gibi, bıçak her adımda daha da derine .

Filippa. Filippa, Filippa, Filippa-
"Célie."

Michal dişlerini gıcırdatarak merdivenin dibinde koluma uzanıyor, ama ben onun dokunuşundan irkilerek uzaklaşıyorum ve elimde yavru kedi sepetiyle körlemesine ilerliyorum. "Her şey yolunda," diyorum korkunç derecede hafif bir sesle. "Hiçbir şey olmadı, gerçekten-"

Michal alışılmadık bir duygu gösterisiyle hırlıyor. "Frederic'in göğsündeki delik aksini söylüyor ve kız kardeşini gördüm-"

"Ne demek onu gördüm? O *gitti*-" Ağzımdan kaçan bu cümleye sinirlenerek zihnimde kendime küfrediyorum. Filippa hiç gitmemiş olmalıydı ama Michal onu nasıl görmüştü? Neden onu arayıp bulmuştu ki? "Sana bir şey söyledi mi?"

"Ne yazık ki Brigitte'in baltası dikkatimin çoğunu meşgul etti. Kız kardeşin izlediğinden emin oldu."

Bir kahkahaya boğuluyorum, başka nasıl cevap vereceğimi, saptıracağımı bilemiyorum - Filippa'yı gördüyse olmaz. Frederic'in parçalanmış bedenini görmüş ve Ölüm'ün veda sözlerini duymuşken olmaz. Michal hiçbir zaman aptal olmamıştır. Üçü aynı yerde birkaç dakika içinde ortaya çıktılar; anlamasa bile bir tür bağlantıyı bir araya getirecektir - şu noktada ben ondan çok daha fazla anladığımdan değil. Tahtada herhangi bir şeyi anlamlandırmak için çok fazla parça var. Revenantlar. Frederic. Filippa ve Ölüm, hatta Dimitri.

Dimitri.

Tepemden gelen sesle süslü halının üzerinde tökezliyorum. Odaklanırsam, siperin üzerinden atlayıp güverteye hafifçe inerken vücudunun çıkardığı vınlamayı duyabiliyorum. "*Onun* burada ne işi var?" Hırlıyorum, Michal'la yüzleşmek için dönüyorum ve umutsuzca öfke kıvılcımına tutunuyorum. Öfke iyidir. Öfke eyleme geçirilebilir.

Üstümüzde, Dimitri'nin ayak sesleri titriyor. *Beni duyabiliyor.*

Mükemmel. "Brigitte'in baltayı sırtıma saplamasını engelledi."

"Ne kadar uygun değil mi?"

"Alternatifini mi tercih ederdin?"

"Tabii ki hayır, ama o *neredeydi* Michal?" Alaycı bir ifadeyle, kendi soruma cevap vermeden önce koridorda hızla ilerlemek için tekrar arkamı dönüyorum. "Nerede olduğunu söyleyeyim; katilime yaklaşıp büyü kitabına bir göz atmak için. Bu şimdiye kadar neden bizi aramadığını açıklar."

"Öyle mi?" Arkama baktığımda Michal'in gözleri parlıyor. "Frederic'in kalıntıları arasında büyü kitabını görmedim, Célie. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Evet, demek istiyorum ama dilimin ucuna bir şey geliyor. Onun yerine başka bir koridora dalıp sabrının tükenmesi ve bu tatsız konuşmadan vazgeçmesi için dua ediyorum. "Grimoire gitmiş," diyorum tek bir adım bile atmadığında. "Hortlakları yönetmek için başka bir yol bulmamız gerekecek-"

"Kimdi o adam, Célie?"

Ama balo salonunun açık kapısından geçerken Odessa başını kaldırıp bakıyor. "İşte buradasın," diyor masasından. "Yukarıda duyduğum kardeşim mi?"

Bunun üzerine Michal sonunda durur, bir eliyle kapının pervazını tutarak arkasına yaslanır ve mum ışığıyla aydınlanan odada kuzenine bakar. Sert bir şekilde oturmuş, açık bir parşömene tam olarak görmeden bakıyor, parmakları bembeyaz

parşömenin üzerine. "Evet," diyor Michal dikkatle. "Yarım saat önce döndü."

"Chasseur'lardan kaçmana yardım etti." Bu bir soru değil ve hala gözlerini parşömenden kaldırmıyor. Koridordaki konuşmamıza kulak misafiri olmuş olmalı, ya da belki de kovalamacanın kendisini duyabiliyordu, bu da demek oluyor ki-

Michal'in gözleri kısıılır. "Bu arada yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

"Durumu kontrol altına almıştınız."

"Öyle mi yaptım?" Etrafından dolanıp bir müttefike ihtiyacı varmış gibi görünen Odessa'ya doğru aceleyle ilerlerken Michal'in kaşları daha da çatılıyor. Dimitri'nin henüz onların büyük buluşmasına katılmadığını fark ediyorum. Muhtemelen akıllıca bir karar. Geçen ay onun boynunu kırmıştı. "Bir an için biraz zayıf hissettim -muhtemelen bir hortlak dişlerini omurgama geçirdiğinde ve avcılar karınca gibi üşüştüğünde." Odessa'nın karanlık gözleri nihayet başını kaldırdığında öfkeyle parlıyor. Hayır. *Acıyla*. Onu görünce göğsüm sıkışıyor. Odessa duygulardan nefret eder ve her ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınmaya çalışır; elbette ikizinin kayboluşu onu gösterdiğinden daha fazla etkilemiştir. Bunu daha önce fark etmeliydim. -Eğer izin verseydi, bir şekilde yardım ederdi.

"Peki ya liman başkanı?" Gemi altımızdan geçerken aceleyle yavru kedi sepetini masasının üzerine bırakıyorum. Balo salonunun geniş pencerelerinden -sabahın loş ışığını içeri almak için ağır perdeleri bağlamıştı- ufuk hareketlenmeye başlıyor. "Hangi geminin bizim olduğunu biliyor. Chasseurs'lere söyleyebilir-"

Ancak o anda gümüş kürklü bir kedi yavrusu sepetten kaçarak Odessa'nın kucağına dalıyor. Kedi miyavlamaya ve koyu şarap rengi elbisesinin korsajına tırmanmaya başlayınca Odessa'nın dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Yapmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu başka türlü ikna ettim." Ben onun ikna taktiklerini hayal etmemeye çalışırken o burnunu kırıştırarak gümüş yavru kediye masadan ayırıyor ve uzaklaştırıyor. "Masamda neden kedi yavruları var, Célie?"

"Denizcilerin onları gemilerde fare yakalamak için kullandığını söylemiştin." Michal'in yüzümdeki ağır bakışlarının farkında olarak etrafımızı işaret ediyorum. "Bu bir gemi, değil mi?"

"Sen denizci değilsin," diyor Michal ters bir şekilde.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Elbette üzgün olmak için her türlü nedeni var - sabahtan beri ona saldıran hortlaklar ve avcılar yüzünden - yine de

Kuzeninin dikkatini dağıtmak için. "Kedilerin sıçan yemesi için denizci olmama gerek yok," diyorum ona soğukkanlılıkla. "Ve onları o dükkânda çürümeye terk edemezdim-"

"Yani onları Requiem'de çürümeye mi bırakacaksınız?"

Çenesinde bir kas esniyor ve bu hareketin özünde tehditkâr bir şey olmamasına rağmen, geri adım atma dürtüsüne direniyorum. Onu daha önce hiç bu kadar *hırçın* görmemiştim. Bana karşı değil. İfadesindeki her zaman var olan buz, beni kovaladığından beri kırılmış gibi görünüyor ve şüpheli bir şekilde ajitasyona benzeyen bir şeyi ortaya çıkarıyor.

Ancak, heyecanlı bir Michal havasında değilim.

"Çürümezler."

Omuzlarımı dikleştirip, omurgamı dikleştirerek tartışması için ona meydan okuyorum. Çünkü giderek tedirginleşen tek kişi o değil; sadece onu görmek bile -omuzları kapıyı kapatmış, gözleri kısılmış ve eli hala çerçeveye kenetlenmiş- dişlerimi kenetliyor.

Onun bu kadar farkında olmaktan nefret ediyorum. *Kendimin* bu kadar farkında olmaktan nefret ediyorum.

ne zaman yakın olsa.

Görünüşe göre o da aynı şeyi hissediyor.

Sonunda sabrı tükeniyor, kapının çerçevesini bırakıp kenara çekiliyor ve Odessa'yı kolunun sert bir hareketiyle koridora doğru yönlendiriyor. "Git. Kavuşmanı ne kadar geciktirirsen, o kadar zor olacak."

Onun patavatsızlığı karşısında gözlerim açılıyor. "Ama o istemiyor-"

"Onun istemediğini biliyorum," diyor, sesi kırılmış, "ama istediğimiz ve ihtiyacımız olan şeyler her zaman aynı şeyler değil. Odessa"-onun bakışlarını yakalıyor ve tutuyor-"Onunla uzun uzun konuşma fırsatım olmadı, ama şimdi farklı görünüyor. Daha iyi görünüyor."

Kaşları çatıldı. "Daha mı iyi?" Michal başını sallıyor.

"Eskisi gibi."

Michal'in sözleri bir tür savunma mekanizmasını tetiklemiş gibi Odessa'nın yüz ifadesi boşalıyor ve bakışlarını Dimitri'nin güvertenin üzerinde gezindiği panelli tavana kaldırıyor. Beklediği yere. İçgüdüsel olarak, Michal'in Odessa'ya önce kardeşiyle konuşmasını, Michal ve ben konuşmaya girmeden önce kendi kararını vermesini önerdiğini fark ediyorum. Kararı *vermek* için.

Aralarında kaşlarımı çatıyorum, bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Dimitri onun boynunu kırdı, evet, ama o ölmedi. Benim yaptığım gibi değil. Yine de bencilce geliyor, hatta kalpsizce.

İhanetinin üstesinden gelmesi gerektiği açık. Dimitri onun ikizi. Ne yaparsa yapsın, her zaman onun ikizi olacak; onu her zaman sevecek ve ...

Bu ne kadar zor .

Sonunda Odessa başını sallamadan önce yavaş ve sabit bir nefes alıyor. "Onunla konuşacağım."

Onun gerginliğini hissederek yavru kedi sepetini kaptığım gibi kollarına . "Belki biraz zırha ihtiyacın olur diye."

Birkaç garip saniye boyunca tepki vermeden onlara bakıyor. "Onlar yavru kedi, Célie."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Haklısın. Haklısın, tabii ki." Ellerimi geri çekmeye çalıştığımda ise parmakları sepeti sıkıca kavıyor ve bırakmayı reddediyor. Ellerimi hemen bırakıyorum. Tek kelime açıklama yapmadan çenesini kaldırıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve savaşımak için odanın diğer ucuna doğru yürüyor - ama omzunun üzerinden bana hızlı ve minnettar bir bakış atmadan önce değil. "Teşekkür ederim," diyor sessizce.

Michal kapıyı uğursuz bir tıkırtıyla arkasından kapatır.

Sesi duyunca tüylerim diken diken oluyor ve elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde onun sandalyesine oturuyorum. "Hortlakların yanındaki adama ne oldu? Saldırıdan kurtuldu mu?"

Michal hemen cevap vermez. Onun yerine tiksiniş gibi başını sallıyor ve öne doğru yürüyor. "Hayır," diyor sonunda.

Bu kadar basit ve yıkıcı bir kelime karşısında kalbim acıyla sıkışıyor. "Peki ya hortlaklar?"

"Parçalara ayrıldı ve denize savruldu."

Cesedi ikiye bölünmüş Başpiskopos'u hatırlıyorum, her bir yarısı hâlâ bizi katletmeye çalışıyordu. "Kadının nereye gittiğini bilmiyorum ama umarım hortlaklar onu tekrar bulmadan önce çocuklarını toplayıp kaçacak zamanı olur." Beni rahatlatacağını umarak başımı kaldırıp bakıyorum ama yüz ifadesi sertliğini koruyor. Gözlerimiz buluştuğunda içimde yeni bir açlık hissi uyanıyor. "Çünkü kendilerini tekrar bir araya getirip onun peşinden gidecekler, değil mi? Coco, hortlakların mezardan tek amaçları yaşayanlara korku salmak için çıktıklarını söyledi."

Beni de bir şekilde tanıdılar ama bunu Michal'in dikkatine sunmak ters etki yaratacaktı gibi geliyor.

Yine de suskunluğumu hissediyor gibi görünüyor ve balo salonundaki sessizlik, öfkesinin tenimi yaktığını neredeyse hissedene kadar derinleşiyor. Sonunda dayanamayıp başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum.

Brigitte ve Jean Luc, belki de onu nasıl bulduklarını... Ama başını sallar, sesindeki uyarı açıktır. "Kimdi o adam, Célie?" diye tekrarlar.

Ve işte buradayız.

Sertçe yutkunarak parmaklarımı kucağında düğümlüyorum ve eklemelerimi inceliyorum. *Sadece söyle ona.* Yalan söyleme dürtüsü sağduyuma karşı savaş açıyor ve ellerimi aniden çözüp onun yerine pelerininin kolundaki yıpranmış bir ipliği çekiştiriyorum. *Sadece ona söyle, sana yardım edebilir. O sana yardım etmek istiyor.* Ölüm'ü bir sır olarak saklamanın pek bir anlamı yok, yine de Michal masanın önünde durduğunda göğsümde bir huzursuzluk tohumu çatlıyor - çünkü Michal bana yardım edecek, evet, ama daha önce olduğu gibi, kız kardeşime de zarar verebilir.

Hayır. Kız kardeşime zarar *verecek*.

Filippa'nın bir tehdit olabileceğini -Ölüm'le bir tür anlaşma yaptığını öğrenirse, onu mezara geri göndermekte tereddüt etmeyecektir. *Yapması gerektiği gibi*, diyor mantığın o iğrenç sesi. *Senin de yapman gerektiği gibi.* Ama bu o kadar basit de değil. Zihnimin gölgelerinde, yarı biçimlenmiş ve kavranması imkânsız bir şey daha var. Beni sessiz kalmaya zorluyor.

Öne doğru eğilen Michal avuçlarını iki yanımdaki tahtaya dayıyor. "Eee?"

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Sonra- "Bana adını söylemedi," diyorum sessizce, koltuğumda geriye doğru çekilip nefesimi tutarak. "Ama sanırım Frederic perdeyi yırtıp açtıktan sonra perdenin içinden geçti. Bu sefer kalıcı bir delik hakkında bir şeyler söyledi. Bir kapı."

Dehşete düşmeme rağmen Michal bu ifşaat karşısında şaşırılmış görünmüyor. "Hortlak gibi kokmuyordu."

"Hayır, o yapmadı ama Filippa da yapmadı." Tekrar ırkiliyorum, teoride bile olsa onları ilişkilendirdiğim için kendime lanet ediyorum. *Düşünemiyorum.* Michal'in yakınlığı boğazımı yeniden yakıyor. Gerçekten de, acı bir gülümseme dudaklarını bükmeden önce gözlerindeki hayal kırıklığının titreşimini görebileceğim kadar yakınımda duruyor. Bir şey sakladığımı biliyor.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ yalancısın."

"Çünkü sen bir erdem timsalisin."

Yumuşakça gülüyor.

"Nasıl ısrar edersen." Aldatıcı bir rahatlıkla doğruldu ve ben de doğrulurken ensemdeki tüyler beklentiyle karıncalanıyor. Michal her ne yapacaksa bundan hoşlanmayacağım, *hoşlanmayacağım.* Masanın altından kayarken parmaklarım eteğimin içine kıvrılıyor.

"Ve görünüşe göre ısrar ediyorsun," diyor ipek gibi. "Tanıştığımız andan itibaren bu hikâyedeki kötü adamın ben olduğuma karar verdin ve yaptığım hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek, değil mi?" Şimdi saklamaya çalışsa da, yüz ifadesindeki acı hala kırık cam gibi keskin bir şekilde parlıyor ve midem açıklanamaz bir suçluluk duygusuyla bükülüyor. "İyi o zaman, Célie. Sen kazandın. Biz arkadaş değiliz. Onun yerine bir oyun oynayalım mı? Sen her zaman soru için soru sormayı sevmişsindir ve seni hiçbir şeyden mahrum etmek bana düşmez. Önce ben başlayayım, olur mu?"

Ben daha cevap vermeden, masayı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kenara fırlatıyor ve masa cilalı zeminde kayarak Odessa'nın parşömenlerini bir telaşla etrafa saçıyor. Aramızda sadece boş bir hava bırakıyor ve sonra -ona da adım atıp mesafeyi kasten kapattığında- hiçbir şey kalmıyor. Sesten irkilerek kâğıtları toplamak için atılıyorum, suçluluk duygusu anında öfkeye dönüşüyor. "Michal! Dikkat et! Bunlar Odessa'ya ait. Öylece-"

"İşte yine başladın" - diz çöktüğümde üzerime abanıyor, tamamen çok yakın, çok *uzun*- "bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyor. Neden böyle? Merak ediyorum. Başka hiç kimse böyle bir ayrıcalığa sahip değil."

Dizlerimin üzerinden ona dik dik bakıyorum, kaçmayı reddediyorum. "Belki de etrafındaki herkesi korkutup boyun eğdirmemelisin. Bu sandığın kadar övünülecek bir şey değil ve dahası, bu konuda pek de iyi değilsin. Senden korkmuyorum." Kendimi durduramayıp, vurgulamak için saldırıyorum - ne demek istediğimi kanıtlamak, onu bir adım geri atmak için - ama bacakları sertleştirilmiş çelikten yapılmış olabilir.

Dudaklarındaki o sefil kıvrım derinleşerek bir gülümsemeye dönüşür.

"Hayır, benden korkmuyorsun." Yavaşça çömelerek parşömenleri kaldırıyor ve arkamıza atıyor. Kendi elleri benimkilerden çok daha büyük. Çok daha güçlü. Onları narin, işe yaramaz parmaklarımın etrafına nazikçe yerleştirdiğinde ağzım kuruyor. "Hiçbir zaman . Şimdi soruya cevap ver."

"Bu aptal oyunu oynamayı kabul etmedim."

"Başka bir tane düşünebilirim." Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Oynamak için arkadaş olmamıza gerek yok."

Ellerimi çekiyorum, yanaklarım kızarıyor ve dişlerim zonkluyor. "Oyun oynamanın hiç sırası değil ve *birinin* sana ne yapman gerektiğini açıkça söylemesi gerekiyor."

"Ve o kişi sen misin?"

"Bilmiyorum." Şimdi geriye doğru debeleniyorum çünkü Michal, ben fark etmeden bir şekilde daha yakına kaymış. Dizi neredeyse dizime degecekti.

Kalçamı okşuyor ve bir eli saçlarımın uçlarında durgunca dolanıyor, parmak eklemleri her geçişte omurgamın kıvrımını okşuyor. Bu dokunuşla içimdeki her şey kasılıyor. Başımı sallamaya çalışsam da -ona hayır, ben o kişi değilim, *onun kişisi* değilim demeye çalışsam da- boynum iznim olmadan geriye doğru eğiliyor. Nefes verirken ağzım açılıyor ve dişlerim-

Aman

Tanrım.

Dişlerim.

Aşağılanmış bir halde onları saklamak için elimi kaldırıyorum, masaya doğru geriye doğru sarsılıyorum ve keskin bir uç çarpmanın etkisiyle alt dudağımı deliyor. Kan çekiyor. *Onun* kanı. Yoksa şimdi benim kanım mı? *Bilmiyorum*, ama onun tadıyla içimde lezzetli bir sıcaklık dalgası kabarıyor. Bundan hoşlanmamalıyım. Vücudunun benimkinde olduğu düşüncesinden, onun küçük bir parçasını *sahiplendiğim* düşüncesinden zevk almamalıyım, ama alıyorum. Ve o korkunç yarım sırtışıyla yükselirken çaresizce izlemekten başka seçeneğim yok çünkü biliyor.

O biliyor.

"Ne kadar ironik." Elini uzatıyor, ben çekingen bir tavırla elini tuttuğumda beni ayağa kaldırıyor, sonra parmaklarımı ağzımdan çekerek dişlerimi bakışlarına maruz bırakıyor. Özür dilemeden onlara bakıyor. Dudaklarımdaki kana bakıyor. "İşte buradayız, kötüler ve doğrular, yine de ben doğru olanım, sen ise yalancısın."

Başparmağını dudağıma bastırıp bir damla kanın daha ortaya çıkmasını sağladığında midem neredeyse acıyla kasılıyor. Sesim bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu neden bana oluyor?"

"Size vücudunuzu dinlememeniz öğretildi. Ona güvenmemeniz öğretildi. Ancak bir vampir olarak anatominizi görmezden gelmek sadece trajik değil, aynı zamanda tehlikelidir."

Ama bu çok saçma. *Tüm* bunlar çok saçma ve- "Canım her istediğinde insanlarla *beslenemem* Michal. Ben senin gibi değilim. Bu doğru değil."

"Neden doğru değil? Ben asla onları öldürün demedim."

"Çünkü onları öldüreceğim! Sokakta ne olduğunu gördünüz. Kontrolümü tamamen kaybettim. Eğer sen gelmeseydin Jean'in boğazını parçalayacaktım ve Brigitte'e *daha kötüsünü* yapacaktım. Daha kötüsünü yapmak istedim."

Başparmağıyla daha sert bastırıyor. "Ve bu hepimiz için büyük bir kayıp olurdu."

"İnanılmazsın." Ona ani bir tepki verme, başparmağını dişlerimin arasına alıp *ısırtma* dürtüsüne direniyorum çünkü bu

Rahatsız edici. Çünkü insanlar konuşmanın ortasında birbirlerini ısıramazlar. "Az önce öldürmememiz gerektiğini söyledin-"

"Söylediğim şey, öldürmenin kaçınılmaz olmaması gerektiği. Her Chasseur'ün kafasını omuzlarından ayırmak istiyorsanız, bu çabayı tüm kalbimle desteklerim - hatta yardım ederim - ama sadece hasta ve açlıktan ölmek üzere olanlar beslenirken kontrollerini kaybederler. Yani, evet, bu durumda haklılığınızı kabul ediyorum. Eğer iyi kaptanı kollarından çekip almaya gelmemiş olsaydım, onu öldürecektin." Başparmağını dudağından kaldırıp, geride bıraktığı parlak kırmızıya bakarken bir an duraksıyor. *O da bundan nefret ediyor, bir anda fark ediyorum. Onun üzerindeki etkimden.*

Dudaklarını kısıp kanımı pantolonuna sildi. "Muhtemelen hâlâ yapacaksın." "?" Anında geri çekiliyorum, gözlerim inançsızlıkla kısılıyor. "Ne?"

Az önce ne dedin sen?"

"İstedğin kadar cahil numarası yap, Célie. Artık bir vampirsin. İnsan olarak hissettiğimiz her şeyi vampir olarak daha derinden hissederiz -öfke öfkeye, zevk mutluluğa dönüşür. Bu da genellikle duygusal bağ hissettiğimiz kişilerin kanına çekildiğimiz anlamına gelir. Bugün bunu kanıtladınız." Ellerini o çileden çıkarıcı üstünlük tavrıyla arkasında kavuşturarak benden uzaklaşıyor. "Sevdiklerinizi korumak istiyorsanız, nasıl besleneceğinizi öğrenin ya da öğrenmeyin. Her iki durumda da sevgili Jean Luc'ünüze ne olacağı umurunda değil." Omuz silkiyor, siyah gözleri kötülükle parlıyor. "Ve bana hâlâ bir soru borçlusun."

Bir soru.

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ve ses o kadar yabancı, o kadar uygunsuz ki, neredeyse benim değilmiş gibi davranabiliyorum. "*Kıskanıyor* musun? Bu yüzden mi? Senin yerine Jean Luc'u mu takip ettim?"

"Kendini övme, tatlım. Bu sabah Toussaint'ın kalbini kırdın ve neredeyse onu yiyordun; bence daha iyisini yapabiliriz, değil mi?" Sonra, daha sert bir şekilde, "Üç soru."

"Cehennem gibi." Parmağımı göğsüne saplıyorum. "Bu benim için bir oyun değil. Hissettiklerini kılık değiştirmeden söyleyemeyecek kadar *bastırılmış* olman seni şımartacağım anlamına gelmiyor." Sanki komik bir şey söylemişim gibi alaycı bir şekilde homurdanıyor ve ben de hayal kırıklığıyla neredeyse çığlık atarak onu iki elimle itiyorum. "Tam olarak ne öneriyorsun Michal?" Pelerini ayaklarıma dolandığında, onu arkama fırlatıyorum, görüşümü kızılık kaplarken sıcaklıktan kavruluyorum. Onun gibi kokuyor. *Bizim* gibi kokuyor. "Sürekli *açlıktan* ölürken beslenmeyi nasıl ? Daha bu sabah senden beslendim.

- "İçmem gerekenden daha fazla içtim, ama şimdi sana *bakarken* bile içmek istiyorum." Cümleyi bitiremiyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor ve o da hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

"Hâlâ vücudunu dinlemeyi reddediyorsun." Onu tekrar ittiğimde gözleri parlıyor ama tek bir adım bile atmayı reddediyor. "Dört soru."

"Vücudumu dinlememi mi istiyorsun?" "İstiyorum. Beş."

Kulaklarımda kan uğulduyor. Chasseurs'lerin kafalarını omuzlarından ayırmayı unutun, Michal'ı küçük parçalara ayırıp Requiem'in dört bir yanına dağıtacağım. Görüşüm onun korkunç, *güzel* yüzünde daralıyor, hamle yapıyorum, ama kolayca sıyrılıyor, dirseğimi yakalıyor ve beni yumuşak bir piruette döndürüyor. Onun yerine yumruğumu göğsüne indiriyorum. Şaşkınlığıma rağmen beni durdurmaya çalışmadı. Hayır. Ben geriye doğru sendeleyip küfürler savururken ve elimi tutarken beni *sabitliyor*. "Bana vurmak istiyorsun," diyor gözleri alev alev yanarak. "Güzel. Tekrar yap."

"Ne yap-?"

"Vur bana, Célie." Yumruğumu yakalıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Parmaklarımı protesto etmek için açıp tırnaklarımla derisini deldiğimde, çenemi acımasızca kavırıyor. İnsan olsaydım morarabilirdi ama ben insan değilim, o da değil. Eğilerek dişlerini gösteriyor ve hırlıyor: "Darbelerine dayanabilirim. Eğer izin verirsen ısırığımı da alabilirim. Sana *önerim*, onu nasıl kontrol edeceğini öğrenene kadar benden beslenmen."

Bileğine, göğsüne pençe atıyorum, onu yaklaşıyor muyum yoksa uzaklaştırıyor muyum emin değilim. "Bunu neden yaptın?"

Bu soru Michal'in başına bir kova buzlu su dökülmüş gibi olur.

Vücudu sertleşiyor ve bana bakmak için hafifçe geri çekilerek tereddüt ediyor. Gözleri bir an için benimkileri arıyor, bir *şeylerle* dolu, ama aynı hızla tekrar kapanıyor. Ve bundan nefret ediyorum. Bu yeni tereddütten *nefret* ediyorum. Çünkü Michal daha önce hiç tereddüt etmemişti. Michal benden hiç geri adım atmadı. Gerçekten de eli çenemden düştüğünde ona yeniden vurmak, omuzlarından tutup neden böyle davrandığını söyleyene kadar *sarsmak* istiyorum

-

"Bana zarar veremezsin," diyor basitçe, ifadesi soğuk ve etkilenmemiş. Çok soğukkanlı. Fazla etkilenmemiş. "Diğerlerine yapabildiğin gibi değil. İşte bu yüzden kanımı sunuyorum - çünkü nasıl besleneceğini öğrenmelisin, yoksa kendini asla affetmezsin." Ve sonra, inanılmaz bir şekilde, "Altı soru."

Ona inanamayarak bakıyorum.

Ve bu kelimelerin içime işlenmesi için geçen sürede ne yapmak istediğimi tam olarak biliyorum. "Seni *küstah* herif," diye tıslıyorum öfkeyle. "Bana nasıl besleneceğimi mi öğretmek istiyorsun? İyi, iyi. *Tamam*. Hadi gidelim."

Onu bir kenara iterek balo salonundan çıkıyorum ve onun yanıldığını kanıtlayabileceğim birini -herhangi birini- bulmak için geniş merdivenlerden yukarı fırlıyorum.

Güvertenin karşısında, Odessa ve Dimitri beni görünce devasa bir sandıktan ayağa kalkıyorlar. Konuşmalarını yarıda kesmiş gibiyim, ama Odessa'nın yüzü bizden ayrıldığından beri yumuşamış; gözlerinde kaynayan öfke biraz yatışmış. İhtiyacım olan tek izin bu.

Cevapların ve açıklamaların zamanı daha sonra gelecek, ama şimdilik içime bir pervasızlık dalgası çarpıyor ve önsöz söylemeden Dimitri'ye doğru yürüyorum. "Tekrar merhaba, Dima. Michal nasıl besleneceğimi öğrenmem gerektiğini söylüyor."

Ani karşılama karşısında şaşkınlıkla Odessa'ya bakıyor ama yine de tereddüt etmeden elimi kabul ediyor. Hatta Michal bir gölge gibi karanlık ve sessiz bir şekilde geldiğinde parmak eklemlerime iffetli bir öpücük konduruyor. "Seni görmek de güzel, Célie sevgilim. Ayrıldığımızdan beri benim en nefis arkadaşım nasıl?"

"*Açlıktan* ölüyordu. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Ah, evet." Dimitri sırtıyor, bakışları yeni figürümde geziniyor. Michal'in iri pelerini ve benim lekeli geceliğim bu etkiyi çok az bozuyor ama o her ikisini de kibarca görmezden geliyor. *Tuhaf*. Önümdeki kan henüz kurumadı ama bedeni rahatlığını koruyor. "Sana nasıl vampir gibi davranacağını öğretmeden seni bir vampire dönüştürdük. Oldukça kabaydı, değil mi?" Güvertenin etrafına bir bakış fırlattıktan sonra sesini komplocu bir şekilde alçaltıyor. "Gerçi ikimizin arasında öğretecek pek bir şey olmayabilir. Bu gemideki herkes kalbini yemen için sana yalvarmaktan yaklaşık dört saniye uzakta görünüyor."

"Sen de dahil misin?"

Dimitri şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra gamzelerini ortaya çıkararak daha geniş sırtıyor. Gözlerine şeytani bir parıltı girer. "İyi vakit geçirerek beni baştan çıkarma, sevgilim."

Michal alay ediyor.

Güzel. Yanaklarım ısınsa da kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, bunu ne kadar ileri götürebileceğimi görmek için. Dimitri'nin flörtünü daha önce hiç kabul etmemiştim -bırakın şımartmayı- çünkü etrafımızdaki riskler her zaman çok yüksekti.

Dahası, aslında hiç ciddi değildi. Şimdi de öyle demek istemiyor ama benimle oynamaya da karşı koyamıyor gibi görünüyor. Oyuna bayılır Dimitri, özellikle de kuzenini kızdıran bir oyuna ve benim de yemeğe ihtiyacım *var*. Kazara öldüremeyeceğim birinden beslenmek daha iyi olmaz mı? "O zaman bunu düşünür müsün?" Ona soruyorum.

Karnımdaki sinir kıpırtılarını görmezden geliyorum. Bir zamanlar sık sık flört ederdim - Reid'le, yerel kitapçıyla, sosyetenin yakışıklı genç erkekleriyle. Doğrusu, bundan zevk bile alırdım. Bir anın heyecanı, basit bir bağlantı.

Michal ile aramdaki bağın basit bir yanı yok.

Dimitri kıkırdayarak sandığa yaslanır. "Sana kalbimi vermeyi düşünür müyüm?"

İşte hiçbir şey. Koluna narin bir dokunuşla, bakışlarını doğrudan karşılıyorum ve gülümsüyorum - parlak bir gülümseme, ısıltılı bir gülümseme; daha önce Dimitri'ye hiç vermediğim bir gülümseme. Doğrusu, çok uzun böyle gülümsememiştım ve yüzümde gergin ve doğal olmayan bir his uyandırıyor. Ancak o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Gözleri sonsuz derecede genişliyor ve parmaklarım ön kolundan eline doğru kayarken gözbebekleri büyüyor. "Senin kanın," diyorum usulca.

Hemen bir şey söylediğimi anlıyorum - *yanlış* değil belki ama tuhaf. Bizi merakla izleyen Odessa hızla başka tarafa bakıyor ve Dimitri bile hafifçe geriliyor. Ancak öne doğru eğilip sesini alçaltırken bile eli benimkinde kenetli kalıyor. "Sizden

benden beslenir misin?"

"Beslenmemeli miyim?"

Cevap veren Dimitri değil. "Elbette yapmalısın," diyor Michal yumuşak bir sesle, "eğer istediğin buysa." Onun tam arkamda hareket ettiğini duymak yerine hissediyorum, siyah gözleri buz parçaları gibi bedenimde kayıyor. Lezzetli bir ürperti bastırıyorum. "İstedığın bu *mu* Célie? Kuzenimden beslenmek mi? Eminim seni reddetmeyecektir - o gülümsemeden sonra değil."

Önümde, Dimitri elini dikkatlice geri çekiyor.

Ona dik dik bakmama rağmen -artık ağırbaşlı değil, sessizce *kalması* için yalvarıyorum- bakışlarımı kaçırıyor, Michal'inkini de kaçırıyor ve ikimizden başka bir yere bakmıyor.

Ancak dudakları seğiriyor.

Hain.

Başka bir seçenek göremeyince topuğumun üzerinde dönerek Michal'le yüzleşiyorum ve göğsüne çarpıyorum. "Affedersiniz-" Geriye doğru aceleyle bir adım atınca Dimitri'yle çarpışıyorum ve o da dirseklerimden tutarak ikimizin de sandığın üzerine devrilmemizi engelliyor. Michal'in gözleri dokununca kararıyor.

Ve bu kabul edilemez. "Peki ya Dimitri'den beslenmek istersem?" Bu umursamazlık hissi daha da yükseliyor ve Dimitri'nin göğsüne yaslanıp onu sandığa hapsediyorum, o da kulağıma inanmadığım bir kahkaha atıyor. "Neden hepiniz bu tabu bir istekmiş gibi davranıyorsunuz? Bu sabah bana kan teklif ettin ve kimse kılını bile kıpırdatmadı." Artık ufka bakıyormuş gibi yapmayan ve bizi ilgiyle izleyen Odessa'ya dik dik bakmak için boynumu eğiyorum. "Ve sen de kan paylaşımının vampirler arasında tamamen kabul edilebilir olduğunu söylemiştin."

"Öyle mi yaptım?" diye soruyor hafifçe. "Hatırlamıyorum."

Dimitri hafif ellerini omuzlarıma koyduğunda -sanki onlarla başka ne yapacağından emin değilmiş gibi- Michal yanındaki direği kavırıyor. Dudağı dişlerinin üzerinde kıvrılıyor. Çok *keskin* dişlerinin. "Sabrımı sınıyorsun, evcil hayvan."

"Kimi istersem ondan beslenebilirim," diye hırlıyorum.

Gözleri parlar ve elinin altındaki direk parçalanmaya başlar. "Öyleyse o."

"Yapacağım!"

"Bekliyorum."

Başka bir hırıltıyla tekrar döndüm, Dimitri'nin kollarında döndüm ve kendiminkini onun boynuna doladım. "Bunu yapmak istiyor musun, istemiyor musun? Çok korkuyorsan söyle, ben de başka birini bulayım. Gerekirse tüm bu *gemiye* teklifte bulunurum-"

Direk uğursuz bir *çatırtı* çıkarıyor.

Kahkahalarla homurdanan Dimitri, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi çılgın bir şaşkınlıkla Michal ve bana bakıyor. *Bizim* gibi. Bu beni daha da sinirlendiriyor. "Şey," diyor, "böyle *söyleyince*-"

"Aptal olma, Dima," diyor Odessa sertçe, sandıktan yarı kalkarak. "Başladıklarını görmüyor musun-"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye hırlıyor Michal.

"Ne cümlesi?" Ne yaptığımın farkına varmadan ona doğru fırlıyorum, göğüslerimiz birbirine değene kadar durmuyorum, bakışlarıyla buluşmak için yukarı, yukarı, *yukarı* bakmak zorunda kalıyorum. Orada gördüğüm şey karşısında nefesim kesiliyor -görüntü, evet, ama aynı zamanda bıçak gibi keskin bir özlem- ve kalçalarım beklentiyle sıkılıyor. O her şeyi görüyor.

Tabii ki. O her zaman her şeyi görür. "Neden bahsediyor?" Onun ölümcül sakinliğini benimseyerek usulca soruyorum. Bunu yapmak istememiştim. Kendime engel olamıyorum.

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve çenesi sıkılıyor. "Seni ilgilendiren bir şey yok."

Yırtık pırtık gömleğini tutuyorum, onu sarsma dürtüsüne direniyorum, kaslarının altımda gerildiğini ve esnediğini *hissedene* kadar vücuduna tırmanıyorum. Sadece parmaklarındaki güç bile direği neredeyse ikiye bölecekti. "Eğer bana söylemezsen, yemin ederim ki-"

"Kime?" Acımasız bir gülümsemeyle eğiliyor, parmaklarından biriyle çenemi yakalıyor ve nazikçe yukarı doğru kaldırıyor. "Tanrı'ya değil herhalde?"

Öfkeyle geriye doğru çekildim. "Neyin *var* senin?"

Dokunuşu bir anda kayboluyor ve birkaç adım geri çekiliyor. "Çok fazla şey var, Célie." Acı bir kahkaha. "Çok fazla şey."

Onun aniden yokluğuyla yüzümü aşağılanmışlık kaplıyor. Ve şu anda hepsinden nefret ediyorum -aramızdaki mesafeden, sesindeki nefretten, yanaklarımdaki kandan. *Onun* kanı. Tenimi kızartmasından nefret ediyorum. Bedenimi ayakta tutmasından nefret ediyorum. En çok da, her şeye rağmen Dimitri'den asla beslenemeyeceğimden nefret ediyorum ve Michal bunu biliyor gibi görünüyor.

Dimitri gamzeleri yanıp sönen şaşkın bir sırıtişla, "Sana haber vermemekle büyük hata etmiş," diyor, "ama vampirler *çok* samimi durumlar dışında diğer vampirlerle kan paylaşmazlar." Sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi anlamlı bir şekilde duraklıyor. Cevap vermediğimden aramızda bir bakış atıyor ve şöyle diyor: "Seks, Célie. Yani seks. Ya da aşk, sanırım, bu da kuzenim anlamına geliyor-"

Michal başını sallayarak kuzeninin yanından merdiven boşluğuna doğru ilerler ve tek kelime bile etmeden onu denize atar.

Dimitri kulakları sağır eden bir sıçramayla suya düşer.

Dimitri küfrederken Odessa kendine rağmen sırtarak çalkalanan dalgalara bakıyor, hala gülüyor, ama bana dönmeden önce bileğinin bir hareketiyle onu savuşturuyor. "O iyi olacak. O yüzebilir. Sana gelince-" Sandığı okşayarak oturmamı işaret etti. "Ben olsam bunların hiçbiri için endişelenmezdim. Vampirlerin hafızaları uzun değildir -ilk beş yüz yıl kadar sonra kimse bu küçük fiyaskoyu hatırlamayacak bile-"

"Odessa," diyorum sessizce. "Lütfen kapa ."

Bölüm On Dört

Beklenmedik Ziyaretçiler

Requiem'e vardığımızda Dimitri'nin yüzünde hâlâ kocaman bir gülümseme vardı.

Ada bazı açılardan tam da hatırladığım gibi görünüyor; yollar dik ve dar, pazarlar her türden alışılmadık malla dolu, kale bir hayalet gibi yukarıda belirliyor ve sıradan bir araba bizi karşılamak için aşağıya doğru iniyor. Bir insan için bile gerçek bir duyu ziyafeti.

Ancak bir vampir olarak, bu bir saldırıdır.

Seslerin, ayak seslerinin, *nefeslerin* gürültüsü altında düzinelerce kalp düzensiz bir ritimle atıyor ve her birinin kokusunu bir şekilde alabiliyorum. Her bir loup garou'nun yüzünün altındaki gizli kıl köklerini, ikisi iskeleyi kaldırmak için mücadele ederken parmak eklemleri arasındaki pençe benzeri çıkıntıları *görebiliyorum*. Aynı şekilde, oradan geçen bir kadının - gemiden inen mürettebata portakal satan bir melusenin - teni meşale ışığında inci gibi parlıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Tuz kokuyor. Kaygan, sinsî şeyler kokuyor ve *çıldırıcı* bir nedenden ötürü dişlerim bu kokuyla ağrımaya başlıyor, ardından iğrenme hissi geliyor. Hemen nefes almayı kesiyorum.

Arabayı beklerken Michal'e bakmaktan kaçınıyorum.

Vampirler çok yakın durumlar dışında diğer vampirlerle kanlarını paylaşmazlar.

Kelimeler kulağımda bir çan gibi çınlıyor, başım çınlayana kadar tekrar tekrar yankılanıyor. Dimitri'ye *herkesin* önünde teklifte bulunmakla kalmadım, Michal'den de beslendim.

Ondan beslendim ve bu hoşuma gitti.

Ancak Requiem'e son gelişimden bu yana değişen tek kişi ben değilim.

Frederic'in deneyleri Cadılar Bayramı arifesinden önce adada -ve başka her yerde- bir şeyleri çarpıtmaya başlamış olsa da, henüz onları kırmamıştı. Kaleye ilk adım attığımda yerden kan sızıyor olabilirdi ama çarşıdaki duvarlardan ürkütücü gözyaşları gibi damlamamıştı. Dükkânlar ve tezgâhlar alışılmadık mallar satıyor olabilirdi ama

En azından o mallar canlı, ısıltılıydı - şimdiki gibi garip bir şekilde bastırılmış değillerdi. Neredeyse soluk, sanki üzerlerine bir gölge perdesi düşmüş gibi. Ya da belki de benim görüşümün üzerine?

Bir cadının hilesi nedeniyle karanlık her zaman Requiem'in başına bela olmuştur, ancak bu ... farklı hissettiriyor.

Neredeyse *ruhlar* alemi gibi hissettiriyor.

Kaşlarımı çatarak sokağa bir göz atıyorum ama o ürkütücü gölge hâlâ duruyor. Yoldan geçen endişeli insanların, serseri kedilerin, üzerinde yürüdükleri kaldırım taşlarının yüzlerini bulandırıyor. Herkesin ve her şeyin rengini kurutuyor. Tüm ada. Ve buradaki hava-

Geçici olarak içime çekerken kaşlarım çatılıyor. Kan kokusu boğazımı yeniden yaksa da, Jean Luc ve Michal'den içmeden önce olduğu gibi beni tüketmiyor. Hayır. Havanın *verdiği his* çok daha endişe verici; normalden *daha ince* ve soğuk.

Çok soğuk.

Pazardaki herkesin ağzından ve burnundan küçük beyaz bulutlar halinde yoğunlaşıyor. Ellerini arkasında kavuşturmuş, omuzları gururlu bir şekilde duran ve kendine has küçümsemesiyle etrafı inceleyen Michal bile. Ancak soğuk bakışları gözlerinin etrafındaki gerginliği yalanlıyor.

Burada yanlış giden bir şeyler var. Bir şeyler çok yanlış.

Çevremde gümüş rengi ışıklar yanıp sönüyor ve bakışlarım yarı saydam bir eteğin en yakın arabanın arkasında kaybolduğu yere kayıyor. Kafa karışıklığım arttıkça tedirginliğim derinleşiyor ve sokakta hayaletlere dair başka işaretler arıyorum

-Çünkü burası da ruhlar âlemine *pek* benzemiyor, daha ziyade ikisinin sinir bozucu bir karışımı. Temizlemek için başımı sallıyorum. Perde âlemleri birbirinden ayırıyor; birbirlerine karışamazlar ve başka türlü de imkânsız olurdu.

O zaman daha dikkatli olmalısınız.

Reid'in sözleri aklıma geliyor ve mutfağında örtüyü açtığımda Lou'nun burnundan damlayan kanı hatırlıyorum.

Sertçe yutkunarak Michal'e yaklaşıyorum, diğer figürler sokağın her bir köşesinde toplanıyor -çatılarda çömelmiş, ara sokaklarda belirmiş- sessiz, sakın ve yırtıcı bir niyetle. Onları şimdi daha önce gördüğümünden daha iyi görebiliyorum. Boğazıma dayanmış bilenmiş bir bıçak gibi üzerimizdeki dikkatlerini hissedebiliyorum.

Akbabaların leşe üşüşmesi gibi, vampirler de geldi.

Köylüler de onları hissedebiliyor; denizciler ve tüccarlar parlayan gözlerinden kaçıyor, içgüdüleri onları sığınmaları için uyarıyormuş gibi barlara ve dükkânlara sığınıyorlar. "Son darbeyi bastırdığınızı sanıyordum?" Michal'e mırıldanıyorum. "Neden herkes bu kadar gergin?"

Odessa'nın gözleri karanlık ve suçlayıcı bir parıltıyla onunkilere kaydı. "Bu bir sivil ayaklanma değil." Uzaktan gelen gök gürültüsü onun sözlerini noktıyor ve sokakta kalacak kadar cesur olanlar bize kaçamak bakışlar atıyor. "Köylüler korkmuş durumda. Vampirler de öyle," diye ekliyor burnunu çekerek. "Korkularını adlandıramasalar bile perdenin yırtıldığını hissediyor olmalılar. Ada üzerindeki etkisini kesinlikle *görebiliyorlar*."

"mı?" Çabucak soruyorum. "Kanı ve diğer her şeyi?" Odessa daha da geriliyor, sanki konuşmamış olmamı diliyormuş gibi, ama cevap veren Dimitri oluyor. "Sanırım *görebiliyorlar*, çünkü ben de *görebiliyorum*." Titriyor ve bir kedi iskeletinin bizi izlediği sokağın karşısına bakıyor. cılız kuyruğunu sallayarak. "Gerçi da bir his, değil mi? Bir *koku*."

Bakışlarımı kediden ayırıp tekrar içime çektiğimde kaşlarım çatılıyor. İnce, soğuk havanın altında -fırtınanın elektrik yükü- başka bir kokunun izleri var. "Çiçeksi bir koku mu alıyorum?" Kokuyu limanın tuzlu suyu, yosunları ve teri arasından, sokağın yukarısındaki bir tüccarın ipek şalları ve deri çizmelerinin yanından takip ederek ona odaklanıyorum. *Güller*. Midem yumruk gibi sıkılıyor.

Filippa'yı benden çaldığında perdeyi yırttı, bu sefer kalıcı bir delik açtı. Arkanda bıraktığın küçük kesikler gibi değil.

"Ve başka bir şey ..." İkinci, daha güçlü kokuyu bulmakta zorlanırken sesim "*Nedir o?*"

"Sen de mi kokluyorsun?" O dayanılmaz kokunun kaynağını bulmaya çalışarak boynumu kaleye doğru uzatırken Odessa'nın sesi hafifçe etkilenmiş gibi çıkıyor. Tepki olarak karnımda tuhaf bir his belirliyor, sanki bir kanca beni daha yakına çekiyor. "Ne kadar ilginç."

"Bu neden ilginç?"

"Çünkü herkes kendi kokusunu izole edemez."

Boynumda bir kızarıklık belirliyor. "Bu kokunun sana ait olduğunu mu söylüyorsun?" "Sana ait," diyor Michal aniden. "Ölüm gibi kokuyorsun."

Benim dehşete düşmüş

bakar, başını sallar. "Gerçek anlamda çürük kokusu değil, Célie. Pis kokmuyorsun. Kokuyorsun ..." Elini sallamadan önce doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor. "Şey, *bunun* gibi, ve geçişinden beri bu koku daha da güçlendi."

"Affedersiniz?"

Ancak açıklama yapmak yerine, Cadılar Bayramı arifesinde bana eşlik eden iki vampiri, Pasha ve Ivan'ı işaret ediyor. İlki simsiyah saçları ve buz beyazı teniyle övünürken, ikincisi kara kafasını tamamen kazıtmış; her ikisi de gölgelerin arasından sıyrılıp bize katılırken soluk mavi gözlerinde beni mutlak bir küçümsemeyle izliyor. Görünüşe göre vampirlik onların gözünde beni yüceltmemiş.

Ancak benim varlığıma verdikleri tepki, Dimitri'ye verdikleri tepkinin yanında sönük kalıyor. Açıkça bakarak, onun iki yanında durmak için hareket ediyorlar

-İvan'ın çenesinde bir kas sıçrarken, Paşa'nın boğazındaki tendonlar esniyor. Dimitri'nin Cadılar Bayramı arifesine karıştığını ya da belki Odessa'nın boğazını nasıl kestiğini duymuş olmalılar. Her iki durumda da, hoşnutsuzluklarını belli etmeye hevesli görünüyorlar.

Dimitri fark etmemiş gibi görünüyor, ellerini nemli ceplerine sokuyor ve her birine oldukça neşeli bir şekilde hitap ediyor. "Merhaba, Ivan." Çenesini eğiyor. "Pasha."

İkisi de yanıt vermiyor ve bir süre sonra Dimitri alaycı bir sırıtışla yakasını çekiştiriyormuş gibi yapıyor. "Bugünlerde hiç popülerlik yarışması kazanamıyoruz, değil mi Célie?"

Odessa dudaklarını büzerek yanımdan geçip kaleye doğru bakıyor. "Endişelenme, küçük kardeşim. Seni eninde sonunda affedecekler." Ancak *beni* kabul ettiklerine dair hiçbir şey söylemiyor ve bu ihmali kasıtlı gibi geliyor.

"Pasha ve Ivan kişisel korumalarınız olarak gönüllü oldular." Sesi öncekinden daha sert çıkan Michal, sanki hiçbirimiz konuşmamışız gibi devam ediyor ve başıma koca bir yağmur damlası düşerken bu bariz yalana kaşlarımı çatıyorum. *Hayır*. Buz gibi yağmuru silip parmaklarımla inceliyorum. *Karla karışık yağmur*. "Onları kullanabilir ya da kullanmayabilirsiniz ama her biri emrinizde olacak."

Odessa'nın gözleri açıklanamaz bir şekilde kararıyor. "Şu anda önceliğimiz gerçekten bu mu olmalı?"

"Yeter, Odessa."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatarak kuşkulu bir fısıltıyla konuşuyor ama ben onu hâlâ duyuyorum. Herkes onu duyuyor. "Célie bir vampir Michal. Kendini koruyabilecekken onu korumak için bu kadar kaynak ayırmalı mıyız? Adada hâlâ terör estiren hortlaklar var, değil mi?"

Sözleri karşısında endişeden tüylerim diken diken oluyor. Michal uzun zamandır Odessa'dan dayak yemeyi hak etmesine rağmen, onu daha önce hiç açıkça görmemiştim.

onunla çelişiyor. Ama sanırım her şeyin bir ilki olmalı. Belki de, belki de bu o zaman olacak. İşte. Şimdi. *Benim hakkımda.*

Endişeyle arabayı aramadan önce etrafımızdaki oldukça düşmanca vampirlere bakıyorum. Michal sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Bunu sonra konuşuruz kuzen," diyor.

Ama Odessa meselenin peşini bırakmayı reddediyor, onun kolunu yakalıyor. Artık dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmıyor. "Dima'nın gemide söyledikleri doğru mu? Şimdiden ikimizi *yediler* mi?"

Aman Tanrım.

"Dima nereden bilsin? Kendi ifadesine göre, adaya hiç gitmemiş."

Dimitri'nin sırtışı Michal'in ses tonuyla kaybolur. "Margot bana yazdı. Çok korkmuş. Geçen hafta bir hortlak dükkânına saldırmış. Bahçedeki isimsiz bir mezardan tırmanıp çıkmış."

Yumuşak dilli Margot Janvier'nin ve şirin fleuriste'inin bir ceset tarafından tahrip edildiği düşüncesi midemi bulandırıyor. "O iyi mi?"

"Sarsılmış ama zarar görmemiş," diye mırıldanıyor. "Komşusu bir cadı ve hortlağı bir saksının içine hapsetmişler."

Ben rahatladığımı ifade edemeden Odessa devam ediyor. "Ee?" diye soruyor Michal. "Doğru mu?"

"Ya öyleyse?"

"Eğer *öyleyse*," diye fısıldıyor, "Pasha ve Ivan'ı Célie'ye bakıcılık yapmaları için görevlendirmeyi yeniden düşünmenizi tavsiye ederim." Bana belli belirsiz özür dileyen bir bakış fırlattı. "Önceliğimiz adayı bu iğrenç temizlemek ve halkımızı korumak olmalı; Frederic'in perdeyi yırtarak açtığı *kapıyı* kapatmak da öyle."

Gemideyken beni duyduğunu fark ettim.

"Şuradan gelmiyorlar." Michal neredeyse dalgın bir şekilde konuşuyor, ona bakmak yerine sokağın üstünü inceliyor. Neredeyse saygısızlık gibi geliyor, sanki bu konuşmadan rahatsız olmuyormuş gibi, ama bu da doğru olamaz. Michal bu. Her şey onu rahatsız eder, özellikle de değerli adasıyla ilgili şeyler. "Mezarlarının yakınındaki perdeyi yırtıyor gibi görünüyorlar - bizim diyarımıza geldiklerinde böyle bir sınırlama yok. Fleuriste'deki hortlak, onlar onu yakalamadan önce şehrin yarısına kadar kaçtı."

Odessa dehşet içinde ona bakıyor. "Her hortlakla birlikte yeni bir kapı mı yaratıldığını söylüyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım daha çok pencere gibiler ama ne yazık ki onları göremiyorum, diğeri gibi değiller."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. Michal perdeyi algılayamamalı, başkası da algılayamamalı. "Frederic'in Cadılar Bayramı arifesinde yarattığı kapıyı gerçekten *görebiliyor* musun?"

"Peçenin kendisi değil, hayır."

Kaşlarım çatıldı. "O zaman nasıl-?"

Odessa ayrıntılarla çok daha az ilgili görünüyor. "Boş ver bunları," diye çıkışıyor, elini etrafımızdaki tuhaflığa doğru tedirgin bir şekilde sallayarak. "Tüm bu berbat deliklerin nasıl *onarılacağına* dair bir fikrin var mı?"

Sonunda Michal'in gözleri isteksizce benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde onun cevabını görüyorum. *Benim cevabımı*. Ne de olsa Gelin benim ve duvağı yırtma ve onarma konusunda gerçek bir deneyime sahip olan tek kişi benim. Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Bir sürü fikrim var Odessa, ama hiçbirini burada tartışmayacağım."

"Odessa," diyor Dimitri sessizce, kadın tartışmak için ağzını açtığında. Dışleri öfkeli bir gülümsemeye kapanıyor.

"Pekâlâ." Sonra, sanki elinde değilmiş gibi onların arasından konuştu: "Hortlaklar bir yana Michal, Cadılar Bayramı arifesinden sonra dış dünya artık varlığımızdan haberdar. Avcılar adamızı biliyor ve zayıflıklarımızı da biliyorlar."

"Jean Luc aptal değil." Limandaki her vampir beni duyabiliyor olsa da, sesimi alçaltıp onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Chasseurs asla Requiem'e gelmez-"

"Senin için bir kez geldiler. Tekrar gelebilirler."

Şok olmuş bir şekilde ona göz kırpyorum. Cesarine'deyken, hatta dönüş yolculuğumuz sırasında gemideyken bile bunlardan hiç bahsetmemişti. Belki korkularını dile getirseydi, onları özel olarak yatıştırabilirdik ama tek kelime etmedi. Kaşlarım . "Ben-" için başımı sallıyorum. "Jean Luc şu anda sadece bana kızgın. Bu sabah öfkeli ama sakinleştikten sonra bunun istemediği ve kazanamayacağı bir kavga olduğunu anlayacaktır." Dirseğini sıkıp cesaretlendirici bir gülümsemeye zorluyorum. "Chasseurs bir daha buraya gelmeyecek. Söz veriyorum."

Bir anlığına benimle ya da Michal'le tartışmak ister gibi görünüyor, bilmiyorum ama aynı hızla kendine dönüyor. *Yazı tura atar gibi*. İfadesindeki ani değişimle tedirginliğim derinleşiyor.

Tanıdık bir şey.

Ailevi bir şey.

Onunla Dimitri arasındaki karşılaştırmaya takılıp kalmamak için tüm kararlılığımı göstermem gerekiyor.

"Affet beni, sevgilim." Odessa iç çekerek pelerininin başlığını kaldırıp saçlarını örtüyor ve yağmur damlaları minik mücevherler gibi omuzlarına dökülüyor. "Alınmak istememiştim. Şemsiyemi cadının çiçek tarhında unutmuşum," diye ekliyor savunmacı bir tavırla, hâlâ ters ters bakan Michal'a, "ve ıslak olmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

Gözlerini deviriyor ve dikkatini Pasha ve Ivan'a geri veriyor. Onu daha fazla sorgulamak için ağzımı açsam da Dimitri uyarırcasına başını sallıyor ve ben de bir kez daha kapatıyorum.

Araba nihayet önümüzde durduğunda, neredeyse tartışmanın hiç yaşanmadığına inanacağım. Ne Michal ne de Odessa bir daha Ölüm'ün kokusundan ya da istila tehdidinden bahsetmiyor. Başka ne yapacağımı bilemediğim için onları takip edip vahşi gözlü atların yanına gidiyorum. Gök gürlerken ve hemen ardından bir şimşek daha çatallanırken büyük başlarını tedirginlikle sallıyorlar.

Michal kapıyı açarken göz kamaştırıcı ışık arabanın kapısındaki yaldızlı armayı aydınlatıyor. Alevlerle sarmalanmış siyah cılanın üzerinde boynuzlu bir ejderhanın karşısında *haça* benzeyen bir şey uzanıyor. "Bu sizin armanız mı?" Kendime rağmen soruyorum.

Odessa'yı kompartımana sokmadan önce armaya dalgın bir bakış atıyor. Bir şekilde duruşunda hâlâ bir şeyler varmış gibi hissediyor. Gergin. Bunu açıklayamıyorum ama sıraya yerleşirken bakışlarımdan kaçınmaya büyük özen gösteriyor. "Babam bir din adamıydı," diyor Michal kısaca.

"Ne?" Gerçek bir şaşkınlıkla göz kırparak elini kabul ediyorum ve onun ardından arabaya biniyorum. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Hiç sormadın."

Kapıyı kesin bir hareketle arkamdan kapattığında, kaşlarımı çatarak Dimitri ve onun arasına bakıyorum. "Siz ikiniz bize katılmıyor musunuz?"

"Henüz değil."

"Ama sen ne-?"

Ancak o anda gemiden bir ses duyuldu ve dördümüz birden döndüğümüzde Michal'in mürettebatından biri öne fırladı. Gözlerini kocaman açarak eğilir ve Michal'e nefes nefese hitap eder. "Özür dilerim, mon roi, ama gelip görmelisiniz-"

"Ne oldu?" Dimitri merakla sorar.

"Kaçak yolcular!" Genç adam telaşla doğruldu ve yanakları heyecandan kızarmış bir halde gemiyi işaret etti. "Cesarine'den iki kişi!"

Michal beni şaşırtacak şekilde kıpırdamıyor; hatta dönmüyor bile, onun yerine sanki *teslim olmuş* gibi derin bir iç çekiyor. "Neredeler?"

Lou sırtarak, "Burada, tabii ki," diyor.

Güneşli bir öğleden sonra bahçelerinde gezintiye çıkmış birinin havasıyla görünürde geziniyor ki bu, arkasından gelen kargaşa düşünülüğünde neredeyse gülünç. Michal'in ekibi alarm çığlıklarıyla onun peşinden koşarken, en yakındaki vampirler inançsızlık dolu yumuşak tıslamalarla geri çekiliyor. Öfkeyle. Onu Cadılar Bayramı Arifesi'nden tanıyor olmaları ya da belki de ondan dalga dalga yayılan gücü hissediyorlar. Her iki durumda da memnun değiller ve Louise le Blanc'ın Requiem'deki varlığı Michal için iyiye işaret değil.

"Çok daha iyi görünüyorsun, Célie," diyor bana. "Komik, yemeklerin sana yakıştığını kim bilebilirdi ki?"

Ancak kendi teni solgun -çok solgun- ve gözlerinin altındaki morumsu morluklar hâlâ duruyor. Parmakları hafifçe titrerken, Reid'in geceliğinin içinde -aceleyle yıpranmış deri pantolonunun içine soktuğu- neredeyse vahşi görünüyor ve üç gözlü bir kuzgun omzuna tehlikeli bir şekilde tünüyor. *Talon*. Değerli bir evcil hayvan, aynı zamanda le Blanc ailesinin ve kişisel casusunun sembolü. Ama nasıl-?

Arkalarından çıkan kişiyi görünce midem vagonun zeminine düşüyor.

Aniden, Michal ve Odessa arasındaki tartışmaya dair kafa karışıklığım ve Lou'ya dair tüm endişelerim yok oluyor. Gerçekten de, bana doğru yürüyen sert kadını gördüğümde kafamdaki tüm düşünceler yok oluyor. Topuklarının her keskin tıkırtısıyla, beni gerçekliğe bağlayan tüm ipleri koparıyor, *koparıyor, koparıyor* gibi görünüyor.

"," diye fısıldıyorum, yarı ayağa kalkarak.

Oh hayır oh hayır oh hayır-

Arabanın penceresinden dışarı bakmak için eğilen Odessa, "Sanırım bir akrabanız?" diye sorar.

Ancak dudaklarımı tekrar hareket ettiremiyorum. Oldukça hissizleştiler.

Çünkü Satine Tremblay dünyada Requiem'de yer alması gereken son kadındır. Çenesi yüksekte, sırtı dimdik ve demir bir maşa gibi sert, güzel yüzünde son derece küçümseyici bir ifadeyle Lou'yu takip ediyordu. Bir değil

Karmaşık saç buklesinin saçları yerinde değil, iris mavisi elbisesinde tek bir kırışıklık yok. Başının üzerinde bir şemsiye tutmasına rağmen, sulu kar bile ondan korkuyor gibi görünüyor. Tek bir damla bile üzerine düşmeye cesaret edemiyor.

Aceleyle Michal'in pelerinini geceliğimin üzerine yeniden geçiriyor ve karmakarışık saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Elbette saçma bir dürtü, çünkü- çünkü-

Çünkü bu gerçekleşiyor olamaz. Şakaklarındaki gümüş saç telleri fener ışığında göz kırıyor, ama zihnim onları da onun geri kalanı gibi şiddetle reddediyor. Bu mümkün değil. Gemide saklansalardı onun ve Lou'nun kokusunu alırdım ama bunun ötesinde, o burada olamaz.

Zümrüt gözleri benimkilere kilitlendiğinde, çılgınca, mantıksız bir an için saklanmayı, *kaçmayı* düşünüyorum.

Beni yerime mıhlıyorlar, yeni yüzümü incelerken sonsuz derecede daralıyorlar. Sadece ömür boyu aldığım görgü kuralları eğitimi koltuğuma yığılmamı engelliyor. *Ona vampir olduğumu hiç söylemedim.* Ona *hiçbir şey* söylemedim ama şimdi burada, etrafı onlarla çevrili. Biliyor mu? Umursuyor mu?

Chasseur'lar döndüğümüzden beri pek ketum davranmadılar. Vampir söylentileri şehri, muhtemelen tüm krallığı sarmış durumda.

Jean Luc sırrımı saklasa da, Michal'i şimdiye kadar öğrenmiş olmalı. Requiem'i biliyor olmalı. Ve eğer biliyorsa, kesinlikle *beni* de biliyordur. Ve umarım biliyordur. Bu düşüncenin aklıma gelmesi kadar hızlı bir şekilde, ona hiçbir şey söylemek istemediğimi fark ediyorum.

Michal -hain domuz- üzerimize doğru gelirken arabadan düzgünce iniyor.

"Célie Fleur Tremblay," diyor hazırlıklı konuşmalar için ayırdığı keskin, kesici sesiyle. "*Nerelelerdeydin? Neden yazmadın? Kırmızı bir elbise ve bir genelev hakkında duyduklarım nedir?*"

Zayıf bir elimi kaldırıyorum, sinirleniyorum. "Anne, öyle değildi-"

"Tabii ki öyleydi. Beni aptal mı sanıyorsun?" Ben açıklama yapamadan hızla dönerek, parmağıyla Michal'e tokmağını sallayan bir yargıç gibi işaret ediyor. Yanaklarında iki parlak renk lekesi beliriyor ve burun delikleri haklı bir öfkeyle alevleniyor. "Peki ya *sen, sen* kendin için *ne* söyleyeceksin? Onu bu yozlaşma ve pislik adasına götürürken kızımın itibarını hiç önemsediniz mi? Annesinin sinirlerini hiç önemsediniz mi?"

Bir cevap beklemes. Asla yapmaz. Birisi onu şimdi durdurmalı, ancak adımını bulmadan önce, aksi takdirde asla duyamayacağız

bunun sonu. Yalvarırcasına Odessa'ya, Michal'e, Lou'ya bakıyorum ama kimse sözümü kesecek kadar aptal değil. Lou en azından özür diler gibi bakma nezaketini gösterdi. *Üzgünüm*, diyor yüzünü buruşturarak.

Dimitri sadece sırtıyor - onu boğazlamak istememe neden olan geniş, muazzam derecede eğlenceli bir sırtış.

"Yapmadın," diye öfkeleni annem. "Tabii ki yapmadın. Ölümsüz bile olsan, Michal Vasiliev" -bunu duyunca irkildim- "hâlâ bir erkek gibi düşünüyorsun, ama *kimsenin* böyle baştan savma kur yapmasına müsamaha göstermeyeceğim; ne senin, ne Şeytan'ın, ne de Belterra Kralı'nın. Beni anlıyor musun? Böyle şeyler için gelenekler vardır. *Kurallar* var. Genç hanımları zarardan korumak için varlar ve siz kızımın arkadaşlığını elde etmek için yaptığınız bu umutsuz ve açıkçası *çirkin* teklifte her birini kasten göz ardı ettiniz. Sadece itibarını değil, nişanını ve kariyerini de tehlikeye attınız."

Ancak annem bile eninde sonunda nefes almak zorunda kalıyor ve nefes aldığı anda ses, sessizliğe gömülmüş olan tüm limana yayılıyor. Sanki o da nefesini tutmuş ve Michal'in tepki vermesini bekliyormuş gibi. Ne de olsa o burada, zalimliğe değer veren ve bunu güç olarak adlandıran bu adada kraldır ve tüm gözler hevesli bir bekleyişle ona dikilmiştir. Benim annem Odessa değil. Annem bir yabancı, bir davetsiz misafir ve az önce ona hakaret etti. Tepki vermeli.

Başını eğdiğinde uzuvlarım titremeye başlıyor.

Bu kötü bir şey. Bu gereksiz düşünce bir döngü halinde tekrar tekrar çalıyor ama nasıl durduracağımı bilemiyorum. Müdahale edersem, her ikisi için de işleri daha da kötüleştirebilirim - tebaası onu zayıf olarak algılayamaz, yoksa adadaki gerilim yeniden tırmanır. Ancak annemi tehdit etmesine de seyirci kalamam. Aklım onun böyle bir şey yapacağı düşüncesini anında reddetse de, Priscille ve Juliet'i, hatta basit bir soru yüzünden dilini kaybeden Christo'yu da hatırlıyor.

Lütfen.

Michal düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi bakışlarını Odessa'ya çeviriyor. Odessa da ona sözsüz bir meydan okumayla bakıyor. Odessa başını sallayıp koltuğuna geri oturmadan ve olan biteni izleyemiyormuş gibi karşı pencereden dışarı bakmadan önce aralarında bir anlayış akımı -bir onaylamama çatlağı- oluşuyor gibi görünüyor. Lou ona kaşlarını çatıyor.

Ancak Michal bir karar vermiş gibi görünüyor.

Başını zarif bir selamla anneme doğru eğdiğinde, bacaklarım aynı anda hem ısınıyor hem de gevşiyor. "Özür dilerim, madam," diyor. "Kızınıza karşı dikkatsiz davrandım ama içiniz rahat olsun, benden yana hiçbir tehlikesi yok. Gerçekten de-" Sesi daha da yumuşuyor ve diğerlerinden daha karanlık olan gölgelere hitap ediyor. "-Eğer Requiem'deyken biri ona ya da yoldaşlarına zarar vermeye kalkışırsa, derhal pişman olacaktır." Her ne kadar kibar bir portre çizmeye devam etse de, siyah gözleri kötü niyetle parlıyor ve ekliyor: "Belki de o kadar çabuk değil."

Annem bile gözlerini kırıştırdı. Sanki bir vampir adasına izinsiz girmenin ne anlama geldiğini yeni fark etmiş gibi hafifçe sönüyor. Keskin gözleri etrafımızda geziniyor. "Evet, bu oldukça iyi olurdu, yani-"

Böyle bir tehdidin hoş mu yoksa uygunsuz mu olacağına bir türlü karar veremiyor.

Tamamen empati kuruyorum.

"Arabaya bin, Maman." Dudaklarım hâlâ uyuşuk, o daha kimseye hakaret edemeden kapıyı açıyorum ve Lou onun dirseğinden tutup kurbağa yürüyüşüyle içeri sokuyor. Odessa ve benim karşımdaki banka yerleşiyorlar. "Bu tartışmayı özel bir yerde bitirmeliyiz."

Annem durumu tekrar altına almak istercesine pencereden dışarı, Dimitri'ye bakıyor. "Peki *sen* neye gülüyorsun, genç adam?"

"Bu adanın çok uzun zamandır bir hanımefendinin dokunuşuna ihtiyacı vardı, hanımefendi ve bu dokunuşun sizin olması bizim için ne kadar ayrıcalıklı." Gamzelerini göstererek eğiliyor ve Odessa'nın kaşlarını çatmasına aldırıyor. "Célie bana harika şeyler anlattı."

Annem homurdansa da yanaklarına hoş bir renk yayılıyor ve onun tepkisini yakından izliyorum. Ancak kez daha tepki vermiyor; onun yerine parmak eklemlerini kapıya vurup uzaklaşmadan önce bana göz kırpmıyor. Annem hafifçe yumuşamış bir ifadeyle onun gidişini izliyor. "İşte *bu* bir centilmen, Célie."

Lou başını sallayarak yaklaştı ve alçak sesle, "Annem bir keresinde sadakatsiz bir eşini, doğum sancısı çekmeden asla adımı anmaması için lanetlemişti," dedi.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Acı çekiyormuş gibi arkasına yaslanıyor, hareketleri yavaş ve sert. "Sadece küçük bir bakış açısı sunuyorum."

"Şafakta senin için geri döneceğim, Célie," diyor Michal ben daha soru soramadan. "Odan ve çeyizin aynen bıraktığın gibi duruyor. İstersen Louise ve annen seninle kalabilir ya da başka bir yerde ikamet edebilirler. Şatodaki herhangi bir oda bir saat içinde temizlenebilir." Anneme bir selam daha verdikten sonra gitmek için dönüyor ama elim beklenmedik bir şekilde dışarı çıkıyor. Bileğini yakalıyor.

"Michal."

Sesimdeki tutuklukla hafifçe geriliyor ve vampirlerin ona dokunduğum yere odaklandığını *hissettiğim*de boynumdaki tüyler diken diken oluyor. Sertçe yutkunarak elimi geri çekmeye, göğsümdeki dehşet ağrısını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama ikisini de yapamıyorum. *Yapamam* çünkü Odessa haklı ve her şey geri dönülmez bir şekilde yanlış gitti. Çünkü Lou hasta, Filippa bir hortlak ve Frederic öldü; Ölüm'ün kendisi perdenin arkasına geçti ve Odessa anlamadığım nedenlerden dolayı Michal ile savaşıyor. Requiem kargaşaya sürüklendi. Ve annem, tüm bunların ortasında oturmuş, nişanım olmayan bir adama dokunmamı izlerken o tanıdık gözleri onaylamamaktan yaniyor.

"Her şey yoluna girecek mi?" Ona sordum.

Uzun bir süre cevap vermiyor. Sadece bileğinin etrafındaki elime bakıyor. Yavaşça kolunu çeviriyor ve parmaklarımız birbirine değene kadar kendi elini avucumun içinde kaydırıyor. "Bilmiyorum," diyor dürüstçe.

Ve sonra gitti, yağmur onu yutana kadar Dimitri'nin peşinden yürüdü. Bu sefer gidişini izlemek tuhaf bir şekilde uğursuz hissettiriyor ve gölgeler onu takip ederken parmaklarımı esnetiyorum, keşke başka bir soru sorsaydım diyorum.

On Beşinci Bölüm

Anne Gibi, Kız Gibi

"Doğu kanadına vardığımızda Odessa, "Bu gece odanda kalmanı istesem yapar mısın?" diye sordu.

Yatak odamın kapısında siluet halinde duruyor, iki yanında siyah mermerden yarı dönüşmüş iblisler var. İşkence görmüş ifadeleri ve yarasa gibi kanatları, daha basit, daha mutlu bir zamanın anılarını geri getiriyor - kaçırılmamdan sonra mutlu bir şekilde insan, mutlu bir şekilde saf ve mutlu bir şekilde yalnız kaldığım zamanlar.

Şimdi Pasha ve Ivan koridorda nöbet tutuyor ve Lou annemi geniş merdivenlerden aşağıdaki odaya götürüyor. Kulakları sağır eden bir *gaklamayla* Talon asma kattaki tercih ettiği tüneğine geri dönüyor ve boncuk gözleriyle bizi izlemek için yere çömeliyor.

"Neden?" Odessa'ya sordum.

Umutsuzca gitmek isteyen birinin kuşatılmış havasıyla şakaklarını ovuşturuyor. "Sadece bu seferlik, soru yağmurunu atlayabilir miyiz? Kale bu gece güvenli değil-"

"Kalenin asla güvenli olmadığını söylemiştin." Onu giderek artan bir şüpheyile inceliyorum. "Bana söylemediğin şey ne? Michal'la bir şeyler mi planlıyorsunuz?"

"Hayır," diyor sertçe -çok sertçe- sonra sesi büyük bir çabayla tekrar yumuşuyor. "Lütfen Célie, kişisel bir iyilik olarak, Michal seni şafakta alana kadar burada kal. Odanı terk etme."

"Odessa, neler oluyor? Sen ve Michal karaya çıktığımızdan beri *garip* davranıyorsunuz. Eğer bu gizemli planında benim de işbirliğimi istiyorsan, en azından ayrıntılara beni de dahil edebilirsin."

İfadesi sertleşiyor ve elleri sanki ağzımı kapatmamak için kendini zor tutuyormuş gibi titriyor. "Plan falan yok," diye tıslıyor. "Hiçbir detay yok. Bir arkadaş olarak senden sadece odanda kalmanı istiyorum."

Gözlerim kısıldı. "Peki o zaman, bir *arkadaşın* olarak sana hortlakların hâlâ adada gezindiğini hatırlatayım mı? Peçenin paramparça olduğunu?" Arkasındaki gobleni işaret ediyorum, altın saçlı bir genç kızın bir zamanlar kıpkırmızı bir kanepede uyuduğu yeri. Artık uyumuyor. Göğsünde bir bıçak ve kül rengi teniyle genç kız belli ki ölmüş; altındaki kan gölüne siyah bir güve konmuş. Pazarda olduğu gibi, goblenin ötesindeki koridor da tüm yaşamdan arınmış görünüyor. Bir şekilde yumuşatılmış. Silik. Bir gibi. "Bu yavaş *çürümeye* bir şey neden oluyor ve ben bunun ne olduğunu bulmaya niyetliyim - mağaradan başlayarak. Frederic ayini orada gerçekleştirdiğine göre, kapının da orada oluştuğunu varsayıyorum."

Michal'ın sert, yan bakışını hatırlıyorum. Grimoire'da cevaplar varsa bile şimdilik bizim için kayıplar, bu da kendi cevaplarımızı bulmamız gerektiği anlamına geliyor. "Belki onu iyileştirebilirim," diyorum. "Belki de hortlakları mezarlarına geri gönderebilirim."

Odessa sabırsızca iç geçiriyor. "O kadar basit olacağını sanmıyorum-" "Denemeden nasıl bilebiliriz ki?"

"O yırtık sabah hâlâ orada olacak," diyor, sesi kararlı. "Hatta onu görmen için sana eşlik edeceğim. Şimdilik sadece banyo yap. Dinlen. Ve bu gece ne duyarsan duy, odanda kal." Bana karanlık bir bakış fırlattı. "Ciddiyim, Célie."

Reddedmeden önce -çünkü *kesinlikle* reddediyorum- Lou omzumda beliriyor. "Elbette, Odessa. İyi küçük kızlar olacağımıza ve tüm gece boyunca saklanacağımıza söz veriyoruz. Bu yeterli olur mu?" Odessa'nın cevap vermesini beklemiyor; neşeli bir gülümsemeyle kapıyı yüzüne kapatıyor ve Odessa'nın şiddetli küfrü üzerine, "*Bu* hiç de şüpheli değildi," diye mırıldanıyor.

Bir parmağımı dudaklarıma götürerek Lou'nun söyleyebileceği başka her şeyi susturuyorum ve Odessa'nın topuğunun üzerinde dönmesini, ayak seslerinin koridorda kaybolmasını bekliyorum. Sonra-

"Neden böyle bir söz verdin?" Lou'ya hararetli bir fısıltıyla döndüm. "Şimdi burada oturup parmaklarımızı oynatmak zorundayız-"

"Kim demiş?"

"*Sana diyor-*"

"Yalan söyledim." Lou omuz silkiyor, destek için korkuluklara yaslanmasına rağmen hiç rahatsız olmamış. "Biz ona duymak istediği şeyi söyleyene kadar gitmeyecekti ve sen de bunu yapmayacaktın. Bu bir yargılama değil," diye ekliyor kaşlarını çattığımda aceleyle. "Sadece bir gerçeğin ifadesi ve şimdi mağaraya gittiğimizde sözünü tutmamış olmayacaksın. Sen benimkini bozmuş olacaksın."

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Dinle Lou, belki de-"

"Eğer söyleyeceğin şey *benimle gelmekten* başka bir şeyse, bunu duymak istemiyorum." Çenesini tutarak, saçlarını topuz yapmadan önce kendini korkuluktan itiyor -sadece biraz sallanarak-. "Ben *iyiyim*."

"İyi *görünmüyorsun*."

"Hepimiz vampir tanrıçalar gibi görünemeyiz, değil mi? Bazılarımız sadece *normal* tanrıçalara benziyor-"

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun." Gülmeye zorlayıp merdivenlerden inmeye başladığında dirseğini kavıyorum. "Peçe belli ki seni hepimizden daha fazla etkiliyor - ki bu mantıklı," diyorum gözleri kısılırken. "La Dame des Sorcières olarak büyünü topraktan alıyorsun ve belli ki Frederic'in ritüeli onu zehirledi. Seans için perdeyi yırttığımda neredeyse bayılıyordun ve burası, bu kapı çok daha kötü görünüyor. Bunu görmek için benimle gelmen gerektiğini sanmıyorum."

Burnu nazıkçe kırışıyor. "Ve bence gitmeden önce yıkanmalısın. Satine geceliğini uygun ışıktaki görürse bayılabilir."

İkimiz de annemin ocağın yanında durduğu yere bakıyoruz, ayaklarının üzerinde koşuşturan yavru kedilere ters ters bakıyor. Bir şekilde şatoya bizden önce ulaşmışlar. Aynı şekilde, odadaki tüm mumlar da yanıyor. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, onları görünce göğsüm ısınıyor.

Hepsini.

Daha önce olduğu gibi, her yüzeye yayılmışlar: büyük merdiven, mermer zemin, makyaj masası ve darmadağın şömüne, hatta tavandan tabana kitap raflarının üzerindeki kırık gümüş çay tepsisi. Tüm oda mum ışığında parlıyor. Ama artık buna ihtiyacım yok. Artık karanlıkta da görebiliyorum. Michal bunu bilirdi ama yine de jestini takdir ediyorum.

Annem hapşırıyor.

"Onu neden yanında getirdin?" Bakışlarımı annemin saçlarındaki parıltıdan ayırarak Lou'yu merdivenlerden aşağıya, sağdaki ipek paravanın arkasına sürüklüyorum. Yavru kediler ve mumlarda olduğu gibi, sıcak su ve yasemin kokulu yoğun köpük küveti ağzına kadar doldurmuş bile; buhar, yüzeyinden sarhoş edici dallar halinde kıvrılıyor. "Buraya ilk etapta nasıl geldin? Seni gemide koklardım."

"Emin misiniz? Sesin biraz dalgın geliyordu."

"*Kulak misafiri miydin-?*" Aman Tanrım. Lou beni tartışırken duyduysa Michal ve Dimitri ile *kan paylaşımı*, annem de duymuş olmalı,

yani . . .

Gözlerim panik içinde giyinme ekranına doğru kayıyor. *O biliyor.*

Lou benim dehşet dolu bakışlarıma sırtarak sesini alçaltıyor ve küvetin yanındaki tabureye çöküyor. "O aptal değil, Célie. Eninde sonunda anlayacaktı."

"Bu konuda bir şey söyledi mi?" *Benim hakkımda mı?* Ancak bu soruyu dile getirmeyi kendime yediremiyorum. Bazen bilmemek daha iyidir.

"Sanırım hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyor." Lou, daha iyi dinleyebilmek için asma kattan ekranın tepesine doğru isteksizce uçan Talon'a bakıyor. "Sanırım bu senin işini kolaylaştırıyor. Konuyu ne zaman ve nerede açacağına sen karar verebilirsin. Ve diğer sorularınıza cevap vermek gerekirse, Talon bu sabah sizi takip etti. Birinin Frederic'i öldürdüğünü görmüş ve beni uyarmak için Chasseur Kulesi'ne uçmuş. Ben bahçeye ulaştığımda sen çoktan limana doğru yola çıkmıştın. Seni yakalayamadım." Dudakları aniden büzüldü. "Bu arada veda etmeden gittiğin için *teşekkür ederim.*"

Talon'a ters ters bakıyorum, geceliğimi üstümden çıkarmadan önce Michal'ın pelerinini çözüyorum. Ayaklarımın dibinde sert bir yığın halinde buruşuyor. Bir zamanlar bir başkasının huzurunda çıplaklığımdan ürperebilirdim ama artık bu daha az önemli geliyor. *Sanırım hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyor.*

Tabii ki öyle ve bu gerçekten en iyisi. Ben de bunu istiyorum. Annem beni bir Chasseur olarak desteklemeyi reddetti; neden beni bir vampir olarak kabul etsin ki? Yine de bu düşünce midemde bir çukur gibi, beklediğimden daha ağır. Muhtemelen artık ondan iğreniyorum. Belki benden korkuyordur bile. Belki de bu yüzden artık insan olmadığımı kabul etmeyi reddediyordur.

Bunun adaletsizliği bir yılan gibi başını kaldırıyor ve beni uyarmadan vuruyor.

Bir anda, bu konuyu açmasını istememiş olmamın pek bir önemi kalmadı; yine de açmalıydı. O hala benim *annem*.

"Sana bir not yazdım," diyorum Lou'ya sert bir şekilde, "ama eminim beni takip ettirdiğine göre bunu zaten biliyorsundur."

"Sanki Talon'a ne yapacağını söyleyebilirmişim gibi. Senden *hoşlanıyor* Célie ve evden kaçtığına üzgün olduğunu anlayabildi. Her neyse, Requiem'e tekrar kaçtığını öğrendikten sonra ikimiz de ihanete uğramış hissettik."

"Yine mi?" Küvete adım attığımda, suyun sıcaklığından tıslıyorum. "İlk seferinde kaçırıldım-"

"-ve bu konuda uzun uzun ağlamak için odana gittik. Annen de o zaman geldi."

Saçlarımı suyun altına daldırıyorum, yan sehpanın üzerindeki lavanta sabunuyla saç tellerimi ovuyorum. "Ve sen de onu eve aldın çünkü-?"

"Yapmadık," diye homurdanıyor Lou. "Unuttuysan söyleyeyim, senin vampirlerden biri *kapımızı kırdı*. Evde değilmişiz gibi davranamazdık. Masamızdaki kanı görür görmez neredeyse histerik bir hale geldi; orada olduğunuzu bildiğini çünkü Jean Luc'u ziyaret ettiğini ve biz sizi üretere kadar gitmeyeceğini söyledi."

Midem bir adımı kaçırmışım gibi zonkluyor, ardından hızlı ve mide bulandırıcı bir utanç dalgası geliyor. *Jean*. Onu nasıl unutmuş olabilirim? "O nasıl?" Çabucak soruyorum.

Fincan ve sürahi masanın üzerindeyken Lou saçımdaki sabunu duruluyor. "Coco yaralarını iyileştirmeyi başardı ama çok kan kaybetti, Célie. Tamamen iyileşmesi zaman alacak."

Bakışlarımı indiriyorum, boğazımdaki ani düğümden dolayı konuşamıyorum - kendimi savunamıyorum . Neredeyse ölüyordu ve bu tamamen benim hatam olacaktı. "Chasseurs'leri gönderen o mu?" Lou bir şey söylemeyince kollarımı belime dolayıp midemin bulandığını hissediyorum. "Bizi öldürmek mi istedi? *Beni* öldürmek mi?"

"Seninle *ne* yapmak istediğini bilmiyor." Lou iç geçirerek başını sallıyor ve uzun kestane rengi saçlarının dalları ensesindeki düğümden kurtuluyor. Burnunun üzerindeki çiller keskin bir şekilde göze çarpıyor. "Ama bence o bu işi çözene kadar burada kalman en iyisi olur. Jean Luc hiçbir zaman dengeli biri olmamıştır ve Reid ona hortlaklardan bahsettiğinde, yaklaşımlarını ölümsüzlerle karıştırabilir."

"Hepimizi öldürebilir, demek istiyorsun."

Lou bu sefer yalan söylemiyor. "Olabilir."

Ancak gerçek Lou tarzında, sürahiyi yere bırakıp "Her neyse, anneni mutfağımın enkazından nazikçe kovuyordum ki Requiem kıyılarına tek başına saldırmakla tehdit etti. Liman başkanını tanıdığını ve onun kendisine hangi gemiye binmesi gerektiğini söyleyeceğini söyledi."

"Ve sen onu engelleyemedin mi? Tanrı aşkına, bir hortlağı bir şapka kutusuna hapsettiniz!"

"*Annene* bunu yapmayacaktım, Célie," diye tısladı, "yalnız gelmesine de izin veremezdim. Buradaki tehlikeler hakkında hiçbir fikri yok."

Bu ada vampir *kaynıyor* olmasa bile büyü bozuldu, değil mi?" İsteksizce bir elini kaldırıyor ve birlikte onun titreyen parmaklarına bakıyoruz. "Dediğin gibi, o aptal Frederic doğal düzenle oynadı ve doğal düzen olmadan büyü olması gerektiği gibi var olamaz, buna bu adadaki büyüler de dahil. Uçucu olacaklar. Kararsız." Bakışları perdeye, bir zamanlar canlı menekşeleri ve altın kazları olan kâğıt inceliğindeki ipeğe kayıyor. Çiçekler solmuş.

Kazlar iskelet.

"Duvağı onarmam gerekiyor,"
diyorum usulca. "*Nasıl onarılacağını*
biliyor musun?"

"Hayır." İçime derin bir ürperti yerleşirken ekranın etrafına kısa bir bakış attım. "Coco'nun teyzesinin büyü kitabı hakkında söylediklerinden sonra, cevabın onda olabileceğini düşündüm ama ..."

"Elimizde yok," diye bitiriyor Lou. "Umarım Frederic her neredeyse çürüyordur."

Bir parçam aynı fikirde, ama *her seferinde bir sorun*. Annemle ilgilenmem gerek.

İç çekerek Lou'ya dönüyorum -Satine Tremblay'i Cesarine'e nasıl iade edeceğime kararlı ama emin değilim- ve onu asma kata bakarken buluyorum. Uzun bir aradan sonra parmağıyla panjurlu pencerelerin arasından bize bakan bir düzine portreye işaret ediyor. Requiem'deki son kalışım sırasında, bu portreler eski dostlar kadar tanıdık gelmeye başladı: kırmızılar içinde üç güzel kadın, av köpekleriyle birlikte kanca burunlu çocuk, soğanlı gözleriyle şehvet düşkününü yaşlı adam. Şimdi hepsi ölmüş görünüyor, sadece-

Burnunda siğil olan kocakarı.

Lou basitçe "Mathilde," diyor ve hatırladıkça kaşlarım çatılıyor. "Benim büyük-büyük-büyükannem."

"O... hala hayatta mı?"

"Tanrım, umarım değildir. Ben doğmadan önce Şato'dan ayrılmış ama iki yüz yaşından fazla olmalı."

Annemin ayak sesleri ekrana doğru tıkırdıyor ve ekranın etrafından dikkatle geçerken bir başka öfkeli hapsirlik onu takip ediyor. Yavru kediler onun peşi sıra sallanıyor, elindeki menekşe rengi elbisenin eteklerine vuruyorlar. Onu dikkatlice masanın üzerine bırakıyor. "Hiçbir kadın iki yüz yaşına kadar yaşayamaz, Louise le Blanc ve eğer yaşayabilirse, *eminim* bundan yakınıyordur. Şimdi, ikimiz de

Tüm sosyal nezaketinizi kaybetmiş görünüyorsunuz, kendimi bu sohbeta davet etmekte ısrar etmeliyim."

Yine hapsiriyor.

"Sen . kedilere alerjin var mı?" Lou çekingen bir şekilde sorar.

"Evet." Lou'nun elindeki kalın havluyu kaptı. "Ve bunu yapacağım, teşekkür ederim, çünkü Célie benim kızım."

İkimiz de irkilerek ona göz kırptırıyoruz.

"Pekâlâ." Lou aceleyle ekranın etrafından dolaşmadan önce bana doğru pişmanlık dolu bir bakış fırlattı. "Sanırım Pasha ve Ivan'la biraz yiyecek tedarik etmeleri konusunda kısa bir konuşma yapacağım." Tereddüt ediyor. "Bu kalede yiyecek *olduğunu* varsayıyorum, değil mi? İnsan çeşitlerinden?"

Sessizce başımı sallıyorum ama tabii ki beni göremiyor. Bir süre sonra yatak odasının kapısını kapatıyor ve sessizlik hüküm sürüyor. Ancak buna birkaç saniyeden fazla dayanamıyorum. Annemle bile. "Kedilere alerjin olduğunu biliyordum."

"Küçük bir kız olduğumdan beri." Burnunu çekiyor ve havluyu uzatıyor. "İşin bitti mi? Cildin kırılmaya başladı."

Öyle değil tabii ki. Tenim bir daha asla kırılmayacak, suyun içinde bile, yine de tek kelime etmeden küvetten çıkıyorum ve havluyu etrafıma sarmasına izin veriyorum. Bana ipek iç çamaşırları uzatırken de konuşmuyor. İtaatkâr bir şekilde içime geçiriyorum ve beni tabureye oturtup yaldızlı bir fırçayla saçlarımı tarıyor. Onun bakımları altında kıpırdamadan oturuyorum, boğazım beklenmedik bir şekilde kalınlaşıyor.

Annem daha önce hiç saçımı taramamıştı.

Bana hiç bu şekilde bakmamıştı. Satine Tremblay uzaktan izleyip kınarken, bu görev her zaman bakıcılarıma ve kız kardeşime düşerdi. Elleri beklediğimden çok daha nazik. Gerçekten de, tepemdeki saçları ayırıp taç şeklinde örerken, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir zevk titremesi duyuyorum. "Saçların çok uzamış," diyor sertçe. "Eve döndüğümüzde bir kesim ayarlamalıyız."

Home.

Aynen böyle, o an kopuyor ve ben yenilgiyle gözlerimi kapatıyorum.

Bu konuşmayı yapmak istemiyor -gerçekten istemiyor- ama elbisemi uzatıp içine girmem için sivri çenesini salladığında, başka seçeneğimiz yokmuş gibi görünüyor. Tüm hatalarına rağmen annem çok uzun bir yol kat etti ve belki de tekrar gitmeden önce bazı cevapları hak ediyor

Bensiz. Çünkü -yeni durumumu kabul etmeyi seçse de seçmese de- bir daha asla eve dönemem. Requiem artık benim evim.

Requiem vampirler içindir.

Nasıl başlayacağımı bilemediğim için yutkunuyorum ve elbiseye bakıyorum. Koyu menekşe rengi ipekten dikilmiş elbisenin hacimli kolları omuzlarımdan düşüyor ve bileklerimde manşetlere doğru daralıyor. Korse korsajın önü kurdeleyle bağlanıyor ve kalçalarımın arasında V şeklinde bir açı yaparak gösterişli bir eteğe dönüşüyor. Tüm takım çok güzel.

Ama tabii ki çok güzel. Annem seçti.

Bir iç çekişe direnerek perdeyi arkaya katlıyorum ve ateşin yanındaki yumuşak koltukları işaret ediyorum. "Oturalım mı?"

"Mağarada planların olduğunu sanıyordum."

Bir başka büyük hapşırıkla, odada olduğumu yeni fark eden bir çift yavru kediye kenara itiyor. Bana ulaşmak için birbirlerini eziyorlar, ben de onlara acıyarak çömeliyor ve her birinin başını okşuyorum. "Onları başka bir yere taşımaya çalışacağım."

"Yapacak mısın?" Kaşları birbirine çarpıyor. "Ama onlardan hoşlanmıyor musun?"

"Elbette istiyorum, ama rahatsız olursan-"

"Neden sana böyle pençe atıyorlar?" diye soruyor aniden. "Neden miyavlıyorlar?"

Bir meselenin özünü görmezden gelmeye kararlı biri için, annemin doğrudan konuya girme konusunda esrarengiz bir yeteneği var. Ve sanırım başlangıç, her yer kadar iyi bir yer.

"Çünkü kediler ölümlerin koruyucusudur," diyorum ağır bir sesle, "ve ben bir Ölüm Geliniyim."

Keskin nefesi aramızda yankılanıyor.

Belki daha iyi bir evlat yalan söyledir. Belki annesini rahatlatır, onun kollarına atılır ve kavuşma anında ağlardı ama ben bunların hiçbirini yapamıyorum. Sadece bu şişman turuncu tekirin çenesini kaşıyabiliyorum. Bir isme ihtiyacı var - hepsinin var - ve annem devam etmemi beklerken dikkatle göğsündeki beyaz kalbe odaklanıyorum. *Toulouse*. Evet, *Toulouse*. Bunun adı *Toulouse* olacak.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra ağzı sabırsızlıkla inceliyor. "Eee? Bu yakışıklı lakabı açıklayacak mısın, açıklamayacak mısın?"

Hayır.

"Anne," diyorum sessizce ve bu kelime bir yalvarış. "Bilmek istediğini sanmıyorum."

"Ne istediğini bildiğini sanma," diye tersliyor.

Bunun üzerine göğsümde bir öfke kıvılcımı tutuşuyor ama kendime onun yas tuttuğunu söylüyorum. Kendime onun incindiğini söylüyorum.

"Nasıl istersen." Yavaşça nefes vererek bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırıyorum ve anında pişman oluyorum. Filippa ve ben yüzlerimizi annemizden miras aldık; eğer ikimiz siyah-beyaz iç içe geçmiş bebeklersek, bu kadın oyuncakçıdır ve bizi onun suretinden yontmuştur. "Morgane beni Filippa'nın tabutuna hapsettiğinde, Ölüm bana dokundu. Beni ayrı bir yere koydu ve hayatımı kurtardı. Onun sayesinde alemler arasındaki perdeden geçebiliyor ve ruhlarla konuşabiliyorum."

Dudakları dehşet içinde bükülüyor ama konuşmuyor. *Tabii ki konuşmaz.* Filippa'nın cesediyle geçirdiğim o kabus gibi iki hafta hakkında da hiç konuşmadık. Bir kez bile. La Mascarade de Crânes'den sonra Jean Luc beni ailemin yanına götürdü; annem ağlarken ve babam beyaz yüzüyle salonun penceresinden dışarı bakarken olanları anlattı. İkisi de gerekli soruların ötesinde bir şey sormadı -aklı *yerinde* mi? *Ne kadar çabuk iyileşecek?*

Kimse gördü mü?

Bilen var mı?

Sonunda konuşmak için ağzını açıyor ama sorusunu duyduktan sonra keşke konuşmasaydı diyorum. "Ölüm sana *dokundu* da ne demek? Hiç zarar görmedin mi?"

Garip bir gülme dürtüsü boğazımda düğümleniyor ve neredeyse ona teslim oluyorum. Neredeyse ıslak mermer zeminde öne doğru yığılıyorum ve annemin ayaklarının dibinde kahkahalarla sarsılıyorum. Çünkü *o* bile etrafımız vampirlerle çevriliyken ve Ölüm'ün vücut bulmuş halinden bahsederken böyle bir sorunun ne kadar saçma olduğunu anlamış olmalı. O bile cevabı biliyor olmalı.

Elbette, sorduğu soru ile kastettiği soru tamamen farklı şeylerdir.

Gülme isteğim geldiği gibi kayboluyor ve yavaşça ayağa kalkıyorum. "Bilmiyorum anne, kana susamış *ölümsüz* bir yaratık olarak yeniden uyanmadan önce bir kurban ayininde ölmeyi düşünür müydün, yoksa sadece Ölüm'ün erdemimi çalıp çalmadığını mı soruyorsun? Pip'in tabutunda bana tecavüz etmesinden mi korkuyorsun?"

Böylesine hassas bir konuyu yüksek sesle dile getirmeye cüret ettiğim için gözleri açılıyor ve tutarsızca bir şeyler geveliyor.

Benimle seks hakkında da hiç konuşmadı. Benimle Filippa'nın cinayeti hakkında hiç konuşmadı.

Şimdi ona bakıyorum, Peder Algernon'un yeraltı mezarlarından sonraki ilk ziyaretini hatırlarken alevler içimi yalıyor. *Ruhun yozlaşması*, diye fısıldamıştı aileme. *Çürük meyve*. Kabuslarım yüzünden şeytanlar tarafından ele geçirildiğimi düşünüyordu. Günahla lekelendiğimi düşünüyordu. Şeytan çıkarma ayini önerdiğinde annem onu anında reddetmiş olsa da, sık sık ona neden eve girmesine izin verdiğini merak ederdim. Önce bana yaklaşmış olsaydı, kutsal suyun asla bir tedavi olmadığını anlayabilirdi.

Ve şimdi, belki de bu konuşmayı yapmak için artık çok geç. "Uyumalısın," diyorum sertçe, odanın ortasındaki devasa yatağı işaret ederek. "Önünde uzun bir yolculuk var."

"Ama daha işimizi bitirmedik-"

"Var." Yavru kedilerin üzerinden atlayarak merdivenlerden kapıya doğru ilerliyorum. Lou koridorda Pasha ve Ivan'ı kışkırtıyor ve hayatımda hiç onlara katılmayı bu kadar çok istememiştim. Ancak elim kapı tokmağına değdiğinde tereddüt ediyorum ve son bir kez ona bakıyorum. Hâlâ ipek paravanın yanında duruyor, bana bakarken ağzı hafifçe aralanmış, anlaşılmaz bir şekilde kederli görünüyor. "Sabah Cesarine'e dönüş yolculuğunu ayarlaması için Michal'le konuşacağım. Buraya hiç gelmemeliydin anne."

Şaşırtıcı bir şekilde tartışmıyor ve aramızda uzanan esneyen sessizlikte kapı tokmağını çevirip çıkıyorum.

On Altıncı Bölüm

Peçedeki Yırtık

Lou'nun elinden tutup Michal'in çalışma odasına doğru çektiğimde Pasha ve Ivan'ın beni durdurmak için hiçbir şey yapmaması beni rahatlatıyor. Odessa'nın uyarısını pek önemsemiyor gibiler. Hatta nereye gittiğimizi söylediğimde yüzlerinde karanlık bir ifade belirliyor. "Peki o zaman," diyor Ivan, eğilerek ve koridorda onlara eşlik etmemi işaret ederek, "size engel olmak bize düşmez, matmazel. Elbette Odessa'yı terk etmeli ve kalede dolaşmalısınız."

Paşa aynı kibar alaycı tonda, "Ne de olsa siz bizden daha iyi bilirsiniz," der.

Onların soğuk gülümsemelerine kendi gülümsememle karşılık veriyorum.

Tavırları bana gayet uygun. Onları burada bırakmak için bir neden daha. "Aslında"-kırpıklarımı tatlı tatlı kırpıştırarak dirseğimi Lou'nunkine geçiriyorum-"Annemle kalmanı istiyorum. Sabaha kadar benim odamda kalacak."

Yüzlerindeki gülümseme kaybolur ve Ivan'ın çenesinde bir kas tüylenir. "Sana cevap vermiyoruz, humaine."

Sözde küçümsemeyi görmezden geliyorum.

"Ama Michal'e hesap veriyorsun ve Michal benim emrime amade olduğunu söyledi, bu da artık annemin de emrinde olduğun anlamına geliyor." Topuğumun üzerinde dönerek Lou'yu öne doğru çekiyorum ve Lou onların yüzündeki kuşkulu ifadeye gizlemediği bir neşeyle kıkırdıyor. Köşeyi dönerken omzumun üzerinden "Çayına limon atıyor," diye sesleniyorum. Pasha'ya ekliyorum, "Ve saçlarını toplamanı öneririm - bu şekilde hiç hoşuna gitmeyecek."

Michal'in çalışma odasının obsidyen kapılarına vardığımızda Lou hâlâ gülüyordu. "Odamıza dönmek için son şansımız," diyorum ona, yüzünü endişeyle inceleyerek.

"Bunu kaçırma şansım yok."

Kısa bir tereddütten sonra başımı sallayıp kapıları iterek açıyorum ama Michal bizi limanda bıraktıktan sonra nereye gittiyse, burası olmadığı açık. Kaşlarını çatarak antika dolabına doğru ilerliyorum, mum dumanı ve gül kokusu

Zemindeki kapağı tıklayarak açtığımda neredeyse beni devirecekti. Lou elinin tersini ağzına götürüp öksürürken o da kokuyu alıyor. *Ölüm.*

Evet, mağara kesinlikle onun adım attığı yer -muhtemelen Frederic'in canımı aldığı adacık. Lou Michal'in masasına dönüp bir şamdan kapıyor ve parmağının bir hareketiyle şamdanı yakmaya çalışıyor. Üç kez denemesi gerekiyor. "Burası hâlâ çok ürkütücü," diye fısıldıyor ve bıkkınlıkla başını sallıyor. "Lanet olası vampirler."

"Hazır mısın?"

Başını sallıyor ve söz konusu vampirlerden biri olarak yavaşça nefes veriyorum ve merdivenlerden ilk ben iniyorum. Örümcek ağları parmak uçlarımı taş duvarlar boyunca izlerken kaplıyor ve gerçekten Lou haklı. Michal bunları neden temizlemiyor ki? Böylesine elverişsiz koşullarda yaşamak hiçbir amaca hizmet edemez. Belki de sadece sessizlikten, gölgelerden, yerin altına doğru süzüldüğümüz nemli ve eski havadan kaynaklanıyor, ama yine de omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Kısık bir sesle, "Sence Odessa neden bu gece burada kalmamızı söyledi?" diye soruyorum.

Akan suyun sesi çok geçmeden Lou'nun nefes alışının yumuşak ritmine, kalbinin gümbürtüsüne katılıyor. Yakınlığımız açlıktan midemi bulandırsa da, zihnim anında ve dayanılmaz bir şekilde Michal'e, onun kanının güçlü tadına gidiyor ve odaklanabilmek için dişlerimi sıkıyorum. Lou bir an tereddüt ettikten sonra, "Bilmiyorum," diyor. "Gergin görünüyordu ama bu gece kalede gizlenen bir şey *varsa* bile bizimle ilgileniyor gibi görünmüyor."

Bu kale çok eski ve birçok kötü anısı var.

"Henüz değil, her neyse," diyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Henüz değil." Sonra, daha sessiz bir şekilde, "Gözlerin parlıyor."

de oldu. Her adımda, gözlerimdeki tuhaf gümüş ışık -ruhlar âleminde beni Ölümün Gelini olarak işaretleyen ışık- Michal'in yatak odasına giden yolu aydınlatarak daha parlaklaşıyor. Sıcaklık bizimle birlikte düşüyor. Hava inceliyor. Arkamda Lou'nun nefes alış veriş sıklığı, her nefes veriş sise dönüşüyor ve ilk kar taneleri karanlığın içinden süzülerek saçlarımıza konuyor. "Görebilecek miyim?" Lou soruyor. "Yırtık-?"

Ancak bir sonraki saniyede merdiven boşluğu Michal'in kavernöz odasına açılıyor ve beliren manzara karşısında sesi kesiliyor. Herhangi bir cevap

kendi dudaklarımda solmuş olabilir - çünkü doğa, öyle görünüyor ki, bunun yerine soruyu cevapladı.

Mağaranın karşısında, tam da adacığın bir zamanlar denizden yükseldiği yerde, devasa bir girdap dönmektedir.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Lou.

Kendini sabitlemek için kolumu tutuyor -sanki sahnenin gerçek olduğundan eminmiş gibi- ve birkaç dakika boyunca ikimiz de merdiven boşluğunun dibinde durup Frederic'in sihrinin bedelini seyretmekten başka bir şey yapamıyoruz. Hipnotik, yavaş hareket eden suyuyla belirgin bir şekilde uğursuz olan girdap, tüm mağaranın genişliğini dolduruyor. Koyu renkli su şeritleri mika benekli duvarlara doğru girdaplar oluşturuyor ve merkez üssünde deniz aşağı, aşağı, *aşağı* büyük bir uçuşuma, kara bir uçuşuma doğru girdaplar oluşturuyor. Şeytani ve her şeyi gören bir gözün gözbebeği gibi görünüyor.

Farkındalık boynumu diken diken ediyor.

"Bu ruhlar aleminden daha derinlere iniyor." Bu sözleri söylerken kendimi tuhaf hissediyorum; vücudumdaki tüm tüyler sanki enerjiyle çatırdıyormuş gibi diken diken oluyor. Gözlerim ıslık ıslık parlıyor. Odaklanırsam, neredeyse hafif kıkıltılar duyabiliyor, girdabın derinliklerinden yayılan hafif sıcaklığı *hissedebiliyorum*. Gerçekten de, kar taneleri mağaranın her yerine düşse de, suyun birkaç metre üzerinde eriyorlar. Ve içimde dolaşan hissi tanıyorum. Daha önce bir kez hissetmişim.

Lou hiçbir şey söylemiyor, sadece yuvarlak gözlerle bana bakıyor.

"Frederic boğazımı kestikten sonra, herkesin üzerinde gezindim ve bu altın ıslık belirdi. Beni çağırdı." Kendimi konuşurken duysam da, sesim çok uzaklardan, sanki suyun derinliklerinden geliyor gibi, girdabın gözlerine bakarken. "Mila da oradaydı. Bana her ruhun hayaletler gibi ruhlar âleminde kalmayı seçmediğini söyledi. Bazı ruhların devam etmeyi seçtiğini söyledi."

Lou şimdi daha da solgun görünüyor, neredeyse kansız. "Nereye gidiyorlar?" diye fısıldıyor.

"Şuradan sanırım." Girdabı işaret ediyorum, kolumun sanki başka birine aitmiş gibi hareket etmesini izliyorum. "Ötesinde ne varsa ona. Frederic perdeyi yırtarak açtı."

Bu yabancılik hissi burada durduğum süre uzadıkça yoğunlaşıyor - suya dokunmak için güçlü bir dürtü gibi - ve çok geçmeden dizlerim iznim olmadan bükülüyor. Elimi en yakın dalgalanmaya doğru uzattığımda Lou telaşla bileğimi tutuyor. "Bence bunu yapmamalısın."

Sözlerini keskin, metalik bir koku noktılıyor. Çakmak taşının çıraya çarpması gibi, düşüncelerim anında keskinleşiyor ve bakışlarım burnunun yeniden kanamaya başladığı yere kayıyor. "Lou?" Aniden bastıran açlık hissini görmezden gelerek, onu sabitlemek için ayağa kalkıyorum. "Gitmemiz gerekiyor. Bu kadar yakın olmamalısın."

"Bu bir şey değil." Sesi zayıf, tekrar sallanıyor, yüzündeki kanı siliyor ve şaşkınlıkla bakıyor. "Yine de biraz utanç verici olmaya başladı. Vampirlerin önünde kanamaya devam edemem." Onu uzaklaştırmak için hamle yaptığımda parmakları kolumu sıkıca kavlıyor. "Hayır, Célie. Duvağı onarmaya geldin. Bunu yapana kadar gitmiyoruz."

"Tamir edip bile bilmiyorum ve sen-"

"Umarım *iyi* demek üzere değildir." Dimitri merdivenlerden bize doğru geliyor, elleri gece yarısı kadife takım elbisesinin ceplerinde. Narenciye sabunuyla yeni yıkanmış nemli saçlarından bir tutam alına düşerken kaşlarını çatarak bize bakıyor. "Çünkü bu şimdiye kadar söylenmiş en büyük yalan olurdu." Çenesini girdaba doğru salladı. "Bu şey onu hasta ediyor - tüm *koridoru* hasta ediyor, gerçekten, eğer tüm bu kan ve ölü şeyler bir gösterge ise. Üst kattaki koridorda bir *kurtçuğun* üzerine bastım-"

"Yani"-Lou ürperiyor-" zamankinden daha fazla kan ve ölü şeyler, o zaman." Dimitri ona sırtıyor. "Arsız bir şeysin. Bunu sevdim."

Dilimin ucuna bir düzine soru gelse de hepsini bir kenara itiyorum, bunun yerine kollarımı Lou'nun omuzlarından geçirip onu suyun kenarından uzaklaştırıyorum. Beni rahatlatacak şekilde, bana karşı koymuyor ve girdaptan uzaklaşmak burnundan akan kanı durdurmuş gibi görünüyor. Daha şanslıyım, kanın görüntüsü ve kokusu Dimitri'yi pek etkilememiş gibi görünüyor ve tecrübelerime dayanarak La Dame des Sorcières'in kanının görüntüsü ve kokusunun dünyadaki en baştan çıkarıcı şeylerden biri olduğunu biliyorum. Lou'yu Michal'in yatağına yatırırken gözlerim hâlâ şüpheyle kısıp. "Sana ne oldu Dimitri? Cadılar Bayramı arifesinden sonra nereye gittin?"

Girdabı işaret etmeden önce derin bir iç çekiyor - mağara duvarlarından aşağı damlayan ve aslında su olmayan karanlık suyu. "Şu anda yapmamız gereken konuşma gerçekten bu mu?"

"Öyle."

"O zaman sanırım onu almalıyız -gerçekten de anlatacak pek bir şey yok." Öne doğru yürüyüp Michal'in yatağının direğine yaslanıyor ve başını mağara duvarındaki bir girintiye doğru eğiyor. Bir insan olarak burayı hiç fark etmemiştim, muhtemelen kapıyı kaplayan siyah kadife, duvarla mükemmel bir uyum sağladığı için.

Gölge. "Michal çarşafalarını orada tutuyor. Bulmak çok zor olmasa gerek. Kuzenim çok *temizdir*."

Lou tekrar, "İyiyim," diye mırıldanıyor, yastıklara yaslanırken gözleri dalgın dalgın kapanıyor. "Sadece biraz başım dönüyor."

"Emin misin?" Başını salladığında, Dimitri'ye dönmeden önce Michal'in yatağının kenarına, onun yanına tünüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, herkes sana temiz görünüyor olmalı. Son beş yüz yıldır bir istifçinin ininde yaşıyorsun."

Başını oymalı maun ağacına yaslıyor ve bir süre beni düşünüyor. Sonra- "Hepsini attım."

"Ne?"

Ciddi bir baş hareketiyle, "Mağaradan ayrıldıktan sonra Frederic ve kız kardeşini yakaladım" diyor -göğsüm buz kesiyor- "Filippa'yı iyileştirirsem kana susamışlığımı tedavi edeceğine söz verdi. Belli ki aklındaki planı fark etmemiştim ve açıkladığı anda reddettim."

"Beni öldürmeni istedi," diye tahmin ediyorum.

Tekrar başını sallıyor, bu sefer kısık sesle. "Onun sefil varlığına o anda son vermeliydim ama önce grimoire'una ihtiyacım vardı. Hasta herif onu kıskançlıkla korudu, sürekli sakladı, Filippa'nın dokunmasına bile izin vermedi." Tiksintiyle başını sallıyor. "Onlarla birlikte kaldığım için kendimle gurur duymuyorum. Yaptıklarına göz yumamam ama ayrıldığım günden beri hepimize geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyorum."

"İşte bu yüzden avcılar ona saldırdığında Michal'e yardım ettin," diyorum kurnazca.

"Bunu hak ediyorum." Tekrar iç çektiğinde, sesi öncekinden daha yumuşak. Yenilmiş. "Elbette bunu hak ediyorum, ama ... hayır, Célie. İnanması senin için ne kadar zor da, Michal ve ben bir zamanlar kardeş gibiydik. Şimdi ne olursak olalım, onun boynunda bir balta görmek istemiyorum. *Bu* yüzden ona yardım ettim."

Yatakta yanıma oturmak için hareket ediyor, öne doğru eğilerek ön kollarını dizlerine dayıyor. Başparmağını avucuna sürüyor. Tekrar yukarı baktığında gözleri kederli. Samimi. Ve neredeyse ona inanıyorum -inanmak istiyorum- şöyle diyor: "Ölümündeki rolümden dolayı ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem. Vampir olmak istemediğini, vampir olmayı *hak etmediğini* biliyorum ve bu pişmanlığı sonsuz hayatımın sonuna kadar yanımda taşıyacağım."

Ona inanmayı çok istiyorum.

"Değildi-" Kelimeleri yutkunarak söylüyorum, sesim fısıltıya dönüşüyor. "Hepsi senin hatan değildi, sanırım."

Bu kabulün bana neye mal olduğunu anladığında gözlerindeki gölgeler derinleşiyor. Acı bir gülümsemenin hayaleti ile bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına çekiyor. "Sen hepimizin en iyisisin, Célie ve bunu hep söyledim - Requiem için çok tatlısın."

Bunlar benimle konuştuğu ilk kelimeler arasındaydı. *Requiem'de tatlı yaratıkların ömrü uzun olmaz.*

Ve haklıydı.

Göğsüm duygularla daralıyor ve aniden artık ona bakamıyorum. Boğazımdaki yumruyu temizlemek bir anımı daha alıyor. "Grimoire'u çalabildin mi?" Sonunda soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Değildim." "O

zaman nasıl-?"

"Kız kardeşin bir tedavi buldu."

"Öyle mi yaptı?" Dikkatim bıçak gibi keskinleşiyor ve telaşla başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Nasıl? Ne tedavisi?"

"Ah." Beni bırakıyor, avuçlarının üzerine yaslanıp tavana bakarken gülümsemesi hâlâ biraz buruk. "Sonunda bu küçük tıkanma noktasına ulaşabileceğimizi düşünmüştüm ama asla söylemeyeceğime dair bir söz verdim. Buna sadık kalmaya niyetliyim."

Yanımda Lou'nun gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ona ters ters bakıyor. "Bu bir cevap değil."

Sırtışı keskinleşiyor. "Asıl mesele de bu zaten."

"Eğer sana nasıl güvenebiliriz-"

"Yapamazsın," diyor basitçe. "Ama gerçekçi olalım, olur mu? Cadılar Bayramı arifesinde yaptıklarından sonra güveninizi tam olarak kazanacak hiçbir şey söyleyemem, hiçbir kanıt sunamam. Ne yazık ki bunu biliyorum. Bunu kabul ediyorum. Ve tek yapabileceğim söz vermek" -ayağa kalktı, ikimizle de dikkatli bir göz teması kurdu- "iyileşme sürecim boyunca kimseye zarar gelmedi. Bana inanmayı ya da inanmamayı seçebilirsiniz ve kararınızı değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ancak ..."

Kollarını iki yana açarak göğsünü, dişlerini ve hararetle bir ışıkla parlayan gözlerini işaret ediyor. "Sadece bana *bak*, Célie. Kendi dönüşümümünden bu yana hiç böyle hissetmemiştim, hiç bu kadar *rahat* hissetmemiştim. Bunun mucizesini anlıyor musun? *Rahatlamayı* anlıyor musun?" Sonra Lou'ya döner. "Şimdi senin yanında oturabiliyorum, bir insan, en güçlü

Dünyada cadı olmak ve sizi öldürmenin bir düzine farklı yolunu hayal etmeden sohbet etmek eşi benzeri görülmemiş bir şey. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Bin yılı aşkın vampirlik hayatımda hiç böyle bir *özgürlüğe* sahip olmamıştım. İyileştim. Bir bütünüm. Ve asla eski halime dönmeyeceğim." Sonra elimi tuttu. Sıkıca sıkı. "Eğer *bir şeye* inanmak istiyorsan, lütfen Célie, bu o olsun."

Lou omzunun üzerinden gözlerime bakıyor, gözleri hiçbir şey söylemiyor. Beni kendi kararımı vermem için bıraktı.

Sözleri çok güzel ve kulağa samimi geliyor... ama ben her zaman Dimitri'ye inanmak istedim. Sorun hep buydu.

Dikkatimi girdaba vererek, "Bunu nasıl düzeltebiliriz?" diye soruyorum.

Lou oturmak için çabalarken Dimitri elini tutar ve onu bir hışımla ayağa kaldırır. Dudakları seğiriyor. "Bence asıl soru bunu nasıl düzelteceğin, Célie. Girdap bir semptom, tıpkı diğer her şey gibi. Asıl hastalık peçe."

Sanki konuşmamızı hissetmiş gibi, girdap tepki olarak kötücül bir şekilde yer değiştiriyor - hafif kahkahalar aniden kayboluyor, yumuşak sıcaklık buza dönüşüyor - ve birkaç şişmiş uzuv, akıntısından kurtulmak için umutsuzca suyun yüzeyine doğru itiliyor. Onlara dehşet içinde bakıyorum.

Bir kol.

Bir dirsek.

Bir ayak.

"Hortlaklar," diye fısıldıyor Lou.

Dimitri tiksintiyle yüzünü buruşturuyor, ben de onları görünce neredeyse öğüreceğim; büyü gemilerini harap ettiğinde adanın etrafında can veren tüm denizcileri. Cesetleri akıntıda bir, iki kez sallanıyor, sonra girdap şiddetle kabarıp onları bir kez daha yutuyor. İğrenç rahatlamama rağmen, bu kavranamayacak kadar acımasız bir işkence gibi görünüyor: boğulmak, ölmek, görünmez bir el tarafından ölümden sürüklenmek ve sonra tekrar boğulmak. Biz perdeyi onarana kadar onların kaderi bu; bu görev *tehlikeli* bir şekilde bana düştü.

"Sadece dene, Célie." Lou titreyen parmaklarıyla elime dokunuyor. "Hepimizin yapabileceği tek şey bu."

Sessizce başımı sallıyorum -korkumu, kuşkumu görmesine izin vermemeye kararlıyım- girdabın ötesine bakmaya çalışıyorum. Tüm mağara bir serap gibi dalgalanarak parlayana kadar acıma, öfkeme ve Dimitri'ye olan *umuduma* odaklanıyorum. Ve ancak o zaman verdiğimiz zararın boyutlarını fark ediyorum. Çünkü perdeyi artık göremiyorum. *Hissediyorum*, evet. *Hissediyorum*. Kesilmiş kenarlar

bir araya getirmem için tam *burada* olmalılar, ancak değiller, bu da şu anlama geliyor olmalı ...

Yavaşça geriye doğru bir adım atıyorum, gözlerim kavernöz tavanı, duvarları, hatta ötesindeki okyanusu ararken genişliyor.

Hiçbir şey.

Bu farkındalık, Ölüm'ün kendi elinden fırlattığı bir buz parçası gibi göğsüme saplanıyor: *Filippa'yı benden çaldığında perdeyi yırttı, bu sefer kalıcı bir delik açtı. Arkanda bıraktığın küçük kesikler gibi değil.*

Küçük kesikler.

Neden bunun basit olacağını düşündüm? Aksini gösteren bu kadar feci kanıttan sonra, neden Ölüm'ün kendini bir çatlaktan geçireceğini, belki de geniş omuzlarını sığdırmak için büküp büküp kamburlaştıracağını düşündüm? Hayır, bu yırtık -Frederic'in yırtığı, *benim* yırtığı- tüm mağarayı, belki de tüm kaleyi kaplıyor olmalıydı ve göremediğim ya da dokunamadığım bir şeyi nasıl onarabilirdim ki? "Yapabileceğimi sanmıyorum," diye nefes alıyorum dehşet içinde. Dehşet içinde.

"Elbette yapabilirsin," diyor Lou sertçe. "Sadece tekrar denemelisin."

Dimitri ve ben onu merdivenlerden yukarı çekerken o ayağa kalkmaya çalışıyor ve başaramıyor, arkamızda ise girdap kabarıyor. Bir düzine hortlak daha onunla birlikte yüzeye çıkıyor. Girdabın derinliklerinde çırpınıyorlar ve ben başımı salladığımı hissediyorum, hiçbirine inanmadan konuştuğumu duyuyorum. "Belki de başka bir şey yapmadan önce Michal'la konuşmalıyız. Fikirleri olduğunu söyledi."

Ancak bir kemanın uzaktan gelen akorları ve kristalin hafif şingirtısı merdiven boşluğundan bize doğru süzülürken sesim uzaklaşıyor. Başımı eğip merakla dinliyorum. Yumuşak sesler çok geçmeden eğlenceye katılıyor. Mırıldanan bir kahkaha. Tuhaf bir şangırtı, başka bir enstrüman olabilecek metalik bir uyumsuzluk. su akıntısından, yukarıdaki toprak ve taştan daha fazlasını ayırt edemesem de, neredeyse bir parti gibi geliyor.

Sonra biri çığlık atar.

On Yedinci Bölüm

Bir Siyah Soirée

Lou'nun koluna girerek merdivenlerden çıkıp antika dolabına doğru koşuyorum ama Dimitri bizi Michal'in çalışma odasının kapısında yakalıyor. "Her ne planlıyorsanız, ben olsam tekrar düşünürdüm. Requiem'de çılgınlıkların peşinden gitmek asla iyi bir fikir değildir."

"Ama birileri zarar görebilir."

"Peki ya *sen*? Senin güvenli bir şekilde odana kapanmış olman gerekmiyor mu?"

Dirseğimi tuttuğu yerden çekerek ona şüpheyile bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

O cevap vermeden Lou araya girer. "Belki de Odessa haklıydı, Célie. Belki de odanıza dönmeliyiz."

Ama *bu* Lou'ya hiç benzemiyor. Bir kavgadan asla saklanmaz, mağarada geçirdiğimiz zamandan dolayı solgun ve zayıfken bile. Endişeyle elimi hızlıca alnına götürüyorum ama aramızdaki sıcaklık farkı böyle bir yöntemin etkili olabilmesi için çok fazla. Ellerimi savuşturuyor ve gözlerini deviriyor. "Bence *her şeyin* ışığında, belki de vampir istilasına uğramış bir kalede kan donduran bir çılgılığın peşinden gitmemeliyiz. İşler kötü giderse, şu anda pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de öyle," diye onaylıyor Dimitri çabucak ve neden yokken.

Elimi bırakarak kaşlarımı çatıyorum. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Dimitri alay eder. "Kan donduran bir çılgılık yeterli değil mi?"

"Hayır, değil ve bir kez daha söylüyorum, bu bir cevap değil." Şimdi daha da kararlı bir şekilde yanından geçip Lou'nun elini tutuyorum ve onu doğru kanadına doğru çekiyorum. "Ama haklısın, muhtemelen odamıza geri dönmelisin. Araştırmadan önce sana eşlik edeceğim."

"Oh, hayır," diye itiraz ediyor Lou, topuklarını sıkarak. "Beni annenle bırakmayacaksın."

"Ama eğer korkuyorsan-"

"*Korktuğumu* hiç söylemedim, ama söylemiş olsam bile, asla bunun için yeterince korkmayacağım." Burnundaki son kanı da silerek omuzlarını dikleştiriyor ve yardım almadan önümde yürüyor. Şimdi tereddüt *ediyorum*, bakışlarımı o kırmızı lekeden ayırıyorum ve boğazımdaki donuk ağrıya karşı yutkunuyorum. Yakında yemek yemem gerekecek ama bunu nasıl yapacağımı, daha doğrusu *kimden* alacağımı hâlâ bilmiyorum. Belki Michal dönene kadar Odessa bana yardım edebilir.

Onu düşününce midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor.

Kemanın hafif akorları burada daha yüksek, mırıldanan sesler de öyle. Belli ki birileri bu gece bir suareye ev sahipliği yapıyor ve şatonun hanımı olarak Odessa'nın bundan haberdar olacağını düşünmeden edemiyorum. Aynı şekilde, ne Lou ne de ben söz konusu suareye davet edilmediğimiz için, sadece bizi orada istemediğini varsayabilirim. Bu düşünce olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Requiem'in vampirleri benden nefret ettiklerini açıkça belirtmiş olsalar da - ve bu hisler karşılıklı olsa da - artık onlardan biriyim. Gidecek başka yerim yok.

Birdenbire zihnimde Pasha ve Ivan'ın sırtışları, alaycı ve memnun ifadeleri beliriyor. *Biliyorlardı*, içimde iğrenç bir burkulmayla fark ediyorum. *Bu her neyse, ona davet edilmediğimi biliyorlardı*.

Odessa'nın odamda kalmam için beni uyarmasının gerçek nedeni bu gece mi?

Dimitri neden oraya dönmemde ısrar ediyor?

Benden utanıyorlar mı?

"Seni vazgeçirmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?" Dimitri sessizce soruyor. Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Lou'nun köşede kayboluşunu izlerken, kahkahalarla birlikte o tuhaf şangırtı sesi de yükseliyor. "Peki, Célie. Bu gece ne görürsen gör, müdahale etmeyeceğine söz ver."

Onunla alay ediyorum, omuzlarımı dikleştirip Lou'nun peşinden yürümeye başladım bile. "Böyle bir şey için asla söz veremem ve gerekirse kesinlikle müdahale *edeceğim*." Çünkü sonuçta vampirlerin benden hoşlanmaması, Odessa'nın beni dışlamış olması çok da önemli değil.

Eğer bu kalede birine zarar veriyorlarsa, onları durduracağım.

Gürültüyü kalenin kuzey kanadına kadar takip ediyoruz ve maskeli balonun yaldızlı salonundan çok daha küçük ve karanlık bir salonun kapısının önünde sürünerek duruyoruz. Elbette, içeride bir düzine ya da daha fazla vampir kaynaşıyor. Mum ışıkları güzel yüzlerinde, zarif ellerindeki kristal kadehlerde, kemerli tavana asılı tek bir avizeden titriyor ve mermer yerine abanoz ağacı her şeyi kaplıyor.

Parke zeminler, panelli duvarlar ve ozanların galerisi. Kemancı dörtlüsü konukların yumuşak tıslamalarını ve alaylarını gizleyemiyor.

Çünkü salonun ortasında demir bir kafese hapsedilmiş bir hortlak çığlık atıyor ve kendisini tutsak edenlere pençe atıyor.

Lou keskin bir nefes alıyor ve zavallı yarattığı fark ettiğinde dirseğini tutuyor.

Birisi yüzüne bir kadeh kan fırlatmış; sıvı, iskelet yanaklarından ürkütücü kırmızı gözyaşları halinde damlarken, üç vampir gülüyor ve onu bir mızrakla yemiyor. Hayır. Öfke iplikçikleri boğazımı yalıyor. Mızrakla *işkence etmek*.

Ona işkence ediyorlar.

Lou da aynı şeyi fark etmiş gibi kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ya da belki de durumun önemini benden önce kavıyor. Belki de hortlağın bileğine bağlanmış yeşil kurdeleyi, sırtına tutturulmuş parçalanmış kelebek kanatlarını fark etti, çünkü bir saniye sonra beni kapının yanındaki gölgeli oyuğa itti. Yine de konuşmaya cesaret edemedi. Hiçbirimiz konuşmuyoruz; belli belirsiz hastalıklı bir ifadeyle peşimizden gelen Dimitri bile. *Bir şeyler yap!* Ona ağzımı açıyorum ve Lou dikkatle başını sallıyor.

Yüzünü ekşiterek, bizi bir vazo arkasına diz çökmeye zorluyor. *Ne gibi?*

O da çömelirken bir düzine göz bize doğru kayıyor ama ilginç bir şekilde diğer vampirler de aynı derecede sessiz kalıyor. Bunun yerine gülümsüyorlar.

Ensemdeki tüyleri kaldıran uzun, keskin gülümsemeler.

Hortlağı benim gibi giydirmişler.

Bu düşünce kesinlikle dehşet uyandırmalı. Korku uyandırmalı. Vampirler doğaları gereği acımasızdır, evet, ama böylesi bir acımasızlık olağan şiddetin sınırlarını aşar - sadece bir mesaj vermek için çaresiz bir yarattığı tuzağa düşürüp ona eziyet etmeleri sadistçedir. Bu *şeytani*. Ancak başka bir vampir hortlağın kanatlarını yakaladığında, arkadaşının onu bıçaklaması vücudunu parmaklıklara doğru salladığında, görüşüm dehşetle değil, öfkeyle bulutlanıyor. Çünkü *bu*, bir vampirin gerçeği.

Güzel değiller ve medeni de değiller.

Ve onları incitmek istiyorum. Tüm bedenim bu dürtüyle titriyor. Kristal flütlerini parçalamak ve soğuk gülümsemelerini, daha soğuk gözlerini pençelemek istiyorum. Şimdiye kadar hissettiklerimden daha güçlü bir kinle, bu çektirdikleri acıyı onlara da çektirmek istiyorum. Eğer Lou kolumu sıkıca tutmasaydı,

Doğruca kafese gider ve onu herkesin üzerine salarım. Kan banyosunun tadını çıkarırdım ve-

Ve bu iğrenç düşünce ayaklarımı sabit tutmaya, gözlerimi Michal'i aramak için salonda gezdirmeye yetiyor. Çünkü bu suareye hızlı bir son verebilecek biri varsa, o da Michal'dir.

Yine de gümüş saçlara dair hiçbir belirti ortaya çıkmıyor ve bakışlarım tekrar hortlağa kayarken Michal'in burada olamayacağını anlıyorum. Katilimcılar zavallı yaratığı benim gibi giydirmemiş *olsalardı* bile, böyle bir şeyi asla onaylamazdı. Hayır. Odessa'ya dönmeden önce odaya son bir kez daha bakıyorum ama o da yok gibi görünüyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ve bakışlarımı kararlılıkla kaçıran Dimitri'ye bakıyorum.

Lou ve beni konuk listesinden çıkarmaya kararlı biri için kız kardeşinin burada olması gerekmez miydi? Tabii onun da bu korkunç suareden haberi yoksa. Belki de vampirlerin Cadılar Bayramı arifesinden sonra dönmeme içerleyeceklerinden şüphelenmiştir ve nezaketen saklanmam konusunda beni uyarmıştır. Hem kim bu vampirler? Onlar da kalede mi yaşıyor? Belki uzaktan akrabadırlar, ya da-

Lou kaburgalarımı dürtüyor, tavanı işaret ediyor ve söyleyebileceğim tüm bahaneler bir duman bulutu içinde kayboluyor. Çünkü onlar.

Odessa ve Michal.

Buradalar.

Galerinin korkuluklarının arkasında yarı gizli bir şekilde, hortlak kafesinden parmaklıkları koparmaya çalışırken aşağıdaki sahneden tamamen habersiz -tamamen kayıtsız- hararetli bir tartışmaya kilitlenmiş duruyorlar. Onlara inanamayarak bakıyorum; zihnim, değer verdiğim iki insanın varlıklarında böylesi bir zalimliği nasıl görmezden gelebildiklerini uzlaştırmaya çalışıyor.

Michal bir keresinde bana, *Yannick'i dizginlemek benim işim değil*, .

Aptalca, onun bir şekilde *değişmiş* olabileceğini düşündüm, çünkü o tabutta saçlarımı okşayan Michal, mağarada hayatını tehlikeye atan Michal, bu Michal olamazdı. Odessa'ya doğru bakarken gözleri ışıltılı yarıklara dönüşüyor. "Eğer kimliklerini açıklamazsan kuzen, tüm bu odanın kanı senin ellerine bulaşacak. İstedğin bu mu? Bir katliam mı?"

Odessa başını geriye atıp gülerek karşılık verir, ama sesi neşeden yoksundur. "Bu insanları önemsiyormuş gibi davranmak ne kadar zengin bir davranış. Şimdi izin ver

Bu *sefer*. Kimse kaleye bir hortlak getirmedi. Kaynaklarıma göre, içeri girmenin yolunu kendi kendine bulmuş ve biri nereye giderse diğerleri de onu takip edecektir. Bu gerçek bir tehdittir. Eğer bunun üzerine gitmezsek, kurdele ve peri kanatlarından çok daha büyük sorunlarımız olacak-"

"Kelebek kanatları," diye hırlıyor.

Ne hakkında, daha doğrusu *kim* hakkında konuştuklarını anladığımda gözlerim açılıyor.

Lou'nun tırnakları şimdi ön kolumu ısırıyor. Bir parmağını dudaklarına götürüyor, ayağa kalkmak için hamle yaptığımda başını sallıyor, turkuaz gözleri kocaman ve çilleri sapsarı. Dimitri bile omzuma engelleyici bir el koyuyor. Onların tepkileri karşısında ağzım garip bir şekilde kuruyor. Çünkü Michal ve Odessa'dan korkacak bir şeyimiz yok, yani bu odadaki hiç kimseden korkacak bir şeyimiz yok. Yapmaları gereken tek şey, her ne ise bunu durdurmak ve Hortlak'ı serbest bırakmak. Ya da belki *serbest bırakmamaları* ama-

Çok yaklaşan bir vampire dişlerini geçiriyor ve diğerleri alay ediyor, yer değiştiriyor, bana açıklanamaz bir şekilde Cadılar Bayramı arifesinde oluşturdukları kafesi hatırlatacak şekilde volta atıyorlar. Bir hortlağı değil ama diğer vampirleri tuzağa düşürüp parçalara ayırdıkları bir kafes. Juliet'in çığlıkları kulaklarımda çınlıyor.

Ve şimdi birden fazla çift göz galeride geziniyor, krallarının her hareketini takip ediyor.

"Michal." Adını dişlerinin arasından tıslayarak söyleyen Odessa, izleyicilerden ya da onun gözlerindeki hain ışıktan kaçmıyor. Bunun yerine daha da yaklaşıyor. "Durumumuzun ne kadar tehlikeli hale geldiğinin farkında olduğunu sanmıyorum, bu yüzden açıkça ifade etmeme izin ver: eğer bu adayı sen korumazsan, başkası koruyacak."

Tehdidi onu sadece eğlendiriyor gibi görünüyor.

"Öyle mi?" diye soruyor ipek gibi, kaşlarını kaldırarak ve ben boynumu eğip Dimitri'ye bakıyorum, sessizce müdahale etmesi için yalvarıyorum. Neden müdahale *etmedi*? Ne de olsa bu onun kuzeni, kız kardeşi, *ailesi*. "Bu sen misin?"

Michal'in sesi hafif kalsa da, duruşu kelimelerle birlikte kararıyor, ağır ve tanımlanamaz bir güç duygusuyla titreşiyor gibi görünüyor. Varlık. Odessa'ya yaklaştığında, sanki o da ağırlığını hissediyormuş gibi hafifçe irkiliyor. "Sen açıkça konuştun Odessa, izin ver ben de açık konuşayım: *Ben* Requiem'in kralıyım ve karanlık ikimizi de ele geçirene kadar bu adayı savunacağım. Yöntemlerimi kabul etmiyorsanız, gidebilirsiniz - gidebilirsiniz - ama şunu bilin ki -" Siyah gözleri aşağıdaki hortlağa, vampirlere kayıyor.

izlerler. Onlar beklerken. "Bunu kimin yaptığını öğrendiğimde seni bulacağım ve sevdiklerinin kemiklerinden bir kazık oydurup kalbine saplayacağım."

Boğazımda safra birikiyor.

Böyle şeyler söylememeli. Bu odanın havası, Cadılar Bayramı arifesindeki havadan farklı. Bıçak sırtında gibi ve Odessa Michal'in önüne geçip korkulukların üzerine çıkarak aşağıdaki odayı görmesini engellediğinde tedirginliğim daha da artıyor.

Ancak bulunduğum noktadan onu hâlâ görebiliyorum.

Ben de onu görebiliyorum.

Dimitri. Ona sessizce, çaresizce yalvarıyorum ama o yüzünü benden çeviriyor. Parmakları omzumda sıkılaşıyor.

"Birçoğunun zararına olacak şekilde bir kişinin çıkarına hareket edemeyiz ve aklımızı *kaybedemeyiz*." Odessa meydan okurcasına çenesini kaldırıyor ve tekrar konuştuğunda gözlerinin arkasında öfkeden çok daha karanlık bir duygu beliriyor. Çok daha ölümcül bir duygu. "Aksi takdirde, beni neden kendi aileni bulmak yerine Cesarine'deki bir cadının evine gönderdiğin sorgulanabilir. Öz *kardeşimi*." Acı bir duraklama. "Dimitri bizi Cesarine'de bulmasaydı, onu hiç arar mıydın?"

Dimitri'nin tutuşu artık acı veriyor. Yine de sözünü kesmiyor, Odessa ve Michal göz göze geldiklerinde bile.

O tek bakışta, aralarında söylenmemiş bir şey geçiyor - karanlık bir anlayış - ama takip edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde kayboluyor. "Öldüğünü sanmıştım," diyor Michal, umursamaz bir omuz kaldırarak. "Ne yazık ki o kadar şanslı olamadık."

Odessa sanki ona vurmuş gibi geri çekilir.

Yanımda Lou bir iniltiyi bastırırken birkaç vampir öfkeyle tıslıyor. Daha da kötüsü, içlerinden biri kadehindeki kanı havaya fırlatıyor ve kan muhteşem bir kavis çizerek galeriye doğru yükseliyor, Odessa'yı ıskalıyor ve Michal'in cilalı botlarına sıçırıyor. Michal kana bakarken oda keskin ve ürkek bir nefes alıyor.

Michal, hayır.

Ancak benim sessiz yakarışımı duymuyor ve saldırdığında kimse onu durduracak kadar hızlı hareket ed. Galeriden çıkıp elini saldırgan vampirin boğazına götürüyor ve vampirin gözleri şişene kadar sıkıyor. Vücudumdaki her tüy ayağa kalkıyor ve sezgilerim Michal'in tepkisi karşısında çılgılık atıyor - sadece şiddet değil, aynı zamanda bir şey

Başka bir şey, göremediğim ya da açıklayamadığım kritik bir şey. Sadece *hissedebiliyorum*. Tüm bu durum hiç mantıklı değil. Ait değil, *uymuyor* ve Michal daha birkaç saat önce kuzenini savunmadı mı? Odessa'yı onunla konuşmaya, açıklamasını dinlemeye teşvik etmedi mi? *Şimdi farklı görünüyor*, dedi ona. *Daha iyi görünüyor*.

Yine de bu tuhaf yanlışlık hissi yayılırken, odadaki atmosfer yeniden değişir. Otların arasında bir yılan gibi kıvrılmaktadır ve Michal henüz tehlikenin farkına varmamıştır.

Hâlâ adamın boğazını yavaşça sıkıyor. Çok yavaş. "Kendini unutuyorsun, Léandre."

"Bunu hemen durdurun." Odessa onun arkasında belirdiğinde, gözlerindeki parlayan ışığı tanıyamıyorum. *Yanlış!* Zihnim bu kelimeyi haykırıyor ve bu iş yeterince ileri gitti. Biri harekete geçmeli. Ancak bu sefer ayağa kalkmak için hareket ettiğimde, büyüünün keskin kokusu etrafımı sarıyor ve beni hapsediyor. Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. *Neler oluyor?* Lou'ya öfkeli bir suçlamayla bakmama rağmen, o sadece başını sallıyor ve duvardan aşağı kayarken bilincine tutunuyor. Odessa, "Kes şunu *artık*. Kendini unutan sensin Michal, o değil."

Vampir boğulur ve Michal'in elini pençeler. "Öyle mi?" diye soruyor sessizce.

"Gerçekten göremiyor musun?" Odessa kollarını açarak hem sıçrayan vampiri hem de yer değiştiren kalabalığı içine alıyor. "Önceliklerin açıkça değişti-"

Bunun üzerine hırladı. "Bunun için Célie'yi suçlama."

"Ah, bu sen bir *insana* aşık olmadan çok önce başladı." Sonuncusunu hakaret olarak söylüyor ve ben de Lou'nun büyüüne karşı mücadele etmeyi bir anlığına bırakıyorum. "Bu Mila'nın öldürülmesiyle başladı. Yüzyıllar boyunca bu ada bizim en kıskançlıkla korunan sırrımız oldu ama senin yüzünden - bu kadınlara olan *saplantın* yüzünden - dünya bizi buldu. Avcılar gelecek. Belki bugün değil, belki yarın değil, ama eninde sonunda cesaretlerini toplayacaklar. Gümüşlerini ve nefretlerini getirecekler ve gelecekler." Bunu takip eden gergin sessizlikte, hortlak saldırır, en yakındaki vampiri gafil avlar ve iskelet parmaklarını bileğine batırır. Kolunu kırmadan önce acı içinde tıslıyor. Odessa'nın dudağı kıvrılıyor. "Ve hortlaklar zaten burada."

Michal başını eğip onu düşünüyor. Hepsini düşünüyor.

Çaresizce çırpınmaya devam ediyorum, Lou'ya beni bırakması için gözlerimle yalvarıyorum. Dimitri'ye yalvarıyorum. Çünkü Odessa'nın söylediklerinin hepsi doğru değil. Ona doğru olmadığını *söyledim*. Haydutlar ayaklandı, evet, ama Les Éternels sağduyulu davranırsa korkacak bir şey yok; adalarında kalır ve rıza ile beslenirlerse, Jean Luc asla Chasseur'ları buraya yönlendirmeyecek. Bunu yapmak için hiçbir sebebi olmayacak, sadece-

Gerçek yavaşça, usulca, sanki bilinçaltım bile fark etmemi bekliyormuş gibi ortaya çıkıyor.

Ben hariç.

Ona saldıran bendim. Tepkisini kışkırtan bendim. Les Éternels'in, Requiem'in, gümüşün sırrını ifşa eden benim ve Michal'i geçen ay dünyaya ilk çıkışını yapmaya zorlayan da benim. Bu odadaki gerilim -şiddet- yalnızca bana ait, ama ... başka ne yapmalıydım? Michal ne yapmalıydı? Bir katili yakalamaya çalışıyorduk, masumları korumaya ve kız kardeşinin intikamını almaya çalışıyorduk ve-

Bakışlarım Odessa'nın güzel ve ölümcül yüzüne kayıyor. *Dimitri bizi Cesarine'de bulmasaydı, onu hiç arar mıydın?*

Odessa, Michal'in liderliğini takip etmek için kişisel inançlarını bir kenara bıraktı. Kardeşinin kana susamışlığı ve ihaneti karşısında duyduğu çaresizliği Requiem uğruna bir kenara bıraktı - çünkü Dimitri tehlikeliydi, çünkü Frederic ile ittifak kurmuştu.

Sonunda Michal, ayaklarının dibine yığılan vampiri serbest bırakır. "Ne diyorsun kuzen?" Yumuşak olmasına rağmen sesi odanın sessizliğini net bir şekilde kesiyor. Gölge yüzünün yarısını kaplıyor. "Bana meydan mı okuyorsun?"

Odessa ona bakıyor. Gözleri bıçak gibi parlıyor ve elleri titriyor. "Bunu istemiyorum."

"Emin misin?" Michal yaklaşıyor, hâlâ başını eğiyor. "Belli ki hoşnutsuzluğunuzda yalnız değilsiniz. Beni buraya davet ederken tam da bu sahneyi, tam da bu anı planlamamış mıydın?" Hiçbir şey söylemiyor ve Michal gülümsediğinde salonda fiziksel bir ürperti yayılıyor; ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve ben büyüye karşı daha fazla direniyorum. *Lütfen Lou. Mücadelemden bir parmak bile kıpırdamıyor. Lütfen bırak gitsin-*

"Yine de size soruyorum," diye devam ediyor Michal, "bunca yıldır sizi kim korudu? Kim sağladı?" Bakışları Odessa'dan ayrılmasa da ellerini arkasında kavuşturup odadakilere sesleniyor. "Avcılar,

Hortlaklar, onlar sadece kısa bir an, biz ise sonsuzuz. Bırakın gelsinler. Diğerlerini ortadan kaldırdığımız gibi bu tehdidi de ortadan kaldıracacağız."

Ancak Odessa teslim olmaz. "Avcılar geldiğinde Célie yanımızda durmayacak. *Her* tehdidi ortadan kaldırmaya gerçekten istekli misin?"

"Gördüğüm ," diyor Michal soğuk bir şekilde, "şu anda önümüzdeki en büyük tehdit *sen*."

Kelimeler karşısında her şey durur. Herkes sessizleşir.

Hareket etmek için zorlansam da -konuşmak, çığlık atmak ve kendimi onların arasına atmak için zorlansam da- hareketsiz kalıyorum, bir rüyanın içinde yüzüyormuşum gibi bu iğrenç ana hapsoluyorum. Gerçeküstü hissettiriyor. Yaşanıyor *olamaz*. Kuzenine bakan Odessa'nın bakışlarındaki nefreti, Michal başını sallayıp alay ederek arkasını dönerken onun bakışlarındaki tiksintiyi kabul etmeyi reddediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," der .

Ve kadın vurur.

Elini adamın göğüs boşluğuna daldırarak kalbini yakalıyor ve adam yarı şaşkın bir şekilde dönüyor, ağzından şok edici bir kızılık fışkırıyor. *Hayır*. İnançsızlık sistemimi sarsıcı bir dalgayla dolduruyor, ama Odessa durmuyor. Tereddüt etmiyor. Bileğinin hızlı bir hareketiyle, serbest elini dışarı doğru itiyor ve Michal'in bedeni içlerinden geçerken vampirler kör bir panikle dağılıyorlar. Ve belki de şimdi çığlık atıyorum, dünya altımdan kayarken çığlık atıyorum, çığlık atıyorum, odanın uzak köşesindeki duvara çarpıyor, çöküyor ve bir daha hareket etmiyor. *Bu gerçek olamaz*. Kelimelere tutunuyorum, kulağıma çılgınca fısıldarken tüm vücudu titreyen Lou'ya daha sıkı tutunuyorum. *Bu gerçek olamaz. Kalk, Michal. KALK.*

"Bir daha ayağa kalkamayacak, Célie," diyor Odessa sessizce ve dehşet içinde kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum; Lou'nun büyüü sonunda bozuldu. Yine de kıpırdamıyorum, Odessa doğrudan bana bakarken korkudan felç olmuş durumdayım. "Longue vie à la reine."

On Sekizinci Bölüm

Le Roi Est Mort

Kraliçe çok yaşa.

Kelimeler salonun sessizliğinde bir anlığına -belki de sonsuza kadar- havada asılı kalıyor, zaman durmuş gibi görünüyor ve ben Michal'in tek başına ve hafifçe yığılmış bir şekilde yattığı köşeye bakıyorum, göğsündeki deliği hala herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeyi reddediyormuş gibi gizliyor. Kimse cesedini incelemek için hareket etmiyor. Kimse onun ani ve trajik düşüşünü kutlamıyor, hatta hiç konuşmuyor. Birkaç saniye önce tıslayan ve alay eden vampirler odanın çevresinde donup kalmış, yarı çömelmiş ve gölgeler içinde gizlenmiş, ellerindeki parçalanmış flütlerden kan damlıyor. Sersemlemiş. Dehşete düşmüşler. Dimitri'nin tutuşu omzumu zedeliyor ve Lou nefes almakta zorlanıyor, kaçmaya hazırlanıyormuş gibi geriliyor.

Bekliyorum.

Hepimiz bekliyoruz, ben bile, *özellikle* de ben, bir şey olmasını bekliyoruz, Michal'in ayağa fırlayıp o soğuk ve delici bakışlarıyla bize bakmasını, ölümünü bu kadar kolay kabul ettiğimiz için bizimle alay etmesini bekliyoruz. Her an kalbini Odessa'dan çıkarıp göğsüne geri sokacak ve boynunu düzgünce ikiye ayıracak. Onu Léandre'la birlikte hortlağın kafesine atacak ve yaratık ikisini de parçalara ayırırken bizi izlemeye zorlayacak. Çünkü o Michal Vasiliev.

Bin yıllık hükümdarlığı boyunca yüzlerce kişi ona meydan okudu, ama sadece o kaldı - Odessa da Cadılar Bayramı arifesinden önce bu sözleri söylememiş miydi? *Burada sadece karanlık var ve karanlık ebedidir.*

Şimdi onu izlerken, vücudunun yükselmesini isterken, uzuvlarımda sürünen bir uyuşukluk yayılıyor.

Her an olabilir.

Ancak Odessa kalbini düşürdüğünde, kalp parke zemine mide bulandırıcı, sıradan bir gümbürtüyle çarpar.

Ve içimde bir şeyler kopuyor.

Ayağa fırlatarak Dimitri'nin elini kenara fırlatıyorum ve odanın diğer ucuna fırlıyorum, hortlağın kafesinin etrafından dolanıyorum ve Léandre beni karşılamak için ayağa kalktığında kayarak duruyorum. Bir anda, başka bir büyü'nün bozulması gibi, diğer herkes de hareket ediyor. Vampirler hamamböcekleri gibi gölgelerden fırlıyor, bazıları kapıdan kaybolurken diğerleri Odessa'ya üşüşüyor, Lou ise omzumda beliriyor. Tekrar kanamaya başlamaması için dua ediyorum. "Célie-"

"O ÖLDÜ!" Bağırışlar koridorlarda yankılanıyor - çığlıklar ve insanlık dışı feryatlar - duvarlardan vahşi bir neşe, öfke ve inançsızlıkla sekiyor, ta ki tüm kale bu felaket haberiyle titreşene, aşağıdaki sokaklar da bu haberle dolana kadar. "Kral öldü!"

Öldü! Öldü! Kral

öldü!

"LONGUE VIE À LA REINE!"

"Kraliçe çok yaşa!" Yakınımızdaki bir vampir bu sözleri haykırıyor, hortlağın kafesini açarken çılgınca kıkırdıyor ve kanatlı yaratık odanın derinliklerine doğru atılıyor, hırlıyor ve dişlerini Léandre'in ayağına batırıyor, sonra da kapıya doğru koşarak gözden kayboluyor.

Odessa gözlerini kocaman açarak ona bakar. "Siktir."

Longue vie à la reine! LONGUE VIE À LA REINE!

"Bu çok kötü." Lou elimi tutuyor ve artık boş olan kafesin etrafında geri geri gidiyor, gözleri bir kaçış yolu aramak için çılgınca fırlıyor. "Bu gerçekten çok kötü. Bunun böyle olmaması gerekiyordu-"

"Pasha! Ivan!" Odessa hâlâ kanlı parmaklarını şıklatıyor ve Pasha ile Ivan odaya doluşan, her biri gece karanlığı uniformaları ve altın armalarıyla süslenmiş çok sayıda muhafızdan kendilerini ayırmaya çalışıyorlar - ama artık ejderha ve haç değiller. Şimdi iki tilki, okuyamadığım kelimelerle bir alev sütununun etrafında dans ediyor ve farkına varış hızlı, dayanılmaz, her yönden mide bulandırıcı. *Bu planlanmıştı.* Kargaşanın içinden sesini yükselten Odessa ellerini kapıya doğru uzatıyor ve kalabalığın arasından Paşa ve Ivan'ı görmek için kıvranıyor ama onun yerine dirseğinde Dimitri beliriyor. "Hortlak!" Panik içinde onu kapıya doğru iter. "*Yakalayın* onu! Kaçmasına izin vermeyin!"

Hızlı bir baş hareketiyle peşinden gitti ve o da biliyordu. Biliyor , yani mağarada söylediği her şey-

Bunların hepsi planlanmıştı.

"O ÖLDÜ!"

"Öldü."

"Kral öldü!"

Lou'nun eli benimkinin içinde kayganlaşıyor. "Buradan çıkmamız gerek.

Şimdi."

Odessa'nın arkasında, solgun yüzlü bir vampir yırtıcı bir yoğunlukla onun hareketlerini izliyor. Odessa onu fark etmedi. Kaosun ortasında kimse onu fark etmedi ama vampir saldırdığında -boğazına hamle yaptığında- Odessa çığlık atıp dönüyor ve elinin tek bir hareketiyle onun başını kesiyor. Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bu *ne cüret*? Bu rejime başlayalı *otuz saniye* oldu."

Odanın öbür ucundan hırlayarak Pasha ve Ivan ona doğru ilerliyor ve ben-Michal'in cesedine doğru daldım.

Ancak Léandre'nin arkadaşları iki adım sonra aşağı inerek Lou ve benim etrafımda uğursuz bir çember oluşturuyorlar. Artık çaresiz bir halde, zarif bedenlerindeki boşlukları görmeye çalışıyorum ve onları aşmak için bir fırsat arıyorum. Çünkü onlardan önce Michal'e ulaşmalıyız. Ona bir şekilde yardım etmeli, onu korumalıyız, ancak o bu haldeyken bunlardan herhangi birini nasıl yapacağımı düşünürken düşüncelerim çılgına dönüyor.

Öldü! Öldü! Kral

öldü!

Zemin eğilmeye başlıyor ve Lou sırtını benimkine yaslarken kulaklarımda kan uğulduyor. Sayıca az olabiliriz, rakibimiz olmayabilir ama o beni bırakmayacak; ben de onu bırakmayacağım. Dışarıdaki çığlıklar arttıkça gözlerimin arkasında öfkeli bir baskı oluşuyor. Lou haklı, bu iyi değil, yine de Michal'e ulaşacağım. Beni öldürse bile, cesedini sürükleyeceğim ve -Göğsüm titriyor. Onu gömeceğim. Kimse bir köşede tek başına ölmeyi hak etmiyor, özellikle de Michal. *Michal değil*. Bir hıçkırıktan daha boğuluyorum, ileri atılıyorum, vampirler yolumu kesip tıslayıp beklentiyle bakarken bile teslim olmayı reddediyorum. *Lütfen o olmasın*.

"Bakın nasıl titriyor." Léandre tepesindeki kafesten inerken gözleri coşkuyla parlıyor. Kasıtlı olarak nazikçe çenemi avucunun içine alıyor, bakışlarımı bir aristokratın rahatlığı ve yetkisiyle Michal'den uzaklaştırıyor. Altımızdaki zemin tekrar eğiliyor ve kendimi sabitlemek için bileğini kavriyorum. Küçümseyici bir gülümsemeyle altın kaşlarını kaldırıyor. "Oh, ne kadar tuhafsin, Célie Tremblay. Ne kadar *hoşsun*. Nihayet Michal'in insan evcil hayvanıyla tanıştık -ama artık o kadar da insan değilsin, değil mi tatlım? Hâlâ vampir olmayı öğreniyorsun, değil mi?" Yüzümü bir o yana bir yana çeviriyor,

Çeneme hafif bir baskı uygulamadan önce her açıdan inceliyor. İtaatkâr bir şekilde ayak parmaklarımın ucuna kalkıyorum, Michal'in vücudunu omzunun üzerinden görebiliyorum. *Michal'i görebiliyorum.*

Hıçkırık boğazımda daha da yükseliyor.

"Ahh, itaatkar da! Benim soğuk, ölü kalbimi rahat bırak." Léandre'in hüznü iç çekişi gözlerindeki şeytani parıltıyı yalanlıyor. Bana kuşhanedeki vampirleri hatırlatıyor - bedenimi dördü arasında en iyi nasıl paylaşacaklarını tartışırken güzel ve zarif. Ancak ben artık insan değilim ve bedenim artık korkudan titremiyor. Artık öfkeyle titriyor; öylesine güçlü, öylesine yakıcı bir öfkeyle ki, Odessa hâlâ muhafızlar ve eğlence düşkünleriyle çevrili olan bize doğru baktığında, bakışlarını hemen karşılıyorum. *Bırak beni görsün,* diye düşünüyorum vahşice. *Ne olacağını görsün.*

Yüz ifadem karşısında kaşları hafifçe çatıldı. Bir tedirginlik titreşimi.

Güzel.

"Ah, tatlım." Léandre endişeyle dudaklarını bükerek yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyor. "Ah, seni zavallı sefil şey. Eğer Requiem'de kalmak istiyorsan korunmaya ihtiyacın olacak."

"Onda var." Lou sert bir sırtışıla dişlerini göstererek ellerini kaldırıyor ve Léandre'in en yakın arkadaşları onun parmak uçlarında parlayan ışıktan ürküp geri çekiliyorlar. Omuzlarındaki gerginliği -hareketsiz, dik durmak için harcadığı büyük çabayı- görsem de diğerleri görmüyor. *Hâlâ kan yok.* "Şimdi onu bırakmanı öneririm, Leopold, ve olası olmayan dostlar olarak yollarımızı ayıralım."

Başı sinirli bir şekilde seğiriyor. "Léandre."

"Bir gelişme değil," diye temin eder Lou onu.

Öldü! Öldü!

Kral öldü!

Sözler hâlâ havada bir savaş çılgılığı gibi çınıyor ve belki de öyledir; ne de olsa bu bir darbeydi, muzaffer bir darbeydi ve adanın her yerinde vatandaşlar savaşmak, ziyafet çekmek ya da kralları öldüğü için yas tutmak için sokaklara akın edeceklerdi. *Michal öldü.*

Düşünmeden hareket ediyorum. Lou ya da Léandre hareket ettiğimi fark etmeden harekete geçiyorum, bileğini *kırıyorum* ve avuçlarımın arasında kemiklerinin korkunç *çatırtısının* tadını çıkarıyorum. Şaşkınlık kısa süreliğine alevleniyor -çünkü bu kolaydı, çok kolaydı- ve Léandre beni bir öfke çılgılığıyla serbest bırakıyor. Sanki bedenimi tamamen terk etmişim gibi, onun etrafında hareket ettiğimi, iki arkadaşının arasına girdiğimi hissediyorum-

İçlerinden biri yakamdan, *boynumdan* tutuyor ve beni geriye doğru çekerken omurgamdan aşağı acı fışkırıyor. Lou acımasızca küfrederek onun kolunu yakmak için hamle yapıyor ama Odessa her ikisinden de hızlı davranarak ortaya çıkıyor, yüz ifadesi sarayında yaşanan kaos karşısında alev alev yanıyor. "Bırak onu," diyor sertçe beni yakalayana, alev kırmızısı saçları olan ve izin almak için Léandre'a bakan kadına. Odessa'nın gözleri kısılıyor.

Onu görmezden gelerek bana doğru vahşi bir gülümseme gönderdi. "Buna pişman olacaksın, tatlım."

Çenemi kaldırıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Yeter, ." Odessa yanımdan geçerek çemberin ortasına doğru ilerliyor. Pasha ve Ivan, Léandre'ı bedensel olarak uzaklaştırarak peşlerinden gitmek için hamle yapsalar da, onları sert bir el hareketiyle durduruyor. "Michal ile yaşadığınız kötü duruma duyduğum empatiyi, istediğinizi yapmanıza izin verdiğim şekilde yorumluyorsunuz. Bu gerçeklerden daha uzak olamaz."

"Olamaz mı?" Léandre dişlerini göstermesine rağmen, arkasında bir nöbetçi ordusu varken ona saldırmaya cesaret edemiyor. Bunun yerine bana gizlenemeyen bir öfke ve özlemle bakıyor. "Tıpkı senden önceki kuzenin gibi onu hâlâ korumuyor musun?"

"Bunun Célie'yle hiçbir ilgisi yok," diyor Odessa sabırsız bir sesle, "her şey efendisiyle ilgili. *Düşünmeye* çalış, Léandre, olur mu? O bir Ölüm Gelini. Ona saldırarak onu kışkırtmak son derece aptalca olur." Alev saçlı vampiri omzundan yakalıyor ve ekliyor, "Ve eğer beni görmezden gelmeye devam edersen, Violette sevgilim, bu kolu yuvasından çıkaracağım ve geçit törenim sırasında seni sokakta yüzmek için kullanacağım. Birbirimizi anlıyor muyuz?" Violette'in kolunu sıkıca kavırıyor ve Violette yavaşça, isteksizce boynumu bırakıyor. "Güzel. Çok iyi. Şimdi-"

Etrafına tiksiniş bir bakış fırlatarak, saniye içinde kafese doğru yürüyor, kalabalığın üzerinden yükselerek demir parmaklıkların tepesinde dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor. Her nasılsa daha fazla vampir kavgaya katılmış; koridora dökülüyorlar, muhafızların arasından geçiyorlar ama hepsi, en yaşlıları, en pisleri bile Michal'in köşesinden hastalıklı gibi kaçıyor. Bir gözümü Léandre'den ayırmadan oraya doğru sürünüyorum.

Odessa salonu incelerken ellerini kavuşturuyor ve bu hareket o kadar tanıdık geliyor ki, biraz tökezleyerek öne atılıyorum ve kendimi Paşa'nın kolunda yakalıyorum. Benimle konuşmuyor, beni durdurmuyor da, bunun yerine Odessa net, çınlayan bir sesle konuşurken beni Michal'e doğru itiyor: "Evimizi düzene sokmanın zamanı geldi, canlarım. Biz çocuk değiliz"-

başını altındaki kafese doğru eğiyor-"ve bizim oyuncaklara ihtiyacımız yok. Bizler *vampiriz* ve buna uygun davranmayan herkes bu adadaki ayrıcalığını kaybedecektir."

Kalenin derinliklerinden çarpışmalar ve haykırışlar yankılanmaya devam etse de -ve Eski Şehir'den garip bir müzik yayılsa da- duyma mesafesindeki tüm vampirler onun sözleri karşısında hareketsiz kalıyor. Bu kadar kargaşadan sonra, yüzlerce yırtıcı göz gözlerini kırpmadan ona bakarken, böyle bir sessizlik doğal değil, hatta baskıcı geliyor.

Benimki hariç.

Odessa'ya değil, odanın köşesindeki düşmüş adama odaklanırlar. Güzel, korkunç ve yalnız.

Michal.

Yanında dizlerimin üzerine çökerek bedenini kucağıma alıyorum ve bu gecenin rüya gibi niteliğinin ortasında ağır ağırlığı o kadar gerçek, o kadar katı ve sade geliyor ki; çenesindeki kızılık ve göğsündeki doğal olmayan delik olmasa, onun sadece uyuduğunu hayal edebilirdim. Gözyaşlarım şimdi daha yoğun dökülüyor. Daha hızlı. Çenesinden aşağı süzülüp deri paltosunun içinde kaybolmadan önce yanağına sıcıyorlar.

Ona nasıl uyuduğunu hiç sormadım. Bu düşünce tuhaf, istenmeyen bir şey, ama yine de ona sarıldığımda, yüzünün pürüzsüz düzlemlerine açıklıkla baktığımda bir şimşek gibi çakıyor. Onu sadece bir kez böyle görmüştüm, mağaranın dehşetinden önce; rahatlamış ve huzursuz, tamamen huzur içinde. Beline daha sıkı sarılıyorum, onu hafifçe sallıyorum, kelimelerden ve yalandan nefret ediyorum. *Huzur içinde.* Sanki böylesine şiddetli ve beklenmedik bir ölümün ardından huzur bulabilecek biri varmış gibi. Kuzeni kalbini göğsünden söküp çıkarmış. Delik hala orada - bana bakıyor - ve ona hiç filofobiye ya da dünyada en çok nereyi ziyaret etmek istediğini sormadım. Neden Les Abysses'i o kadar çok ziyaret etti de Paradise'ı sadece bir kez ziyaret etti? Ailesi ona birinin adını mı vermişti? Sevdigi birinin mi?

Michal hiç aşık olmuş muydu?

Odessa *beni* sevdiğini iddia etse de, bir dakika sonra kalbini de söktü ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Parmaklarımla kaşlarını çizerek yüzünü ezberliyorum. Vampirlerin ölümlerini nasıl onurlandırdıklarını bile bilmiyorum - tabii ölümlerini onurlandırıyorlarsa. Michal'in kendisi için ne planladığını bilmiyorum ve bunu bilen en olası kişi de onu öldüren vampir.

Hiç sormadın, dedi bana, ve şimdi asla .

Nedense hep benden, geçmişimden, kız kardeşimden ve ailemden bahsediyor gibiydik. Ailesi hâlâ hayatta mı? Mila'yı dönüştürdüğü gibi babasını ve üvey annesini de dönüştürdü mü? Ama hayır. Gözlerim koridorda gezinip yüzünün parçalarını ararken bile Odessa'nın kibirli sesini hatırlıyorum: *Tüm varlığı boyunca sadece nankör küçük kız kardeşini doğurdu.* Ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Ona nasıl söyleyeceğim?

Lou'nun arkamda hareket ettiğini görmekten ziyade duyuyorum, bizi izleyebilecek herhangi birinden engelliyor. Odessa'yı da duyuyorum -sözlerini olmasa da sesini- ve birkaç kat aşağıdaki giriş holünde toplanan alayı. Tuhaf müzik Eski Şehir'den yükseliyor, daha vahşi, daha az çekingen bir hal alıyor. Bu şarkı Odessa'nın yükselişini mi yoksa Michal'in düşüşünü mü anmak için? Bilmiyorum, *bilmiyorum* ve keşke biri bana ne yapacağımı söyleseydi.

Bakışlarım, Odessa'nın altında, kafesin önünde duran Pasha ve Ivan'a takılıyor. Yanaklarımdaki taze gözyaşlarını silerek, giderek artan bir tedirginlikle onları inceliyorum.

Sonra dimdik oturuyorum.

Lou hemen çömeliyor, gözleri kocaman açılmış, benimkileri arıyor. Dehşete kapılmış ve Michal'in altında sıkışmış bir halde elini tutuyorum ve "Annem" diye bağıriyorum.

Annem hala kalede.

Lou'nun yüzündeki son renk de uçup gider ve o da etrafına bakınır -hafifçe tökezleyerek- odamızın dışında nöbet tutuyor olmaları gereken Paşa ve İvan'a baktım. İnsan annemi bir vampir sürüsünün ortasında yalnız ve savunmasız bırakan Pasha ve Ivan. *Oh Tanrım. Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım*

-

Güven vermek için elimi sıkan Lou ayağa fırlıyor ve bir nefes alıp verirken parmak uçlarındaki ışıklar parlıyor. Kendini toplarken. Kalabalığın arasından kapıya doğru ilerlerken. Birkaçı onun gidişini izliyor, başları yavaşça dönüyor, gözleri karanlıkta hayvanlarınkı gibi parlıyor. Onu takip etmek istiyorlar. Onun korkusunun kokusunu alıyorlar -dillerinde tadıyorlar- ve bu gece tüm töreni bir kenara bırakıp ilkel içgüdülerine yenik düşmek istiyorlar. Ancak dürtüleri alevlendiği anda Lou'nun zayıf ya da güçsüz olmadığını, av olmadığını fark ederler. Onları kandırmayı başardı ve tek bir vampir bile La Dame des Sorcières koridorda gözden kaybolurken onu takip etmek için harekete geçmedi. Onun koşuşunu dinlerken korkunç bir rahatlama hissediyorum.

koridorda sola, sağı dönün ve tek bir kişiyle bile karşılaşmadan merdivenlerden aşığı inin.

Lou annemi koruyacak. Onu saklayacak ve ikisi de geceyi atlatacak.

Yine de, Odessa nihayet demir kafesten indiğinde ve nöbetçiler geçit törenini başlatmak için onun iki yanına düştüklerinde odada bir beklenti ürpertisi dalgalanıyor - ve Requiem ve ritüelleri hakkında hiçbir şey bilmesem de, vampirleri tanıyorum. Gerçek şenliğin başlamak üzere olduğunu biliyorum.

Bu gece birçok kişi ölecek.

Onlardan biri olmamak için sadece dua edebilirim.

Michal'in gümüş rengi saçlarından bir tutamı alnından çekip alıyorum ve Odessa saray mensuplarını ve nöbetçileri salondan çıkarırken onu daha sıkı tutuyorum. Belki de beni unutmuştur. Belki de *hepsi* beni unuttu ama Tanrı neden bir vampirin duasına cevap versin ki? Adını söylememize bile izin vermiyor. Léandre ve alev saçlı vampir Violette demir kafesin yanında duraksayıp bana bakıyorlar. "Sonra," diye mırıldanıyor onun yumuşak tıslamasıyla. "Onu daha sonra bulacağıız."

." Ivan onu kolundan tutarak kapıdan dışarı çeker. "Kraliçemizi duydunuz."

"Geline hâlâ ihtiyacı var." Paşa, Léandre hırladığında onu kafasından kelepçeler. "Karışmayacaksın."

"Ne işe yarayacak?" Léandre tersliyor ama Paşa cevap vermiyor, bunun yerine onu diğerklerinin arkasına itiyor ve göğüs cebinden bir anahtar çıkarıyor. Bana doğru dikkatle dönüyor.

"Kal," diye uyarıyor. "Majesteleri şafakta sizin için geri dönecek."

Şafakta senin için döneceğim, Célie.

Daha önceki sözleri boş odada yankılanırken yüzüm buruşuyor ve alnımı Michal'in omzuna yaslıyorum. Ivan kapıyı kesin bir *klik* sesiyle kapatıp anahtarı tamburlara sokarken beni içeriye kilitliyor ve beni kaçırın kişinin, koruyucumun cesediyle baş başa bırakıyor.

Arkadaşım.

On Dokuzuncu Bölüm

Funda Çiçekleri

Michal ile o köşede ne kadar oturduğumu bilmiyorum, gözlerim şişmiş ve yüzüm ıslak. Zaman tüm anlamını yitiriyor. Mesafe de öyle. Duyularımı sık sık doğu kanadına odaklasam da, her esneme arasında kaç dakika geçtiğini söyleyemiyorum. Yine de annemin güvende olduğunu biliyorum.

Lou kapıyı büyüyle sürgüledi ve tüm odayı garip bir sessizliğe gömdü ama ben hâlâ annemin gitme isteğini, beni bulma isteğini, Jean Luc'u çağırıp tüm adayı yerle bir etme isteğini duyabiliyorum. Sesinin belli belirsiz, yankılanan sesine karşı gözlerimi kapatıyorum, derin derin içime çekiyorum ve Michal'i hafızama kazıyorum: kanının o zengin, çökmekte olan kokusu, paltosunun odunsu derisi. Her ikisi de Lou'nun büyüsünün kalıcı ısırtısıyla karışıyor.

Boğazımdan aşağıya, gözlerimin arkasına donuk bir acı yayılıyor ve ben yine merak ediyorum

-Neden müdahale etmemi engellediğini bininci kez düşündüm. Lou ondan gerçekten bu kadar nefret ediyor muydu? Gerçekten onun *ölmesini* mi istiyordu, yoksa Odessa'nın böyle iğrenç bir eylemi gerçekleştirebileceğini düşünmüyor muydu?

Kapı tokmağı tıkırdayınca gerildim, ama gelen her kimse kilitli kapıyı araştırmak için durmuyor, onun yerine arkadaşını giriş holüne kadar takip ediyor. Onun ötesinde, sokaklar tam bir sefahate teslim olmuş durumda. Eski Şehir'den gelen ürkütücü müzik devam etse de, Odessa ve maiyetinin ilk çıkışından bu yana ton değişmiş; yaylılar artık testere gibi feryat ediyor ve davullar şiddetli ve rahatsız edici bir ritim tutturuyor. Dinlememek için mücadele ediyorum - davul vuruşları arasındaki sessizliği ya da ani, kan donduran çılgınlıkları incelememek için.

Bir ara Mösyö Marc'ın sevinç çılgınlıklarını duyduğumu sandım ama hemen kulaklarımı ellerimin arasına gömdüm.

Lou ve Dimitri olmasaydı, tüm bunları engelleyebilirdim. Odessa Michal'i öldürmeden önce havadaki değişimi hissettim. Bir şekilde bu sefer farklı olduğunu, onun gerçekten tehlikede olduğunu *biliyordum*. Onu kurtarabilirdim.

O sadece seni korumaya çalışıyordu, diyor küçük bir mantıklı ses. Seni de parçalara ayırırlardı.

Ama yapmadılar. Bir başka öfke dalgası üzerime çökerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bize zarar vermediler - Dimitri'yi görmezden geldiler ve annemi aramak için salondan kaçtığına Lou'dan saldıramayacak kadar korktular. Ve Odessa tüm tavırlarına rağmen Léandre'ın bana dokunmasına da izin vermedi. O küpün arkasına çömelmek yerine *harekete* geçmiş olsaydık, böylesine anlamsız bir şiddeti önleyebilirdik. Şimdi Michal'ın kalbi bedeninin dışında, yerde korkunç ve ürkütücü bir şekilde yatıyor, bir kafesin gölgesinde yarı gizli.

Kalbi.

Onu orada hissetmeme rağmen, ona bakmaya -hatta onu kabul etmeye bile- kendimi zorlayamıyorum ve ona dokunamıyorum da. Onu bedenine geri veremiyorum. Bu öfke itirafla birlikte daha da yükseliyor ve böyle bir zayıflığa sahip olduğum için kendimden nefret ediyorum. Böyle bir korku. Ben korkakların en kötüsüyüm ve onu her yönden hayal kırıklığına uğrattım. Michal, beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmayan Michal. Michal, ona ihtiyacım olduğunda göğsünde bir bıçakla denizden tırmanan Michal. Ölümün kendisiyle yüzleştüğimde *bana* doğru koşan Michal.

Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ben.

Les Abysses'te onu şu suçlamayla suçladığımda el sallayışını hatırlıyorum sakatlamayı planlıyorum. *Her ilişkinin sorunları vardır.*

Anıya odaklanarak, deri paltosunu parçalıyorum ve acı pişmanlığın içimden akmasına izin veriyorum; boş göğsüne odaklanıyorum ve her ihtimale karşı onu aramak için perdenin içinden geçiyorum. Ancak gümüşü bir form beni beklemiyor. Ruhu her nereye gittiyse, burada değil ve cesedinin etrafındaki fundalığa hafifçe kar yağıyor. Küçük mor çiçekleri görünce kaşlarımı çatıyorum. Doğrudan siyah parke zeminden ve Michal'ın göğsünden büyüyorlar; kaşlarım daha da çatılıyor. Delik yok olmuş, oradaki deri neredeyse canlılıkla parlıyor. *Tuhaf.*

Kafese bakarken gözyaşlarım yanaklarımda donuyor, kalbinin üzerinde daha fazla funda sürünüyor.

"Michal?" Fısıltı gibi bir sesle onu hafifçe sarsıyorum ama gözleri kapalı kalıyor. "Beni duyabiliyor musun?"

Cevap vermesi için uzun bir süre daha bekliyorum. Cevap vermediğinde, taze gözyaşlarım burnumdan aşağı süzülüyor ve yaşayanların dünyasına dönüp

Kalbinin olması gereken yerde bir delik var. Geniş kaymaktaşı göğsüne göre karanlık ve yersiz. Ve bunu düzeltemem. Bunların *hiçbirini* düzeltemem ama yine de sonsuza dek bu zeminde yayılıp kalamayacağımı biliyorum. Er ya da geç güneş doğacak ve onunla birlikte Odessa da hain planlarıyla geri dönecek.

Onlarla boğulabilir, umurumda değil.

Kapının kilidi büyü ile güçlendirilmediği sürece, kapıyı tutamaz.

Ben.

Lou bütün bir odayı gizleyebiliyorsa, bizi de gizleyebilir. Zorlayabilirim Limanda gerekli denizciler var, Cesarine'e ya da Chateau le Blanc'a geri dönebiliriz. Odessa bizi cadı bölgesinin kalbine kadar takip etmeye cesaret edemez. Sonraki adımlarımızı planlamak, yeniden toparlanmak için ihtiyacımız olan güvenli sığınak olacaktır. Büyük kütüphanesinde hortlakları araştırabiliriz. Ölüm'ü ve kız kardeşimi aramaya başlayabilir, Mila'nın raporunu orada bekleyebilirdik. Michal'i de yanımızda götürebiliriz.

Küllerini huzurlu bir yere serpebiliriz.

Parmaklarım ağrıyana kadar yakalarını sıkıyor, kışın armut ağaçlarından oluşan koruyu hayal ediyorum - hayalet dallarının üzerindeki karın duru güzelliğini. *Orayı severdi*. Yine de kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum. Bunu yaptığım an, bu kâbusun gerçek olduğu andır ve bir vampir yakılıp külleri *savrulabilir* mi? Ne zaman bir vampirin gerçek ölümle karşılaştığını görsem, bedenleri

Farkına varış bir koçbaşı gücüyle üzerime çöküyor. Dimdik oturup Michal'in göğsündeki deliğe bakarken başım dönüyor, sersemliyorum.

Mükemmel kaymaktaşı göğsü.

Bir santimi bile kurumamış ve herkesin söylediğine göre Michal çok uzun zaman önce vampir olmuş. Öldüğünde, bedeninin Yannick ve Juliet'inki gibi gerçek yaşına dönmesi gerekmez miydi? Solmuş bir kabuk olması gerekmez miydi? Ellerimi hararetli bir enerjiyle omuzlarına koydum, kollarından aşağı kaydurdum ve çelişkiyi *hissettim*. Dokunmak soğuk gelse de vücudu hala sert ve güçlü, *canlı* ve Lou'nun büyüünün kokusunun şimdiye kadar solmuş olması gerekmez miydi? Parmaklarım neredeyse vahşice pazılarına doğru kıvrılıyor. Belki de kapının kilidini bir cadı zorlamıştır ya da belki de -belki de gerçek Ölüm perdenin arkasına geçtiğinden beri ölüm değişmiştir. Belki *de* Michal öldü ve ölüm artık böyle görünüyor. Belki de ruhlar alemindeki tüm vampirlerin üzerinde çiçekler yetiştirirdi.

Bir elimi göğsünde gezdiriyorum ve hareketle birlikte sihir kokusu yayılıyor.

Yaradan yayılıyor.

Bilinçli bir karar vermeden altından kayıyor ve kalbine doğru atılıyorum. Sinsi kahkahalar boğazımda düğümleniyor ama serbest bırakmaya cesaret edemiyorum. *Henüz değil.* Çünkü eğer yanılıyorsam-

Hayır.

Bunu düşünemiyorum, ihtimalini bile aklıma getiremiyorum. Çünkü Lou başka türlü beni asla büyüyle kontrol edemezdi. Pasha beni asla basit bir kilit ve anahtarın altında yalnız bırakmazdı ve *Odessa-Odessa*. Gözlerindeki o parıltılı ışığı ve odamda kalmam konusundaki ısrarını -hayır, çaresizliğini-hatırlayarak neredeyse onun adını söyleyecektim. O ve Dimitri görmemi istemediler. Her ne sebeple olursa olsun, Michal'in göğsündeki kalbi dışarıdaki kemanların telleri gibi koparacağını bilmemi istemiyorlardı.

Şimdi tereddüt etmeden gölgelerin arasından alıyorum; hissetmiş olabileceğim korku tamamen başka bir şeye dönüştü ve onun yanına geri dönerken avuçlarımin arasında dikkatlice kucaklıyorum. "Michal, seni *aptal*," diyorum nefes nefese.

Tüm teori çökmeden önce kalbini tekrar göğsüne sapladım.

Bir an için hiçbir şey olmuyor.

Hiçbir şey olmuyor ve sessizlikte kendi hırıltılı nefeslerimin her birini duyabiliyorum. Göğsünü tekrar bir araya getirip yarayı kapatırken büyü kokusu havada yoğun ve keskin bir şekilde duruyor -şimdi öncekinden daha keskin. *Lütfen.* Kime dua ettiğimi bilmiyorum, çünkü Tanrı kesinlikle ellerini ölü vampirler ve cadıların büyüyle kirletmez, ama yine de ediyorum. Dua ediyorum. "Uyan," diye fısıldıyorum şiddetle. "Uyan Michal, yoksa seni o girdabın içinden takip edip bulurum. Ruhunu bu iğrenç odaya geri sürüklerim ya da daha kötüsü, *burada kalırım*. Bir an bile huzur bulamayacaksın çünkü ben de senin olduğun her yerde olacağım, seni rahatsız edeceğim, *rahatsız* edeceğim ve hiçbir soruna cevap vermeyeceğim. Şimdi sana kaç tane borcum var? Altı mı?"

Nefes alıyorum, parmaklarım titriyor, derisinin kenarları birbirine kenetlenmeye çalışıyor.

"Ve bunlar sadece on dakikalık bir konuşmadan." Kenarlarını daha sıkı bastırıyorum, tutuyorum ama bu yara vücudunun kendi kendine iyileşmesi için çok büyük görünüyor. "Sonsuzluk boyunca kaç tane biriktireceğimi bir düşün-

"

"Hayal etmeme gerek yok."

Michal öksürüyor, soluk soluğa kalıyor ve tüm vücudu titrerken gözyaşları içinde ona bakıyorum. Yarayı kapatmak için neredeyse göğsüne uzanıyorum, sanki irademin gücü tek başına bir fark yaratabilirmiş gibi, ama o umursamıyor gibi görünüyor. "Célie." Alçak sesle kıkırdayarak, parmaklarıyla bileklerimde daireler çiziyor ve çabalarımı nazıkçe durduruyor. Elimde değil, birbirimize bakarken taze gözyaşları burnumu yakıyor. Kaşları çatılıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni çekilmez *göt*." Gözyaşlarımdan biri yanağımdan aşağı süzülürken koluna hafifçe vuruyorum. "Nasıl böyle bir şey yaparsın? Nasıl bu kadar *aptal* olabilirsin?"

"Seni şafakta alacağımı söyledim."

Şaşkın bir şekilde gözyaşının ilerleyişini izliyor ve kaşlarını çatarak elini kaldırıp gözyaşını siliyor. Bu hareket karşısında yüzünü buruşturuyor ve birlikte, Lou'nun sihrinin hâlâ iyileştiremediği göğsündeki deliğe bakıyoruz.

"Ne yapacağız?" Kısık bir sesle sordum.

Hâlâ sırtüstü yatıyor ve ben hâlâ ona doğru eğilmiş, fazlasıyla yakınlaşmış ve muhtemelen her tarafı kan içindeyim. Başı içi boş bir gümbürtüyle parke zemine düşüyor. "Kana ihtiyacım var," diyor basitçe.

"Oh." Aceleyle başımı salladım. *Aman Tanrım*. "Oh, doğru."

"Bu kadar korkmuş görünmene gerek yok, evcil hayvan." Yüzünü tekrar buruşturuyor, parmakları göğsünün parçalanmış dağınıklığını inceliyor ve dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyor. "Arielle beni Odessa'nın odasında bekliyor."

"Ne?" Kaşlarımı çatma dürtüsüne direniyorum, kalkmasına yardım ediyorum ve midemdeki keskin sızıyı görmezden geliyorum. "Ama senin ölmüş olman gerekiyordu. *Odessa*'nın seni öldürmüş olması gerekiyordu. Arielle'i de bu hileye dahil etmek oldukça tehlikeli değil mi, üçünüz için de? Ee, yani-" Bu ani olasılık karşısında gözlerim açılıyor. "*Odessa da* bu dalaverenin bir parçası, değil mi? Ya Lou ve Dimitri? Tüm bunlar"- çaresizce vücudunun aşağısını işaret ediyorum-"açıklamak üzere olduğun nedenlerden dolayı kimsenin beni dahil etmediği parlak ve şimdiye kadar gizli bir planın parçası mıydı? Ve tercihen hortlakları mezara geri döndürecek ve perdeyi de onaracak mı?"

Son kısmı umarım eklerim.

Michal tekrar geriye düşer ve boğuk bir kahkahayla gözlerini kapatır. Bir öksürükle sona eriyor. "Hayır. Yani, evet, *Odessa* planlamaya yardım etti ve Lou'yu katılmaya zorladı. Gözlerden uzak kalmayı reddettiğinde Dimitri'nin devreye girdiğini varsayıyorum. Ama diğer her şeye hayır." Açıyor

Yüksek, doğaüstü sesler dışarıdaki müzikle uyum içinde yükselirken bir gözüyle bana bakıyor. "Melusines," diyor dile getirmediğim sorum üzerine. "Görünüşe göre tüm köylüler vefatımın yasını tutmayacak." Bu düşünceden hoşnutsuz görünüyor. "Odessa dayanılmaz olacak."

Tekrar kalkmasına yardım ediyorum ve bu sefer bir kolunu omuzlarıma doluyor; ben de iki kolumu onun beline doluyorum. "Peki," diye fısıldıyorum kapıya bakarak, "Odessa'nın odasına görünmeden nasıl ulaşmayı planlıyorsun? Burası vampir kaynıyor-"

Çenesi başının üstündeki galeriye doğru sallanıyor. "Bir geçit var." "Gizli bir geçit mi?"

Sırıttıyor ve bunu görünce -o kadar doğal, o kadar korunmasız, o kadar *beklenmedik ki-* midem dizlerimin etrafında bir yere doğru fırlıyor. "Aslında bu odayı seçtik çünkü üst kattaki geçit Eski Şehir'deki bir sahneye çıkıyor ve orada bir düzine ozan ölümden mucizevi dönüşümü müjdelemek için bekliyor."

"Alaycılık zekânın en düşük biçimidir, Michal." "Ama yine *de* zekâdır, Célie."

Kaşlarını çatmam üzerine göz kırptıyor - gerçekten göz kırptıyor - dizlerini bükmeden *önce* - neye hazırlanıyor? Bakışlarını korkuluklara kadar takip ediyorum ve niyetini anlıyorum. Michal göğsünde kocaman bir delikle *atlayacak* ve ben de dizlerimi bükmek için acele ediyorum, aşağıdaki zeminden yukarıdaki korkuluğa sıçrarken ona destek olmak için. Az önceki hızımdan ürkererek neredeyse tökezleyecek olsam da, Michal düşmemi engellemek için omzumu tutuyor.

"Bu geçit, kraliyet ailesi için ulaşım kanalları ve kaçış yolları oluşturmak üzere kaledeki bir düzine başka geçide bağlanıyor. Ailenin son üyeleri olan Odessa, Dimitri ve ben bu geçitleri bilen tek kişileriz." Çenesi acıyla sıkıca kenetlendi. "Ve şimdi de sen."

"Sen iyi misin?" Endişeyle sordum. "Bunu yapmamalıydık-"

"İyi olacağım, Célie."

Beni müzisyen sandalyelerinin arkasındaki orta panele götürmesine izin veriyorum, parmaklarını kenarındaki süslemenin altına kaydırıyor ve şeyi açıyor. Biraz korkuyla bir başka karanlık ve nemli geçide bakıyorum. "Bunun seni bu gece beni dışlamaktan muaf tuttuğunu sanma."

"Günahlarımın bağışlanmasını mı istiyorum?"

Yüzüm şaşkınlıkla onunkine doğru kayıyor. "Az önce kalbini elimde tuttum Michal. *Kalbin*. Daha da kötüsü, gecenin çoğunu

sen-"

Gözleri bir şeye cevap arar gibi benimkileri arıyor. "Öldü mü?" "Evet," diye öfkeyle tısladım. "Bu dünyadaki tek dostlarımdan biri tarafından öldürüldü.

sefil bir yer."

Tekrar kapıya doğru bakıyorum. Eğer herhangi bir vampir bu odaya çok yaklaşıp ya da dikkatini buraya , tüm bu maskaralık başlarına yıkılacak. Kendiminkini sallayarak, paneli arkamızdan kapatmadan önce onu mümkün olduğunca nazıkçe geçide itiyorum. Tamamen karanlığa gömüldük. Hâlâ yeterince iyi görebiliyor olsam da ışığın yokluğuna, daha doğrusu ışığın yokluğunda diğer duyularımın artmasına anında pişman oluyorum. Michal'in kokusu iyi bir günde bile düşüncelerimi karıştırmaya yetiyor, hele karanlıkta birbirimize sarılmışken.

Sonunda konuştuğunda sesi kulağımın dibinden gürlüyor. "Özür dilerim. Sana bu geceden bahsetmek istedim ama Odessa . . . seni dahil etmememizi tercih etti."

"Neden?"

Hakkını yemeyelim, yalan söylemiyor. "Kimse seni bunun için yargılamıyor Célie, ama Requiem'den hoşlanmadığını belli ettin. Bu ada Odessa'nın evi." Bir duraklama. "*Benim* evim. Basitçe söylemek gerekirse, Odessa seni dahil etmedi çünkü senin dahil olmana gerek yoktu ve ben de onun kararına boyun eğdim çünkü gecenin çoğunu yerde ölü olarak geçirdim. Planın başarıya ulaşması için, planına ve bensiz bu kararları verebileceğine güvenmesi gerekiyordu."

"Yani sadece ne yapacak? Siz ikiniz başka türlü karar verene kadar kraliçe gibi mi davranacak?" Sonra, o cevap vermeden önce: "Bunu yapmaya neden karar verdiniz? Hortlaklarla bir ilgisi var mı?"

Omuzlarıma hafifçe bastırarak geçidi açmaya çalışıyor, ama ben topuklarımla bastırarak onu soruları yanıtlayana kadar burada kalmaya zorluyorum. İç çekerek, "Odessa'nın rol yapmasına gerek yok. O bir kraliçe. Bu geceki performansımız gerçek olmayabilir ama güç gerçektir. Halka açık idamımı ayarladığımda tahtımdan feragat ettim. Tüm niyet ve amaçlar için, ben öldüm."

Devam etmesini bekliyorum. Açıklamak için. Devam etmediğinde ona ters ters bakıyorum ama ters ters bakmak bir koz olarak etkili olmuyor. "Yine de bana söylemeliydin," diyorum sonunda.

"Bana her şeyi anlattığın gibi mi?" Bunun üzerine geri çekiliyorum ve o da soruyu sorduğuna pişman olmuş gibi başını sallayıp kendini çözüyor

kollarımdan. Ayaklarının üzerinde hafifçe sendeliyor. Bana doğru özür dileyen bir bakış attıktan sonra, "Gitmeliyiz. Ne kadar erken beslenirsem, o kadar erken gidebiliriz - şafaktan kısa bir süre sonra adanın uzak tarafında bir cadıyla buluşma ayarladım. Çok yaşlı, çok özel biri ama bir hortlağı nasıl öldürebileceğini biliyor olabilir."

"Adanın uzak tarafında bir cadı mı?" Belli belirsiz tekrarlıyorum. "Yürüyemiyorsun bile Michal. Arielle yardım etse bile, kimse seni görmeden adadan nasıl geçmeyi düşünüyorsun? Ölmüş olman gerekiyor."

"Kimse beni
görmeyecek." "Bunu
bilemezsin!"

"Bu adayı herkesten daha iyi tanıyorum, Célie. Hilelerini, tuzaklarını, sırlarını biliyorum ve kendi duyularımı da biliyorum - diğer vampirlerinkinden daha keskinler çünkü bedenim daha yaşlı ve daha güçlü. Requiem'de beni takip edebilecek tek yaratık Odessa ve neyse ki hepimiz için yapacak daha iyi işleri var." Çenesi kırılacak kadar gerildi. "Şimdi tatmin oldun mu? Gidelim mi?"

Tekrar ilerlemeye başladığında dirseğini desteklemek için acele ediyorum, bir anda yön değiştiriyor. "Evet, tamam, *iyi*, çok güçlüsün - sana bir madalya bulacağım - ama Arielle'in sana yardım edebileceğinden emin misin?"

"Rahatsız olacaksan bize katılmana gerek yok, Célie. Geçitte bekleyebilirsin."

O daha cümlesini bitirmeden başım titremeye başlıyor. Çünkü elbette onu böylesine ciddi bir yarayla Arielle'e bırakamam. Neredeyse ölüyordu - öldüğünü sanıyordum- ve- "Onun kanı seni iyileştirecek kadar güçlü mü?"

Gözlerini dikkatle önündeki yola dikmiş. "O bir kurt adam."

"Evet," diye çıkışıyorum, "ama bu basit bir yara değil, değil mi? Kaburgalarının arasından hâlâ kalbini görebiliyorum. Bu şartlar altında daha sert bir şeyler içmek daha uygun olmaz mıydı? Sen-"

Michal aniden durdu. Ondaki değişimi hissederek başka bir şey söylemeden kolunu bırakıyorum ve bakışlarının tüm ağırlığı üzerime çökünce midemde şiddetli çırpınmalar başlıyor. "Açık konuş, Célie. Ne öneriyorsun?"

Kahretsin.

"Ben, ah-" Panik içinde bir cevap bulmak için etrafımıza bakıyorum ama bu kasvetli pasajdaki hiçbir şey beni kurtaracak gibi görünmüyor. "Ben sadece

Daha güçlü birinden içersen daha hızlı-daha iyi-iyileşebilirsin."

"Vampir demek

istiyorsun."

"Muhtemelen-"

"Hangisi?" Cevap vermeyince tekrar sallanıyor, bir elini yanındaki alçak duvara dayıyor. Tüm vücudu gerginlikten eğiliyor. "Hangi vampir, Célie? Adlarını söyle ve bu iş bitsin."

Kavgacı bir saniyeliğine, gözlerindeki kıskırtmaya inat neredeyse bir isim sayacaktım - herhangi bir isim. Ancak aynı hızla, onun gerçekten de bilinmeyen birinden *beslendiğini* hayal ediyorum ve öfke göğsümü kavurarak bu olasılığı yok ediyor. Ve işte böyle, bunun için başka bir şey yok. Michal Arielle'den beslenemez ve başka birinden de beslenemez. "Ben," diyorum biraz zorlayarak, mantıklı olanı yapıp kaçmadan önce çenemi kaldırarak. "Benden içeceksin. Şimdi gömleğini çıkar."

Yirminci Bölüm

Kan Paylaşımı

Michal birkaç saniye boyunca bana temkinli bir şekilde bakıyor, sanki her an dönüşebilecek garip ve tehlikeli bir hayvanmışım gibi.

Çok hoşuma gitti.

"Gidelim mi?" Sert zemini işaret ediyorum, sonunda başını sallayıp duvardan aşağı inerken yüzündeki acı sızıdan zevk alıyorum. Üzerinden geçmek için hamle yaptığımda ve göğsünü tekrar gördüğümde bu kindarlık kayboluyor elbette. Nefesim kesiliyor. "Bunu neden yaptın?" Ona tekrar soruyorum. "Bana hiç cevap vermedin."

Kravatını boğazından çekiştiriyor. "Önceliklerim değişti." "Ve bu ne demek-?"

"Célie," diye yalvarıyor.

"Tamam," diyorum aceleyle. *Daha sonra.* "Sadece-?" Dimitri'nin kahkahası kulaklarımda yankılanırken bile garip hissetmeyi reddederek kucağına doğru ilerliyorum. *Vampirler çok samimi durumlar dışında diğer vampirlerle kanlarını paylaşmazlar. Seks, Célie. Seksten bahsediyorum.*

Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Michal *incindi* ve ayrıca Cesarine'de ondan içki içtikten sonra aramızda temelde hiçbir şey değişmedi. Şimdi iyiliğinin karşılığını verebilirim. Artık ona da yardım edebilirim. "Seninle oturayım mı?"

Tekrar başını sallıyor, ağır bir şekilde duvara yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. Beni kışkırttığı için hissettiği zafer, yerini yorgunluğa bırakmış gibi görünüyor. "Gömleğin," diye hatırlatıyorum ona. "Göğsüne daha iyi bakmalıyız."

"Bunu kafamdan atamıyorum." "Yapabilirim."

Onu rahatsız etmemeye çalışarak, omzumu göğsüne değdirmemeye dikkat ederek mümkün olduğunca nazıkçe bacaklarının üzerine çöküyorum. Yavaş ve özenli hareketlerle, önce deri paltosunu omuzlarından indirip kollarından aşağı sarkıtıyorum, ardından gömleğini vücudundan yukarı kaydırıp başının üzerinden geçirerek

Altındaki yara. Onu koruyacak giysiler olmadan daha da şok edici görünüyor. Daha da korkunç. "Kanın tadının en iyi olduğu belirli bir yer var mı?"

Kesik kesik bir nefesle dizlerini biraz daha aralıyor ve arka tarafım uyluklarının beşiğine yerleşiyor. Elbisemin kabarık kuyruğu etrafımızda süzülürken sertçe yutkunuyorum. "Neresi olursa," diyor belli belirsiz. Gözlerini açmasa da bir kolunu bacaklarıma doluyor, diğer eli ise hafifçe sırtımın alt kısmına yerleşiyor.

Herhangi bir yere.

Artık yutkunmak imkânsız hale geliyor. Boğazım bir iğne kadar daralıyor ve sanki mantıksız sinirlerimi hissetmiş gibi sırtımda yavaş, yatıştırıcı daireler çizmeye başlıyor. "Bu elbise çok güzel," diye mırıldanıyor. "Bunu her zaman giymelisin."

"I-" Bir an için dikkatim dağılmış bir şekilde ona bakıyorum ve kalp naklinin kişiliğini de nakledip nakletmediğini merak ediyorum. Sonra terbiyemi hatırlıyorum ve hacimli menekşe eteğine bakıyorum. "Teşekkür ederim. Sanırım Romi bunu Mösyö Marc'ın rehberliğinde yarattı. Benimkini kullanmamızın bir sakıncası var mı?" Başımı hızlıca sallayarak temizliyorum. "Demek istediğim, bileğimi bulabilir misiniz?" *Kabul edilebilir*, diye bağılıyor zihnim. *Bileğimi* kabul edilebilir *buluyor musun?* Ama beynimle ağzım arasındaki mesafe kat edilemeyecek kadar uzak ve sözcükleri ağzımdan kaçırıyorum.

Gözleri yarık yarık açılıyor. "Bileklerini mükemmel buluyorum."

Aman Tanrım. Bana bu şekilde bakamayacağı kadar yakın oturuyoruz ama durumu daha da kötüleştirmeden nasıl hareket edeceğimi bilemiyorum. Gerçekten de vücudu tüm koridoru dolduruyor gibi görünüyor - tüm uzun bacaklar, geniş omuzlar *ve kan* - onun kokusu her şeyi bastırana *kadar*. Başım onunla birlikte dönene kadar. *Nefesimi tutmalıyım.* Evet, nefesimi tutup başka tarafa bakmalıyım, daha fazla konuşmadan bileğimi uzatmalıyım ama *şimdi* ağzım konuşmaya karar veriyor. "Ya da istersen boğazımdan içebilirsin."

Eli sırtımda duraklıyor. "Bunu mu tercih ederdiniz?" "Demek istediğim -eğer yardımı olacaksa-"

"Célie." Adımı o kadar yumuşak söylüyor ki duyabilmek için daha da yaklaşmam gerekiyor ve boynumdaki saçları acıyan bir şefkatle okşuyor. "Teklifin için minnettar olsam da, bunu yapmadan önce bilmen gereken şeyler var."

Bir şeyler kelimesini söylerken sesinin alçalması garip bir şekilde anlamlı geliyor. "Bu kan paylaşımı hakkında daha fazla saçmalık mı?"

"Bu saçmalık değil."

"Tabii ki öyle." Ona endişeyle göz kırpıyorum, güzel, kül rengi yüzünün düzlemlerine bakıyorum; rengi daha da kötüleşti ve ağzı acıyla gerildi. Beslenmeye ihtiyacı var ve bunu hemen yapmalı. Ancak beline sarılıp boğazıma erişimini kolaylaştırmak için kucağında dönmek üzere hareket ettiğimde, elleri kalçalarımaya kayıyor ve hareketi durduruyor. "Yakınlık imasını anlıyorum, ama bu *gerçekten* yaşadığımız bir şey değil-" Boğazım cümlelerin geri kalanında kapanıyor ve onun gergin ifadesi karşısında aceleyle dönüyorum. "Vampirlerin her zaman kanlarını paylaştıklarını söylediğini sanıyordum-"

"Her zaman değil ama yapabilirler, evet.

Yapıyorlar." "O zaman neden bir sorun var?"

"Bir sorun yok. Sadece iki vampir kan paylaştığında -Değişirler. Değişirler, Célie," diyor yumuşak bir sesle.

"Michal-" Kendimi kurtarmak için kıvransam da, gözlerinin cam gibi olması paniğimi artırsa da, elleri kelepçe gibi etrafımda duruyor. "Bırak beni." Sesim sert, ellerimi çenesine vuruyorum ve bana bakması için onu zorluyorum. "Eğer yakında beslenmezsen, öleceksin -bu sefer *gerçekten* öleceksin-"

"Ölmeyeceğim."

"Bunu bilemezsin! Hayır, beni *dinle*." Onu itip kakmamaya dikkat ederek bileklerini kavrayıp kalçalarımaya ayırıyorum ve sonunda dönmeyi başarırken ellerini göğsümde hapsediyorum. Şimdi burun buruna, "Kanımızı paylaşırsak bana zarar verir mi?" diye soruyorum.

Sesi fısıltı gibi. "Hayır."

"*Canını* yakacak mı?" Başını hafifçe salladı ve sonunda vücudu teslim oldu, bir kez daha duvara yaslandı. "O zaman bunu yapıyoruz. Şimdi kapa çeneni ve kanımı al." Ve başka bir şey söylemeden ellerini serbest bırakıyorum, kendi ellerimi başının arkasına itip omzumun kıvrımına kaldırıyorum ve ağzını tenime doğru zorluyorum.

Bir kez nefes veriyor; serin, lezzetli bir nefes, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Sonra dudaklarını ayırıyor ve dişleri tenimi deliyor.

İnleme isteğimi anında bastırıyorum. Ağzının keskin, acıtıcı baskısından dışarıya doğru baygın bir zevk dalgası yayılıyor ve kavrayışını ayarladığında, daha derin, daha sert ısırıldığında -dili tenime karşı soğuk- başımı geriye eğiyorum. Bu hissin tadını çıkarıyorum. Benim Célie, onun da Michal olduğunu unutuyorum ve onun adını soluyorum.

Sesi duyunca elleri yumruk oldu.

Yine de onları yanlarına bastırıyor. Bana hiç dokunmamaya özen gösteriyor, vücudunu tamamen hareketsiz tutuyor -sıkı bir şekilde tasmalı- ama onun irade gücüne hiç sahip olmadım. Dışlerinin, *dilinin* amansız çekimi ağzım sert bir nefesle parçalanıyor ve elimde değil, şimdi ona dokunmak istiyorum. Ona dokunmaktan daha *fazlasını* yapmak istiyorum. Daha kötüsü, bana da dokunmasını istiyorum -gerçekten dokunmasını- ve bunu yapmazsa ölebilirim.

Benim elbisem.

Bu düşünce hızla, zorunlu olarak yükseliyor, çünkü menekşe rengi ipek kumaşlar yoluma çıkıyor. Eteğimi yukarı doğru sıyrarak bacaklarımı serbest bırakıyorum, sonra ona yaslanıyorum, ten tene, çıplak dizlerim kalçalarına kenetleniyor. "Michal," diyorum tekrar ve sesimdeki yalvarışla hafifçe titriyor. Tüm bedenim onunla birlikte geriliyor. Çünkü Michal'in titrediğini daha önce hiç hissetmemiştim. Bunun farkına varmamla birlikte baş döndürücü bir güç hissine kapılıyorum ve ellerini kavrayıp kalçalarıma götürerek belimden yukarı doğru çekiyorum. O parmaklardaki güç karşısında nefesim kesildi. "Dokun bana. Lütfen Michal, bana dokunmalısın."

Kanımın uğultusunun ötesinde, uzak bir parçam kelimelerle, kalçalarımın neredeyse çılgınca yuvarlanmasıyla çılgınca sığıyor. *Çok fazla. Çok erken.* Ama istiyorum. Oh, *istiyorum* ve yaklaştığımda ellerimiz belimden yukarı kayıyor, parmaklarının uçları göğsümün kabarıklığını okşuyor. Bütün düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

"Célie-" Acı dolu bir sesle ağzını boğazımdan ayırıyor, bakışları anında vücudumdaki ellerimize düşüyor. Göğsündeki yara kapanmış olsa da fark etmemiş gibi görünüyor. Sanki büyülenmiş gibi parmaklarına odaklanıyor ve başparmağı göğsümün ucuna değmeden önce parmaklarını yavaşça açarak belimin kıvrımlarını keşfediyor. Nefesim kesildi. Bacaklarım titriyor. Karanlıkta çok parlak bir şekilde parlayan gözlerinde neredeyse şiddetli bir özlem yükseliyor. "Bunu yapmamalıyız."

"Neden olmasın?" Nefes nefese sordum.

"Çünkü öldüğümü sandın." Sanki beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi kelimeleri sessizce söylüyor. Ellerini yukarı kaldırmak için çaresizce çekmeme rağmen -ya da belki aşağı, aşağı, *aşağı* hareket ettirmek ve bacaklarım arasındaki bu artan gerilimi hafifletmek için- belimde kararlı kalıyorlar. Ben yaklaşmak için zorlasam bile beni ondan uzak tutuyorlar. Dışlerini gıcırdatıyor. "Çünkü benden nefret ediyorsun, unuttun mu? Çünkü bu iğrenç geçitte senin ırzına geçmeye hiç niyetim yoktu."

Hayal kırıklığı içinde neredeyse hıçkırarak . "Ya *senin ırzına* geçmeye niyetliysem?"

Son kanımı da silmeden önce boğazıma hafif bir öpücük konduruyor. Isırığı çoktan kapanmıştı ve dayanılmaz bir nedenden ötürü, bu anın nihayet geldiğini ve şimdi gittiğini, gittiğini, neredeyse *gittiğini*, parmak uçlarımin arasından su gibi kaydığını fark ettiğimde içimde bir şaşkınlık oluşuyor. Ve ben onu tutmak için hiçbir şey yapamıyorum. "Yarın," diye söz veriyor alçak bir sesle. "Yarın konuşacağız."

Bu kafa karışıklığı açıklanamaz bir şekilde alevleniyor çünkü neden *şimdi* olmasın? Gözlerindeki o tuhaf bakışı, aramızdaki bu derin ve bitmeyen acıyı anlamıyorum. Bu basit bir flört değil. Bazen, şimdi olduğu gibi, beni *istiyor* gibi bile görünüyor.

Erkekler beni asla görmez. Beni -evet- Lou ve Coco gibi kadınları arzuladıklarından farklı bir şekilde arzuluyorlar. Reid ve Jean Luc beni hayranlık duyacakları bir kaidenin üzerine yerleştirdiler ve bir dereceye kadar Les Abysses'dekiler de öyle. Léandre da öyle. Zevkleri daha karanlık, daha ahlaksız olabilir - porselen tenimi parlatmak yerine kırmak istiyor - ama erkekler bana baktığında genellikle aynı madalyonun iki yüzü gibi hissediyorum.

Hiç kimse bana Michal gibi bakmamıştı.

Sertçe ayağa kalkmadan önce tedirgin bir şekilde bu düşünceyi itiyorum. Çünkü belli ki artık o da beni istemiyor. Belli ki tüm bunlar korkunç bir hataydı ve ben yine görünmez bir çizgiyi aştım. Her şeyi karmaşıkleştirmeden onu iyileştirmeliydim - ne de olsa ağır yaralıydı - ama Michal'in yanında hep yanlış şeyler söylüyor gibiyim. Her zaman yanlış şeyler *yapıyorum*. Ve bu canımı *acıtıyor*.

"Yarın senin ırzına geçmek istemeyebileceğimi hiç düşündün mü?" diyorum.

Gömleğini çekiştirirken yarı yolda duraklıyor, göğsü yine bütün ve lekesiz. Geniş omuzlarından sivrilen beline kadar vücudunun her bir hattı uzun, sert ve mükemmel. Yatıştırmasını ya da belki de tartışmasını bekliyorum. Karşılık vermesini bekliyorum. Bunun yerine yüz ifademde gördüğü şeye yumuşak bir kahkaha atıyor ve bu kahkahanın sesi karnımdaki ateşi buza çeviriyor. "Hayır," diyor basitçe. "Muhtemelen yapmayacaksın."

Elimi kaldırıyorum, söylediklerimden anında pişman oluyorum. "Michal-"

"Sorun değil." Benden uzaklaşıyor, gömleğini tekrar başına geçiriyor ve başını sallayarak geçide doğru ilerliyor. "Biri geliyor."

Ben gerilmiş, telaşlanmış olsam da, o yakın keşfimizden endişe duyuyor gibi görünmüyor ve sonraki saniyede bunun nedeni anlaşılıyor. Lou'dan hemen önce nemli geçitten tarçın ve vanilyanın hoş kokuları yayılıyordu.

Köşeyi döndüğünde, parmaklarının ucunda beş tane püsküren ışık tutuyor. Bu ışıklar onun hoşnutsuz ifadesi üzerinde belli belirsiz bir parıltı yaratıyor. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye soruyor kuşkuyla.

"Hiçbir şey," diyor Michal kısık sesle.

Bir şeyi böldüğünün farkına varmış gibi, Michal'in kıvrılmamış gömleğinden yerdeki buruşuk ceketine dikkatle bakıyor. "Hiçbir şeye benzemiyor-"

"Annem nerede?" Serbest elini tutup onu daha yakına sürükleyerek -Gizliden gizliye rahatlamış bir şekilde, görünüşe göre zarar görmemiş bedeninin her santimini inceliyorum. Yine de destek için bana yaslanıyor, kollarımda neredeyse sarkıyor. "O iyi mi? *Sen* iyi misin?" Sonra, o daha cevap vermeden, "Eskisinden daha da solgun görünüyorsun. Bizi nasıl buldun? Saat kaç?"

"Neredeyse şafak söküyor." Başlarımızın üzerindeki küçük ışıkları yakıyor, ışıklar zayıf bir şekilde titremeye ve yüzlerimize garip gölgeler düşürmeye devam ediyor. "Ve ikimiz de iyiyiz - iyi derken histerik demek istiyorum, en azından annenin durumunda. Odamızı korumama izin verdi ama Cesarine'de sana verdiğim içkiyi içmesi için onu ikna etmem bir saat daha sürdü. Neyse ki onu bayılttı." Michal'e bir bakış attı. "Ancak bilmelisiniz ki Madam Tremblay şu anda Requiem'den hiç memnun değil ve benim de pek heyecanlandığımı söyleyemem."

Deri paltosunun içinde omuz silkiyor. "Hayal kırıklığımızı hayal edin."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Ona teşekkür edebilirsin, biliyorsun. Onun büyüğü hayatını kurtardı."

"Benim hayatım hiçbir zaman tehlikede olmadı." "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey." Kaba bir şekilde eğiliyor ve büyük bir çabayla ifadesindeki buzların bir kısmı eriyor gibi görünüyor. "Haklısınız. Elbette haklısın. Bu geceki darbeye bize yardım ettiğin için teşekkürler Louise. Odessa ve ben bunu sensiz başaramazdık."

Mümkünse, Lou şimdi daha önce olduğundan daha şüpheli görünüyor. Bakışları aramızda kesiliyor. "Rica ederim - Odessa pek fazla seçenek bırakmadı. Böyle olması gerekmiyordu," diye ekliyor bana, sonra isteksizce ayrılıp göğsünü incelemek için Michal'e yaklaşıyor. Kaskatı kesiliyor ama metanetli bir sessizlik içinde onun bakımına katlanıyor. "Pasha ve Ivan'ın Michal'i iyileştirmek için Odessa'nın geçit töreni sırasında bizi gizlice salona sokmaları gerekiyordu - doğu kanadının yakınında başka bir gizli geçit daha var - ama

Belli ki planladığımız gibi gitmedi." Bana doğru alaycı bir bakış fırlattı. "Hortlağın çığlığını duyar duymaz her şeyin tamamen boka sarmak üzere olduğunu anladım. Plana oldukça beklenmedik ve istenmeyen bir ekleme daha."

"Haksız değilsin," diyor Michal.

"Her neyse," diye devam ediyor Lou, onu görmezden gelerek, "Odessa sana anlatırsak" -elini göğsüne doğru sallıyor- "tüm bunları asla kabul etmeyeceğini düşünüyordu."

"Ve haklı da olurdu," diyorum öfkeyle. "Her şey *tamamen* kontrolden çıktı. Hortlak olmasa bile, kim bu planın iyi bir plan olduğunu düşünebilir ki? *İnsanın* ölü numarası yapması ne zaman işe yarar ki?"

Michal kravatını usta parmaklarıyla bağladı. "Bu retorik bir soru mu, yoksa bir cevap ister misiniz?"

Gözlerim ona dikildi. "Şimdi sen söyleyince, sanırım bir cevap almak istiyorum."

"Pekâlâ." Bir omzunu kaldırdı, hiç rahatsız olmamıştı. "Bu sefer işe yaradı. Tüm Requiem, Odessa'nın yozlaşmış ve tutarsız bir kralı devirdiğini düşünüyor. Ada yenileniyor, onun liderliği altında birleşiyor ve bu da onu korumak için ne gerekiyorsa yapmasını sağlıyor. Vampirler ona güveniyor. Ona inanıyorlar. Ayrıca benim öldüğüme de inanıyorlar, bu da *benim* de gerekeni yapmamı sağlıyor."

"Hangisi?" Hızlıca soruyorum.

Cevap olarak sadece gülümsüyor. Şık ve bıçak gibi keskin.

Lou ikimize de -belki de tüm türe- iyice kızmış gibi başını sallıyor. Sonra iç geçiriyor ve parmak uçlarını Michal'in göğsünde gezdirerek bizim göremediğimiz bir şeyi inceliyor. "Bu gece gerçekten de tam bir karmaşaydı ama görünüşe göre Michal'i nasıl iyileştireceğini kendi başına bulmuşsun."

"Bedeni kurumadı" -sorgulayan bakışını görmezden geliyorum- "ve ruhlar âleminde bedeninin etrafında çiçekler açtı. Heather, sanırım."

Lou dudaklarını büzüyor. "Dames Rouges genellikle koruyucu büyülerde funda dalları kullanır. Şans getirdikleri iddia edilir." Başıyla onaylayarak elini çeker. Sonra adamın yırtık gömleğine bir fiske vuruyor ve gömlek küçük bir büyü patlamasıyla anında onarılıyor. Giysilerimizdeki kan kayboluyor ama onun yerine burnundan aşağı yeni bir damla akıyor. Onu aceleyle siliyor. Gördüğüm manzara karşısında mideme yeni bir suçluluk duygusu sızıyor. *O, bu kızın yakınında olamaz.*

maelstrom. "Ben hiçbir şekilde şifacı değilim ama her şey bana doğru geliyor. Sana da doğru geliyor mu?" diye soruyor.

Michal başını sallar.

"Mükemmel." Lou acımasız bir memnuniyetle ellerini çırpı. "O zaman ben gidiyorum. Reid'e her şeyi açıklaması için önce Talon'u gönderdim ve Odessa, Satine ile benim Cesarine'e şafak vakti dönmemiz için bir geçiş ayarladı; bu şekilde kötü karakterlerle karşılaşma ihtimalimiz azalacak." Ceketini ilikledikten sonra bir kez daha mükemmel bir aristokrat gibi görünen Michal'e yüzünü buruşturuyor. "Vampirler gündüzleri uyumayı tercih ederler, değil mi?"

Başını salladığında, ona bakıyorum, açıklanamaz bir şekilde çarpılmış, ama-ama tabii ki gitmeli. Kendisiyle mağara arasına ne kadar mesafe koyarsa -Kendisi ile bu kapı arasında, bu doğal olmayan giriş arasında ruhlar aleminin ötesinde-daha iyi.

Lou kasvetli bir gülümsemeyle ellerimi sıkıyor ve Michal bize mahremiyet yanılması vermek için nazıkçe arkasını dönüyor. "Ayrılmadan önce Peder Achille ile konuştum," diyor sessizce. "Hortlakları hallettikten sonra Requiem'le uzlaşmaya açık olabilir ama o zamana kadar Reid Jean Luc'un aptalca bir şey yapmasını engelleyecek. Coco çoktan güvenilir Dames Blanches ve Dames Rouges'tan oluşan bir konseyi Chateau le Blanc'a çağırdı. Her şey plana uygun giderse, krallıktaki mezarlıkları denetlemek için Chasseur'larla ittifak yapacaklar ve birlikte -umarım- yeni hortlakları kontrol altına alabileceğiz. Beau ayrıca sokakları devriyeler için mümkün olduğunca boş tutmak amacıyla sokağa çıkma yasağı ilan ediyor."

Hâlâ bizi görmezden geliyormuş gibi davranan Michal'e bakıyorum. "Hortlakları da araştıracağız. Bu adada *birileri* onlar hakkında daha çok şey biliyor olmalı, özellikle de onları nasıl rahat bırakacağımızı."

Lou hızla başını sallıyor. "Chateau le Blanc'daki kütüphaneleri de araştıracağız, ama Célie-" Ellerimi sıkıyor, yüz ifadesi ciddi. "Eğer perdeyi kapatmazsak bunların hiçbir önemi kalmayacak ve bunu yapabilecek tek kişi sensin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunarak ellerini daha da sıkıyorum. "Evet."

"Elbette biliyorsun. Güzel." Tekrar başını sallıyor ve tekrar derin derin nefes alıyor, parmakları hâlâ benimkilerin etrafında gevşemeyi reddediyor. "Güzel. Gitmeden önce geriye minicik, ufacık bir sorun kaldı." Eğer mümkünse, sesindeki endişeyle kalbim daha da sıkışıyor. *Lou'yu* endişelendiren her şey çok tatsız olmalı. "Annen," diyor,

ve en kötü korkularım doğrulandı. "Sensiz gitmeyi reddediyor ve söylediğim hiçbir şey fikrini değıştirmede."

Bölüm Yirmi Bir

Elveda

Annemin belirgin yanaklarında renk yükseliyor, dudakları sert bir çizgi halinde büzüşerek bakıyor. "Kesinlikle olmaz," diye tersledi. "Onsuz gitmeyeceğim."

Michal, Pasha, Ivan, Lou ve ben çaresizce ona bakıyoruz. Daha doğrusu Lou ve ben bakıyoruz. Michal arkamızda sakın bir maskeyle dururken, Pasha ve Ivan biraz daha tehditkâr ifadeler takınmışlar - annemin umurunda değil. İkisini de tanımayı reddediyor, bunun yerine odamdaki büyük merdivenin dibinde dik, gururlu ve *öfkeli* bir şekilde duruyor. Arkasında iki devasa gölge gibi duruyorlar.

Anlaşılan Odessa onlara bu geceki *şenlikler* boyunca annemin yanında kalmalarını söylemiş ve onun yerine yardımına koştuklarında hiç de memnun olmamış. Lou bizi bulmaya gelmeden kısa bir süre önce kuyrukları bacaklarının arasında geri döndüler. Tünellerden doğu kanadına doğru yürürken tüm hikâyeyi anlattı. "Sanırım yarı yarıya Odessa'ya aşıklar - annenizin gözden kaçırmadığı bir gerçek," diye ekledi sinsi bir sırıtişla. "Onu uyku taslağına ikna etmeden önce ." Sonra Satine Tremblay'in keskin, saçma sapan sesini taklit etti: "Mösyö Sokolov, onunkinden daha uzun saçlarla sizi *asla* uygun bir eş olarak görmeyeceğini anlıyorsunuz değil mi? Ve bana *kaşlarınızı çatmaktan* vazgeçin, Mösyö Volkov, yoksa sizin yakışsız mizacınızı genç hanıma açıklamak zorunda kalacağım-"

Ne var ki şu anda yakışsız bir mizaca sahip olan annem. Michal, Lou ve benim merdivenlerden çıkmamıza bile izin vermeyerek, fikrini açıklamakta kararlı bir şekilde bize doğru hücum etti. "Buna izin vermeyeceğim," dedi tekrar. "Requiem nazik şöhretli hiç kimseye göre bir yer değil ve -sadece kızıma emir verebilsem de- hepinizi o gemide bize katılmaya ve bu sefil adayı terk etmeye şiddetle teşvik ediyorum."

İnleme isteğime karşı koyuyorum. "Sana *söyledim* anne. Hortlakların icabına bakmadan ayrılamam." *Ve peçe*, sessizce ekliyorum. *Ve Filippa. Ve muhtemelen Ölüm'ün kendisi.*

Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor ve üç adım aşağıda dururken bir şekilde burnunun ucuyla bana bakmayı başarıyor. "O zaman ben de yapamam."

"Ama burası senin için *güvenli* değil-"

"Nasıl daha güvende olduğunu anlamıyorum. Sen benim kızımsın ve seni bu yere terk etmeyeceğim."

Yeni keşfettiği annelik içgüdüsüne içimden lanet okuyarak bir basamak daha iniyorum ve sonunda basamakları tırmanmayı başaran Toulouse'a neredeyse takılıyorum. Tekir yavrusunu yakalamak için eğildim ve ellerimle bir şeyler yapabilmek için başını öfkeyle okşadım. Farklı koşullar altında, annemin gitme konusundaki isteksizliğinden *etkilenmiş* olabilirdim. Belki de hâlâ öyleyimdir, sadece birazcık. "Belli ki bu gece burada ne olduğunu anlamıyorsun-"

"Oh, çok iyi anlıyorum. Bu adam" - suçlayıcı parmağıyla Michal' işaret ediyor - "tüm sorumluluğu kuzenine devretmek için ölmüş gibi yaptı ve geri kalanımız sizi kilit altında tutuyormuşuz gibi davranırken ikinizi adada eğlenip *Tanrı* bilir neler yapmakta özgür bıraktı. İtiraf etmeliyim ki," diye yüksek sesle konuşuyor ben itiraz etmek için ağzımı açtığımda, "ikincisinin amacını anlamıyorum. Söz konusu amacı *açıklayacağından* oldukça şüphelendiğim için, vampirlerin bir nedenden ötürü hâlâ sana ihtiyaç duyduğunu varsaymak zorundayım, ancak bunun kalmak için bir neden olmadığını vurgulamalıyım. Bu iğrenç yaratıklara hiçbir şey borçlu değilsin, Célie."

Bu iğrenç yaratıklar. Bunun üzerine göğsüm sıkışıyor. Hâlâ onlardan biri değilmişim gibi konuşuyor ama Cesarine'e dönersem ne *bekliyor*? Zengin ve unvanlı genç bir adam bana acıyana kadar çocuk yuvasına döneceğimi mi? Evlenme teklif etmeden önce bir ya da iki ay flört edeceğimizi, baharda evleneceğimizi, sevimli, siyah saçlı bebeklerimizi kasabadaki evin hemen aşağısındaki sokakta büyüteceğimizi mi? Bu fikir saçma, gülünç ve eğer Jean Luc'la yaşadığım olay bir gösterge ise, sonunda hepsini yiyeceğim - yüzsüz kocamı, çocuklarımı ve ailemi.

Ben de tıpkı bana öğrettiği gibi kendimi tam boyuma çekiyorum ve gerçeği söylüyorum. "Geri dönmek için bir nedenim yok."

Gözleri kısıldı.

"O halde tekrar etmeme izin verin, ben de istemiyorum." Sesi net, kararlı bakışlarını Lou'ya çevirmeden önce her kelimeyi vurguluyor. "Cesarine'e kızım olmadan dönmemi istiyorsanız, umarım o korkunç uyku ilacından bir stok getirmişsinizdir. Onunla bile, beni bayılıp boğazımdan aşağı dökmeniz gerekecek ki şahsımı hayatta tutabilesiniz.

o gemi. Eğer yapmazsanız denize atlayıp bu nefret dolu kayaya geri yüzeceğim-"

"Her zaman ipler vardır," diyor Pasha keyifle.

Annem dönüp ona bakıyor, rüzgârda savrulan saçlarını görünce yüzünü buruşturuyor. Dudakları ona doğru kıvrılıyor çünkü biliyor. "Genç adam, kızımı bulmam haftalar süren bir araştırma gerektirdi ve ondan önce de nerede olduğuna dair tek bir kelime bile duymam haftalar sürdü. Onu tekrar bulmamı engellemek için çok güçlü bir ip gerekecek." Sanki biz de onu bir şekilde gücendirmişiz gibi Toulouse ve bana bakıyor, hapşırık yerine öksürüğü bastırmak için bir elini ağzına götürüyor. "Ve eğer büyü gerçekten bozulduysa, sanırım adanın etrafındaki koruyucu büyüler de pek iyi durumda değil. Geri dönmem uzun sürmez. Liman başkanının bana bir iyilik borcu var -geçen sezon oğlu için oldukça akıllı bir eşleşme yaptım ve yeni evliler her an ilk çocuklarını bekliyorlar. Louis dede olmak için sabırsızlanıyor."

Bunun üzerine açıklanamaz bir şekilde kaskatı kesildim. Louis'in oğlunu hatırlıyorum elbette, ama şimdi evli. *Şimdi bir bebek bekliyor.* Ancak tepkimi incelemek yerine Toulouse'un minik burnuna bir öpücük konduruyorum.

"Lütfen tebriklerimizi iletin," diyor Michal, ardından gelen kötü sessizlikte yumuşak bir sesle, ama annem cevap veremedi -daha doğrusu ona hırlayamadan- Dimitri kapıdan kuşatılmış bir ifadeyle içeri giriyor.

"Gitmenle ilgili duyduğum şey de ne?" Michal'in yanından geçerek, Toulouse'u ezmemeye dikkat ederek beni sertçe kucaklıyor. Michal derin bir iç çekti. "Odessa'ya küçük maskaralığımıza seni de dahil etmemiz gerektiğini *söyledim*, ama gerçekten Célie, her şeyi ayarladık. Kesinlikle gitmediğin sürece gitmene gerek yok-"

Onu itiyorum, dışlandığım için hâlâ biraz kızgınım. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, Dimitri. Gidenler Lou ve annem."

Annem öfkeyle kabarıırken Lou yaklaşmakta olan patlamadan korkuyor. "Ben *kesinlikle*-"

"Tabii ki değil." Dimitri sanki saçma bir şey önermişim gibi kaşlarını çatıyor ve son merdivenden inip annemin ellerini tutuyor. Dudaklarını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. Gözleri şokla irileşiyor ve aceleyle geri çekiliyor, yanakları bu uygunsuzluktan dolayı kızarıyor, sonra tekrar öksürüyor. *Boğazı gıdıklanıyor olmalı.* "Sana söyledim, Odessa her şeyi ayarladı. Yüz yüze açıklamak için burada olmadığına pişman,

Ama onun yerine bizim küçük hortlak sorunumuzla ilgilenmenin en iyisi olacağını düşündü - biz konuşurken o ve bir cadılar konseyi çözümleri tartışıyor." Ellerini çırpıyor. "Her neyse, bir nöbetçi Lou'ya limana kadar eşlik etmek için bekliyor ve Pasha ile Ivan bu odayı korumak için burada kalacaklar - tabii içinde sen de olacaksın," diyor bana göz kırparak. Sonra anneme döndü. "Kalmak isterseniz, Madam Tremblay, varlığınız sadece hileye itibar kazandıracaktır. Kızınızı hapsediyor olmamız gerekiyor ve bu oda fazla sessizleşirse saray mensuplarımız şüphelenebilir." Lou'ya kaşlarını çatarak ekliyor: "Sanırım üzerine örttüğünüz kalkan sizin ayrılmanızla sona erecek?"

Lou yorgun bir şekilde başını sallıyor ve başka bir yavru kedinin başını kaşımak için eğiliyor. "Artık zar zor ayakta durabiliyorum. En azından burnum artık kanamıyor." Gözlerimiz buluşuyor ve seanstan bu yana ilk kez onun gözlerinde korku parlak ve net bir şekilde parlıyor.

Perde açık kalırsa ne olacağını bilmiyor. Ona. Diğer cadılara.

"Tehlikeli bir alışkanlık," diyor Dimitri bilgece, "özellikle de vampirlerin olduğu bir adada, ama ne dersin Célie? Annen bir süre daha bizimle kalsın mı?"

Farkında olmadan Michal'e bakıyorum, o da fikrinin ne yönde olduğuna dair bir işaret vermiyor. Gerçekten de, sanki benim yerime karar vermemeye kararlıymış gibi siyah gözlerini dikkatle nötr tutuyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. *Doğru*. Arkamı dönerek dişlerimin arasından konuşuyorum. "*Sanırım* Pasha ve Ivan kapıyı korurlarsa -bu sefer *gerçekten* korurlarsa," diye ekliyorum onlara doğru daralan bakışlarla- "ve sen de odanın içinde kalırsan, Maman."

"Bu odanın içinde kalmayacağım."

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde neredeyse ellerimi havaya kaldıracaktım. "İyi o zaman! Lütfen biri ip getirebilir mi?"

Annem alay ediyor ve kollarını sıkıca göğsünde kavuşturarak başka tarafa bakıyor. "Ne kadar *kabasin* kızım. Seni suçlayamam, sanırım, tuttuğun korkunç arkadaşlarla-"

"İşimiz bitti mi?" Sesi kısılan Michal, üstü örtülü bir sabırsızlıkla odadakilere sesleniyor. "Eğer öyleyse, Célie ve ben gitmeliyiz. Güneş yakında doğacak ve adada işimiz var."

"Paltomu getireyim," diyor annem sert bir sesle.

"Anne!" İnatçı boynunu *sıkmaya* hazırlanırken, Toulouse'u kardeşleriyle birlikte yere bırakıyorum, onlar da Ivan'ın botlarının üzerinde koşuşturuyor ve onun acımasız kaşlarını görmezden geliyorlar. "Daha kaç kere söylemem gerekiyor? *Gelmiyorsun* -"

"Madam," diye araya giriyor Dimitri, ellerini bir kez daha kavuşturup eğilerek, "kızınızdan ayrılma konusundaki çekingenliğinizi tamamen anlıyorum. Ne de olsa siz onun annesiniz ve bir erdem timsalisiniz. Elbette onunla kalmak, kuzenimin başaramadığı yerde onu korumak istiyorsunuz." Michal'in göğsünden, odadaki insanlar tarafından fark edilemeyen bir uyarı gümbürdüyor. Dimitri'nin dudakları seğiriyor. "Yine de sizi temin etmeme izin verin, gerçek bir tehlike altında olmayacak. Aradıkları cadı ailemizin bir dostu ve dahası, hortlakları zayıflatmak için ihtiyaç duyduğumuz bilgiye sahip olabilir. Célie'ye zarar vermeyecek ve eğer buna kalkışırsa" - bakışlarındaki o şeytani parıltıyla doğruldu, yüzünü dik tutmaya çalışarak- "yemin ederim hem cadı *hem* de kuzenim benimle hesaplaşacak. Kızınızı koruyacağım, madam. Hiç korkmayın."

Annem kaşlarını çatarak Dimitri'yi birkaç saniye dikkatle inceledikten sonra onaylarcasına burnunu çekiyor. "Çünkü *sen* bir beyefendisin." Bana dönerken dudakları büzülüyor. "Döner dönmez bu genç adama rapor vereceksin. Anladın mı? Eğer bir şey ya da *biri* ters giderse" -burada Michal'e sivri bir bakış fırlatıyor- "bunu bilmeli."

"Evet." Dimitri ciddiyle başını sallar. "İkiniz de bana rapor vermelisiniz."

Lou kendine rağmen kıkırdarak Michal'e bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek benimkinin üst basamağındaki varlığını fark ediyorum. Döndüğümde saçlarım onun göğsüne değiyor ve anneme sakladığı elini kaldırıp parmaklarına doladığında tüylerim diken diken oluyor. Nazıkçe çekiştiriyor ve ben de anında, içgüdüsel olarak karşılık veriyorum, ona yaslanana kadar geriye doğru kayıyorum. Temasla birlikte karnıma bir sıcaklık yayılıyor.

Yarın senin ırzına geçmek istemeyebileceğimi hiç düşündün mü?

Ben bir yalancıyım.

"Elbette yapacağız," diyor Michal yumuşak bir sesle.

Siyah gözleri intikam vaadiyle parlarsa da, nedense son derece memnun görünen Dimitri'ye sırıtıyor. Bakışlarım onun üzerinde daralıyor.

Ancak bir saniye sonra kapı çalınıyor, karnımdaki ateşi söndürüyor ve saçımı bir kez daha hızlıca çekiştiriyor,

Michal bir hareket fısıltısıyla merdivenlerden inerek gözden kayboluyor. Kapı açılıp başka bir nöbetçi ortaya çıktığında ipek paravanın arkasında topuğunu yakalıyorum; sert yüzlü ve tanıdık olmayan bu nöbetçi, Paşa ve Ivan'la aynı koyu renk kıyafeti giymiş, göğsünde altın tilkiler var. "Cadıya eşlik etmek için buradayım," diye homurdanıyor.

Ona hoşnutsuzlukla bakan Lou iç geçirir. "Bu benim ."

Sonra beni sert bir kucaklamanın içine çekiyor - yapabildiği kadar sert - ve kollarım hafif bir inançsızlık durumunda ona sarılıyor. Çünkü onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Çünkü gitmesini istemiyorum. Çünkü tüm bunlar çok hızlı gerçekleşiyor ve onsuz bunların hiçbirini yapabileceğimi sanmıyorum. Ancak sesimi bulamayınca çaresizce başımı sallayabiliyorum: "Talon'a haber göndereceğim ama bu arada dikkatli olmaya *çalış*, olur mu?" Yüzüme bakmak için geri çekiliyor. "Ve peçe hakkında söylediklerimi unutma," diye aceleyle ekliyor. "Bunu düzeltebilirsin. Yapabileceğini biliyorum ama yardıma ihtiyacın olursa haber ver yeter. Birimiz ya da hepimiz birkaç saat içinde burada olabiliriz." Ancak onlardan asla geri dönmelerini istemeyeceğim. Benim uğruma kendilerine zarar vermelerini asla istemeyeceğim ve belki o da bunu biliyordur. Belki de onun yerine gözlerinin ipek ekrana kaydığını hayal ediyorum. "Burada yalnız değilsin, Célie. Asla yalnız olmayacaksın."

Zor yutkunuyorum.

Kendimi onu serbest bırakmaya zorlayarak, beni *duyabileceği* kadar vurgulu bir şekilde konuşuyorum: "Sana da aynısını söylüyorum. Hayır, ben ciddiym Lou. Eğer hortlaklar çok fazla büyürse-"

Ama o şakacı bir alaycılıkla başını sallıyor ve çoktan arkasını dönmüş. "Saçmalık. Ben hâlâ La Dame des Sorcières'im. Sevgili ölü annem benden daha iyi olduğunda cehennemde soğuk bir gün olacak." Ve -ikimiz de gözyaşlarına yenik düşmeden önce- omzunun üzerinden göz kırpmıyor ve merdivenleri tırmanarak muhafızın önünden koridora çıkıp gözden kayboluyor.

Üçüncü Bölüm

Qui n'avance pas, recule.
İlerlemeyen geri çekilir.

Yirmi İkinci Bölüm

Mila Geri Dönüyor

Michal ormanı beni Les Éternels'den bile önceki bir çağın fısıltılarına götürüyor.

Puslu zeminden büyük kayalıklar çıkıyor, aralarına eski ve yosun kaplı ağaçlar serpiştirilmiş: kayın, sanırım, köknar ve akçaağaçlar. Bir tatlı su deresi solumuzdaki çalılıkları kesiyor. Yağmur damlaları hâlâ eğrelti otlarının üzerinde parıldıyor ama geldiğimden beri ilk kez bulutlar Requiem'in üzerinde sakinleşti. Sabahın erken saatlerinde gök gürültüsü yok. Şimşek çakmıyor.

Sanki varlığımızı hissetmiş gibi, etrafımızdaki vahşi yaşam gevezeliklerini kesiyor. Kulağımıza sadece suyun yumuşak şırıltısı geliyor. Gerçekten de limandaki ve kaledeki ürkütücü varlık adanın bu kısmına henüz ulaşmamış gibi görünüyor. Huzurlu hissettiriyor. Sakin ol. Durgun-

Kaşlarımı çatarak en yakınımızdaki eğrelti otlarına bakıyorum; sanki gökten hâlâ yağmur yağıyormuş gibi yapraklarından su damlamaya devam ediyor. İçgüdüsel olarak damlacıklardan birini çekip burnuma götürüyorum.

Tuz.

Su tuz kokuyor.

Michal sessizliğin içinde "Hafif adımlarla ilerleyin," diyor. "Mümkünse kıyı boyunca uzanan kayalara yapış ve bitki örtüsünü rahatsız etmemeye çalış. Bu orman sihirle dolu," diye açıklıyor sorgulayan bakışım üzerine, ellerini ceplerine sokup ilerliyor. "Onu rahatsız etmek istemeyiz."

"Gerçekten mi?" Kendime rağmen merakla peşinden koşuyorum, eteklerimi topluyorum ve ayakkabılarımı değiştirmedğim için kendime lanet ediyorum - bileklerinde narin kurdeleler olan ince saten terlikler. Bir mil içinde mahvolacaklar. "Adanın diğer bölgelerinden daha mı çok? Neden?"

"Çünkü evdeki cadı ziyaretçileri sevmez. Bunlar gözyaşı bu arada." Yeşilliklere, ağaçlara doğru başını sallıyor, hepsi de hafifçe damlamaya, damlamaya, *damlamaya* devam ediyor. "Cadılar Bayramı arifesinden sonra tüm orman ağlamaya başladı."

"Ah." Mücevher parlaklığındaki damlacıklara bakıyorum ve bir şeyin nasıl hem bu kadar güzel hem de bu kadar sinir bozucu olabildiğine hayret ediyorum. "Ne kadar rahatlatıcı."

Michal sırtıyor ve onu görünce çakıl taşlı bankta tökezliyorum. Orman garip olsa da, bu yeni Michal daha da garip. Ölümünü sahnelediğinden beri, daha hafif, bir şekilde, neredeyse *rahatlamış* görünüyor, ki bu hiç mantıklı değil; tacından kaçmış olabilir, ama riskler hiçbirimiz için daha yüksek olmamıştı. Verdiğim tepki karşısında yıkıcı sırtışı genişliyor -çünkü tökezlediğimi fark etti elbette- ve yanağındaki gamzeyi görünce neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Sadece bir tane, çok farklı ama Dimitri'ninkine çok benziyor. Bunu daha önce nasıl *fark etmedim*?

Yavaşlayarak yanımda yürürken, "Bir cadı için endişelenmene gerek yok, Célie. Sen artık bir vampirsin. Senin gücün onun bize karşı kullanabileceği her türlü tehdide eşit."

Nedensiz bir şekilde homurdanıyorum, yanaklarım sebepsiz yere kızarıyor. "Güç hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı, Michal."

Kaşlarını çatıyor. "Ve sen yeni şeyler denemeye karşı mısın?"

"Tabii ki hayır-"

"Denedin mi peki?" diye soruyor kararlılıkla. "Denedin mi?" "*Neyi* denedin mi?"

"Bir vampir olarak yeni keşfettiğin yeteneklerin."

Mümkünse başka tarafa bakarken yüzümün kızarması derinleşiyor ve Michal boğazından kısık bir ses çıkarıyor. "Henüz değil," diyorum sertçe. "Henüz zaman olmadı." Sonunda göz ucuyla ona kaçamak bir bakış attım ama bu incelik gereksizdi. Bir göz kırpmasıyla diğeri arasında tam önüme geçip yolumu kapatıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Kendi gözleri de kısıldı. "Artık zamanımız var."

"Ama dedin ki-"

"Bu da önemli."

Ellerim eteklerimi yumrukluyor - çünkü öyle değil, gerçekten değil ve vampirliği keşfetmekten daha önemli yüzlerce şey var. Lou ve diğerlerini Cesarine'deki ölümsüzlerle savaşmaları için terk ettik, annem kana susamış canavarlarla birlikte yaşamakta ısrar ediyor ve ben Michal'e hâlâ Ölüm ve Filippa'dan bahsetmedim. Sonuncusu göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor. Hayır. Michal'in *sırtında*. Ona söylemem gerek. Ona söylemem gerektiğini *biliyorum* ama o daha yeni öldü; her şeyini tereddüt etmeden feda etti ama konu ona gelince tereddüt etmekten başka bir şey yapmadım.

Kız kardeşime zarar vereceğini sanmıyorum ama ya *verirse*?

Ya başka seçeneği yoksa?

Ada -tüm *dünya*- kırılıyor ve her şeyin merkezinde Ölüm ve onun hortlakları duruyor. Bu çok açık. Onlar olmasaydı bu orman ağlamazdı. Liman kanıyor, resimler ölüyor olmazdı. Daha da kötüsü, Ölüm daha fazlasını planlıyor gibi görünüyor ve bunu kız kardeşimle birlikte planlıyor gibi görünüyor.

Her seçeneği değerlendireceğime dair söz verdim tatlım.

Her seçenek *neye*?

Keşke bilseydim; keşke kendinde olmadığı belli olan Filippa'yı tehlikeye atmadan Ölüm'ü açığa çıkarabilseydim.

"Merak etmiyor musun, tatlım?" Michal başını eğiyor ve sabırla beni izliyor. "Sınırlarını test etmek için mi? Eğer şans verirsen bu sonsuz hayatın sana sunabileceği her şeyi keşfetmek için mi?"

"*Hayır*," diyorum sertçe-çok sert. Sesimdeki sertlikten içten içe ürperiyorum.

Michal'in yüz hatlarında bu kelimeyle birlikte bir duygu titreşimi beliriyor ve göz açıp kapayıncaya kadar tekrar kayboluyor. Hayal kırıklığı mı? Pişmanlık mı? *Önemli değil*, diyorum kendime kararlılıkla, ama bu yalana ben bile neredeyse güleceğim. Hiçbir şey bu kadar önemli olmamıştı.

"Emin misin?" diye soruyor o tehlikeli derecede yumuşak sesiyle. "Benim tanıdığım Célie bilgiden zevk alır. Yeni deneyimlerin, maceranın heyecanını arzuluyor ve korkunun onu bunun peşinden gitmekten alıkoymasına asla izin vermiyor."

Dürtülerimle alay ediyorum. Sözünü ettiği Célie benden çok daha büyük, ama bunu bilmesine gerek yok. Göğsümde süren bu savaş hakkında *hiçbir şey* bilmesine gerek yok. "Saçmalama Michal. Elbette korkmuyorum-"

"Kanıtla."

Siyah gözleri şimdi meydan okumayla parlıyor. Gelişen bir heyecanla. Ve bu beni korkakların en kötüsü yapsa da, korkuyorum -kendi hain merakımı şımartmaktan, evet, ama *onu* da şımartmaktan.

Cesur bir kayıtsızlık çabasıyla yanından geçip gidiyorum. "Adada yarışırsak ormanı rahatsız ederiz."

Tekrar önümde beliriyor, caydırılmayı reddediyor. "Suyun üzerinde koşarsak olmaz."

"Ama elbisem-"

"Suyun *üzerinde* dedim Célie, değil."

Tekrar etrafından dolandığımda eli yılan gibi uzanıp benimkini yakalıyor ve gözleri sanki bir hareket algılıyormuş gibi kısa bir süreliğine solumuza kayıyor. İçgüdüsel olarak bakışlarını takip ediyorum ve iki fidanın arasındaki perdede küçük bir yırtık buluyorum. Kesik kenarlar var olmayan bir esintiyle hafifçe dalgalanıyor ve kar taneleri altındaki toprağın üzerinde sürükleniyor. Michal çenemi tekrar ona doğru çevirirken kaşlarımı çatıyorum. Az önce *gördü mü-*?

"Elbisen için korkmana gerek yok, evcil hayvan," diyor hiçbir şey olmamış gibi. "Tüm vampirler olağanüstü bir hızla hareket edebilir ama aramızdaki en hızlılar doğanın kendisini bile geride bırakabilir. Batmayacaksın."

"Duyarlılığını takdir ediyorum Michal, ama ben sen değilim. Suyun üzerinde yürüyebileceğimden çok şüpheliyim-"

"Suyun üzerinde *koş*," diye düzeltti beni. "Ve şaşırabilirsin. En azından dener misin?" Hâlâ temkinli görüldüğümde yeniden sırtıyor ve cebinden çok yıpranmış, çok kirli, çok *tanıdık* bir zümrüt kurdele çıkarıyor. Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Bu mu-?" İçgüdüsel olarak ona doğru hamle yaptım. Cadılar Bayramı arifesinde yaşananlardan sonra kurdelemin kaybolduğunu, sonsuza dek yok olduğunu düşünmüştüm ve o gece onu kostümümün gümüş kurdesiyle değiştirdiğim için bir parçam bile pişmanlık duymamıştı. Frederic'in bıçağı o kurdeleyi geri dönülmez bir şekilde mahvetmişti elbette, belki de en iyisi buydu. "Bunu nasıl buldun?"

"Asla kaybolmadı." Ben elimi attığımda kurdeleyi havaya kaldırıyor ve kuyruk ulaşamayacağım bir yerde sallanıyor. "Sanırım şimdi geri istiyorsun, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Evet."

"Harika." Hızla kurdeleyi cebine geri soktu. "Bu küçük hevesimi şımartırsan sana veririm. İşine yarayabilir, biliyorsun," diye daha alçak bir sesle ekliyor ve sesle karnım yumruk gibi sıkılıyor. "Yeni vücudunun sınırlarını öğrenmek için."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Ve bu önemli, bir başlangıçla fark ediyorum. Rahat tavrına rağmen, bakışları yakıcı bir yoğunlukla kabarıyor. "Avantajlarınızı bastırmak için onları bilmeniz gerekir. Hortlaklar kesinlikle bunu yapacak." Ben daha itiraz edemeden gözlerinde bir fikir parlıyor. "Eğer hortlaklar ve kurdele yeterince teşvik edici değilse, sanırım basitçe ... kaçabilirim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Açıklamıyor; onun yerine bu fikir bilmiş, muzip bir parıltıya dönüşüyor ve -topuğuna dönmeden bir saniye önce-

L'ange de la Mort'un dışındaki uyarısını hatırlayın: *Asla bir vampirden kaçma.* Kaşlarım derinleşiyor. Çünkü muhtemelen düşünemez-

Siyah ve gümüş bir çizgi halinde akıntıya doğru fırlıyor ve bedenim bilinçli bir düşünce olmadan tepki veriyor.

Peşinden fırlıyor.

Zihnimin küçük, uzak bir parçası -insan parçası- ne yaptığının farkına varırsa, içgüdüsel, her şeyi tüketen gücün omurgamdan aşağı akmasının ardından tamamen sessiz kalır. Daha önce Brigitte'le olduğu gibi, görüşüm keskinleşiyor. Kan kulaklarıma çarptıkça kırmızıya boyanıyor. Kıyıda her bir taş, bir çalı yaprağı, her bir gözyaşı damlası, her bir yosun, ot ve toprak lifi; gözlerim Michal'e kilitlenmeden önce hepsi kristal berraklığında önümde yükseliyor.

Kahkahalarını duyabiliyorum. Ben ne kadar hızlıysam -saçlarım uçuşuyor, elbisem dalgalanıyor, ayaklarım suyun üzerinde ağırlıksız- o benden uzaklaştıkça, daha da hızlandıkça, omuzlarının her titreyişini, bacaklarının her adımını hâlâ görebiliyorum. Boğazımdan bir hırıltı kopuyor. Zümrüt kurdeleyi unutuyorum. Onun geri çekilen görüntüsü dışında her şeyi unutuyorum. Çünkü ona sahip olacağım. *Ona* sahip olacağım ve kendi adımlarım da buna karşılık olarak uzuyor. Öne doğru eğilip göğsümü kaldırıyorum, Michal gözümde büyüyene kadar suyun üzerinde adeta uçuyorum - ta ki o bana şaşkınlıkla, *zevkle* bakana kadar ve hızımı kesmeden dizlerimi büküp kendimi ona doğru fırlatıyorum.

Uzuvlarımız çarpışıyor ve yere çarpmadan önce kollarını belime dolayarak dönüyor. Çarpışmanın şiddetini sırtı çekiyor. Kayaların arasında savrulurken, sonunda yavaşlayıp durduğumuzda bana sıkıca sarılıyor -gülüyor-. "Beni yakaladığına inanamıyorum," diyor nefes nefese, başını kıyıya bırakmadan önce. "Daha önce kimse beni yakalayamamıştı."

Ona bakıyorum, göğsüm acı verecek kadar sıkışıyor. "Sık sık masum kadınlardan kaçır mısın?"

"Sadece çaldıklarım." Belimi serbest bırakıyor, bir elini yüzlerimizin arasına sokuyor. Zümrüt kurdelem uzun parmaklarının arasında dolanıyor ve bu sefer dokunduğumda ipeğin avuçlarından kaymasına izin veriyor. Bileğimden aşağı sarkıp yanağını gıdıklarken sırtıyor ve burnuma doğru üflüyor. "Batmayacağını biliyordum."

Tabii ki yaptı. Bu adamın tek yaptığı bana inanmak, bana yardım etmek, Beni *kurtar*. Belki de kız kardeşimi korumak için bir şeyler saklamama gerek yoktur.

Belki ona söylersem Michal de ona yardım eder ve birlikte Filippa'yı Ölüm'ün pençesinden kurtarabiliriz.

Yavaşça saçımın bir telini yanağımdan uzaklaştırıyor, başparmağı çenemde duruyor. Ve o tek, savunmasız hareketle, tereddütlerimin sonuncusu da yok oluyor.

"Cesarine'de yanımda gördüğün adam Ölüm'dü," diye pat diye söylüyorum, patavatsızca söylediğim için yüzüm buruşuyor. Michal irkilerek gözlerini kırptığında yanaklarım anlık bir sıcaklıkla kavruluyor ve aramızdaki an paramparça oluyor. "Sana daha önce söylemeliydim, ama kız kardeşim onunla bir tür anlaşma yaptı, sanırım, çünkü ona *bir şey* vaat etti."

"Ölüm ona bir şey mi vaat etti?" Michal'in elleri omuzlarımı kavırıyor ve beni yukarı doğru çekiştiriyor, gözlerindeki sıcaklık donarak siyah buza dönüşüyor. "*Ölüm* gibi, yaşamı yok eden bir gücün vücut bulmuş hali mi? Ölüm, seni gelini olarak kabul eden varlık mı?"

"Kendini *tam olarak* böyle tanıtmadı ama ... evet," diye kısık bir sesle bitiriyorum ve Michal vahşi bir küfürle beni ayağa kaldırıyor.

"Ne oldu?"

Cesarine'de ayrıldıktan sonra olanları hızlıca anlatıyorum: Frederic ve Filippa'nın beni gül bahçesinde nasıl bulduklarını, Frederic'in beni nasıl öldürmekle tehdit ettiğini, Filippa'nın Ölüm'ün kalbini sökmesini nasıl izlediğini. Ona Ölüm'ün Frederic'in kanını ve Grimoire'u aldığını söylediğimde yüzünü çevirdi. Ona Ölüm ve Filippa arasındaki gizemli anlaşmadan bahsettiğimde, bir kez daha küfürler savuruyor ve ben onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Ama onurlandırdı! Beni yalnız bıraktı."

"Şimdilik, Célie. Ölüm seni *şimdilik* yalnız bıraktı."

Kollarımı kendime doluyorum, tedirginlik boynumu diken diken ediyor. "Sanki onu tanıyor gibisin."

"Tanıştık," diyor Michal kısaca.

Yüzü hâlâ bana dönük, bu yüzden sadece yanağının sert çizgisini, çenesinin köşesini görebiliyorum; kendine hakim olma çabasıyla dereye bakarken çenesi kasılıyor. "Ama bu nasıl olabilir?" diye soruyorum. "Cadılar Bayramı arifesinde bir bedene büründü."

"Onunla bir bedene sahip olmadan önce tanışmıştım. Bir keresinde bana bir iyilik yaptı, muhtemelen kız kardeşine söz verdiğine benzer bir şey." Meraktan yanıp tutuşsam da çenemi kapalı tutuyorum ve o da beni şaşırtarak ekliyor: "O zamandan beri her gün pişmanlık duyuyorum. O tanımak isteyeceğin biri değil, Célie,

ve Filippa'nın güvenmesi gereken biri değil. Bunun sonu ikiniz için de kötü olur." Sonunda dönüyor ve her zamanki siyah gözlerinden yayılan ince gümüş parıltı karşısında şaşkınlığım artıyor. O da benimkilerde ne gördüyse aynı şaşkınlıkla gözlerini kırıpştırıyor. "Gözlerin parlıyor," diyor bana.

Nefes nefese kalıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum, gözlerimizin birleşik ışığına dokunmak istercesine elimi kaldırıyorum. "Gözlerin parlıyor."

Kendimi elimi indirmeye zorlamadan önce bir süre şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Ruhlar leminden bir iz var mı diye etrafıma bakındım. Ancak hiçbir hayalet bize katılmadı -görebildiğim kadarıyla- bu yüzden derin bir nefes alıp fısıldıyorum, "Sana daha önce söylemediğim için gerçekten zgnm."

Anlaşılmaz bir ifadeyle beni inceliyor. "Neden ?" "nk ben bir korkağım."

Bunun zerine çenesi kenetleniyor ve elimi tekrar tutup parmak eklemlerimi tam olarak görmeden aşağıya bakarken düşüncelerini okumak şeyimi verirdim. Sonunda parmaklarıma bir öpücük konduruyor ama ifadesinde gölgeler var. "Beni çok daha kötüleri için affettin."

Gölgelerin dağılmasını dileyerek ona bakıyorum. "Michal-"

"Rahatsız ettiğim için zgnm," diyor Mila alaycı bir ifadeyle, iki ağacın arasından başını uzatarak, "ama eminim şefkatli bir ara vermeyi bölmek için uygun bir an gibi görünüyor."

Michal'le birbirimizden ayrılıyor, dönüyoruz ama Michal'in gözleri kız kardeşine odaklanmış bir şekilde parlamaya devam ediyor. için başımı sallıyorum. "*Görebiliyor* musun

-?" Ama ben daha sorumu bitirmeden başını sallıyor, ben de kafam karışmış bir halde başımı sallıyorum. "Ah. Doğru. Tabii ki yapabilirsin. Bu mükemmel-mükemmel-"

"Bekleniyordu." Mila, bana Dimitri'yi hatırlatan kmseyici bir tavırla bize sırtıyor. "Kan paylaşımı asla hafife alınacak bir şey değildir -şu anda böyle hassas bir durumu tartışacak vaktimiz olduğundan değil. Az önce kız kardeşinden kaçtım, o da senin eski şehir evinde gerçek ölüm'le birlikte saklanıyor, Clie. Bu arada *ondan* bahsetmen büyük incelik-"

"Katılıyorum," diye mırıldandı Michal.

"Oh, duydum." Mila kasıtlı bir hareketle cadının kulübesine doğru ilerlememizi işaret ediyor ve ben de onun kulak misafiri olmasından rahatsız olmuş gibi görünmemeye çalışıyorum. "Kendileri için oldukça lüks bir laboratuvar inşa etmişler. Odessa bile kıskanırdı."

"Bir laboratuvar mı?" Michal keskin bir sesle soruyor ve sanki gamzesi hiç var olmamış gibi. Zümrüt kurdeleyi cebime sokuyorum. "Ne tür deneyler yapıyorlar?"

"Frederic'in kanını taşıyan türden. Amaçlarını tam olarak anlayamadım ama sanırım Filippa üzerinde de testler yapıyorlardı. Garip testler de," diye ekliyor yüzünü buruşturarak, "kanından beynine ve rahmine kadar her şey üzerinde. Ölüm yanağındaki dikişlerden bile örnek aldı."

Ancak son kelimeyi zor duyuyorum, dikkatim ondan önceki iki kelimeye takılıyor.

Onun rahmi.

Rahminde testler yapıyorlar.

"Anladığım kadarıyla Ölüm kendi kanını da toplamış." Şaşkınlıkla ona baktığımızda, o da hiç istifini bozmadan bize bakıyor. "Ne? Şimdi insan gibi *görünebilir* ama artık tamamen bir şey ya da diğeri gibi görünmüyor. Peçedeki yırtık onu da bükmüş olmalı." Ağlayan eğrelti otlarını işaret ediyor ve bunu yaparken ölü bir kelebek göğsünde çırpınıyor.

"Yalnızlar mı?" Michal bunu duymazdan gelerek sorar. "Sadece ikisi mi?"

Mila neşesiz bir şekilde gülüyor. "Sadece ikisi, evet ve gerçek bir hortlak ordusu. Filippa senin çocukluk odandaki perdeyi yırttı Célie ve hepsini içeri soktu." Başpiskopos gibi cesetlerin çocuk odamın halısı üzerinde dolaştığı düşüncesi midemi bulandırıyor. "Görünüşe göre Michal'e yaptığın gibi yeteneklerini kan yoluyla ona da geçirmişsin."

Bunun üzerine düşüncelerim yere düşen iğneler gibi çılgınca dağıldı.

Sadece iki vampir kan paylaştığında değişirler.

Ellerimle bir şeyler yapmak için elbisemin korsajını düzeltiyorum. Bir duygu düğümü boğazımı tıkıyor ama ipleri çözemiyorum - o gümüş gözler yüzüme dokunup tepkimi değerlendirirken ve Michal "Tahttan feragat ettim" derken.

Mila bakışlarını kaçırıyor. "Ben de öyle duydum. Ruhlar başka bir şeyden söz edemez hale geldiler ve birçoğu da bizim diyarımızdan geçmediğinizde kurnazlığınızı fark etti. Acil durum planımızda bunu hiç hesaba katmamıştık." Gözleri kısıldı. "Ölü numarası yaparken bizim diyarımıza değilse nereye gittiniz?"

Michal'in kaşlarının arasında bir çatık belirliyor. "Bilmiyorum," diyor bir süre sonra. "Kalbim göğsümü terk ettiğinde, basitçe ... uykuya daldım." Kaşları derinleşiyor. "*Rüya gördüm.*"

Mila kurnazca, "Ruhun kapana kısıldı," diyor. "Bedenini asla terk etmedi."

"Bazıları vampirlerin artık ruhları olmadığını iddia edebilir."

Kendi parıldayan, yarı saydam formunu işaret ediyor. "Elbette ben aksinin kanıtıyım. Her iki durumda da, bu garip bir sihirdi ve korkarım yansımaları olmayacak."

"La Dame des Sorcières büyüü kendisi yaptı."

"La Dame des Sorcières yanılmaz değildir. Onun büyüü de diğerleri kadar bozuk."

Michal umursamaz bir omuz kaldırdı. "Eğer bunun bir sonucu olacaksa, bunu ben üstleneceğim."

"Böyle düşünüyorsan gerçekten aptalsın kardeşim." Mila alaycı bir ifadeyle Michal'in birkaç santim üzerine çıkarak burnunun ucuyla ona baktı. "Ölüm her ne planlıyorsa, bu hepimizi etkileyecek ve o bir şeyler planlıyor. Bunu hissedebiliyorum." Sesi sınırlı bir şekilde yükseliyor ve ekliyor: "O ve Filippa yüksek sesle söyledikleri şeyler konusunda çok ketum davranıyorlar, bu da beni birilerinin onları dinlediğini bildiklerine inandırıyor."

Michal'in kız kardeşine karşı hissettiği tüm kızgınlık bu sözlerle yok olmuş gibi görünüyor. "Dikkatli olmalısın Mila. Ölüm, dikkatini çekmek isteyeceğiniz biri değil. Belki de yapmamalısın."

"İki kez öldüm Michal. Zaten dikkatini çektim." Çenesi kararlılıkla sertleşiyor ve gözleri -şimdi yeni ve alışılmadık bir amaçla yoğun bir şekilde yanıyorlar. "Umarım yakında *benim dikkatimi* çektiği için pişman olur."

Michal tartışmak için ağzını açsa da, Michal dönerek -saçları yüzüne savruluyor- önümüzde iki devasa meşe ağacının kökleri arasında büyüyen cadı kulübesine doğru ilerliyor. Kıvrık dallarının arasından liken kaplı siyah kiremitler görünüyor ve elmas camlı pencereler, yıpranmış siyah ahşap işçiliğinin arasında mücevherli gözler gibi parlıyor - kemerli, süslü, ancak elementler ve yaş nedeniyle hafifçe tohumlanmış.

Başka koşullar altında olsa, böylesine büyüü olduğu aşikâr bir konut karşısında heyecan duyardım ama şimdi korku midemi bulandırıyor.

"Bir değişiklik olursa haber veririm, ama bu arada ..." Mila, kardeşinin kaşlarını çatmasına aldırmadan sırtarak dönmeden önce başını kulübeye doğru eğdi. "Mathilde'le iyi şanslar, Célie, ve bir uyarı; ısırır."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kulübe

"Mathilde?" İsme irkilerek göz kırpıyorum ama kesinlikle sadece bir tesadüf. Michal, hortlaklar hakkında soru sorduğumuz cadı aslında Lou'nun uzun süredir kayıp olan akrabası olsaydı - tam olarak büyük büyük büyükannesi - ve dahası, böylesine prestijli ve güçlü bir cadı neden halkını terk edip vampirler arasında münzevi olarak yaşasın ki? "O demek istemiyor-?"

"Aslında öyle." Mila yanımdan ayrılırken Michal beni kulübeye doğru götürüyor, kahkahaları arkamızda yankılanıyor. "Mathilde le Blanc adada çok edinilmiş bir tat ve kanından bahsetmiyorum."

Mila Mathilde'nin *ısırdığını* söylerken ne demek istedi?" diye yavaşça soruyorum.

Michal cevap olarak en üst basamaktaki devasa dökme demir tencereyi işaret ediyor ve elimde olmadan tencerenin derinliklerine endişeyle bakıyorum, bir tür iksir, belki de zehir bekliyor, ama bir saniye sonra geri çekiliyorum.

Bones.

Mathilde tencereyi kemiklerle doldurmuş -hayvan çene kemikleri ve insan uyluk kemikleri, kaburgalar, omurlar ve bütün bir sol elin falanksları gibi görünen kemiklerle. Çiçekli sarmaşıklar kazanın kenarlarından aşağı dökülmeden önce Mathilde'in parmakları arasında dolanıyor. Canlı mavi ve ürkütücü güzellikteki çiçekler, onları ürkütücü bir hayranlıkla incelemek için eğildiğimde titriyor gibi görünüyor; merkezlerinin etrafındaki iğnemsî diş sıralarını, bana saldırıp şiddetle koparmadan hemen önce tanıyorum.

Aceleyle geri çekiliyorum. *Mavi Sakal çiçekleri.* Mösyö Marc'ın dükkânının önünde de aynı küçük, korkunç çiçekler yetişiyor; Michal bir keresinde onların kelebekleri yediğini söylemişti.

Sanırım Mathilde yamyam olmadığı için minnettar olmalıyım. "Peki Mathilde hortlakları biliyor mu?" *Filippa'yı da bilecek mi?*

Michal sanki bu umutsuz düşünceyi sezmiş gibi beni dikkatle izliyor. Kız kardeşim aramızda yaşıyor ve nefes alıyor gibi görünüyor. "Mathilde pek çok şeyi bilir."

Bakışlarından dikkatle kaçınarak kazanın etrafında dolanıyorum. Michal'ın tüm dikkati karşısında her zaman ürkek davranmış olsam da, ormanda yarım kalan konuşmamızdan sonra sanki derim iki beden küçülmüş gibi hissediyorum. *Bunun sonu ikiniz için de kötü olacak.* "Bizi bekliyor, değil mi?"

Kapıda bana katılmadan önce başını sallıyor, soğukkanlı varlığı kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor. "Sanırım benim açımdan bir hata." Kulübenin içindeki alışılmadık sessizliğe rağmen alçak sesle konuşuyor. Bizden saklanıyor olabilir mi diye merak ederek daha yakından dinliyorum; sonra nefes alış verişinin, hatta kalp atışının bile belirgin bir şekilde duyulmadığını fark ediyorum. "Requiem'e yanaştıktan sonra buluşma talep eden bir mektup gönderdim. Hiç cevap yazmadı."

"Belki de hiç almamıştır?" "Oh, sanırım aldı."

Michal kapıyı iterek açmak için hamle yapıyor ama elim yılan gibi kıvrılarak bileğini kavırıyor. "En azından önce kapıyı çalmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Sonuçta *burası* onun evi, evde olmasa bile?" Sesim sonunda umutlu bir soruya dönüşüyor. Belki de Mavi Sakal çiçekleri ve onların temizlenmiş kemikleri - ya da belki de gümüş kapı tokmağı - ama aniden, bizi burada istemediği belli olan bir cadıya dayatmada bulunma düşüncesi aptalca geliyor.

"Elbette"-Michal'ın bakışları bileğindeki elime kayıyor-"devam et."

Titrek bir nefes üfleyerek onu bırakıyorum ve kapıyı üç kez çalıyorum. Kimse cevap vermeyince, üç kez daha çalıyorum. Kulübenin içinde hiçbir şey kıpırdamıyor. Sonunda döndüğümde -Michal'i daha sonra tekrar denemeye ikna etmeye kararlıyım- başını sertçe sallayarak tartışmamı bastırıyor. "Mila'nın uyarısını duydun. Kibarlık yapacak vaktimiz yok Célie, yapsak bile Mathilde bu iyiliğe karşılık vermeyecektir. Onunla konuşana kadar gitmiyoruz."

"Onun *burada* olduğunu nereden biliyorsun?" "O burada," diyor basitçe.

Güzel. *İyi. İyi.* Doğrusu, bu sefil adada kimse nezakete önem vermiyor zaten. Mathilde çiçeklerini *etle* besliyor, Tanrı aşkına. Odessa Michal'ın kalbini söktü ve Dimitri kana susamış bir şekilde katlettiği tüm yaratıklardan hatıra topladı. Belki de benim de tüm sağduyumu pencereden dışarı atma zamanım gelmiştir.

Garip bir meydan okuma hissiyle kapı kolunu kavramak için eteğimin bir parçasını kaldırıyorum ama Michal koluma hafifçe dokunarak beni tekrar durduruyor. "Sanırım bunu ben yapmalıyım." Ben ona kaşlarımı çatmaktan başka bir şey yapamadan, kumaşı elimden çekip alıyor ve kendi eliyle sarıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, düğme kolayca dönüyor.

Michal, "Siktir," diye mırıldandı.

Elini eteğime sıkıştırıyor ve nedenini hemen anlıyorum: kapı tokmağı onu *ısırmış* ve avucundaki iki küçük yaradan kan akıyor. İki küçük diş izi. "Burada olduğumuzu kesinlikle biliyor," diyor acı bir kahkaha atarak.

Gümüş dişleri eriyip pürüzsüz bir metale dönüşürken kapı koluna kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Mathilde'in vampirleri umursamadığını sanıyordum? Tüm bu *ısırma* gereçleri neden?"

"Mathilde onun son derece komik olduğunu

düşünüyor." "Öyle mi?"

"Sen söyle."

İsteksiz bir gülümsemeyle eteğimi kaldırıyorum ve ipeksi jüponumdan bir parça koparıyorum. Kumaşı bırakırken Michal'ın gözleri bacağımın çizgisini takip etse de onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kanının baş döndürücü kokusunu da görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bu hâlâ neden bir vampir adasına yerleştiğini açıklamıyor."

"Bu Mila'nın işiydi," diyor sessizce, ipek parçasını eline sarışımı izlerken. "Mathilde'i, La Dame des Sorcières unvanını kızına devrettikten sonra burada emekli olmaya ikna etti. Mathilde çok daha genç bir kadinken tanışmışlar ve aralarından su sızmaz olmuş."

Parmaklarım Michal'in elinin etrafında hareketsiz kalıyor ve düşüncelerim istemeden Filippa'ya geri dönüyor. Kalbim burkuluyor.

"Mathilde hortlakları nereden biliyor? Sen ve Odessa, Coco onlara isim vermeden önce ne olduklarını bile bilmiyor gibiydiniz ve o da sadece teyzesinin grimoire'u sayesinde biliyordu. Tabii Mathilde La Voisin'i bilmiyorsa?"

"Bunu sana söylemesine izin vereceğim. Şimdi" -elini sardıktan sonra kapıyı iterek açtı- "lütfen içeri gelin."

İkimiz sessiz adımlarla kulübeye giriyoruz ve kocaman bir taş ocağı olan sade bir mutfığa giriyoruz. Kirişlerden kurutulmuş ot demetleri sarkıyor ve bakır bir çaydanlık ızgaranın üzerinde ısınıyor; Mavi Sakal'ın geri kalanı

Blossoms'ın ziyafeti, tuhaf bir kafatası çeşitliliği içinde şömineyi kaplıyor gibi görünüyor. "Sanırım Mathilde'le tanıştınız?"

Michal'in gözleri herhangi bir hareketlilik belirtisi için odayı tarar. "Evet. İki kez. İlki Requiem'e geldiğinde, ikincisi de sen geldikten kısa bir süre sonra."

"Ne? Neden?"

"Meraklı küçük şey, değil mi?"

Kulübenin derinliklerine doğru ilerlemeden önce ona ters ters bakıyorum, kafamı küçük bir tuvalete sokuyorum ve teneke küvete, yırtık pırtık çarşafların bulunduğu köşeye bakıyorum. Michal arkamdan geçerken "Hiçbir şeye dokunmamaya çalış," diyor ve bu şimdiye kadar verilmiş en gereksiz tavsiye olabilir. Kapı kolundan sonra hiçbir şeye bu kulübedeki kadar az dokunmak istememiştim.

Yine de yatak odasının kapısından sığmak için eğilirken boynumu büküp ona bakıyorum. "Tam olarak ne arıyorum?"

"Yersiz olan her şey; bir ses, bir görüntü, bir koku. Sonuncusu zor olacak ama imkansız değil. Cadı her nerede saklanıyorsa, orası büyü kokuyor olmalı."

"Tüm yazlık büyü kokuyor."

Etrafıma dikkatle bakıyorum, döşeme tahtalarının açılıp beni yutmasını bekliyorum. Bir yanımda öyle olmasını diliyor - Michal'la aramızdaki bu berbat gerilimi kesecek, kız kardeşimin süregelen varlığını ortadan kaldıracak herhangi bir şey. Konuşmamızdan beri ondan bahsetmedi ve şimdi -bu ürkütücü durgunlukta- sanki onun yerine benim bahsetmemi bekliyor gibi hissediyorum.

Ne söyleyeceğimi bilemeden konuşmak için ağzımı açıyorum, tam o da aynısını yapmak için dönerken.

"Bence yapmalıyız-"

"İhtiyacımız yok-" Aynı anda söylüyorum.

Michal'in gözleri, yüz ifademde gördüğü şey karşısında kısılıyor. "Ne söyleyecektin?"

"Ne söyleyecektin?"

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de bir daha konuşmak istemiyoruz, ta ki döşeme tahtaları ayaklarımızın altında gürlemeye başlayana kadar. Titreşim gerginliğimizi bozuyor; tıpkı öne doğru sıçrayıp Michal'in geniş göğsüne çarparken benden kaçan ürkek çığlık gibi. Kolları refleks olarak beni sarıyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Bu ev bizi öldürecek."

"Gel bakalım, tatlım." Sırtarak saçlarımı yüzümden itiyor; Mathilde'le konuşana kadar geçici bir ateşkes olduğunu fark ediyorum. Rahatlama

sistemimi sular altında bırakıyor. "Sakın bana biraz sihirden korktuğunu söyleme."

Omuzlarım onun bana yaslandığını hissedince gevşiyor ve çenem açılıyor. Çünkü Mathilde hortlaklar hakkında ne yapacağını biliyorsa, Filippa hakkında da ne yapacağını biliyor olabilir. "Bunu bir oyun haline getirelim mi?" Michal soruyor. *Dikkat dağıtıcı bir şey.*

Kendimi ondan uzaklaşmaya zorlayarak çenemi kaldırıyorum. "Aklında ne var?"

Kapının pervazına yaslanıyor, o alan için fazlasıyla büyük. "Cadıyı ilk bulan diğerine bir iyilik borçludur."

Aman Tanrım. "Ne tür bir iyilik?" "Her türlü iyilik."

Karnımda pırtıtlar patlıyor. Eğer bir cadıya kendimizi kabul ettirmek aptalca geliyorsa, Michal'a başka hiçbir şart koşmadan iyilik yapmayı kabul etmek düpedüz çılgınlık gibi geliyor. Kafamın içindeki o meydan okuyan ses, *ancak kaybedersen*, diyor ve küçük bir heyecanla daha dik duruyorum. "Peki. Anlaştık. Umarım tüm elbiselerimdeki kan lekelerini temizlemeye hazırsındır."

"Bununla mı başlıyorsun?" Eteğimdeki kırmızı damlacıkları işaret ediyor -*Onun* kanı, fark ettim, yanaklarım alev alev yanıyor. Hep onun kanı. "İstersen şimdi alabilirim"

Sözlerinin çağrıştırdığı görüntüler karşısında yüzüm daha da yanıyor - Michal önümde diz çökmüş, elleri bacaklarımda, kalçalarımda kayıyor, ipeksi kumaşı bedenimden sıyrıyor.

Sırıltısı olumlu anlamda hınzırlaşıyor çünkü biliyor.

Çünkü dikkatini dağıtmak zaten işe yarıyor.

Çünkü o bana öyle baktığında kendi adımları bile zor hatırlıyorum.

Kalçalarımı sıkarak, kendimi küçük düşürmeden önce koridorun sonundaki salona giriyorum ve kapının hemen içinde birkaç derin nefes alıyorum. *Odaklan, Célie.*

Bir başka şömine odanın ortasına hakimdir; raflar dolusu kitabın her tarafta duvarları kaplamasını sağlar. Mathilde bunları rastgele asmış gibi görünüyor, çok az öngörü veya tasarımla her kuytu ve köşeyi dolduruyor. Gerçekten de raflar biraz kırık dişlere benziyor. Bir o yana bir bu yana uzanıyorlar, düzensizler, şekilleri ve boyutları farklı ve duvarda yer Mathilde kitaplarını masanın altında, kanepenin yanında, yırtık pırtık halinin üstünde, yerde sallanan yığınlar halinde istiflemeye başlamış gibi görünüyor.

Tek düzen görüntüsü köşedeki dar bir kitaplıktan geliyor. Yüzen diğer rafların aksine, bu kitaplık yerden tavana kadar uzanıyor ve içindeki kitaplar bozulmamış durumda görünüyor. Sırtlarındaki kabartmalı harfler ateş ışığında parıldıyor. Deri kapakları parıldıyor. Aslında, onları şartlandığı vizon yağının kokusunu hâlâ alabiliyorum. Bu kitaplar -her ne iseler- onun koleksiyonundaki en değerli kitaplar olmalı.

Ayrıca odanın karmaşası içinde sarsıcı bir şekilde yersiz görünüyorlar.

Merakla kitaplığa yaklaşıp oradaki kitapları inceliyorum. *Ayı Kral ile Bir Gece. Waterdeep Büyücüsü'nün Asası. İblis: Donatılmış ve Alevlendirilmiş.* Kahkahalara boğularak geri çekiliyorum, göğsümdeki gerginlik daha da gevşiyor. Görünüşe göre Mathilde'in en değerli kitapları erotik kitaplar ve -Bu tamamen kabul edilebilir. Hatta sağlıklı. Ancak bu beni ilgilendirmez.

Odanın geri kalanını araştırmak için hareket ederken, rafın ortasındaki bir başlıkta duruyorum.

Gizli Kapı.

İnanılmaz derecede utangaç hissederek tereddüt ediyorum ama bu adada gizli geçitler var. Onları ben de yürüdüm ve Mathilde gibi bir cadının da kullanabileceği türden bir şey gibi görünüyorlar - ve bu imayı oldukça zekice bulacak olan Lou ile olan ilişkisini hesaba katmıyorum bile.

Bu kadar basit olabilir mi?

Kitaba daha sert bakıyorum. Mathilde şu anda bile kitaplığın arkasında durup bana kıs kıs gülüyor mu? Doğru, kimsenin kokusunu almıyorum - buradaki büyü de kulübenin herhangi bir yerinden daha güçlü kokmuyor- ama Babette'in ya da Frederic'in de kokusunu almadım. Cadılar her zaman kendilerini vampirlerden gizleyebilmişlerdir.

Sonunda, Michal'in tavan arasındaki ayak sesleri ihtiyacım olan tüm motivasyonu sağlıyor.

Omuzlarımı dikleştirip kitabı kavriyorum ve çekiyorum. Duvarın derinliklerinde bir mekanizma tetikleniyor.

Bir şey -ya da biri- gerçekten kıkırdıyor.

Ve raftaki her kitap hızla bana doğru savruluyor. Bir çılgınlıkla ellerimi başımın üzerine atıp geriye doğru kaçmaya çalışıyorum ama kitaplar peşimden geliyor, sayfalarını kanat gibi çırpıyor ve ulaşabildikleri her yerimi yumrukluyorlar. Ve *acıtıyor*. Michal bir saniye sonra beliriyor -yüz ifadesi tehlikeli- ve bir, iki, üç tanesini havada kapıyor.

Onları masanın çekmecesine fırlatıyor, orada takırdıyor, sallanıyor ve tüm mobilyayı çökertmekle tehdit ediyorlar.

Ev yine gümbürdüyor. Döşeme tahtaları ayaklarımızın altında titriyor.

Nefesimin altında küfrederek bir sonraki kitabı yakalıyorum ve acelemden neredeyse duvara fırlatıyordum. Metal köşesi sıvaya gömülüyor ve -kapana kısılmış bir şekilde- sayfalarını duvara çarparak öfkeyle çırpınmaya devam ediyor. "Ne *yaptın* sen?" Michal öfkeyle soruyor, kafama doğru fırlayan özellikle kalın bir cismi kenara itiyor. "Sana hiçbir şeye dokunmamamı söylemiştim-"

"Kitapta kapı hakkında bir şeyler yazıyordu!" Panik ve bir başka tuhaf gülme dürtüsüyle siper almak için kanepeye doğru eğildim. "Belki Mathilde saklanıyor olabilir diye düşündüm."

Ancak başka bir kitabın gümüş köşesi yanağımı çiziyor ve Michal'in gözleri kanımın kokusuyla büyüyor. Kendini toparlamak için derin bir nefes alıyor ve başımın arkasından *Gizli Kapı*'yı alıyor. "Bu mu?"

"Evet! *Bak*-"

Michal iç çekerek kitabı açıyor, bana doğru çevirmeden önce gözleri sayfalarda geziniyor. "Umduğun içerik bu muydu?"

Kitapta birbirine sarılmış bir çift peri tasvir ediliyor; kanatlı vücutları kıpır kıpır ve yüz ifadeleri coşkuyla çarpılıyor. Ani bir gıcırtyla gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kitabı da çarparak kapatıyorum. "Onu yerine koy! Aman Tanrım, Michal, *hemen* yerine koy!"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ama mecbur kalıyor. Kitabı geri verdiği anda, artık odanın içinde neredeyse gönülsüzce uçuşan diğer kitaplar da yere düşüyor. Hızlı bir nefes veriyorum, utanmayacak kadar rahatlamış bir şekilde - en azından *çok* utanarak- elimi yanağımdaki kana götürüyorum. Michal parıltılı bir eğlenceyle beni izliyor. "Araştırmamıza devam edelim mi, yoksa Mathilde'in geniş koleksiyonunun geri kalanını incelemek ister misin? Her iki arayışa da ikna olabilirim."

Hâlâ gülmek için o saçma dürtü var. "Artık aramamıza gerek yok."

Yüzüne sinsî bir gülümseme yayılıyor. "İkinci seçenek, o zaman - oyunumuzdan çekilmeyeceksen? Yenilgide utanılacak bir şey yoktur, biliyorsun. Çok nazik bir kazanan olacağım."

"Michal." Adını sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum, ona şu anda kırılma zevkini tattırmayı reddediyorum. "*Demek* istediğim şu ki, sanırım

onu."

"Hmm. O kadar da eğlenceli değil."

"Birinin *kıkırdadığını* duydum." İfadesine kaşlarımı çatmaya zorlayarak - çünkü gerçekten, benim neyim *var* ki?- yanından geçip odanın karşısındaki apliance doğru ilerliyorum ve tabanındaki pirinç heykeli incelemek için yaklaşıyorum. Bir insan yüzünü andırıyor. Oldukça buruşuk bir yüz, gözleri kısılmış, gıdıları, ucunda bir siğil olan ince bir burnun iki yanına sarkmış. Söz konusu burundan ince bir kan damladığında Michal'in gülümsemesi kayboluyor.

"Célie," diye uyarır ama artık çok geçtir.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Mathilde

Duvardan fırlayan yüz, bu kulübenin *üçüncü* katında dişlerini gösteriyor. beni ısırmaya çalıştı.

Ancak bu sefer çok yavaş tepki veriyorum ve dişler burnumu yakalıyor. Dişler aşağıya, *aşağıya*, *aşağıya* kenetlenirken yüzümde bir acı püskürüyor, kemiğe sarılmış bir köpek gibi hafifçe titriyorum. Çığlık atarak ona körlemesine vuruyorum ve Michal iğrenç şeyi kulakları görünene kadar duvardan çekip alıyor, ardından boynu geliyor. Omuzları. Göğsü ve beli ve-
Oh.

Burnumu tutmaya devam ederken, yaşlı bir kadın halının üzerine düşüp bize doğru bakmaya başladığında nefes nefese kalıyorum. Tek kelime açıklama yapmadan, geniş göğsündeki metalik renkleri, basit keten elbisesinin kollarını fırçalıyor. Pirinç tozu her yöne uçuşuyor ama çoğu -bir şekilde- Michal'in yüzüne yerleşiyor. Gözlerini tiksintiyle kırıştırıyor. "Merhaba Mathilde," diyor kuru bir sesle.

"Malıma verdiğin zararın bedelini ödeyeceksin, sülük," diye çıkışıyor ona, burnundaki kanı silerken.

"Ah, seni ne kadar özlemişim."

"Sakın *bana* eski dostmuşuz gibi o iğrenç cazibeni göstermeye kalkma. Sana geri gelmemeni söylemiştim, ama işte buradasın, cesurca." Dengesiz ayakları üzerinde duruyor ve sinirli bir *hırıltıyla* poposunu ovuşturuyor, ev yavaş yavaş gürültüsünü keserken boncuk mavisi gözleriyle ikimizi inceliyor. "Vampirler. Her zaman işime burunlarını sokarlar-"

"Hâlâ bir burnum *olduğundan* emin değilim," diyorum kızgınlıkla.

"Ve sana hizmet ediyor, değil mi? Ait olmadığı yere sokmamayı öğretti. Buraya nasıl girdin ki?"

Michal gözlerini devirerek, üzerindeki pirinç tozunu silkelemek için deri paltosunu silkeler. "Bu ev bana ait, Mathilde."

"Bah! Şantaj, saf ve basit." Ayaklarını sürüyerek kanepeye gitti, üzerine çöktü ve sağlam ayaklarını taburenin üzerine .

Bir dakika önce oradaydı. Parmaklarımın arasından odanın geri kalanına bakarak şüpheyle göz kırpıyorum. Michal'e parçalanmış bir et ve burun deliği yığını göstermekten korktuğum için burnumu serbest bırakmak istemiyorum. "Hem mülkiyet nedir ki, yüzeysel bir zilyetlik hakkından başka? Hayır, hayır, *ben* burada yaşadığım sürece bu mülke hiçbir hükümet tarafından el konulamaz-"

Mathilde konuşmaya devam etse de Michal'in gözleri benimkileri bulduğu anda dinlemeyi bırakıyorum. Gözleri hafifçe kısılıyor ve itirazlarımı görmezden gelip ellerimi yüzümden çekerek bana doğru ilerleyince geriliyorum. Başını iki yana sallayıp, "Korkarım mahvoldu," diye mırıldanmadan önce, ellerinin arasından burnumu inceliyor ve yanaklarındaki pirinç pudrasıyla son derece gülünç görünüyor.

"Kapa çeneni, Michal." Onu iterek, herhangi bir hasar belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum. Herhangi bir hasar yok gibi görünüyor ve onun hain, küçük, yarı sırtışını görünce göğsümde sıcak bir parıltı oluşuyor. Tehlikeli olan bu. *Onun* ne olduğu.

Çok tehlikeli.

Geç de olsa bahsi kazandığımı fark ediyorum ve olasılıklar beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

"Siz ikiniz beni *dinliyor* musunuz?" Mathilde koltuktan öfkeli bir ses çıkarır. "Tabii ki değilsin. Burası lanet olası bir genelev gibi kokuyor-"

Michal yere saçılmış kitaplara kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Bunun *Minotaur'u Sağan* Eau de *Milking* olmadığına emin misin?"

Mathilde öfkeyle ciyaklar. "Bu ne cüret! Evime giriyorsun, salonumu yerle bir ediyorsun ve benim rahatıma hakaret etmeye cüret ediyorsun? İnsan burun kanamalarının ve titremelerin yeterli olduğunu düşünüyor. *Canavarca* şeyler, çok rahatsız edici-"

"-ve ayrıca neden burada olduğumuzu da." Michal onunla yüzleşmek için dönse de, yüzündeki pudrayı silmek için uzandığımda aniden durdu. Sonra - inanılmaz bir şekilde- işi kolaylaştırmak için hafifçe eğiliyor. Parmaklarımı sanki başka birine aitmiş gibi teninde izliyorum, istesem de geri çekemiyorum. Michal yutkunuyor.

Ancak bir saniye sonra aramıza keskin bir şey giriyor. Birbirimizden ayrıldığımız anda karnına saplanıyor ve Mathilde'in her nasılsa kanepeden sarkıttığı şömine demirine dik dik bakıyor. "Yine mi rahatsız ediyorum?" diye sertçe soruyor. "Buraya *bana* evlenme teklif etmeye geldiğini sanıyordum."

Adamın hoşnutsuz bakışları kıza kayar ve elindeki demiri çekip alır.

Bir anda yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve kaşlarını son derece Lou-vari bir hareketle sallıyor. "Bunun yerine sizi misafir yatak odasına yönlendireyim mi?"

Eğer Tanrı beni cezalandırmak için *bu* anı seçseydi, ona teşekkür edebilirdim. Ancak bunu yapmadığı için, Michal'in önüne geçip, bu benim yarattığım son derece normal bir durummuş gibi davranmak zorunda kalıyorum. Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirerek ellerimi eteğimin içinde sıkıyorum. "Özür dilerim, madam. Bana ne oldu bilmiyorum-"

Mathilde kıkırdar. "İstiyorum."

Michal ağır bir iç çekişle, "Bilgiye ihtiyacımız var Mathilde, eğer bize verirsen, bunun karşılığını alırız," der.

"Eğer cinsel iyilikten bahsediyorsan, genç adam-"

"Hortlaklar hakkında, özellikle de onları nasıl öldüreceğimiz konusunda danışmanlık karşılığında bu evin mülkiyetini devretmekten *bahsediyorum*," diyor.

İçinde bulunduğumuz durumda bulabileceğim tüm mizah göğsümde bir düğüme dönüşüyor.

Aynı şekilde, Mathilde'in gülümsemesi de ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Mantıklı ol, Mathilde. Hortlaklar senin için bile sorun olmaya başladı. Perdede açtıkları delikler sadece ormanı ağlatmakla kalmıyor, evini titretiyor ve burnunu kanatıyor. Sanırım senin büyüünü de etkiliyorlar." Demir çubuğu bir kenara fırlatıyor ve boğuk bir gümbürtüyle *yaratık konforunun* üzerine düşüyor. Tekrar homurdanıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bu da yetmezmiş gibi, kör bir öfkeyle Cesarine sokaklarında sürünüyorlar. Chateau le Blanc'a ulaşmaları ne kadar sürer? Senin soyunla ziyafet çekmeleri ne kadar sürer?"

"Benim soyum direklerden daha aptal," diyor kısaca. "Hortlaklardan alacakları her şeyi hak ediyorlar ve ben onları durdurmak için parmağımı bile kıpırdatmayacağım."

Ona göz kırpıyorum, dehşete düşmüş bir halde. "Lou tanıdığım en zeki insanlardan biri."

Mathilde sadece dudak büker, kanepenin koluna yaslanır ve sinirli bir şekilde elmas camlı pencereden dışarı bakar. Bacakları sadece biraz titriyordu. "O zaman çok fazla insan tanımış olamazsın, değil mi, petal?"

Şimdi farklı bir sıcaklık omurgamı yalıyor ve boğazımdan bir öfke sesi yırtılıyor. Nezaketin canı . "Louise'i aşağılayamazsın le

Blanc önümde."

"Ne kadar uygun." Çenesini omzumun üzerinden salladı. "İşte kapı."

"Onunla *tanışmadın* bile-"

"İhtiyacım yok. İstemiyorum." Gagaya benzeyen burnunu inatla kaldırıyor ve tam ucunda Lou'nun çok sevdiği o tanıdık siğil beliriyor. Karşılaştırma can sıkıcıdır. Erotizmi ve kiniyle bu huysuz yaşlı kadın Lou gibi bir torunu hak etmiyor. "Anne cinayetleriyle de ilgilenmiyorum."

"Bunu Morgane'ı tuvalette boğmaya çalışan kadın söylüyor," diyorum hararetle.

"Bu farklıydı!"

"*Nasıl*, madam?"

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, sert yeşil gözlerimiz boncuk mavisi gözlerimizle çarpışıyor. Sonra- "Yakalanmamam gerekiyordu," diye mırıldanıyor Mathilde.

"Seni pis *ikiyüzlü*-"

"Bunu bana bir iyilik olarak düşün." Michal parmağını korsajımın altına sokuyor ve dişlerim izinsiz uzamaya başladığında beni uyaran bir bakış fırlatıyor. Ne de olsa hâlâ onun kanının kokusunu alabiliyorum ve bu koku - bir farkındalık kıvılcımıyla aniden geri çekiliyorum. Kokusu tuhaf bir şekilde *tanıdık* geliyor. Evin keskin kokusu ve tüm büyüğü bile altta yatan gül kokusunu gizleyemiyor. Michal'in parmakları korsemın iplerini daha sıkı sarıyor. "Hadi ama Mathilde. Bu dünyada iyilik borçlu olduğum pek fazla insan yok."

"Hayır, tam sana göre, değil mi?" Mathilde kurnazca soruyor, sonra Michal'in gözleri kısılinca kıkırdıyor. "Oh, bana öyle bakma. Bu küçük fahişeye olan atışmalarınıza kulak misafiri olmamı beklemiyor muydunuz? Belki de bunu tüm adaya haykırmamalısınız, ne dersiniz? Laf çabuk yayılır, mon roi" -gözleri onun kara ifadesi karşısında zaferle parlıyor- "yoksa artık sana öyle demesem mi? Böylesine ölü bir adamı, korumak için öldüğü kızla kol kola kulübeme doğru yürürken gördüğümde yaşadığım şoku hayal edin. Bana öyle geliyor ki, Eski Şehir'e gönderilecek hızlı bir not her türlü yanlış anlaşılmayı ortadan kaldıracaktır."

İçgüdüsel olarak hareket ediyorum, Michal'den ayrılıyorum ve Mathilde'i pencereden nasıl fırlatacağımı düşünüyorum. Mathilde sanki tehlikeyi sezmiş gibi beklenmedik bir çeviklikle ayağa kalkıyor ve bakışlarında kadim bir şey kıpırdanıyor.

Güçlü bir şey. "Öfkeni kontrol etsen iyi olur, taçyaprağı," diyor alçak bir sesle, "benimkini kaybetmemi istemiyorsan."

Dilimi bir dişin ucuna dokunduruyorum. "Burnun yine kanıyor."

Boğumlu parmakları kıvrılıyor.

Ancak ikimiz de tehditlerimizi yerine getiremeden Michal doğrudan aramıza . "Yerinde olsam nasıl ilerleyeceğimi çok iyi düşünürdüm Mathilde," diyor usulca. "Güçlü bir düşmansın, evet" -başını eğiyor, solgun yüzünü incelerken gözleri parlıyor- "ama burada varlıklarının gizli kalmasını tercih eden tek kişi benmişim gibi davranmayalım."

İkimiz de kaşlarımızı çatmamıza rağmen Mathilde onun şifreli uyarısı karşısında şaşırılmış görünmüyor. Hayır, Michal'e aynı kadim güç kaymasıyla bakıyor, değerlendiriyor, sözlerindeki gerçeği tadıyor. Ancak bu pek mantıklı değil; Mathilde doğaüstü duyulara sahip yaratıkların yaşadığı bir adada yaşıyor. Elbette onlardan tamamen saklanamaz, özellikle de bozuk büyüyle. Şüphecilik -ve belki de bir parça koyunluk- korumacılığın yerini alınca dişlerim sıkılıyor. Michal'in birkaç saat önce öldüğünü sanıyordum. "Vampirlerin senden haberi yok mu Mathilde?"

Michal, "Adanın uzak tarafında güçlü bir cadının yaşadığını biliyorlar," diyor. "Mümkünse ondan uzak durmaları gerektiğini biliyorlar. Ancak onun gerçekte kim olduğunu bilmiyorlar. Gerçekte *ne* olduğunu," diye anlamlı bir şekilde ekliyor.

"Yani La Dame des Sorcières'in atalarından biri mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra."

Bu bir cevap değil ve bunu herkes biliyor. Ancak ben gerçek bir açıklama talep edemedim Mathilde tekrar kendini kanepeye atıyor ve yastıklara bir kez daha yerleşiyor. "Görünüşe göre bir çıkmaza girdik, değil mi?" Yine de, o eski gücün tüm izleri kaybolur, yerini oldukça huysuz bir ifade alır, kollarını kavuşturur ve ekler, "Sırrınızı saklayacağım, ama yine de *iyiliklerinizle* ilgilenmiyorum."

Sonuncusunu ayıp bir kelime gibi söylüyor ve Michal sabır için dua eder gibi yavaşça nefes veriyor. "Herkesin bir bedeli vardır, Mathilde. Benim iyiliğimi ya da evimi istemiyorsan ne istiyorsun?"

Dudakları büzülür ve boğumlu ellerini geniş göğsünün üzerinde kavuşturur. Bir süre düşündükten sonra, "Şapka kutumu istiyorum" dedi.

Böylesine garip bir talebe tepki vermeyi beklediye de bunu alamadı.

-En azından Michal'dan değil. *Ben* ise şaşkınlıkla ona göz kırpyorum, kafa karışıklığım arttıkça kaşlarım çatılıyor. "Şapka *kutun* mu? Odessa'ya verdiğin şapka kutusunu mu kastediyorsun?"

"*Verdi mi?*" Tekrar ayağa fırlayan Mathilde -hareketinden dolayı yüzünü buruşturarak- çarpık parmağını tavana doğru uzattı. "*Zorlandım! Kandırıldım! Parmak vidası da takabilirdi-*"

"Anlaştık." Michal başka bir şey söylemeden avucunu ısırır ve taze kanı şüpheyle bakan Mathilde'e uzatır. Ancak bir süre sonra -hâlâ kimse bir açıklama yapamıyor- iç geçiriyor ve cebinden gümüş bir bıçak çıkarıp kendi avucunu kesiyor. Avucunu onunkine vururken midem ürkütücü bir hayranlıkla kasılıyor. Parmaklarını sinirli bir şekilde şıklattığında büyü kokusu bir kez daha yayılıyor. Bu sefer daha yumuşak. Kalıcı. "Kan yemini," diyor Michal, hafifçe sendelediğinde onu sabitleyerek. "Hortlaklar hakkında bildiğin her şey ve onları nasıl yeneceğin karşılığında şapka kutun."

Kendine yardım edemiyor gibi görünüyor. "Peki ya onları nasıl yeneceğimi bilmiyorsam?"

"Söz konusu hortlaklardan biri şapka kutunuzun içinde hapsoldüğüne göre," diyorum, "umarım öyledir."

Mathilde küfreder ve büyüğü tepki olarak -bir, iki kez- tütsü ve toprak kokulu bir buluta dönüşmeden önce titreşir. *Çürümenin*. Ancak o zaman sert bir kaş çatmayla Michal'i serbest bırakıyor. "Vampirlerden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

Mathilde'in darmadağınık kulübesi gibi, bahçesi de her boyutta, şekilde ve renkte yeşilliklerle dolup taşıyor. Burada Mavi Sakal çiçekleri var, evet, ama aynı zamanda orman gülleri, açelyalar ve tırmanma gülleri de var. Ağaç şakayıkları. Mor salkımlar. Hepsi ormanın geri kalanına karşı bir tür doğal bariyer oluşturuyor, sebze tarlasında - lahana, havuç ve karnabahar, pırasa ve mantar ve adını sayamadığım bir düzine başka şey - kaldırım taşlarından oluşan küçük bir veranda ile birlikte kutuluyor. Zambaklar ve kurbağalarla dolu taç yapraklarıyla kaplı bir gölet, pastoral olması gereken sahneyi tamamlıyor.

Olabilirdi çünkü trajik bir *şekilde* her şey öldü.

Ayı hariç her şey.

Suyun kenarında dolaşırken bakmamaya çalışıyorum, karnının üzerine düşmeden ve hoşnutsuz bir iç çekiş çıkarmadan önce bize sırtını dönüyor.

Her şeyin üzerinde çürük ve gül kokuları yükseliyor.

Michal ve ben, Mathilde ile birlikte bir söğüt ağacının altındaki paslı demir masada oturuyoruz. Kırılğan ve siyah yapraklar, Mathilde'nin başının üzerinde hafifçe hışırdıyor.

kafe çağırıyor. "Er-" Kararsızca kulübesine doğru bakıyorum. "Aşçı çalıştırıyor , madam? Biz geldiğimizde kimseyi görmedim-"

"-evimi mi aradı?" Mathilde boğumlu parmaklarını masanın üstüne vuruyor. "Meraklı herif. Ve ben senin madamın değilim."

Doğru.

Dişlerimi sıkarak gülümsüyorum, bu konuşmayı kendimi ayıya yem etmeden bitirmeye kararlıyım. "O zaman hemen konuya girelim mi? Bize hortlaklardan bahsedebilir misin?"

"Az önce kafe için zili çaldım," diyor sinirli bir şekilde.

"Evet, bunu biliyorum ama daha önce de belirttiğimiz gibi evde hiç görevli yok-"

"Kim kurdu bunu? Lafı ağzıma tıkma, seni aptal kız. *Elbette* görevlilerim var - onları göremiyor ya da duyamıyor olman var olmadıkları anlamına gelmez." Burnundan sertçe nefes veriyor. "Benim kim olduğumu sanıyorsun?"

Cevap veremeden arka kapı açıldı - ve *gerçekten* cevap vermek istiyorum -Ama eşikten kendiliğinden atlayan çay arabasını görünce ağzım bir anda kapanıyor. Üzerinde bir sürahi ve dört uyumsuz kase, bir tencere şeker ve bir sürahi sütle birlikte gelişigüzel zıplıyor. Son ikisi içindekileri pervasızca saçarak arabanın ardında bir şekerleme izi bırakıyor. Mathilde parmaklarını şıklatmadan önce onlara homurdanıyor ve ardından kapıdan bir paspas fırlıyor. Bir takırtıyla kaldırım taşlarının yarısına kadar düşer. Mathilde parmaklarını tekrar şıklatır da -bir, iki, üç kez- hareket etmeyi reddediyor ve burnundan akan taze kan damlasına kaşlarını çatıyor.

Gözlerim içgüdüsel olarak onun yolunu izlediğinde, "Aklına bir şey gelmesin," diye tersliyor. Ses tonu karşısında ellerimi yatıştırıcı bir hareketle kaldırıyorum. Çünkü Mathilde ve büyüü beni ilgilendirmez. Hortlaklar hakkında bir şeyler öğrenmek için buradayız.

-ve her nasılsa, tek yetkili o gibi görünüyor- bu da dilimi ısırمام, burnumu sokmamam gerektiği anlamına geliyor.

Ne yazık ki bu iki konuda da hiç becerikli olamadım. "*Acımıyor* mu?"

Kendime engel olamayıp, inanmaz bir şekilde

Burnunu paspasa, bir adım ötede titreyerek güçsüzce duran kafe arabasına dayıyor. Sürahi inliyor gibi görünüyor. "Büyü açıkça bozuldu -sadece şu *tencereyi* dinleyin- *öyleyse* sizi bu şekilde etkilerken neden onu kullanmaya devam ediyorsunuz?"

Mathilde bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Çünkü ben bir cadıyım." "Evet, ama-"

"İşleri karmaşıklaştırmayı bırak, taçyaprağı," diye öğüt veriyor. "Ben bir cadıyım. İyi ya da kötü, büyü benim bir parçam. Bir loup garou'nun ayın çekimine karşı koyamayacağı kadar görmezden gelemem." Arabayı kendisine doğru çekmeden önce alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Ama ne diyorum ben? Bu cevap *senin* gibiler için pek bir şey ifade etmeyecektir."

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ederek ona göz kırpıyorum ama bunun pek bir anlamı yok. "Cadı olmadığım için mi?"

"Çünkü sen hâlâ insan olduğunu düşünen bir vampirsin." Ben sertleşirken boncuk gözleri Michal'a kayıyor ve dudakları hızlı bir onaylamazlıkla bükülüyor. "Ve olmadığın biri gibi davranmaktan daha tehlikeli bir şey yoktur. Öyle değil mi, sülük?"

Cevap vermek yerine, o kendine özgü kayıtsızlığıyla bahçeyi inceliyor. Yine de sözlerinin hedefine ulaştığını biliyorum çünkü bakışlarının ardında bir şeyler değişiyor. Bir şeyler sertleşiyor, aşılmaz maskesi tekrar yerine kayıyor. Ve bundan *nefret ediyorum*. Ondaki bu farklılık - belli belirsiz de olsa - ensemde bir buz kütlesi gibi dokunuyor ve titreme dürtüsüne direniyorum. Masanın altında ayağımı onunkine bastırıp bana bakmasını istediğimde, bana doğru bir bakış fırlatıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Kafe çok güzel olurdu, değil mi?" Mathilde bizi kışkırtmak yerine nazik bir ev sahibi davranarak soruyorum.

O böyle bir çaba göstermez. "Kafemizde kan alıyoruz," diyor ona soğukkanlılıkla. "Teklif ediyor musunuz?"

Mathilde'in solmuş yüzünde bir gülümseme beliriyor ve komplocu bir tavırla öne doğru eğiliyor. "Eğer öyleyse içer misin? Aksine oldukça kötü söylentiler duydum ama kimse bilemez. Kalbini söktürmek çok susatıcı bir iş olmalı."

Ve *bana* meraklı bir pislik dedi.

Michal koltuğunda geriye yaslanır, yüz ifadesi kurnazdır. "Mila ile konuşmuşsun."

"Arada sırada uğrayabilir."

Mathilde hala kıkırdayarak, tereyağlı yumuşak kruvasanlarla dolu yontulmuş bir tabağı eline alıyor. Mümkünse, şaşkınlığım derinleşiyor - evet, vücudumun kruvasan yeme anısı ve ardından gelen tuhaf açlık acısı, ama aynı zamanda konuşmanın ani dönüşü. "Mila'yla nasıl konuşabiliyorsun?" diye soruyorum.

Ses tonum karşısında gözlerini kısıyor ve bir kâse alıp ağzına kadar dumanı tüten sade kahveyle dolduruyor. Üzerine eğilerek şöyle diyor: "Çünkü

Ben bir Ölüm
Geliniyim." "Ne?"

"Tek olduğunu mu sanıyordun?" Kibirli bir yudum alıyor. "Genç insanlar. Kendilerini çok önemsiyorlar."

"I-" Mathilde arabadan bir kruvasan alırken kuşkulu bakışlarım hiçbir şey belli etmeyen Michal'e kayıyor. Dirseğime gereğinden biraz daha sert bir şekilde bastırıyor ama ben onu görmezden gelip Michal'in ayağına daha sert bastırıyorum. "Bundan haberin var mıydı?"

"Siz gelene kadar olmaz."

Farkına varır. "Kaleden ayrıldığın o gece ..." Michal'ın beni -hâlâ insan olan- onsuz adada dolaşmamam konusunda uyardığı farklı bir zamana, farklı bir hayata geri dönerken sesim kesiliyor. "Başka bir yerde işin olduğunu iddia ettiğinde buraya geldin, değil mi? Mathilde'i benim hakkımda sorgulamak için."

Michal başını eğiyor.

"Neden?"

"Kokun onunkine benziyor." Bir omzunu kaldırıyor, ama bu hareket dikkatsiz olamayacak kadar gergin. "O anda ne anlama geldiğini bilmesem de neredeyse anında tanıdım."

Mathilde elindeki kahve kâsesinin arkasına bir sırtış gizledi. "Benim kitabımdan bir yaprak almalıydın, taç yaprağı, ve saklanmalıydın. Ölüm bizden hoşlanıyor olabilir ama diğer insanların bunu bilmesinin hiçbir yararı olmaz."

"Yine mi bu?" diyor Guinevere sıkılmış bir sesle ve birlikte sese doğru dönüyoruz. "Ölüm senden hiç *hoşlanmadı*, Mathilde ve misafirleri küçümsediğini iddia eden biri için bahçen her zaman dolu görünüyor."

Bir sonraki saniyede gözlerini ayıya dikerek gölete doğru sürükleniyor ve ben onun beklenmedik varlığından irkiliyorum, onu en son gördüğüm anı hatırlıyorum. Daha doğrusu onu en son canlı olarak, insan bir D'Artagnan'la kol kola dans ederken *hayal ettiğimi. Kız kardeşine dikkat et.* Şimdi ona bakarken huzursuzluk tüylerimi ürpertiyor ama en azından Michal'in gözleri hâlâ gümüş gibi parlıyor.

Garip bir rahatlık.

"Burada ne yapıyorsun Guinevere?" Test edercesine sordum.

"Onunla aynı." Hoşnutsuz bir elini, gözleri kapalı kendisine hırlayan ayıya doğru uzatıyor. "Yine de kılık değiştirmek için asla bir ayıyı seçmezdim. Belki bir kuğu," diyor düşünceli bir , gölete bakarak, "ama tabii ki öfkeni her halükarda bana saklayacaksın. Tipik.

Başka nerede *olmam gerektiğini* sorabilir miyim, Célie sevgilim? Bunun gibi güvenli sığınaklar gittikçe azalıyor."

"Güvenli sığınaklar mı?" Michal sertçe soruyor.

Kendisini görebildiğini fark eden Guinevere'in gözleri şaşkınlık ve sevinçle açılır. "Tekrar *merhaba* Michal. Vay, vay, vay, bu davet ne kadar da tesadüfi oldu." Guinevere masadaki dördüncü sandalyeye yerleşir ve ona çapkın bir bakış atarak kirpiklerini kırıştırır ve parmağının etrafında bir lüle dolaştırır. Adam ona ifadesiz bir şekilde baktığında, gülümsemesi hafifçe duraksıyor. Gümüş gözlerini bana çevirmeden önce şaşkınlıkla ona göz kırıyor. Dehşetle irileşiyorlar. "Neden ona dokunmuyorsun? Neden beni görebiliyor, Célie? Ne *yaptın* sen?"

Michal şimdi gülümsüyor, zarif ve bıçak gibi keskin. "Sanırım biliyorsun, Guinevere."

Bir sessizlik ritmi.

Sonra Guinevere kabırır, öfkeyle sandalyesinden fırlar, ağzı bir balık gibi açılıp kapanırken, Mathilde ve neredeyse kendi sandalyesinden düşer. "Bunu yapamazsın-Michal, nasıl ?" Michal gözlerini devirirken Guinevere ellerini ovuşturarak feryat ediyor. "*Bekledim*. Kendimi senin için saklıyordum-"

"Kendini *kurtarmak* mı?" Mathilde şimdi çılgınca kahkahalar atıyor, yumruğunu demir masaya vuruyor. "Ha! Son beş yüz yıldır eterini buradan Amandine'e kadar her sarkan parçacığa yayıyorsun. Aranızda asla işe yaramazdı. Bu, saf bir kızı tercih ediyor." Başparmağını Michal'e doğru salladıktan sonra parmaklarını tekrar şıklatıyor ve kulübenin içinde bir kitap gümbürdüyor. Kapı pervazından sekip bahçeye uçuyor ve Guinevere'in alnına doğru süzülüyor. Michal içgüdüsel olarak onu yakalıyor.

"*Büyük ve Küçük Ölümler: Bir Hayaletin Kendini Kınama Rehberi*," diyor kaşlarını *çatarak*. "Niş bir kitap."

Mathilde başını eğiyor, hala kıkırdıyor ve kendisiyle son derece gurur duyuyor. "Senin zevkin için, Guinevere."

Michal'in kanı yüzüme bulaşıyor ve yanaklarımı utançtan kızıla boyuyor. Çünkü bu iş iyice saçma bir hal almıştı. Kitabı Michal'in elinden kaptığım gibi kulübeye geri fırlatıyorum ve "Kendini tatmin etme konusunu başka bir zaman tartışabiliriz. Bize hortlaklardan bahsetmek için kan yemini ettin Mathilde."

Boğumlu bir parmağını sallıyor. "Ah, petal, ama *ne zaman olduğunu* hiç söylemedim."

Ancak Michal'in kara bakışları karşısında çarpık sırtışı kayboluyor ve bir kez daha hoşnutsuzca homurdanıyor. "Oh, *pekâlâ*. Sefil oyunbozanlar."

Yine de, kararmış yaprakları kafesinden toplayıp kalanını açgözlülükle sıvıyı emen, titreyen ve bir santim daha yükselen ölü açelyaların üzerine dökmek için acele etmiyor. Sonra- "Sen bir Ölüm Gelinisin," diyor Mathilde isteksizce, "yani gereklilikleri biliyorsun. Dokuz yaşında ölmeliydim - La Fôret des Yeux'de bir kayalıktan düşüp kafamı yarmalıydım - ama Ölüm beni Josephine Monvoisin olarak bağışlamayı seçti."

Nefes nefese kaldığımda, acımasız bir zevkle başını sallıyor. Guinevere iç geçiriyor, asmadan bir açelya koparıp dekoltesinin içine sokuyor. Michal'e hüznle bakıyor.

Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Beni uçurumun dibinde buldu ve onun varlığını hissetmiş olmalı - bana sorarsanız Ölüm'le her zaman biraz *fazla* ilgiliydi. Hatta takıntılıydı." Mathilde omuz silkerek dramatik bir şekilde duraklıyor ve kâsesinin tortularını keyifle höpürdetiyor. "Kendi annem yaşayıp yaşamadığımı umursamıyordu, bu yüzden Josephine onunla ve o wraith'ile birlikte kan kampına dönmemde ısrar etti." İsmi hatırlamaya çalışırken telaşla parmaklarını şıklatıyor.

"Nicholina," dedi Guinevere ezbere.

"Aha!" Mathilde muzaffer bir edayla tersledi. "Nicholina. Onu hiç sevmedim." "Sen kimseden hoşlanmıyor gibisin," diye belirtiyorum.

"Çok haklısın ve bunun iyi bir nedeni var - Josephine beni bir tür çırak olarak aldı, böylece her fırsatta beni dürtebilir ve dürtebilirdi." Mathilde'in dudağı kıvrılıyor. "Daha çocuktum, yüzden yapmasına izin verdim. Yine de ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum, bu yüzden sevgili yaşlı annem öldüğünde Chateau le Blanc'a dönme şansını yakaladım. Bir daha da arkama bakmadım."

Şaşırtıcı bir düşüncelilikle duraksıyor, bulanık çenesine dokunuyor. "Ondan çok şey öğrendim. Kötü bir kadın olduğu kesin ama kimsenin olamayacağı kadar güçlü."

"Peki Josephine'in büyü kitabını hiç *okudun* mu?"

Mathilde bariz bir gururla sırtıyor. "Tabii ki yaptım. O güçlü olabilirdi ama ben o zamanlar bile cesur bir şeydim. Çadırına gizlice girdim ve bulduğum her fırsatta kitabı karıştırdım. Bir keresinde içinden bir sayfa koparmaya çalıştım ama lanet şey onu bana vermeyi reddetti, ben de onun yerine kopyaladım."

Bir irkilmeye ve bileğinin bir hareketiyle parmaklarının arasında tek bir parşömen yaprağı beliriyor. "Ne de olsa bunun için benim kanımı aldı."

Yaşlılıktan sararmış parşömende soluk siyah mürekkeple yazılmış çocuksu bir el yazısı ve üstte tanıdık bir başlık var:

ÖLÜLERİ DIRILTMEK İÇİN BİR BÜYÜ

Tanıdık geliyor ve sayfayı onun elinden almak için öne doğru eğilip hevesle göz gezdiriyorum. Frederic'in çizik izleri bu versiyonda yok - Mathilde büyüü o doğmadan önce kopyalamış olmalı - ama tüyler ürpertici *Ölümün Kanı* aynı kalıyor. Hortlaklar hakkında yeni bir şeyler bulmak için sayfayı çeviriyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Michal omzumun üzerinden incelemek için eğiliyor ve Guinevere bile dinlemek için parmağının etrafında bir lüle kıvrırken duraksıyor.

"Bu kadar mı?" Mathilde'e bakıyorum, üzgün. "Onları nasıl yeneceğini gerçekten bilmiyor musun?"

"Lafı ağzıma tıkıyorsun," diyor sinirli bir şekilde ve sayfayı geri alıyor. "Grimoire'unu sordun, ben de sana cevap verdim. Unuttuğun şey, aptal kız, La Voisin'le birlikte yaşadığım. Kanımı nasıl kullandığını öğrenmeden çalmasına izin verdiğimi mi sanıyorsun? Onun numaralarını bilmediğimi mi sanıyorsun? *Elbette* biliyordum. O gece onu takip ettim ve o cesedi diriltişini izledim. Neredeyse onu da bayıltacak şekilde sopayla dövmesini, onu tekrar öldürmeyi başarmadan önce bacağından bir ısırik almasını izledim - bu sefer kalıcı olarak."

"Bunu nasıl yaptı?" Michal sesinin tonunu yükselterek soruyor.

Ama aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyor, söylediği her kelimedede daha da ısrarcı oluyor. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, La Voisin'in büyü kitabındaki büyülerin nasıl ortaya çıktığını hiç sorgulamamıştım. Ancak Mathilde'in açıklamasının ardından, acı verici bir şekilde açık görünüyor - *elbette* La Voisin her test ederdi. Başarılı olmadıklarını kanıtlamamış olsalardı, hiçbirini değerli grimoire'una koymazdı, bu da demek oluyor ki . . . "Peçede de bir delik açtı mı?" Acilen soruyorum.

Mathilde'in gözleri benimkilere kaydı. "Asıl ilginç olan soru *bu*, tatlım."

Göletteki ayı başını kaldırır.

"Josephine o zavallı adamı dirilttiğinde, perdede bir delik açtı, , ama *küçük* bir delik; yaktığı anda kendi kendine iyileşti.

onu. Onu toza çevirdi," diye ekliyor Michal'in sorusuna cevap olarak. "*Ateş. Her ölümsüz yarattığı öldürür, değil mi? Küller küllere karışır. Vampir, hortlak, sonuçta fark etmez.*" Küçümseyen bir el sallıyor ama sözlerindeki hiçbir şey bana önemsiz gelmiyor. Aksine bu ima karşısında tüylerim diken diken oluyor. Daha da kötüsü, zihnimin arkasındaki o kıpırtı. Ona bakmamda, onu kabul etmemde ısrar ediyor ama ben reddediyorum, içgüdüsel olarak ondan geri çekiliyorum.

Josephine o zavallı adamı dirilttiğinde, perdeyi yırttı, tamam mı?

Onu yaktığı anda kendini iyileştirdi.

Michal'in sert bakışları yüzüme yerleşse de ona da bakmayı reddediyorum. "Onlara yardım etmenin bir yolu yok mu?" diye soruyor. "Sadece ölüm mü?"

Mathilde sivri bir bakışla onu şişler. "Onlar zaten ölü, Michal. *Ondan* ancak bu kadar uzun süre kaçabiliriz. Kimse sonsuza kadar yaşayamaz."

Onun sözleriyle bahçenin üzerine bir ağırlık çöküyor ve bitkiler bile biraz daha soluyor gibi görünüyor.

Mathilde bunu fark etmemiş gibi görünüyor, onun yerine hiç duraksamadan devam ediyor: "Ama o gece açılan delik, Cadılar Bayramı arifesinde açılanla *kıyaslanamaz* bile. Daha önce hiç bir şey hissetmemiştim, bu da beni Frederic'in büyüünde bir şeylerin ters gittiğine inandırıyor." Anlamlı bir şekilde duraklıyor, gözleri benimkileri bulduğunda parlıyor. "Ya da bir şeyler çok, çok doğru gitti."

Ne Michal ne de ben onun mağarayı ve Frederic'i nereden bildiğini sorguluyoruz. Bu tam da ihtiyacımız olan bilgi. Mathilde bize Requiem'i ve Belterra'yı korumamız için bir yol gösterdi ve artık Mila'nın bahsettiği o küçük yırtıkları onarmaya başlayabiliriz. *Ateş. Her ölümsüz yarattığı öldürür, değil mi?*

O zaman neden kendimi bu kadar hasta hissediyorum?

Boğazımdaki yumruyu yutarak Michal'e bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Guinevere sandalyesinin kolçağına doğru süzülür, çenesini yumruğuna dayar ve utanmaz bir kızgınlıkla ona bakar. "Evet Michal, ölü sevgilin ve onun ölü kız kardeşi hakkında ne düşünüyorsun?"

Bunun üzerine irkiliyorum ama Michal onu görmezden geliyor, bakışları beni geçip gölete kaymadan önce uzun bir an -ya da belki bir saniye- yüzümü inceliyor. Çenesi sıkıştı. "Sanırım gitme vakti geldi."

Görünüşe göre ateşkesimiz sona erdi.

Boğazımdaki o yumru yayılıyor, neredeyse beni boğuyor. Kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum. Kendimi gitmeye ikna edemiyorum. Bunu yaptığımda her şey yeniden değişecek; her şey kırılacak.

Ondan ancak bir yere kaçabiliriz.

"Sabahtan beri söylediğin ilk hoş şey." Mathilde aldırmadan ellerini masaya vurdu ve onları kullanarak ayağa kalktı. "D'Artagnan size mülkümden çıkarken eşlik edecek."

"D'Artagnan?" Kaşlarımı çatarak, ayağa kalkmaya çalışan ayıya bakıyorum. Yüzündeki kalın siyah kürkün arasından *gözleri* tanıdık ve kehribar rengi parlıyor. Kahkahaya benzeyen garip bir ses çıkardığında, sesini tanıyorum. Keskin dişlerini. Kalbim ayağa fırlıyor.

"Sana kız kardeşine dikkat etmeni söylemiştim."

Yirmi Beşinci Bölüm

Le Lien Éternel

Kaleye geri dönmek için farklı bir rota izliyoruz, dereden kaçınıyoruz ve bunun yerine özellikle yoğun çalılıkların arasından yolumuzu seçiyoruz. Michal'in bakışlarından kaçarken gerginlik tenime batıyor ama her adımda, yokluğumuzda gözyaşı damlalarının yaptığı gibi kararlılığının sertleştiğini hissedebiliyorum.

Tüm orman şimdi buzla parılıyor.

Yapraklardan küçük kristaller gibi parlıyorlar, kaygan ve keskinler ve bu konuşmayı yapmaktansa her birini gözlerime saplamayı tercih ederim. Yavaş, soğuk bir nefes vererek, kız kardeşimle ilgili olmayan bir şey söylemeye çalışıyorum. Bu konuşmayı biraz daha erteleyecek bir şey. "Yani -Tüm *bunların* neden olduğunu düşünüyorsun?" -çevremizdeki diz boyu eğrelti otlarını çaresizce işaret ediyorum- "Neden oldu?" Siyah gözleri kuşkuyla benimkilere kayınca ekliyorum: "Buz, yani. Gözyaşları artık donmuş durumda, ama tabii sen bunu zaten görebiliyorsun."

Başını sallar. "Célie-"

"Peçe sıcaklığı etkiliyor olmalı. Daha önce bir hortlağın açtığı küçük bir delik gördüm ve ruhlar âlemi bizimkinden çok daha soğuk. Orada her zaman kar yağıyor gibi görünüyor, ya da belki de sadece küldür - bunu hiç anlayamadım - ama bu, sıcaklığın neden burada da düştüğünü açıklıyor." Kelimeler dudaklarımdan hızlı dökülüyor, sonra daha da hızlı, ta ki ben sinirden kahkahalar atana kadar. Boğazıma kadar yanıyor. "Yine de güzel, değil mi? Tüm bu buz. Bana Noel hediyelerini, bembeyaz eşarpları, buzdan sarayları, portakal ağaçlarını ve-ve-" Bunun üzerine bir adım tökezliyorum, neredeyse eğrelti otlarının arasındaki bir kayaya takılıp düşüyordum ama Michal'in eli yılan gibi kıvrılıp dirseğimi yakalıyor.

Kolumun menekşe rengi ipeği tenimi yakıyor.

"Célie." Bana bakarken çenesinde bir kas kıpırdıyor ve anlığına yüz hatlarında yumuşak -neredeyse savunmasız- bir şey gölgeleniyor. Kaçınılmaz olana hazırlanıyorum, düşüncelerim başka bir şey için çılgınca dağılıyor,

başka bir şey, bir sonraki sözlerini ertelemek için. "Moje sunce. Filippa hakkında konuşmamız gerekiyor."

Filippa.

Adı aramızda dolaşırken gözlerim kapanıyor, yağmaya başlayan kar taneleri kadar kırılgan. Soğuklarını hissedemesem de nemlerini hissediyorum ve her biri bir anı olarak yüzümü öpüyor. Botlarımızda çamur, saçlarımızda yapraklarla nehre doğru koşarken Filippa parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Gülüyoruz. Dans ederken.

Filippa kara başını bir hikaye kitabının üzerine eğmiş, sayfadaki her bir kelimenin izini sürüyor.

Filippa benim için portakal soyuyor. Filippa ağlıyor. Filippa sırtıma bıçak fırlatıyor. Filippa'nın Frederic'in parçalanmış bedeninin başında durması, karnını tutması ve tek kelime etmeden arkasını dönüp gitmesi.

Gözlerim son anda açılıyor ve kar taneleri kirpiklerime takılıyor; her şey beyaz olana kadar görüşümü bulanıklaştırıyorlar. Boğazımda yine o iğrenç yumru yükseliyor ama onu yutuyorum.

Çünkü kız kardeşim artık bir hortlak ve hiçbir gözyaşı bunu değiştiremez. Mathilde'e göre, her hortlak perdeyi onarmak için ölmelidir; doğal düzeni, doğal *dünyayı* onarmak için. Ancak kendi kız kardeşimi nasıl mahkûm edebilirim? Onu asla hak etmediği mezara nasıl geri gönderebilirim?

Michal gözlerimdeki karı fırçaladığında -yumuşak dokunuşuyla- açıklanamaz bir öfke göğsümü çatlatıyor. Çünkü bu adil değil. Bunların hiçbirisi adil değildi ve hiçbirinde tek bir seçeneğim bile yoktu. Her şey bir anda çok fazla, çok *acı verici* hale geliyor ve sanki bana tokat atmış gibi elini geri çekiyorum. "Hayır."

Çenesindeki bir kas tüylenmesine rağmen parmakları benimkilere yapışıyor, beni reddediyor. "Mathilde'i duydun, Célie. Peçe kendi kendine iyileşmeyecek." "Belki de umurumda değil." Her şeyi duyduğundan emin olmak için çenemi kaldırıyorum.

kelime. "Bunu seninle tartışmayacağım."

"Neden?" Sesi neredeyse belli belirsiz sertleşiyor ama ben yine de duyuyorum. Ben hala

Hisset. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." "Biz arkadaşız-"

"Arkadaşlar iletişim kurmaz mı?" Kendini durduramıyormuş gibi hafifçe yaklaşıyor ve bu küçük hareketle karnıma sıcaklık doluyor. "Arkadaşlar yardım etmek için birbirlerine güvenmezler mi? Gerçeği söylemek için?"

Gerçek bu. Kelimeler bile gülmemi ya da çılgılık atmamı sağlıyor. Çünkü Michal ve ben hiçbir zaman gerçeği söylemedik -en azından tamamını- ve de söylemedik. Mezarlığın dışında ilk karşılaştığımızdan beri, aramızdaki her neyse onun etrafında dans ettik, mümkün olduğunda görmezden geldik, olmadığında da oyunlarla ve sorularla gizledik. Hiçbir zaman dürüst olmadık, *ama şimdi* o açıkça konuşmak mı istiyor? Onun yerine kız kardeşimle ilgili olması ne kadar da uygun.

Bizim yerimize.

"İletişim kurmak mı istiyorsunuz? Gerçeği mi söylemek istiyorsun? Tamam." Gömleğini kavrayarak parmak uçlarıma yükseliyorum ve doğrudan dudaklarına konuşuyorum. İçgüdüyü incelemek, amaçları ya da araçları sorgulamak için duraksamıyorum. "Bana kan paylaşımından bahset."

Gözleri kısıldı. "Kastettiğim bu değildi."

"Bunu kastetmiş *olman gerekirdi*, değil mi? Yani, herkesin bu konuda bir fikri var gibi görünüyor, ama *senden* hala bu konuda pek bir şey duymadım." O konuşmadan ben pervasızca ilerlemeye başladım. Nefes nefese. "Gözlerin benimkiler gibi parlıyordu -bana dokunmadan Mila ve Guinevere'i görebiliyordun- ve daha önce hiç olmadığını söylediğin yarışımız sırasında seni yakaladım. Vampirler birbirlerinden beslendiklerinde değişirler derken bunu mu kastediyordun? Birbirlerinin yeteneklerini mi üstleniyorlar?"

Kavrayışı hafifçe sahiplenici bir hal alıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra." "Hangi diğer şeyler?"

Tereddüt ettiğinde daha da yaklaşıyorum, göğsüm karnını sıyrıyor. Bu konuşmayı önemsemeliyim. Hem de çok önemsemeliyim ama tek düşünebildiğim aramızdaki o küçük temas noktası -göğüslerimi okşarken karın kaslarının sıkılaşması, ellerinin bileklerimden dirseklerime doğru kayması. "Başka neler var Michal?" Fısıldıyorum.

Sesimi duyunca nefesinin altından küfrediyor, onu yakmışım gibi beni bırakıyor ve en yakındaki ağaca doğru yürüyor; burada birbirlerinden daha uzakta büyüyorlar - geniş ve ilkel - bana onu kovalamak için bolca zaman veriyor. Ben de kovaladım. Hemen. Kolundan tutup, "*Söyle bana-*" diyorum.

Dokunduğumda tekrar dönüyor ve aklı başında herhangi bir insan, üzerinde beliren böylesine şiddetli bir bakıştan kaçardı. Görünüşe göre benim aklım başımda değil, çünkü bu kadar kontrollü, bu kadar soğuk birinden böylesine çığ bir *duygu* görmek bedenimi taze bir sıcaklıkla sarıyor. "Buna Le Lien Éternel deniyor," diyor sıkıca. "Yaptığımız şey -kan paylaşımı- Ebedi Bağ'ı oluşturuyor ve

Çok geç olmadan durmalıyız." Yüzümdeki şaşkın ifade karşısında sert bir nefes verdi ve "Lütfen bana öyle bakmayı kes" dedi.

"Peki ya yapmazsak?"

Ya yapmazsam?

Tekrar küfrederek bir elini saçlarında gezdiriyor ve ben elimde olmadan dağınık saç tellerine bakıyorum. Michal'i hiç dağınık gördüm mü? Onu kırık ve kanlar içinde gördüm, evet -ve çeşitli soyunuk hallerde, giysileri lekeli ve parçalanmış- ama hayır, onu hiç bu kadar şaşkın, bu kadar *telaşlı* gördüğümü sanmıyorum. Adam Mathilde'in kulübesinden ayrıldığından beri, belki de ondan bile daha önce, kendini gerçek bir düğüme bağlamış durumda ve bunu gördüğümde içimi açıklanamaz bir duygu kaplıyor. *Onu*.

Tepkisi yüzümden okunuyor olmalı çünkü onunki de kararıyor; açıklığa bakarak o soğuk parmaklarını kollarıma doluyor ve bizi en yakındaki ağacın sığınağına götürüyor. Alçak bir sesle, "İki vampir birbirinden ne kadar uzun süre beslenirse, bağ o kadar güçlenir, ta ki ..." derken buzlu ağaç kabuğu sırtımı aşındırıyor. Sonra duraksıyor, siyah gözleri benimkileri yakıyor.

"Ne zamana kadar?" Bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirerek soruyorum. "Geri dönülemez hale gelene kadar."

"Geri alınamaz mı?"

"Hayatta kalmak için benim kanıma ihtiyacın olacak, benim de seninkine."

"Oh." *Oh*. Sözleri düşüncelerimin bulanıklığına çok yavaş nüfuz ediyor, ama nüfuz ettiklerinde de karnımdaki ateşin üzerine buzlu su gibi düşüyorlar; alevler tıslayıp bükülerek beni daha soğuk ve eskisinden biraz daha sönük bırakıyor. Tarif ettiği yalın gerçeklik üzerimize çökerken Michal'a göz kırpiyorum. *Gerçeği*.

Geri dönülmez bir bağ. Ebedi bir bağ.

Cadılar Bayramı arifesinden bu yana ilk kez sonsuzluk uçurumu önümde geniş ve sonsuz bir şekilde açılıyor. *Sonsuzluk*. Bu kelimenin ne anlama geldiğini daha önce fark etmeliydim. Bir vampir olarak neye benzediğini anlamalıydim. Ve belki de fark ettim, ama bilinçli olarak değil. Gerçek yılları, dünyanın ve insanların sürekli akış halinde olduğunu, ben aynı kalırken sürekli değiştiğini, geliştiğini hiç düşünmemiştim.

Ve Michal-

Ona bakıyorum, bu büyük, isimsiz gelecek karşısında bir an için kelimelerimi kaybediyorum.

Michal bunu çoktan yaşadı. Yüzlerce yıldır bu dünyada yürüyor, benim hayal bile edemeyeceğim şeyleri deneyimliyor, maceralara atılıyor, her tür insanla, yaratıkla ve canavarla tanıyor. *Ve onları sevdi*, diyor kafamın içindeki iğrenç küçük ses. Bu düşünceden içgüdüsel olarak irkiliyorum; çünkü elbette Michal *benden* önce de yakın ilişkilere girmişti - *düzinelerce*, hatta muhtemelen çok sayıda. O güzel, yüz­süz insanların düşüncesi beni eskisinden daha da soğuk bırakıyor.

Hayatım boyunca iki kişiyi sevdim ve bu ilişkilerin ikisi de Michal'ın göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede sona erdi.

Geri alınamaz.

Bu sözcük açıklığın durgunluğunda aramızda yankılanıyor. Sonsuz yaşamla birleştğinde oldukça farklı bir anlam kazanıyor. Çünkü *ben* kimim ki böyle önemli bir karar vereyim? Ben Michal değilim ve içgüdüsel olarak onun her zamanki sevgililerinden biri olmadığımı da biliyorum. Ben hâlâ sadece Célie'yim - sadece Célie - ve iki haftadan daha kısa bir süredir vampirim.

Yüz ifadem karşısında sertçe geri çekildi. "Benimle tanıştığına pişman olmalısın."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yine de söylemen *gereken buydu*, değil mi?" Bakışlarıma bakarak önceki sözlerimi tekrarlıyor. "İstemen gereken şey bu mu?"

Son cümlesini bir soru olarak ifade etse de, bunu kastetmediğini hissetmekten kendimi alamıyorum. *Beni istememelisin Célie*, der gibi bakıyor gözleri ve bir yanımda hâlâ ona inanıyor. Bir yanımda Michal Vasiliev'den olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde kaçmam gerektiğini biliyor ama diğer yanımda ona yaklaşıyor.

"Bu mistik bağın ne zaman oluştuğunu bana söyleyecek misin?" Ona soruyorum. "Yoksa çoktan oldu mu?" Ani ve tatsız bir düşünce aklıma geliyor. "Bu yüzden mi ben-?" *Oh Tanrım*. O sıcaklık daha da yükselip neredeyse sözcüklerimi boğarken ona bakakalıyorum. "Seninle ilgili tüm bu şeyleri *hissetmemin* nedeni bu mu? Bu Ebedi Bağ yüzünden mi?"

Michal üstü örtülü bir sabırsızlıkla, "Birbirimizden bir kez beslendik," diyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama benim hakkımda *hissettiğin* her şey senin yüzünden, bağ yüzünden değil."

"*Ben mi?*" Etrafından dolaşıp ondan uzaklaşmak için hamle yapsam da ellerim paltosunu yakalıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Parmakları benimkilerin arasından geçiyor. "Tüm bunlar *senin* yüzünden oluyor. Sen ve senin gözlerin, sadakatin ve aptal gamzen." Bunun üzerine kaşları çatıldı ama ben

O konuşmadan ileri atılıyor. "Ne zaman olacak Michal? Aramızdaki bu bağ ne zaman kalıcı olacak?"

"Bilmek istemezsin."

"Söyle bana-"

"İşin içine giren duygular ne kadar güçlüyse, o kadar hızlı gerçekleşir, ancak kimse tam anı tahmin edemez." Durumu tekrar kontrol altına almaya çalışan birinin havasıyla bakışlarını benimkilerden ayırıyor. Görünüşe göre bunu yapmak için bana bakamıyor. Bana dokunamıyor da. Bu düşünce beni heyecanla dolduruyor, tıpkı bağın henüz gerçekleşmediğini fark etmek gibi. Eğer birbirimizden içmeyi bırakırsak, asla olmayacak. Aramızda hiçbir şeyin değişmesine gerek yok, en azından *bunun*. Sanki düşüncelerimi yankılıyormuş gibi, "Bir daha senden beslenmeyeceğim" diyor.

Anında, Arielle'den beslendiği -başka birinden beslendiği- görüntüsü, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi zihnimde canlanıyor, ama onu itiyorum. "Güzel. Anlaştık. Belki Arielle de ondan beslenmeme izin verir. *Senin* ilginden oldukça hoşlanıyor gibiydi."

"Sözümü tutmaya niyetliyim Célie," diyor usulca, ölümcül bir şekilde. "Anlaşmamız hâlâ geçerli. Onu kontrol etmeyi öğrenene kadar benden beslenebilirsin."

"Oh hayır." Parmağımı göğsüne doğru uzatıyorum ve o da parmağıma ters ters bakarken bu coşku hissi daha da artıyor. "Hayır, hayır, hayır. Dilediğim zaman, dilediğim kişiden besleneceğim ve söylediğin hiçbir şey beni durduramaz."

Michal yaklaşırken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, güçlü bedeni benimkini bir kez daha ağaca yaslıyor. "Peki, Célie. Nasıl istersen." Sonra, keskin bir dürüstlikle, "Ancak daha önce söylediklerimde ciddiydim. Tünellerde olanlar bir daha olamaz. Benden ya da bir başkasından beslenmeyi seçsen de, kanından bir damla daha almayacağım" -o karanlık gözler boğazıma kayıyor- "ne kadar baştan çıkarıcı olursan ol."

Ona göz kırpıyorum, irkiliyorum. "Cazip mi?"

Açıklamasa da, bu kelimeyle bedenimi bir sıcaklık kaplıyor ve donmuş porsuk ağacının dalları altında birbirimize bakıyoruz, aramızdaki bu an kopacak kadar gergin. Sonunda, bakışlarının ağırlığı altında titrememeye çalışarak kayıtsızmış gibi bir omuz kaldırıyorum.

"İyi," diyorum basitçe. "Bir daha benden beslenemezsin." "İyi," diye yineliyor. "Bir daha asla."

Ve sonra onu öptüm.

Yirmi Altıncı Bölüm

Geri alınamaz

Dudaklarımız birbirine değdiği anda tüm vücudu geriliyor ve boğazında kısık bir şaşkınlık sesi yankılanıyor. Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. *Onu* hissediyorum. Onu kendime çekerek, dudaklarına daha iyi ulaşabilmek, ellerimi kollarının altından geçirip ona sarılabilmek için neredeyse göğsüne tırmanıyorum. Zihnimin mantıklı kısmı durmam, durmam, *durmam* için bağırıyor -onu şimdi serbest bırakmam ve yavaşça geri çekilmem, bu hiç olmamış gibi davranmam için- ama hayatımda bir kez olsun mantıklı olmak *istemiyorum*. Durmak istemiyorum. Sadece bu seferlik, ölümsüz yaratıkları ve ezoterik bağları unutmak ve tüm dünya parçalanırken Michal'i öpmek istiyorum.

Ancak bir sonraki saniyede elleri tekrar bileklerime dolanıyor ve özenli bir kısıtlamayla geri çekiyor. "Célie, yapamayız-"

"Neden ?" Sesim dudaklarına karşı bir fısıltı.

Yanıt olarak inliyor. "Çünkü seni şimdi öpersem, seni tekrar öpmek isteyeceğim, ve tekrar, ve tekrar, ve bunun ötesine geçemez." Elleri hâlâ bileklerimden dirseklerime, oradan da daha yukarılara kayıyor. Omuzlarıma. Boynuma. Sanki her birinin hissini öğrenmeye, vücudumun her kıvrımını hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi her birinin üzerinde oyalanıyor. Sonunda çenemi kavırıyor ve yüzümü eğiyor, böylece doğrudan siyah gözlerine bakmak zorunda kalıyorum. Kararsızlıkla, isteksizlikle, kendinden nefretle ve nefesimi kesecek kadar keskin bir özlemle yanıyorlar.

Ayak parmaklarımanın üzerinde yukarı doğru uzanıyorum, dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum - bu seferki sadece bir fırça darbesi. Temasla birlikte vücudundan bir ürperti geçiyor. Elleri ensemdeki saçlara kayıyor. "Bunu benim iyiliğim olarak kabul et," diye fısıldıyorum. "Tabii beni öpmek *istemiyorsan?*"

Gözlerindeki kararsızlık anında keskinleşiyor ve parmakları sıkılaşıp başımı daha da geriye eğiyor. Boğazımı onun yırtıcı bakışlarına açıyorum. "Seni öpmekten daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Isırmak yok," diye uyarıyorum onu.

Başını sallıyor ve bir eliyle saçlarını serbest bırakıyor. Başparmağını yanağında gezdirerek çukura hafifçe bastırıyor ve yumuşak tenimin onun dokunuşuna boyun eğmesini şaşkınlıkla izliyor. "Bana ne istediğini söyle Célie, yapacağım."

"Bana dokunmanı istiyorum. Les Abysses'ten beri, hatta daha öncesinden beri bana dokunmanı istiyorum ama bunu nasıl isteyeceğimi hiç bilemedim." Pervasız kelimeler tereddüt etmeden dudaklarından dökülüyor ama ben bile artık doğru değilmiş gibi davranamıyorum. Gözlerimin arkasındaki baskı yanıyor. Çünkü bunlar *hep* doğrudu - Michal'ın acımasız ve zalim olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile bana dokunmasını istiyordum. Beni kaçırdığında, hapsettiğinde, sevdiğim insanlarla tehdit ettiğinde bile. Tüm bunların bir şekilde önemi olmalıydı ama hiç olmadı.

Ve *Tanrım*, bana dokunmasını istiyorum. "Emin misin?" diye soruyor karanlık bir şekilde.

Tüm bedenim hazırlık için geriliyor. Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum ve sonra -bir kıvılcımla- dudaklarımı geçici olarak başparmağının etrafına sarıp ağızma çekiyorum. Les Abysses'te yaptığı gibi bu sefer geri çekilmiyor. Onun yerine birkaç saniye boyunca dudaklarımı izliyor, yüz ifadesi aç, sonra başını sallıyor ve azarlıcasına dilini şaklatıyor. "O keskin dilinin bu kadar yumuşak olabileceğini kim bilebilirdi ki?" Başparmağını yavaşça geri çekerek nemi alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Şimdi ürperme sırası bende. Ben de ürperiyorum. Şiddetle. "Ama oyunumuzun kuralları bunlar değil. Kuralları gayet açık bir şekilde *tanımladın; sana* dokunmamı istiyorsun, tersini değil."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. Çünkü ben de ona dokunmak istiyorum. Ona dokunmayı çok istiyorum. "Ama sen ne-"

"Ellerini ağacın üzerine koy."

Sesindeki saf otorite karşısında içimde bir şok heyecanı -beklenmedik bir zevk- oluşuyor ve tüylerim diken diken oluyor. Yine de bunu daha önce hiç yapmamıştım; nasıl hareket edeceğimi, böyle bir emre nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum ve kendi güvensizliğimin ürpertici kızarıklığını kabul etmeyi reddetsem de Michal bunu görüyor. Ellerimi tutup başımın üstündeki dala doğru yönlendirirken sesi yumuşuyor. "Tam buraya," diyor. "Sakın bırakma."

"Peki ya yaparsam?"

Meydan okumaya karşı keskin bir sırtış. "Seni dizginlemek için başka bir yol bulacağım."

Bundan sonra dalı bırakmamak için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor. Ancak bunu yapmadığımda Michal neredeyse vahşi bir onay sesi çıkarıyor ve ardından saldırıyor.

Ortak yeteneklerimize rağmen, benim tepki verebileceğimden daha hızlı hareket ediyor; bir göz kırpışımıyla diğeri arasında dizimin arkasını yakalıyor, bacağımı kalçasına doluyor ve beni ağacın gövdesine doğru itiyor. Sırtımdaki ağaç kabuğunun sert sıyrıklarından, ağır bedeninin benimkine bastırıldığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Benimkini *sarıyor*. Çünkü Michal *her yerde*, elleri, dişleri ve sert kaslarıyla var ve beni öptüğünde, bu ana kadar bunu gerçekten yapmadığını fark ediyorum. Kısa etkileşimlerimizin her birinde beni cam gibi, değerli, kırılgan ve geri dönülemez bir şekilde kırılabilir bir şey gibi, kaybetmeye dayanamayacağı bir şey gibi tuttu.

Artık böyle bir çekincesi yok. Böyle bir kısıtlama yok. Şimdi beni açıklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor; dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben nefes nefese kaldığımda - bunun yoğunluğundan bunalmış bir halde - sanki her parçamı sahiplenmeye kararlıymış gibi sesi yutuyor. Ve belki de bu beni korkutmalı. Belki *de* korkutuyor, ama düşüncelerim alev aldı, parçalandı ve söylediği sözleri duymayı, elindeki hafif titremeyi görmeyi durduramıyorum. *Kimse hayal kırıklığına uğramaz, Célie*.

Kalbim hala atabiliyor olsaydı, çarpıyor olurdu. Atamadığı için, onun yerine midem kasılıyor - ve daha aşağıda, daha sıcak bir yerde, her zaman görmezden gelmeye çalıştığım bir yerde. Ancak artık görmezden gelemeyeceğim. Michal'in kollarında titrediğimde ve o kopup ağzını çenemden, boğazımdan, omzumdan aşağıya doğru sürüklediğinde değil. *Beni tattığını* fark ettim. Tenimin her santimini. Ve ben de ona dokunmak için can atıyorum.

Ağacı bırakıp göğsünü tırmalıyorum ama o köprücük kemiğimi ısırarak beni uyarıyor. "Ellerin, Célie," diye mırıldanıyor tenime karşı, boştaki eli beline doladığı bacağıma kayıyor. Elbisemin eteğini yakalıyor ve saten belimizin üzerinde toplanıncaya kadar bacağımın üzerinden dizime doğru uzatıyor. Bir adım daha yaklaşıp kalçalarımın arasına daha sıkı girdiğinde neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Yine de deniyorum; ellerimi kaldırmaya, başımın üstündeki dala tutunmaya *çalışıyorum*.

Sonra kalçalarını bana doğru esnetiyor ve neredeyse olduğum yerde bitiyorum. Elimde olmadan, bu yakıcı *istekle* yarı deli bir halde ona tekrar uzanıyorum. "Michal-"

Kıkırdıyor ve ellerimi değiştiriyor. "Belki bir dahaki sefere ben kazanırım, böylece bana dokunabilirsin."

Bir dahaki sefere. Mümkinse vücudumdaki alevler daha da yükseliyor - çünkü evet, bir dahaki sefere *olacak-* ve kalçalarım artık ona doğru yuvarlanmaya başladı, parmaklarım ahşabı ısırırken o lezzetli sürtünmeden daha fazlasını arıyorum. Buna karşılık parmak eklemlerini kollarımda gezdiriyor, kaburgalarımın ulaşana kadar durmuyor. Oraya vardığında ellerini iki yana açıyor ve parmakları göğüslerimin altına uzanırken açlıkla beni izliyor. Başparmağıyla bir tanesinin alt tarafının izini sürüyor. "Hatırlıyor musun?" diye soruyor usulca, "Tanıştığımız sabahı? Gecelik giyyordun ve yağmur yağıyordu."

"Hatırlıyorum," diye
nefes nefese kaldım.

"Hatırlıyor musun?"

Onun ses tonuyla tenime taze bir sıcaklık yayılıyor. Göğsümdeki kızarıklık daha da derinleşiyor. Michal aniden eğilip diliyle onu okşuyor ve dişlerini üst göğüslerimin yumuşak kabarıklığında gezdirirken içimden kısık bir inilti yükseliyor. Dala tutunduğum yer kayıyor. "Bana yardım etmeyi reddettin-"

"Sana yardım etmek istemedim."

"*Neden?*" Dal parçalanmaya başlıyor, aramızda kar sürükleniyor, o da bedenimin ön kısmını yavaşça çözüyor - elbisenin içine mor kurdelelerle örülmüş bir korse. Bu yüzden normal bir korseden vazgeçtim. Tenimi kumaştan sadece ipek bir kombinezon koruyor ve elbise açıldığında Michal onu kenara çekerek göğsümü bakışlarına açıyor. Göz bebekleri bu manzara karşısında büyüyor. Dudakları sert bir nefesle ayrılıyor.

"Çünkü," diyor sıkıca, "o zaman bile, moje sunce, seni asla tanıyamayacağımı biliyordum - böyle bir ayrıcalığı asla kazanamayacağımı. Bunu asla hak edemeyeceğimi."

"Ama beni tanıyorsun." Kelimeler soluk soluğa, aceleyle söylenmişti. "Beni tanıyorsun Michal. Herkesten daha iyi." İtiraf aramızda sırtımdaki ağaç özü gibi uzanıyor: yapışkan ve çıkarması zor.

Göğüslerimi avuçlarının arasına aldığı anda -*ağzını* üzerlerine koyduğunda- bu his doğrudan merkezime bir sıcaklık şimşegi gönderiyor. Başka bir nefesle kalçalarımı döndürüyorum ama hareketlerim artık daha vahşi, daha beceriksiz. Akılsız bir bulanıklık içinde, omuzlarını kavramak, ona tutunmak ve içimde keskin bir şekilde büyüyen bu *acıyı* dindirmek için dalı bırakıyorum. Dudakları hâlâ göğsümde. Hınzır bir sırıtişla kıvrıldıklarını hissediyorum.

Çok geç, hatamı fark ediyorum ama umursayacak durumda değilim. Ona karşı kendimi zorlarken başımı ağaca yaslıyorum. Tekrar konuştuğumda sesim titriyor ve *Tanrım*, ona ihtiyacım var - "Michal, *lütfe*n. Dokun bana. Bana dokunmana ihtiyacım var-"

"Oyunumuzun kurallarını
çığnedin." "*Lanet olsun* oyuna-"

Bir kahkaha gümbürtüsü ve hızlı, etkili bir çekişle elbisemin kolunu yırtıyor ve bunu yapmadan bir saniye önce ne yapmayı planladığını anlıyorum. Gözlerim şok içinde açılıyor. "*Buna cüret* edemezsin."

Menekşe rengi sateni her iki bileğime sararken duraklıyor. "Durayım mı?"

Cevap içimden tereddütsüz dökülüyor. Pişmanlık duymadan.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Hayatımda hiç Michal Vasiliev bileklerimi tepemdeki ağaç dalına bağlarken kendimi şu anki kadar savunmasız hissetmemiştim. Hayatımda hiç bu kadar *canlı* hissetmemiştim. Sateni düzgün bir yay şeklinde bağlarken, çenemi yakalayıp beni tekrar öperken tenimin her santimi ateşle yanıyor. Şefkatli dokunuşunu yalanlayan ateşli, *pis* bir öpücük. "Ellerini sabit tut," diye tekrar uyarıyor ve diğer bacağım onun yerine beline kenetlendiğinde sırtışı genişliyor.

Onu tekrar hissetmek için çaresizce yaklaşıyorum ve vücudunun benimkiyle birlikte hareket etmesinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Eğer seks böyle hissettiriyorsa, korkarım asla durmak istemeyeceğim - ta ki o keskin ve muhtaç ağrı hızla daha da yükselene kadar. Artık neredeyse çok keskin. Neredeyse *çok* muhtaç. Ona karşı çırpınmama rağmen, bunu hafifletmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Ne *yapacağımı* bilmiyorum.

Michal artan paniğimi hissetmiş gibi elini kalçalarımın arasına sokuyor ve onu orada hissettiğimde neredeyse dallara sıçrayacağım. Kulağıma "Sakin ol," diye mırıldanıyor ve anında bir kez daha ona doğru gevşiyorum. O güçlü, hünerli parmakların hareketiyle tüylerim diken diken oluyor. İnlediğimde titriyor ve daha sert bastırıyor, aç bir ifadeyle beni izlemek için geri çekiliyor. "Bunu tekrar yap."

Buna mecbur olmak zor değil. Sesle birlikte parmaklarını daha hızlı hareket ettiriyor, bir tanesini içime sokuyor -*iki* tanesini- ve bana bu şekilde dokunmaya devam ederse dikiş yerimden ayrılabileceğimi düşünüyorum. Basınç gittikçe artsa da, rahatlama erişilemeyecek bir yerde duruyor; hayal kırıklığı içinde neredeyse hıçkırarak ağlıyorum, parmaklarım ipek bağların etrafında kıvrılıyor. "Michal, *yapamam*. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

."

"Yaptığın her şey mükemmel," diyor sesi gergin bir şekilde.

Sonunda en hassas yerime bastırıyor ve tüm bedenim paramparça oluyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve Michal'in boştaki kolu beni sarıyor, bacaklarım sertleşiyor, ellerim menekşe rengi ipeği yırtıyor

Yüzüne yapışan bir ip gibi. Uzaktan, onun adını söylediğimi fark ediyorum - tekrar tekrar söylediğimi, gözlerinin bu sesle kapandığını, alnını benimkine yasladığını, sanki hayatının geri kalanında bunu duymak istiyormuş gibi.

Dizlerim çöktükten sonra uzun bir süre birbirimize sarılarak öylece duruyoruz. İkimiz de konuşmuyoruz.

Buna Le Lien Éternel diyordu. Ebedi Bağ.

Sesi şimdi etrafımızda dönüyor gibi, hem rahatlatıcı hem de kafa karıştırıcı. *İki vampir birbirlerinden ne kadar uzun süre beslenirlerse, aralarındaki bağ o kadar güçlenir, ta ki geri dönülmez bir hal alana kadar.*

Geri alınamaz.

Kolları beni sıkıca sarıyor ve ben de yüzümü omzuna gömüp derin derin nefes alarak bu baskıya karşılık veriyorum. Çünkü gerçek şu ki, Michal Vasiliev benden bir daha beslenmedi, yine de göğsümde ortaya çıkan bu duygu

Bana geri dönülmez gibi geliyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

Tozdan Toza

Bir süre sonra Michal esintiyle geriliyor ve ben nedenini hemen anlıyorum-
Çürüme.

Bir haberci gibi eğrelti otlarının üzerinden bize doğru sürükleniyor ve ben de kaskatı kesiliyorum. Çünkü o kokuyu tanıyorum; burada biraz farklı kokuyor, liken, toprak ve kürk izleriyle bezeli, ama çürümüş temel notalar aynı kalıyor. *Revenant*. Michal gözlerini kısarak benden uzaklaşıyor. Açıklığı aramak için döndüğünde, içgüdüsel olarak korsajımı yeniden bağlıyorum, etrafta olağandışı bir şey var mı diye bakarken parmaklarım bulanıklaşıyor. Yapraklar rüzgârda dalgalansa da başka bir hareket belirtisi algılamıyorum. Bulutlu gökyüzü öncekinden biraz daha aydınlık gibi geliyor, belki de - etrafımızdaki orman doğal olmayan bir şekilde sessizliğini koruyor - ama bunun dışında hiçbir şey yersiz görünmüyor.

Bakışlarım solumuzda, çalılıkların tekrar değiştiği yerde hafif bir karışıklığa takılıyor. Gözlerim kısıldı. Rüzgâr olabilir elbette, ama-

Hortlak kristal yaprakların arasından fırlamadan hemen önce bir çığlık atarak Michal'i kenara itiyorum ve yaprakların altında kaybolurken ağaca çarpıyor. Soğuk toprak düşüşümüzü yumuşatıyor -her yöne kar uçuşuyor- ama Michal bedenlerimiz tam olarak yerleşmeden ayağa fırlıyor ve benimkini onunkinin arkasına itiyor. Önümüzdeki canavarı ilk kez engelsiz bir şekilde gördüğünde acımasızca küfrediyor.

Ve bu bir canavar, çarpışmanın acısını gidermek için başını sallayan şekilsiz yaratığa şaşkınlıkla bakarken fark ediyorum. Ancak bundan daha fazlası, o bir- "Loup garou," diye fısıldıyorum dehşet içinde.

Michal ters bir şekilde başını sallar.

Ama bu yaratık daha önce gördüğüm hiçbir loup garou'ya benzemiyor. Çenesi, dönüşümün ortasında kalmış, insan ve kurt arasında sonsuza dek parçalanmış.

-Hem sivri hem de kör dişlerinin üzerinde kıvrılır ve postundan aşağı taze kan damlar. Gövdesi insansı ve erkek şeklinde kalsa da, arka bacakları

Bir kurdunkini andırıyor; ayaklarının olması gereken pençelerinden keskin pençeler çıkıyor, her bir uzun parmağın ucu. Birkaçının düşmüş olması dışında. Birkaç dişi de öyle ve eti bazı yerlerde şişmiş, bazı yerlerde sarkmış görünüyor. Öğürme isteğime karşı koyuyorum. En azından sıvılaşmaya başlamamış, yani yeni ölmüş olmalı. Birkaç haftadan fazla olmamalı.

Pis kokuya karşı sertçe yutkunararak Michal'in koluna yapışıyorum. "Ani hareketler yapma Célie," diye mırıldanıyor, sesi beklenmedik derecede sakin.

Neredeyse alay edecektim. Neredeyse. Bu durumun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda beni uyarmasına gerek yok. Panik şimdiden ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Michal olmasaydı, Başpiskopos beni Cesarine'de *yerdı* ve vampirlere bile rakip olacak doğaüstü bir hız ve güç sergilerdi. Ve vücudunda doğaüstü bir kemik bile olmadan başladı. Bu Loup Garou gibi değil. Tek bildiğimiz, onun yeteneklerinin bizimkileri tamamen aşabileceği. Şimdi kaçarsak, onu geçemeyebiliriz, ama geçebilsek bile, adada terör estirmesi için onu burada bırakamayız.

Küller küllere, dedi Mathilde. *Toz toza.*

Acı çeken bedenine bakarken üzerime bir ağırlık çöküyor.

Kimse böyle bir kaderi hak etmiyor.

Rüzgar tekrar hızlanıyor, saçlarımızı, elbisemi yakalıyor. Michal'in pelerinini. Hortlağın gözleri -hain ve sarı- azapla parlıyor, doğrulurken bize doğru dönüyor ve yeni bir koku yakalamış gibi havayı kokluyor. Göğsünden tüyler ürpertici bir hırıltı çıkıyor. Ve o anda tehlikenin korktuğumdan daha büyük olduğunu anlıyorum -çünkü ağızındaki kan taze, evet, ama göğsündeki biraz daha koyu, kabuk bağlamış kanla karışıyor ve üzerindeki yırtık et parçalarını ve diş izlerini gizliyor.

Bir , ölüm nedeni acı verici bir şekilde netleşir. Bir vampir boğazını parçalamış.

Loup garou'nun homurtuları arttıkça parmaklarım Michal'in dirseğini sıkıyor ve dişlerini açık bir nefretle gösteriyor. Michal'in dudağı tepki olarak kıvrılsa da, o durumu tırmandırmadan önce anlık bir karar veriyorum. "Ona yardım etmeliyiz," diyorum aceleyle, yalvarırcasına, Michal'in kulağına. "Eğer onu ikna edebilirsek - eğer mantıklı düşünmeye teşvik edebilirsek - hortlaklarla başa çıkmanın başka bir yolu olabilir, onları *ateşe* vermeyi içermeyen bir yol."

Michal tamamen önüme kayıyor, gözleri hortlaktan hiç ayrılmıyor. "Mathilde onlara yardım edilemeyeceğini söyledi-"

Loup garou bir adım daha yaklaşıyor ve bozuk ve gırtlaktan gelen bir sesle "*Dimi- tri*" diyor ve midem ormanın zeminine doğru düşüyor. Eğer Dimitri'yi tanıyorsa, bu durum kötüden felakete dönüşmüş demektir ve sonraki sözleri de sadece bu noktanın altını çizmeye yarıyor. "Nerede"-hortlak boğuluyor, sarsılıyor ve ben Michal'in koluna yaslanarak onu anlamaya çalışıyorum -"Dimitri?"

Coco'nun bir hortlakla ilgili açıklaması aklıma gelirken, görüşüm boğazındaki o acımasız yaralarda keskinleşiyor: *Yaşayanlara, özellikle de söz konusu cesedin bir zamanlar tanıdığı kişilere dehşet saçmak amacıyla ölüp yeniden dirilen biri.*

Aman Tanrım.

Hortlak bir hırıltı daha çıkararak öne doğru atılıyor ve burnunu tekrar kaldırıyor. Kötücül bakışları saldırmaya hazırlanan Michal'ın üzerine yerleşmeden önce etrafımızdaki havayı kokluyor. "Henüz bize saldırmadı." Ceketini hızla kavıyorum, tırnaklarım deriyi deliyor ve Michal tereddüt ediyor. "Bu da bir şeydir."

Sonunda Michal bakışlarını hortlaktan ayırıp yüzümü inceliyor ve kendi ifadesinden -çenesinin gergin çizgisinden, gözlerindeki parlak tedirginlikten- ne istediğimi tam olarak anladığını hissediyorum. *Kız kardeşim için denemeliyiz. Başarmamız gerekiyor.* "Lütfen Michal," diye tekrarlıyorum sessizce. "Başka bir yolu olmalı."

Şaşkınlığıma rağmen, Chasseurs'un yaptığı gibi beni bir kenara itmiyor; kaçmamı söylemiyor ya da mantıklı düşünmem için yalvarmıyor. Bunun yerine başını sallıyor ve ben de böylesine küçük bir jestin anlamlılığı karşısında rahatlayarak neredeyse ağlayacağım. Çünkü bu onun benimle olduğu anlamına geliyor. Kız kardeşimi görür görmez öldürmeyeceği anlamına geliyor.

Hortlağa dönerek, "Adınızı hatırlıyor musunuz, mösyö?" diye soruyorum.

Hortlak yanıt olarak hırlıyor ve başını sallamak için eğiliyor. Kıpırdamadan duramıyormuş gibi sarsılıyor ve seğiriyor. Acısını görünce kalbim sıkışıyor ve aniden buna dayanmak istemeyerek Michal'in etrafında bir adım atıyorum. "Yakın dur," diyor alçak bir sesle.

Hortlak tıslayıp arılardan korunmak istercesine başını salladığında, küçük bir adım atıp öncekinden çok daha yavaş ve yumuşak konuşuyorum. "Dimitri'nin sana yaptıklarını hak etmedin" -hırıltısı kelimeleri noktılıyor- "ama şimdi onu incitmek acını geri getirmeyecek. Sadece kendine daha fazlasını çektirirsin."

Ellerini tekrar yere vuruyor. Ben irkildikçe homurdanıyor ve seğiriyor, nazikçe devam ediyor, "Belki bir forma ya da diğerine geçmeye çalışırsan acın azalır."

Ama o sadece hırlıyor, yaklaşırken gözlerini deviriyor.

Michal anında yanımda beliriyor. Hortlağa, "Adrenalinini kontrol etmeye çalışmayı bırak." diyor. Şaşkın bakışımı gördüyse de bunu kabul etmiyor. "Vücudunda serbestçe akmasına izin verirsen, geçişini yeniden başlatabilir. Önce başın," diye ikna ediyor, hortlak duraksayıp tiz bir iniltiyle hafifçe tökezleyince. "Sonra boynundan aşağıya ve omuzlarından göğsüne doğru."

Ancak o konuşurken bile, hortlağın üzerinde kalan adrenalin kokusunun sadece o kadarlık olduğunu fark ediyorum. Cesedi artık onu üretemiyor, bu yüzden formlar arasında sıkışıp kalmış olmalı. Michal'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve onları tutuyor, çünkü o da aynı şeyi biliyor.

Çaresizce, başka bir çözüm bulmak için zihnimi zorlayarak ilerliyorum. "Belki Odessa bir çeşit uyarıcı hazırlayabilir-"

Ama artık çok geç.

Acı içinde kükreyen hortlak, kör bir öfkeyle kalçalarının üzerinde doğruluyor ve tepesindeki dalları parçalıyor. Onları bana fırlattığında Michal bizi kenara savuruyor ve gerçekliğin tüm ağırlığı bir çığ gibi açıklığa düşüyor. *Bu iş yürümeyecek.*

Hortlak saldırıyor.

Michal belimden tutuyor ve beni hortlağın başının üzerinden yukarı fırlatırken kör bir panikle çığlık atıyorum -bocalıyorum, *çığlık* atıyorum. Porsuk ağacının dallarına beklenmedik bir şekilde kedi gibi inmeme rağmen, buzun üzerinde dönerken neredeyse ayağımı kaybediyordum, dehşete kapılmış bir şekilde, onunla hortlağın aşağıda diş ve uzuvların çarpışmasını izliyordum. *Aman Tanrım.*

Saniyeler içinde, şüphelerim reddedilemez bir *şekilde* doğru çıktı - bu hortlak Başpiskopos'tan daha hızlı. Daha da güçlü. Ben çılgınca bir silah ararken dişlerini hayvani bir ulumayla Michal'ın omzuna geçiriyor. *Herhangi bir* silah. Michal'ın iniltisini duyunca en yakındaki dalı kavrayıp ikiye ayırıyorum ve parçaları sabırsızca bir kenara fırlatıyorum. Çünkü bir şeyler yapmalıyım. Hortlağın Michal'ı parçalara ayırmasını öylece izleyemem-

Aklıma bir fikir geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Çünkü dallar, onlar

Ahşap.

Bir başka çatırtıyla ağaçtan ikinci bir dal koparıyorum, yaprakları parçalayıp iki parçaya ayırıyorum, kahverengi ve griden oluşan bir bulanıklık içinde birbirine sürterek. *Ateş*. Mathilde ateşe ihtiyacımız olduğunu söylemişti ama bu odun hâlâ soğuk ve gözyaşlarından dolayı nemli, *çok* nemli ve Michal hortlağın kolunu yuvasından çıkarıp yarattığı bir kenara itip kanayan boynunu tutarken boğazımdan hüsrana dolu bir küfür yükseliyor. Göğsü öfkeyle inip kalkıyor; kasları acıyla kasılıyor.

"Haydi, *haydi*." Aşağıya bakmak için boynumu bükerek, hortlak yükselirken, kolunun olması gereken delikten pis bir sıvı sızarken tahtaya daha hızlı vuruyorum. Dudaklarını yalayarak Michal'ın etrafında bir daire çiziyor. Michal onunla birlikte dönüyor, hafifçe adım atıyor ve ağaca giden yolu kapatıyor. *Bana* doğru. Hortlak hırlıyor.

Tahta sürtünmeden ısınsa da kıvılcım çıkmıyor. Henüz çıkmadı. Ama olduğunda-

"Bırak bana gelsin Michal." Hortlağın duymamasını umarak kelimeleri tıslayarak ekliyorum, "Onu ağacın köklerine doğru getirin."

Yüzünü göremesem de Michal kıpırdamıyor, sert bir küfürle başını sallayıp geriye doğru küçük bir adım atana kadar aramızda kalıyor.

Sanki başından beri izin bekliyormuş gibi, hortlak onun hareketini yansıtırken ilk alev elimde kıvılcımlanıyor ama Michal bir bulanıklık içinde dönerek hemen altımdaki noktaya doğru parlıyor. "İşte!" Tutuşturulmuş odunu almak için elini yukarı doğru itiyor. Ancak hortlak daha hızlı hareket ediyor; Michal dalı yakalayamadan sığıyor ve onu ağaca hapsediyor. Dehşet midemi bulandırıyor. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, hortlağın pençelerinin Michal'ın göğsünün derinliklerine batışını, dişlerinin Michal'ın yanağını parçalayışını izliyorum.

Michal geriye doğru savrulurken yarasından kan akar, geçici olarak kör olmuştur. Yere doğru inen dalı göremiyor. Hiçbir şey göremiyor.

Düşünmeden tepki veriyorum.

Boğuk bir çığlık atarak ağaçtan atlıyorum, dalı havada kapıyorum ve doğrudan hortlağın omuzlarına iniyorum, geriye doğru düşerek ikimizi de ormanın zeminine taşıyorum. *Michal'dan uzağa*. Ve ateş; sonunda patlıyor, odunları yalıyor ve ellerimi yakıyor. Yine de ısını hissetmiyorum bile, bunun yerine doğaçlama meşaleyi doğrudan hortlağın göğsüne saplıyorum. Bir öfke çılgılığı daha atıyor. Önce yırtık pırtık giysileri, sonra da keçeleşmiş postu tutuşunca iki büküm olup sarsılıyor. Yine de bana pençe atıyor.

-Yine de pençelerini bacaklarıma gömmeye çalışıyor. Onları boynuna bir mengene gibi sarıyorum, sıcak gözyaşları yanaklarımı yakıyor. Ve onlardan nefret ediyorum. Onlardan nefret ediyorum çünkü onları hak etmiyorum - yüzünün her iki yanını tutarken, omurgasını kesmek için başını döndürürken değil.

Michal.

Gözünü tutarken parmaklarının arasından daha fazla kan damlıyor. Görebildiğim tek şey o kırmızı sıvı. Duyabildiğim tek şey onun adı, kulaklarımda bir savaş davulunun ritmi gibi çarpıyor -Michal, Michal, *Michal*- ve cevap olarak hortlağın başını daha uzağa çeviriyorum. Omuzlarından tamamen ayırıyorum.

Ancak savaşmaya devam eder; Dimitri için sızlanmaya ve hırlamaya devam eder.

Michal ağaçtan inip bize katılana kadar onu bırakmıyorum. Biraz sendelese de geri kalanları kısa sürede hallediyor, hortlağın bedenini parçalara ayırıyor ve her birini iki kök arasındaki bir deliğe fırlatıyor, orada yanmaya ve duman çıkarmaya devam ediyorlar. Hortlağın kafası hariç. Onu hâlâ ellerimin arasında tutuyorum ve boğazımda düğümlenen hıçkırıkla boğulurken gözleri korkudan çılgınca dönüyor. Çünkü onları kapatmak istiyorum. *Kapatmalıyım.*

Onun yerine tek kelime etmeden başını Michal'a uzatıyorum ve ateşin üzerine bırakmasını izliyorum.

Kar yağışı bir anda durur.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Güneş Bile Uyumalı

Michal bir an sonra önümde çömeliyor, yüzünde anlaşılmaz bir ifade var. Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum, porsuk ağacına doğru bakmamaya kararlıyım. Kendini *toparla*, diyorum kendime şiddetle. *Bir hortlağı öldürmek şimdiye kadar yaptığın en kötü şey değil*. Her nasılsa, bu itiraf beni daha da kötü hissettiriyor. Belki geçen haftayı arkadaşlarımın kanının tadının nasıl olacağını hayal ederek geçirdiğim için, belki de Jean Luc'u katletmeye çalıştığım için. Kalbini sökmeyi tam olarak başaramasam da, hem Frederic hem de Michal'ın kendi kalplerini kaybetmelerini izledim. Bu süreçte ölümsüz kız kardeşimle yeniden bir araya geldim ve ölümün vücut bulmuş hali olan şeytani kocamla tanıştım. *Onunla* karşılaştırıldığında, Bu hortlağın bir önemi olmamalı.

Michal'e bakarken çenem hâlâ titremeye devam ediyor.

En azından gözü çoktan iyileşti. Yüzünün yarısını parlak kırmızıya boyayan kan kalsa da, benim yüzümden kalıcı bir yara almadı. İçimde bir rahatlama hissi belirdi.

Ve aynı hızla soluyor, duman kokusuyla boğuluyor.

"Ellerin," diye mırıldanıyor Michal ve yavaşça, sanki başka birine aitlermiş gibi yanmış ve su toplamış avuçlarıma bakıyorum, bakışlarım bana uzattığı bileğinde kalıyor. Kan orada da tenini lekeliyor, parmaklarını, kollarını ve onun her bir parçasını lekeliyor. Her bir . "Al şunu, Célie. İç şunu."

Kulaklarımda korkunç bir çınlama başlıyor.

O eller *-benim ellerim-* bileğini kavrarken, paltosunun kolunu sıyırıp altındaki damarları ortaya çıkarırken titriyor. Başımın bedenimin dışından eğildiğini hissediyorum. Dudaklarımın ayrılmasını, dişlerimin uzamasını izliyorum. Ve ısırıldığında, derisini deldiğimde, tanıdık panik boğazımı pençeliyor. Manyakça bir kahkaha yükselmekle tehdit ediyor, ama yutuyorum - *hepsini* yutmak zorundayım, çünkü öldüm, çünkü vampirler kanla beslenir ve şiddetle tıkınırlar ve çünkü artık bir vampirim. Eğer onu yırtmazsam

Düşmanlarımın omuzlarından kellelerimi alacaklar, beni yiyecekler, kazığa oturtacaklar ya da bana benzeyen bir cesetle tehdit edecekler.

Ağzımı her çekişimde göğsüm sıkışıyor. Başım titriyor. Ve Requiem'den ayrılmamın tüm nedenleri tekrar su yüzüne çıkıyor.

Bu hortlak değiştiremeyeceğim çok fazla şeyi, kız kardeşimi, kontrolümden giderek daha da çıkan bir durumu temsil ediyor. Ve bir şekilde biliyorum ki - iliklerime kadar - en kötüsü henüz gelmedi. *Eninde sonunda hepimiz saat odasına gideceğiz.*

"Özür dilerim," diyor Michal, saçlarımı kaldırıp kanından ve gözyaşlarından uzak tutarken sesi acı dolu. "Bu şekilde olduğu için çok üzgünüm."

Ensemden hafifçe bastırıp yüzümü bileğinden çekmesine rağmen bakışlarıyla buluşamıyorum. Sadece *yapamıyorum*. Gözlerimi kapatıp arkamı dönüyorum ama göz kapaklarımın ardındaki karanlık beni karşılamak için hızla yükseliyor. Hortlak ve *çürük* kokuyor, en eski ve en korkunç arkadaşlarım gibi, ama beni bir vampir olarak tekrar bulamamalıydı. Çünkü artık karanlıkta görebiliyorum. Nefes almaya ihtiyacım yok, öyleyse neden boğuluyormuşum gibi hissediyorum, sanki soluk parmaklar sevgi dolu bir kucaklamayla boğazımı okşuyormuş gibi? *Korktun mu tatlım?*

Bu sesle kalbimi soğuk bir korku kaplıyor ve anında geri çekilerek ayağa fırlıyorum.

Hayır *hayır* hayır-

"Célie." Sert ellerim kendi ellerimi kavlıyor ve Michal'in yüzü odak noktasına geliyor, siyah gözleri bir amaç uğruna parlıyor. "Beni dinle. Sesime odaklan. Bir can almak asla kolay değildir ve olmamalıdır. Sen kendini, beni ve o yarattığı korumak için gerekeni yaptın, o acı çekiyordu. *Acı* çekiyordu ve sen onun acısına olabildiğince çabuk ve insanca son verdin."

Ancak vücudum titremeye devam ediyor; "Kafasını kopardım" derken kendimi baygın ve şaşkın hissediyorum.

Michal kararlı bir şekilde, "Onu dinlenmeye yatırdınız," diyor. "Sence sonsuzluğu olduğu gibi geçirmeyi tercih eder miydi? Acı çekerek mi? Akılsız? Kanın bedenini diriltmiş olabilir ama ruhunu geride bıraktı. O artık kendisine ait değildi." Yanaklarımı okşamadan önce saçlarımı yüzümden itiyor. "Onu özgür bıraktın."

Sözleri kalbimi deliyor çünkü doğru. Beni daha da kötü hissettiriyorlar.

Michal de aynı şeyi hissetmiş gibi arkama geçiyor, göğsü sırtıma değiyor ve elleri hafifçe kollarımı kavıyor. "Bir şey seç," diyor, "ve onu bana tarif et."

"Ne?"

"Ben başlıyorum." Etrafımızda dönen karı işaret ederken hava başımın üzerinde hareket ediyor ve çok geç, yanlışlıkla perdenin içinden ruhlar âlemine düştüğümü fark ediyorum. Bu düşünceyle tüm vücudumu bir ürperti daha kaplıyor; haftalardır kontrolümü bu kadar kaybetmemiştim ama Michal beni takip etti. Peşimden geldi. "Kar taneleri kayan yıldızlara benziyor," diyor.

"Düşen yıldızlar mı?"

Elini kaldırıp bir tanesini parmağının ucuyla yakalıyor ve göz hizama indiriyor. "Yakından bak; şimdi şekillerini bir insan olarak görebileceğinden daha iyi görebiliyorsun."

Sıcaklığından dolayı -ya da belki de ruhlar âleminin kendisinden dolayı- kar tanesi erimiyor, bunun yerine kaymaktaşı teninde parıldıyor, şekli narin. Çizgileri akıcı ve çiçekli.

Avucumda bir tane daha yakalıyorum ve fırlatıp atmadan önce keskin, ısıltılı kenarlarına bakıyorum. Küçük mızraklara benziyorlardı. Oyma bıçakları gibi. "Yıldızların böyle görüldüğünü sanmıyorum Michal."

"O zaman neye benziyorlar?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum bir süre sonra, kendimi burnumdan soğuk havayı içime çekmeye, ağızımdan nefes vermeye zorluyorum. Parmak uçlarımı donmuş yaprakların üzerinde gezdiriyorum ve tekrar titriyorum. "Hiç bir yıldız yakından görmedim."

"Bir ara Odessa'dan sana göstermesini istemelisin. Geçen yıl bir teleskop yaptı, son zamanlardaki ilgi alanlarından biri," diye ekliyor sessiz bir açıklamayla. O an neredeyse ruhani, narin, sanki çok yüksek bir ses ya da çok ani bir hareketle kırılacakmış gibi geliyor. "Hatta birkaç astronomu gelip incelemeleri için davet etti."

"Hayatta kaldılar mı?" Belli belirsiz sordum.

"Evet." Elini tekrar kaldırıyor ve birlikte, kar tanesinin bir rüzgârla parmağından uçup gitmesini izliyoruz. "Başka bir şey seç. Bana ne gördüğünü söyle."

Onun nazik emriyle gözlerim etrafımızda geziniyor, kardan başka bir şey görmeye çalışıp göremiyorum - ve porsuk ağacı, altındaki ceset, ki görüyorum

bir daha asla görmek istemiyorum. Nefesim kesiliyor. Hava boğazımda donuyor. "Yapamam-Michal, bunu yapamam-"

"Evet, yapabilirsin."

Hâlâ arkamda duruyor, ellerimi tutuyor ve sıcaklık artana ve kar yağışı kesilip yerini nemli odunların yoğun ve keskin dumanı alana kadar beni adım adım geriye doğru yönlendiriyor. Ancak ikincisinden uzaklaşıyoruz; bunun yerine uzakta eğrelti otlarının inceldiği ve buzun manzarayı kaplamadığı bir çukurla karşılaşıyoruz. Bunun yerine kayaların ve ağaçların arasında funda parçaları dalgalanıyor. *Dames Rouges koruyucu büyülerde sık sık funda dalları kullanır. Şans getirdikleri iddia edilir.*

Kalbinin etrafında büyüyen çiçeklerin aynısı.

Michal'in konuşmamı beklediğini fark ederek göz kırpmıyorum. "Görüyorum ... çiçekler," diyorum sonunda, yanaklarımda sıcaklık çiçekleri açarken ona bakıyorum. Kendimi utangaç hissediyorum. Ağırbaşlı değilim. Ancak Michal başını eğiyor, şimdi biraz meydan okur gibi. Hâlâ bekliyorum.

Başka bir şey söylemediğimde dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Umduğum kadar açıklayıcı değil. Tekrar dene."

Derin bir iç çektim. "Mor çiçekler görüyorum-" "Ne renk mor?"

"Michal-" "Ne renk?"

"Mauve." Utanç ateşi kızgınlığa dönüşüyor ve sırtışı zafer kazanmışçasına genişliyor. "Çiçekleri leylak rengi, cerise, *eflatun* ve rüzgâr böyle üzerlerinden geçerken dalgalar gibi görünüyorlar."

Ve öyle. Dalgalara benziyorlar ve bu da bana girdabı, kız kardeşimi ve hortlakları yeniden hatırlatıyor. Ancak tam boğazım düğümlenmeye başladığında bakışlarımı Michal'e geri çevirmeye zorluyorum; kendimi hareketsiz kalmaya, sakinleşmeye, şu anda var olmaya zorluyorum. Geleceği kontrol edemem. Ne olacağını bilmiyorum ama burada -şimdi- Michal'le birlikte güzel bir yerde duruyorum. Onun yanında güvendedim.

Bundan da öte, destekleniyorum ve minnettarlığım içimi kaplarken onun kollarında dönüyorum. "Bu çok güzel," diyorum ona dürüstçe.

Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Requiem'e ilk ayak bastığım yer burası. Deniz hemen ötesinde uzanıyor" -çenesini ufka doğru kaldırıyor- "ve vatanım onun çok daha ötesinde. Bir kaçış aradım," diyor dilimin ucundaki soruya cevap olarak. "Yeni bir başlangıç. önce evlendi benim babam, benim annem

Cadıların yaptığı gibi toprağa tapardı ve bana bildiklerinden biraz öğretti - o çiçekleri kız kardeşim ve kuzenlerim için bir umut işareti olarak tanımama yetecek kadar."

"Ama senin için değil mi?" Geçmiş hakkında daha fazla bilgi edinme arzusuyla yüzümü eğip ona bakıyorum, onu o uzak yerde annesinin eteğine sarılmış ve çiçeklerin dilini öğrenen bir çocuk olarak görebilmek için. Ancak şimdi onda böyle bir yumuşaklık hayal edemiyorum. Michal'i olduğundan başka biri olarak hayal edemiyorum: solgun ve esrarengiz, kendi başına bir kale.

Soruma hemen cevap vermiyor, sanki farklı bir zaman, farklı bir yer görüyormuş gibi funda tarlasına bakmaya devam ediyor. Farklı bir ada. Gerçekten de o kadar uzun süre bekliyor ki hiç cevap vermeyeceğinden korkuyorum. Bunun üzerine içimi bir yorgunluk dalgası kaplıyor ve onunla birlikte göğsümdeki son gerginlik de beklenmedik bir şekilde gidiyor. Her nasılsa, onun ardından hem kırılğan hem de inanılmaz derecede ağır hissediyorum, sanki tek bir yaprak beni kırabilirmiş gibi, ya da belki de bu karanlık ve kasvetli yerde çoktan kök salmışım gibi.

Ve korktuğum karanlığın bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Michal'in kolları beni sıkıca sarıyor ve sonra çekiliyor. Sesi pişmanlıkla yumuşuyor. "İlişkimizin bu hale gelmesini hiç istemezdim."

"Kim?" Tam olarak dönmeden önce tereddüt ediyorum, cevabını duymaya hem kararlı hem de korkmuş bir şekilde. Şimdi ona bakmak daha önce olduğundan daha zor geliyor ve bunun nedeni bana dokunmasını istemem değil. Onu korumak için öldürdüğümden de değil. *Hayır*. Onu gördüğümde göğsüm ağrıyor çünkü daha önce hiç kimse beni ruhlar âlemine kadar takip etmemişti. Kimse beni kabuslarıma kadar takip etmemişti.

Uzaktan, yakında bu yeteneğini kaybedeceğini fark ediyorum. Kanım vücudunu terk ettiğinde, bir daha asla oraya ayak basamayacak.

Kararsızlığımı hissetmiş gibi, alaycı bir gülümsemeyle başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Çok fazla soru var." Eğildi. Bir an için dudaklarıma bir öpücük konduracakmış gibi oluyor ama aynı hızla geri çekiliyor ve beni garip bir şekilde boynu bükük bırakıyor. "Yorgun görünüyorsun, tatlım. Bir süre uyumalısın." Ağır bir iç çekişle ekliyor, "Hortlağın yanması birkaç saat sürecek."

Başka bir ağacın köklerine yaslanıyorum - açıklığın karşısındaki farklı bir ağaç bu - ve gümüş gövdesine yaslanıyorum, Michal dururken gözlerimi kapatmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Elleri ceplerinde, paltosu

Ağaca yaslanıp hortlağın derme çatma ateşini inceliyor. Porsuk ağacı dumanın çoğunu gizliyor ama ince bir duman bulutu hâlâ çıplak dallardan gökyüzüne doğru yükseliyor.

Birileri görebilir. Birisi gelebilir.

Yine de endişeli görünmüyor, siyah gözleri birkaç sessiz dakikadan sonra benimkilerle kesişiyor. Hafifçe daralıyorlar. "Bu uykuya benzemiyor."

"Yorgun değilim."

"Doğru." Kısaca başını sallıyor. "Ve çikolatalı ekler yiyebilirim - aslında az önce kahvaltıda bir tane yedim."

Yanağına bakıp iç çekerek başımı geriye eğiyorum, ağaç kabuğundaki buza aldırmadan. Ne saçımı ne de elbisemi kurtarabileceğim. Michal kolumun tamamını koparmamış olsa bile, menekşe rengi satenin üzerinde her türlü kan lekesi var. Bakmamaya çalışıyorum.

"Annen bir cadı mıydı?" Bir süre sonra soruyorum.

Neşesiz bir kahkahayla başını sallar. "Oh, hayır. Hayır, o kapıyı açmayacağız."

"Zaten açmıştın, Michal." "Bunu tekrar kapattığımı düşün."

"Bunu ayağımı kapıya sıkıştırmam olarak düşün. Oldukça geniş olan geçmişin hakkında söylediğin tek şey, babanın bir din adamı olduğu ve annen öldükten sonra Odessa ve Dimitri'nin teyzesiyle yeniden evlendiği. Neden bana kendinden daha fazla bahsetmiyorsun?"

"Çünkü geçmişin bir önemi yok, tatlım. Artık orada yaşayamayız."

Onu inceliyorum, yabani biberiye gibi kokan bir dalla ilgileniyorum ama konuyu daha fazla tartışmaya cesaret edemiyorum. Şu anda olmaz. Çünkü Michal haklı, yorgunum, kollarım ve göz kapaklarım ağırlaştı ve daha önce hiç uykunun unutkanlığını şu anki kadar özlememiştim.

Michal sessizce, "Lou Cesarine'de uyku ilacı aldığından bahsetti," diyor. "Neden?"

Alay ediyorum ve biberiyeği fırlatıp atıyorum, sıkılaştırıcı yağın parmaklarımın arasında ovuyorum. "Soru sormamıza izin verilmediğini sanıyordum."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, bana birkaç tane borçlusun." "Sen ve senin sefil oyunların-"

"Bu sefer değil." Diziyle kolumu dürterek ona için beni ikna ediyor. Ve söz konusu Michal olduğu için, bunu yapma fırsatına karşı koyamıyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, yırtık gömleğini, kıvrılmış

kollarında, çarpıcı yüzünde kıpkırmızı kalıntılar vardı. Elinden geldiğince kanı temizlemek için kolumdan bir parça kullandı ama elbisem gibi, hortlakla karşılaşmamızın korkunç gerçeği de o kadar kolay temizlenemezdi. "Uyumakta zorlanıyor musun, Célie?" diye sordu.

Belki sahtekârlık yapamayacak kadar yorgunum, belki de sadece doğruyu söylemeye devam etmek istiyorum. *Ona* gerçeği söylemeye devam etmek için. "Cadılar Bayramı arifesinden beri uyumadım."

Sanki az önce dillerde konuşmuşum gibi bana bakıyor, gözleri hafifçe açılıyor. "Ne?"

"Uyumadım," diye tekrarlıyorum, onun tepkisine aldırmadan. "Bu çok alışılmadık bir şey olamaz - vampirlerin uykuya ihtiyacı yok gibi görünüyor, değil mi? Ne de olsa hâlâ hayattayım" -ifadeyi değiştirirken yüzümü buruşturuyorum- "daha doğrusu vücudum uykusuz da gayet iyi görünüyor."

"Onsuz iyi görünüyor mu?" İnanılmaz bir şekilde ağaçtan iniyor, bakışlarının tüm ağırlığı üzerime çökerken elleri ceplerinden kayıyor. "Célie... bana bir haftadır uyumadığını mı söylüyorsun?"

Ben de ayağa kalkıyorum, başka ne yapacağımı bilemiyorum. "*Denemediğimden* değil. Sadece gözlerimi kapattığımda bedenim -ne bileyim- *rahatlamayı* reddediyor. Lou'nun ilacını içmeden önce asla uykuya dalacak kadar sakinleşemiyordum, ama ilacı içsem bile uyku gerçek bir dinlenmeden çok felç gibi geliyordu."

"Lanet olsun." Michal başını sallayarak bir elini yüzüne götürdü ve "Odessa'ya neden söylemedin?" diye sordu.

"Dediğim gibi, bunun önemli olduğunu düşünmedim."

"Bu önemli," diyor hararetle, elini bırakarak. "Vampirler insanlar gibi uykuya ihtiyaç duymayabilir, ama yine de buna ihtiyacımız var - bedenlerimiz için değilse bile zihinlerimiz için. *Saniyede* muazzam miktarda duyuşsal bilgi tüketiyoruz Célie ve sen *yüzlerce* saat boyunca bilincini korudun. Elbette kendini gergin hissediyorsun." Tiksinti dolu bir sesle, kendini toparlamak için arkasını dönüyor, vücudunun her hattı sert ve boyun eğmez. Tekrar küfrederek, "Bu benim hatam. Sana bunları öğreten ben olmalıydım, Odessa değil. Orada olmalıydım-"

"O zaman sen neden değildin?"

Lou'nun misafir odasında geçirdiğim o uzun ve rahatsız edici saatler boyunca kendime belki de en sık sorduğum soru buydu: Neden? Michal bana asla yapmayacağını söyledikten sonra *neden* beni geri çevirdi? Kalmamı istedikten sonra neden Cesarine'e gitmeme izin verdi?

Çoğu zaman olduğu gibi, verdiği cevap hayal ettiğim cevap değil.
"İsteddiğini düşünmemiştim," dedi basitçe.

Ancak kelimeler çok çiğ ve gerçekte ne demek istediğini gizleyemeyecek kadar gerçeğe yakın: Beni *isteddiğini düşünmemiştim*. Böylesine acımasız bir iddiayı çürütmek, belki de çürütmemek ya da konuyu tamamen değiştirmek için ağzımı açıyorum ama ben karar vermeden o tekrar konuşuyor. "Hatalarımı düzeltmek için şimdiki zaman gibisi yok. Otur, Célie. Lütfen."

Hâlâ bana bakmıyor, başını köklere ve biberiyeye doğru sallıyor. "Sana duyularını nasıl kapatacağını öğreteyim."

Duyularını kapat. Requiem gibi bir yerde bu ihtimal kulağa tehlikeli geliyor ama yine de ona güvenerek yumuşak toprak parçasına dönüyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. Michal yine yanıma çömeliyor. Hep çömeliyor. Her zaman gergin. Onu otururken, uzanırken, dere kenarında benimle birlikte yaptığı gibi yayılırken görmek, uykunun kendisi kadar gerçeküstü ve ulaşılmaz görünüyor. "Arkana yaslan," diyor, "ve gözlerini kapat."

Sertçe yutkunuyorum. "Gözlerimi kapatmak istemiyorum." Bana kurnaz bir bakış fırlattı. "Neden olmasın?"

"Az önce olanlardan sonra bana bunu gerçekten söyletecek misin?" Kararlı bir şekilde başını salladığında yüzümü buruşturuyorum. "Biliyor musun Michal, bazen gerçekten çok kötü olabiliyorsun."

"Ve karanlıktan gerçekten korkmadığını biliyorsun."

"Affedersiniz?" Gözlerimi kırıpıştırarak ona bakıyorum, hem hakarete uğramış hem de sezgileri karşısında dehşete düşmüş bir halde. "Ben hâlâ insanken L'ange de la Mort'ta bunu kendiniz de doğruladınız -nektofobi dediniz buna. Nabzımın yükseldiğini duydunuz, göz bebeklerimin büyüdüğünü gördünüz-"

"Karanlığın unutulması daha iyi olan anıları ortaya çıkardığından hiç şüphem yok, ama sanırım karanlık korkusunu başka bir şeyden korkmakla karıştırdınız."

"Ne gibi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Sen söyle." Siyah gözleri parlayarak beni incelerken kollarını dizlerine dayıyor. "Karanlıkta saklanan şey nedir?" Düşündürücü bir duraklama. "Ya da daha doğrusu, *kim?*"

Bakışlarımı ona dikiyorum, imasını tam olarak anlamıyorum ama hoşuma da gitmiyor. Savunmacı bir tavır bilinçaltımı sızlatıyor ve ellerimle bir şeyler yapmak için bir biberiye dalı daha koparıyorum. "Artık kimse karanlıkta benden saklanamaz."

"O zaman gözlerini kapatmaktan korkmamalısın."

İsteksizce dediğini yapıyorum ve onaylarcasına başını salladığında havanın değiştiğini duyuyorum. "Güzel. Şimdi o muhteşem zihnini sustur ve dinle."

Tek gözümü şüpheyile açmaktan kendimi alamıyorum. "Gerçekten zihnimin muhteşem olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana sırtıyor. "Bildiğimi biliyorsun. Ve sorun da tam olarak bu. Yeni doğan vampirler -tüm vampirler, gerçekten- dikkatlerini odaklamayı öğrenene kadar aşırı duyusal yüklenme ile mücadele ederler. Ve rahatlamak için dikkatini odaklaman gerekir."

"Bu mantığa aykırı geliyor."

"Gözünü kapat, Célie."

Tekrar kapattığımda dudaklarım seğiriyor ama bu sefer Michal'in sesinin bir merhem gibi içime işlemesine izin veriyorum.

"Bunu bir yangın gibi düşünün" diyor. "Bir orman yangınını söndürmek, örneğin mum ışığını söndürmekten çok daha zordur. Ve algıladığımız bilgi miktarını sıralamak, bir orman yangınının içinde durmak gibi hissettirebilir. Çok fazla. Aşırıdır. Böyle bir saldırı vampirlerde bile fizyolojik bir tepkiyi tetikleyerek rahatlamamızı imkansız hale getirir. Ancak dikkatimizi daraltırsak -sadece tek bir duyuya, tek bir ayrıntıya odaklanırsak- bu yangın da daralır."

Göz kapaklarım titriyor. Sırıtişım yavaş yavaş kayboluyor. "Bir mumun içine."

"Bir mumun içine," diye tekrarlıyor. "Görme duyusu söndürmesi en kolay olanıdır - şu anda gözlerinizi kapatarak bunu yapıyorsunuz. Sırada koku var. Onu da şu şekilde söndürebilirsin-"

"-nefesimi tutarak," diye bitiriyorum, "bu da ses bırakıyor?" Parmakları dizimi okşuyor. "Ve dokunmak."

Bir saniye sonra kayboluyorlar ve beni göz kapaklarımın hain karanlığında sürüklenmeye bırakıyorlar. *Karanlıktan korkmuyorsun*, diyorum kendime şiddetle. *Korkmuyorum, korkmuyorum, korkmuyorum*.

Michal'in sesi devam ederken yumuşuyor. "Hissettiğin başka bir şeye odaklan

-Elbisenizin serin sateni, tek tek lifleri, altınızdaki yosun ve liken. Nemli toprak. Ağaç kökleri. Hatta teninizdeki hava bile. Her birini bir mum olarak hayal edin ve basitçe söndürün."

Sertçe yutkunarak söylediğini yapmaya çalışıyorum ve sürpriz bir şekilde, odağım zorlanmadan tek tek hislere keskinleşiyor. Onları hissediyorum. Onları bedenimden teker teker ayırıyorum ve zihnimin gözünde ayrı ayrı tutuyorum, her bir mumu sırayla üflüyorum. İçimden bir tatmin heyecanı fişkırıyor -çünkü yaptım; hayatımda bir kez olsun *gerçekten* yaptım- *ama şimdi*

Dokunmanın temel dayanakları olmadan gerçekten sürükleniyorum. Panik bir kez daha boğazıma tırmanıyor ama Michal'in sesi karanlıkta beni bulmaya devam ediyor. O hâlâ burada.

Her şeye rağmen gitmeyi reddediyor.

"Şimdi aynı şeyi ses için yapın. Ağaçların arasından geçen rüzgâr, eriyen buzlar, denizin üzerindeki gök gürültüsü. Eğer dikkatle dinlerseniz," diye ekliyor, "Mathilde'in Guinevere ve D'Artagnan ile atışmalarını bile duyabilirsiniz."

Yani yapabilirim.

Michal ile otururken, dikkatimi birinden diğerine kaydırdıkça her ses daha da artıyor, garip ve yatıştırıcı bir orkestrayla üzerime yıkılana kadar birikmelerine izin veriyorum. Mathilde ve misafirlerin cılız sesleri bile bedenimi ağırlaştırıyor. Memnuniyet heyecanım onların ardından yatışıyor ve göğsümdeki panik bile yavaş yavaş hafifliyor.

Çünkü artık yalnız değilim. Gerçekten değilim. Karanlıkta bile.

Michal burada ve onun sesi beni de sarıyor; son nefesimi verirken, tutarken, her mumu söndürürken ve onunkini de söndürmek için mümkün olan son ana kadar beklerken beni kucaklıyor.

Alnıma bir öpücük kondurarak mırıldanıyor: "Čak i sunce mora spavati."

Ama onu tam olarak duyamadan mumunu söndürdüm ve bir rüyaya daldım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Buz Kraliçesi ile Bir Görüşme

Rüya hoş bir şekilde başlıyor, peri masalları kitabından fırlamış bir sahne gibi: oyulmuş ve parıldayan buzdan bir kale etrafımda yükseliyor ve kar taneleri tavandan kayan yıldızlar gibi süzülüyor. Bazıları akıcı ve çiçekli, diğerleri keskin ve kristal. Parmak uçlarımda, yanaklarımda parlıyorlar ve bir tanesini dilimin üzerinde yakalamadan önce gülümsüyorum.

İlk başta, hareketsiz kaldıklarında fark etmiyorum.

İncelen havayı da fark etmiyorum, fısıltı kadar ince elbisemden yukarı süzülen ayazı da. Aslında, kalenin kendisi ayaklarımın üzerinden geçip onları katı buzun içine hapsedene kadar hiçbir şey fark etmiyorum. İrkilerek kar beyazı ellerime, tırnaklarımın şok edici kırmızısına bakıyorum. Saçlarımda büyüyen kış böğürtlenlerine uyuyorlar.

Arkamdaki buzun üzerinde parlayan kan izleri.

"Sonunda," diyor kız kardeşim sıkılmış bir sesle. "Hiç uyumayacaksın sanıyordum."

"Filippa?"

İnançsızlıkla dönüyorum, ayaklarım hareket etmeyi reddedince neredeyse yere yuvarlanıyorum, hala kaskatı donmuş durumdayım. Ve mide bulandırıcı bir sezgiyle, bunun bir rüya olmadığını anlıyorum; kız kardeşim benden bir metre ötede, soğuk, acımasız ve yanlış bir şekilde dururken ve sinir bozucu gözlerindeki o kayıtsız bakışla değil. Biri siyah, diğeri yeşil.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Etrafımıza bakmak için boynumu büküğümde, ışıltılı duvarlara bakakalıyorum. Arkamdaki kanın aslında kan değil, canlı kıvılcık bir pelerin olduğunu fark ediyorum. Ancak kumaşı seçemiyorum; garip gümüş ışıltı gibi dalgalanıyor, sanki eğilip incelemeye cesaret etsem elim , içine kayacakmış gibi. "Neredeyiz biz?"

Bakışlarım odanın ortasındaki ayaklı masaya -soluk ahşaba oyulmuş kar taneleri- ve ortasındaki zarif donmuş kardelen buketine takılıyor. Arkasındaki büyük merdiven, bölünüp gözden kaybolmadan önce ışıltılı bir sahanlığa doğru yükseliyor. Diz çöküyorum

Buzun altında her daim yeşil bir ormanın şekillendirildiği cam benzeri zeminleri inceleyin. "Burası ruhlar alemi mi?" Merakla soruyorum.

Parlak beyaz elbisesinin neredeyse yarı saydam kumaşını düzeltmeden önce narin bir omzunu kaldırıyor. Kıpırmızı bir pelerin giymiyor ya da saçında çilek yok. Bunun yerine, dökülen siyah saçları ve kansız teniyle neredeyse bir hayalet gibi görünüyor, bu yerin dokusunda karanlık bir yarık. "Neredeyse."

Elimde olmadan tekrar aşağı bakıyorum. Gölgeler buzun altındaki yaprak dökmeyen ağaçların arasından süzülüyor gibi görünüyor ve - yakından bakarsam - neredeyse ... insan olabilirler. Biri çok yaklaştığında bir ürperti bastırıyorum, sessiz ama inkar edilemez kestane rengi saçları ortaya çıkarıyor.

Frederic.

Geriye, ondan uzağa doğru sarsılıyorum, karnım dönüyor.

"Neden nefes alıyorsun?" Filippa aniden soruyor ve beni şaşkınlığımdan koparıyor. *Şaşkınlığımdan.* "Siz bir vampirsiniz, ma belle. Siz ölüsünüz ve ölüler böyle sıradan şeylerle ilgilenmemeli."

Bakışlarım giderek artan bir dehşetle onunkilere kayıyor. Çünkü kız kardeşim eski sevgilisinin ruhunu zemine hapsedmişti. Çünkü onun yanında Evangeline de bana bakıyor, gözleri ıssız ve boş. "B-Nefes bir şeylerin kokusunu almamızı sağlar."

"Öyle mi?" Filippa alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Peki ben nasıl kokuyorum?"

İsteksizce nefes alıyorum, en kötüsüne hazırlanıyorum ama bunun yerine kafa karışıklığım derinleşiyor. Kaşlarım çatılıyor. Çünkü o bir hortlak gibi kokmuyor. Hafifçe geri çekilip kokusunu tekrar içime çekiyorum. Tekrar. Ama hayır, çürüme yok. Masanın üzerindeki kardelenler fark ettiğimde kararıyor ve çatlıyor, ama Filippa onlara aldırıyor. Bunun yerine çenesini annemize o kadar benzeyen bir hareketle kaldırıyor ki, bunu görmek göğsüme fiziksel bir darbe gibi geliyor - ya da belki de sadece içimdeki havayı da dondurdu. Hiç *mantıklı* değil.

Loup garou, korsanlar, hatta Başpiskopos bile çürümüşlük, kokuşmuşluk ve umutsuzluk kokuyordu ama bunun ötesinde hiçbiri iletişim kuramıyordu; konuşmak bir yana, *düşünemiyorlardı* bile. Filippa gibi değillerdi.

Frederic'in büyüünde bir şeyler ters gitti ya da bir şeyler çok ama çok doğru gitti.

Mathilde, Frederic ve Filippa'nın perdeyi yırtarak açtıkları deliği, diğer hortlakların açtıklarından farklı olarak benzersiz olarak tanımladı. Girdabı gören herkes buna katılacaktır, ama ... bu farklılıklar ne kadar ileri gider?

"Eee?" Filippa parmaklarını yavaşça donmuş kardelenlerin üzerinde gezdiriyor. "Gül gibi kokuyor muyum?"

Bu öneriyle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Güllerin ve çürümenin, mum dumanının ve gerçek, boğucu karanlığın anısına. Yine de kız kardeşimden ya da onun yeni kurduğu ittifaktan korkmayacağım. "Her zamanki gibi kokuyorsun Pip, balmumu mumları gibi."

Yalan kendi isteğiyle ortaya çıkıyor ya da belki de çıkmıyor - belki de her şeye rağmen onu kıskırtmak, tepkisini ölçmek istiyorum. Belki de gözlerindeki kızgınlık titreşimini, hoşnutsuzluğun o ince gerginliğini *görmek* istiyorum ve

-

Gözleri gerçekten daralırken göğsümde umut kıvılcımları çakıyor. Dudakları büzülürken. *Yaz balı gibi kokmak istemiyor*. Henüz anlamasam da farkındalık yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

İçgüdüsel olarak daha da zorluyorum: "Bu saray tam da her zaman hayal ettiğim gibi görünüyor, *Kış Kraliçesi*'nin sayfalarından fırlamış gibi, değil mi?" Elbisesini, tacına yerleştirilmiş narin gümüş saç tokasını işaret ediyorum ve çenesinde bir kas tüylenmeye başlıyor - hafif bir hareket, evet, ama yine de lanetleyici bir hareket. "Kesinlikle rolüne uygun giyinmişsin. Pelerin hoş bir dokunuş. Küçük elmasları kendin mi diktin?"

Uğursuz bir çatırtıyla buz ayaklarımızın arasında parçalanmaya başlıyor. "Ne yaptığınızı biliyorum, ma belle," diyor soğuk bir şekilde, "ama aradığınızı bende bulamayacaksınız. Aramayı bırakmanızı öneririm."

O umut kıvılcımı şimdi alevleniyor, daha da yükseliyor ve ben onu sarsmak, belki de *kucaklamak* için umutsuzca bir adım daha atıyorum. Bir zamanlar birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi hatırlamasını sağlamak için. Çünkü saray, cüppe, tehditler, hatta Ölüm'le olan ittifakı -her birini bir zırh gibi kuşanmış gibi görünüyor, bu da demek oluyor ki . . .

Belki de içinde hâlâ koruması gereken bir şeyler vardır.

"Sen asla bir canavar olmadın Filippa," diyorum şiddetle.

"Anlamamı beklemiyorum." Filippa, annemin mükemmel bir taklidi olarak ellerini belinde kavuşturmuş, kaskatı duruyor ve bakıcımızın ağaçların arasında amaçsızca sürüklenişini izliyor. "Senin onayına da ihtiyacım yok. Bir zamanlar birbirimize benzesek de hiçbir zaman aynı olmadık. Belki de en iyisi ben böyle görünüyorum, sen de böyle görünüyorsun - yüzlerimiz gerçeği yansıtıyor, öyle değil mi? Ben canavara benzeyen bir canavarım, sen de Tanrı'ya benzeyen bir canavarsın."

"Bunu bana nasıl söylersin?"

"Çünkü seni tanıyorum." Tartışmak için ağzımı açtığımda, onun sert mantığına şiddetle karşı çıktığımda, "Neden beni hiç takip etmedin?"

Frederic'le buluşmak için dışarı çıktığımda? Seni en azından bir kez arkamda bulmayı umuyordum, ama pencerenin ötesine hiç geçmedin. Onu merak etmedin mi? Nereye gittiğimizi merak etmedin mi?"

"*Tabii ki* merak ettim." Ablam kadar soğukkanlı, sakın ve soğukkanlı kalmaya çalışsam da sesim keskin ve öfkeli çıkıyor. "Sana sordum, Pippa. Her gece sordum, *sordum, sordum* ve sen bana onun hakkında tek bir kelime bile söylemeyi reddettin. Belli ki bilmemi istemedin - tabii şimdi *nedenini* biliyorum - bu *yüzden* pencerenin ötesine geçmeye hiç cesaret edemedim çünkü bu senin mahremiyetine tecavüz olurdu. Benden hoşlanmanı istedim. Bana *güvenmeni* istedim ama sonuçta ikimiz de istediğimizi elde edemedik, değil mi?"

Yanıt olarak hiçbir şey söylemiyor -sadece zeminin altındaki gölgeleri incelemeye devam ediyor- ve ben acı sözlerimden pişmanlık duyarak irkiliyorum. "Filippa

- " diye alaycı bir şekilde başlıyorum ama ben özür dilemeden sözümü kesiyor. "Yardımlım karşılığında Frostine'i geri vereceğine söz verdi." Bu itiraf neredeyse göğsümü ikiye ayıracaktı. "Oh, Pip."

Kederli bir kahkaha atıyor ama tabii ki bu bir kahkaha değil. "Anlayışınıza ve onayınıza ihtiyacım olduğu kadar merhametinize de ihtiyacım var." Sonunda bakışları benimkilere kayıyor ve bu bakışlarda Frederic ve Evangeline'in ruhlarının ışıklarının yansıdığını görüyorum. Onları saklamış. Sessiz meydan okumasına, keskin küçümsemesine rağmen onları yanında tuttu ve kızını da yanında tutmak için her şeyi feda etmeye hazır.

Ve işte cevabım.

"Ona seni bu işe karıştırmamasını söyledim, Célie." Filippa bana bakmadan süzülerek geçip gidiyor, bu tuhaf sarayda ruhlar âlemindeki bir hayalet kadar ruhani. Aynı derecede ürpertici. "Seni bu işin dışında tutmaya çalıştım ama Ölüm Ölümdür. Sonunda ikimiz de gerçekten ne yapabiliriz ki?" Cevap vermeyince kapı aralığında duraksıyor, arkasına bakıyor ama hiçbir şey belli etmiyor. "Seni buraya getirmemin asıl nedeni seni görmek istemem değil. O istediği için."

Ben daha tek kelime edemedim Filippa elini savuruyor ve ben buzun içine dalıp çığlık atarak ayaklarım sert toprağa çarpana kadar düşüyorum. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde içgüdüsel olarak dizlerimi destekliyorum ve darbeyi absorbe etmek için çömeliyorum. Artık buzdan sarayda olmadığımı, Filippa'yla birlikte olmadığımı ve tanıdık bir yüze baktığımı fark etmem birkaç saniye sürüyor.

"Merhaba tatlım," diye mırıldanıyor Ölüm. "Ben de seni bekliyordum."

Sesle birlikte vücudum kıpırdamıyor, tüm kaslarım *kaçmaya* hazırlanıyor, tüm içgüdülerim *kaçmam* için çılgık atıyor. Çünkü bu doğru değil. Burada olmamalıyım, *burası* her neresiyse, ve kesinlikle Ölüm'le yalnız olmamalıyım. *Bir daha olmaz*. Onu son gördüğümde, Frederic'in kalbini neşeli bir sırıtışla sökmüştü -vücudundaki tüm kanı boşaltmıştı- ve hortlakları -hortlakları-

Pis kokuları etrafımızı sarıyor, saçlarıma, tenime, tüm duyularıma yapışıyor.

Gitmem gerek.

Şimdi.

Ölüm sanki bu düşünceyi sezmiş gibi dilini hafifçe şaklatır ve başını uyarırcasına sallar. "Ben de beni gördüğüne sevineceğini sanmıştım," der. "Gerçekten, bu şartlar altında bana yardım etmek isteyebileceğini bile düşünmüştüm."

Benim kuşkulu bakışlarıma sırıtıyor -gümüş gözleri başka bir ormanın benekli ışığında dönüyor- ve budaklı ve yaşlı bir köknarın gövdesine yaslanıyor. Cesarine'de olduğu gibi, varlığından çürüme dalları yayılıyor gibi görünüyor. Yaprakların içine doğru uzanıyor, üstündeki ağaçların dallarını karartıyor, iğnelerini solgun ve kahverengiye dönüştürüyorlar.

"Hayır mı?" Eğlenen bir kaşını kaldırıyor. "Sormak istediğin yakıcı soruların yok mu? Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Bu benim tanıdığım Célie'ye benzemiyor."

Benim tanıdığım Célie. Kelimeler çok samimi geliyor -neredeyse korkutucu- ama içgüdülerim beni tartışmamam konusunda uyarıyor; bunun yerine yavaşça, temkinli bir şekilde doğruluyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor. Çünkü bu ağaçları tanıyorum; hepsi çam, ladin ve selvi. Herdem yeşil. Farkındalık içime işlerken keskin kokuları havaya siniyor. Sanki bu ağaçlar da bizim onları gördüğümüz kadar bizi görüyorlarmış gibi, sanki onlar da hissediyorlarmış, *canlıymış* gibi, fısıltıları meraklı bir esintiyle taşınyormuş gibi, o tanımlanamaz izlenme hissi enseme diken diken ediyor.

"La Fôret des Yeux," diye fısıldıyorum.

Ölüm sırıtıyor. "Çok iyi. Sanırım buraya daha önce gelmişsinizdir?"

Başımı sallıyorum, tüylerim diken diken oluyor çünkü -evet, Gözler Ormanı'nda birçok kez bulundum ve yaklaşık olarak hiçbirini hatırlamak istemiyorum. "Bu bir çeşit rüya mı?"

Lütfen bu bir rüya olsun.

"Beni ne sıklıkla rüyanda görüyorsun, Célie?" Ölüm hâlâ sırtarak ağaçtan iner, üzerinde sadece ince beyaz bir gömlek vardır - ceket ya da kravat yoktur - ve

diz boyu çizmelerin içine sokulmuş siyah pantolon. Sanki koluna girmemi bekliyormuş gibi bir kolunu uzatıyor, sanki ikimizin çürümüşlük ve hortlaklar arasında gezinmemizi bekliyormuş gibi. "Bekle. Buna cevap verme. İlişkimizin bu erken döneminde biraz gizemli kalmak en iyisi."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bizim bir-"

Sözümü bitiremeden tepemdeki bir dal parçalanıyor ve ben dalın yolundan kaçmak için yana sıçrasam da dal düşerken ağaçların tepesinden bir ışık huzmesi kırılıyor. Yanağıma, boğazıma ve göğsüme kavurucu bir sıcaklıkla düşüyor. Ve bir anlığına ne olduğunu, neyin *acıdığını* anlamıyorum - *sonra* çığlık atıyorum, yüzümü tutuyorum ve parmaklarımın arasından duman kıvrılırken gölgelere doğru atıyorum. Gölgelekteki deliklerden görünen parlak mavi gökyüzüne doğru kaçarken.

Dehşet içinde o deliklere göz kırpyorum. *Güneş ışığı.*

Salgını yayılmaya devam eden, ağaçları zehirleyen ve yapraklarını solduran Ölüm'ün etrafındaki çalılıkları gölgeliyor. İğneler orman zeminine savruluyor. Bir dal daha kırılıyor. Işığın açısına bakılırsa öğleden sonra olmalı, bu da demek oluyor ki-

Gerçeklik mide bulandırıcı bir dalgayla içime çökerken, ölüm sempatik bir tavırla dudak büküyor.

Bu da kapana kısıldığım anlamına geliyor.

Mucizevi bir şekilde hem Ölüm'den hem de onun hortlaklarından kaçmayı başarsam bile -bu Tanrı'nın unuttuğu ormanda yaşayan diğer her şeyden bahsetmiyorum bile- gün batımına kadar gidecek hiçbir yerim olmayacak. Saklanacak hiçbir yer.

Ölüm bunu biliyor.

Yaklaşarak bana uzattığı kollarını sallıyor. "Elbette bir ilişkimiz var, Célie sevgilim. Sen benim gelinimsin." Ve *sesindeki* bir şey ...

Tüm bunları bir şekilde *kontrol* ediyor olabileceği ihtimali kalbimi parçalıyor. Ölüm ve çürüme. Kırılan dallar. Şu anda insan gibi görünse de, bizim âlemimizdeki yetenekleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de bir dahaki sefere beni yakmaktan çok daha kötüsünü yapabilir -ve yapacaktır, diye uyarıyor sezgilerim.

"Bu sadece bir rüya değil, değil mi?" Ona soruyorum. Ölüm başını yavaşça sallıyor. "Asla öyle olmazlar."

Bu dehşet verici doğrulamayla birlikte, hortlakların pis kokusu nihayet beni bunalıyor ve bir adım geri atarak neredeyse kendimi başka bir güneş ışığı parçasında yakıyorum. Görüş alanımdan çıkmalarına rağmen

doğal olmayan bir sessizlikte, gölgelerin hemen ötesinde bizi izlediklerini hissediyorum. Bekliyorlar. *Çok sayıdalar*. Bu dallar Ölüm'den uzaklaşıp yollarına çıkan her şeyi soldururken, çamlar onların varlığıyla ürperiyor.

Ben hariç, midemde acımasız bir burkulmayla fark ettim. Hortlaklar hariç.

"Ama-" Başımı sallıyorum, hâlâ yanağımı tutuyorum ve iyileşirken keskin, iğne gibi batan acıyı görmezden geliyorum. "Gözler Ormanı Requiem'den *yüzlerce* mil uzakta-"

"Ruhlar alemi fiziksel mesafe gibi sıradan şeyleri pek umursamaz."

Ruhlar âlemi. Düşüncelerim çılgınca Mathilde'in kulübesinin dışına doğru kayıyor, ama Michal ve ben uykuya yenik düşmeden önce kendi âlemimize döndük. Onun dikkatli bakışları, annemin alçak sesinin belli belirsiz, bulanık parçalarının ötesinde hatırladığım son şey, yüzümde sıcak bir bez. Hiçbir *anlam ifade etmiyor*. "Filippa- nasıl yaptı? Beni buraya getirmek için *peçeyi* mi kullandı?"

Ölüm başını sallıyor, kolunu kabul anlayınca sabırsız bir iç geçiriyor. Onun yerine dirseğimi tutuyor. "Hiç kimsenin senin kadar yüksek sesle *düşündüğünü* duymamıştım. Düşüncelerini hep şüphelenmeyen seyircilere mi haykırırsın?"

Cevap vermek ya da Filippa'nın peçeyi seyahat etmek için *nasıl* kullandığını sormak için ağzımı açıyorum ama aynı hızla tekrar kapatıyorum ve elimi yanağımın yeni iyileşmiş derisinden çekiyorum. "Neden buradayım?" Bunun yerine kendimi sakın kalmaya zorlayarak soruyorum. "Benden ne *istiyorsun*?"

"Ah. Şimdi sorduğuna sevindim." Ölüm ayaklarımızın etrafından dolanan sert toprak zemini işaret ediyor. Bir kapıya benzeyen yolu takip ederken gözlerim daralıyor. Şüphe düşüncelerimde yarı biçimlenmiş bir şekilde dolaşıyor. Çünkü ormanın ortasında neden bir *kapı* olsun ki? "Korkarım küçük bir deney için yardımınıza ihtiyacım var. Onları görmezden gelin," diye ekliyor, bakışlarım ilerideki ağaçta duran solgun bir ele yöneldiğinde. Bir saniye içinde gözden kayboluyor.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Hortlaklarım sen kaçmadıkça saldırmayacaklar ve sen de bunu yapmayacaksın, değil mi?" Boştaki kolunu omuzlarıma dolayarak beni patika boyunca kurbağa yürüyüşüyle götürürken Ölüm'ün gözleri neredeyse arsızca parlıyor. "Hayır, bu tür tiyatrolar için fazla zekisiniz. Ne de olsa bu bir fırsat.

Benim şeytani planımı ortaya çıkarın ve zaten bu sefer kimseyi yakacak bir meşaleniz de yok. *Ne kadar* zahmetli, biliyorum."

Kelimeleri sıkarak nokt alıyor ve ben onun bariz gücü karşısında irkiliyorum. Daha da kötüsü, eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsa, Michal ve benim yaktığımız hortlağı biliyor ama nasıl bilebilir *ki*? Saklanıyor olsaydı kokusunu alırdık, başka bir hortlağın da kokusunu alırdık.

Bunun üzerine huzursuzluğum derinleşse de ondan uzaklaşmaya cesaret edemiyorum. *Henüz değil*. Çünkü ne kadar kabul etmek istemesem de Ölüm haklı - ne istediği hakkında hiçbir fikrimiz yok, sadece *bir şey* istediğini biliyoruz ve bunu keşfetmek için tek fırsatım bu olabilir. Bundan faydalanmamak, o her ne yapacaksa yapmadan önce ondan tek bir cevap bile almamak aptallık olur.

"Loup garou'yu nereden biliyorsun?" Şaşırtıcı bir şekilde sesim düzgün çıkıyor ve beni dinliyor olabilecek tüm tanrılara küçük merhametleri için teşekkür ediyorum. "Onu peşimizden *sen* mi gönderdin?" Kurnazca soruyorum.

Kapıdan geçerken Ölüm alay ediyor. "Saçmalama. Az önce kışkırtılmadıkça hiçbir hortlağın sana zarar vermeyeceğini söylemedim mi?"

"O zaman nasıl-?"

"Casusları olan tek kişi sen değilsin, tatlım."

Yanlış duymuşumdur diye dua ederek ona göz kırptım ama hayır. Casuslar dedi. *Casuslar*. Kelime kulaklarımda garip bir şekilde uğulduyor -önce yumuşak, bir uyarı fısıltısı- sonra anlaşılmaz bir gürültüye yükseliyor ve içimi yakıyor. Hem *de sertçe*. Çünkü bir casus, kulak misafiri olmak için eğretili otlarının arasına çömelen Ölüm'den çok daha kötüdür; şu anda ayak izlerimizi takip eden hortlaklardan bile daha kötüdür. Bir casus bilinmezdir. Bir casus *tehlikelidir* -özellikle de Michal'i ve onun hilelerini biliyorlarsa. *Ve bilirler* de, bilinçaltım tıslıyor. *Hortlağın yandığını gördülerse Michal'ı da görmüşlerdir*.

Bu düşünce tedirginliğimi düpedüz paniğe dönüştürüyor, ama onu bastırıyorum. Aklımı kaybetmenin sırası değil. Ölüm beni ileri doğru çekerken -benden çok daha güçlü, alt edilemeyecek kadar güçlü- dişlerimi sıkıyorum ve kendi irademle takip ediyormuşum gibi davranarak onun peşinden tökezliyorum. Ve bir bakıma *öyle de yapıyorum*. Ölüm'ün benden bir şeye ihtiyacı var - bu çok açık - ve eğer zeki olabilirim, bu kozu manipüle edebilirsem, belki de bana bilmem gereken her şeyi söyleyecektir.

Yine de ikna edici görünmek için ayaklarımı yeterince sürüyorum. "Düşman olmamız gerekmiyor, biliyorsun. Ben de Frederic'i pek sevmezdim ve kız kardeşimin mutlu olmasını herkesten çok isterdim. Sen hiç

beni tehdit etmek yerine sadece yardımımı *istemeyi* düşündü"-Elimi ölmekte olan ağaçlara doğru sallıyorum, içlerinde hareket eden gölgeler

-"Bunların hepsi mi?"

"Öyle mi?" Ölüm kaşlarını kaldırıp bana sırtıyor, sanki ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyor ve bunu son derece eğlenceli buluyor. Ancak gümüş gözleri entrikayla parlıyor. Beklentiyle. Filippa'ya beni dahil etmeden önce tüm seçenekleri tüketeneğine dair söz vermişti, yani her ne istiyorsa, bunu istiyor olmalı. "Peki casusumun adı için hangi bilgiyi vereceksin?"

Elinin altında narin bir omuz kaldırıyorum, kendimi olacıklara hazırlıyorum. "Sanırım bu bana vereceğin bilgiye bağlı."

Buna bir kahkaha atıyor, virajı döndüğümüzde ve ilk ahşap kulübe görüldüğünde ince bir uyarıyla tekrar sıkıyor. Onunla birlikte çam iğnelerinin, güllerin ve çürümenin kokusuna başka bir koku katılıyor. Keskin, ısırtıcı ve acımasız, çektiğimde neredeyse burnumu yakıyor, ama daha da kötüsü onu tanıyorum. Kalbim ayaklarıma çarpıyor.

Kan büyüsü.

"İyi bir çıkmaza bayılırım," diyor Ölüm, benim dehşete düşmüş yüz ifadem karşısında göz kırparak. "Bakalım ilk hangimiz kırılacak, değil mi?"

Otuzuncu Bölüm

Ölümle Randevu

Cesarine Savaşı'ndan sonra Coco sık sık les Dames Rouges için kalıcı bir yerleşim yeri inşa etme vizyonundan bahsederdi. Bu mantıklıydı; halkı ormanda göçebe olarak dolaşmak zorunda kalmış, istenmeyen dikkatleri üzerlerine çekme korkusuyla asla tek bir yerde kalmamışlardı. Kamplarını hiç ziyaret etmemiş olsam da Coco, La Voisin'in yönetimi altında buraların karanlık ve kasvetli yerler olduğunu anlatırdı; hatta sıcaklıklar düştüğünde ve erzak kıtlığı baş gösterdiğinde buralar ümitsiz olurdu.

Yaprak dökmeyen ağaçların arasından görünen bu şirin köy gibisi yok.

Kanlı cadılar kadim ağaçları kesmek yerine, evlerini onların etrafına inşa ettiler. Ölüm'ün yanındaki varlığına rağmen, parlak boyalı çatılarına, allık, pişmiş toprak ve robin's-egg mavisinin rengarenk bir karışımı olan eşleşen ön kapılarına bakarken göğsümde hala bir merak tohumu çatlıyor. Cadılar Bayramı arifesinden kalma oyma balkabakları hâlâ yanlarındaki basamaklarda sırtıyor. Her bir bahçede pırasa, yaban havucu ve kabak gibi kış sebzeleri yeşerirken çam iğneleri her şeyi altın rengine bürüyor. Dahil olanlar-

Ateş çukurları, her derme çatma bahçedeki taş çemberlere bakarken fark ediyorum. İçlerindeki kütükler hâlâ hafif duman ve kan kokuyor ve Coco'nun geçen Mart ayında böyle bir ritüelden bahsettiğini hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. Ostara kutlamaları sırasında Lou'nun çiçek tarhlarına tohum ekiyorduk ve ben de onların sonbahar ritüellerini sormuştum.

"Kasım ayında şenlik ateşleri yakarız"-Coco toprağı okşarken Lou yanımdaki çimenlere yayıldı ve iki bıçağı parmağının etrafında döndürerek küçük bir taç oluşturdu-"Samhain'de geçebilecek kötü ruhlardan korunmak için."

Onun hortlak gibi sırtışına ben de sevinçle karşılık verdim; çünkü Samhain ve onun hayalet parmakları o zamanlar çok uzakta görünüyordu. Çünkü o parlak bahar öğleden sonrasında güneşin tadını çıkarırken, etrafımız toprak ve çiçeklerle çevriliyken bize asla ulaşamazlardı.

Bu konuşmadaki ironi şu anda gözümden kaçmış değil.

Ve göğsümdeki o merak - geçtiğimiz diğer her şeyle birlikte soluyor, sadece Ölüm kalana kadar ölü bir örümcek gibi kendi içine kıvrılıyor.

Köy meydanındaki kuyu başına serilmiş kozalak dizisini incelemek için elini kaldırdığında, güneş ışığının bir başka parçasının üzerinden geçiyorum. Her bir kozalaktan parşömen parçaları sarkıyor ve üzerlerinde şöyle yazıyor: "Dilekler," diyorum aniden, en yakındakini okumak için yaklaşıp: *İlk kez tanıştığım birini öpmek istiyorum.* "Bu bir dilek kuyusu."

"Bir dilek kuyusuydu," diyor Ölüm, başka bir kâğıt parçasını boş bir ilgiyle inceleyerek. "Yoksa bu köyün artık bir köy olmadığını fark etmedin mi?" Yüzümdeki boş ifade karşısında iç geçiriyor ve çam kozalağından bir parça daha parşömen koparıyor. "*İnsanlar, Célie. İnsanlar nerede?*"

"Ne yap-?"

"Dinle."

Kaşlarımı çatarak başımı eğiyorum ve etrafımızdaki kulübelere odaklanıyorum, ama ... hiçbirinden ses gelmiyor. Ne perde hışırtısı, ne de döşeme tahtalarında ayak sesleri. Ölüm beni kuyunun etrafında dolanmam, her çam kozalağından parşömen parçalarını koparmam ve her dileği gözden geçirmem için serbest bıraktığında kaşlarım daha da çatılıyor.

Nefes alma sesi duymuyorum. Kalp atışı da yok. *Tuhaf.*

Arkamıza, sağa sola bakıyorum - tam olarak ne bulmayı umduğumdan emin değilim - bakışlarım dilek kuyusunun ötesinde, cadıların hayvanlarını tuttukları otlağa takılıyor. Kapı, iki devasa ladin ağacının arasında ardına kadar açık duruyor ve içinde yaşayan inekler, koyunlar ve tavuklar köyün geri kalanıyla birlikte ortadan kaybolmuş. Ancak herhangi bir boğuşma ya da şiddet izi yok. Ceset yok, cadıların şenlik ateşlerinde kuruyandan başka kan yok. Basitçe gitmiş gibi görünüyorlar.

Sezgilerim yine karıncalanıyor.

Kaçtı, rüzgar fısıldıyor gibi.

En yakınımızdaki kulübeye bakıyorum, kapıya doğru belli belirsiz adım atmadan önce çekilmiş panjurlara bakıyorum. Hortlaklardan hiçbiri beni durdurmayınca -sadece gölgelerden izliyorlar- mesafeyi hızla kapatıyorum, çürüyen bir dalın altına eğilip kolu çekiyorum. Kapı direnç göstermeden açıldı. *Kilidi açıldı.* Unutulmuş tek bir mürver reçeli kavanozu ahşap zeminde yuvarlanıyor ve kilerdeki hızlı bir tarama, mutfakta kalan tek yiyeceğin bu olduğunu doğruluyor.

Kapıyı ses çıkarmadan kapatırken içimde ikiz rahatlama ve korku dalgaları çarpıyor.

Coco'yu biraz olsun tanıyorsam -ki sanırım tanıyorum- Lou ona Ölüm ve hortlaklarından bahseder bahsetmez burayı terk ederdi. Ne de olsa en başta perdeyi yırtmalarına yardımcı olan teyzesinin grimoire'ıydı; Ölüm'ün herhangi bir sorusu olduğunda ilk başvuracağı kişiler kan cadıları olurdu. Coco bağlantıyı kurabilirdi. Ölüm'ün ziyaret edeceğinden şüphelenseydi, akrabalarını güvenli bir yere götürmekte tereddüt etmezdi. Bu köyden önce yüzlerce yıl boyunca bulundukları yeri, yani *varlıklarını gizli* tuttular ve muhtemelen yüz yıl daha saklanabilirler.

Tanrı'ya şükür.

Çünkü Ölüm kanlı cadıları arıyorsa, bunun iyi bir anlamı olamaz.

Şimdi ona dikkatle bakıyorum, nefesimi tutup tepkisini bekliyorum ama köyün boş olmasıyla fazla ilgilenmiş gibi görünmüyor. Hatta şaşırmış bile görünmüyor. Bunun yerine, beni bulmak için dönmeden önce hoşnutsuz bir ifadeyle bir kucak dolusu dileği kuyuya atıyor. "*Kahkahalara ilham vermek için,*" diyor dile getirmediğim soruma cevap olarak. "*Başkalarına yardım etmek için. Sorular sormak için.*" Alay ederek yüzünü rüzgâra doğru kaldırıyor ve derin bir nefes alıyor. "O kişi senden bir iki şey öğrenebilir. Dürüst olmak gerekirse, uzaktan bile olsa ilişki kurabildiğim tek şey *bir çikolata çiftliğini ziyaret etmek ve amuda kalkmaktı.* İnsanlar inanılmaz derecede sıkıcı."

"Çikolata ve amuda kalkmaktan daha insani bir şey yoktur." Sonra, o tartışmadan- "Köyün boş olacağını biliyor muydun?"

"Evet." Tekrar nefes alıyor, gözleri bir şey aramak için ağaçlara dikiliyor. "Sevgili Cosette'in teyzesinin cesedini yakıp yakmadığını biliyor musun?" diye sordu aniden. "Küllerin üzerine çıktı mı?"

Ona bakıyorum.

Söylemesini beklediğim her neyse, bu değildi ve verebileceğim herhangi bir cevap boğazıma takılıyor, boğazım bir bıçak ucu kadar daralıyor. Ve kesinlikle oraya bir bıçak saplanmış gibi *hissediyorum* - çünkü Ölüm'ün kanlı cadıları aramasından daha kötü olan tek şey Ölüm'ün *onu* aramasıdır. O çok yaşlı, çok şeytani, çok *ölü* olanı. İnancımın her zerresini toplayarak başımı sallıyorum. "Dame Rouge'a yükselmekten daha kişisel bir şey yoktur. Cosette teyzesinin küllerinin üzerine çıkmayı seçtiyse, bu gerçekten seni ilgilendirmez-"

"Ah, şey, sadece bu, değil mi?" Ölüm karanlık bir şekilde kıkırdar, ellerini ceplerine sokar ve hiçbir uyarıda bulunmadan ağaçların arasına dalar. O bekliyor

Peşinden gidiyorum, gidiyorum, cehennemden çıkmış yarası gibi peşinden gidiyorum. *Bu çok kötü.* "Bu beni ilgilendiriyor, seni de ilgilendirdiğini eklemeliyim. Cesedi buraya Cosette getirmediyse yerini bulmak çok zor olacak. Chasseur'lar onu herhangi bir yere gömmüş olabilirler. . ."

Neredeyse topuğunu kırarak olmama rağmen, önceki sözleri sanki çok uzaklardan yankılanıyor. *Korkarım küçük bir deney için yardımınıza ihtiyacım var.*

Oh Tanrım. *Olamaz.* Kafamı sallıyorum, yanlış anladığıma ikna oldum, ama-ama başka neden benim yardımına ihtiyacı olsun ki? Özellikle *benim yardımına?* Yoksa neden beni buraya getirmek için Filippa ile yaptığı anlaşmayı bozsun? Umutsuzca sakın kalmaya çalışsam da, "La Voisin'i diriltmek istiyorsun" derken sesim bir oktav fazla yükseliyor.

Bu bir soru değil, ama yine de cevaplıyor, cebinden büyü kitabını çıkarıp bana bakmadan havaya kaldırıyor. Hiç umursamadan ağaçların arasında dolaşıyor. *Islık* bile çalmaya başladı. "Zeki olduğunu biliyordum."

Gözlerim nefret dolu küçük kitaba takılıyor ve Ölüm'ün dikkatini bir şekilde dağıtmanın, onu olabildiğince geciktirmenin bir yolunu bulmak için düşüncelerimi zorluyorum. "Ama Frederic, ayın onun büyüsunü de gerektiriyordu. Bir kan cadısı gerekiyordu. Senin de bir tanesine ihtiyacın olacak-"

"Ne yazık ki, tek şart kanınız."

"Peki ya *seninki?*" Düşünmeden soruyorum - çünkü gerçekten de kimin kanını kullandığı önemli değil, sadece hiç kan kullanmaması önemli. Mezardan başka birinin çıkmasına izin veremeyiz, *özellikle de* Josephine Monvoisin'in. "Yoksa hiç kanınız yok mu? Yani kan."

"Kafadaki o aptalca düşünceyi cesaretlendirme riskini göze alarak" - kaşlarını çatarak bana baktı ve büyü kitabını cebine geri koydu- "evet, bu bedende kanım var ama bana saldırmak da aynı derecede aptallık olur. Ölüm ölemez." Hayal kırıklığı yüzümde parıldıyor olmalı çünkü karanlık bir şekilde kıkırdıyor, sonra ellerini ormana uzatıyor. "Ve ben kanımı kullandım, Célie sevgilim, yoksa seninkinin tüm yeni arkadaşlarımızı yarattığını mı düşündün?"

Etrafımızdaki hortlakları kabul etmeyi reddetsem de, hala çevremde hareket ettiklerini görebiliyorum ve ilk tahminimden çok daha fazlalar. Bir kez daha, hem rahatlatma hem de korku içimi kaplıyor.

-Çünkü bu benim suçum değil ve çünkü- Sertçe yutkunuyorum.

Çünkü kim bilir Ölüm kaç tane yarattı.

"*Lütfen*-" Ona ayak uydurmak için adımlarımı uzatıyorum. "Her ne planlıyorsanız, tekrar düşünmeniz için yalvarıyorum. Peçe çoktan parçalara ayrıldı ve eğer diriltirsen-"

Ancak huş ağaçlarından oluşan bir koruya dalıp neredeyse Ölüm'ün sırtına çarparak aniden duruyorum. Şoktan ağzım açık kaldı. Huşu içinde. Etrafımızda, beyaz badanalı çömlekler ruhani dalların üzerinde nazikçe sallanıyor ve ben her ikisini de mide bulandırıcı bir netlikle tanıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum, içgüdüsel bir adım geri çekilerek.

Burada olmamalıyız.

Bu koru, les Dames Rouges için kutsaldır, açık davet dışında yabancılara yasaktır. Bilmem gerekirdi. Cesarine Savaşı'nın ertesi gecesi Lou, Reid, Beau ve hatta Jean Luc ile birlikte kırmızılar içinde Coco'ya eşlik etmişim ve bu hayatımın en kederli ve tedirgin edici deneyimlerinden biriydi. Coco bize, *kanını onurlandırmak için* göğsünü kesip açtığını ve annesinin çömleğinin üzerine garip işaretler çizmek için kendi *kanını* kullandığını ve *bunun sihirli* olduğunu söyledi.

Yükseliş.

Bu bir Dame Rouge'un son ayinidir; sevdikleri, cadının küllerini ebedi istirahatgahına kaldırarak ruhunu özgürleştirir ve ona ebedi huzur bahşeder. Tipik olarak, tüm kamp ayin için yas tutanlara katılırdı -ve öncesinde merhumun ateşinin başında sessiz bir nöbet tutulurdu- ancak bu yükselişi çevreleyen koşullar farklıydı. Sır.

Coco annesini yükseltti, evet, ama asla teyzesini de yükseltmesi gerekmiyordu.

Gözlerim ister istemez korunun en uzak köşesine, iki saksının tek başına asılı durduğu yere kayıyor.

Ölüm yavaşça dönüp bana bakıyor, gümüş gözleri sönük ışıpta neredeyse parlıyor. "Bir sorun mu var?"

Derin, sakinleştirici bir nefes alıp tutuyorum ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Kaçamam. Bu çok açık. Sonuçları ne olursa olsun ona yardım da edemem. "Neden La Voisin ile konuşmak istiyorsun?"

Bir an için beni düşünürken gözleri kısılıyor, başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Pekâlâ Célie," dedi sonunda. "Bir başka iyi niyet göstergesi olarak - bir dostluk teklifi olarak- grimoire'unun umduğumdan daha az yararlı olduğunu itiraf edeceğim." Dikkati tepesindeki çömleklere kayar. Onları ayırt edecek hiçbir isim yok, içinde kimin kalıntılarının saklanabileceğine dair hiçbir tanımlayıcı yok. Aynı şeyi fark etmiş gibi, sinirli bir şekilde ekliyor,

"Onsuz her şeyin ne kadar yavanlaşacağını bilseydim Frederic'i asla öldürmezdim."

"Peki bunun" , koruluğu işaret ediyorum- "kız kardeşim üzerinde yaptığınız deneylerle bir ilgisi var mı?"

"Her şeyin kız kardeşin üzerinde yaptığım deneylerle ilgisi var." Ölüm, özellikle alçakta asılı duran ve ağzı güvercin tüyleriyle süslenmiş bir çömleği incelemek için eğiliyor. "Filippa'nın farklı olduğunu fark etmişsindir. Bir hortlağın temel dürtülerinin ötesinde düşünebiliyor, hatta mantık yürütebiliyor." Bir omzunu kaldırıyor -kayıtsızlığın portresi- ama boyalı işaretleri incelerken gözleri biraz fazla parlıyor. "Nedenini bilmek istiyorum."

"Ve sizce La Voisin bunu size söyleyebilir mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Başka *ne gibi* şeyler?"

"Belki de Frederic ve Filippa'nın perdeyi yırtarak açtıkları deliğin diğerlerinden neden bu kadar farklı olduğunu bize söyleyebilir."

Ona kaşlarını çatıyorum, irkiliyorum. *Diğerlerinden farklı*. Bu doğru elbette, ama bu farklılığı özellikle Frederic ve Filippa'ya bağlamamıştım hiç. Zihnim düşünceye takılıyor; takılıyor ama Ölüm karşımda dururken ipin ucunu takip edemiyorum. Aynı işaretleri taşıyan her çömleğe küfrederken değil. "Lanet olası kanlı cadılar," diyor.

Güneş ışığından kaçınmak için etrafından dolanarak, "Eğer yoklukları bir gösterge ise, onların da senden pek hoşlandıklarını sanmıyorum," diyorum.

Ölüm başka bir kabı incelemek için doğrulurken sırtıyor. "Eninde sonunda onları bulacağım. *Bundan* asla korkma."

Dehşet midemde toplanıyor. "Onlara zarar vermeyeceğine söz ver."

"Böyle bir şey için söz veremem." Yüz ifadem karşısında sırtışı kayboluyor ve sanki bana bakmak istemiyormuş gibi arkasını dönüyor. Kuvars boncuklar üçüncü bir tencerenin dudağından sarkıyor; Ölüm bakışlarını kaçırırken esintide hafifçe şingirdiyorlar. "Onları duyuyorum, biliyorsun," diyor uzun bir süre sonra ve bu beklenmedik itiraf karşısında tüylerim diken diken oluyor. "Ölenleri. Beni çağırıyorlar - sözleriyle değil, ruhlarıyla. O son saniyelerde, kucaklamamın huzurunu arzularlar." Bir uzun duraklama daha. "Sen yapmadın."

"mı?" Gözlerimi dikip ona bakıyorum ve hatırlamaya çalışıyorum ama Filippa'nın tabutuyla anılarım şimdi kendi kişisel girdabım gibi bir tür uçurumda dönüp duruyor. İçinde zamanın varlığı sona erdi. Benim de varlığım sona erdi. Sadece Filippa ve Morgane, delilik ve sihir ve ruhun derinliklerinde bir kesinlik vardı.

öleceğimi biliyordum. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti ve Morgane yaşamama asla izin vermeyecekti. Umutsuzluk felç edici olmuştu. Çaresizlik daha da fazlaydı. İşte bu yüzden şimdi her şey kulağa inanılmaz geliyor - Ölüm'ün beni bağışlamış olması, o sonsuz karanlıkta ona bir şekilde direnmiş olmam.

Şimdi gözümü hızla kaçırıyorum ve mırıldanıyorum: "Onlarla konuşuyor musun?" Onun meraklı bakışları karşısında etrafımızdaki çömleri işaret ediyorum. "Ölümler ve ölmekte olanlar mı?"

"Bunlar ölü değil, Célie. Bunlar sadece bedenler, yani boş kabuklar. Ruhları çoktan öbür tarafa geçti. Ama," diye ekliyor, sözümü kesmeye çalıştığımda benim yerime konuşarak, "bir zamanlar ... evet, sanırım onlarla bir şekilde konuştum."

Cevap olarak binlerce soru daha gelse de en faydalı olanında karar kılıyorum. "Ama bu haldeyken bile onları duyabiliyor musun?" *Belki de en faydalı iki ya da üç soru.* "Ölenler hala - peki, siz kendi diyarınız yerine bizim diyarımızdayken *ölebiliyorlar* mı? Ruhları hâlâ karşı tarafa geçebiliyor-" Aniden duruyorum ve onu başka bir geniş gözlü bakışla kısıtıyorum. "Karşıya geçtikten sonra nereye gidiyorlar?"

"Nereden bileyim?" "Sen

Ölümsün-"

"Ve çok soru soruyorsun."

Aniden dönüyor, gümüş gözleri kısılıyor ve -hortlaklar gergin ve huzursuz bir şekilde yer değiştirirken- onu daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyorum. Az önce aramızda her ne geçtiyse, Ölüm bundan hoşlanmadı. Hem de hiç hoşlanmadı. Sanki dikkatini dağıtmak istercesine en yakındaki çömleği kapmak için uzandı ama aynı hızla geri çekildi çünkü semboller onu *kesmişti*.

Parmak uçlarından siyah kan akıyor.

Tanımadığım bir dilde acımasızca küfrederken, onu görünce, tuhaf *kokusundan* irkiliyorum. Sonra sanki içinde bir şey değişmiş gibi hırlayarak çömleği kapıyor ve korunun öbür ucuna fırlatıyor; çömlek ölmekte olan bir huş ağacının gövdesine çarparak paramparça oluyor. Kül -bir *insanın kalıntıları*- köklerine damlıyor ve ben bu beklenmedik ihlal karşısında hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Olayın şiddetine. Temas nedeniyle avucunda daha fazla kesik açılıyor ama neredeyse anında iyileşiyorlar.

Ve bu en azından sorularımdan *birinin* cevabıydı. Parmaklarının avucunun içine kıvrılıp oradaki taze deriyi saklamasını dehşetle izliyorum.

"Özür dilerim, tatlım." Saçlarını düzeltirken sert bir nefes veriyor ve öfkesine yenik düştüğü için pişman olmuş gibi gözlerini kapatıyor. Sanki kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi. Yüzünü tekrar bana döndüğünde, korkutucu bir sakinlikle konuşuyor. "Bana Cosette'in vazosunu nereye sakladığını göster ve bu iğrenç yerden kurtulalım."

Ona inanamayarak bakıyorum. *Tatlım*, bana sesleniyor.

Biz, diyor.

İkisinin de sesini sevmiyorum; onları *hiç* sevmiyorum ve onun patlamasından daha da az hoşlandım. İçinde bulunduğum durumun katıksız *tehlikesi*, o dönen gümüş gözlerle kendini yeniden ortaya koyuyor. Beni birkaç uzun, gergin saniye boyunca hareketsiz bırakıyor. "Ben-" Başımı sallıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutarak yeniden başlıyorum. "Onu nereye sakladıklarını bilmiyorum. Dames Rouges için yükseliş kutsaldır. Coco bile bana asla söylemez-"

"Sakin," diyor Ölüm o korkunç, alaycı gülümsemesiyle, "bana yalan söyleme."

Kahretsin.

Hortlaklar tepki olarak daha yakına kayıyor; artık çürümüş derilerini, çökmüş gözlerini görebilecek kadar yakınlar. Sonuncular korunun etrafındaki gölgelerde gece canavarlarınıninki gibi parıldıyor. Onlardan uzaklaşma dürtüsüne direniyorum. Gözleri artık hortlakları gibi parıldamayan ama aslında *parlamaya* başlayan Ölüm'den uzaklaşmak için.

"Mantıklı olun." Her bir hareketin bilincinde olarak mümkün olduğunca dengeli bir şekilde etrafımızda dolaşıyorum. "Bu çömlleklerin üzerinde neden isim yok sanıyorsun? Burada kimin yaşadığını bilmemizi *istemiyorlar* ve o işaretler -kan cadıları onları bizim gibi insanların tam da bunu yapmasını engellemek için çizdi."

Biz. Biz.

Ölüm bir adım öne çıkıyor. Ellerini ceplerine sokarak yaklaşıyor. "Ben düşmandan çok daha iyi bir dostum, sevgilim." Ben daha konuşmadan yüzünü bana doğru eğiyor ve her kelimesini duymam için kısa ve öz konuşuyor. "Arkadaş olmak istiyorsun, değil mi? Güzelce oynamak istiyorsun?"

Nefesimi tutarak başımı sallıyorum.

"Güzel," diye nefes alıyor. "Şimdi git tencereyi getir."

Ölüm ve onun ölümsüz yaratıkları tarafından tek başıma, kapana kısılmış bir şekilde kuşatıldığım ve sayıca az olduğum için, bunu yapmak üzere topuklarımın üzerinde dönüyorum. Yine de çenemi kaldırıyorum. Koru boyunca en uzak köşeye doğru ilerlerken onu hâlâ yüksekte tutuyorum. Orada, iki tanıdık çömllek boncuksuz, camsız ya da

Süs olarak tüyler; diğerlerinden ayrı olarak, yanındaki devasa köknar tarafından kısmen gizlenmiş bir huş ağacının üzerinde bir arada asılı duruyorlar.

Geceliğimi almak için eğilmeden önce saksılara dikkatle bakıyorum. Bileğimin bir hareketiyle eteğinden bir ipek şerit koparıyor ve tüm tenimi örtmesine dikkat ederek ellerimin etrafına sarıyorum. Sonra nazik hareketlerle sağ saksıyı dalından kaydırıyor, Coco'ya sessiz bir özür gönderiyor ve bir şekilde duyması için dua ediyorum. *Affet beni.*

"Al." Bir an sonra kendimi hasta hissederek Josephine'in küllerini Ölüm'e doğru itiyorum ama o yine dilini tıkırdatıyor, küllere dokunmak istemiyor. Ve bu bana vahşi bir tatmin duygusu veriyor. *Ölüm kanayabilir. Ölüm acıyı hissedebiliyor.* Tencereyi yere indirirken bu bilgiyi bir kenara koyuyorum.

Daha sonra kapağı kaldırmamı, elimi küllerinin üzerine uzatmamı söylediğinde, kendime şiddetle bu sefer işe yaramayabileceğini söylüyorum.

Bu Cadılar Bayramı arifesi değil. Yine de görüşüm daralıyor ve çenesini yakındaki bir hortlağa doğru sallayıp ona gümüş bir bıçak uzattığında kulaklarım çınlamaya başlıyor. Çünkü her şey çok tanıdık, tekrar yaşamak için çok üzücü. *Kanım artık o zamankinden farklı -kanım artık Michal'in bir parçası- ve öyle olmasa bile Josephine'in bedeni yok.* İkincisine bir cankurtaran halatı gibi tutunuyorum, tekrar tekrar tekrarlıyorum, gözlerimi açık kalmaya zorluyorum, Ölüm'ün bıçağı avucuma doğru çekişini izliyorum. O anda irkiliyorum.

Acının sızısı.

Bedeni olmadan yükselemez. Filippa'nın bir bedeni vardı.

Ölüm elimi Josephine'in küllerinin üzerine koyuyor ve birlikte nefesimizi tutarak kanımın tencereye damlamasını izliyoruz - Cadılar Bayramı arifesinden daha az şiddetli, ama bir şekilde daha da kötü. Çünkü hala o zamanki kadar zayıfım, hala cam bir tabutun içindeki o korkmuş insan kız kadar *kapana kısılmış* durumdayım. *Lütfen işe yaramasına izin verme,* diye düşünüyorum umutsuzca. *Lütfen kanım iflas etsin.*

Bir şey olması için birkaç uzun saniye bekliyoruz. Hortlaklar mesafelerini korusalar da -boş gözlü ve sessiz- huş ağaçları da sanki izliyormuş gibi rüzgârda eğiliyor. Ölüm bir an daha olağanüstü bir şekilde hareketsiz duruyor, gözleri sabit ve kaşları çatık, sonra çömleği yavaşça açıp kana bulanmış külleri yere seriyor. Küller Ölüm'ün bakımıyla şekilsiz topaklar haline gelirken midem bulanıyor.

Ve bekleriz.

Bölüm Otuz Bir

Kırık Kelebekler

Beş dakika daha o iğrenç karışıma baktıktan sonra nefesim rahatlamaya başlıyor ve ağaçlar da tatmin olmuş gibi geri çekiliyorlar. *İşe yaramadı.* Gördüğüm onca korkunç şeyden sonra bu gerçeküstü, inanılmaz, hatta *imkânsız* geliyor ama Ölüm bile deneyinin başarılı olduğunu iddia edemiyor.

Josephine'in külleri her zamanki gibi cansız duruyor. Ölü gibi.

"İşe yaramadı," diye yankılanıyor Ölüm usulca ve vücudumda dolaşan rahatlamaya rağmen, sesindeki o ölümcül notaya tepki olarak yine de geriliyorum. Bana bakmak için yavaşça dönüyor ve çok parlak gözlerindeki duyguyu okuyamıyorum. Sonra- "İşe yaramadın."

Ah.

Sertçe yutkunarak, sonraki kelimelerimi büyük bir dikkatle seçiyorum. Ölüm ne kadar güçlü olursa olsun, aynı zamanda ... kırılğan, bir şekilde, müzik kutumdaki periler kadar porselen gibi hissediyor. Kolayca parçalanabilir ve bu yüzden daha da tehlikeli. İstemedi de olsa gözlerim korunun karşısındaki parçalanmış çömleğe kayıyor. "Ritüel kanımı gerektiriyordu, ama kanım artık yok - eskisi gibi değil, sulandırılmamış değil."

Ölüm'ün yüzünde gerçekten korkutucu bir gülümseme belirir. "Sanırım o zaman başka bir Gelin bulmam gerekecek, değil mi?"

"Başka kimse yok." Alçak ve sakinleştirici bir sesle konuşarak elimi çekiyorum ve mümkün olduğunca gizlice geriye doğru çekiliyorum. "Ben sonuncuyum."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Bu yalan karşısında gözleri parlarsa da parmaklarımın onunkilerden kaymasına izin veriyor ve eğilip Josephine'in çömleğinin bir parçasını alıyor. Sonra -aynı derecede yavaş, aynı derecede sakin bir şekilde- yaralı elimi kavlıyor, sivri bir kenarı oradaki kesiğin üzerinden geçiriyor. Derinleştiriyorum. ısııyorum dilimi tutmak için ağlamamak için haykırıyorum acısını Coco'nun

Büyüleyici. "Gelinlerimin çoğu karşı tarafa geçti, evet, ama hepsi değil, hepsi değil, Célie."

Benim kitabımdan bir yaprak almalıydın, petal, ve gizli kalmalıydın.

Çömlek parçasını ezip tozu aramıza serperken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Çürümüş dalları çıplak ayaklarımın üzerinde geziniyor. Buz gibi, kız kardeşimin tabutunun karanlığı gibi hissediyorum. Titremesini engellemek için çenemi sıkarak kendimi dik durmaya, bakışlarını doğrudan karşılamaya zorluyorum. Çünkü ben Mathilde değilim. Saklanmam için artık çok geç. "Belki de Grimoire'da bir şeyi gözden kaçırmışsındır. Belki de başka bir büyü vardır."

Cebinden nefret dolu siyah kitabı çıkarıp hırlayarak, "Bana patronluk taslama, *sevgilim*. Daha önce de söylediğim gibi" -ilk sayfayı omurgasından koparıyor- "bu kitap" -bir başkasını koparmadan önce yüzüme fırlatıyor- "*senin* kadar işe yaramaz" -bir *başkası*, bir *başkası*, bir *başkası*- "*senin* kadar işe yaramaz."

Sayfalar görüşümü bulandırdıkça, çürüme arttıkça, hortlakların yaklaştığını hissettikçe göğsümde gerçek bir korku yükseliyor. Açlıklarını *hissedebilsem* de onları göremiyorum; *hiçbir şey* göremiyorum ve bir sonraki sayfaya körlemesine saldırıp parmaklarımın arasında yakalıyorum. "Dur! Dur!"

Ölüm sayfayı çekip alırken öne doğru tökezliyorum. "Hayır, hayır," diyor karanlık bir kahkaha atarak ve onu da diğerleriyle birlikte avucunun içinde buruşturarak. "Bunları *hak etmiyorsun*, o yüzden almayacaksın ve hazır başlamışken, değerli kız kardeşin ya da sevgili Dimitri de almayacak."

Diğer tüm düşünceler elimle birlikte düşüyor ve rüzgâr kalkarken, dallar yer değiştirirken ve güneş ışığı omzumu yıkarken acı dolu bir tıslamayla sığıyorum.

Dimitri.

Ölüm'ün Dimitri'yi bu büyü kitabına bağlamasının tek bir nedeni var. Ve bunun farkına varmamla birlikte bir teslimiyet dalgası geliyor, parçalar nihayet yerine otururken uzuvlarımda baskıcı bir ağırlık hissediyorum: Dimitri mağarada bana *kız kardeşinin bir tedavi bulduğunu* söyledi.

Bu tedavi her ne ise, Ölüm'ü de içeriyor olmalı. "Dimitri *senin* casusun," diyorum. "Onunla da bir anlaşma yaptın."

En yakın ağacın gövdesinden aşağı kayarak köklerinin arasına yerleştiğimde Ölüm'ün yüzüne oldukça sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Oh, Dimitri o kadar da kötü değil. Benim için portrenin bir kısmını çizdi, evet ve oldukça da canlı bir portre çizdi ama Cadılar Bayramı arifesinde önemli bir şeyi atmış olmalı."

Filippa bunun bilincinde değildi ve ne yazık ki ayrıntıları soramadan Frederic'i öldürdü."

Önümde çömelirken sinmeyi reddediyorum, gözlerinin gümüş rengi hâlâ kötücül bir şekilde parlıyor. "Belki de La Voisin'e ihtiyacım yoktur. Benim için boşlukları doldurabilirsin. Elbette sen ve kız kardeşinle başlamalıyız, ama bu işe karışan tek kardeşler siz ikiniz değildiniz, değil mi? Dimitri ve Odessa da kendi rollerini oynadılar ve ayrıca Michal ve Mila Vasiliev - ailenin kara koyunu ve altın kazı. Babalarının bir ayyaş olduğunu biliyor muydunuz?"

Ayağa kalkmamam gerektiğini biliyorum. Tepki vermenin tam da onun istediği şey olduğunu biliyorum -beni tedirgin etmek, sinirlendirmek, yapmamam gereken bir şeyi açıklamam için beni kandırmak- ama elimde de değil. Michal ve Mila ailelerini savunmak için burada değilken olmaz. "Babaları bir din adamıydı," diyorum sıkıca.

Ölüm başını eğiyor. "Bağışlayın beni. İkisinin birbirini dışladığını fark etmemiştim. O zaman babasının onları nasıl yoksulluğa sürüklediğini duymak istemezsiniz."

Ellerim eteklerime dolanıyor, onun kibarca alaycı ifadesi karşısında neredeyse kumaşı yırtacaktım. Ona durmasını söylemeliyim. Ona *çenesini* kapatmasını söylemeliyim çünkü bunun Cadılar Bayramı Arifesi ile hiçbir ilgisi yok. Kız kardeşimle ya da hortlaklarla da bir ilgisi yok ama yine de ağzımı açtığımda, ağzımdan dökülen kınama değil. "Bütün bunları nereden biliyorsun? *Onu* nereden tanıyorsun? Michal ona bir iyilik yaptığını söyledi-"

"Ve yaptım." Ölüm kelimeleri zevkle söylüyor. "Sevgili Mila, ailesinin talihi döndükten sonra oldukça hastalandı ve sevgili erkek kardeşi oldukça çaresiz kaldı. Ne bir şifacıya ne de onu tedavi etmek için gereken ilaca paraları yetmedi. Michal elbette biraz çalmaya çalıştı, ama bir asker onu suçüstü yakaladı ve kasaba meydanında kızgın sopalarla dövdü - çoğundan daha şanslı bir kader. En azından elleri sağlam kalmış."

Şekillenen görüntüler karşısında mide bulantısı yükseliyor: Michal dövülmüş, Michal parçalanmış, Michal genç, korkmuş ve küçük kız kardeşini kurtarmaya çalışan bir *insan*. Ve Ölüm'ün yüzündeki dayanılmaz sırıtışı söküp atmak için can atsam da, bu hikâyenin sonucunu duymaya ihtiyacım var. Bunu duymaya hayatımda duymaya ihtiyaç duyduğum her şeyden daha çok ihtiyacım var. "Ve sonra?"

"O beni buldu," diyor Ölüm basitçe.

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "Ne demek seni *buldu*? Nasıl buldu?"

"Herkesin yaptığı gibi. Beni bulmak zor değil."

Sanki zihnim böyle bir şeyi düşünmeyi bile reddediyormuş gibi, anlamı ilk başta nüfuz etmiyor. Ancak aklıma geldiğinde, tüm hava ciğerlerimi acı dolu bir telaşla terk ediyor ve yeni görüntülerin saldırısı karşısında gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *Michal*.

Sanki en korkunç trajedilerden değil de havadan sudan konuşuyormuşuz gibi, "Pervasızca bir plan," diyor Ölüm boş boş. "Beni eski tanrılara eski yöntemlerle tapan rahmetli annesinden öğrenmişti. Ve ben onun için geldiğimde, diğerleri gibi beni kucaklamadı. Hayır. Onun yerine kız kardeşinin hayatı için pazarlık yaptı. Benim için bile yeni bir yaklaşım. İtiraf etmeliyim ki ilgimi çekti."

Gözlerim farkına vararak açılıyor ve midemdeki bulantı buza dönüşüyor. "Onu bir vampire dönüştürdün," diye fısıldıyorum.

"Ona, meydandaki talihsiz asker, yandaki güzel aile, yolun yukarısındaki yalnız kadın ve babasının tüm cemaati de dahil olmak üzere herkesin pahasına kız kardeşini kurtarma gücü verdim. Ve *sen*, Célie," diye ekliyor. Gözleri daha da parlak, daha da parlak, adını koyamadığım *bir şeyle* canlı bir şekilde dönüyor. Başka tarafa da bakamıyorum. "Michal yıllar önce seçimini yaptığında, diğer tüm masumları feda ettiği gibi *seni* de feda etti. İşlerin böyle sonuçlanması sinir bozucu, değil mi? Michal Vasiliev senin kaderini çizdiğinde büyük büyük büyük ebeveynlerin henüz doğmamıştı bile."

Ayağa kalkıyorum, ellerim duygudan titriyor. Öfkeyle, evet, ama aynı zamanda Michal ve benim inşa ettiğimiz her şeyi mahvetme korkusuyla bakmaya cesaret *edemediğim*, bakamadığım başka bir duyguyla. "Kimseye zarar vermek istemedi. Sadece kız kardeşini kurtarmaya çalışıyordu."

"O bencildi," diyor Ölüm ve o da yükseliyor, bir duman sütunu, bir gölge gibi üzerimde beliriyor. "Kız kardeşini düşünmedi. *Seni* de düşünmedi ve zamanın sonuna kadar bunun cezasını çekecek, ne de olsa anlaşılmamızın bir parçasıydı bu. Bu yüzden hayvan kanıyla hayatını sürdüremezdin. Ölümsüz yaşama sahip olmak için vampirlerin onu *alması* gerekir. Hayat," diye açıklıyor karanlık bir şekilde. "Tıpkı benim gibi."

konuşmadığımda, vurgulamak için yaklaşıyor.

"Şimdi," diye nefes alıyor ve sesi neredeyse bir yalvarışa benziyor. "Bana Cadılar Bayramı arifesini anlat."

Ancak çağrısı sağır kulaklara çarpıyor. Morgane bana işkence ettiğinden beri, kendi özgür irademi kaybettiğim için böyle bir düşmanlık hissetmemiştim - ne Michal beni kaçırdığında, ne Odessa beni zorladığında, hatta ne de

Frederic beni feda etti. Belki de bu yıpratıcı nefret, felaketle sonuçlanan sorunlarımızın her birinin temelini Ölüm'ün atmasından kaynaklanıyor ya da belki de o bir kırılma noktası. Belki de bunun yerine o sadece kaçınılmaz olandır ve ben kaçınılmaz olandan o kadar *yoruldum* ki çığlık atmak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum, boğazım düğümlenene kadar, biri bu korkunç şeylerin *neden* başımıza gelip durduğunu açıklayana kadar çığlık atmak istiyorum. *Bana*. Gerçekten suçlanacak kişi ben miyim? Yoksa boğazımı kestiği için Frederic; onu sevdiği için Filippa mı?

Bunun bir önemi var mı?

Suçlamak geçmişî değiştirmeyecektir. Yanlışları düzeltmeyecek. Her yönden, her yol beni tam olarak *buraya* götürüyor gibi görünüyor, yine de hayatım sadece benim. Kaçınılmaz olamaz. Kaçınılmaz *değil*. Ve böylece sıkıştığım dışlarının arasından tek bir kelime kaçıyor.

"Hayır."

Ölüm bana göz kırpmıyor, açıkça ürkmüş, ama aynı hızla toparlanıyor, ben bağlantımıza karşı mücadele ederken gümüş gözleri daralıyor. "Hayır mı?" Kibar bir şaşkınlıkla başını eğiyor. "Az önce- Célie, tatlım, az önce beni *reddettin* mi?"

"Ben sana ait değilim. *Kimseye* ait değilim."

"Öyle mi?" Ölüm'ün dudaklarına tehlikeli bir gülümseme dokunur ve gözleri daha da parlar. "Bu cesur yeni teorini test edelim mi? Belli ki bir eğitim şart, peki ne olacak Célie? Güneş mi yoksa hortlaklar mı? *Bekle*." Gözleri heyecanla parlıyor. "Biliyorum, küçük bir saha gezisine çıkalım, olur mu?"

Ensemden tutuyor, başımı dik tutmaya zorlamasına ve boştaki eliyle garip bir kavrama hareketi yapmasına engel olamıyorum. Buna karşılık çevremizdeki manzara -çömlekler, koru, *ormanın* ta *kendisi*- dalgalanıyor, kumaş gibi bir araya toplanıyor. *Ve öyle*, giderek artan bir dehşetle fark ediyorum. Çünkü Ölüm örtüyü avucunda topluyor. Onu *kathıyor*. , bir sonraki saniyede, kıvrımları delmem için beni serbest bırakıyor ve diğer tarafta karanlık ve tanıdık bir oda beliriyor. Requiem kokuyor, kale kokuyor. *Annemin kokusu*.

Tüm hava göğsümden acı dolu bir telaşla çıkıyor.

Yatak odamızda mışıl mışıl uyuyor, ocaktaki alevlere rağmen titriyor. Yüzünü altın ışığıyla yıkamalarına rağmen, simsiyah çarşafın üzerinde hâlâ solgun ve küçük görünüyor. Her nefesini içgüdüsel olarak, endişeyle sayıyorum, göğsünün yükselip alçalmasını birkaç saniye boyunca takip ediyorum.

Ölüm'le yüzleşmek için bakışlarımı ayırmadan önce birkaç saniye. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Ivan ve Pasha hemen dışarıdalar ve onlar-"

"Biraz bitkin görünüyor, sence de öyle değil mi?" Ona tek bir bakış bile atmıyor, bunun yerine açlık gibi bir şeyle beni izliyor. "Biraz ... hasta. Göğsündeki şu çingırağı dinle."

"Eğer ona dokunursan-"

"Kalbini durdurmak için ona dokunmama gerek yok." Gözlerim şokla -*öfkeyle*- parladığında omuz silkiyor ve daha yakına eğiliyor, kendi gözleri her zamankinden daha parlak parlıyor. Sesini alçaltıyor. "Bunu yapmak istemiyorum, Célie. Bunu önermek bile istemiyorum, ama daha iyi olan doğamı reddetmekte ısrar edersen, belki daha kötü olanım seni ikna eder. Cadılar Bayramı arifesinde ne olduğunu bilmem gerekiyor ve bu bilgiyi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım." Anlamalı bir duraklama. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Cevap vermeyi reddedince tekrar boynuma sarılıyor ve sertçe sıkıyor. Nefes nefese, "Anneme zarar *vermeyeceksin*." diye hırladım.

"Güzel. Anlaştık. O zaman bir pazarlığımız var. Bana ihtiyacım olanı vereceksin ve anneme zarar gelmeyecek. Tabii ki ..." Teatral bir yetenekle tereddüt ediyor, kulağıma mırıldanmak için eğilmeden önce bizi düşünmek için başını eğiyor. Yavaş gülümsemesini boynumda hissedebiliyorum. "Eğer şartlarım kabul edilebilir değilse, onu kanınla beslemeye başlayabilirsin. Hiç bilmesine gerek yok. Her sabah kahvaltısına bir damla katarsan ben bile onu senden ayıramam."

"Sen *hastasın*."

Sonunda beni bırakmadan önce karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve La Voisin'in küllerini tekmelemek için arkasını dönüyor. "Sadece düşünülmesi gereken bir şey."

Ve o uzaklaşırken bunu düşünüyorum, annemi ve onu düşünüyorum; uzuvlarıma nasıl serbest hareketin geri döndüğünü, bunun benim tek şansım olabileceğini düşünüyorum. *Bu kaçınılmaz olamaz*. Ve -başka hiçbir şeyi düşünmeden- atlıyorum.

Bir anlığına ayaklarım yerden kesiliyor ve umut umutsuzluğumu yok ediyor, elimi perdeye ve perdenin ötesindeki yatak odasına doğru uzatırken göğsümde bir balon gibi şişiyor. Anneme doğru. *Michal*'e doğru. Ancak ölüm bileğimi ben bileğimi açamadan yakalıyor ve aynı zalim eğlenceyle beni geriye doğru çekiyor, ancak şimdi bu eğlenceye pek benzemiyor.

Öfkeye benziyor.

"Tüm bu girişim karşısında sabrım hızla tükeniyor, bu yüzden bana Cadılar Bayramı Arifesi'nden bahsedeceksiniz." Elinin sert bir peçeyi düzeltir. "Bana kız kardeşini anlatacaksın ve bunu şimdi yapacaksın."

Konu hep kız kardeşime geliyor.

Frederic ve Filippa'nın peçede açtıkları deliğin diğerlerinden neden bu kadar farklı olduğu gibi.

Ama *nedenini* anlayamıyorum, tam olarak *değil*. Ölüm'ü ve onun ürkütücü hayranlığını tatmin edecek kadar değil. Ve anlasam bile, ona söylemezdim. Söyleyemezdim. "Bak, Filippa'yı özel yapan şeyin ne olduğunu *bilmiyorum* ve neden pencere yerine bir kapı yarattığını da bilmiyorum. Keşke bilseydim ama bunu bize söyleyebilecek tek kişi öldü. Onu sen öldürdün. Frederic ve kız kardeşim, ikisi bir şeyler paylaşıyordu. Ve bu tür bir aşk tehlikelidir. *Senin* gibiler için değil."

Hâlâ sertçe kaşlarını çatıyor olsa da, Ölüm de ilgisini çekmiş gibi başını eğiyor. "Onu aşığı indireceğim."

Yedi basit kelime, ancak yere düştüklerinde toprak düşüyor gibi görünüyor. Denge için başka bir ağaca tutunarak, onu yanlış duyduğuma dua ediyorum. Onu yanlış yorumladım. "Neyi indireyim?"

Sert bir gülümsemeyle yavaşça kil parçalarının üzerinden geçiyor. "Peçe, Célie. Yaşayanların ve ölülerin diyarlarını tek bir krallıkta birleştirdiğini hayal et. Sen ve arkadaşlarının artık benim kucaklamamdan korkmanıza gerek kalmayacak, ölen sevdikleriniz yeniden dirildikten sonra onların yasını tutmanıza gerek kalmayacak." Gülümsemesine rağmen, bana doğru yaklaşırken tüm vücudu yoğunluk yayıyor. "Evangeline sana bir kez daha şarkı söyleyecek; Filippa Frederic'i geri alacak ve Michal kız kardeşine gerçekten kavuşacak, tıpkı Lou'nun annesine, Reid'in atasına, Cosette'in annesine ve teyzesine kavuşacağı gibi. Birlikte, Azrail'e ihtiyaç duymayan bir dünya yaratacağız."

"-ama onun yerine bir krala ihtiyacımız var," diyorum sertçe, yaklaşmasını engellemek için ağacımın arkasına geçiyorum. "Bu rolü üstlenmeye istekli olduğunuzu varsayıyorum."

Gülümsemesi şıklaşıyor ve cevap vermek yerine elini tekrar hortlaklara doğru sallıyor. "Hepsini yakıp kül edin."

"Ne? *Hayır*."

Dehşet içinde köye doğru dönüyorum, ama o başka bir kavrayıcı hareketle örtüyü katlıyor, onu delip geçiyor ve aynı anda kolumu yakalıyor. Ben çırpındıkça daha da sıkıyor. "Ayrılığımız için üzülme, tatlım. Eminim yakında görüşeceğiz."

Peçeyi almak için tırmalasam da parmaklarımın altından yırtılıyor ve her diyarın ortasında, boynumu bükerek yalvarmak için tehlikeli bir şekilde öne atılıyorum, "Bunu yapamazsın. Lütfen, ne yapmaya çalıştığını bir düşün-"

Ölüm gülüyor ve beni itiyor.

Otuz İkinci Bölüm

Kabusları Romantikleştirmek

Bu sefer perdenin arkasından Michal'in yatağına düşünüyorum.

Daha doğrusu, yatağında doğruca *Michal*'in üzerine düşünüyorum, ki bu başka koşullar altında hoş olabilirdi. Ancak bu koşullar altında, ona bir tuğla çuvalı gibi çarpıyorum ve bir hırıltıyla uyanıyor, beni bir anda ters çevirip yatağa yapııştırıyor. Dişlerini gösterdi. Gözleri parlıyordu.

Vücudu gergin, ağır ve *çok* çıplaktı.

Gözlerimi kocaman açmış, eli boğazımda kenetlenmiş halde kıpırdayamadan ona bakarken dehşete kapılmış bir ciyaklama duyuyorum. Ancak beni görünce neredeyse istemsizce gevşiyor, yüzü zihninin bedenine yettiği anı görebileceğim kadar yakınımaya geliyor. "Célie?" Eli anında çekiliyor ve hızla keskinleşerek temkinliliğe dönüşen kuşkulu bir ifadeyle geriye doğru kayıyor. "Ne oldu? Ne oldu?"

Cevap veremeden başını kaldırıyor ve ben de bakışlarını mağaranın tavanına yakın, Ölüm'ün kahkahalarının hâlâ yankılandığı yırtık perdeye doğru takip ediyorum. Michal'in siyah gözleri obsidyen parçalarına dönüşüyor.

"O muydu? Ölüm müydü?" diye soruyor usulca.

"Evet." Kendimi açıklamak için yukarı doğru çabalıyorum, anlaşılmaz bir panik telaşıyla *her şeyi* açıklıyorum: "Ve o-Michal, Ölüm perdeyi indirmeye çalışıyor. . Her şeyi. Onu yıkmak istiyor ve

-Ona yardım etmeyi reddedersem annemi tehdit etti. Kanlı cadıları da tehdit etti. Ve sanırım ona çok fazla şey anlatmış olabilirim ama emin değilim çünkü Frederic ve Filippa'nın mağaradaki perdeyi nasıl yırttıklarını *bilmiyorum*. Onu nasıl yeniden yaratacağımı da bilmiyorum, bu da demek oluyor ki-"

"Célie." Çenesini sıkarak Michal dizlerinin üzerine çöküp başını sallıyor. "Bir şey konuşmadan önce odanın diğer ucuna geçmeni istiyorum." Çenesini merdivenlere doğru salladı. "*Şuraya*."

Ona göz kırpıyorum, irkiliyorum. "Ne? Neden?"

"Çünkü," diyor gergin bir sesle, "ben çıplağım ve sen kelimenin tam anlamıyla yatağıma *düştün*. Eğer mantıklı bir konuşma yapmak istiyorsan, hemen oradan çıkman gerekiyor." Eli geceliğimin eteklerine doğru . "Tabii ağzımı konuşmaktan daha az medeni bir şey için kullanmayı tercih etmezsen."

Yanaklarım -kısmen utançtan, ama çoğunlukla dilinin kalçalarımın arasındaki içgüdüsel görüntüsünden- anında alev alıyor. *Aman Tanrım*. Yataktan sıçrayıp geceliğimi tekrar yerine geçirirken odanın diğer ucuna fırlıyorum ve merdivenlerin soğuk güvenliğine ulaşana kadar bir daha bakma riskine girmiyorum. Dudakları bir sırtışı dönüşmüştü.

"Yeniden başla," diyor. "Bu sefer en baştan." En baştan.

Doğru.

Derin bir nefes alarak, düşüncelerimi toplamaya çalışarak ve başaramayarak adımlamaya başlıyorum. Panik boğazıma kadar tırmanıyor. Bu durum çılgınca kontrolden çıktı ve burada geçirdiğimiz her saniye boşa harcanmış bir saniye demek. *Harekete* geçmeliyiz. "Annem-"

"-şu anda güvende." Hâlâ kızarmış ve kafam karışmış bir halde itiraz etmek için ağzımı açtığımda Michal sert bir şekilde, "Ölüm'ün elindeki kozu kaybetmemesi gerekiyor ve sen bu gece işbirliği yaptın. Onu şimdi öldürürse nasıl bir mesaj vermiş olur? Tekrar işbirliği yapman ne kadar olası?"

İçimi bir ürperti daha kaplıyor ve kendimi en alt basamağa oturmaya zorluyorum. Ellerimin altındaki taşı hissetmek için. "Çok kızgın görünüyordu. Değişken."

"Umalım da öyle kalsın." Şaşkın bakışlarım karşısında, "Kızgın bir Ölüm hâlâ üstünlüğün bizde olduğu anlamına gelir," diye ekliyor. Michal nefesinin altından küfrederek, tam olarak görmeden başlığına bakıyor ve sözlerimin ağırlığı üzerine çökmüş gibi görünüyor. "*Peçe*. Bilmeliydim." Sonra, daha yüksek sesle- "Gerisini anlat. Hepsini anlat."

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum ve dediğini yapmaya çalışıyorum. Yavaşlamaya. En baştan başlamak için. Adımların soğukluğuna, zamanın yıpratmış pürüzsüzlüğüne konsantre olduğumda, bu gece olan her şeyi anlatırken kelimeler biraz daha kolay geliyor. Michal'in ifadesi tüm bunlar boyunca anlaşılmasa kalmaya devam ediyor, ancak Ölüm'ün annemi tehdit ettiği anda sesim titriyor. Burada dudağı hafifçe kıvrılıyor ama sözümü kesmiyor; ben gerisini anlatana kadar hiç konuşmuyor ve Ölüm'ün veda sözlerini hatırladığımda içime yeni bir endişe dalgası düşüyor. "Köy! Ölüm dedi ki

-Michal, hortlaklara burayı yakmalarını söyledi." Ayağa fırladım. "Geri dönmem gerek. Bir şekilde evlerini kurtarmaya çalışmalıyız. Kan cadıları-"

"-yeniden inşa edebilir," diyor kararlı bir şekilde. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Coco sayesinde Ölüm'den kaçmayı başardılar - eğer dediğiniz kadar değişken biriyse, bu inanılmaz bir başarı. Ve bu çok mantıklı. İnsan duygularını yaşamaya alışık değil. Öfke, gurur, açgözlülük. Yeni bedeninde bunlar kol geziyor olacak. Sanırım onu kibirli bir piç kurusuna dönüştürmüşlerdir."

"Öyle," diye onaylıyorum, ama yine de huzursuz hissediyorum. "Ölüm Mila'nın da onları gözetlediğini biliyor. Tehlikede olabilir. Onu hemen uyarmalıyız-"

"Ve yapacağız." Odanın öbür , gece karanlığındaki gözleri *inançla* parlıyordu. "Herkesse haber göndereceğiz -Louise'e, Cosette'e, Beauregard'a, hatta Jean Luc'e, onlar da kendi halklarına haber yayacaklar. Aynı şekilde, Requiem'deki her yaratık bu geceden sonra Ölüm'ün hortlaklarını nasıl yok edeceğini bilecek. Odessa bunu görecektir."

Bedenim gergin kalsa da zihnim onun sözlerindeki gerçeği kabul ediyor. Hortlaklar en azından ele alınabilir; ölümleri yarattıkları delikleri onaracaktır. Yine de . . . *Artık benim kucaklamamdan korkmanıza, ölen sevdiklerinizin yasını tutmanıza gerek kalmayacak.* Ölümün sesi düşüncelerimde bir hayalet gibi dolaşıyor. Şu anda hortlaklardan çok daha büyük bir sorunumuz var ama acil bir çözümümüz olmadığı için bunu şimdilik görmezden geliyor, onun yerine Michal'e odaklanıyorum. Omuzlarımdaki gerginlik hafifçe gevşiyor.

"Bu konuda yalnız değilsin Célie," diye devam ediyor. "Ölüm bu gece seni korkutmaya çalıştı. Seni izole etmeye çalıştı ve bunu yapmaya devam edecek. Ancak sana kendini nasıl hissettirirse hissettirsin, kontrolün sende olduğunu unutmalısın. Avantaj sizde. Sen-"

"Sen," diyorum düşünmeden.

Ürkmüş gibi gözlerini kırptırıyor ve birkaç saniye boyunca vücudu tamamen hareketsiz kalıyor. Yüzünü okuyamıyorum. Tepkisi beklenmedik olmasa da, yine de boğazıma bir yumru getiriyor. Bir kez olsun bırakmasını, yaşamasına izin vermesini, saklamaya çalıştığı duygularını *görmeme* izin vermesini diliyorum - hem onun hem de benim iyiliğim için. Çünkü karşımdaki vampir, bütünü sadece bir parçası; bundan önce Michal, ailesini seven genç bir adamdı.

Ölümle bir anlaşma yaptı ve onlar için her şeyini feda etti. *Bir keresinde bana bir iyilik yaptı. O zamandan beri her gün pişman oldum.*

Ama yine de -eğer iş zora girerse- sonuçlarına katlanıp yine aynı şeyi seçeceğini düşünmeden edemiyorum. Mila'yı kurtarmak için.

Beni kurtarmak için.

Başını eğiyor. "Beni istediğin sürece, Célie." Nefesim kesiliyor ve onun da bunu duyduğunu biliyorum çünkü gözlerini kapatıyor - sadece bir saniyeliğine, sanki bu ses ona bir şekilde acı veriyormuş gibi. Nedenini sormak istiyorum; *bilmek* istiyorum ama gözleri çoktan açılmış. "Seni incitti mi?"

Başımı sallamama rağmen gözlerim istemeden elime kayıyor ve o da bunu kaçırmıyor. Yüz ifadesi kararıyor.

"Buraya gel," diyor.

Ayaklarım içgüdüsel olarak tepki veriyor; sesindeki sessiz tehdide rağmen tereddüt etmeden aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yatağın kenarına tüneyip mırıldanarak ona dönüyorum, "Söz veriyorum iyiyim-"

Sözlerimi bitiremeden elimi tutuyor, ancak Ölüm'ün gümüş bıçağının açtığı kesiği incelemek için avucumu yukarı doğru çevirirken dokunuşu son derece nazik. Saklamak için parmaklarımı kıvrıyorum. "Gerçekten önemli değil. Önemli bir şey değil." Yine de gözbebekleri büyürken, parmakları dirseğimin iç kısmındaki yumuşak, narin deride duraklamadan önce ön kolumu tararken, şaşkınlıkla izliyorum. Şimdiye kadar Ölüm'ün parmak izleriyle delik deşik olmalıydım ama değilim.

Michal yüzünden.

Yine de işaretlerin tam olarak nerede olması gerektiğini hissediyor gibi görünüyor, çünkü gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda soğuk ve ölümcül bir vaatle parlıyor. "Bir dahaki sefere Ölüm ziyarete geldiğinde orada olmaya niyetliyim. Sana bir daha asla dokunamayacak."

Ses tonundaki değişiklik kollarımdan aşağıya doğru tüylerimi diken diken ediyor ve bununla birlikte daha acil olan durum kendini yeniden ortaya koyuyor -yani, başgösteren varlığı, uğursuz ifadesi ve görkemli ve kaçınılmaz bir şekilde çıplak vücudu. Farkındalık bir sıcaklık dalgasıyla geri dönüyor. Yanaklarımı ve kulaklarımı yakıyor ve sertçe yutkunuyorum, bakışlarımı yüzüne sabitleyip boynunun altına bakmayı reddediyorum. Ancak midem hala kasılıyor. Hâlâ beklentiyle çırpınıyor. Çünkü ben bir *aptalım* ve bu tartışmanın başında -bilmiyorum- giyinmesini talep etmeliydim ya da odanın öbür ucuna kaçıp çok daha güvenli bir mesafede durmalıydım. *Mesela krallığın öbür ucuna*, diye düşünüyorum yine açıklanamaz bir ürpertiyle.

Öyle olsaydı, belki de şu anda Michal'in vücudunun her santimi taştan yontulmuş eski bir pagan tanrısına ne kadar benzediğini fark etmezdim. Belki de mum ışığının göğsüne, kollarına, gövdesine nasıl yansıdığını, her bir hatlarını nasıl keskin bir şekilde ortaya çıkardığını fark etmezdim. Ya da ipek çarşaflar üzerinde önümde diz çökmesine rağmen buradaki varlığının başka her yerden çok daha büyük, güçlü, neredeyse ezici görüldüğünü.

Aramızdaki sessizlik uzarken gözleri yavaşça ısınıyor. Başparmağını parmak eklemlerime nazıkçe -çok nazıkçe- sürerken. "Kanımı al, Célie. Kendini iyileştir."

Aman Tanrım.

Telaşla, kekeleyerek ondan uzaklaştım, "Seni böyle bıraktığım için gerçekten çok özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. *Çok* özür dilerim. Bu-" Tedirgin bir şekilde elimi cesedine doğru sallıyorum ve kararlı bir şekilde mağaraya bakıyorum. En azından girdabın içindeki hortlaklar gitmiş -havadaki kalıcı duman kokusu bir gösterge ise, muhtemelen yanmışlar. "Bu, yani elim acımıyor bile ve muhtemelen annemi tekrar kontrol etmeliyim. Evet." Çılgın gibi başımı sallarken, sesimin kavernöz odada ne kadar korkunç bir şekilde hafif çıktığını görüp . Ne kadar *içten*. "Dediğin gibi, muhtemelen iyidir -ve ben de iyiyim- ama onu vampirlerle dolu bir kalede yalnız bıraktım-"

Michal'in kolu, ben yataktan kayarak yere düşmeden önce yılan gibi uzanıp belimi yakalıyor.

"İyi deneme," diyor alçak ve eşit bir sesle, "ama Pasha ve Ivan onun kapısının önünde konuşlanmış durumda. Neden benden kaçıyorsun?"

"*Kaçmıyorum*. Ben sadece-" Doğru kelimeleri arıyorum ama kolunun etrafımdaki lezzetli ağırlığının ardından hiçbirini bulamıyorum. Ağır hissettiriyor. *Güçlü*. Sıcaktan neredeyse midem bulanıyor, gözlerimi kapatıyorum ve titremelerini engellemek için uzuvlarımı sıkıyorum. *Bunun zamanı değil. Burası yeri değil*. Hâlâ konuşmamız gereken çok *fazla şey* var ve elim bekleyebilir. Beklemesi *gerekliyor*, yoksa sonsuza kadar bu yatakta kalacağımdan korkuyorum. "Rahatsız etmek istememiştim. Demek istediğim buydu. Buraya gelmeyi hiç planlamamıştım-"

"Neden olmasın?" Michal kuru bir sesle soruyor. "Sen Ölüm'ü ziyaret edebiliyorsun ama beni edemiyor musun?"

Savunmaya geçerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bedenim göğsüne yaslanırken bile ona bir cankurtaran salı gibi tutunuyorum. "Ölüm'ü *ziyaret etmedim*. Beni yatağımdan çaldı ama-"

Michal'in kolu neredeyse belli belirsiz geriliyor. "Senin yatağın mı?"

"Öyle değil. O-" Ama onun kanı kulaklarımda uğuldarken kelimeler dilimde düğümleniyor ve *her yerde* ona karşı duyduğum bu ezici ihtiyacı düşünemiyorum. Yine de içimdeki bir endişe beni hâlâ geride tutuyor. Karnımda düğümleniyor, açıklanamaz ve görmezden gelinmesi imkansız -Çünkü bu yatak ormandaki bir ağaç değil.

Saldırmaya hazır bir hortlak yok.

Michal ve ben şu anda yalnızız, gerçekten yalnızız ve o çıplak. İşler daha da ilerlerse, sonuna kadar ilerleyebilirler ve ben bunu istemem, değil mi? *Ona geri alamayacağın bir şey verme*, annem bir keresinde Reid hakkında uyarılmıştı. On beş yaşındayken ona onu sevdiğimi söylemiştim ve nedense bu itiraf onu telaşlandırmıştı. Şimdi korkusunu biraz daha iyi anlıyorum.

Ancak Michal, Reid değil. Michal çok daha fazlası.

Beni istediğin sürece, Célie.

Yükselen paniğimi hissetmiş gibi görünüyor. Tek kelime etmeden kolu benden uzaklaşıyor ve küçük protesto sesimi duymazdan gelerek tekrar geriye kayıyor. "Korkuyorsun," diyor basitçe.

Çarşafı beline sarmak için hareket ettiğinde, içgüdüsel olarak kolunu tutuyorum ve gerçeği itiraf ediyorum: "*Senden* değil. Sadece daha önce hiç çıplak bir erkek görmemişim."

Kelimeler başka bir zamanı, başka bir yeri, başka bir Michal'i çağırıştırırken bakışlarımız birbirini yakalıyor ve Les Abysses'in anısı aramıza giriyor. *Bu kötü bir kelime değil, biliyorsun*, dedi bana o gece.

Hangi

kelime?

Bakire.

İçim rahatladı, o da artık hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Uzun bir süre sessiz kalsa da mağaranın loş ışığında birbirimizi incelerken bakışlarında bir şey keskinleşiyor. Özlemi andırıyor ve garip bir şekilde benim itirafım kadar savunmasız hissettiriyor. "Bak," diyor sonunda.

Yanaklarımda taze bir sıcaklık oluşurken gözbebekleri büyüyor ama elim kolundan avucuna doğru kayarken hâlâ kıpırdamıyor. Kararlılık göğsümde sertleşiyor. Çünkü ona bakmak istiyorum. Bakmamam gerekse de ona bakmayı çok istiyorum ve şimdi bakabilirim.

Derin bir nefes alarak yaklaşıyorum, omuzlarının sert hatlarını, göğsünün geniş eğimini inceliyorum. Karnı. Oradaki gergin kaslar bakışlarımın altında hafifçe kasılıyor ve ancak büyük bir güçlkle

onun yerine kalçalarının arasındaki V'yi incelemek için bakışlarımı ayırıyorum. Bu manzara karşısında karnımdan neredeyse acı veren bir ağrı yayılıyor. Ve ona dokunmak istiyorum. Ona dokunmam *gerekıyor*, ama yine de daha aşağı-

Ağzım kuruyor.

Daha önce çıplak bir adam görmemiş olsam da, görünebileceğini hiç hayal etmemiştim. "Sen" Sesim normalden daha yüksek çıksa da -Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Çok güzel görünüyorsun Michal," diyorum sonunda. "Tanıdığım en güzel insanlardan biri."

Gözlerindeki kırılmalı bu iltifat karşısında paramparça ve keskin ve kendini küçümseyen bir kahkahayla elini çeker. Bu anın rüya gibi niteliğini deliyor. Bizi aniden gerçekliğe geri döndürüyor. "Kabusları romantikleştirmek hakkında sana ne demiştim?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, yanlış bir şey, *en kötü* şeyi söylediğimden endişeleniyorum. Ama hayır. Kaşlarım çatıldı. Söylediğimi sanmıyorum. "Kendin hakkında gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Sen de yapmalısın."

"Hayır, ," diyorum biraz sertçe, "sen de yapmamalısın."

Ancak konuyu daha fazla zorlayamadan, tanıdık bir miyavlama yükseldi. Mağdur miyavlama. Yatağın kenarına doğru eğildiğimde, tüm çabalarına rağmen Michal'in çarşafının kenarına ulaşamayan şişman, turuncu bir tekirle yüz yüze geliyorum. Bir sessizlik ritmi boyunca birbirimize göz kırptırırız. Sonra

-

"Toulouse mu?" Bir an dikkatim dağıldı, onu kucağıma almak için eğildim ve köşedeki küçük yazı masasının yanında duran bir süt tabağı gözüme çarptı. İkisini de mağaraya son gelişimden hatırlıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Tekrar miyavlıyor ve kardeşleri cevap olarak yatağın altından fırlıyorlar, *hepsi* ağlıyor ve bize ulaşmak için yatak örtülerini tırmalamaya çalışıyorlar. Şaşkınlıkla onlara bakıyorum. "Ne-?"

Başını sallayan Michal, ayağa kalkmadan önce cevap olarak sert bir nefes veriyor. Onu durdurmak -konuşmamızı bitirmek- istesem de bir saniye sonra siyah perdenin arkasında kayboluyor ve geri döndüğünde bol bir pantolon giymiş, yüzünde tahta gibi bir ifade var. Keten bir bandaj uzatırken omuzlarında, gözlerinde hâlâ gerginlik var. *Bir barış teklifi*. Almak için uzandığımda, onun yerine bileğimi yakalıyor, kumaşı yaralı elimin etrafına ustaca, nazik hareketlerle sarıyor. "Sen

Artık odanda kalamazsın," diyor alçak bir sesle, kumaşı düğümlüyor ve parmaklarına bir öpücük konduruyor. "Bana söz ver. Ölüm istediği gibi gelip gidebileceğini düşünürken olmaz."

"Ama annem-"

"-Statüko değişene kadar Ölüm'e karşı güvende, ancak endişeleniyorsanız, Pasha ve Ivan her zaman onunla kalacak. Onların yanında güvende olacak." Toulouse'un başını kaşımak için eğiliyor. Bu hareket bana tuhaf bir şekilde içgüdüsel ve nazik geliyor. Aynı zamanda yüzünü benimkine daha da yaklaştırıyor ve koyu renk kirpiklerinin saçaklarını, gümüş saçlarının dalgasını inceliyorum. Ne kadar çarpıcı bir kombinasyon. Alışılmadık bir kombinasyon. İlk kez saçlarının hep bu renkte mi olduğunu, yoksa vampir olduktan sonra bir şekilde değişip değişmediğini merak ediyorum. Acaba hiç kedisi oldu mu? Aptalca sorular belki ama onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki.

Babalarının bir ayyaş olduğunu biliyor muydun?

"Yavru kediler neden burada?" Ağzımdan kaçırdım.

Cevap vermekte tereddüt etmiyor, şimdi de Toulouse'u çenesinin altından kaşıyor. "Çünkü anneni rahatsız ediyorlar."

Ve cevabının kolaylığındaki bir şey beni çözüyor. Hiç uyarmadan öne eğilip onu öpüyorum.

Onu öpüyorum çünkü o özverili ve nazik biri ve bir yerlerde kendisinin en iyi yanlarını saklamayı öğrenmiş. Onu öpüyorum çünkü annemi önemsiyor, yavru kedileri önemsiyor, oluşturduğumuz tehlikeye rağmen, dünyasının etrafında parçalanmasına rağmen *beni* önemsiyor. Çekip gitmek çok daha kolay olurdu. Cadılar Bayramı arifesinde beni ve arkadaşlarımı öldürseydi bu beklenir, hatta kutlanırdı. Tacını koruyacaktı. Sonsuza dek hüküm sürerdi.

Onun yerine şimdi daha yumuşak bir iç çekiyor -neredeyse bir inilti- ve Toulouse'u kucağımdan ayırıp yere bırakmadan önce çenemi, boğazımı öperek karşılık veriyor. Geri döndüğünde avuç içleri bacaklarımdan yukarı kayıyor ve dizlerimi yavaşça ayırıp aralarındaki boşluğa giriyor. Buna karşılık kalçalarımı yatağın kenarına, tam onunkilere doğru kaydırıyorum ve ayaklarımı baldırlarına doluyorum. "Onunla bir daha gitme," diyor dudaklarıma karşı. "Birine söylemeden olmaz. Bana söz ver."

Ben de kabul etmek istiyorum. İkimiz de nefes alamayana kadar, onu her gördüğümde yüzüm kızarmayana kadar onu öpmek istiyorum. Teninin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Aramızdaki bu ezici bağı keşfetmek istiyorum ve bundan daha fazlasını, onu anlamak istiyorum. *Onu* anlamak istiyorum.

Bunun yerine hiçbir şey söylemiyorum, sessizce kendimden nefret ediyorum çünkü bir daha olmayacağına dair söz veremiyorum - söz konusu herkesi avucunun içine almış gibi görünen Ölüm hiçbir şey için söz veremiyorum. Kız kardeşimi, annemi, hatta *beni* ve ayrıca-

Unutmaya çalıştığım gerçek başıma yıkıldı.

Dimitri.

Michal'a Dimitri'den bahsetmeyi unuttum.

Eğer Ölüm'e inanacak olursak, Dimitri'nin de sahibi ve onunla bir tür anlaşma yaptı ve bunun ne olduğunu bildiğime dair içimde sinsi bir şüphe var. Daha da kötüsü, Cadılar Bayramı arifesindeki ihanetinden sonra onu affettik; ona *inandık* ve bu da bizi aptal yapıyor. Artık onun adı bile midemi bulandırıyor. Gerçekten de Michal'ın elleri kalçalarımın doğru ilerlerken, bakışları bedenlerimizin temas ettiği yere doğru inerken kaskatı kesiliyorum.

"Michal."

Vücudumdaki ani gerginlikle gözleri tekrar benimkilere kayıyor, gördüğü şey karşısında gözlerindeki sıcaklık hafifçe soğuyor. Kaşlarının arasında bir çatık beliriyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Sesi yine gergin, gergin ve ona söylemek istemiyorum. *Tanrım*, ona söylemek istemiyorum -bu anı mahvetmek için- ama elini yanağıma götürüp yüzümü incelerken, bunun benimle ilgili olmadığını fark ediyorum. Bu onunla ilgili. Dimitri onun kuzeni ve Ölüm'ün bugün bana söylediklerini bilmeyi hak ediyor.

Ancak ben bu sözleri daha yüksek sesle söyleyemeden Michal öyle sakın bir sesle konuşuyor ki onu tekrar öpmek istiyorum. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmamıza gerek yok, Célie. Eğer rahatsız oluyorsan-"

"Değilim," diyorum aceleyle, o uzaklaşmak için hamle yaptığında bacaklarımı daha sıkı sıkıyorum. Kollarım iyi bir önlem için boynuna dolanıyor ve ona yapışıyorum. "Rahatsız değilim ve durmak istemiyorum" - karmakarışık açıklamam karşısında başını eğiyor- "ama seninle Dimitri hakkında konuşmam gerek."

Michal gözlerini kırptırıyor, kuzeninden bahsedilince irkildiği belli. "Dimitri," diye tekrarlıyor. "Dimitri hakkında konuşmak istiyorsun. Dimitri."

Temkinli bir şekilde başımı sallıyorum. "Ve Ölüm."

"Ah." Michal'ın gözlerinin derinliklerinde anlayış titreşiyor ve şimdi sertleşiyor, elleri kalçalarımın tamamen düşüyor. Bir lanetle geri çekiliyor ve isteksizce onu bırakıyorum, yazı masasına doğru yürüyüp çekmeceyi açıyor ve bir şişe absent çıkarıyor. Masanın üzerine bırakıyor. "Ne yaptı?" diye soruyor sonunda.

Yine de Michal'i bir şekilde koruma ihtiyacı hissediyorum, bunun mümkün olmadığını bilsem bile. "Doğru mu bilmiyorum-"

"Muhtemelen öyledir."

"Ölüm her türlü korkunç şeyi söyledi-"

"Çıkar ağzındaki baklayı, Célie."

"Bir anlaşma yaptılar," diyorum aniden. "Ölüm'ün karşılığında Dimitri'ye ne vermeyi kabul ettiğini bilmiyorum ama Dimitri ona Cadılar Bayramı arifesini anlattı. Ona maskeli balodan, Frederic'in ayininden, senden ve benden, hatta Odessa'dan ve sahte ayaklanmadan bile bahsetti." Michal bir şey söylemeyince yataktan kayıyorum, ona yaklaşırken Toulouse ve kardeşlerinden uzak durmaya dikkat ediyorum. "Dediğim gibi, Dimitri bu işe karışmamış olabilir. Ölüm yalan söylüyor olabilir." Dikkatli bir duraklama. "Ne de olsa başka şeyler de biliyor gibiydi. Dimitri'nin ona söyleyemeyeceği şeyler."

Michal masasından iki küçük bardak çıkarıyor ve her birine küçük bir ölçü absent döküyor. Bana bakmıyor. Parmakları şişenin etrafında bembeyaz kenetleniyor. "Ne gibi?" diye soruyor sakince.

Elimi sırtına koyma dürtüsüne direniyorum. "Ailen hakkında konuştu."

"Ne olmuş onlara?"

"Şey-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Babamın bağımlılığı mı? Annemin sapkınlığı mı?" Doğrulamak için yan gözle bana bakıyor, gözleri kırılğan ve aşırı parlak. "Dimitri ikisini de biliyordu."

"Mila'dan da bahsetti." Sertçe yutkundüğümde Michal refleks olarak hareketi izliyor, sonra tekrar absente dönüyor. Sanki görüntüsü bile onu tiksindiriyormuş gibi elle tutulur bir nefretle şişeye bakıyor. Ve birden, o şişenin yatak odasındaki varlığını merak ediyorum. Onu neden burada tuttuğunu merak ediyorum. "Onu nasıl vampire dönüştürdüğünden bahsetti. Nasıl vampire dönüştüğünden."

Tek kelime etmeden bardaklardan birini bana uzatıyor ama ben başımı sallıyorum, bu korkunç şeyle yaşadığım son deneyimi hatırlıyorum - onun tertemiz botlarının üzerine nasıl kustuğumu. Vampir bedenim muhtemelen onu daha da hızlı reddedecekti. Michal'ın bunu nasıl kaldırabildiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Bunu içmektense tekrar ölmeyi tercih ederim," diyorum açık yüreklilikle.

"Yeterince makul." Bardakları masaya geri koymadan ve "Eminim sorularınız vardır" demeden önce her bir içkiyi tek bir yudumda -alkolün yakıcılığına rağmen yüzü ifadesiz- içiyor.

"Bana hiçbir cevap borçlu değilsin Michal." Yanında duruyorum ve masaüstüne yaslanmak için dönüyorum. "Yine de *sana* birkaç tane borçlu olduğumu hatırlıyor gibiyim. Umarım zamanı geldiğinde nazik olursun."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor ve bunu görünce göğsüme daha derin bir sıcaklık doluyor - çünkü beni henüz dışlamadı. Çünkü beni kendinden uzaklaştırmıyor. Bunun yerine başını sallıyor ve o da dönüyor, bacak bacak üstüne atıp benim duruşumu taklit ediyor. "Artık oyun yok, Célie. Ne bilmek istiyorsun?"

Uzun bir süre birbirimize baktık ve ben çekingen bir tavırla, "Ölüm onu bulduğunu söyledi, tıpkı diğer herkes gibi." dedim. Tereddüt ediyorum. "Nasıl yaptın? Nasıl yaptın?"

Ne demek istediğimi anladığında ifadesi sertleşiyor. "Sıradaki soru."

Cevap vermeyi reddettiği için biraz rahatlamış bir şekilde hızlıca başımı sallıyorum. *Bir gün,*

Belki bana anlatmak isteyecek ve o gün geldiğinde dinlemek için elimden geleni yapacağım. "İlk geçişin nasıl oldu?" Onun yerine ben soruyorum. "Nasıl vampir oldun?"

"Öldüğünde ne renk bir ışık gördün?" "Bir çeşit altın rengiydi."

Absinthe şişesini almak için arkamıza eğiliyor, bardakları bırakıp doğrudan kaynağından içiyor ve şöyle diyor: "Benimki siyahtı. İçine girdim ve uyandığımda komşumun tüm ailesini katlettim. Kızı Vesna ve ben" -burada başını acı bir şekilde sallıyor, sesindeki küçümsemeyi tutamıyor- "çocukluk aşklarıydık. Bir gün onunla evleneceğimi sanıyordum. Ne olduğunu anladığımda, kollarımda ölmüştü, anne babası ve erkek kardeşi de odanın diğer ucunda yatıyordu."

"Oh, Michal."

Bir kadeh daha içmeden önce absent şişesini onaylarcasına uzatıyor. "Ve ondan sonra da kız kardeşimi dönüştürdüm. Odessa'yı dönüştürmesini, Odessa'nın Dimitri'yi dönüştürmesini, üçünün onları reddeden herkesi katletmesini izledim ve ailelerimiz bizi reddettiğinde, kırsalda ceset izleri bırakırken onlara mutlulukla katıldım. Fısıltılar bizi takip etmeye başladı ve köylüler kapılarını haçlarla işaretlemeye başladılar - sanırım babamın ısrarıyla." Başını sallıyor ve bir içki daha alıyor. Bu hareket artık neredeyse kavgacı bir tavır gibi geliyor ama Michal yine de alkole tepki vermiyor. "Görünüşe göre biz gittikten sonra kendini temizlemiş."

şişeye tekrar dokundu. Bilemezdim. Ben eve gelmeden önce ölmüş."

"Nasıl-" Zorlukla yutkunuyorum ve elindeki şişeye bakarak tekrar deniyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Bilmiyorum," diyor açıkça. "O zamanlar insanlar zamanı farklı şekilde takip ederdi; aylara göre, yıllara göre, her sonbahar ekinoksuna ve her ilkbahar gündönümüne göre. Fiziksel olarak, vampire dönüştüğümde senden çok daha yaşlı olamazdım."

"Oh." Çıplak göğsüne kuşkuyla bakarak özel olarak karşı çıkıyorum. "O zamanlar daha hızlı yaşlanmış olmalısın."

Beni şaşırtarak sırtıyor - sevmeye başladığım o keskin, alaycı yarım sırtış. "Ben her zaman güçlü oldum, Célie. Bir insan olarak bile."

Not edildi. Sırtışı bir kez daha kaybolurken benim de göğsüm biraz burkuluyor ve yavaş yavaş sessizliğe gömülüyoruz. Elbette hâlâ soracak onlarca sorum var -belki de yüzlerce- ama Michal'in bu akşamki sınırına ulaştığını hissediyorum. Absinthe'yi iki eliyle kavıyor, parmak eklemleri etrafında bembeyaz kenetleniyor ve parmaklarını tam olarak görmeden aşağıya bakıyor. Aramızdaki sessizlik uzayıp gitse de, onu düşünceleriyle baş başa bırakmak için kendimi kıpırdamaya zorlayamıyorum.

En kötü anlarımda, düşüncelerim beni bir tabut gibi tamamen hapsediyordu.

Ancak tam ona uzandığım anda, yıkıcı bir sessizlikle soruyor: "Filippa'ya karşı tereddüt eder miydin?"

Bu onun söylediğini duyduğum en savunmasız şey ve karşılık olarak elim havada kayıyor; yavaşça şişeyi ondan almak için uzanıyor. Parmakları direnmeden bardaktan kayıyor. Şişeyi sert bir *gümbürtüyle* arkamıza koyup önüne geçiyorum ve bana bakmasını bekliyorum. Baktığında bir adım daha yaklaşıp kollarımı beline doluyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. Tam kalbinin atması gereken yere. "Sen iyi bir adamsın Michal."

Vücudu gergin olsa da kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşuyor. "Ben artık bir erkek değilim Célie ve bu gece söylediğim herhangi bir şeyi dinlediysen, hiçbir zaman iyi olmadığımı biliyorsun."

Arkama yaslanıp kısıp gözlerle onu inceliyorum. "Sence *ben* iyi miyim?"

"Bunu bana nasıl sorarsın?" Sesi artık kuşkulu, neredeyse kızgın geliyor. "Célie, sen-" Ama sesi ve gözlerini kaçırıyor.

hızlıca boğazını temizledi. "Evet. Bence iyisin."

"O zaman beni dinle. Hayır, *dinle* Michal." Elimi uzatıp yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum ve bana bakmaya zorluyorum. Gözleri loş ışıktaki kırık cam gibi parlıyor, parlak, keskin ve acı verici. "Beni kâbusları romantikleştirmekle suçluyorsun ama ben buna katılmıyorum. Aradaki farkı her zaman söyleyebildim." Sert bir şekilde nefes veriyor, yüzünü başka yöne çevirmek için hareket ediyor ama onu sabit tutmak için ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum. "Dünya hiçbir zaman meleklerden ve iblislerden oluşmadı. İnsanlardan oluşur ve insanlar seçimler yapar. Başpiskopos, Morgane, hatta kendi babam bile, neredeyse her seferinde yanlış seçim yaparlar. Biliyorum, ben de yapıyorum, sen de yapıyorsun."

Bu sefer onu bıraktığımda, arkasını dönmüyor. Sadece bana bakıyor. Bana bakıyor ve kınamamı duymayı bekliyor. Vücudunun darbeye hazırlandığını hissedebiliyor, bakışlarındaki kendinden iğrenme duygusunun çözüldüğünü *görebiliyorum*. Ve empati kuruyorum; uzun zamandır birinin bana gerçeği söylemesine ihtiyacım vardı

-Bana zayıf olduğumu, değersiz olduğumu, asla yeterince iyi olamayacağımı *söyleselerdi*, ben de bunu kabul edip yoluma devam etseydim.

Ancak doğru olmayan bir şeyi asla kabul edemezdim. Michal da kabul edemez.

Yine de Michal yüzlerce ve yüzlerce yıldır kendinden nefret ediyor; onu aksi yönde ikna etmek zor bir iş olacak. *Zor ama imkansız değil*. Belki bu gece sözlerimi duyarsa, daha sonra onları dinler. Belki bir gün onlara inanır bile.

"Kız kardeşini kurtarmaya çalışman yanlış bir şey değildi," diyorum ona şiddetle. "Sevdiğin insanlar için elinden gelenin en iyisini yaptın ve bu cesur ve takdire şayan bir karardı - çoğumuzun yapmayı seçtiğinden daha fazlasını. Ben de bir gün aynısını yapmayı umuyorum." Bir kez daha ayak parmaklarımla ucuna kadar yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hadi gel. Gidip Dimitri'yle konuşalım."

Otuz Üçüncü Bölüm

Batı Kulesi

Onu alacakaranlıkta Batı Kulesi'nde buluyoruz - Odessa'nın kişisel süiti olarak sahiplendiği bir kule. Muazzam ve tamamen açık olan oda, çevresi boyunca uzanan üst üste balkonları olan dev bir dikilitaşı andırıyor ve her biri birkaç ömre bedel atılmış hobilerle dolup taşıyor: yün sepetleri ve örgü iğneleri, bir boru orgu, çoğaltılmış bitki kavanozları, boya kapları ve tuval çerçeveleri, bir el falı eli, hatta güneş sisteminin yavaşça dönen iki modeli.

Birdenbire Odessa'nın hayatının kapsamı yüzüme bir yumruk gibi çarpıyor. Çünkü birçok hayat yaşamış ve her birini bu odaya gömmüş. Burası eşit derecede mezarlık, sınıf ve vefasız bir bilim insanının laboratuvarı.

Ve bu *muhteşem*.

Michal'i eşikten geçene kadar takip ettikten sonra, kapının yanındaki tuhaf heykele bakıyorum, yüzü beyaz ve altından sonsuza dek ürpertici bir gülümsemeye boyanmış. "*Nedir* bu?" Hastalıklı bir hayranlıkla soruyorum. "Bir çeşit koruyucu mu?"

Michal ona ilgisiz bir bakış atıyor. "Ona otomat diyor." "Ve bir otomat ?"

"Başarısız bir deney." Pirinç çarklar ve dişlilerle dolu parlak bir ayakkabı kutusunun üzerinden geçiyor. "Mila ve Dimitri sık sık Odessa'nın eşyalarını yeniden düzenlemek için buraya gizlice girerlerdi. Bu onu *çıldırıttı*. Bu genel kaos havasının aksine, çılgınlığının bir yöntemi olduğunu iddia ediyor, bu yüzden onları başka bir şeye dokunmaktan caydırmak için Potvor'u inşa etti. İşini bitiremeden patladı."

"-ve böylece amacına hizmet etti," diyor Dimitri odanın öbür ucundan, "çünkü biz onun her yeri patlayıcılarla donattığını sanıyorduk." Zemine boyanmış dev satranç tahtasının üzerinde duruyor, ellerini kalçalarına dayamış etrafındaki gerçek boyutlu taşları inceliyor. "Des!" Parmaklarını atın eyerine vurduktan sonra boynunu bükerek arkasından bağıyor. "Bence vezirin bu atı yenebilir!"

Odessa başını üçüncü kattaki balkonun parmaklıklarından uzatıyor. Bir elinde bir harita, diğerinde bir açölçer tutuyor; büyük gözlükleri burnunun köprüsünde duruyor. "Tek bir parçayı bile yerinden oynatmayacaksın! Bunu yasaklıyorum. Bu oyun şu anda oynanıyor ve sıra Panteleimon'da, bende değil."

Dimitri yine de veziri hareket ettirmeden önce bıkkınlıkla başını sallar. "Panteleimon bir tavus kuşu," diye mırıldanıyor.

Söz konusu tavus kuşu bir an sonra parlak altından bir yaka takarak yanından geçip gittiğinde, kalesini veziri almak için ileri itmesini hepimiz şaşkınlıkla izliyoruz. Dimitri küfrediyor. Odessa iç geçiriyor.

Bir kez daha ortadan kaybolmadan önce "Sen bir aptalsın" diyor.

"Evet, öylesin." O sırada Michal öne çıktı, heybetli duruşu ve soğuk bakışlarıyla anı bozdu - aşağıda görmeme izin verdiği adamla o kadar zıttı ki. Mağaranın güvenli çıkar çıkmaz maske tekrar yerine oturdu. "Konuşmamız gerek," diyor kuzenine şimdi.

Dimitri yüzünü buruşturur. "Kulağa sıkıcı geliyor."

Odessa kulenin arka tarafına sıkışmış taş merdivende yeniden belirdiğinde Michal'in dudağı kıvrılıyor. "Her ne ise bekleyebilir." Artık gözlükleri yok, turkuaz ipekten geniş bir cüppeyle bize doğru süzülüyor ve beni alışılmadık derecede sert bir kucaklamanın içine çekiyor. "*İşte buradasın*, Célie. Ben de tam seni bulmaya geliyordum. Bu tamamen Michal'in fikriydi - eminim zaten biliyorsundur - ama şunu açıkça belirtmeliyim ki onun kalbini söküp atmak gibi bir gösteriyi asla yapmak istemedim. Her zaman bunu özel olarak yapmayı savundum," diye tatlı bir şekilde ekliyor.

"Gerçi ben de bir şikayet duymadım," diyor Michal.

Onu görmezden geliyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. Aralarındaki atışmaya rağmen, tepkimi beklerken kara gözleri belirsizlikle parlıyor. Belli ki ayaklanmada oynadığı rolden dolayı kızgın olmamı, hiledaki rolünden dolayı incinmemi bekliyor. Ve belki de öyleyim. Beni odamda kalmam için uyarmak yerine, neler olacağını açıklayabilirdi; beni de dahil edebilirdi. Bunun yerine beni Michal'in ölümünü izlemeye zorladı - onu öldürmesini izlemeye ve bu ihanetle ilişkili her acıyı hissetmeye zorladı. Ve yine de . . .

Michal'in sözlerini hatırlamadan edemiyorum.

Kimse seni bunun için yargılamıyor, Célie, ama Requiem'den hoşlanmadığını belli ettin.

Belki de incinen tek kişi ben değilimdir.

Bu ada zaman zaman garip ve acımasız olabilir - tıpkı sakinleri gibi -Ama *sadece* tuhaf ve acımasız değil. Belli ki Odessa burada ailesiyle birlikte dolu dolu ve tatmin edici bir hayat kurmuş; bu oda her ikisinin de bir kanıtı.

Kucaklamasına karşılık vererek onu sıkıca kucaklıyorum ve kuzenini öldürmediği için duyduğum rahatlamanın derinliğini ifade etmeye çalışıyorum. Ve belki de bir özür. "Anlıyorum," diyorum sessizce. Sonra- "Arkadaşımın güce aç deli bir kadın olmamasına da çok sevindim."

"Oh, o hala öyle." Odessa beni aceleyle bırakırken Dimitri sırtarak ilerliyor, arkasını dönüp gözlerini kırıştırıyor. Bu beklenmedik duygu gösterisi karşısında kalbim sıkışıyor - yoksa ona arkadaş dediğim için mi? *Onu daha önce aramalıydım.* Asla itiraf etmese de, Odessa da herkes kadar derinden hissediyor ve son birkaç günün gerginliği ve belirsizliği ona ağır gelmiş olmalı.

Ancak satranç tahtasının karşısındaki pelüş koltukta ona katılamadan Dimitri, Michal'in önüne geçerek yolumu kesti. "Çatık kaşlarını ben de herkes kadar seviyorum kuzen, ama kalıcı hale gelmeden miyiz? Sanırım buraya beni bir şey için azarlamak için geldiniz. Elbette, hadi aşağı inelim-"

Michal aniden yakasına yapışıyor, onu doğru çekiyor ve eğilip boğazını kokluyor. "Biliyordum," diyor Dimitri'nin itirazları üzerine ve onu tekrar itiyor. Dimitri bir lanetle geriye, iğnelerle delik deşik edilmiş bir mankene doğru savrulur.

"Sen ne-? Dur, *dur!*" Atmosferdeki ani değişim karşısında gözleri faltaşı gibi açılan Odessa ikisini de yakalamak için hızla hareket ediyor ama kardeşinin tıslayıp dişlerini göstermesi üzerine onu bırakıyor ve Michal'in yüzüne inanamayarak dönüyor.

"*Delirdin* mi sen?"

Michal önüme geçiyor ve Dimitri de bu hareketi ikisini sakin ve mantıklı bir konuşma için fazlasıyla yakınlaştırıyor. Bunun olacağını bilmeme rağmen, Dimitri'nin mağaradaki itirafını hatırlayınca midem hala pişmanlıkla doluyor: *İnanması senin için ne kadar zor olsa da, Michal ve ben bir zamanlar kardeş gibiydik.* Şimdi onlara bakınca, böyle bir şeye inanmak oldukça zor geliyor.

"Seni ne olacağı konusunda uyarmıştım," diyor Michal usulca. "Bize tekrar ihanet edersen ne yapacağım konusunda seni uyarmıştım."

"Neler oluyor?" Şaşkınlık içindeki Odessa mankeni düzeltirken, -daha iyi bir karar vermeme rağmen- Michal ve

Dimitri, kan dökülmesini engellemeye kararlı. Dimitri bir yılan olduğunu kanıtlamış olsa da Michal bir gün onu öldürdüğüne pişman olabilir. *Bence de.*

Ancak ikisi de beni tanımıyor. İkisi de geri adım atmıyor.

"Devam et kuzen." Michal soğukkanlı ve alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor, göğsü avuçlarıma doğru geriliyor. "Sevgili kız kardeşine Ölüm'le yaptığın anlaşmayı anlat. Célie'ye biraz anlattı ama ben daha fazlasını duymak istiyorum."

"Michal," diye uyarıyorum.

Çünkü Odessa onun sözleri karşısında tamamen hareketsiz kaldı -gözleri hariç. Gözleri kısılıyor, mankeni kavrarken ikisi arasında gidip geliyor. "Neden bahsediyor, Dima? Ölüm'le ne anlaşması?"

Dimitri'nin ifadesi sertleşir.

"Sana söylemek istedim," diyor hararetle. "Sana söyleyecektim-" Ama Odessa'nın yüzü buruşup itiraftan bir tokat gibi geri çekilince sözünü kesiyor. Hatasını aynı anda fark etmiş gibi görünüyor. Dudaklarını kıvrarak Michal'e doğru bir adım daha atıyor, vücudu geriliyor ve yanıma yaslanıyor. "Buraya bu şekilde gelmemeliydin. Çok kötü oldu."

"*Senin* yaptığının aksine mi?" Michal soruyor.

"Ah, bu çok saçma-" Onları ayırmak için bir elimi daha kaldırsam da Odessa benden önce davranıp Dimitri'nin kolunu yakalıyor ve gerçekten korkunç bir hırıltıyla onu kendine çekiyor. Kara gözleri ikiz ateş sütunları gibi parlıyor.

"Önümüzdeki *iki* saniye içinde biri bir açıklama yapmazsa, her birinin bağırsaklarını tek başıma deşeceğim-"

"Gizemli tedavisinin kaynağını bulduk," diyor Michal kesin bir ifadeyle. "Sanırım kokusundaki ince değişikliği fark ettiniz?" Odessa başını salladığında nihayet bir adım atıyor ve ben de ağır adımlarla kanepeye doğru çekilmeden önce elimi göğsünden indiriyorum. Bunların hiçbirisi zafer gibi hissettirmiyor. "Ben de fark ettim ama kokunun bana ait olduğuna kendimi ikna ettim - daha doğrusu *ona*."

Başını bana doğru eğiyor ve ben de Panteleimon'u yanına oturması için kenara itiyorum, diğerleri her hareketimi izlemiyormuş gibi davranıyorum. Varlığım *-kokum-* Dimitri'nin hilelerini gizlemesine izin vermemiş gibi davranıyorum. Yine de kendimi kirli hissediyorum. Lekelenmiş.

"Bu yüzden Dima'nın mahremiyetini korumasına izin vermeye karar verdim," diye devam ediyor Michal. "Yöntemi ne olursa olsun, kitleleri katletmekten ve ganimetlerini toplamaktan daha kötü olamazdı-"

Dimitri sıkılmış dişlerinin arasından, "Onlar asla ödül değildi," diyor.

"-ama yanılmışım. Daha da kötüsü var ve bu adanın sakinlerinden daha fazlasını tehlikeye atıyor." Michal doğrudan Odessa'ya dönerek, "Dimitri Ölüm'ün kanını içiyor," dedi.

Bu uğursuz açıklamayı bir sessizlik izler ve bu sessizlik sadece bir tahta *çatırtısıyla* bozulur.

Odessa mankeni ikiye ayırdı.

İçgüdüsel olarak yardım etmek için tekrar ayağa kalkıyorum ama Dimitri acı bir gülümsemeyle gözlerini devirip en yakın satranç taşına doğru ilerlerken duruyorum. "Ne kadar *dramatik*." Hiçbirimize bakmadan devasa kaleye yaslanıyor ve kayıtsızmış gibi davrandığı için -sorumluluğu kabul etmeyi reddettiği, bizi zaten tehlikeli olan bir durumun daha da derinlerine ittiği için- onu *sarsmak* istiyorum. "Endişen için teşekkür ederim Michal, ama seni temin ederim ki durum kontrolüm altında. Kimsenin bana farklı davranmasına, beni azarlamasına ya da benden *korkmasına* gerek yok-"

"Kimse senden korkmuyor Dimitri," diyorum sessizce. "Senin için korkuyoruz." "Ne gariptir ki, ben de bunu istediğimi hatırlamıyorum."

"Bu bir oyun değil," diye Michal. "Kendini Ölüm'e borçlandırıdın ve er ya da geç o da bunu tahsil etmeye gelecek. Bu bedeli ödemeye hazır mısınız? Bunu ödemeye hazır mısınız? Şimdiden Célie'yi tehdit etti-"

"Öyle mi?" Dimitri'nin gözleri kısılıyor ve bir açıklama için yüzü bana doğru dönüyor. Neredeyse endişeli görünüyor. "Ne oldu? Ne söyledi?"

"Fark eder mi?" Ona soruyorum.

"*Tabii ki önemli.*" Alay ederek, her birimizin bakışlarıyla karşılaşmadan önce başını inançsızca sallıyor. "Hepiniz bu tedaviyi elde ederek affedilmez bir günah işlemişim gibi davranıyorsunuz, oysa gerçek günahlar ondan önce geldi ve Ölüm olmasaydı onları işlemeye devam edecektim. Büyü kitabının işe yaramadığı kanıtlandı. Onun kanı beni *kurtardı*. Kendin söyledin Michal: Nihayet yeniden Dima'yım - nihayet *ben* - ve karşılığında Ölüm ara sıra görüşmek dışında hiçbir şey istemedi. Ve *bu bağlamda*, ona hiçbir sır vermedim, sadece kendi başına keşfedebileceği şeyleri söyledim."

Ancak Odessa ve Michal ona inanmıyor gibi görünüyor. Odessa'nın şüpheli ve Michal'in tiksiniş yüz ifadesi karşısında Dimitri sert bir kahkaha atıyor ve omuzları satranç taşına doğru çöküyor. "Ama ne söylediğimin bir önemi yok, mi? Hiçbir zaman da olmayacak. İkiniz de benim durumumu hiç anlamadınız.

Bunca yıldan sonra *hâlâ* anlamıyorsun, bunu deneyen tek kişi Mila."

Aralarına bakıyor ama bakışlarındaki sıcaklık gerçek bir öfkeden çok umutsuzluğa benziyor. Umutsuzluk gibi.

"Ve neden yapasın ki?" diye hırlıyor. "Odessa Petrov cevaplayamayacağı bir soruyla hiç karşılaşmadı. Michal Vasiliev bir kez bile kontrolünü kaybetmedi." Bana bakmak için boynunu büktüğünde, kendimi en kötüsüne hazırlıyorum ama o da gelmiyor. "Sevdiklerinin başına bela olmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Kara leke? Leke? Etrafındaki herkesi sürekli ve geri dönülmez bir şekilde hayal kırıklığına uğratmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Bunu duyunca kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyor. Belki de cevap *evet* olduğu için, tabii ki biliyorum; tabii ki *herkes* biliyor, ya da belki de sözlerindeki gerçek bundan çok daha derine indiği için. Hiçbirimiz Dimitri'nin hastalığına yakalanmamış olsak da, onun çaresizliğini paylaştık ve hepimiz bir çözüm için Ölüm'e başvurduk - ben, Filippa, hatta Michal. Elbette Dimitri de ona başvuracaktı. Ve *elbette* Ölüm, Dimitri'yi nifak tohumları ekmek için kullanarak bundan faydalanacaktı.

Dimitri'nin kedi gibi gözlerine bakarken, *istediği şeyin bu olduğunu* fark ediyorum. Kız kardeşininkilere o kadar benziyorlar ki, Mila'nıninkilere de. Bunun olabileceği düşüncesiyle göğsüme kurşuni bir his iniyor; bunca yıldan sonra, ailelerinin onarılamaz bir şekilde parçalandığı an bu olabilir.

"Célie'yi bu işe karıştırma," diyor Michal karanlık bir sesle. "Bize yaptığın gibi ondan faydalanamayacaksın."

"*Faydalanmak* mı?" Dimitri'nin gözleri şişer. "Ciddi olamazsın-" "Ölüm'le nasıl *görüşüyorsun* ki?" Odessa

Manken kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde ilerliyor. Kanepeden atlayan Panteleimon kuyruk tüylerini açıyor ve gagasını tehditkâr bir şekilde saklatarak onun arkasından geliyor. "Fark ederdim-"

"Biraz meşguldün Des, ve seni suçladığımı söyleyemem-" Ancak Panteleimon'un gagasının ilk hırçın darbesiyle Dimitri bir küfür savurarak geriye doğru sıçrar ve çizmesinin delinmiş derisine bakar. "Süvarileri geri çeker misin? Ölüm beni *bulur*. Tamam mı? Beni buluyor ve birkaç soruya cevap verdikten sonra -kötü bir şey değil- kanını içiyorum. Kan vücuduma girince, kana susamışlığım azalıyor, hatta yok oluyor. Cadılar Bayramı arifesinden beri kimseyi öldürmedim." Kız kardeşinin ellerini tutuyor. "O gece yaptığım şeyden sonra, tamamen kontrolüm altında olduğundan emin olmadan *asla* geri dönmezdim."

Michal'in çenesi kırılacak gibi görünüyor. "Sanki hiç kontrol tamamen sendeymiş gibi-"

Mümkün olduğunca gizlice, geceliğimin eteğini düzeltmek için eğiliyorum, yere yakın bir yerde duvağı kavıyorum ve doğrulurken yukarı doğru yırtıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama -eğer o an geldiyse Mila da burada olmalı. Ve öyle olması için dua ediyorum. Başından beri burada olması, bu korkunç sahnenin ortaya çıkışını izlemesi, belki de içinden geçecek bir delik araması için dua ediyorum-

"İşleri iyice karıştırıyorlar, değil mi?"

Yanımda oturan -daha doğrusu, kanepenin minderinden birkaç santim yukarıda süzülen- Mila bacaklarını altına katlıyor ve garip bir şekilde mesafeli bir ifadeyle Michal ve Dimitri'yi izliyor. Bir süre sonra şöyle diyor: "Hortlaklar Ölüm'ün sözünü harfiyen yerine getirdiler. Kanlı cadıların köyü kül oldu ve ormanın yarısı da onunla birlikte yandı. Yangın Domaine-les-Roses'a ulaştığında, polis yerel bir Chasseurs birliğini alarma geçirdi, ama onlar gelmeden oradan ayrıldım." Birden fark ettim ki, *o da oradaydı ve her şeyi izliyordu*. Bu düşünce beni bir parça rahatlatıyor, gözden uzak kaldığı için rahatlıyorum.

"Alevler beni yaktı." Bana bakmadan elini uzatıyor ve avucuna yayılan opak yarayı gösteriyor. "Ben ... hissettim," diyor basitçe. "Acıdı."

Diyarlar arasındaki perdenin tehlikede olduğuna dair bu tartışılmaz kanıt karşısında kaşlarım çatıldı. Onu daha fazla sorgulamak, casusluğa devam edemeyeceği konusunda uyarmak istesem de sessiz kalıyorum, diğerlerini onun varlığından henüz haberdar etmek istemiyorum - Michal ve Dimitri sert tartışmalarına devam ederken ve o bu kadar uzakta görünürken olmaz. Yanığın acısı mı onu etkiliyor yoksa son konuştuğumuzdan beri başka bir şey mi oldu? Belki de öfkesi yüzünden Ölüm onu da tehdit etmiştir.

Elini tutuyorum, sessiz bir soruyla sıkıyorum. *Sen iyi misin?*

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor ve tekrar konuştuğunda sesi öncekinden daha da uzak, tekinsiz ve yabancı geliyor. "Garip... O kadar uzun yıllardır öfkeli ki, onları başka türlü hatırlamakta güçlük çekiyorum, yine de bu şekilde başlamadılar. Onlar farkına bile varmadan benliklerini tüketmiş - ki artık incinmişlikten bırakın diğer kişiyi, kendilerini bile göremez hale gelene kadar." Kelimeler boğazında düğümleniyor, sanki şimdi bile onları gevşetmeye dayanamıyormuş gibi. Artık Dimitri'yle ilgili olmadıklarından şüpheleniyorum. Bakışlarını kardeşinden ayırarak sessizce şöyle diyor: "Ben sadece

Keşke farklı olsaydı. Keşke *bilseydim*. İşlerin bu tarafında çok daha aptalca geliyor - bu kadar çok zaman kaybetmiş olmak. Hatta şımartıcı."

Bana dönüyor ve onunla tanıştığımdan beri -yatak odamın kapısından vals yaparak geçişini izlediğimden beri- ilk kez gerçekten bir hayaleti andırıyor. Bir iz. Eski halinin bir gölgesi. "Neden onlara hep en kötü şekilde davranıyoruz? En çok sevdiklerimize?"

Ve daha fazla sessiz kalamam.

"Çünkü yapabiliriz," diye mırıldanıyorum. "Çünkü güvenli." Başını üzüntüyle sallıyor. "Hayır, değil."

Odanın öbür ucundaki Michal ve Dimitri sesimi duyunca tartışmayı bırakıp hep birlikte bize doğru döndüler. Odessa da aynı şeyi yapıyor. Michal'in daralmış bakışlarında gümüş ışığın izi hâlâ titreşiyor olsa da, artık kız kardeşini göremiyor gibi görünüyor. Sisteminde benim kanımdan çok az şey kalmış ve ben bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Zaten Mila'nın elini elimden çekmesiyle artık pek de önemi kalmadı. "Onlara yardım etmelisin, Célie. Lütfen."

"Bu gerçekten benim değil-"

"*Burası* senin yerin. Öyle. Seni seven tek kişi Michal değil." Parmaklarımı sıkarak Odessa ve Dimitri'ye başıyla selam veriyor, onlar da konuşmamızın parçalarını bir araya getirmiş gibiler; Mila'dan bir iz var mı diye kanepenin etrafındaki havayı araştırıyorlar. "Requiem'e adım attığın andan beri bu ailenin bir parçasısın. Bunu benim gibi heba etme."

Ben de onunla birlikte ayağa kalktım. "Hiçbir şeyi boşa harcamadın Mila. Senin acın da önemliydi."

"Belki" -çenesini onaylarcasına eğiyor- "ama o daha önemliydi."

"Célie?" Michal temkinli bir şekilde yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Mila burada mı?"

Konuşmak istiyor mu?"

Ancak bunu kabul etmiyorum; Mila'nın başını hafifçe sallamasıyla uzanmış kolunu geçip kendi kolumu beline doluyorum ve onu sıkı bir kucaklamanın içine katlıyorum. "Bu ondan," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru, Mila gözden kaybolurken. Birkaç gergin saniyenin ardından o da bana karşılık veriyor, ardından hafifçe geri çekiliyorum. "Bu da benden." Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve pişmanlığımın her zerresini o öpücüğe döküyorum.

Neden onlara hep en kötü şekilde davranıyoruz? En çok sevdiklerimize?

Michal insanlardan en kötüsünü beklemeye başladı.

Hepimiz öyleyiz.

Otuz Dördüncü Bölüm

Bir Dostluk Jesti

Chasseurs, Filippa'yı kaybolduktan üç gün sonrasına kadar bulamadı. Cesedi L'Eau Melancolique kıyılarına vurdu - boğazı kesilmiş ve derisi solmuştu - ve bir balıkçı yerel yetkilileri uyardı, onlar da Başpiskopos'a haber gönderdi. Haberi duyduğum anı hala hatırlıyorum; annemin yatak odasının karanlık bir köşesinde oturmuş, *Kış Kraliçesi ve Sarayı*'nın sayfalarını gerçekten görmeden çeviriyordum. Perdeler çekilmişti. Mumlar sönmüştü.

Ön kapı çalındığında başımı kaldırıp annemin gölgeli yüzüne baktım. Büyük kızının gece ortadan kaybolduğunu fark edip uyandığından beri yatağından çıkmamıştı. Sessizce kapı çalınmaya devam etse bile şimdi de kıpırdamıyordu. Babam iş için uzaktayken ve evde hiç hizmetçi kalmamışken, kalkması, giyinmesi ve aşağıdaki misafirleri evimize davet etmesi gereken kişi o olmalıydı. Elbette bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine gözleri yaşlı, saçları , geceliği buruşuk ve çarşafı dağınık bir şekilde tavana baktı.

Ona bakmak çok acı
veriyordu. Onu ayıramayacak
kadar çok seviyordum. *Tak,*
tak, tak.

Kız kardeşimin kitabını dikkatle kapattım, sanki sessizliği bozmak annemizi de bir şekilde bozabilirmiş gibi. "Kapıda biri var," diye mırıldandım ama karşılığında hiçbir şey söylemedi. Bir an daha bekledim, durumu nasıl hassas bir şekilde yöneteceğimden emin değildim. Daha önce hiç onunki gibi bir hastalık yaşamamıştım; böylesine mide bulandırıcı bir ilgisizlik, böylesine derin bir bitkinlik yaşamamıştım. Üç gündür, sanki biri annemin içini boşaltmış ve onu başka bir şeyle doldurmayı unutmuş gibi hissediyordum. O sadece var olmuştu. "Filippa'dan haber ," diye ekledim çekingen bir tavırla.

"Peki bu ne haberi ?" "Onu
bulmuşlar."

"Öyle mi? Ne bulacaklarını düşünüyorsun?" Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattığımda, sanki bana bakamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Kız kardeşin öldü."

Bu sözleri öylesine düz bir kabullenişle söyledi ki, her yanımda titreyerek aniden ayağa kalktım ve *Kış Kraliçesi*'ni yere yuvarladım. Kapı çalınmaya devam edince aceleyle geri aldım ve "Ya da Père de olabilir. Bir mektup ya da hediye göndermiş olabilir. Yıllardır bir tane bile göndermedi ve sen de onun seyahatlerinden bir hatıra istiyordun - inci kolye, hatırladın mı? Ben de yeni bir kitap istemiştim-"

Kalk, diye özel olarak yalvardım. *Lütfen anne, sadece yataktan çık-*

Bakışları sonunda benimkileri buldu ve gözlerinde alaycı bir ifade belirdi. Tiksinti. Günlerdir gördüğüm ilk duygulardı bunlar. "O mallarını satmıyor, seni aptal kız. Başka birinin mallarını satın alıyor, Helene adında bir fahişenin."

Fahişe. Bu kelimenin fısıltıyla söylendiğini duymuş olsam da daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım; yüzüme zehir gibi sıçramıştı, ürkütücü ve asitliydi. *Ondan* geri çekildim, şok içinde göz kırptım ve kekeleyerek, "Ama yapmazdı-asla yapmazdı-" dedim.

"Çık dışarı." *Tak, tak, tak* sesleri alt katta devam ederken bakışlarını tavana çevirdiğinde sesi yine tüm duygulardan *arınmıştı*. de olduğum yere çakılıp kaldım, bir şekilde ona ulaşmaya çalışıyordum, ta ki o "Şimdi" diye bağırana kadar.

Ben de öyle yaptım.

Elimde hâlâ masal kitabı, merdivenlerden tek başıma indim ve ön kapıyı açtım. Reid ve Jean Luc'un yeni ütülenmiş üniformalarıyla merdivenlerde durduklarını gördüğümde, midemde hastalıklı bir hisle annemin haklı olduğunu anladım. Bu iyi bir haber değildi. *Filippa*. Adını onların gözlerinde gördüğümde bile boğazıma düğümlendi. Jean Luc bunu saklamaya çalışsa da - bakışlarını kaçırıp tozlu zeminin parke desenini incelese de- Reid görevini yerine getirmekte asla tereddüt etmedi. Şüphelenmeyen akrabalarına trajik haberler verdikten sonra kaç kez elini tutmuştum? Taze dulları ve yetimleri teselli ettikten sonra kaç kez portakal ağacımızın altında solgun ve sarsılmış bir halde yere yığılmıştı? "Yanlarında oturacak birine ihtiyaçları var," demişti bana, onun yerine kardeşlerinden birinin bu işi yapmasını önerdiğimde. "Hiç kimse bir başkasının acısına ortak olmaktan hoşlanmaz, hele ki bu konuda yapılabilecek bir şey yoksa." Dudaklarımı büzüp yüzüme şüpheci bir ifade verdiğimde beni önüne çeker ve

Kollarını göğsüme doladı ve çenesini başımın üzerine koydu. "Ve keder konusunda yapılacak hiçbir şey yok."

O zaman anlamamıştım ama şimdi anladım.

Ve bu kez elimi tutmak için öne çıktığında kulaklarımda korkunç bir çınlama başladı. Jean Luc arkamızda duraksarken, tek kelime etmeden beni fuayenin içine götürdü. "Célie-" diye başladı ama ben onu duyamadım.

Tüm sahne gerçeküstü, kâbus gibi bir nitelik kazanmıştı ve artık kendimi kendi bedenimin bir parçası olarak hissetmiyordum. *Bu gerçek değil. Bu gerçekleşiyor olamaz.*

Kitabın tekrar düştüğünü çok geç fark ettim. Onu düşürmüş, eşikte bırakmıştım ve şimdi Reid beni büyük merdivenin en alt basamağına götürüyordu. Önümde diz çökmüş, bakışlarıyla buluşmamı bekliyordu ama bakışlarıyla buluşamazdım çünkü o konuşur konuşmaz her şey değişecekti, *her şey* ama aynı zamanda hiçbir şey. Kız kardeşim gitmiş olacaktı ve ben yalnız kalacaktım; bu soğuk ve boş oda asla onun peri masalları kitabına ait olmayacaktı ve biz de öyle.

Sanki sana bir şey olmasına izin verecekmişim gibi, Célie.

Ve aniden, o son, lanetleyici sözleri benden başka kimseden duymaya dayanamadım. Ona bu kadarını borçluydum. Ona her şeyi borçluydum - onu takip etmeliydim, onu geri sürüklemeli ve pencereyi sürgülemeliydim - ama şimdi tekrar sinerek ona ihanet etmeyi reddettim. Kız kardeşim asla sinmezdi.

Reid ile kilitleyerek, "Filippa öldü, değil mi?" diye sordum.

Arkasında Jean Luc rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Belki de babanı çağırmalıyız-"

"Babam burada değil." Aralarına bakarken sesim bıçak gibi keskinleşti - derecede kızgın, *çok* kızgın - ve durum acımasız ve yakıcı bir netlikle gerçekliğe geri dönerken her ikisinin de karşı çıkmasına cesaret ettim. *Orospu*, demişti annem ve bu kelime başka hiçbir kelimenin yapmadığı şekilde üzerime yapışmıştı. Çünkü kız kardeşim ölmüştü, annem parçalanmıştı ve ailemiz bir ayna gibi parçalanıp yansımalarımızı bozarken babam gitmiş, habersizce başka bir kadınla oynaşıyordu. "Babam bir hafta önce başka bir iş için gitti ve annem yatağından çıkmayı reddediyor. Eğer kız kardeşimden haber getirirseniz, bunu söyleyecek tek kişi benim." Ayağa fırlayarak yanlarından geçip eşiğe doğru yürüdüm, kitabı kaptım ve şiddetle göğsüme bastırdım. "Tekrar soruyorum ve bu sefer *bana* cevap vermeniz için yalvarıyorum: Kız kardeşim öldü mü?"

Patlamamı bir sessizlik karşıladı. Sonra-

"Evet." Reid tek bir kelimeyle ailemizin illüzyonunu paramparça etti. "Özür dilerim, Célie. Çok üzgünüm."

Bir saat sonra onlar gidene kadar ağlamayı reddettim, kapı kapanana ve ben kapıya doğru kayana kadar, *Kış Kraliçesi*'ni odanın diğer tarafına fırlattım ve Morgane'a lanet okudum, cadılara lanet okudum, Reid'e ve Jean Luc'a lanet okudum, babama ve onun fahişesine, anneme ve bu boş, Tanrı'nın unuttuğu eve lanet okudum. Takip edemediğim bir yere giden ve bir daha asla göremeyeceğim kız kardeşime bile lanet ettim.

Ancak en çok da kendime lanet ettim.

Ve gözyaşları geldiğinde, durmadılar - tek bir an için bile, şimdi bile.

Ağlamaktan bıktım.

"Savaşmamızı istiyor," diyorum şimdi beni pür dikkat dinleyen Michal ve Dimitri'ye. "Ölüm, perdeyi yok etmenin bir yolunu bulurken dikkatimizi dağıtmak istiyor. Aksi takdirde sizin anlaşmanızdan bahsetmezdi. Michal'e söyleyeceğimi biliyordu ve ardından ne olacağını da biliyordu - ilişkinizde, ailenizde bir çatlak." Kimse konuşmadan, eli hâlâ Panteleimon'un başının üzerinde hafifçe titreyen Odessa'ya hitap etmek için dönüyorum. "Kardeşine tekrar güvenmeni isteyemeyeceğimi biliyorum ama onun yerine bana güvenebilir misin? Lütfen? Bu, kendi aramızda savaşarak kazanabileceğimiz bir mücadele değil." Michal'in kaşlarını çatması üzerine ekliyorum, "Dimitri'nin Ölüm'ün kanını içmesi gerekiyor, ama belki de anlaşmalarını kendi avantajımıza kullanabiliriz-"

"Ya da onu öldürebiliriz," diyor Michal.

Dimitri kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturuyor. "Hayatta kalmak için onun kanına ihtiyacım olduğunu daha yeni tespit etmedik mi?"

"Ölüm'ü kastettiğimi sanıyorsunuz."

"Onu öldürebileceğimizi sanmıyorum," diye araya giriyorum hızla, bir kez daha aralarına girerek. "Koruda yaraları anında iyileşti ve ayrıca"- Michal'a özür dileyen bir bakış attım-"benden çok daha güçlü hissediyordu. Hem de daha hızlı."

Michal'in yüzü sertleşir. Ancak o konuşmadan Odessa soruyor: "Başka hangi güçlere sahip? Başka ne öğrendin?"

"Pek bir şey yok." Başımı sallayarak, kaçırmış olabileceğim herhangi bir ayrıntıyı, Ölüm'ün zırhındaki herhangi bir çatlağı bulmak için düşüncelerimi yokluyorum. "Açıkçası kanayabildiğini biliyoruz, ama kanı-eski kokuyordu, evet, ama aynı zamanda garip bir şekilde ..." Bakışlarım Dimitri'ye kayıyor, o da teslim olmuş görünüyor.

"Bizimki," diye bitiriyor acımasız bir sesle. "Sanırım bunun yıllar önce kökenimizde onun parmağı olmasıyla bir ilgisi var - muhtemelen vampirlerin hızı ve gücü de buradan geliyor."

Odessa kaşlarını çatar, bu varsayımdan etkilenmediği bellidir. "Evet, bunların hepsi çok güzel ama Ölüm bir vampir değil. Ölüm, *ölümdür*. Gerçek formunda, her şeye gücü yeter, sonsuzdur - parmağının bir dokunuşuyla hayat çalar, en ufak bir nefesle ruhları biçer."

"Sadece bu kadar, değil mi?" Michal'in gözleri içe dönüyor ve onun sözlerini düşünürken hafifçe daralıyor. "Ölüm gerçek formunda değil. Hâlâ hayat çalma ve ruh biçme yeteneğine sahip olsaydı, bunu şimdiye kadar yapmış olması gerekmez miydi?" Odessa tartışmak için ağzını açsa da, başını sallayarak onun sözünü kesiyor. "Hayır. Bir düşün Des. Bu gece Célie'nin kanıyla La Voisin'i diriltmeye çalıştı. Cadılar Bayramı Arifesi'ndeki olayları yeniden yaratarak perdeyi indirmeyi umdu-"

Hem Odessa hem de Dimitri aynı anda soluk soluğa kalır. "Ne?"

"Boşlukları sonra dolduracağım," diyor Michal kararlı bir şekilde, "ama demek istediğim hâlâ geçerli: Ölüm, Célie'ye kanı işe yaramadığında başka bir Gelin bulacağını söylemişti. Bunun yerine başka bir Gelin *yaratmak* daha kolay olmaz mıydı? Herhangi birini seçebilirdi."

Dimitri'nin kaşları çatılır. "Ve eğer Ölüm'ün istediği şey güçse, neden basitçe herkesi öldürmüyor? Bilirsiniz, bahsettiğiniz tüm o dokunma ve nefes alma işleriyle birlikte." Odessa'ya kaçamak bir bakış atıyor, o da gözlerini deviriyor ve özür dilemeden omuz silkiyor. "Ne? Hepimizi biçerse perdenin inmesine gerek kalmaz ve bu şekilde onun diyarına çok daha hızlı geçeriz."

"Yapabileceğini sanmıyorum." Kelimeler sanki başından beri bekliyorlarmış gibi dudaklarından dökülüyor -çünkü en basit açıklama genellikle doğru olandır. Ölüm hâlâ büyük ve kozmik güçlere sahip olsaydı, onları kullanırdı; bunun yerine kız kardeşimle bir anlaşma yaptı ve bir hortlaklar ordusu yarattı. Frederic'i oldukça basit bir şekilde öldürdü, kan cadılarının köyünü bir öfke nöbetiyle yakmadan önce elimi bir bıçakla kesti. "İnsan ve Ölüm arasında bir yerde sıkışmış gibi görünüyor. Onu öldürebilir miyiz bilmiyorum ama başarısız olursak pişman olacağımızı biliyorum."

Michal'in gözleri yaralı elime takılıyor. "Célie-"

"Ben iyiyim Michal." Parmaklarımı bandajın üzerinde sıkarak onu arkama saklıyorum. "Her iki da, bence Ölüm'ü yenmek için en büyük şansımız

Onu bir şekilde kandırmak. Manevra yapmak. Eğer onu gitmesi gereken yere götürebilsek-"

Dimitri'nin kaşları çatılır. "Hangisi nerede?"

"Mağara," diyor Odessa basitçe.

Parçaları çoktan birleştirdiğini bilmeliydim. Aslında, muhtemelen hepimizden çok önce parçaları birleştirmişti.

Gözlerimiz satranç tahtasının üzerinde buluşuyor ve başımı sallıyorum, onunkilerdeki hissedilir ıstırap ve öfke karşısında zorlukla yutkunuyorum. Belki de Dimitri konusunda ondan çok şey istemişimdir. Cadılar Bayramı arifesinde boynunu kırması muhtemelen acılarının en küçüğü ve keşke o acının içinde birlikte oturacak vaktimiz olsaydı. Keşke Dimitri Ölüm'ün dışında bir tedavi bulmuş olsaydı. Keşke kız kardeşim onunla aynı hizaya gelmeseydi ve keşke Frederic o deliği hiç açmasaydı.

Ancak artık dilemeyi bırakıp *harekete geçmenin* zamanı geldi.

"Ölümün kendi diyarına geri dönmesi gerekiyor," diyorum, "gerçek ölümler diyarına. Frederic, Filippa'yı dirilttiğinde bir kapı yarattı -bu da girdabı yarattı-. Onların gözyaşının diğer hortlaklarınkinden neden bu kadar farklı olduğunu bilmiyorum ama Ölüm'ü bu kapıdan geri göndererek verdikleri zararı tersine çevirebiliriz. Tek yapmamız gereken onu buraya çekmenin en iyi yoluna karar vermek. Fikri olan var mı?" Kimse konuşmadığında, Filippa'nın adı geçtiğinde gerilim daha da arttığında, kararlılıkla devam ediyorum. "Pekâlâ, belki Mila aracılığıyla bir buluşma ayarlayabiliriz ya da belki Dimitri bir sonraki buluşmalarını ayarlayabilir-"

"-Michal'ın yatak odasının içinde mi? Bu hiç de şüpheli değil." Dimitri gözlerini devirerek bunu düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra kuru bir sesle ekledi: "Yine de onu gerçekten yatak odasına çekmek istiyorsan, eminim bir yolunu bulabiliriz. Sen onun gelinisin-"

Michal soğuk bir sesle, "Bu cümleyi bitir," diyor, "o zaman boğazını yırtarım." Elleri omuzlarıma iniyor ve bedenimi nazikçe kendisine doğru çeviriyor. Yine de gözleri gergin, temkinli, neredeyse özür diler gibi -Ne sormak istediğini anladığım için geriliyorum. "Kapıyı nasıl kapatacağız, Célie?"

Beklendiği gibi sessizlik geriliyor, herkesin bu cevabı bilmesinin baskısıyla yıpranıyor. Ancak kimse bunu söylemek istemiyor; kimse kız kardeşimi başka bir tabuta mahkum etmek istemiyor - kaşlarını çatarak, "Hepimiz ne yapılması gerektiğini biliyoruz Michal ve konunun etrafında dans etmek bunu kolaylaştırmayacak. Bu kapı diğerlerinden farklı olabilir, ancak özünde hala perdedeki bir yırtıktır. Sadece

Elimizdeki kesin bilgi senin verdiğin bilgidir; bir hortlak öldüğünde diyarımıza dengeyi geri getirir ve yarattığı delik kendini onarır." Panteleimon'un vezirini almak için filini çapraz olarak oynatıyor ve ben nefesimi tutarak başka bir çözüm için dua ediyorum. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Ancak ne Tanrı ne de Odessa dualarımı duyuyor.

"Şahı kontrol etmenin en basit yolu," diyor Odessa bana bakmadan, "veziri ortadan kaldırmaktır. Eğer kapıyı kapatmak istiyorsak, Filippa ölmeli."

Filippa ölmeli.

Ardından gelen sessizlikte Michal omuzlarımı hafifçe yoğuruyor - sanırım beni destekliyor. Belki de ağzım gerildiği ve ellerim yumruk olduğu içindir. Belki de Odessa'yı boğazlamak gibi ani bir hayale kapıldığım içindir. *Filippa ölmeli.* Kelimeler kafamın içinde yankılanıyor; içgüdüsel bir sıcaklıkla kanıma çarpıyor. Sanki apaçık ortada olan bir şeyi ifade ediyormuş, en basit denklemleri çözüyormuş gibi konuşuyordu, ama kız kardeşimi infaz etmenin apaçık ya da basit bir yanı yok. Benim için değil. "Bunu *bilmiyoruz*," diyorum sakın bir şekilde. "Filippa diğer hortlaklar gibi değil-"

"-ki bu pek de iyi bir şey sayılmaz. Ateşin onun üzerinde işe yarayacağından hiç emin değilim." Odessa esrarengiz bir ifadeyle satranç taşlarının arasından ilerliyor ve cübbesinden katlanmış bir parşömen parçası çıkarıyor. Bana doğru itiyor ve çok az seçeneğim olduğu için sert parmaklarımla açıyorum. Siyah mürekkeple çizilmiş çizgiler Requiem'in karmaşık haritasında bir düzineden fazla yeri işaretliyor: orman, tiyatro, kuşhane. Ancak en büyük X işareti kalenin üzerinden geçiyor. *Mağara.* Odessa keskin bir çiviyle ona vuruyor. "Kanıtı ihtiyacınız varsa, Guinevere bütün öğleden sonra nöbetçilerim hortlakları gönderirken deliklerin kapandığını bildiriyor."

Michal'in elleri kollarımdan aşağı kayıyor. Ancak benden uzaklaşmıyor; onun yerine kara gözleri pişmanlıkla yanıyor. *Yanlarında oturacak birine ihtiyaçları var.* "Ormanda gördüğümüz yırtık," diye onaylıyor. "Seni kaleye geri getirdiğimde kapalıydı. Mathilde haklıydı - loup garou'yu öldürmek onu onardı."

Keskin, zayıflatıcı duygular dizlerimi zayıflatıyor. İnşa ettiğim zihinsel bariyere çarpıyor - o tanıdık ve sefil *tak, tak, tak-* ama titreyen parmaklarımla kapıya barikat kuruyorum. Tekrar açamıyorum. Kedere, umutsuzluğa yenik düşmem ve kız kardeşimi tekrar gömemem-gömemeyeceğim.

Odessa başını sallar. "Bir kez anomali. İki kez ise tesadüf. Bundan daha fazlası bir düzen oluşturur." Bir duraklama. "Özür dilerim, Célie."

Üzgünüm, Célie. Çok üzgünüm.

Michal'in ellerinden sıyrılıp Panteleimon'un tehditkâr bakışlarını görmezden geliyorum ve satranç tahtasında ilerliyorum, hiçbirine bakamıyorum - kız kardeşinin yanında lanet olasıca bir sessizlik içinde duran Dimitri'ye bile. Onu *sarsmak* için can atsam da, daha önce söylediklerimde ciddiydim; Ölüm bizi bölmeye çalışıyor ve buna izin veremeyiz.

Bu odadaki herkes bir boşluk buldu, bu da benim de bir boşluk bulabileceğim anlamına geliyor.

Derin nefes alarak, sıkılmış dişlerimin arasından her birine sesleniyorum: "Kardeşiniz Odessa'yı hastalığına rağmen korudunuz." Sonra Michal'e işaret ediyorum, her adımımı, topuğumun her dönüşünü nasıl takip ettiğinin farkında, gözleri derin düşüncelere dalmış gibi kısılmış. *Hiç kimse bir başkasının acısına ortak olmaktan hoşlanmaz, hele ki bu konuda yapılabilecek bir şey yoksa.* Ancak Michal oturacak biri değil; o *yapacak biri* ve şimdiye kadar kartlar hep onun elindeydi. Parlak zihninin döndüğünü, entrikalar çevirdiğini, hayal kırıklığı içinde öğüttüğünü neredeyse duyabiliyorum.

"Kız kardeşini saklamışsın," diyorum ona. "O *iki kez* öldü ama sen hala onu görebiliyor, onunla bir ruh olarak konuşabiliyorsun." Dimitri'ye, "Açıkçası sen de *hayatını korudun*. Her biriniz Ölüm'den kaçmanın bir yolunu buldunuz ama kız kardeşim bulamadı, ta ki şimdiye kadar. Eğer onu hayatta tutmanın bir yolu varsa, bu beni *aptal* bir *kız* yapsa bile onu bulacağım." Annemin hakareti karşısında sert bir nefes veriyorum, hâlâ volta atıyorum. "Kız kardeşimin ruhlar âleminde bir buz sarayı inşa ettiğinden bahsetmiş miydin? Tıpkı çocukken hayal ettiğimiz gibi görünüyor ve Frederic ile Evangeline'in ruhlarını içinde hapsediyor. Peki ya Ölüm'le *yaptığı* anlaşma? Çocuğunu geri istedi. Bebeğini. Bu sana bir canavar gibi geliyor mu?"

"*Evet.*" Odessa haritayı sıkılı parmaklarımdan çekip alıyor ve sabırla cübbesinin içine geri sokuyor. "Célie, sevgilisinin *ruhunu hapsetti*."

"Çünkü onu hâlâ seviyor, Odessa," diyor Dimitri iç çekerek. "Çok açık değil mi?"

Bunun üzerine, umut etmeye cesaret edemeyerek onunla yüzleşmek için döndüm. Ellerini hala ceplerine gömmüş bir şekilde bana omuz silkiyor.

-Ayrıca kız kardeşi "Ölümün kalbini sökmesini izlerken onu sevdi mi?" diye çıkıştığında da geri adım atmıyor.

Michal satranç tahtasının ortasında bize katılıyor ve tam arkamda duruyor. "Onu geri getirme niyetiyle. Ölüm perdeyi indirdiğinde onu tekrar göreceğini biliyordu. Bu sonsuza kadar bir veda değildi, sadece şimdilik."

O umut ışığı kıvılcımlanır.

Yakalar.

"Kesinlikle ve meselenin özü de *bu*." Odessa ellerini havaya kaldırıyor ve konuşmamızın gittiği yönden hoşlanmadığı belli olan bakışlarını aramızda gezdiriyor. "Hem kızı hem *de* sevgilisiyle yeniden bir araya gelmek için perdenin inmesine ihtiyacı var. Bunu engellemenin tek yolu onu kuruldan uzaklaştırmak. O yaşadığı sürece kapı kapanamaz."

İhtiyatı elden bırakarak, "O zaman başka bir yol bulmama yardım et. Lütfen."

Tereddüt etse de -bana parlak bir endişeyle ve belki biraz da inatla bakıyor- Michal tereddüt etmiyor. Sesi omurgamda gümbür gümbür yankılanıyor ve ben onun ağırlığından ürperiyorum. Kesinlik. "Elbette sana yardım edeceğiz." Hafifçe dönerek Dimitri'ye doğru gönderdiği uğursuz bakışı yakalıyorum. "Tıpkı bize her zaman yardım ettiğiniz gibi."

Dimitri gözlerini devirir. "Açık olmak gerekirse, o korkunç baskınlık gösterisi gerekli değildi. Açıkçası aynı fikirdeyim; *her zaman* aynı fikirde olacaktım. Célie benim arkadaşım." Benimle konuşmak için dönse de, bu sözleri başkası için hissetmekten kendimi alamıyorum. "Eğer beni hâlâ kabul edersen, tabii," diye ekliyor sessizce, çenesini eğerek.

Michal ve Odessa gergin bir bakış paylaşırlar.

İçgüdüsel olarak avucumun etrafındaki bandajı açıyorum. Üç çift göz, bandajın ardından ortaya çıkan ince kırmızı çizgiye takılıyor ama Dimitri hariç herkesi görmezden geliyorum. "Kontrolün sende olduğuna *emin* misin?" Elimi yüzünün altında sallayarak ona soruyorum. "Nefes al. Nefesini tutma."

Yavaş ve ölçülü bir nefes alarak tam da bunu yapıyor. Kanımın kokusuyla gözbebekleri hafifçe büyümüş olsa da rahatlığını koruyor ve bir kez daha kaleye yaslanıyor. Dudaklarında alaycı bir sırıtış belirliyor. "Seni ne kadar nefis bulsam da, mon papillon chérie" -Michal'ın alçak hırıltısı araya giriyor- "Kontrol tamamen bende." Michal'i görmezden gelerek göz kırparak yaklaşıyor ama gözleri eskisi kadar parlak değil. "Ve sen istemedikçe ısırmayacağıma söz veriyorum. Soruyor *musun*?"

Michal yanımda belirirken parmaklarım kanlı avucumun etrafına kapanıyor. "Hayır," diyorum ikisine de sertçe. Sonra- "Ne düşünüyorsun, Michal? "Ne düşünüyorsun Michal?"

tekrar birlikte çalışır mısınız?"

Kuzenine bakarken Michal'in çenesinde bir kas tüyü beliriyor ve kuzeni ona bakıyor. Sonunda Michal ters bir şekilde başını sallıyor ve hep birlikte Odessa'ya dönüyoruz. Başını yenilgiyle sallamadan önce derin bir iç çekiyor ve Panteleimon'un önünde çömelerek onun parlak başını okşuyor. "Sanırım bozuk bir saat günde iki kez doğruyu gösterir ama ortada bir saat *var* ve ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyoruz. Şu anda bile Ölüm aradığı cevabı buluyor olabilir."

Dışarıdaki koridordan hareket sesleri geliyor ve dördümüz de anında geriliyor, her birimiz kapıya doğru dönüp dikkatle dinliyoruz. *Ayak sesleri*. Bunlar kesinlikle ayak sesleri. Çok geç, farkındalıkla midem bulanıyor. Sesimizi alçaltmayı unutmuştuk, tüm şatonun -tüm *krallığın*- Michal'in öldüğüne ve benim hapsedildiğime *inandığını* unutmuştuk. Biri bizi burada bulursa, anarşi çıkar - bu sefer gerçek anarşi. Michal, Odessa ve Dimitri'nin bile bütün bir katil vampir adasına karşı kendilerini savunabileceklerinden şüpheliyim. Dimitri acı acı küfrederek Michal ve Odessa öne çıkarken beni arkasına çekiyor. Hafifçe yer değiştirdiklerinde, duruşları genişliyor ve gövdelerinde gerilim sarmalları oluşuyor.

Dimitri'nin kolunu tutarak *kendilerini konumlandırıdıklarını* gecikmiş bir panikle fark ediyorum.

Gözlerim saklanacak bir yer ararken Michal kaçma tepkimi sezmiş gibi başını sallıyor. "Artık çok geç. Her kimse bizi çoktan duymuş olmalı. Dimitri'yle kal," diye sertçe ekliyor, "bizi alt etmedikleri sürece. Eğer böyle bir şey olursa" -şimdi başını çevirip yüz ifadesindeki kötü niyetle genişleyen gözlerime bakıyor- "olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmanı istiyorum. Mathilde'e git. O seni Léandre ve Violette gibilerden korur, ta ki-"

Ancak sözlerini tamamlayamadan kapı açılır ve eşikte duranlar Léandre ve Violette değildir.

"Pasha?" Odessa kızgınlıkla sorar. "Ivan mı? Sana ne demiştim? Célie'nin annesi-"

Onların sert ve hantal hareketlerini görünce sözünü kesiyor ve Dimitri yine küfrederek beni devasa bir piskoposun arkasından sürüklüyor. Panteleimon korku dolu bir sesle merdivenlerden yukarı doğru kayboluyor. Nedenini anlamam için bir saniye daha geçmesi gerekiyor; Ivan ve Pasha'nın bir zamanlar kristal gibi olan gözbebeklerini ve bulanık yüzeylerini tanımam, kül rengi tenlerinden yayılan *çürümüşlüğü* fark etmem için. Kesiklerin üzerinde koyu kan kurumuş

boğazlarında; üniformalarının altın tilkilerini korkunç bir siyaha boyuyor.

Revenants.

Refleks olarak nefes alıyorum, öğürme dürtümle savaşıyorum. Kokuları bir diğerine karışıyor, bu koku tanıdık, bitkisel ve hafif acı. Ancak Michal ve Odessa birleşip odaya girmelerini engellerken bu kokuyu ayırt edemiyorum. "Bizi anlayabiliyor musun?" Michal acımasızca soruyor. "Konuşabiliyor musunuz?"

Ivan tıkırtılı bir nefesle ellerini kaldırıyor. Konuştuğunda sesi hayattakinden çok daha derin, sert, gırtlaktan ve dehşet verici bir şekilde yankılanıyor. "Bir hediye."

Boynumu bükerek Dimitri ve piskoposun etrafından ne taşıdığını görmek için bakıyorum ama Dimitri başını gizlice sallayarak beni tekrar arkasına itiyor. Ancak Ivan bir saniye sonra elini yukarı kaldırıp La Voisin'in yırtık pırtık grimoire'ını parmaklarının arasından çıkarınca bunun pek bir önemi kalmıyor. Sayfalar gelişigüzel bir şekilde dikilmiş.

Ivan satranç tahtasının tam karşısından bana bakıyor.

"*Kahretsin,*" diye hırılıyor Dimitri ama ben çoktan kolunun altından sıyrılıp Michal'e, Odessa'ya, Pasha'ya, Ivan'a ve Ölüm'den gelen hediyesine doğru fırladım - çünkü bunu onlara sadece Ölüm yapabilirdi. Yalnızca Ölüm büyü kitabını tekrar bir bütün haline getirmeye çalışabilirdi.

"Ne istiyorsun?" Odessa ve Michal'in arasında duruyorum, Dimitri de peşimden geliyor, parmakları geceliğimin arkasını yumrukluyor. Michal ikimizin de içini boşaltacak gibi görünse de umursamıyorum; Ivan ve Pasha saldırmaya gelmediler, yoksa çoktan yaparlardı. Hayır, bu başka bir şeyin kokusunu taşıyor - tamamen daha uğursuz bir şeyin. Çenemi şeytani kara kitaba doğru salladım. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Dostluk jesti." Paşa'nın uzun siyah saçlarına kan bulaşmış ama fark etmemiş gibi görünüyor; hiçbirimizi de tanımıyor gibi. Cebinden bir kibrit kutusu çıkarıyor. İçimdeki önsezi duygusu derinleşiyor ve soğuk korku parmakları omurgamdan aşağı inerek tüylerimi diken diken ediyor.

"Onu alma, Célie." Dimitri'nin parmakları sırtımdaki kumaşın içinde kasılıyor. "O kitaptan iyi bir şey çıkmaz."

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Michal ve Odessa destek olurken, Dimitri o kadar yaklaşıyor ki vampir duvarına karşı zorlukla hareket edebiliyorum.

Ancak artık ben de bir vampirim ve öne doğru sivri bir adım atarak el yazmasını Ivan'ın sert parmaklarından çekip alıyorum. Diğer elimi Pasha'ya uzatarak ekliyorum, "Kibrit kutusunu da lütfen. Sanırım efendiniz onu benim almamı isterdi."

Pasha ve Ivan birlikte başlarını sallıyorlar ve bu hareketle birlikte o tuhaf kokudan bir dalga daha üzerime yayılıyor. Burnumu, boğazımı yakıyor ve bir geminin karnındaki tabutların, Michal'in mağaradaki silüetinin bana geçişini anlatırkenki anılarını tetikliyor. Ve Paşa bir kibrit çıkarıp çakmak taşına vurmadan bir saniye önce, sonunda kibriti çakıyorum.

Absinthe.

Tek kelime etmeden kendini ve Ivan'ı ateşe veriyor ve ben de onların patlamasını, ateşin giysilerini, tenlerini yalamasını, sonra da ikiz alev sütunları halinde yere yığılmalarını dehşetle izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Geriye doğru sıçradığımda Michal dirseklerimden tutup beni onlardan uzaklaştırırken, Odessa yayılmış çeliklerini çılgınca koparıyor. Yarı dolu kavanozlardan vücutlarının üzerine su dökse de yeterli olmuyor. Dimitri bağırıp ikisinin üzerine bir battaniye atana ve alevleri bastırmak için battaniyenin üzerine atlayana kadar ateş sadece daha sıcak, daha *yüksek* alevler çıkarıyor. Bir süre sonra o da atlar ve onları kurtarmak için başka bir yol aramaya başlar; ta ki hastalıklı bir farkındalık dumanın ve çığlıkların arasından kıvrılarak inene kadar.

Ivan ve Pasha artık birer hortlak. Bu ateşi söndürürsek, bir başkasını yakmalıyız; yaşamalarına izin veremeyiz.

Ayrılığımız için üzülme, tatlım. Eminim yakında görüşeceğiz.

Ölüm'ün mesajı alındı. "Siktir," diyor Michal.

Dördüncü Bölüm

Le loup retourne toujours au bois.
İnsan her zaman köklerine geri döner.

Bölüm Otuz Beş

Şeytan ve Güneş

Bir saat sonra Michal ve ben zümrüt rengi yorganın üzerinde birbirimize bakıyoruz.

"Rahatsızsan bunu yapmamıza gerek yok," diyor. "Kanım elini iyileştirecek, evet, ama karşılık vermen için bir neden yok. Kendimi başka şekillerde güçlendirebilirim."

Alçak sesi omurgamda yankılanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor ama Ölüm'ün üstü kapalı tehdidinden sonra Michal'ın sesini duyunca ürpermem gerekirdi. Grimoire'u didik didik ettikten ve hiçbir şey bulamadıktan sonra -Filippa'ya yardım edecek tek bir büyü bile- onun bedeninin de bu kadar farkında olmamalıyım. Şu anda odaklanmamız gereken başka şeyler, kritik şeyler, *kıyametle* ilgili şeyler var. Gerçekten de Odessa ve Dimitri şu anda annemin toplanmasına yardım ediyorlar. Pasha ve Ivan'ın koruması olmadan, annem artık benim odamda kalabilir. Michal alternatif olarak bu mağarayı önerdiğinde, annem kuşkulu bir itirazsızlıkla kabul etti, gözleri aramızdaki kısa mesafeye dikilmişti.

Şimdi bile -zonklayan avucuma rağmen- yanımda uzanan kalçalarının uzun çizgilerinin ötesini düşünemiyor gibiyim; yatak başlığına yaslanırken omuzlarının genişliğinin ötesini *göremiyorum*. Bu ana kadar onun omuzlarını hiç gerçekten takdir etmiş miydim? Elbette takdir ettim ama yine de onları görünce ağızım kurudu. *Onu*.

Annem Michal'e tek bir güzel söz söylemedi ama yine de ona odasını açtı. Yavru kedileri onun yanından uzaklaştırdı, yedisini de hem onun hem de benim için evlat edindi. Kız kardeşimi Odessa'ya götürmek için yaptığı savunmanın çınlayan kesinliğini hâlâ duyabiliyor, arkamdaki sadık varlığını hâlâ *hissede biliyorum*.

Her zaman olduğu gibi.

"Célie?" diye soruyor

sessizce.

Bunu yapmak için başka bir yer seçmeliydik. Soğuk bir küvet gibi.

Kendimi zihinsel olarak silkeleyerek, kendimi şimdiki zamana geri

sürüklüyorum ve ki,

"Pasha ve Ivan'ı gördün. Ölüm durmayacak.

Onu buraya nasıl çekeceğimize karar verdikten sonra, senin de beslenmen faydalı olacaktır. Gücünü korumak için," diye açıklıyorum, "ve peçeyi de görmek için. Yararlı olabilir. Ölüm'ün bundan sonra ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Bu da bir risk, Célie." Michal her ne kadar soğukkanlı ve soğukkanlı bir şekilde konuşsa da, dış görünüşünün altından yayılan gerilimi hissedebiliyorum. Tüm vücudu bir yaydan daha sıkı kenetlenmiş durumda ve içgüdüsel olarak, parmaklarımın bir hareketinin aramızdaki bir şeyi gevşeteceğini biliyorum. "Şimdiye kadar şanslıydın ama senden tekrar içersem aramızda bir bağ oluşabilir. Benim gibi biriyle sonsuzluğu riske atmaya hazır mısın?"

Sinirden göğsüm karıncalanıyor. *Benim gibi biri.* Sanki böyle bir kader kınanacak bir şeymiş gibi, olası en kötü sonuçlarla dolu bir durumda olası en kötü sonuçmuş gibi konuşuyor. Ama Michal hiçbir zaman başıma gelen en kötü şey olmadı; hatta bazı ışıklarda -bu mağaranın loş, titrek ışığında bile- en iyisi gibi bile görünebilir. Kanını benimle paylaşarak, sadece avucumdaki kesiği iyileştirmekle kalmıyor, aynı zamanda fiziksel gücünü, hızını ve gelecekteki savaşta korumasını da sunuyor. Ve ben-

Ben de onu korumak istiyorum.

Bunun farkına vardığımda sinirlerim geriliyor, neredeyse nefesim kesilene kadar sıkılıyorum. Michal'i korumak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Dahası, Ölüm'e karşı, Filippa'ya karşı her türlü avantaja ihtiyacımız olacak ve buna görüşüm de dâhil. Yine de tereddüt ediyorum, kucağımdaki büyü kitabına dikkatle bakıyorum. Michal'in yanındayken göğsümde hissettiğim derin ve bitmek bilmeyen *ağrıyı* düşünmeye çalışıyorum. Onunla kopmaz bir bağ kurmak artık mümkün olan en kötü şey gibi gelmese de -belki de hiç gelmedi- Ölüm tehdidi altında olmasaydım yine de bunun peşinden gider miydim? Hâlâ ister miydim? Bunu *seçer* miydim?

Hiç kendim için bir seçim yaptım mı?

Omuzlarımı dikleştirerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Anahtar duygular, değil mi?"

Michal temkinli bir şekilde başını sallar. "Doğru."

"Yani ... teorik olarak, birbirimize karşı hiçbir şey hissetmezsek, bağ oluşamaz mı?"

"Teorik olarak."

Daha dik oturuyorum, büyü kitabını bir kenara fırlatıyorum ve ellerimi kavuşturuyorum. "Mükemmel. Yeterince basit görünüyor."

Sanki az önce dilsiz konuşmuşum gibi gözlerini kırıştırıyor. Gözleri sertleşiyor. Sonra - da *nedenini* sormak için ağzımı açmışken, o yavaş sırtı yayılıyor

-O da oturur ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerinin üzerine koyar.

Getirmek

Yüzü bir nefes kadar yakınımda. Göz bebeklerinin etrafındaki zengin, erimiş kahverengi halkaları fark etmemeye çalışarak hareketsiz duruyorum. Kalın, koyu kirpiklerinin saçaklarını.

Saçları hep gümüş müydü? Birbirimizi incelerken bu düşünce izinsiz olarak tekrar aklıma geliyor. *Yoksa bir zamanlar koyu muydu? Hep siyah mı giyerdi?*

Düşüncelerimi duymuş gibi başını eğiyor, bir elini kaldırıp hafif bir okşamayla saçlarıma dokunuyor. "Hissetmemenin basit olduğunu mu düşünüyorsun?" Kendimi başımı sallamaya zorluyorum. *Denemek için.* Çünkü bu *kalıcı* bağı kurmadan kendimizi güçlendirmenin tek yolu acı verici bir şekilde dürüst olmak. Ve acı gerçek şu ki -onu ne kadar *istersem isteyeyim-* köşeye sıkışmışken Michal'i gerçekten seçemem.

Bundan daha fazlasını hak ediyor.

Ancak parmakları saçlarımda dolaşırken, başparmağı yanağımı yavaşça süpürürken kararlılığım biraz sarsılıyor. "Belki de haklısın, tatlım. Belki de basittir." Anlamlı bir duraklama. "Göster bana."

Bu lakapla karnım neredeyse acı verici bir şekilde geriliyor. *Evcil hayvan.* Tanıdıklık, samimiyet ve daha karanlık bir şey çağırıyor. Günahkâr ve sahiplenici bir şey. "Sana ne göstereyim?"

"Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini." Yüzümdeki boş ifadeye gülümsemesi yayılıyor. "Kolay olmalı, değil mi?"

Elini tutmak, kaşlarımı çatarak itmek için uzanıyorum ama parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek dizlerinin üzerine çöktürüyorum. Ona doğru bastırıyorum. "Doğru," diyorum çok gergin, çok kuru bir boğazın içinden. "Bu sadece birbirimizi güçlendirmek için. Sadece yeteneklerimizi paylaşmak için."

Diğer elimi de tutuyor, ikisini de arkama götürüyor ve eğilip boğazıma bir öpücük konduruyor. "Kesinlikle hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Kesinlikle"-başımı arkaya eğme, gözlerimi kapama ve boğazımı dudaklarına dayama dürtüsüne direniyorum-"hiçbir şey."

Kollarımdan birini nazikçe aşağıya, aşağıya, aşağıya indirip omzumu ortaya çıkarırken tüm vücudumun titremesi dışında hiçbir şey yok ve *Tanrım*, beni oradan ısırmasını istiyorum; dişlerinin keskin sızısını, dilinin lave'sini, etrafımdaki kollarının ağırlığını *hissetmek* istiyorum. *Hiçbir şey*, kendime şiddetle söylüyorum. *Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey-*

Bir kez daha geri çekilmeden önce boynumun kıvrımına karşı kıkırdıyor, ellerimi serbest bırakıyor ve gömleğini - gevşek ve bembeyaz - başının üzerine çekiyor. Mükemmel sert cildinin her santimini ortaya çıkarıyordu. Onun düz

gövdesi, geniş göğsü, *omuzları*. "Peki ya şimdi?" Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce sırtışını eliyle sildi. "Geçen sefer ortalığı fena karıştırmıştın. Bir ölümsüzün bile ancak bu kadar gömleği olur."

"*Ben mi?*" Parmaklarım içgüdüsel olarak tepki veriyor, önümdeki gece yarısı düğmelerini açmak için uğraşıyor. *İnciler*. Saçma bir seçim- "Beni bir ağaca bağlamak için elbisemi parçalayan sensin."

"Ve hiçbir şeyden pişman değilim." Siyah gözlerinde hınzır bir parıltıyla elbiseye doğru başını sallıyor. *Kahverengi gözler*, diye düzeltiyorum kendimi refleks olarak. *Koyu, boğucu kahverengi gözler*- "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Aşırı bir irade gücüyle kendimi ondan uzağa bakmaya, yavaşlamaya ve her bir incinin düğmelerini teker teker açmaya, Michal'in her hareketimi yırtıcı bir odaklanmayla izlemesini görmezden gelmeye zorluyorum. Ve bakışlarındaki o yoğunluk -o *açlık*- her hissi keskinleştiriyor; daha önce hiç vücudumun, incinin kaygan kayışının, parmaklarımın kasıtlı itişinin, tenime karşı lezzetli sürtünmenin bu kadar farkında olmamıştım. Dalgalı yakası, kabarık kolları ve siyah görünecek kadar derin yeşil ipeğiyle bu elbise tek başına bile çarpıcı. Ancak *üzerimde* -omuzlarım hala açıkken -Kışkırtıcı görünüyor. Hatta güçlü.

Hayır. Bakışlarım Michal'e kayarken parmaklarım hareketsiz. Kendimi güçlü hissediyorum.

Gözlerimiz kilitlendiğinde göğsünden alçak bir onay sesi yükseliyor. Bana doğru uzanıyor ama ben başımı sallıyorum, son düğmeleri de yavaşça çözüyorum, *yavaşça*, cüppe vücudumun ortasından aşağıya doğru inerken. Çenesi kenetlenmiş -gözleri zapt edilmekten yanıyor- Michal yatak başlığına yaslanıp elbiseyi omuzlarımdan silkmemi ve kalçalarımdan dizlerime doğru kayarak yorganın üzerinde birikmesini izliyor. İpeksi iç çamaşırlarımı onun bakışlarına sunuyorum. Korse yok. Yaka kısmı buna izin vermiyor ama onun yerine giydiğim yetersiz giysiden pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Michal'in göz kapakları kapanmışken ve bana yutulacak bir ziyafet gibi bakarken olmaz.

Bir parmağımı üstümün askısının altına sokuyorum, öndeki kopçaya ulaşana kadar göğsümün kabarıklığını takip ediyorum.

Tek kelime etmeden, onu çıkardım, bir kenara fırlattım ve kucağına süründüm.

Gözleri kararıyor ve birkaç saniye boyunca sadece bana bakıyor, tüm vücudu sert ve hareketsiz bir şekilde altımda. Yanağını öpmek için öne eğildiğimde, dudaklarımı çenesinden boğazına doğru takip ettiğimde, sertçe yutkunuyor ve dilimin hareketini *hissediyorum*. Tadına bakmak istiyorum. *Onu* tatmak istiyorum. Kollarımı boynuna doladığımda yumuşak bir iç çekiyorum ve Michal

Parmakları, kulağını sabırsızca ısırduğımda sıkılaşımdan önce gerçek olduğumu, burada olduğumu garanti edencesine kaburgalarımda geziniyor. Çünkü ben gerçeğim; buradayım ve-

Bakışlarını karşılayabilecek kadar geri çekiliyorum, ona tutunmaktan vazgeçmek istemiyorum. Çıplak göğsünü göğsümde hissetmekten zevk alıyorum. Kalçalarını yukarı doğru iterek hafifçe kayarken tenimizin serin kayışı. Bu hareketle içime bir sıcaklık yayılıyor ve sanırım onu başka bir yerde de hissetmek istiyorum. Bunun farkına varmak beni aşırı heyecanlandırıyor, nefesim kesiliyor. "Sen gördüğüm en güzel adamsın," diyorum ona, yüzümü boynuna gömüp aşağıya doğru iniyorum, yuvarlanıyorum, sürtünüyorum, bacağından aşağıya doğru o lezzetli sürtünmeyi arıyorum.

Onu bulduğumda elleri kalçalarımı kavıyor ve beni acımasız bir tutuşla uzunluğu boyunca sürüklüyor. Nefes nefese, daha da sert öğütüyorum, baskı arttıkça ellerim boynunu tırmalıyor. "Dişlerini sıkarak, "Birbirimizden hoşlanmıyormuş gibi yaptığımızı sanıyordum," diyor.

Şimdi başımı arkaya eğiyorum, gözlerimi altımda bükülen, kıvrılan vücudunun görüntüsüne karşı kapatıyorum. Gerginlik karnını çelik gibi sertleştirmiş, pazuları sıkılıyor; omuzları geriliyor. "O halde" -onu hissettikçe zorlukla nefes alıyorum- "sen de en çekilmez adamsın."

Kendi nefesini kesik kesik veriyor. "En az aşık olan." "Seni hiç düşünmüyorum, *hiç*-"

"Seni hiç böyle hayal etmemiştim," diye hırılıyor. "Üstümde, altımda, *etrafımda*, topukların sırtımı kazıyor." Bu görüntü karşısında tekrar nefesim kesiliyor ve çenemi kavramak için kalçamı bırakıyor. "Bana bak," diyor ve tereddüt etmeden cevap veriyorum, gözlerim açıldığında onun ateşle parladığını görüyorum. "Asla sana sarılmayı hayal etmiyorum ve asla gün batımına kadar uyanık kalıp adımı söyleme şeklin yüzünden kendime işkence etmiyorum, sanki bana saygı duyuyormuşsun gibi, sanki şeytanın kendisi değil de düşmüş bir melekmişim gibi."

Oyunumuzu anında unutup ona ters ters bakıyorum. "Sen Şeytan değilsin-" "Ve sen güneş değilsin."

Kelimeleri sanki göğsünden koparıp almışım gibi öfkeyle söylüyor ve bir sıcaklık, bir özlem dalgası içinde itirafın ona neye mal olduğunu anlıyorum. Ve bunun onun için ne anlama geldiğini anlıyorum, evet, ama aynı zamanda benim için de. *Sen güneş değilsin*. Belki de bir zamanlar öyleydim ve belki de o sonsuz bir gece değildi; belki de ikimiz de eskisinden daha karanlık yaratıklara dönüştük ya da belki de

hep böyleydi. Güneş ve gece. Karanlık ve aydınlık. Zaman içinde birbirine ulaşan iki ruh, sonunda birbirine dolanır.

Bakışlarını kasıtlı bir şekilde tutarak saçlarımı kenara çekip boynumu davetkâr bir şekilde ortaya çıkarıyorum.

Sesinin sormadığı soruyu gözleri soruyor. *Emin misin?*

Başımı salladığımda tereddüt etmeden saldırıyor, dişlerini boğazıma geçiriyor ve bedenlerimizi yuvarlayarak daha önce yaptığı gibi benimkini altına sıkıştırıyor. *Hiç hayal etmediği gibi.* Gerçi ben hayal etmişim, en karanlık fantezilerimde onunla bu şekilde birlikte olmak için kendime izin vermişim. Eğilmeme, adını inlememe, pantolonunun bağcıklarını düşene kadar çekmeme izin verdim. Ona dokunduğumda titriyor, çenemi tutuyor ve başparmağını alt dudağıma bastırarak beni davet ediyor. Onunla başka bir zamanı, başka bir *hayatı* hatırlıyorum ve Les Abysses'te yapmak istediğim gibi ucunu deliyorum. Başparmağını ağzıma alıyorum ve emiyorum. *Besleniyorum.* Ağzımı her çekişimde mağara kayboluyor ve göz kapaklarımın ardında kör edici bir beyaz patlıyor. Birbirimize sarıldığımızda göğsümde bir şey çatlıyor. Önce çekingen, sonra daha güçlü.

Ancak tam da tuhaf bir sıcaklıkla kabarıırken, düşüncelerimi çalarken -yoğunluğu içinde boğucu olan nefesimi- arkamızdaki merdivenlerden ayak sesleri yankılanıyor. *Gürültülü* ayak sesleri. Bir farkındalık patlamasıyla bilincime çarpıyorlar ve sıcaklık bir bant gibi koparak bir adımla diğeri arasında yok oluyor. Michal'la ben birbirimizden ayrılıp mağaranın girişine doğru dönerken soluğum kesiliyor, garip bir şekilde yoksun kalıyorum.

"Eğer kokusunu aldığınız şeyi yapıyorsanız," diye sesleniyor Dimitri, sesi odaya girmeden önce, "çabuk bitirmenizi öneririm. Ben konuşurken Madam Tremblay kız kardeşimle birlikte yolda ve kızının biriyle Şeytan'ın valsini yaptığını görmek istediğinden şüpheliyim." Ben kör bir panikle üzerimi örtmek için çırpınırken -kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor- Michal yeşil ipekten bir bulanıklık içinde elbisemi yukarı çekip vücudumun üzerinden geçiriyor. Dimitri geniş geniş sırtarak ikimize göz kırpmıyor. "Tabii o kişi ben değilsem."

Otuz Altıncı Bölüm

Değerli Kızlarımız

Michal pantolonunu bağlarken yanaklarım kızarıyor, aceleyle düğmelerimi yeniden ilikliyorum, siyah gözleri gömleğini aramak için yere kayıyor. Benim gibi kızarmıyor ya da utanç içinde başını eğmiyor; Dimitri kremalı bir kedi gibi sırtarak bize doğru yürürken sessizliği gevezelikle doldurmak için çılgınca bir ihtiyaç hissetmiyor.

"Şeytanın vals mi?" Umutsuzca bir dokunuşla soruyorum. "Seks, Célie," diyor Dimitri tekrar. "Yani seks."

Akıcı bir hareketle eğilip Michal'in gömleğini ve benim atılmış iç çamaşırımı yerden aldı - göğüslerim için olanı, aman Tanrım, *göğüslerim* -Ve sırayla her birimize fırlatıyor. Ve ben bunun olduğuna inanamıyorum. Böyle bir şey olamaz; yine de kumaş parçasını desteksiz göğsümde tutup odanın geneline karşı bir kalkan olarak kullanırken yüzüm daha da alev alev yanıyor. Çünkü ben desteksiz kalabilecek türden bir kız değilim - herkes fark etmeden olmaz - özellikle de *annem*

-

Aman Tanrım. Sesi merdivenlerden aşağı yankılanıyor, keskin ve sivri, ardından Odessa'dan sinirli bir yanıt geliyor. Panikle bakışlarım Dimitri'den Michal'e kayıyor, o da gömleğini içine sokuyor ve sanki gelecek fiyaskoya hazırlanmış gibi teslim olmuş bir ifadeyle yanıma geliyor. Ama *yanımda* durmasına ihtiyacım yok; *önümde* durmasına ihtiyacım var ve o geniş omuzlarının arkasına saklandığımda gözlerini devirmesini görmezden geliyorum. "Ben de saklanmalı mıyım?" diye soruyor kuru bir sesle. "Belki yavru kediler yatağın altında yer açabilir."

"*Saklanmıyorum.* İyi bir muhakeme sergiliyorum."

"Ah evet," diyor Dimitri, son derece eğlenmiş bir halde. "Tüm bunlar son derece ihtiyatlı görünüyor. Buruşuk yatak örtüleri ve çeşitli soyunma hallerinizle anneniz hiçbir şeyden şüphelenmeyecektir."

"Kapa çeneni, Dima," diye çıkışıyorum.

Elbisemin düğmelerini bir kez daha açmak için aceleyle incileri karıştırıyorum ama parmaklarım kalınlaşmış ve beceriksizleşmiş. Michal yardım etmek için dönse de, annem neredeyse üzerimize geliyor. Her an mağaraya dalabilir ve-

Michal yenilgiyle başını hızlıca sallar, Satine Tremblay keskin bir "Célie!" sesiyle belirdiğinde merdivenlere doğru dönmeden önce elbisesini yukarı doğru çeker. Ne yapıyorsun sen böyle?" İleriye doğru adım atıyor, kara kaşları çatılıyor, zeki gözleri etrafı tarıyor. "Derhal oradan uzaklaş."

Son inciye de Michal'in arkasına ilâştirerek, kaderimle yüzleşmek için kendimi hazırlıyorum. Zavallı iç çamaşırlarımı arkamdan kavırıyor ve elbisemin koyu yeşilinin *her şeyi* gizlemesi için hararetle dua ediyorum. Tedirginlik, kızarmış ve aşırı hassas cildimin altına iğneler gibi batıyor ve aniden, karşı konulmaz bir gülme dürtüsüyle savaşıyorum. Kendimi ne kadar gülünç bir durumun içinde bulmuştum. Sanki yakında bize katılacağını bilmiyor değildim. Ne *düşünüyordum* ki?

Başka çarem kalmadığı için kafamı arkasından uzatıp cesur bir kayıtsızlık çabasıyla onu selamlıyorum. "Anne! Merhaba! Kesintisiz bir şekilde toplanabildiniz mi? Tünellerde seni fark eden oldu mu?"

Cevapları belli olan anlamsız sorular. Onu gören biri olsaydı, buraya kadar takip ederdi ve şimdi bu korkunç sessizlikte durmak yerine hayatlarımız için savaşıyor olurduk. Ve belki de böyle bir savaş tercih edilirdi, çünkü annemin gözleri Michal ile benim aramda gidip geliyor -benim sert duruşuma, onun rahatça savunma pozisyonuna- ve burun delikleri anlayışla alevleniyor.

Sonra kurnaz bakışları boğazıma takılıyor.

Lanet olsun. Çok geç, elimi oradaki kana -*diş* izlerine- vuruyorum ve içten içe inliyorum. Odessa'nın böyle bir kaygısı yok. Annemin arkasından merdivenlerden inerken yüksek sesle ve sabırsızca iç çekerek bu duyguyu yankılıyor, kollarında kocaman bir sandık taşıyor ve dar geçide sığması için onu eğiyor. Ancak annem yaklaşan bir fırtınanın tehdidiyle aramızdaki mesafeyi kapattığında hiç de şaşırılmış görünmüyor.

"Ah," diyor karanlık bir şekilde, gözleri parlayarak. "Ah." "Bu değil-" diye başlıyorum çaresizce.

"C lie Fleur Tremblay, bu *tam olarak* g r nd    gibi." Haklı bir öfkeyle titreyerek ve Michal'i tamamen görmezden gelerek sert bir parmağıyla burnumu işaret ediyor. "Aksini iddia ederek zekama hakaret etme. İki  ocu a gebe kaldım, biliyorsunuz, evlilik yoluyla," diye yüzümü buru turmam üzerine yüksek sesle ekliyor, "ve bunun için gereken iğrenç şartlar henüz hafızamdan silinmedi."

Lütfen, cennete ya da belki cehenneme yalvarıyorum, yer yarılsın ve beni bütünüyle yutsun.

Elbette böyle bir şey yapmıyor, annemin adımlarını hızlandırmasına izin veriyor. Gerçekten de solgun tedirgin bir halde, yıpranmış bordo elbisesinin yakasını tutarak önümüzde volta atmaya ba ladı. "Söyle bana, bu dünyaya bir  ocuk getirmeye hazır mısın? Onu do urmaya, emzirmeye, b y tmeye ve Tanrı'ya adamaya hazır mısınız? Bu ahlaksız oyunların  d l  budur kızım!" Yine irkildim. " apkının ne kadar * ekici* olduğu önemli değil-" Sonunda, kahkahasını gizlemek için  ks ren Dimitri'ye ters ters bakan Michal'e tiksintiyle bir bakış fırlattı. "Nihayetinde böyle bir d  ncesizli in sorumluluğu erkeğe değil kadına aittir. Yüzük olmadan her şeyi riske atarsınız, *her şeyi*, ölümsüz *ruhunuzdan* bahsetmiyorum *bile-*"

"Vampirler gebe kalamaz ya da hastalık yayamaz," diyor Odessa arkamızdan kesin bir dille. "Ve vampir filozoflar uzun zamandır  l ms zlerin kaybedecek ruhları olup olmadığını tartışıyor." Hâlâ devasa bagajı tutan kardeşine, u ursuz bir tatlılıkla ekliyor: "Bu arada, bavullara yardım etti in için *teşekkür ederim*. Tam bir beyefendisin."

"Oh, hadi ama, Des." Dimitri elini Michal ve bana doğru salladı. "Birinin bu ikisini uyarması gerekiyordu-"

Ama annem sözünü bitirmedi, onun yerine parmağını Dimitri'ye sapladı. "Ve *sen-*" Yakın bir arkadaşının hasta yatağına uygun bir ifadeyi anında benimseyerek pişmanlık duyuyormu  gibi davranma sa duyusuna sahiptir. "Beni de hayal kırıklığına u rattın, genç adam. *Ondan* en kötüsünü beklesem de" -Michal'e tekrar bakmaya tenezzül etmiyor- "senin gibi kusursuz ahlaki değerlere sahip birinden daha fazlasını beklerdim. Umarım böyle bir evlilik öncesi zinayı *onaylamıyorsunuzdur!*"

Bu d  n ce onu çok öfkelendirdi, öksürük krizine girdi ve ben de hiç düşünmeden Michal'in etrafından dolanıp elimi sırtına koydum. Elbisesinin kolalı yönüne rağmen kürek kemi i keskin bir şekilde avucuma çarpıyor. Aynı şekilde omurgasının üst kısmı da -sadece

Saçlarının altından görünen saçları porselen tenini zorluyor gibi görünüyor. "Kilo mu verdin?" Kaşlarımı çatarak soruyorum, bir an için aşağılanmışlığımla unutarak.

Biraz görünüyor, sence de öyle değil mi?

"Sen neden bahsediyorsun?" Son bir sinirli solukla elimi kenara itiyor ve çelik bir çubuğun kusursuz duruşunu taklit ediyor, korsesindekiler kadar düz ve boyun eğmez. "Tabii ki hayır. Bu tür soruların kabalığını sana hatırlatmama gerek yok, Célie. Kimse bir başkasının vücudu hakkında yorum yapmaz." Düşüncesi bile skandal gibi görünüyor ve bu yanıt o kadar anneme ait ki Ölüm'ün sesini bir kenara itip zihnimin en uzak köşesine sürgün ediyorum. *O iyi*, diyorum ona şiddetle. *Tabii ki iyi*.

"Böyle bir uygunsuzluğa izin verdiğim için en içten özürlerimi sunarım, Madam Tremblay." Dimitri eğilerek annemin eline iffetli bir öpücük konduruyor. "Şu andan itibaren, en gayretli refakatçi olmaya çalışacağım. İkisi bir daha asla benim huzurum dışında bir araya gelmeyecek ve eğer gelirlerse-"

Ancak annem onların ellerine olan ilgisini kaybetti; şimdi dikkatle benimkine bakıyor, bakışları parmaklarımın arasına sıkıştırılmış kumaş parçasında keskinleşiyor. "Célie," diyor kuşkuyla, "elindeki ne-" "Bunu duyduğuma sevindim, kardeşim." Odessa sandığı ayaklarının dibine bırakıyor ve çenesini lavaboya açılan siyah perdeye doğru sallıyor. Onun ötesinde, annemi -Mila'nın önceki yatak odasını- bir kraliçeye yakışır şekilde sade ama görkemli eşyalarla döşenmiş ikinci bir oda bekliyor. "Kefaret olarak onun *birçok* eşyasını da açmaya çalışabilir misiniz? Annem için uygunsuzluk, sonuçta."

Odessa'yı
öpebilirim.

Annem sandığında hasar olup olmadığını kontrol etmek için eğildiğinde, iç çamaşırını aceleyle Michal'in cebine koyuyorum, dudakları bastırılmış kahkahalarla seğirdiğinde ona kaşlarımı çatıyorum ve tek bir kelime söylemesi için cesaretlendiriyorum. Dimitri bir kıkırdamayı daha bastırıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. Çünkü bu *hiç komik değil -hiç de değil-* ve eğer aşağılanmaktan *ölecek* biri varsa o da benim. Buraya. Şimdi. Öyleyse neden onlarla birlikte kıkırdamamak için yanaklarımı ısıriyorum? *Kıkırdamamak* için.

Annem kriz geçirecek.

Ben yenik düşmeden önce Michal usulca öne çıkıyor ve perdeye doğru bir el uzatıyor. "Odanızı geçitten geçerek bulacaksınız, Madam.

Tremblay." Keskin bir gülümseme. "*Dimitri* size eşlik edecek, eşyalarınızı yerleştirecek ve yemek zamanlarınızla ilgilenecek. Birazdan akşam yemeği hazır olur."

"Ekmek, peynir ve şarap hazırlattım," diye ekliyor Odessa. "Fazla değil ve bunun için özür dilerim. Şato senin benim misafirim değil, tutsağım olduğuna inanmalı."

Annem üstü örtülü bir onaylamazlıkla burnunu çekiyor. "Gayet iyi anlıyorum." "buyurun, madam." Dimitri hâlâ geniş geniş sırtarak sandığını ve onu perdeye doğru yönlendirir.

İkisi tuvalette gözden kaybolduğunda Michal sırtarak iç çamaşırını çıkarıyor ve burnumun önünde sallıyor. "Sanırım buna ihtiyacın olacak?" Yanaklarım kızarmış, midem düğüm düğüm olmuş bir halde, aynı anlaşılmaz kahkahayı atarak, elimden çekip alıyorum.

-Ve olabildiğince hızlı bir şekilde onu giymek için dönüyorum, gözlerinin sırtımda olduğunun farkındayım. Odessa gözlerini tavana çeviriyor.

"İkiniz de işinizi mi?" diye soruyor ama ben hemen başımı sallayınca Michal başını sallıyor. Kuzeninin kızgınlığını umursamıyor gibi görünüyor, onun yerine öne çıkıp kaçırdığım incilerden birini ilikliyor. Parmakları kumaşa oyalanıyor ve teninin benimkine hafifçe değmesiyle omurgamdan aşağı taze bir ürperti yayılıyor. İçgüdüsel olarak yüzümü ona doğru çevirip dudaklarına bakıyorum.

"Yakınından bile geçmiyor,"
diye söz veriyor. Nefesim kesiliyor.

"Oh, *yeter*." Odessa parmaklarını bize doğru şıklatmadan önce onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Bir sonraki hamlemizi belirlemek için *odaklanmamız* gerekiyor. Dikkat dağıtıcı şeyler olmadan her şey yeterince zor." Ardından Michal'a sert bir bakış fırlatıyor, Michal da ona kısa bir bakış atıyor. "*Sen de* öyle kuzen, şu saçma sapan sırtışını kalıcı hale gelmeden önce yüzünden sil." Sert konuşmasına rağmen Michal'ın gözlerinde gördüğü şey karşısında gözleri yumuşar gibi oluyor ve aralarında konuşulmayan bir şey geçiyor. Önemli bir şey. Ancak bir sonraki saniyede kendini tutuyor, başını sallıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Guinevere bu akşam hiç gelmedi, bu da bize plan yapmak için daha fazla zaman kazandırdığı için işimize yarayabilir. Bunu düşünürken çok dikkatli, çok *zeki* olmamız gerekiyor; geldiğinde onu idare edecek uygun kanallar olmadan Ölüm'ü buraya öylece çekemeyiz." Girdaba doğru bir el sallıyor. "Bu muhtemelen onu itmek için tek şansımız olacak."

Hep birlikte, yavaşça çalkalanan sulara bakmak için dönüyoruz, ama artık o kadar da yavaş çalkalanmıyorlar. Yüzeydeki akıntı bile artık bir insanı bütün olarak yutabilecek kadar hırçın görünüyor. "Onu itebileceğimizden emin değilim." Sesime şüphe karışıyor. "Kız kardeşimi bırak, yanında herhangi bir hortlak getirirse olmaz. Onu suyun kenarına yaklaştırmak için bir tür -ne bileyim- *dikkat dağıtıcı* şeye ihtiyacımız olacak."

"Bu," diyor Michal, "müthiş bir dikkat dağıtıcı olmalı."

Odessa başını sallar. "Yem de öyle. Eğer kapı arkasından kapanıyorsa, Ölüm'ün kendi diyarına dönmek için fazla istekli olduğundan şüpheliyim." Boğazını temizliyor. "Bu arada, nasıl yapabileceğimiz konusunda biraz düşündüm-"

Ancak o daha sözünü tamamlayamadan, gümüş bir şekil zeminde beliriyor ve ben Guinevere'i görünce nefes nefese kalıyorum, gözlerim soğuk bir ışıkla parlıyor. Michal'de onu takip etti. Hemen bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum; Guinevere'in yanakları donuk bir şekilde kızarıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda panikle irileşiyor.

Hayır.

Korkuyla.

"*İşte buradasın!*" Küçük bir rahatlama çığlığıyla, beni tüm gücüyle merdivene doğru sürüklemeye çalışmadan önce elimi ikimizin arasına sıkıştırıyor. "Célie, acele etmelisin, *acele et-*"

"Guinevere? Ne oldu?" Aceleyle arkasına geçip şaşkın Odessa'nın elini tutmak için uzanıyorum, ama Guinevere tutarlı olma noktasını aşmış durumda. Her ne olduysa, bunu ifade edemiyor gibi görünüyor - sadece elimi artan bir çaresizlikle çekiyor, hıçkırıklar arasında çılgınca sığılıyor, ta ki Michal mağaranın yarısında yolunu kesene kadar.

"Yavaşla , Guinevere, ve bize ne olduğunu anlat." "*Bu-Mathilde!*" İsmi bir feryatla ağzından döküldü ve ben

Bir şok sarsıntısı doğrudan önseziye dönüşürken neredeyse tökezliyordum. Her nasılsa Guinevere'in ne söyleyeceğini daha o söylemeden biliyorum ama Ölüm'ün onu bu kadar çabuk bulacağını hiç beklemiyordum. "Kulübesi-oh, Michal! Kulübesi *ölüyor* ve hortlaklar - D - D - Death -" Ellerini tekrar sıkarak beni ve Odessa'yı bir kez öne doğru sürüklüyor. "Ona hayır dedi, ve o-o-oh, gelmelisin! *Şimdi gel-*"

"Kaç tane hortlak var, Guinevere?" Odessa sertçe sorar.

Hayaletler bayılabilir mi bilmiyorum ama Guinevere bayılma tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünüyor. "Düzinelerce, belki de daha fazla!" *Daha fazla mı?* Gözlerim onun solgun yüzünde inançsızlıkla daralıyor; ince su damlaları akıyor.

yanaklarından aşağı. Bunlar gözyaşı mı? Michal de onlara bakıyor, çenesini sıkıyor, sonra birine dokunmak için uzanıyor.

Parmağı ıslak çıkıyor.

Ama hayır. *Hayır. Neler oluyor?* Hayaletler ağlayamaz; sıvı üretebilecekleri bir bedenleri yoktur, yine de Michal'in parmak ucundaki nemi inkâr etmek mümkün değil. Arkamızda, okyanus güler gibi çırpınıyor ve girdabın gözünde üç hortlak daha ortaya çıkıyor. Ancak akıntı kaçmaları için çok güçlü; onları acımasız bir güçle tekrar aşağı çekiyor.

"Adanın diğer tarafına ulaşmak çok uzun sürer." Derin ve sakin bir nefes alarak elimi, boynunu tutup ağlamaya devam eden Guinevere'den çekiyorum. "Hem Filippa hem de Ölüm, büyük mesafeler kat etmek için bir şekilde perdeyi aralayabilir." Konsantrasyon içinde yüzümü buruşturuyorum. Tam hareketini hatırlamaya çalışıyorum ama Mathilde'in solmuş yüzü, bize kahve servisi yaparken attığı kahkahalar aklıma geliyor. Kafamı aceleyle sallayarak temizliyorum. "Kıvrımların derinliği konumlar arasındaki mesafeye karşılık gelmeli, ama o bunu asla düzgün bir şekilde açıklamadı."

Odessa elimi sıkıyor, kara gözleri endişeyle parlıyor. "Sen de yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Michal benimle konuşsa da bakışları hâlâ acı çekiyormuş gibi boynunu tutan Guinevere'e kayıyor. "Mathilde'in kulübesi adanın kuzeydoğu köşesinde." Sonra, elinde olmadan, "Guinevere, sen-?"

"Ben *iyiyim*, iyiyim!" Boştaki elini histerik bir şekilde çırpıyor. "M-Mathilde-" Tamam, tamam. *Doğru*.

Ancak aritmetiğe hiçbir zaman meraklı olmadım -coğrafya, evet, ama ilgim her zaman haritacılık biliminden ziyade konumların kendisinde yatıyordu. Bu ayrıntılar, sayılardan benim asla anlayamayacağım şekilde anlayan Filippa'ya aitti. *Filippa*. Onun adı bir kıvılcım gibi göğsümdeki paniği yakıyor. Ölüm'ün perdenin içinden geçmeyi öğrenmesine o mu yardım etti? Şimdi onunla birlikte Mathilde'i korkutuyor mu, yoksa *kanını* mı topluyor?

Benim kitabımdan bir yaprak almalıydın, petal, ve gizli kalmalıydın.

"Célie?" Odessa parmaklarımı kendi parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve hayal kırıklığı içinde hafifçe sallıyor. "Bir şey mi oluyor-?"

Kararlılıkla, Guinevere'in garip davranışını görmezden gelerek ve varlığımın her zerresiyle odaklanarak peçeyi rastgele bir avuç yakalıyorum. Peçe görünüyor ki

parmaklarımla arasında dalgalanıyor ve -bunun yerine *buna* odaklanmak için gözlerimi kapattığımda- tuhaf bir his bileğimden kollarıma doğru ilerliyor. Bir *karıncalanma*. Hayır. Her şeyden çok farkındalık olan bu hissi düşünürken kaşlarım çatılıyor. Ya da belki basınç?

Peçeyi elimde döndürürken göz kapaklarım titriyor, daha önce hiç yapmadığım gibi ağırlığını ve *hissini* düşünüyorum. Konsantrasyonum tek tek filamentlere, her bir yarı saydam ipliğe daralıyor, ancak bu odak noktasına daralmak yerine, peçe dikkatimin altında yayılıyor ve dağılıyor gibi görünüyor -Kolumdan omuzlarıma, göğsümden karnıma ve bacaklarıma doğru. Bedenime yerleşiyor -hayır, *içine*, hava kadar hafif ama açıklanamaz bir *yanlıklık* duygusuyla lekelenmiş, şeffaf bir ikinci deri gibi.

Peçe hasta hissettiriyor. Çok hasta.

Kumaştaki delikler - onlar yaralar, hafifçe ağlıyorlar, alemler boyunca hastalık yayıyorlar ve dokundukları her şeyi zehirliyorlar. Çok fazla yara var, asla iyileştiremeyeceğimiz kadar *çok*. Peçe etrafımda lime lime asılı duruyor, yine de Ölüm'ün yaptığını izlediğim gibi kumaşı katlamaya çalışıyorum. Kıvrımları parmaklarımla arasında sıkıca sıkıştırıyorum. Belki de her biri ruhlar aleminin on milini barındırıyordur. *Ya da belki elli mil*. Michal'in dediği gibi, denemeden bilemeyiz, bu yüzden Mathilde'in kulübesini hayal ederek ve bir pencere açmak için aşağı doğru keserken acı veren dilimi görmezden gelerek tek bir parmağımla bohçayı deliyorum.

Karanlık su bizi diğer tarafta karşılıyor.

"Çok ileri gittik" diye mırıldanarak pencereyi hızla kapatıyorum.

Michal'in *önüme* geçtiğini çok geç fark ediyorum, gözleri endişeli bir şekilde yüzümde. Gümüş gibi parlıyorlar. "Nereden biliyorsun?"

"Requiem gibi hissettirmedim."

Ancak *duygular* Odessa için hiçbir zaman yeterli olmadı, bu yüzden tartışmak için ağzını açtığı anda, mağaranın ötesindeki gökyüzünü işaret ediyorum ve "Batıya doğru bakıyoruz, bu da Requiem ve Cesarine arasındaki sularda bir yerde bir pencere açtığım anlamına geliyor. Mathilde'in kulübesine ulaşmak için saat yönünde dönmem gerekiyor -kuzeydoğu, hatırladın mı?"

"Bekle." Ben dönmeden Michal yanağıma dokundu. "İyi misin?" Ona yalan söyleyemem. "Hayır," diye fısıldadım.

Sonra açımı ayarlıyorum ve daha az kumaşla tekrar deniyorum - bu sefer beş kat daha az ve daha hassas bir şekilde katlanmış. Perdeyi tekrar yırtıp antik bir şehrin kalıntıları ortaya çıkarırken taze bir acı duyularımı yakıyor. *Burada daha az hastalık var*. Kendimi nefes almaya zorluyorum. *Daha az delik var*. Bu yıkık dökük yapıları adada hiç görmemiş olsam da, yine de Requiem gibi hissettiriyorlar.

Gerçekten de uzaklarda dalgalar kabarıp çarpıyor ve esintinin belli belirsiz izleri tuzlu su, yosun kokuyor.

Heather.

Michal, "Daha güneye gitmemiz gerekiyor," diyor.

Büyük bir güçlkle bu pencereyi de kapatıyorum, bir adım geri, sonra bir adım daha atıyorum. Kararı açıklayamıyorum, sadece göğsümü kemiren hayal kırıklığını açıklayabiliyorum. Uzuvarımın giderek zayıflaması. Ölüm bunu nasıl *yapıyor*? Filippa nasıl yapıyor? Şimdiden, perdeyle olan bağlantımın koptuğunu hissedebiliyorum. Ellerimde uzun süre tutamayacağım kadar hasta ve kırık.

Yine de, dördüncü ve son kez döndüğümde içimi ezici bir *jamais vu* duygusu kaplıyor ve elimi pilelerin arasından kaydırmadan önce bile bu pencerenin doğru pencere olduğunu biliyorum. *Biliyorum* işte. Mavi Sakal çiçeklerinin, kemiklerin, hortlakların ve kadim toprağın çürümüş kokusunun ve Filippa'nın kömürleşmiş kürkünün kokusunu almadan önce bile-

"Célie!" Annemin sesi mağarayı dolduruyor ve dördümüz birlikte dönüp onu tuvaletten çıkarken buluyoruz - Dimitri çaresizce arkasından geliyor - gözleri kocaman ve duvaktaki yırtığa sabitlenmiş. "Ne yapıyorsun sen? Bu da ne? *Nerede* bu?" Sonra, inanılmaz bir şekilde-

"Filippa," diye nefes alıyor annem.

Yüzünün tüm rengi soluyor ve kalbim zihnimin takip edemeyeceği kadar hızlı batıyor. Ancak bakışlarını takip ettiğimde, işte orada: Filippa, uzaktan görünüyor, siyah saçları akşam esintisinde dalgalanırken sırtı bize dönük duruyor. Mathilde'in kulübesinin altındaki toprağın şiddetle sarsılmasını, temelinde derin çatlaklar oluşmasını sakince izliyor.

Onu görünce dikkatim dağılıyor ve kafam karışmış bir halde hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Peçedeki yırtık açık kalsa da *annem* onu görememeli; ne yırtığı, ne peçeyi, ne de peçenin ardındaki hain kız kardeşimi. Çünkü Satine Tremblay ölümü tanımıyor. O bir Gelin değil ve ben ona hiçbir şekilde dokunmuyorum, bu da demek oluyor ki-

Gözyaşının ötesinde, bir ayı açık bir öfkeyle kükrüyor.

Bundan sonra her şey peş peşe olur: Guinevere bir çığlık daha atarak D'Artagnan'a doğru savrulur, Mathilde'in gümüş saçları ağaçların arasından parlar ve -muazzam bir iniltiyle- kulübesinin yarısı diğerlerinden ayrılır. Orman zemini çatırdayarak yarılrken, açığa çıkan kökler dişler gibi kırılıp yatak odasını bütünüyle yutarken, doğruca toprağa gömülür.

Ve Filippa

Filippa o uçurumun kenarında sendelıyor.

Düşünmek için durmadım. Sadece *tepki veriyorum*, kız kardeşime doğru pervasızca dalıyorum. Ancak Michal son saniyede elimi yakalıyor ve arkasından bir hareket sesi geliyor. Odessa'nın bileğini tuttuğunu görmek yerine duyuyorum; Dimitri dirseğini yakalamak için ileri atılıyor. Annem bizi yakalayacak kadar hızlı hareket edemese de, yırtığı görmek için kimseye dokunmasına gerek yok.

Hayır.

Satine Tremblay dört vampirin peşinden sıçrayarak perdenin arkasına düşüyor.

Otuz Yedinci Bölüm

Yıldız Tozu

Sonraki otuz saniye bir bulanıklık içinde geçti.

Ayaklarımız orman zeminine değdiği anda, en yakınımızdaki hortlaklar bize saldırıyor.

-Ama önce Michal, Odessa ve Dimitri saldırıyor. Hortlakların kafalarını, kollarını ve bacaklarını acımasızca vücutlarından ayırıp parçaları her yöne fırlatıyorlar. Ancak çok fazlalar ve kız kardeşim tam orada-

D'Artagnan tekrar kükreyerek Guinevere'in atına atlayıp gözden kayboluyor. "Gidin," diye hırlıyor Michal kuzenlerine, çenesini diğerlerine doğru sallayarak

Hortlaklar. "Dağıtın onları."

Ve hemen anladım. *Parçaları dağıtın*. Hortlakları düzgün bir şekilde yok etmek için vaktimiz yok, sadece onları güçsüzleştirebiliriz ama bunların hepsi ikinci planda. Önemli değil; önemli olan tek şey, hâlâ dünyanın kıyısına tehlikeli bir *şekilde* yakın duran kız kardeşim - çünkü orası dünyanın kıyısı. Önündeki zemin çökmeye devam ediyor, kara uçuruma doğru parçalanıyor ve Mathilde'in kulübesinin yarısını kenarında sallanır halde bırakıyor.

"Filippa," diye nefes alıyor annemiz.

Çok geç, hatamı anlıyorum ve göğsümü bir anlayış telaşı deliyor - anneme Filippa'dan hiç bahsetmedim. Ona en büyük kızının mezardan sağ çıktığını hiç *söylemedim*.

Kocaman gözlerle Filippa'yı güvenli bir yere çekmek için ileri atılıyor ama ben bir kolumu uzatıp onun yolunu kesiyorum, tam o sırada yer aniden duruveriyor. Kulübeden açık bir lanet yükseldiğinde Michal yanımızda geriliyor. Ve o ses-

Korkudan midem sıkışıyor.

Michal'in bakışlarındaki kararlılık sertleşiyor, çünkü o da Ölüm'ü tanıyor ve ben bir şey söyleyemeden, bir şey *yapamadan* kulübeye doğru hücum ediyor ve uçurumdan atlayarak kalan son kapı eşiğine kedi gibi iniyor. Kapıyı tekmeleyerek hızla açıyor ve panik boğazımı tırmalıyor.

enkazın arasında kaybolur. *Çünkü-hayır*. Hayır, hayır, *hayır*. Michal'ın Ölüm'le tek başına yüzleşmesinin tek bir nedeni var.

Ya da onu öldürebiliriz.

Ama ona bunun işe yaramayacağını *söyledim* ve şimdi-şimdi o-Kalbim ormanın zeminine düşüyor.

Ancak ben kıpırdayamadan, Filippa sonunda dönerken annem kolumdan tutuyor ve bir hortlak lejyonu onu takip ediyor. Sessiz adımlarla ağaçlardan iniyorlar, yüzleri ürkütücü ve boş - yüzleri olanların da. En az bir düzinesinin eti çürümüş ve kemikleri ay ışığında solgun ve parlak bir şekilde parlıyor. *Aman Tanrım*. Ancak kız kardeşimin zalim gülümsemesi omurgamdan aşağı bir buz kütlesi fırlatıyor.

"Merhaba Célie," diyor başını merakla aramızda eğerek. "Anne."

Annemiz Filippa'ya bir hayalete bakar gibi bakıyor, artık tanıdık gelmeyen yüz hatlarına takılıyor: kalın dikiş sırası, uyumsuz kaşlar ve irisler. Kansıız teni ve geri kalanıyla uyumsuz bir şekilde parlayan uzun siyah saçları. Hâlâ gülümseyen Filippa, annemin bakışları altında, sanki onun yaşadığı şoktan zevk alıyormuş gibi kollarını uzatıyor. Onun korkusundan. "Cenazeden bu yana ne kadar zaman geçti? Bir yıldan fazla, değil mi?" Mümkünse gülümsemesi daha da genişliyor. Dikişlerini çok sıkı çekiyor. "Beni özledin mi?"

Ölüm yine lanet okuyor ve kulübe titriyor, baca kendi üzerine çöküyor. Michal'ın ayak seslerini duymak için kendimi zorlasam da onu duyamıyorum ve bu sessizlik kafamın içinde bir cenaze marşı gibi yankılanıyor. Annemin elinden kurtulmaya çalışıyorum ama Filippa bir vampir kadar yumuşak bir şekilde yolumu kesiyor. "Eğer içeri girersen, küçük kardeşim," diyor basitçe, "bir daha geri çıkamayacaksın."

Onu haklı çıkarmak istercesine, kulübenin derinliklerinde tahta parçalanır ve bütün bir duvar parçalanır. Ancak Michal hâlâ içeride; Michal'ın hâlâ yardıma ihtiyacı var. Kız kardeşimle burun buruna gelerek hırlıyorum: "*Çekil* Filippa. Seninle dövüşmek istemiyorum."

Hortlaklar huzursuz bir heyecanla yer değiştirirken gülümsemesi sertleşiyor. "Benim *sevgili* küçük kız kardeşim, her zaman yanlış zamanda tam olarak yanlış yerde." Ay ışığının bir şeridi tepesindeki bulutları delerken gümüş haçını parmaklarının arasında boş boş döndürüyor. Ay ışığı yüzünde garip bir şekilde oynuyor, yontulmuş yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor, gözlerinin altındaki çukurları derinleştiriyor ve

yanaklarının gölgelerini uzatıyor. Annemiz istemsizce geriye doğru bir adım attığında, Filippa'nın bakışlarında memnuniyet kor gibi parlıyor. "Şansınız tükeniyor ma belle, benim de sabrım tükeniyor."

Ancak tiyatroya ayıracak vaktim yok ve kız kardeşim onu iterek geçerken tıslıyor, dirseğimi yakalıyor ve parmaklarını etimin derinliklerine batırıyor. "Bir daha yap," diyor. "Sana meydan okuyorum."

Yavaşça kolumdan damlayan kana bakıyorum.

"Filippa, *Célie*." Dişlerim uzarken annemiz aramıza giriyor, ama elleri hâlâ titriyor, yalvarırcasına her birimize birer tane kaldırıyor. Dudakları solgun. Kalp atışları sağır edici. "Bu kadar yeter, ikiniz de. Lütfen, birbirinizle kavga etmenizi yasaklıyorum. Az önce-az önce *yaptığımızdan* sonra değil ..." Parmakları Filippa'nın yanağını kavrayacak şekilde dışa doğru uzanıyor ve geniş gözleri Filippa'nın yeni yüzünün her santimini dolaşıyor. "Buradasın," diye nefes alıyor.

Filippa'nın yüzü tiksintiyle buruşurken -dikişleri geriliyor, çekiliyor- annemizin elini göğsüne götürüyor, buz gibi tenini, ölü kalbini hissetmeye zorluyor. "Eee? Şimdi cildim hakkında ne düşünüyorsun anne? Kızlarının sonsuza dek genç kalacağını bildiğin için seviniyor musun? Yoksa onlara şeytan dokunduğu için ağlıyor musun?"

Annemiz onun sesindeki saf zehir karşısında gözlerini kırpıştırıyor ve sonunda kızının ötesindeki kadını, ahlaksızlığı, *öfkeyi* ve bizim fark ettiğimizden çok daha derin yaraları görür gibi oluyor.

Ancak Filippa burada durmuyor. Hayır. Annemizin elini ölü rahmine götürerek, "Senin başaramadığını ben başaracağım. Kızım benim sevgimi, şefkatimi asla sorgulamayacak ve ona nasıl düşüneceğini, nasıl konuşacağını, nasıl *ayakta duracağını* öğretmek yerine koşullara boyun eğmemi, onlara teslim olmamı izlemeye *asla* zorlamayacağım."

Annemiz Filippa'nın karnına bakarak dehşet içinde geri çekiliyor.

"Söyle bana," diyor Filippa, sesi tehlikeli bir şekilde yumuşayarak, "Père'nin sadakatsizliğini öğrendiğinde ne yaptın? Fahişesinin parasını ödemek ve borçlarını kapatmak için senin çeyizini çarçur ettiğinde, sonra da *bizim* çarçur ettiğinde? Hiç ona saldırmak istediniz mi? Bunu hiç *düşündün* mü?"

Annemiz elini çekmeye çalışsa da Filippa buna izin vermiyor. Ve Filippa artık ondan çok daha güçlü. "Sen imkânsızı istiyorsun kızım," diyor güçsüzce. "Her zaman öyleydin. Eğer babanı terk etseydim, seni bir daha asla göremezdim-"

"Korkaklığınızın bizimle bir ilgisi varmış gibi davranmayın. Çocuklarını görmeyi hiç umursamıyormuşsun gibi davranma. Sen *zayıftın* anne ve ben senin gibi değilim."

Maman acı dolu bir sesle geriye doğru sallanıyor ve ben Filippa'nın elini bileğinden çekiyorum. "Çizgiyi aştın," diyorum ona ama doğrusu o çizgiyi yıllar önce aşmıştı. Annemiz hiçbir zaman mükemmel olmamış olsa da, bu zalimliği hak etmiyor. "Şimdi ben de bir sınırı aşmadan önce yolumuzdan çekil."

"Hayır, Célie, hayır." Gözyaşları yanaklarından özgürce süzülürken annemiz başını sallıyor ve kulübenin bir duvarı daha yıkılırken kolumu tutuyor. Midem bulanıyor. *Michal*. "kız kardeşinin suçu değil, senin de değil. Benim, *tamamen* benim ve çok üzgünüm" siliyor, omuzlarını dikleştirmeye, Filippa'nın sert bakışları altında doğrulmaya çalışıyor- "İkinize de verdiğim acı için çok üzgünüm. Ablan haklı sevgilim," diyor bana. "Ben bir korkaktım. Korkaktan da *beter*. İki olağanüstü çocukla kutsanmışım ve hiçbir zaman ihtiyaç duydukları anne olamadım. Hak ettikleri anne. Her seferinde onları hayal kırıklığına uğrattım."

Bunun üzerine Filippa gözlerini kırıştırır ve Maman bu avantajı değerlendirerek bir kez daha Filippa'nın yanağına doğru çekingen bir el kaldırır. "Ama ağlayacağımı nasıl düşünürsün?" Gözleri kızının yüzünde geziniyor ama içinde uyanmıyor. Bir başlangıçla, hiç fark ediyorum. "Ben bunun için dua ederken bu nasıl Şeytan'ın işi olabilir? *Senin* için mi? Tanrı kızlarımı bana geri verdi, Filippa." Bakışlarını ayırıp bana bakıyor ve Filippa tekrar gözlerini kırıştırıyor. Sertçe yutkunuyor, annemizin profiline aynı yakıcı sıcaklıkla bakıyor, bu sefer sanki hafızasına kazımış gibi. "İkinizi de bana geri verdi ve ben ikinci şansımı boşa harcamayacağım."

Kız kardeşim bu açıklamayı kabul etmese de, belki de edemese de, bundan *biraz* etkilenmiş görünüyor. Sözler üzerine dökülürken ifadesi değişiyor, ağzının ve gözlerinin etrafında hafif bir yumuşama oluyor. Ancak onu izlediğimi fark ettiğinde yüz ifadesi yeniden sertleşiyor ve tüm bunları hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

"Ben de öyle." Geriye doğru, onlara çok benzeyen ama bir o kadar da farklı iki hortlağın arasına adım atıyor. "Hoşuna gitse de *gitmese* de Célie, peçe iniyor ve bir daha yoluma çıkarsan bu gümüş haçı kalbine saplarım."

Annemiz soluk soluğa kalsa da, artık yeter. Boğazındaki kolyeyi yakalıyorum -elimi doğrudan haçın etrafına sarıyorum- ve avuç içimi kızgın bir acı kaplarken onu daha da yaklaşıtıyorum. "Uyan, Filippa. Doğmamış kızın sevdiğin tek kişi değil."

"Peki ya sevdiğin adam?" Dudaklarında küçük, acımasız bir gülümseme daha beliriyor. "Ölümünden kurtulsa bile, *senden* asla kurtulamayacak."

Kolyeyi boğazından koparıp ayaklarımın dibine bırakıyorum. "Yolumdan çekil," diyorum kız kardeşime sessizce.

"Hayır," diyor.

Ve riskler çok yüksek, çok değerli hale geldi. İkimiz de duramayız. Çizgiler çekildi ve Ölüm bir an sonra güldüğünde -yüksek, zalim bir kahkaha, ardından Michal'in acı dolu kükremesi- hangi tarafta biliyorum. İçgüdüsel olarak tepki vererek, Filippa'nın takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyorum, hortlaklar için de çok hızlı ve uçurumdan kulübeye dalıyorum.

Mutfakta çömelip nefesimi tutarken ve yüzümü sıcaktan korumak için bir kolumu kaldırırken duman duyularımı boğuyor. Gözlerim yanıyor. Etek ucum kırık bir döşeme tahtasının kenarına takılıyor ama kumaşı yırtıp atıyorum ve ocağın patladığı çukurun üzerinden atlıyorum. Mathilde'in kazanı yan yatmış, şöminesi duvardan yarıya kadar kopmuş ve hayvan kafatasları ezilerek koridora saçılmış.

Yanıyor. Hepsi yanıyor.

da kötüsü, ayakların altındaki tahtalar kayıyor, *katlanıyor* gibi görünüyor, duvarlar da. Bir akordeon gibi içe doğru sıkışan tavanda derin çatlaklar oluşuyor. *Sihir*, dehşet içinde fark ediyorum. Mathilde'in evi sihirli ve şu anda kendi kendini yiyor gibi görünüyor. Ben bunu düşünürken bile, dökme demir küveti bana doğru fıçı gibi geliyor -hızla eğilerek- koridordan aşağıya, büyüünün ağzı gibi görünen oturma odasına doğru fırlıyor. Her şeyi içine çekiyor ve ben de ölümcül bir amaç duygusuyla onu takip ediyorum, eşikten geçip-

Michal.

Küvet sırtına çarptığında göğsüm sıkışıyor ve çarpmanın etkisiyle ikisi de altlarında parçalanan zemine düşerken Ölüm'ün boynuna tutunduğu yer sarsılıyor.

Dehşet kalbimi kavırıyor.

Kulübenin yarısının düştüğü yerde, uçurum siyah, eski, sinsi bir şekilde esniyor ve sonsuz derinliklerinden gül ve mum dumanı -hayır, kükürt taşıkokuları *yükseliyor*. Michal döşeme tahtalarının arasından düşerken yukarı doğru kıvrılırlar ve küvet de onunla birlikte düşer; kalçalarını ve bacaklarını sıkıştırarak onu hareketsiz bırakır. Kapana kısılmış. Dumanın arasından sadece vücudunun üst kısmı görünüyor. Yüzü, göğsü, *kolları*. Ev etrafımızda çökmeye devam ederken, kolları kaldıraç olarak kanepenin ağır ayağına doğru geriliyor. *Yanmak için*.

Buradan çıkmamız gerek.

Michal her ne yapmayı planladıysa, parçalanmış bacaklarıyla bunu yapamazdı. Yine de ona doğru hamle yaptığımda -yardım etmek, kaçmak için çaresizce- Mathilde'in sürahisi kafatasıma çarpıyor. Kaynayan kafe saçlarıma dökülüyor; derimi haşlıyor, *etimi* eritiyor ama arabayı bana da çarpmadan yakalamak için tam zamanında dönüyorum, haklı bir öfkeyle titriyorum.

Ölüm acı bir lanetle kendini ayağa kaldırır. "Bu *lanet* ev
-"

Michal'in elini tekmeleyerek kenara itti ve alevli küp şekerler kafasına döküldü.

Ona da saldırmak, değerli hortlaklarından biri gibi onu lime lime etmek istiyor. Ancak durum çok değişken bir hal aldı; tüm kır evi, o uçurumun dibinde bekleyen cehenneme doğru sürüklenme tehdidi altında. Eğer sürahi, el arabası ve küp şekerler bir gösterge ise, bir şekilde bizimle de *savaşıyor* gibi görünüyor. *Mathilde'i koruyor*. Ölümün varlığı bu uçurumu serbest bırakmış olabilir ama belli ki evi hâlâ efendisine itaat ediyor ve bizi burada istemiyor.

El arabasını tüm gücümle sallayarak Ölüm'ün dizlerinin arkasına fırlatıyorum.

Mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* çarpışıyor ve Ölüm tekrar düşüyor. Ancak kutlama yapacak vaktimiz yok çünkü Michal hâlâ kapana kısılmış durumda. Küveti üzerine çekmek için kollarını zorlasa bacakları küvetin altında hareketsiz yatıyor. Kırılmış. Paramparça.

İşe yaramaz.

Ne ?

Etrafımızdaki dünya da aynı hissi verene kadar kara uçurum görüşümü sınırlıyor. Karanlık. Her şey çok karanlık, *çok* karanlık ve biz kapana kısılmışız. Kulübe şiddetle sarsılıyor; ben burnundan kanepeye kan damlayan Ölüm'e bakarken dik durmaya çalışarak inliyor. Eli yavaşça kanepenin bacağına dolanıyor ve zorlukla gizlediği bir öfkeyle tahtaya vuruyor.

"Vay, vay, *vay*, bu benim işgüzar küçük karım değil mi? Bu oldukça ucuz bir atıştı, değil mi? Pek itaatkâr değilsin. Hiç *hoş* değil."

Panik beni boğmakla tehdit ediyor, keskin pençeler ciğerlerimi sıkıyor, göğsümü deliyor ama Michal'ın bakışları benimkilerle buluştuğunda -şiddetli ve sıcak- kendimi anda kalmaya zorlayarak ileri atılıyorum. Tıpkı bana öğrettiği gibi

Bir şey seç ve bana tarif et.

Kül Michal'ın yanağını lekeliyor - *fırtınalı bir gece gökyüzü gibi gri* - ben küvetin kenarını tutarken - *gri yerine fildişi bulutlar* - ve birlikte dökme demiri uçuruma atıyoruz. Ayağa kalkmaya çalışıyor, çenesi gergin ve yüzü bembeyaz, ama bacakları onu tutamıyor. Neredeyse anında yere yığılıyor.

Onu kaldırmak için kollarımı beline doladığımda yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Kulübe daha fazla dayanamaz. *Kaçmamız* gerek."
."

"İtiraf etmeliyim ki" -Death sert bir gülümsemeyle bize doğru yaklaşıyor- "bu maskaralıklardan sıkılmaya başladım." Elindeki kanepe ayağını kaldırarak keskin ucunu ilgiyle inceliyor ve bu manzara karşısında kanım donuyor.

Bir kazık.

Ucu parmağına bastırıp kan çekerken uğursuz bir sessizlik çöküyor ve yüzünü şeytani bir gülümseme kaplıyor. *Aman Tanrım*. Kollarım Michal'ın etrafında sıkılaşıyor. Bu, onsuz kazanabileceğim bir dövüş değil ve o da güçlülükle ayakta durabiliyor. İçgüdüsel olarak gözlerim başka bir kaçış yolu arıyor ama bulamıyorum. Gerçekten kapana kısıldık.

Ölüm bunu biliyor.

Bir yılan hızıyla saldırıyor, alçalıyor, ama ben hareketi önceden seziyorum, yanlara, dalmadan önce kazığı kenara fırlatmak için hamle yapıyorum. *Beni öldüremeyecek. Ona izin vermeyeceğim*. Ancak boştaki eliyle bileğimi yakalıyor. Kemiği parmaklarının arasında bir dal gibi kırdı. Görüşümde yıldızlar patlasa ve keskin, zayıflatıcı bir acı koluma yayılsa da, çılgılığımı bastırıyorum çünkü bu acı, Ölüm elimi kenara fırlatırken, kazığı aşağı fırlatırken kalbimi ele geçiren dehşet yumruğunun yanında hiçbir şey, *hiçbir şey değil*.

Aşağı.

Bana doğru değil, ama-

Michal son saniyede döner ve silah kalbi yerine böğrüne saplanır.

Ve Şimdi ığlık atıyorum; ben çığlık atıyorum ve Michal içe doğru kıvrılıyor, ölüm öfkeli bir gülümsemeyle dişlerini gösterirken tüm vücudu titriyor, kenetleniyor. "*Tam* orada, kaburgaların arasında. Rahatsız edici, değil mi? Uygunsuz." Michal dişlerini sıktığında gözleri parlıyor, ölüm odunu daha derine iterken, acımasız bir güçle bükerken bile ses çıkarmayı reddediyor. "Belki de yeterince rahatsız edici değildir. Bakalım bu konuda ne yapabiliriz, değil mi?"

n kapı, kazan, kafatasları ve Şöminenin yanından hızla geçip gidiyor.

Bir saniye sonra çatı da uçuyor, gök gürültülü bir *gümbürtüyle* kulübeden kopuyor ve etrafımızdaki odalar da onunla birlikte, Şimdi daha hızlı bir Şekilde devriliyor. Mathilde'in mobilyaları bile sonsuza dek savaŐamıyor, uçurumun içinde kayboluyor.

"Kesin Şunu! Lütfen, *gitmemiz gerek*-" lm'n elini penelerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ama o fark etmemiş gibi görünüyor. *Umursamıyor* gibi. Onun yerine, uçarak geçerken kanepenin bir bacağını daha koparıyor ve gözlerim dehşetle açılıyor. Hayır. Hayır, hayır, hayır-

Ölüm ikinci kazığı ona doğru saplarken kendimi Michal'in göğsünün üzerine atıyorum ama ölüm hareketle birlikte yer değiştiriyor. Çevremde bile, vuruŐunun yörüngesi yanlış, garip ve bana ynelikmiŐ gibi geliyor. Sonunda Michal'e değil, *bana*, ama farkına varmak için çok geç; duyularımı felç ediyor ve yeterince hızlı tepki veremiyorum, kazığın aşağıya savrulunu izlemekten başka bir Şey yapamıyorum-

Michal'in eli saldırıyı engellemek için bir anda ortaya çıkar. Ancak lm tereddüt etmiyor -Şimdi çılgınca sırtıyor- onun yerine ucu Michal'in avucuna saplıyor. Diğer tarafa doğru zorluyor. Ve ben düşünmüyorum; sadece hamle yapıyorum.

Ölüm'n bileğindeki tendonları koparıyor, hırlıyor, tekmeliyor ve onu yere düşürmeye çalışıyorum ama o saçlarımı kolaylıkla yakalıyor. Beni ondan ayırıyor -*ayaklarımdan*- ve hırlarken kafa derim neredeyse kafamdan ayrılıyor, "Bir ift kahraman. Ne kadar dokunaklı." Sonra, hala manyakça sırtarak: "Sana kahramanlara ne *yaptığımı* göstereyim mi aşkım? Sonunda onları neyin beklediğini göstereyim mi?"

Ben cevap veremedim Michal'in kırık bileğini tuttu ve ikimizi de dışarı sürükledi.

Annemi göremesem de, adam bizi uçurumdan aşağı fırlatırken onun irkilerek ağladığını duyuyorum ve baygın haldeki Odessa ve Dimitri'nin yanına buruşuk bir yığın halinde düŐüyoruz. Bir iniltiyi bastırıyorum. Filippa onları gümüş zincirlerle bağlamış, ayak bilekleri ve el bileklerinin derisi hafıfe ttyor, kabarmış ve

Çiğ. Dimitri'nin yanağında haç şeklinde bir yanık parlıyor. Filippa'nın sıkılı ellerindeki kolyeyle eşleşiyor.

Bu da hiç *mantıklı* değil. Dimitri, Filippa ile birlikte ölüme hizmet etti. Kız kardeşini korumak için savaşmadığı sürece -gözlerim Odessa'ya, boğazında hâlâ kanayan yaraya kayıyor-. O da kumda kendi çizgisini çizmedikçe. Michal'i kucağıma sürükleyerek kazığı kaburgalarından, elinden çekip alıyorum, inlerken histeriyle savaşıyorum, gözleri dalgalanıyor. *Burada ölmeyeceğiz. Michal iyileşecek. İyileşmek zorunda-*

"İşlerin bu noktaya gelmesine hiç gerek yoktu." Mathilde'in kulübesinin son parçası da uçuruma doğru kayarken ve tüm orman sessizliğe gömülürken Ölüm her kelimeyi ısırarak telaşla volta atıyor. "Böyle düşmanlıklara hiç gerek yoktu. *Son derece* hoş davranmadım mı?" Hortlaklara, Filippa'ya çılgınca işaretler yapıyor, sanki her birinin şiddetle onaylayarak başını sallamasını bekliyormuş gibi, ama seyircilerimiz ürkütücü bir şekilde sessiz kalıyor. Ona saygı duymuyorlar. Sadece boş gözlerle onu izliyor ve bir sonraki emrini bekliyorlar.

Filippa hariç. Titreyen annemin yanında duruyor ve *beni* izliyor. Ancak ölüm hiçbirimizi dikkate almıyor. Kollarını iki yana açıyor, Tedirginliği tam anlamıyla öfkeye dönüşürken adımları uzuyor. "Kibarca sormadım mı? Yeterince ikna edici bir portre çizemedim mi? Peçe indiğinde herkes bundan faydalaniyor -*herkes*- ama her nasılsa ben bu sefil hikâyenin kötü adamıyım. Kahramanlar bu kadar çekilmezken başka türlü nasıl olabilirim? Onlar benim *vizyonumu* görmeyi reddederken?" Hiçbir uyarıda bulunmadan en yakındaki hortlağı yakalıyor ve kafasını omuzlarından ayırırken hortlak kıpırdamıyor. Annem çılgılık atıyor ve ben de bu dikkat dağınıklığını kullanarak kolumu yırtıyor, Dimitri'nin zincirinin ucundaki elimi kesiyorum. Uçurumun yakınında hayali bir gümüş parıltısı belirse de, onu görmezden gelerek aceleyle başımı eğiyorum ve Michal'in kulağına çılgınca fısıldamak için eğiliyorum.

"İç." Kanımı zorla dudaklarına götürüyorum ve inleyerek gözlerini açıyor. "Her şey yoluna girecek. Sadece iç, *iyileş* ve-"

"Oh, bilmiyorum." Ölüm elimi vahşice bir zevkle kenara itiyor. "Her şeyin yoluna gireceğinden hiç emin değilim. Ne de sana bir seçenek sundum ve sen kötü olanı seçtin. Şimdi hepimiz sonuçlarına katlanmak zorundayız." Ayağını yakalayarak tırnaklarımı çizmesine geçiriyorum ve onu dengesini bozup yere düşürmeye çalışıyorum. Onun yerine boğazımı sıkarken irkiliyorum. Yine de kırılmamalıyım; *dikkatini dağıtmam* gerek-

"Seni asla seçmeyeceğiz." Parmakları nefes nefese kalıyorum. Nefes borumu ezmekle tehdit ederken. "Sen söyledin-

kendin. Gerçek ölüm dengedir, perspektiftir ve huzurdur." Bakışlarını çekmek için bileğini tırmalıyorum, o gümüş parıltı katılışp yaklaşırken *hepsinin* bakışlarını çekmek için. "Yaşam vaadi. Anlamın. O bizim düşmanımız değil. Düşmanımız . Size asla hizmet etmeyeceğiz. Asla yozlaşmanıza yardım etmeyeceğiz.

-Bu alemde."

Beklediğim gibi hırlamak yerine, dişlerini gösterip beni boğmak yerine, Ölüm ciddiyetle başını sallıyor. "Sana inanıyorum," diyor.

Sonra beni yere fırlattı ve terk edilmiş kazığı çimenlerden kaptı. "Bu sonuç sana ait, mon mariée."

Bu anda kavranamayacak kadar çok şey var ve sanki saniyeler gece gökyüzündeki yıldızlar gibi titreşiyor ve düşüyor. Görüntüler gözümün önünden geçiyor. Ölüm. Kazık. *Michal*. Ama Ölüm'ün beyaz mafsallı kavrayışının, Michal'in gözlerinin genişlemesinin, boğazım yanarken ve kulaklarımda kan uğuldarken ileriye, daha hızlı, daha hızlı tırmanırken tırnaklarımın altındaki çimen ve çamurun anlamını anlayamıyorum - anlayamayacağım. Hayır, hayır, hayır, hayır. *Hayır, hayır, hayır*.

Onlara ulaşmam gerek. Michal ölemez. *O* ölemez. Asla- "Yeter." Gümüş hayalet çimenlikte süzülür, Ölüm'ün elini yakalar. ve kazığı fırlatıp atıyor. Kazık yanıma düşüyor, Michal'e ulaştığımda kalçama çarpıyor ve ben de onu ormanın içine doğru fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatıyorum. Gözden kayboluyor ve Mila gülümsüyor.

Mila.

Bizi yalnız bırakmadı. Michal'i *kurtardı* ve şimdi o - o - kaşlarımı çatıyorum, gizlice arkasından tuttuğu eline bakıyorum. En ufak bir hareketle, bana bakmadan önce işaret parmağını küçük bir daire içinde döndürüyor ve gözlerindeki bir şey bana başka bir zamanı hatırlatıyor. Başka bir yeri.

Gerçekten de, duygularınızı bastırdığınızda ne bekliyorsunuz ki? Eninde sonunda bir yere gitmek zorundalar ve bu alem oldukça elverişli.

Parmağını tekrar çeviriyor ve birden anlıyorum. Perdeyi yırtmamı istiyor. Onun içinden kaçmamızı istiyor, bize bir avantaj sağlamak için. Bir şans. Michal'in elini tutuyorum, güven vermek için bir kez sıkıyorum. Çünkü belki de bu gerçekten iyi olacak. Odessa ve Dimitri'yi kurtarabilir, hortlaklarla savaşabilir, annemi kurtarabilir ve ... ve ...

Düşünce solup giderken kalbim göğsümde acıyla daralıyor. Ölürken. *Şansım yaver giderse.*

Ne zaman şanslı oldum ki?

"Onları rahat bırakacaksın." Mila bu sözleri sakince, kendinden emin bir şekilde söylüyor, güller ve kükürt havayı kalınlaştırırken saçları esintiyle dalgalanıyor. Başını dik tutuyor ve Ölüm'ün üzerinde süzülüyor, tıpkı bir hükümdar gibi ona bakıyor, tıpkı bir kraliçe gibi, muhteşem ve korkusuz. "Henüz fikrimizi sormamış olsan da, yaşayanlar ve ölümler diyarları arasında var olan bizler seni korkunç, korkunç buluyoruz" - Ölüm'ün bakışları daralana kadar her kelimedede daha da yaklaşıyor - "akıl almaz *derecede* korkunç. Bu âlemin nasıl görüneceğini gerçekten düşündün mü? Sensiz *herhangi bir* diyarın neye benzeyeceğini?"

"Krallıklar bana sahip olacak-"

"Hayır, yapmayacaklar." Belirgin bir aşinalıkla adamın bir tutam saçını kenara itiyor, kulağının arkasına sıkıştırıyor ve parmaklarını çenesinde gezdiriyor. Bu hareket garip bir şekilde şehvetli ve adamın bakışları da buna karşılık olarak kararıyor. "Seni zaten kaybediyorlar. Yoksa neden her şeyin kırıldığını düşünüyorsun?"

-"Peçe, cadılar, *dünya*?"

Elini yüzünde okşuyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor ve ben değişimi karnımda bir şimşek gibi hissediyorum, dehşet beni harekete geçiriyor. Ayaklarının yanındaki örtüye hızlıca bir parmağımı geçiriyorum. Mila'nın o ilk anısına, koridorunda vals yapan gülen hayaletle odaklanıp gözyaşı dökmeye başlıyorum ama sert bir çizme elimi eziyor.

"Ve bu," der Ölüm, "senin son uyarındı." Michal ayağa fırlar. "Mila, *kaç*-"

Bir an için kaçabileceğini düşünüyorum, ama Ölüm elini göğsüne, kalbinin olması gereken yere daldırdığında o an geçiyor. Ama ... kalbi orada değil; o bir hayalet, *elbette* kalbi yok. Kadın ona sırtlıyor, kaşlarını zaferle kaldırıyor ve sonra adam yumruğunu sıkıyor. Kavrayışı parlayan bir şeyi sıkıyor, kızın geri kalanından daha parlak, daha sıcak ve kız şaşkınlıkla nefesini tutuyor.

"Bu çok ilginç." Ölüm, kadının göğsündeki elini incelerken ilgiyle başını eğiyor. "Bu çok ilginç."

Michal başını kaldırdı. "Bırak *gitsin*-"

Ölüm onu görmezden gelir. "Sevgili küçük Mila, benim ebedi genç kızım," diye mırıldanıyor dudaklarına ve Mila'nın hayatı -ya da ondan geriye kalanlar- parmaklarının arasından yayılıyor. "Üçüncüsü uğurlu gelecek mi? Eminim şimdiye kadar bazı anıların, hatta anıların izlerinin bile unutulmasının en iyisi olduğunu fark etmişsinizdir." Adam elini çevirir ve kadın Michal'in önünde dizlerinin üzerine çöker.

ona ulaşmaya çalışıyor. Ayağa fırlıyorum, Ölüm'ü lime lime etmek için hazırlanıyorum ama Mila ne irkiliyor ne de ağlıyor. Onun yerine gözlerinde kararlılık yanıyor.

Orada korku yoktur. Sadece kabullenme vardır.

Michal'e bakıyor, bakışları denizler, gökler ve cennetin kendisi kadar sonsuz. Bakıyor ve bakıyor, sanki bakmayı hiç bırakmayacakmış gibi. "Seni seviyorum kardeşim. Seni hep sevdim ve ben öldükten sonra da sevmeye devam edeceğim."

"Hayır-"

"geldi."

Aman Tanrım. Mila olmaz. *Mila olmaz.* Bana karanlığı görmeyi öğreten kız, ondan korkmamam için bana cesaret veren ilk kişi. Elimi tutup kalan hayalet. O hep kaldı.

Şimdi gidemez.

Perdeye tutunmaya çalışıyorum, buharlara tutunuyorum, yırttıkça duygularımı yüzeye çıkmaya zorluyorum. Belki onu geriye doğru yırtabilirim, ya da ... ya da onu içinden itebilirim. Belki de onun bizi her zaman kurtardığı gibi ben de onu kurtarabilirim. "Seni asla suçlamamalıydım kardeşim," diye fısıldıyor. Michal'in yanaklarından yaşlar süzülse de öne doğru eğilip alnına öfkeli bir öpücük konduruyor. "Do ponovnog susreta."

Gülümsüyor.

Ve Ölüm, Mila'nın göğsündeki ışığı koparmadan önce yumruğunu tamamen sıkıyor. "Ne kadar dokunaklı," diyor ve Mila'nın varlığı etrafımızda yıldız tozuna dönüşüyor.

Otuz Sekizinci Bölüm

Bir Başkasının Günahları

Sonrasını, büyük bölünmeyi düşünemiyorum. *Var* olamıyorum. Çünkü daha önce Mila vardı ve şimdi yok. Göğsüm kabarıyor, yönümü bulmak için çimlere tutunuyorum ama Ölüm yanımdan geçerken parmaklarıma basıyor. "Gel," diyor kız kardeşime. Son sözleri hâlâ kafamda çınlayan *kız kardeşime*. "Mathilde açıkça kaçtı. Biz gidiyoruz."

Saçlarını karıştırmak için çömelmeden önce Dimitri'nin yanında duraksıyor. "Tüyo için de teşekkürler Dima. Bu yolculuk çok verimli geçti" - Mila'nın eskiden olduğu yere doğru bir bakış fırlatır - "verimli."

Ölüm yükselirken, Dimitri başlar. Hayır.

Dima.

Tavsiye için teşekkürler, Dima.

Gözlerimi yenilgiyle kapatıyor, kelimelerin akıp gitmesine izin veriyorum. İhanet. Dimitri Ölüm'e Mathilde'den bahsetmiş.

Bir anda, farkına varmak çok fazla. *Hepsi* çok fazla-Dimitri, Mathilde, Filippa. *Filippa*. Başımı kaldırıyorum ve acı içinde kız kardeşime bakıyorum, ona dokunamıyorum. Ona *ulaşamıyorum*. Gitmesine izin veremiyorum. Kelimeler boğazımdan yırtılırcasına dökülüyor ve sesim bir yalvarışa dönüşüyor. "Onunla gitme. Lütfen."

Filippa arkasına bakıyor, annem yanımda ağlarken bir saniye kadar tereddüt ediyor. "Pip," diye nefes alıyorum. Ve bir an için -annemizin kalbinin acımasız, titrek bir atışı- beni dinleyebileceğini düşünüyorum. Sanırım kalabilir.

Sonra döner ve perdenin arkasından Ölüm'ü takip eder.

Hortlaklar onlarla birlikte giderken annem dizlerinin üzerine çöküyor ve ben de onunla birlikte çöküyorum, onu kollarımın arasına alıp dağınık saçlarını okşuyorum. Çok zayıf hissediyor. Çok zayıf. Michal kuzenlerini kurtarmak için çabalarken, o bir kez daha öksürük krizine giriyor. *Şoktan*, diyorum kendime. *Sadece şoktan*.

Dimitri hemen yanımıza çömeliyor.

Bu olaydaki rolüne rağmen, annemi dik tutmasına izin veriyorum. Belki de bilekleri ve ayak bilekleri hâlâ kıpkırmızı olduğu ve onları iyileştirmek için Ölüm olmayan birinden beslenmesi gerektiği için. Belki de Ölüm'ün kanı olmadan onlara zarar vereceği içindir. Onları öldürecek.

"Özür dilerim" diye fısıldıyorum, ne için özür dilediğimden emin değilim. Başını iki yana sallıyor. "Senin merhametini hak etmiyorum, Célie." "Dimitri-"

"Mila benim yüzümden gitti. Mathilde'i ağzımdan kaçırdım ve şimdi Mila gitti." İfadesi tiksintiyle doldu. Tamamen kendinden nefretle. "Onun yerine ben ölmeliydim."

Şaşkınlıkla elimi uzattım ama elini yakalayamadan annem şöyle dedi: "Nasıl olsa onu alacaktı. Başkasının günahları için kendini suçlayamazsın. Kendi günahlarımız bize yeter."

"Onu dinlemelisin." Dimitri'ye başını sallayan Michal, Odessa'yla birlikte bize katılırken parmaklarını sırtıma sürtüyor. Bacakları iyileşmiş olsa da kaburgalarındaki yaradan hâlâ kan sızıyor; gömleğini lekeliyor, elinden aşağı damlıyor. Ancak bakışlarımı çeken onun gözleri oluyor - kömür karası ve kırmızı çerçeveli, bir amaç uğruna parlıyor. "Gitmeliyiz," diyor sessizce, "kan başkalarını da buraya çekmeden önce."

"Annemi kaleye geri götürebilir misin?" Dimitri'ye sordum. "Lütfen mi?"

Odessa Michal'e dönmeden önce gözyaşlarını siliyor. Gözyaşları hâlâ yanaklarındaki kurumda izler bırakıyor, ateşin sönmekte olan korlarında parlıyordu. "Siz ikiniz de burada kalmamalısınız. Bu çok tehlikeli."

Yaralı elini kaldırıp yaranın içinde kalan tahta parçalarını inceliyorum. "Birazdan sizi takip edeceğiz."

O hâlâ tereddüt ettiğinde Michal omzunu sıkıyor ve aralarında söze dökülmeyen bir anlayış geçiyor. Sanırım ben de anlıyorum; bu gece bir şeyi kanıtladıysa, o da geleceğin asla garanti olmadığıdır. Gerçekten de, perde zayıfladıkça Ölüm daha da güçleniyor gibi görünüyor ve hiçbirimiz bu âlemin daha ne kadarını kaldırabileceğini bilmiyoruz.

Sonunda kırıldığında ne olacağını hiçbirimiz bilmiyoruz.

Odessa isteksizce başını sallıyor ve ikimizin de yanaklarını öpmek için öne atılıyor. "Sadece görünmeyin. Lütfen." Anneme kaba olmayan bir şekilde, "Ayakta durabilir misiniz, madam?" dedi.

Ancak annemin dikkati dağıldı ve onu duymuyor gibi görünüyor. Onun yerine Filippa'nın kaybolduğu yere bakıyor.

Ölüm ve sanki şimdi o da yok oluyormuş gibi hissediyor. Çenesi titriyor. Dizleri titriyor.

"Anne?" Cevabından korkarak çekinerek soruyorum.

"Gitmesine izin verdim," diye fısıldıyor. "Tekrar gitmesine izin verdim."

Filippa'nın çocuk odamızın penceresinden kayıp gitmesinden bu yana ilk kez kendimi suçlayan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. "Bizim yeterince yükümüz var anne," diye tekrarlıyorum usulca.

Cevap vermiyor ve Dimitri sadece bir saniye düşündükten sonra kararlı bir şekilde başını sallayıp onu kollarının arasına alıyor. "Dikkatli olun," diyor bize ve kız kardeşinin peşinden gidiyor.

Filippa'nın aksine, annem arkasına bakmıyor.

Onların gidişini izlerken içimi keskin bir takip etme dürtüsü kaplıyor-daha önce yaptığım gibi anneme bakmak için değil, sadece birlikte olmak için. *İşin bu tarafı çok daha aptalca geliyor - bu kadar çok zamanı boşa harcamış olmak.* Mila'yı düşündükçe, Michal'i düşündükçe kelimeler ağrıyor ve onlarla birlikte kemiklere işleyen bir yorgunluk çöküyor. "Asla her şey yoluna girmeyecek, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Beni kendine doğru çekti, ben de sözsüzce bileğimi uzattım. Çünkü yaralı ve kanaması var. Çünkü o iyileşene kadar kaleye dönemeyiz. O zaman bile görülemeyiz, yakalanamayız; ne vampirler, ne hortlaklar, ne de Mathilde'i aramak için hâlâ adada dolaşan Ölüm'ün kendisi tarafından. Ve belki de bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecek.

Michal başını sallayarak beni ormanın derinliklerine götürüyor. "Benimle gel."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Lütfen Kal

Eski bir hamamın kalıntılarında buhar yüzümü okşuyor. Michal'in yanında suyun kenarında otururken saçlarımı kıvrıyor - tüm köyü etrafına inşa ettikleri bir kaplıca. Onlar derken Michal'i kastediyorum.

Michal ve ailesi.

Mathilde'in kulübesinin ötesinde, çevredeki ormanın ve funda tarlalarının ötesinde, bir zamanlar bana uzaktan gösterdiği kumsal uzanıyor. Daha önce perdenin içinden geçerken gördüğüm kalıntılar. Michal, Mila, Odessa ve Dimitri'nin Requiem'e ilk ayak bastıkları yer ve görünüşe göre

-Birlikte evlerini inşa ettikleri yere. *Bir kaçış arıyordum*, dedi Michal bana, çok uzun zaman önceki anılarımda kaybolmuştum. *Yeni bir başlangıç. O çiçeklerin kız kardeşim ve kuzenlerim için bir umut işareti olduğunu fark ettim.*

Şimdi beni de buraya getirdi.

"Burası ... inanılmaz," diyorum ona, zorlukla yutkunarak ve etrafımızdaki duvarların yontulmuş duvar resimlerine, pınara giden basamakların el oyması kıvrımlarına bakarak. Ayaklarımı suya sokarken ellerim eteğimin kıvrılmış kumaşında bir sıkılıp bir çözülüyor. Burası çok güzel. Sessiz. Huzur dolu. "Böyle şeyler yapabildiğini fark etmemiştim."

Dudaklarında bir gülümseme gölgesi beliriyor. "Bana babam öğretti." Sonra kendi diziyle dizimi dürterek, "Herkes aristokraside yetişmiyor, tatlım. Bazılarımızın ellerini kullanması gerekiyordu."

Ona boncuk gibi bir bakış fırlatıyorum. "Herkes onlara bir şeyler öğretecek bir babayla büyümüyor."

Anında bu iğnelemeden pişmanlık duyuyorum ama Michal sadece usulca gülüyor ve "Tuş" diyor.

Ve nedense kahrkahası omuzlarımdaki gerginliği acımasından daha fazla hafifletiyor. Komik değil elbette ama bu gecenin ağırlığı altında boğulmaktan korkuyorum ve Michal bunu anlıyor gibi görünüyor. "neden terk ettin?" Ona soruyorum. "Nasıl oldu da böyle oldu?"-Ben

ellerimi ufalanan taşa, sürünen yosuna, kapının üzerindeki kabuk bağlamış tuza doğru salladım - "terk edilmiş mi?"

"Fırtınalar adanın bu tarafında daha kötüdür." Neredeyse bilinçaltı bir hareketle elimi tutuyor, başparmağını parmaklarımda gezdiriyor. Avuç içimin çizgilerini takip ediyor. "Ysabeau le Blanc'ın izniyle -arkadaşınızın bir başka akrabası ve Dimitri'nin reddedilmiş eski sevgilisi. Dalgalar köyün yarısını yok edince yer değiştirmek zorunda kaldık."

"Margot'yu her zaman sevmedi o zaman?"

"Margot bir insan, Célie. Ondan önce pek çok kişiyi sevdi ve ondan sonra da pek çok kişiyi sevecek. Ölümsüzlüğün laneti budur." Ağır bir iç çekiş. "Sevdiklerimizin bizi terk edişini izlemek." Boğazım tekrar daralmakla tehdit etse de Michal başını hüzünle sallıyor ve avucuma bir öpücük konduruyor. "Dimitri hiçbir zaman sadakat timsali olmadı. Tanıştığı herkese biraz aşık oluyor."

"O bana aşık olmadı."

"Çünkü onun kafasını omuzlarından ayırırdım. Yine de yapabilirim," diye ekliyor hoşnutsuz bir bakışla, "eğer sana teklifte bulunmaya devam ederse."

Kanlı gömleği kafasına geçirmesine yardım ediyorum, daha sonra yakmak üzere bir kenara atıyorum. Buraya başka kimseyi çekmek istemeyiz. "Bunu sadece seni etkilemek için yapıyor - sanırım bunu yapabilen tek kişi o olduğu için gerekli bir kötülük."

"Mila da yapabilirdi," diyor hüzünle ve beni şaşırtarak tekrar gülümsüyor. "Bir araya geldiklerinde onları duymalıydın. Kesinlikle acımasızlardı. Odessa ve benim hiç şansımız yoktu." Keşke görebilseydim; gerçekten, keşke Mila'yla birlikte bu köyün kumlu sokaklarında yürüyebilseydim, Odessa ve Dimitri'yle birlikte sahilde güneşlenebilseydim. Keşke Michal'in çocukluğunun hastalıklarından uzakta, böylesine güvenli bir sığınak yaratmasını izleyebilseydim - hayır, yardım edebilseydim. Her şeyden çok, keşke onları her şeyden önce tanıyabilseydim.

Pelerinimin düğmelerini açarak iç astarından bir şerit koparıyorum ve eğilerek onu suya batırıyorum.

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun? Mila'ya mı?"

Nemli pelerinimi kaldırıp yanaklarındaki isi nazıkçe yıkarken Michal gözlerini kapatıyor. "Bilmiyorum," diyor uzun bir süre sonra. "Bilebileceğimizi sanmıyorum."

"Her neredeyse, umarım huzuru bulmuştur." Başıyla kısa bir selam veriyor ve bakışlarım gövdesine, hala parçalanmış olan kızgın yarasına kayıyor.

Tahta, yaralı eline kaymadan önce. Yumruğunu geçici olarak açıyorum ve ben acılı temizleme işlemine başlarken yüzünü buruşturuyor. "Böyle olduğu için çok üzgünüm Michal," diye fısıldıyorum sessizliğin içine.

Gözleri şak diye açıldı. "Ben de öyle."

Parmaklarım hâlâ avucunun içinde ve bakışlarımı sert, acı bir parıltıyla karşılıyor. "Düşündüğün sebepten değil. Kulağa acımasızca gelse de, kız kardeşimin sonunda hayatına devam etmesine üzülüyorum. Bu onun her zaman istediği şeydi. Yıllar önce onu kanımla beslediğimde onu ebedi olmaya zorladım ve işte *bu* yüzden üzgünüm. Çünkü seçim şansını elinden aldım, tıpkı senin elinden aldığım gibi."

"Michal." Avucunu yanağıma bastırıyorum ve -ahşaptan arınmış- derisi nihayet kapanırken rahat bir nefes alıyorum. İyileşirken. "Tereddüt eden bendim. Sana hiç söylemedim ama mağarada hayatıma devam etme şansım vardı. O altın ışık belirdi -şimdi onun Ölüm olduğunu biliyorum- ama onu görmezden geldim çünkü arkadaşlarımı bırakamazdım. Seni bırakamazdım."

Başını sallar. "Bu hayattan daha fazlasını hak ediyordun." "Kim demiş?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Sen mi?"

"Evet. Ben." Elini enseme gezdiriyor ve doğrudan gözlerimin içine bakmak için beni kendine çekiyor. Hayır. Sadece bana sarılmak için. "Seni sonsuza kadar acı çekmeye mahkûm eden benim. Şimdi benim hatalarımı kendininmiş gibi sahiplenmeni, benden nefret etmek yerine yavaş yavaş kendinden nefret etmeye başlamanı çaresizce izlemek zorunda olan benim. Ve ben hala bir korkağım" -kelimeyi bir lanet gibi tükürüyor, gerçeği göremiyor- "bencil bir korkak çünkü sen vampirlik için yaratılmamışsın Célie ve bunu biliyordum. Avlanmanın, beslenmenin, başka bir canlıya zarar vermenin seni hepimizden daha çok inciteceğini biliyordum. Cehennem"-beni aniden bıraktı, bir elini dağınık saçlarında gezdirdi

- "Ölülere de zarar vermek seni incitir. Ama umurumda değildi. Cadılar Bayramı arifesinde ölümünü izlediğimde durup düşünmedim bile; gitmene izin veremezdim."

"Bu seni korkak yapmaz Michal," diyorum usulca.

Sert bir nefes veriyor. "Ve yine de yapmazdım, eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım. Seni sonsuza dek elimde tutmak için vampire dönüştürürdüm. Eğer bu sana benim nasıl bir adam olduğumu anlatmıyorsa, ne anlatır bilmiyorum."

"Belki de sonsuzluk artık o kadar korkutucu gelmiyordur."

"Petite menteuse." Alay edip ayağa kalkmak için hamle yapsa da -kaçmak, saklanmak için- kolunu yakalıyorum ve onunla birlikte yükseliyorum, aramızda herhangi bir mesafeye izin vermeyi reddediyorum. Dokunuşumla tüm vücudu titriyor ve sertçe dönüyor, gözleri

Ağzını benimkine bastırmadan önce alev alev yanıyordu. "Çok güzelsin," diyor şiddetle, nefesim kesilince geri çekiliyor ve yüzümü elleriyle kavıyor, "ama artık yalan söylemene gerek yok. Söyleyebileceğin hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz."

Nefes nefese, bileklerini kavıyorum ve beni tekrar öpmesini isteyerek ona dik dik bakıyorum. "Yalan söylemiyorum, seni çekilmez ahmak." Ellerim bileklerinden beline doğru kayıyor ve kollarımı ona doluyorum. Kendimi gerçeği itiraf etmeye zorluyorum - bu sefer sadece uygun parçalar yerine tüm gerçeği. "Cesarine'de uyandığımda sen orada değildin ve ben de senin -istemeyebileceğin-"

Acı çekiyormuş gibi yutkunuyor ve dokunuşu yumuşuyor, sanki değerli bir şeymişim gibi yüzümü kucaklıyor. Hâlâ kaybedebileceği bir şey. "Lou gitmek istediğini söyledi. Yaptığım şeyden sonra, seni kalmaya zorlama düşüncesine dayanamadım."

"Beni sonsuza dek elinde tutmak istediğini sanıyordum."

"Sonsuzluğun faydası, belki bir gün benden nefret etmeyeceğin." "Senden hiç nefret etmedim."

"Evet, yaptın."

"Senden korkuyordum Michal. Kontrolün, yoğunluğun, tek başına odaklanman. Daha önce senin gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım." Kararsız bir nefes alıyorum, onun, suyun, taşın ve denizin baş döndürücü kokusuna odaklanıyorum. Bu anı hatırlamak istiyorum. Bin yıl sonra bile rüyalarımda görmek istiyorum. "Ama en çok kendimden korktum; senin yanında hissettiklerimden, istediğim şeylerden korktum." Bir duraklama. "Sanırım korkak olan tek kişi sen değilsin."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılsa da, bu şimdiye kadar gördüğüm en kasvetli manzara. En yalnız. Ellerine bakarak şöyle diyor: "Geleceğini zaten almıştım. Diğer her şeyi de almak istemedim. Yine de uzak duramadım," diye ekliyor acı acı. "Kendime seni hortlaklar hakkında uyarmak için geldiğimi söyledim ama aslında sadece seni görmek istedim. Seni görmeye ihtiyacım vardı. Senin beni görmeye ihtiyacın olmasa bile."

"Geri gelirdim." Ne istediğimi bilmiyordum. "Seni özledim," diye nefes aldım. *Seni çok özledim.*

"Célie." Başını eğiyor. "Ben olmasaydım hâlâ hayatta olacaktın - muhtemelen evlenmiş ve Chasseur Kulesi'ni aydınlanma çağına sürüklemiş olacaktın. Bu karanlığın hiçbiri sana dokunmazdı."

"Karanlık bana senden çok önce dokundu." Yanağımı göğsüne yasladım, tam kalbinin atması gereken yere. "Bunu neden yaptın?"

Vücudu benimkine karşı anında geriliyor ve ben sormadan sorumu anladığını biliyorum. Beni neden vampir yaptın? Neden bensiz yaşayamadın? "Dikkatli ol, tatlım," diyor yavaşça. "Bazı cevaplar duyulmamış olamaz."

Belki de hiç anlamıyor.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey beni sana düşman edemez." Sonra parmak uçlarında yükselerek dudaklarına doğru fısıldadı: "Neden ölmeme izin vermedin?"

de beni öpmüyor. Henüz değil. Onun yerine çok hareketsiz duruyor, sanki -Sanki ben de onu korkutuyormuşum gibi. Bir keresinde bana *acıdan korkmadığımı* söylemişti.

Hayır mı? O zaman korkun ne?

Şimdi birbirimize bakarken, sanırım biliyorum. Yine de söylemiyorum, önce onun konuşmasını, ona her zaman güvendiğim gibi bana da güvenmesini bekliyorum.

"Sen-" Sonra sustu, kendinden iğrenerek başını salladı ve ben daha da yükselerek önce bir yanağına, sonra diğerine bir öpücük kondurdum. Alnına. Burnuna. Çenesine. Onu öpüyorum ve kaşları şaşkınlıkla çatılana kadar, öfkeli ve şaşkın görünmeyi unutana kadar öpüyorum.

"Anlat bana."

Ve bir barajın yıkılması gibi, kelimeler ondan bir sıcaklık patlamasıyla fişkırdı. "Sen güneşsin, Célie. Ölmene izin veremezdim çünkü sen benim güneşimsin; şimdiye kadar istediğim ve asla hak etmediğim her iyi şeysin ve seni bir kez gördüğümde, hissettiğimde, artık sensiz yaşayamazdım. Yanımda olmadığında, varlığını arzuluyorum ve yanımdayken, karanlığın var olduğunu unutuyorum - göremeyene kadar görüşümün her köşesini dolduruyorsun, bir sonraki bakışının ne zaman olacağını, bir sonraki sözünün ne olacağını düşünemiyorum. Beni diğerlerine karşı kör ettin. Ölmene izin veremezdim çünkü ıslık ıslık ve baktığın herkes bunun için daha parlak, bunun için daha iyi ve sen farkında bile değilsin. Hepimiz üzerinde yarattığın etkiyi göremiyorsun." Karşı koyamazmış gibi, bu kez beni öpüyor ve bu öpücüğün tenimde bir damga gibi, kelimelerin yakabileceğinden daha sıcak bir şekilde yandığını hissediyorum. Özleminin her zerresini, korkusunun, öfkesinin ve hayranlığının her zerresini içine döküyor ve bunun yoğunluğu beni neredeyse bir adım geri attırıyor. Yine de daha fazlasını istiyorum.

Yine de daha fazlasını istiyorum.

Ağzını benimkinden ayırarak, "Bu sorularına cevap oldu mu? Anlamana yardımcı oldu mu?"

Hâlâ söylemedi ve -bir anlık netlikle- asla söylemeyeceğini anladım. Beni o son sözlerle tuzağa düşürmeyi reddediyor, bir gün ayrılmak isteyebileceğim zaman aynı şeyi söylemem, aynı şeyi hissetmem için bana baskı yapmayı reddediyor.

Gerçekten çok çekilmez bir adam.

Kollarımı boynuna dolayarak, hafifçe irkilmesine aldırmadan onu tekrar yere yatırıyorum. "Ben de seni seviyorum Michal." Bunun üzerine keskin bir nefes alıyor -şaşkınlık, inançsızlık- ama onu da görmezden gelip saçlarımı bir kenara fırçalıyorum. "Şimdi iç."

Boğazıma temkinli bir şekilde bakıyor. "Ama bağ-"

"Bağ umurumda değil. Seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum." Ani ve korkunç bir düşünceyle tereddüt ederek , "Yani ... eğer benimle olmak istiyorsan."

Şimdi alay eden, gülen Michal ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses olabilir. Oturur pozisyona geçip beni de yanına almadan önce son bir kez -yumuşakça, saygıyla- saçlarımı okşuyor. Saldırırken hiç tereddüt etmiyor.

Ve dişleri tenimi delip geçerken -aynı sarhoş edici sıcaklık üzerime çökerken- farklı bir şey oluyor.

Bir şeyler değişiyor.

Yavaş ve ince bir şey değil; inşa etmiyor ve sessizce gelmiyor. Onun yerine göz kapaklarımın arkasında parlak, akkor bir ışık patlıyor ve tüm varlığım onun ani hissiyle sarsılıyor - benimkine sarılmış fiziksel bedeni değil, daha derin ve daha güçlü bir varlık. Daha karanlık bir varlık. Ve saklamaya çalıştığı tüm o duyguları şimdi görebiliyorum, ışıkların arasından duman gibi kıvrılıyorlar. Benimkilerle bir oluyorlar.

Ardından anılar geliyor ve kendimi onun gözlerinden mezarlıktan fırlamış, histerik ve sıırıslıklam halde görüyorum. Fanatik genç kadına duyduğu merak karanlığın içinden geçerek beni bir sonrakine çekiyor - gemide bağlanan bileklerim, çalışma odasındaki çatık kaşlarım, saçlarımın sandalyesinden aşağı mürekkep gibi dökülüşü. Tiyatroda parlayan kendi geniş ve dehşete düşmüş bakışlarımı görüyorum, Yannick ağzını boğazıma dayadığında onun isteksiz endişesini ve öfkesini hissediyorum. Kırmızı elbisemi görüyorum.

Absinthe şişesi.

Bedenimi Bellamy'nin üzerine örttüğümde beklenmedik kıskançlık kırbacı, onun yerine ona doğru düştüğümde şehvet şimşegi, kollarının beni sarmasından hoşlandığı için panik.

Beğenmekten de öte.

Duman beklentiyle daha sıkı kıvrılıyor - beyaz ışıklar kıvılcımlanıyor ve parlıyor

-Ve tabutun içinde bana bakarken diğerlerinden daha derin bir duygu ortaya çıkıyor, felç edici ve görmezden gelinmesi imkânsız. Aşk. O anda bana aşık oldu. Ve bunu fark ettiğimde, kendi duygularımın, kendi anılarımın ağırlığını omuzlarken titriyor. Şimdi onların da anlık görüntülerini görüyorum, gece gökyüzünde kayan yıldızlar gibi çılgınca titreşiyorlar, ta ki onlar da karanlığa, tek bir sese kadar. Onun sesi.

Lütfen kal.

Bir an sonra bedenlerimize geri döndüğümüzde -sarsılmış ve nefessiz-göğsümde yeni keşfettiğim basınç karşısında şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum ve bunun Michal'in özü olduğunu fark ediyorum. Onun gölgesi. Artık hiç de korkutucu değil, şiddetli ve boyun eğmez ve aziz -çok aziz-benimkiyle birbirine dolanarak bizi geri dönülmez bir şekilde Le Lien Éternel'de birleştiriyor.

Bir şekilde yeterli değil.

Aramızdaki bağın yoğunluğu sarsıcı, hayati olsa da -her ne kadar şimdiden onsuz yaşayamasam da- bu nefes kesici adamı mümkün olan her şekilde tanımak istiyorum; ona dokunmak, onu tatmak, ona her parçamı vermek istiyorum.

Kararımı verdiğim anda hissediyor. Ağzım onunkine çarptığında inliyor ve ben açlıkla sesi yakalıyorum, ellerim tamamen iyileşmiş vücudunda yukarı doğru kayıyor. Gövdesinin her muhteşem kıvrımında, göğsünün ve omuzlarının sert kabarıklığında.

Bu sefer ona dokunmama izin veriyor. Ağzımı çenesinde gezdirip dilimle teninin her santimini okşarken derin ve düzensiz nefes alıyor. Ve belki de hamamın buharı ya da baharın sıcaklığı

-belki de sadece benim ama omuzlarımdan tutup beni kendisinden uzaklaştırarak ikimizi de ayağa kaldırırken yanaklarına bir renk geliyor.

Hemen itiraz etmeme rağmen, yavaş ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle başını sallıyor - bir şekilde bacaklarımın arasında bir çekiş gibi hissettiğim bir gülümseme. Her şey tepki olarak geriliyor. "Bu anı ne kadar sık düşündüğümü bilemezsin, tatlım," diyor karanlık bir sesle. "Şimdi nihayet burada olduğuna göre

tüm eğlenceyi sana bırakmamı istiyorsun."

"Bu senin için eğlenceli değil miydi?" -beklenmedik bir şekilde diz çöküp gözlerini benimkilere dikerken ve nemli elbiseyi yavaşça vücudumdan sıyrırken sesim titriyor- "Senin için eğlenceli değil miydi?"

"Başka eğlenceli şeyler de düşünebilirim."

"Başka bir oyun mu?" Dizlerimi birbirine kenetleyerek, tenimin her bir santimini işkence edercesine okşarken dik durmak için mücadele ediyorum. Bakışlarının altında kendimi bu kadar ateşli hissetmemeliydim. Bu kadar hassas hissetmemeliydim ama parmaklarının en ufak bir dokunuşu bile beni yakıyor, kıvrandırıyor ve o da bunu biliyor. "Benimle oynamaktan yorulduğunu sanıyordum."

"Hatırlıyor gibiyim," diyor ve baldırlarımı, uyluklarımı, kalçalarımı yavaşça ortaya çıkarırken kendi gözleri de ısınıyor, "bana hâlâ birkaç soru borcun var."

"Ne istersen sor." Kelimeler sert ve nefessiz çıkıyor.

"Hayır, tatlım. Bu çok kolay olurdu. Bu gerçekleri cesaretle değiştirelim, olur mu?"

Karnıma ağzı açık bir öpücük kondurduğunda, ipleri gevşetmek için elbisemin korsajını yırtıyorum. Bir kenara itiyorum, hepsini bir kenara itiyorum.

-Kahkahası hamamda gürlerken, çıplak bedenime bakmak için doğruldu.

Sonra sırtışı kayboluyor. İfadesi tamamen boşalıyor, ama onu bağ aracılığıyla hâlâ hissedebiliyorum - şehvetin keskin sıkışıklığı, evet, ama aynı zamanda bana bakarken göğsünde çiçek açan derin ve bitmeyen acı.

Elini tutarak onu kendime doğru çekiyorum ve memnuniyeti aramızdaki bağ aracılığıyla bizi sarıyor. Onun sevinci ve rahatlaması. Benimki. Kelime aramızda yankılanıyor ve onun mu yoksa benim mi ağzımdan çıktığını anlayamıyorum.

Yine cevap olarak onu öpüyorum. Seninkini.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir kolunu dizlerimin geçiriyor ve beni havuza fırlatıyor.

Öfkeyle yüzeye fırlıyorum -ıslak saçlarımı gözlerimden itiyorum- ve Michal'in çoktan bana katılmış olduğunu görüyorum. Suyun içinde süzülürken gözlerinde hınzır bir parıltı parlıyor, kollarının yumuşak ve güçlü vuruşlarıyla suyu ayırıyor. Omuzları. Avını avlayan bir avcı gibi beni takip ediyor.

Asla bir vampirden kaçma.

Elimde değil. Gülünç bir sırtışla yüzeyin altına dalıp havuzun diğer ucuna doğru fırlıyorum ama o ayağımı yakalıyor.

Anında, beni gülünç bir kolaylıkla geri çekti ve vücuduna doğru çekti.

Çıplak vücudu.

Bacaklarım refleks olarak onun beline dolanıyor ve beni yukarı kaldırıp boğazıma bir öpücük daha kondurarak havuzun kenarına doğru yürürken sular akıyor. Beni havuzun kenarına bastırıldığında tüylerim diken diken oluyor çünkü Michal'ı çıplak görmek, tenini tenimde hissetmekten, onun tam ve taşınmaz kapsamını fark etmekten çok farklı.

"İlk cesaret." Kulak mememi dişlerinin arasında yakalıyor, hafifçe çekiştiriyor. "Ses çıkarmamaya çalış."

Cevap veremedim beni kaldırıp havuzun kenarına oturtuyor, ellerimi arkamda birleştirirken su baldırlarıma vuruyor. Sonra bacaklarımı açtı. Başını eğiyor. Ve beni kalçalarımın tepe noktasından öpüyor.

Dilinin ilk kayışında kalçalarım sarsılıyor ve sırtım kavisleniyor. İkincisinde, başım kendi iradesiyle geriye doğru eğiliyor ve gözlerim dikiş yerlerinden ayrılmamak için kapanıyor -ki buna neden olmaya niyetli görünüyor çünkü üçüncüsünde bacaklarımı omuzlarına atıyor. Kolları kıcıma dolanıyor, beni kendisine bağlıyor ve derinlemesine emmeden önce dilini o sinir demetine doğru sürüklüyor. Ve o anda, cesaretini unutuyorum -kendi adımlarını unutuyorum- yüksek sesle mırıldanıyorum ve o lezzetli sürtünmeden daha fazlasını bulmak için saçlarını yakalıyorum. Daha sert bastırmak için. Kalçalarımı onun diliyle aynı anda çalıştırmak için.

Bacaklarım sertleşiyor, başının etrafında kenetleniyor, ama parmakları kendi tenimi ısıyor; hamam etrafında tamamen paramparça olana kadar yalamayı, ziyafeti bırakmayı reddediyor. O zaman bile -geriye doğru eğilmeme, neredeyse şiddetli zevke dayanamamama rağmen- son titreme bedenimi terk edene kadar takip ediyor. Ta ki ben gevşek ve titreyen uzuvlarımla taş zemine yığılana kadar.

"Bu-" Doğru kelimeleri bulamıyorum, ancak bir şekilde bana yardım edebileceklermiş gibi büyük hava yutkunuyorum. "Sen-"

Ama Michal şimdi kendini havuzdan dışarı atıyor, bedenimi öpüyor. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde, boyu kalçama uzun ve sert bir şekilde baskı yaptığında içimi bir başka imkânsız sıcaklık dalgası kaplıyor. Gözlerim bu sarhoş edici hisle doluyor ve anında onu ellerimin arasına almak için uzanıyorum. Ancak o başını sallıyor, çenesi sıkılmış ve yüzü gerilmiş bir halde çenemi, çenemi öpüyor. "Eğer bana şimdi dokunursan," diyor gergin bir sesle, "oyun çok erken bitecek."

"Ama ben de senin böyle hissetmeni istiyorum," diyorum nefes nefese.

"Ben de senin

."

"" Sert bir nefesle -belki de boğuk bir kahkahayla- elini bırakır.

Alnını dayadı, vücudundaki her kas sıkıca bağlanmıştı. "Denemeden bile iyi yapıyorsun." Sonra- "Sıradaki cesaret. Eğer bunu yapmak istemiyorsan bana şimdi söyle ve hiçbir şey değişmesin. Hazır olana kadar ya da istersen sonsuza kadar seni öpebilirim."

Ellerim sırtına dolanıyor, bu cümleyi bitirmesi için ona meydan okuyorum. "Bunu yapmak istiyorum Michal ve bunu seninle yapmak istiyorum."

"Acıyacak, Célie."

"Ve sonra olmayacak," diyorum şiddetle. "Kitapları okudum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

"Ruh bağı olan ölümsüz vampirlerle yatmak hakkında kitaplar mı var?"

"Düşündüğünden daha fazla. Mathilde'de üç tane vardı."

"Cesaret." Yüzümü incelemek için saçlarımı geriye iterken alaycı sırıtışı kayboluyor. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsak bana söyle."

"Söz veriyorum yapacağım."

"Cesaret et." Elini aramıza sokuyor ve kalbim hâlâ atabiliyor olsaydı göğsümden dışarı fırlardı -hayır, yanardı- parmakları etimi ayırıp girişime yerleşirken. "Ve bu çok önemli - ısırmanı söylediğimde ısıracaksın."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne-?"

Ancak içime girdiğinde soru dağılıyor ve bu his nefesimi . Acıtmıyor, tam olarak, sadece hissettiriyor

-Dolu, neredeyse çok . Baskıyı azaltmak için yer değiştirdiğimde, bir santim daha içeri kayıyor. Bir santim daha. Kalçaları ilk başta hafifçe sallanıyor, ama parmakları acıyı hafifletiyor, aklımı tekrar yitirene kadar bana karşı çalışmaya devam ediyorlar. Topuklarım yere basana, sırtım kavislenene ve bedenim bir şekilde boş hissedene kadar. Yoksul. Ona doğru geriliyorum ve sesim onun adı etrafında kırılıyor, yarı inilti yarı hıçkırık. "Michal-"

"Isır."

Kelimeyle birlikte daha sert itiyor ve bedenim bir bandın kopması gibi geri çekiliyor, her kasım acının bıçak darbesine karşı sertleşiyor. Yine de Michal'in komutuna içgüdüsel olarak tepki veriyor ve sonraki saniyede dişlerimi omzuna geçiriyorum. Kollarımı sırtına doluyorum ve o inlerken, kıpırdamadan dururken, kanının içime akmasını beklerken ona sarılıyorum.

Dilime değdiği anda acı azalıyor -tamamen değil, ama kaslarımın onun etrafında gevşemeye başlamasına yetecek kadar. Kokusunun beni çıldırtmasına yetecek kadar. Ona ihtiyacım var.

İçgüdüsel olarak yer değiştiriyorum ve bir nefesle ağzımı onun teninden ayırıyorum. "Tekrar yap."

Sert ve tatmin olmuş bir nefes vererek -kolları titreyerek- kendini bir kez daha içime gömmeden önce tamamen dışarı çekiyor. Bu sefer kabzasına kadar. Gözlerimin arkasındaki baskı artıyor ve sırtını pençeliyorum, çılgınca sarsılıyorum ve bacaklarımı ona doluyorum. "Tekrar yap," diye tekrarlıyorum, kulaklarımdaki uğultudan güçlkle duyabiliyorum. Sıcaktan.

O da öyle yapıyor.

Ve bu yakıcı acı, vücudunun her yavaş itişinde yerini daha derin bir sızıya bırakıyor, ta ki benimki de karşılık olarak hareket etmeye başlayana kadar. Nefesim hızlanana ve tırnaklarım sırtını ısırana kadar. "Çok iyi amına ," diye homurdanıyor, şimdi daha sert pompalıyor. Daha hızlı. Ve sözleri bana bir şeyler yapıyor. Topuklarımı sırtına gömüyorum, onu daha derine almak için kalçalarımı eğiyorum, o hızını artırdıkça itişine itişle karşılık veriyorum. Artık acımasız, sert, çiğ ve ilkel, ama buna bayılıyorum - bayılıyorum çünkü onun sıkı sıkıya bağlı kontrolü sonunda kayıyor ve benim yüzümden kayıyor. Bu manzara beni neredeyse çözüyor.

Bunun yerine dilimi boğazının sütununa doğru sürüklüyorum, tıpkı bir ömür önce Les Abysses'te yaptığım gibi.

Kimse hayal kırıklığına uğramaz, Célie.

Ve Michal kopar.

Aniden çekiliyor, beni yüzüstü çeviriyor, sonra kalçalarımı kaldırıp bir kez daha içime dalıyor. Beni eziyor. Beni tüketiyor. Ondan asla bıkmayacağım. Bir elini önümde dolaştırırken -çok çaresizce ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi sağlıyor- kendimi mümkün olduğunu düşündüğümden daha canlı hissediyorum; daha güzel, daha güçlü.

Onun yüzünden.

O her zaman ihtiyacım olan aynaydı ve nihayet - nihayet - kendi yansımamı görebiliyorum. Açıkça görebiliyorum. Ve salıverilmem içimde paramparça olduğunda - bir zevk kükremesiyle onu takip ettiğinde - ona sıkıca sarılıyorum, sarsıntıların vücudunu terk etmesini bekliyorum.

Gitmesine izin vermeyi reddederek.

Kırkınıc Bölüm

Ev

Michal, hamamın köşesindeki kilitli bir kapıdan korunmuş giysilerden oluşn bir sandık bulur. Bu odaların anahtarını yıllar yıllar önce saklamıştı.

-odaları, adadaki ilk evi- muhtemelen onları sonsuza dek terk etmeye karar verdiğinde.

"Bu anneme aitti," diyor şimdi, eski ama dikkat çekici bir şekilde korunmuş bir elbise çıkararak. Kesimi tanıdık gelmese de, elbisenin kendisi sadeliğı içinde çok güzel: beyaz üzerine beyaz desenli ipek -diasper, sanırım- yumuşak ermin astarlı ve ince gümüş kemerli. "En sevdiğı ve en iyi elbisesi. Bunu sadece özel günlerde giyerdi."

Boğazımdaki yumruyu yutarak parmaklarımı narin kollarında gezdiriyorum. Hâlâ hafif adaçayı ve narenciye, belki de limon kokuyor. "Bunu giymem mümkün değıl Michal. Diğr elbiselerime ne olduğına baksana." Mösyö Marc'ın eserinin kanlı kumaşının kokusunu hâlâ alabildiğim hamama doğıru hüzünlü bir bakış fırlatıyorum. "Bunu mahvedersem kendimi asla affetmem."

Hiç rahatsız olmamış gibi omuz silkiyor ama onun için bu kadar önemsiz olsalardı annesinin eşyalarını bunca yıl saklamazdı. "Senin giymeni isterdi."

"Beni sever miydi?"

"Sana bayılırdı." Başımı salladığımda dudaklarına oldukça hüzünlü bir gülümseme değıyor, geçici olarak elbiseyi başımın üzerine çekiyorum ve ona dokunan herkesi ldreceğıme dair özel olarak söz veriyorum. Tek bir kan, duman ya da iç organ zerresi bile kumaşa zarar vermez. "Babam ve üvey annem de seni severdi.

-Muhtemelen çoğı gün benden daha iyi."

Öfkeyle doğıruluyorum. "Bu doğıru olamaz."

Şaşırtıcı bir şekilde, hüzünlü gülümseme sırtmaya dönüştü. Memnun bir gülümseme. Kendi tuhaf kıyafetini -koyu renk tunik ve kaba dokunmuş hortum- çekerek, "O günlerde bir cehennem zebanisiydim," diyor.

Bir cehennemlik. Bir vampir, iblis ya da şeytan değil, köyünde yaramazlık yapan huysuz küçük bir çocuk. Bu düşünce beni de garip bir şekilde hüzünlendiriyor. "Keşke ben de görebilseydim."

Bunun üzerine kahkahalarla güldü. "Ve yapmadığın için rahatladım. On iki yaşımdayken babam beni manastıra göndermekle tehdit etmişti; ne olacağını görmek için eşeğimizi üvey annemin değerli kısırağıyla birlikte bir ahıra kilitlemiştim."

Dudaklarım seğiriyor. "Bir şey mi oldu?"

"Oh, evet. On iki ay sonra -bir kar fırtınasının ortasında- yeni katırımızın doğumuna yardım etmek için beni sabahın ikisinde uyandırdı. Ona Snježana adını verdim ve elli yaşına kadar yaşadı."

"Elli mi?"

Başını sallıyor, belli ki hâlâ kendinden memnun, ben de kendimi tutamayıp gülüyorum ve Snježana'dan bir iz var mı diye aç gözlerle etrafa bakıyorum. Komodinin yanındaki rafta beyaza boyanmış bir katır heykelciği ve Michal'in gümüş saçlarına sahip bir kadının küçük bir portresi duruyor. *Annesi.* Başka biri olamazdı ve onu gördüğümde göğsüm sıkışıyor -Yüz hatlarındaki yumuşaklık, gözlerinin boyanın içinden bile ışıldıyor gibi görünmesi, oğlununkine çok benziyor ama bir o kadar da farklı. Daha yuvarek. Kahverengi yerine peygamber çiçeği mavisi.

O çok güzel.

"Adelina," diyor Michal usulca, sanki odanın huzurlu sessizliğini bozmaktan çekiniyormuş gibi.

Adelina.

Onu tanıyorum. Onun portresini daha önce görmüştüm, farklı bir portre.
-Mağaranın gölgelerine yığılmış.

Ancak bu oval çerçeve, çiçeklerin dili üzerine eski bir kitabın üzerinde duruyor; yanında bir buket kuru gelincik ve boynuzlu bir tanrının ahşap idolü var. Yatak odasını başka tuhaf ıvır zıvırlar da dolduruyor: üç altın yüzük - alyans gibi görünüyorlar - örme bir battaniye, bir tespih, bir çift yıpranmış deri çizme. Bunlar babasına mı aitti? Bir amcaya mı? Uzun zaman önce ölmüş bir kuzene mi? Parmaklarımı gürgen ağacından bir sallanan sandalyenin üzerinde gezdirirken, arkasındaki tarihi merak ederek yavaşça bir farkındalık hissediyorum. Hikaye.

Çok fazla hikaye var.

Michal hepsini burada, kalenin tehlikelerinden uzak ve güvende bıraktı ve aniden, keşke biz burada kalabilseydik dedim. Burası hala bir

Zamanın ve doğanın onu nasıl tahrip ettiğine rağmen bir şekilde evim. Hiç bilmediğim bir şekilde hala sevdiğimi hissediyorum.

Elim koltuktan düşüyor. "Ölüm durmayacak, değil mi?"

Ölüm'ün adı duyulduğunda, odadaki büyü biraz kararıyor gibi. Michal'in gülümsemesi de kayboluyor ve ben anında onun kaybolduğuna pişman oluyorum. *Sadece biraz daha.* Bu düşünce içimin en derin yerinde sızı yapıyor ve -çekingen ifadesine bakılırsa- Michal bunu aramızdaki bağdan hissediyor. *Seninle biraz daha uzun kalmak istiyorum.*

Arkamdan gelip kollarını belime doluyor ve yanağını başıma yaslıyor, sanki hep gibi. Sanki hep böyle olacaktıymış gibi. "Hayır," diyor basitçe. "Durmayacak."

"O zaman onu geri çekmemiz gerekecek," diye idare ediyorum.

"Mağaraya." "Evet."

"Mathilde'i bulmadan önce onu girdabın içine göndermemiz gerekecek."

Michal bu kez tereddüt eder. Sonra tekrar "Evet," der.

Bunun üzerine kollarının arasında dönüp ona bakıyorum, ihtiyatı üzerime çöküyor. Kuşkusu. Koyu renk gözleri her zamanki gibi esrarengiz kalsa da -sert, parlak obsidyen parçaları- artık onu hissedebiliyorum. Bir daha asla bir muamma olmayacak. "Bunu yapamayacağımızı mı düşünüyorsun?" Suçlayıcı bir şekilde soruyorum, ama daha çok panik gibi geliyor.

"Sanırım" -alnıma sert bir öpücük konduruyor- "birlikte yapamayacağımız çok az şey var, ama Ölüm'le ..." Sözünü yarıda kesiyor, doğru kelimeleri ararken çenesi sıkılıyor. Ancak benim doğru kelimelere değil, *gerçek* kelimelere ihtiyacım var ve neyse ki o da bunun farkında gibi görünüyor, elleri kollarımdan aşağı kayarak benimkileri kavlıyor. "Bunun bir bedeli olacak, Célie. Ödediğinin farkında olsan da olmasan da Ölüm'ün her zaman bir bedeli vardır."

Sözler çok tanıdık, bu noktada çileden çıkaracak kadar tanıdık. "Cadılar da aynı şeyi söylüyor. Tüm sihirlerin bir bedeli vardır."

Filippa bile bu ifadeyi ebeveynlerimizi reddetmek için kullandı.

"İyi bir sebepten ötürü," diyor Michal şimdi. "Cadılar doğanın dengede olmasının önemini anlayacak kadar uzun süre yaşadılar - Ölüm diyarımızda fazla kalarak dengeyi bozdu. Mila haklıydı. Mucizevi bir şekilde öngörü yeteneğini keşfetmediği sürece, bu işin sonu o da dahil hiçbirimiz için iyi olmayacak."

Mila haklıydı.

Onun adı göğsüme bir kanca gibi saplanıyor, acı verici ve çıkarması zor. Ve belki de asla çıkaramayacağım. Belki de keder böyle olmalıdır - belki de her şeyin sonunda keder sevginin bedelidir. Ve ben Mila'yı kendi kız kardeşim gibi sevdim.

Ben de Filippa'yı seviyorum.

"Belki de keşfetmeye zorlayabiliriz." Sertçe yutkunarak omuzlarımı dikleştirdim ve "Bir fikrim olabilir" dedim.

Bölüm Kırk Bir

İki Avcı, Üç Cadı ve Dört Vampir Bir Mağaraya Giriyor

Bir saat sonra gizli kapıdan içeri süzıldüğümüzde mağaradan yükselen sesler yankılanıyor -tanıdık sesler, *öfkeli* sesler- ve ben merdivenlerden aşağı onlara doğru atılsam da Michal elimi yakalıyor, son bir yakıcı öpücük için beni geri çekiyor. Bir an sonra ayrıldığımızda, "Görünüşe göre yatak odam öngörülebilir bir gelecekte dolu olacak." diyor.

Merdivenlerin gerçek bir kalabalık toplanmıştı: Odessa ve Dimitri, evet, ama aynı zamanda Lou, Reid ve *Mathilde*. Onu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Hayatta kalmış*.

Hepsi hayatta kaldı.

Gerçi şu anda Mathilde torununu şişte kızartacak gibi görünüyor.

"-bir davet bile olmadan." Taciz edilmiş gibi görünen Lou, Mathilde'in yüzüne eğri bir hançer sallar. Bıçaktan kan damlar - taze, kokusundan -Ayrıca Reid'in büyük gömleği olan geceliğine de sıçırıyor. Başka bir şey giymediği ve saçlarını ördüğü için Requiem'e doğaçlama bir gezi beklemiyordu. Üstelik Mathilde onu bir tür *saldırıdan* kurtarmış gibi görünüyor. "Evimi darmadağın edip hepimizi rehin alamazsın-"

Mathilde hançeri boğumlu eliyle bir kenara fırlatır ve Dimitri'nin ayakkabılarına kan sıçratır. Adam acı dolu bir ifadeyle aşağıya bakıyor. "Senin nankör derini kurtardım," diye hırlıyor. "Ortaya çıkmasaydım o hortlaklar seni *yiyecekti*, bu yüzden şimdi *benimkini* koruyarak iyiliğimin karşılığını verebilirsin."

Lou'nun ağzı kuşkuyla açık kalır. "Senden bize yardım etmeni *istemedik*. Seni *tanımıyoruz* bile-"

"Benim açımdan kasıtlı bir karar, sizi temin ederim." Mathilde kollarını kavuşturdu ve hayıflandı. "Ve anında geri döndüğüm için pişman olduğum bir karar. Sen *korkunç* bir torunsun."

Lou merdivenlerde beni fark ediyor ve Mathilde'i sert bir kaş çatmayla iterek geçiyor. "*İşte* . Tanrılara şükürler olsun ki sonunda buradasınız - bu kadın tam bir kaçık ve bunu ben söylüyorum, bu gerçekten bir şey ifade ediyor. Bir hortlak saldırısı sırasında oturma odama girip -"

"Bir hortlak saldırısı mı?" Sertçe sordum. "*Oturma odanızda mı?*"

"Daha çok bir istila gibi." Lou umursamaz bir el sallayarak ilgisiz görünmeye çalışıyor ama bunu başaramıyor. "Çoğunlukla gece karanlığında saldırıyorlar, ama onlarla başa çıktık-"

Mathilde, "*Ben onlarla uğraştım,*" diye mırıldanıyor.

Lou onu görmezden gelerek şimdi daha da yüksek sesle konuşuyor. "Ve sonra Ölüm ve kız kardeşin hakkında saçmalamaya başladı ve-"

"-ve benim değerli kitap koleksiyonum! Benim *paha biçilmez* koleksiyonum." Mathilde öfkeyle bakıyor, ancak çenesine kadar fırfırlı, oldukça korkunç bir çiçek kreasyonu olan kendi geceliği bu etkiyi biraz bozuyor. "Sanırım sizin sayenizde hepsi gitti. Söylesene, çaresiz bir kadını evinde bile koruyamıyorsan, tüm bunlara sahip olmanın ne *anlamı var?*" - telaşla aramızda işaret ediyor- "bu doğaüstü yetenekler?"

Adımlarımın ortasında durup mağaranın öbür ucuna, annemin Michal'in masasında tek başına oturduğu yere bakıyorum. Yüzünde yorgunluk çizgileri olsa da -ve gözyaşları hala cam gibi, çukur gözlerini çevrelese de- dikkatimi çeken şey bu değil. Çünkü o hiç de yalnız değil.

Jean Luc ve Brigitte sert bir sessizlik içinde onun yanında dururlar, yüz ifadeleri ihtiyatla açık düşmanlık arasında gidip gelmektedir.

Aman Tanrım. Jean Luc benimle göz göze geldiğinde tüm vücudum dondu. Chasseur Kulesi'nin dışına saldırdıktan sonra -bir zamanlar paylaştığımız aşkı onarılamaz bir şekilde bozduktan sonra- onu *burada* görmek bir yana, bir daha görmeyi bile beklemiyordum. Ne var ki, şaşkınlık etkisini gösterir göstermez tekrar kayboluyor ve ardında sadece derin bir hüznün bırakıyor - hüznün ve aramızdaki bu boşluk. En azından yaraları iyileşmiş; Coco'nun kanı bir mucize yaratmış olmalı.

Zor yutkunuyorum.

Jean Luc ve ben asla çalışamazdık ama bu şekilde bitmemeliydi.

Sanki düşüncelerimi sezmiş gibi, Jean Luc bana daha bakamayarak önce kırılıyor. Gözleri Michal'in üzerinde, iç içe geçmiş ellerimizde ve

sertleşir. Brigitte'i bile suçlayamıyorum, çünkü onun önünde kayarak manzarayı engellemeye çalışıyor. Onu korumak için.

Michal'in elini de bırakmıyorum.

Michal cesaretlendirmek için parmaklarımı sıkarken, "Merhaba," diyorum onlara usulca, çekingen bir şekilde.

İkisi de cevap vermiyor.

Ani gerilimi azaltmak için boğazını temizleyen Reid bir adım öne çıkarak, "Jean Luc ve Brigitte, Mathilde'den önce hortlakları bizim eve kadar takip etmişler, şey-" dedi.

"Bizi kaçırdı," diye Lou. "Mutfak masamın perdeyi yırttı ve beni Undead Grue'nun kafasını keserken yakaladı. Reid benim tuttu, Jean Luc *onun* kolunu tuttu ve"- telaşlı bir şekilde elini sallıyor-"vesaire vesaire. *Hayatımda* hiç ruhlar âleminde hissettiğim kadar hasta hissetmemiştim," diye ekliyor titreyerek. "Gerçi burası da yakın bir ikinci."

"Korkunç bir torun!" Mathilde araya giriyor, ama Lou'yu işaret ederken eli hafifçe titriyor. "Ve çaresiz bir kadın!"

Lou, küfrederek Michal'in yatağına doğru yürür ve sonra kabaca yatağın üzerine yığılır. Reid, Michal'e özür dileyen bir bakış atarak onu takip eder ve Michal kuru bir sesle, "*Sende* çaresiz bir şey yok Mathilde ve Ölüm'le sohbet etmek için etrafta dolaşmadığını fark ettim," der.

"Çünkü ben aptal değilim. O *Ölüm*."

"Ve şükürler olsun ki evlilik görevlerini yerine getirmek yerine kaçtın." Dimitri'nin bakışlarından dikkatle kaçınmama rağmen, bilekleri ve ayak bilekleri hala hafifçe sızıyor, mağarayı kanının narin kokusuyla dolduruyor ve kız kardeşimin haçının öfkeli kırmızı yanığı kalıyor. "Kitaplarınız ve kulübeniz konusunda da haklısınız, toprak onları yuttu ama Ölüm'e karşı epey mücadele ettiler."

"Onları *yuttun* mu?" Brigitte kaşlarını çatıyor, kendine rağmen şaşkın ve benden Mathilde'e bakıyor. "Evlilik görevleri mi? *Onun mu?*"

Mathilde ona ters ters baksa da Dimitri, cadı Brigitte'i lanetlemek ya da belki de burnunu ısırıp koparmak gibi düşüncesizce bir şey yapamadan araya girer. "Güven bana," diyor cesur bir gülümseme denemesiyle, "düşündüğün gibi değil."

Mathilde'in parmakları seğiriyor. "Kendine dikkat et, evlat. Ben yaşlıyım, ölü değil." "Yazık," diye mırıldanıyor Lou yataktan.

Son merdivenden inip kalabalığı yarararak beni de yanına çekerken Michal'le aramdaki bağ sabırsızlıkla kopuyor. "Yeter artık. Chasseur haklı, herkes anlayana kadar devam edemeyiz." Brigitte ve Jean Luc'un çeneleri gevşeyene kadar -Lou ve Reid'in de- ve annem gözlerini kapatıp başını eğene kadar Mathilde'in kulübesinde olan her şeyi, ondan önce olan her şeyi hızlıca açıklıyor.

"Filippa mı?" Michal onun adını söylediğinde Jean Luc yarım adım öne çıkıyor, gözleri benimkilere kaymadan önce kendi gözleri de açılıyor. Endişesini gizlemeye çalışsa da nabzının yükselişini, küçük nefes alışlarını duyabiliyorum. Başımı sallıyorum. "Yaşıyor mu?"

"Bir bakıma," diyor Odessa.

Jean Luc tereddüt ediyor, anneme bakarken bakışları hafifçe yumuşuyor. "Ona yardım edebilir miyiz?"

Cevap vermeyince zor yutkunuyorum. "Denedik."

Michal elimi tekrar sıkıyor ve Jean Luc hareketi takip etse de başka bir tepki vermiyor. "Filippa daha büyük bir hastalığın belirtisi," diyor Odessa sabırsızca Michal'e dönmeden önce. "Ölüm bizi neden Mathilde'in kulübesinde canlı bıraktı? Hortlakları sayıca bizden fazlaydı.

-Dimitri ve beni bile etkisiz hale getirmişlerdi ve *sen* kimseyi savunacak durumda değildin. Filippa annelerini Célie'ye karşı koz olarak elinde tutuyordu, peki neden hepimizi öldürmedi? Neden küçük direnişimize o anda ve orada son vermedi?"

"Çok açık değil mi?" Mathilde -Michal'in açıklaması sırasında canı sıkkın bir şekilde alt basamağa oturmuştu- şakağına kurnazca vurdu. "Kayıp parçayı, Filippa'yı eşsiz kılan o özel şeyi hâlâ bulamadı ve bulabilecek tek kişi de sizsiniz. Eğer sizi öldürürse, sır da sizinle birlikte ölür ve Ölüm bir korkaktır. Sizi kendi diyarına kadar takip etme riskine girmeyecektir. Perde inene kadar olmaz." Doğrudan benimle konuşmadan önce küçümseyerek homurdanıyor. "Ama sözlerimi unutma kızım, yakında Gelinleri kovalamaktan ve hortlaklar yaratmaktan bıacak ve onu engellediğin için seni cezalandıracak."

Bunun üzerine mağaradaki bütün gözler merakla bana doğru dönüyor. Dikkatleri karşısında tüylerim diken diken olurken Mathilde'e kaşlarımı çatıyorum. "Onu engellemek mi? Onu hiç engellemedim. Kız kardeşimin neden diğer hortlaklar gibi olmadığı hakkında hiçbir *fikrim* yok-"

"Hayır mı?" Mathilde ikna olmamış bir şekilde dudaklarını büzüyor.

"fikrim yok, hmm?"

O akılsız kafanda tek bir düşünce bile mi yok?"

Michal kısık bir sesle, "Belli ki sende bir tane var," diyor. "Bunu paylaşmanızı tavsiye ederim."

Brigitte araya girerek, "Kaba görünmek pahasına," diyor, "Filippa'nın farklı olmasının ne önemi var? Ölüm'ün peçeyi indirmek istediğini söylediğini sanıyordum, bir başkasını yaratmak değil" -kristal gözleri bana kayıyor- "gölge gelin."

İnce bir şekilde gizlenmiş bu hakaret karşısında kendi gözlerim kısılrsa da kendimi derin ve sakin bir nefes almaya zorluyorum. "Bu önemli çünkü Filippa Cadılar Bayramı arifesinde geri döndüğünde neredeyse tek başına perdeyi indirdi. Eğer Ölüm o koşulları yeniden yaratmayı başarır, perde tamamen çökebilir. Bildiğimiz anlamda yaşam ve ölüm sona erecek ve eğer şu anki durumumuz bir gösterge ise" - girdabı, tepedeki kaleyi, pazarı, ormanı ve duvarlardan kan sızan, eğretili otlarının gözyaşı döktüğü, her şeyin grinin tonlarına büründüğü *dünyanın* ötesini işaret ediyorum - "bu kimse için iyi bir şey olmayacak."

Lou başını kaldırmadan, "Chasseur'ler de dahil," diyor. Jean Luc ve Brigitte'in suskunluklarını görmekten ziyade sezmiş gibidir ya da belki de sadece tahmin etmiştir. Cesarine'de hortlakları yakmak bir şeydir; elle tutulur, *eyleme geçirilebilir*. Dünyayı paramparça ederken gerçek Ölüm'le yüzleşmek başka bir şeydir.

Gerçekten de Jean Luc ve Brigitte hızlı ve kaçamak bir bakış alışverişinde bulunurlar. İlki duygularını hiçbir zaman gizleyememiştir - bu durumda, ihtiyatlılık

-Ve ikincisi tiksintisini gizlemeyi umursamıyor.

"Filippa'ya ne olursa olsun," dedi Michal, ikisini de görmezden gelerek ve doğrudan Mathilde'le konuşarak, "Ölüm peşinden gelmeye devam edecek ve belli ki umutsuzluğa kapılıyor."

"İşte bu yüzden" -çarpık bir parmağını göğsüne sokuyor- "bu aptalların yardımıyla beni saklayacaksın." Çenesini önce Lou ve Reid'e, sonra da merdivenlerin yanındaki Odessa'ya doğru sallıyor. "Dördünüzün arasında, her şeyden yeterince güvende olacağımdan eminim."

"Ölüm yaşayanların arasında dolaşırken kimse güvende değil," diyorum. "Eninde sonunda hepimizi bulacak, seni bile, ama bize *yardım* edersen onu yenme şansımız artar. Bir planım var-"

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başladı. "Hiç şansı yok."

"Mathilde, sen yaşayan en yaşlı cadısın-"

Gözleri kısıldı. "Bu bir iltifat olsa iyi olur."

"-bu da güçlü olduğun anlamına geliyor," diye kararlılıkla devam ediyorum. "Bundan da öte, zekisin - muhtemelen hepimizin toplamından daha zekisin." Lou ve Odessa homurdansa da onları duymazdan geliyorum. "Kaç yıldır tespit edilmekten kaçırıyorsun? Kendi akrabaların bile senin hayatta olduğunu bilmiyordu. Bu tür bir kurnazlığı kendi avantajımıza kullanabiliriz."

"Dikkatli ol." Burnunun ucuyla bana bakıyor, gözleri kulübede sergilediği o esrarengiz farkındalıkla parlıyor. Mathilde'le tanıştığımdan beri ilk kez, Michal ve Odessa gibi bir ölümsüz olarak değil de bir insan olarak bu kadar uzun yaşadığına göre ne kadar kurnaz olması gerektiğini anlıyorum. Bir şekilde aralarında bir fark var. Tam olarak çıkaramadığım bir canlılık. Gümüş bir kaşını kaldırarak, "Dalkavukluk seni her yere götürür," diyor.

"Eğer kamu yararı yeterli değilse," diyor Michal, "Ölüm'ü kovduktan sonra kulübenizi kendi ellerimle yeniden inşa edeceğim."

"Peki ya kitaplarım?"

"Hepsi değiştirildi, ilk baskılar bile."

"Anlaştık." Mathilde kendinden son derece memnun bir şekilde kıkırdar. "*Waterdeep Büyücüsü'nün Asası'nın* dünyada sadece üç kopyası var.

-Şimdi iki oldu, o yüzden iyi şanslar."

"*Waterdeep Büyücüsü'nün Asası'nı okudun mu?*" Lou Mathilde'e bakmak için dirseklerini kaldırarak kuşkuyla soruyor. Şimdiden, yapılması gerekeni yapmak için çok solgun, çok hasta görünüyor. Yine de başka seçeneğimiz yok; sadece onun büyüünün yeterli olacağını umabilirim.

"Bu çok şeyi açıklıyor," diye mırıldandı Reid.

"Evet, pekala"-Odessa bana dönmeden önce sabırsız bir el salladı

-"Bunların hepsi çok güzel, ama gerçekte ne *yapacağız*? Bir planınız olduğunu söylemişsiniz."

"*Aklıma* bir şey geldi," diyorum Michal'e dönüp bakarak, "harabelerde." Bu anıyla gözleri karardığında hafifçe kızarıyorum ve -neşeli olmayan durumumuza rağmen- Lou ve Dimitri'nin yüzleri aynı şekilde sırtıyor. İkisini de görmezden geliyorum. "Ya Mila'yı geri getiriyormuş gibi yaparsak?"

Michal hemen anlıyor. "Başka bir diriliş," diyor hemen ve aramızdaki bağ sayesinde umudundan bir dal açılıyor -küçük ve belirsiz ama *orada*. Benimki de aynı şekilde karşılık veriyor, onunkinin etrafına dolanıyor ve onu yakın tutup güçlendiriyor.

"Perdeyi indirmek ya da en azından ona daha fazla zarar vermek için." Onunla şüpheli görünen Odessa arasında başımı sallıyorum. Doğrusu, onu suçlayamam

Onu. Hâlâ çok fazla değişken, ters gidebilecek çok fazla şey var. "Sihirle ikinci bir girdap yaratabilirsek -*sahte* bir girdap- Ölüm'ü Mila'nın dirilişinin buna neden olduğuna inandırabiliriz, tıpkı Cadılar Bayramı arifesinde Filippa'nın yaptığı gibi. Perdenin indiğini düşünecek ve araştırmaya gelecektir."

"Sanki buna inanacakmış gibi," diye burnunu çekiyor Mathilde.

"İşte burada sen devreye giriyorsun. Ya perdenin bir *şok dalgası* yaratırsan? Ölüm'ün burnunu sokmasına yetecek kadar güçlü bir dalga?"

"Böyle bir şey yapabilseydim bile, böyle bir illüzyonu uzun süre sürdüremezdim. En fazla birkaç dakika."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum," diyor Jean Luc kuşkuyla, "planınız sahte bir diriliş düzenlemek ve Ölüm'ün ortaya çıkmasını *ummak* mı?" Sanki dünyanın en saçma şakasının can alıcı noktasını bekliyormuş gibi aramızda bakışıyor. "Ne amaçla? Yedekleri öldürsün diye mi?" Çenesini kendisiyle annem Brigitte arasında salladı. "Geri kalanımızı hayatta tutmasına gerek olmadığından oldukça eminim."

"Bu bir risk olacak," diyor Lou. "Hepsi. Özellikle de büyü son zamanlarda olduğu gibi davranırken. Şu anda bile girdaba bu kadar yakın olduğum için kendimi zayıf hissediyorum." Mathilde'e araştıran bir bakış fırlatıyor. "Sanırım sen de öyle hissediyorsun, bu yüzden kabul etmedin."

Mathilde öfkeyle kabırır. "Bu kadar kolay manipüle edilebileceğimi mi sanıyorsun? Gerçek güç kendi adına konuşur. Bilgili bir cadının kendini kanıtlamak için büyüünü sergilemesine gerek yoktur -genellikle, yani." Ellerini kalçalarına koyuyor, dudaklarını hevesli bir gülümseme büküyor. "Bu durumda, görünüşe göre, yarım akıllı torunlara yerlerini öğretmek için her ikisini de yapmalı." Bana dönerek, "*Tamam*, bu şok dalgasını yaratacağım ve sonra gideceğim. Anlıyor musunuz? Bu cehennem koptuğunda Zvezdya yolunu yaralamış olmayı planlıyorum - ve *kopacak* da. Uğraştığın kişi Frederic değil. Korkunç kız kardeşin bile değil. Bu *Ölüm* ve böyle bir soytarılgı takdir etmeyecektir."

Odessa başını sallıyor. "Ve Ölüm şok dalgasına kapılsa bile, onu nasıl etkisiz hale getireceğiz? Unuttuysan diye söylüyorum," diyor Michal'e, "*seni* birkaç dakika içinde yere serdi."

Jean Luc bunun üzerine kıkırdıyor ama Michal'in yüzüne yayılan keskin gülümsemeyle aniden duruyor. "Üzerime küvet düştü, Odessa."

Dimitri, "Ve bu sandığınız gibi bir övünme değil," diyor. "Ölüm'ü gerçek girdabın içine itip, olduğu yere geri gönderebilir miyiz?"

nereden geldi?" Sonra bana dönmeden önce gözlerini kırptırıyor. "Sence oraya mı gidiyor? Ölüler diyarına mı?"

"Elbette öyle. Bu onun geldiği kapı." Odessa bıkkın bir iç çekişle topuklarının üzerinde dönerek yürümeye başladı. Neredeyse ayağının altındaki taşı çatlatacaktı. "Şu anda hepimizin içinde yaşadığı bu varsayımsal hayal dünyasında, diyelim ki Ölüm'ü buraya çekmeyi başardık. Daha da imkânsız olanı, diyelim ki onu girdabın içine ve perdenin ötesine itmeyi de başardık. O zaman ne olacak? Kapı hala Filippa olmadan kapanmıyor."

"Başka bir yol bulacağımızı söylemiştik," diyor Michal sert bir ifadeyle.

"Başka bir yolu yok. Hep o oldu." Herkesi şaşırtacak şekilde, sözler Odessa'dan değil benden geliyor ve doğrular. Kalbimin atmayı bıraktığı andan beri, Filippa benim kanımı ve Frederic'in büyüsunü kullanarak mezardan çıktığından beri; Ölüm onunla birlikte kayıp gittiğinden beri, perdeyi yırtıp açtığımızdan beri doğrudur

-dördümüz- ve denizdeki o canavarlığı yarattık. Şimdi bile beni çağırıyor, ama ben direniyorum, bir yüzden diğerine dikkatle bakıyorum, sonra kasten anneme dönüyorum.

Gözlerimiz birbirini yakalayıp tutarken yavaşça sandalyesinden kalkıyor ve sesimi alçaltarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Onu kurtarmak istedim anne. Bana inanmalısın. Onu bir şekilde eski haline döndürmek, onun da değişmek *isteyeceği* kadar sevmek istedim ama Ölüm onu içine kapattı. Onu kulübede gördün. Filippa tanıdığımız kadın değil, belki de hiçbir zaman o kadın olmadı ve Ölüm onu daha da kötüleştirdi. Frederic'i katletti ve onun korkularını, yalnızlığını avladı ve ben"- şimdi gözlerimin arkasında baskı oluşuyor, hak edilmemiş *ve sefil*-"Bence Filippa çok uzun zamandır yalnız hissediyor."

Ellerini tuttuğumda annem hiçbir şey söylemiyor. "Daha da kötüsü, Ölüm onu mutluluğa, kızına giden tek yolun kendisi olduğuna ikna etti. *Geleceği* için." Boğazımdaki duygu yumağını yutuyorum; bunu hak etmedim. Kız kardeşimi ölüme mahkûm ediyorum. "Onu terk etmeyecek, anne."

Annem öylece baktığında, ellerini göğsüme götürüp beni affetmesini diliyorum. Kalbimin eskiden attığı yeri hissetmek için - bazen hala attığını düşünüyorum. Başka nasıl böyle kanıyor olabilir ki? "Lütfen bir şey söyle," diye fısıldıyorum.

Bunun üzerine gözlerinde bir gölge belirliyor ve bu beni dehşete düşürüyor.

Bana yatağının içine hapsolmuş, *kafasının* içine hapsolmuş, kızları için bile kaçamayan kadını hatırlatıyor. Uzun bir süre sonra ellerini çekiyor. "Size hakkımı helal edemem," diyor sessizce, "ne kadar isterseniz de. İkinizi de böyle bir kadere mahkûm edemem."

Başka bir şey söylemeden benden uzaklaşıyor ve perdenin arkasından kayboluyor.

Beni kulaklarımda korkunç bir çınlamayla onun peşinden bakmaya bıraktı.

"I-" Kelimeler boğazımda düğümlenirken Michal'e dönüp bakıyorum ama nihayet onu takip etmek için hareket ettiğimde önüme çıkan Jean Luc oluyor. Hafif parmaklarıyla dirseğime dokunuyor. Ancak bakışlarında acıma ya da şu anda bana baktığında sıkça görülen tiksintiyi bile bulamıyorum. Bunun yerine anlayışla doluyor. Hüzünle.

Ve bununla birlikte, aramızdaki uçurumu asla onaramayacağımızı biliyorum. Tam olarak değil. Affetse bile, asla o bana aşık olmadan ve ben ona aşık olmadan önceki gibi olamayacağız. Ve belki de bu en iyisi.

Belki de bazı acılar asla unutulamayacak kadar derindir.

Yine de dirseğimi sıkıyor ve "Onunla konuşacağım"

diyor. Sonra, o da arkasını dönerken-

"Özür dilerim Jean."

Kelimeler nefes nefese bir fısıltıyla çıkıyor ağzımdan, belki de onun duyamayacağı kadar yumuşak, ama yine de perdenin yanında duraksıyor, anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor. Belki de her şeye rağmen duygularını gizleyebiliyordur. İç çekerek başını, üzerinde bir mektubun açık durduğu masaya doğru eğiyor. *Onun* mektubu. "Biliyorum," diyor sessizce.

Annemin peşinden kaybolduğunda, Michal'in kollarının güvenliğine, onun güçlü ve istikrarlı varlığına geri dönüyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. de ağlamama izin ; bunu hâlâ hak etmedim. Hatta Brigitte perdenin yanında donup kalmış, ne yapacağından emin değilmiş gibi perdeyle benim arama bakarken biraz gülümsüyorum. "Kabalık etmek istemem ama Mila da kim?" diye soruyor sonunda.

Bölüm Kırk İki

İkinci Maelstrom

Otuz dakika içinde, Reid Diggory -önceden Chasseurs'ün ünlü yüzbaşı, madalyalı savaş kahramanı ve yaşayan en güçlü cadının kocası- Mila Vasiliev olmuştur.

Ya da en azından ona çok benziyor.

Birkaç başarısız deneme - girdap çabalarını zayıflatırken birkaç uzun, sinir bozucu an - aldı ama yavaşça, parça parça, Reid büyüsünü işbirliği yapmaya ikna etti. Yeni kadını parmağının ucunu burnuna bastırırken keskin kokusu hâlâ teninde. Dokunduğunda kırılıyor ve o inlerken, yüzünün eti Mila'nın yüz hatlarına dönüşüp bükülürken ırkiliyorum: kalkık burnu, dolgun dudakları, kızarmış yanakları. Sonuncusunun üzerinde tek bir çil var; Mila'yı tanıdığım onca zaman boyunca hiç fark etmediğim bir çil.

İçim acıyarak onu tanımadığımı fark ettim.

İzi, evet, yanılsamayı biliyordum ama *onunla* hiç gerçek anlamda tanışmamıştım. Teknik olarak bu da o olmasa da -Reid'in vücudunu kırıp yeniden şekillendirerek onun portresine benzemesi- onu tam ve görkemli renkleriyle görmek yine de farklı hissettiriyor. O hain gözyaşları annemin gidişinden beri akmayı bırakmadı ve Reid'in dönüşümünün son dokunuşu yerine otururken tekrar dökülme tehdidinde bulunuyorlar. Rahatlamam karmakarışık, acı tatlı bir şey.

Gözleri.

Sıcak, zengin ve kahverengi, mağaranın karşısından bana bakıyorlar. Odessa ve Dimitri'ninkilerin tam tonunda, ama biraz daha aralıklı, daha büyük, daha yuvarlak, sürmeyle kaplı kalın siyah kirpiklerle. Başka tarafa bakamıyorum. Onu incelemekten, ezberlemekten kendimi alamıyorum; çenesinin güçlü profili, omuzlarının narin kemikleri, elbisesinin etrafına dökülen gür samur saçları. Güvercin beyazı. Michal, Reid'e olabildiğince ayrıntılı bir şekilde tarif etti ve etkisi ... nefes kesici.

Nefes kesici.

Michal, Odessa ve Dimitri heykel gibi hareketsiz kaldılar.

Ona kayan bir yıldıza ya da güneş tutulmasına bakar gibi bakıyorlar; gözlerini kırparlarsa onu kaçırabilirler ve sonsuza dek kaçıracaklar.

Ancak tekrar inlediğinde -sesi çok derin, çok erkeksi- yanılsama paramparça oluyor ve Reid ellerini yumruk haline getirirken kendimi derin, sabit bir nefes almaya zorluyorum. "Bunu sonsuza kadar tutamayacağım." Her kelime zorlanmış, acı çekmiş gibi geliyor. "Girdap çok güçlü."

"Senin sesin," diye fısıldıyorum.

"Özür dilerim." Başını sallıyor, gözlerini kapatıyor. Gözlerini. "Daha yükseğe yapamam. Sihrimi-"

Michal yanımda durmak için hareket etti. Reid'sesini duyunca çenesi sıkıştı ve siyah gözleri mum ışığında parıltı verdi. Başkası olsa gözyaşı sanırdı ama ben kaburgalarını yalayan öfkeyi hissedebiliyorum. Hayır. Keder. Ancak bu durum Michal'i daha savunmasız göstermek yerine onu daha vahşi, hatta yırtıcı gösteriyor. Tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi. "Tıpkı ona benziyorsun," diyor Reid'e.

Bu bir iltifat gibi gelmiyor.

Reid onun ses tonundan irkilerek gözlerini kırptığında, Odessa nazik bir elini onun koluna koyuyor. "Evet, biliyorsun."

Michal'in dudakları kıvrılıyor.

Neyse ki Lou ve Mathilde o anda aşağıya inerler; biri Reid'in çenesini tutarken diğeri elbisesini karıştırır. "Ağzı daha geniş," diyor Lou, Reid'in yeni yüzünü incelemek için çevirerek. Mila ondan sadece birkaç santim daha uzun duruyor ve aralarındaki boy farkını daraltıyor. "Ve aşk tanrısının yayı daha az belirgin." Zayıf bir eliyle onun yanağını okşuyor, çilleri belirginleşmiş. "Seninki tamamen sivrileşmiş."

Mathilde onun elini tokatlayarak uzaklaştırır. "Kızı *iki kez* gördünüz. Sen otorite sayılmazsın-"

"Evet, şey-" Lou gözlerini devirerek parmaklarından bir kolye sarkıtıyor, kolyenin yaldızlı kenarları ışığın etkisiyle hafifçe parlıyor. İçinde Mila'nın bir portresi bize gülümsüyor, dingin, güzel ve canlı. "Madalyonu tutan benim ve *belli ki* onun aşk tanrısının yayı farklı görünüyor."

Michal yanımda kaskatı kesiliyor ve avucunda daireler çizmeden önce bir elimi kolunda gezdiriyorum. Dokunduğumda hafifçe sakinleşiyor, ancak çenesi sertleşmemiş gibi duruyor.

"O portre bir yüksük büyüklüğünde" -Mathilde madalyonu kapıp götürdü, ama bu hareket hafifçe sallanmasına neden oldu- "ve öyle olmasaydı bile, onu çizen ressam bir sahtekâr ve beceriksizin tekiydi. Şöhret için umutsuz bir çabayla uygarlıktan kaçtı ve doğanın tek gerçek ilham perisi olduğunu iddia ederek bütün bir *yıl* boyunca yıkanmayı reddetti. Sonunda onun kokusunu almalıydınız -tamamen *kokuşmuş*- ve bunu göstermek için sadece bir avuç berbat manzara." Portreyi daha yakından incelemek için kaldırıyor. "Tüm bunlar bir yana, bu onun en iyi çalışması olabilir. Mila ile bunu yapmak zor değil." Abartılı bir hıçkırıkla madalyonu şefkatle pelerininin içine sokuyor. "Yine de ağzı hakkında yanılıyorsun."

Son cümlesini, bacaklarını tırmalayan kedi yavrularını kenara iterek, yatağın direğine ağır bir şekilde yaslanarak nokt alıyor.

Benim gibi, Michal onları Ölüm'le yüzleşmemizden önce bacaklarını uzatmaları için tuvaletten çıkardığından beri ayaklarına üşüşüyorlar. Düşünceli bir jest ama Mathilde'in hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Onlara kaşlarını çatarak, "Mila benim en yakın arkadaşımı ve şüphesiz onu en iyi ben tanırdım," diye mırıldandı.

Michal'in şimdi konuşmasını bekliyorum, ya da belki Odessa ve Dimitri'nin; Mila'nın herhangi bir parçasına sahip çıktıkları için cadılara karşı çıkmalarını ve kızmalarını bekliyorum, ama hiçbirini konuşmuyor. Gerçekten de Dimitri suyun kenarından bile dönmüyor, elleri cebinde girdaba bakarak kaskatı duruyor.

Lou sessizlikte boğazını temizliyor, Reid'in yüzünü serbest bırakarak vampirlere kaçamak bir bakış atıyor. Mathilde'in kendisine. "Muhtemelen haklısın," dedi sonunda. "Aşk tanrısının yayı mükemmel."

Michal çaba sarf ederek küçük, soğuk bir gülümseme takınıyor; etkilenmemiş, kontrolü elinde tutan bir ama gözleri hâlâ kara bir ateşle yanıyor. Kız kardeşi hayatına devam etmeyi seçmiş olsa da -hatta güneşin üstündeki ay gibi huzur içinde göçüp gitmiş olsa da- onu hâlâ özliyor ve hep özleyecek.

Ancak Ölüm'le başa çıktıktan sonra yas tutmak için zamanımız olacak. Belki ona uygun bir cenaze töreni bile düzenleriz; Michal ve Mila'nın memleketinde ölülerini nasıl toprağa verdiklerini öğreneceğim ve bu çok güzel bir anma töreni olacak. Ama şimdilik-

Mathilde acı içinde hırlıyor, yavru bir kedinin pençeleri dizine saplanınca yere yığılma tehlikesi geçiriyor. "Biri şu *lanet* kediler hakkında bir şey yapacak mı?"

Zavallı şeyi yanlışlıkla denize atmadan önce kurtarmaya kararlı bir şekilde harekete geçiyorum ama Brigitte acele edince tereddüt ediyorum

onun yerine bir sepetle öne çıkıyor. Her bir yavru kediyi ensesinden tutup tek kelime etmeden bir kenara koyuyor. Onun verimliliği karşısında kaşlarımı çatıyorum. *Çevikliğine*. Gerçekten de, yardım etmek için eğildiğimde, topuğunun üzerinde keskin bir şekilde dönmeden önce son yavru kediyi kapıyor, sepeti göğsüne tutarken eklemleri solgun. Gözleri perdeye doğru kayıyor.

Anneme ve Jean Luc'a doğru.

Anlayış hemen içime işledi. Brigitte bizden nefret edebilir.

-belki de en çok benden nefret ediyor- ama duygularıyla hareket etmedi; Balisarda'sını çekip, açıkça yapmayı arzuladığı gibi boynuma saplamadı. Hayır. Bunun yerine dinledi, sorguladı, hatta *yardım* etti ... ve bunların hepsi Jean Luc yüzünden oldu.

Sepeti daha yükseğe kaldırarak yanımdan geçip perdeye doğru ilerliyor, ama onu durdurmak için kararsız bir el uzatıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum döndüğünde, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Uzun örgüsünü omzunun üzerinden atıyor ve bir kedi yavrusunun çenesini kaşırken bana ters ters bakıyor. "Bunların hiçbirini senin için yapmıyorum. Burada olmayı ben istemedim." Sesi zehirle cızırdıyor olsa da -bir zamanlar beni de bu zehirle doldururdu- ben de onun yerindeydim ve bu kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir durum değil. Ben de bir sevgilinin geçmişinin yıkımında mahsur kalmıştım. Daha da kötüsü, sevgilisi onu eski nişanlısıyla bir mağarada mahsur bıraktı.

Tabii ki boynuma bir kılıç saplamak istiyor. Bunun için onu suçlayamam, onun yerine küçük bir gülümseme sunuyorum. Bir zeytin dalı. "Ne olursa olsun minnettarım, Brigitte. Gerçekten."

Karşılık vermek yerine, ona tokat atmışım gibi irkiliyor. Ve bu da iyi. *Bekleniyordu*. Konuşmak için ağzını açtığında destek olsam da, sonraki saniyede fikrini değiştirmiş gibi görünüyor, kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. Başka bir şey söylemeden perdeyi geçip gitti. Yine de Jean Luc ve anneme katılıp sepeti yere bıraktığını duyabiliyorum. Otururken kumaşın hafif hışırtısını, Jean Luc'a selam verirken fısıltısını duyabiliyorum. Onun elini tuttuğunu duyabiliyorum.

O zaman dinlemeyi bırakıyorum ve mağaranın karşısında bakışlarımı karşılayan Michal'e dönüyorum.

Seni seviyorum. Kelimeleri düşünmeden ağzımdan çıkarıyorum ve o da beni kollarına almak için öne atılıyor. Tek kelime etmeden beni öpüyor ve bu bağ aramızda bir kalp atışı gibi atıyor. Ve bu yeterli. Onunlayken, her zaman yeterli olacak.

Ancak şu anda taşıdığı meşaleyi hâlâ hissediyorum. Görmezden gelmeye çalışsam da kürek kemiklerimin arasındaki çukura baskı yapıyor ve boğazımdaki yumruyu beni boğmadan önce yutuyorum. Çünkü şu anda o meşaleyi düşünemem. Onu asla *düşünemem*, varlığını kabul edemem.

-Tüm bunlar bitene kadar, sonsuz hayatımın geri kalanında pişmanlık duymaktan başka bir şey yapamayana kadar. *Seçme şansımız yok. Asla bir seçeneğimiz olmadı.*

Michal'ın bağında da pişmanlık titreşimleri var -yapması gereken şeyle ilgili mide bulandırıcı bir dehşetle birlikte- ama ben bunu da kabul etmiyorum ve o da merhametli bir şekilde sessiz kalıyor.

Omzunun üzerinden suya adım atan Lou, Mila yanında nöbet tutarken Reid'le birlikte gözlerini kapatıp ellerini kaldırıyor. "Hazır mısınız?" diye sorar alçak ve gergin bir sesle.

Çenesini sıkarak başını sallıyor. "şimdiki zaman gibisi yok." Ve başlıyoruz.

Lou bileklerine hafifçe vururken Mathilde yataktan kalkar ve Odessa ile Dimitri kıyının iki ucunda yerlerini alırken gerçek girdabın ötesindeki su da çalkalanmaya başlar -ilk başta yavaşça, çok yavaşça-. Başarısız olursam Ölüm'ü suya itmekten onlar sorumlu olacak.

Bu düşünce beni korkutmalı ve korkutuyor da - başarısız olabileceğim, perdenin düşebileceği, buradaki herkesin sonunda Ölüm'e teslim olabileceği düşüncesi. Yine de Reid dışında Ölüm'ün ona yaklaşmasına izin verebileceği tek kişi benim. Sürpriz yapma şansı olan tek kişi benim.

Michal'i Filippa ile uğraşmak zorunda bırakıyor, tabii gelirse.

Gelecektir, kendime şiddetle söylüyorum. *Onun geleceği de buna bağlı.*

Midem bulanıyor, bu sefil mağara zeminini boşaltmakla tehdit ediyor. *Onun çocuğu.*

Yine de ikiyüzlülüğümüz en son geliyor, bu yüzden Michal ve ben birlikte suların ivme kazanmasını, ikinci girdabın oluşmaya başlamasını izliyoruz. Lou'nun kulaklarından kan damlıyor ve Dimitri bir iniltiyle ağzını kapatırken Odessa onu bir şahin gibi izliyor. "Nefes almayı kes," diyor ona, kimsenin fark etmemesi için dudaklarını zorlukla oynatarak. "Nefesini tut."

Sertçe yutkunur ve başını sallar.

"Ya sen?" Michal aynı sessizlikle soruyor. "Bunun için hazır mısınız?"

Hayır, demek istiyorum ama tabii ki diyemem. Tabii ki yine de hissediyor.

"Lou'nun işi bittikten sonra Mathilde duvakla başlayacak." Michal'in Kollarım son bir kez daha bana sarıldı. "Eğer Ölüm yemi yutarsa

birkaç dakika içinde burada."

"Saniyeler içinde," diye fısıldadım.

"Ve onu itmek için yaklaşık o kadar zamanın olacak" -Lou'nun uzuvları şimdi gerginlikten titriyor, kırık büyü hala bütün bir *okyanusu* hareket ettiriyor- "onu itmek için yaklaşık o kadar zamanın olacak."

Dalgalar onun sözleriyle girdapların ötesine çarpıyor, bir fırtına oluşuyor - pathiyor - rüzgar da hızlanıyor. Saçlarımızı, elbiselerimizi yakalıyor, Michal'in masasındaki mektupları alıp denize taşıyor. Dimitri yüzüne buz gibi su fişkirirken tek bir adım atıyor ve Odessa ayaklarını yere basıyor, gelecek savaşa hazırlanıyor - çünkü bu bir savaş *olacak*. Ölüm aldatmacamızı fark ettiğinde, tüm sahneyi planladığımızı anladığında, öfkesi sonsuz olacak. Lou'nun dediği gibi, onu zorlamak için sadece saniyelerimiz olacak, belki de daha az; Michal'in kız kardeşimi ancak Ölüm düştükten sonra göndermesi gerekecek.

Célie, sesi fısıldıyor gibi, ama artık o sesin bana ait olduğunu biliyorum. Her zaman öyleydi. *Kardeşini öldürmek için. Onu yakmak için.*

Hala sular daha hızlı
çalkalanıyor. Daha hızlı.

Sanki Lou'nun büyüüne tepki veriyormuş gibi, gerçek girdap daha da büyür, daha da şiddetlenir ve Lou'nun hilesini tüketmeye çalışır. Deniz tabanında sivri kayalar görünene kadar daha da derinleşir. Dişe benziyorlar ve Lou'nun burnundan da kan damlıyor. Lou şiddetle sarsılmaya başladığında Reid, Mila'nın küçük elleri ve nazik bedeniyle onu sabit tutuyor.

İkinci girdabı yaratmak için her ne büyü kullanıyorsa, onu iliklerinden çekiyor olmalı. "Sakin ol kızım," diye mırıldanıyor Mathilde ve o bile yardım edecekmiş gibi öne doğru adım atıyor. Sanki endişeliymiş gibi.

"Ben *iyiyim*." Lou kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından tükürür. Sonra dalgaların uğultusu arasında sesini yükselterek: "Neredeyse geldik"-bir büyük ürperti daha verir-"işte geldik. Herkes hazır mı?"

"Peki ya değilsek?" Dimitri neredeyse sesini duyurmak için bağılıyor, rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor. "O zaman ne olacak?"

"Çok kötü."

Dimitri küfrediyor ve Michal sonunda beni serbest bırakıyor, Odessa da "Önceliğimiz ölüm. Ne pahasına olursa olsun onu iteceğiz!" Lou'nun dizleri büküldüğünde, parmağıyla tavanı işaret ederek çılgınca ekliyor: "Ve *sana* yeni bir süpürge borcum var, Louise la Blanc! Seninkini parçalara ayırdım ve uçması için siyiasal bir solüsyonla yıkadım, bu yüzden *sakin* ölmeye kalkma-"

Lou kendine rağmen bir kahkaha atmaya zorlar ve şimşek mağaranın ağzının ötesinde çatallanır. Kanı daha hızlı akıyor. "Süpürgeler uçmaz."

"*Seninki* olabilir! Bu iş bittiğinde hepimiz öğreneceğiz!" Sonra, fırtınadan bile daha şiddetli- "*Odaklan*, Louise. Neredeyse geldik!"

"Ben şapka kutumu alana kadar kimse bir yere uçamayacak!" Mathilde'in gözleri girdapların gücü karşısında kısılıyor ve tatmin olmuş gibi kendi kendine bir kez başını sallıyor. Bu hareket midemi bulandırıyor ve onun rüzgârla savaşıarak mağaranın merkezine doğru ilerleyişini donmuş bir halde izliyorum. *Vakit geldi*. "Söz sözdür, sizi sefil yaratıklar!"

Mathilde Reid'e tekrar başını salladığında Lou daha yüksek sesle güler, artık ayakta zor durmaktadır ve Reid Lou'yu perdenin ötesine, tuvalete sürükler. Onu saklıyor. Ölüm görmeyi beklemediği kimseyi göremez, özellikle de gözleri ve kulakları kanayan bir cadıyı. *İyi olacak*, diyorum kendime endişeyle. *Girdaptan uzaklaştıkça iyileşecektir*.

Jean Luc ve Brigitte de -annemle birlikte- insan yüzleri ve Balisardaları ile Ölüm'ü ürkütmemek için gizli kalacaklar. Gerçek amacımızdan çok çabuk şüphelenirse, her şey kaybolur.

Reid bir süre sonra geri döndüğünde girdaplar hâlâ şiddetini koruyordu ve Mathilde elini peçenin içinde yumrukladı. Michal'e ters ters bakmadan önce, "Umarım hepiniz yaşarsınız," dedi. "Ve eğer yaşarsanız, şapka kutum ve kitaplarım konusunda oldukça ciddiym! Her biri için." Sonra peçeyi yırtıyor, ruhlar âlemi parmaklarında dalgalanırken ve mağaraya kar yağarken bakışları erimiş gümüş renginde parlıyor. "Yerinde olsam bir şeylere tutunurdum."

Şimdiye kadar başarabildiğimden daha hızlı bir şekilde, aynı akıcı hareketle onararak boşluktan geçip kayboluyor.

Reid suya adımını atarken geri kalanımız beklenti içinde. Göğsü hâlâ acıyla kabarıyor, yüzü konsantrasyonla buruşmuş. Ölüm onun Mila olduğuna inanacaksa, onun ruhlar âleminden geçerken hayaletlerin gittiği *yerden* yükseldiğine inanacaksa, nefes alışını rahatlatması gerekecek. Bu düşünce benim de nefesimi kesiyor. Reid için makul bir hikaye konuşmadık. Ölüm herhangi bir soru sorarsa nasıl cevap vereceğini bilemeyecek; onun yerine benim cevap vermem gerekecek ve-

Ve bunun işe yaraması için bir mucize gerekecek.

Yine de alışkanlıktan ya da belki de dua etmek için ellerimi kavuşturuyorum ve Mathilde'in işaretini beklerken gözlerimi kapatıyorum. Bir saniyeliğine - tek bir muhteşem saniyeliğine - kendime daha iyi bir gelecek düşünme izni veriyorum. Hayatta kaldığımız, ölümü kovduğumuz, Lou'nun süpürge sopasıyla uçtuğu ve

Michal'in Mathilde'in kulübesini yeniden inşa etmesine yardım ettikten sonra harabelerdeki evine kaçıyoruz. Bir daha asla görülmemek üzere.

Ancak gözlerimi açtığımda hiçbirini göremiyorum.

Onun yerine şişman, turuncu bir tekir tuvaletten dışarı fırlıyor ve dehşete kapılıyorum, annem de onun ardından beliriyor. "Hemen buraya *gel*-" Rüzgârın uğultusuyla doğruldu, solgun yüzü şaşkınlıkla dondu ve Mathilde şok dalgasını perdenin içinden göndermeden önce panikle elimi kaldırmaktan başka bir şey yapamadım.

Dünya patlar.

Sismik basınç eteri, varlığımın çekirdeğini paramparça ediyor, peçe dışarı doğru patlıyor, görüşümü, nefesimi alıyor ve elini tutmak Michal'ı bulamıyorum - düşmemek için kendimi fırlattığım yatağının direğinden başka *bir şey* bulamıyorum. Ve sanki Mathilde peçe yerine *bana* saldırmış, dizlerime doğru bir sopa savurmuş gibi hissediyorum; mağara dalgalanırken, dalga dalga artçı sarsıntılarla titrerken. Michal sanki o da hissediyormuş gibi geriye doğru tökezledi ve annem-

Nefes nefese kalıyorum ve dizlerimin üzerine düşerek yatak direğini bırakıyorum. *Annem*.

Bir şok çığlığıyla -acıyla- yere yığılıyor, sert bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve bir daha hareket etmiyor. Eter hala titriyor olsa da, yer hala sarsılıyor ve deniz hala kükrüyor olsa da, Michal bir uyarı bağırırken ona doğru sürünüyorum. Soğuk yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

Aman Tanrım.

"Anne." Ölüm gelmeden önce onu uyandırmaya kararlı bir şekilde onu hafifçe sallarken sesim kısık çıkıyor. Gerçekliğin dalgalanan dokusu içinde Reid, Odessa ve Dimitri dehşet içinde bize bakıyorlar, şoktan tamamen etkilenmemişler. Peki *o* neden öyleydi? "Anne, uyan. *Lütfen* uyan. Saklanmalısın çünkü- çünkü Ölüm her an burada olabilir ve eğer o-"

Ama Michal artık bize katılmış durumda; sert bir ifadeyle yanımızda diz çöküyor ve nabzını kontrol etmek için bileğini tutuyor. "Yaşıyor," diyor hızlıca. "Kalbi zayıf ama hâlâ atıyor."

O yaşıyor. Bu sözler beni ikiz yıldırımlar gibi çarpıyor ve ayağa fırlıyorum, zayıf kalp atışlarını dinlerken bile ona bakakalıyorum. Çünkü neden hayatta olmasın ki? *Neler oluyor?* Ve nerede- "Ölüm nerede?" Ondan bir iz bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum. "Neden gelmedi? Hissetmiş olmalı-"

Ancak ben daha cümlemi bitirmeden Reid'in arkasında uğursuz bir kesik sesi patlak veriyor. Ölüm ve Filippa içeri girerken perde *yırtılıyor*, parçalanıyor. "Vay, vay, vay," diye düşünüyor, gözleri Mila'dan girdaba, Michal'e ve dizlerimizin üzerindeki bana doğru kayarken. Annemin üzerinden tamamen atlıyorlar. "Ne kadar ilginç bir olay."

Son artçı sarsıntı da geçerken, kararsız dizlerimin üzerinde doğrulup annemin önüne geçiyorum. Bize aristokrasideyken soğukkanlılığımızı korumamız konusunda verdiği dersleri hatırlıyorum ve çenemi dik tutarak dudaklarıma sert bir gülümseme yerleştiriyorum. Reid bu maskaralığın tek oyuncusu olmayacak. Mükemmel bir reverans yaparak, "Bonsoir, monsieur, hoş geldiniz" diyorum.

"*Hoş geldin*" -düzeldiğimde kaşları kuşkuyla kalktı- "daha önce senden duyduğum bir kelime değil."

Ona doğru küçük bir adım atarak elimi salladım. "Belki *hoş geldiniz* demek biraz abartılı olur ama burada bulunmanızın tamamen beklenmedik olduğunu söyleyemem." Bir adım daha. "En azından bu sefer hortlaklarını evde bırakmışsın."

Ölüm'ün gözleri, ateşe çekilen bir pervane *gibi* Reid'e -Mila'ya- dönmeden önce kısılıyor. "Hortlaklarım asla uzakta değildir, sevgilim," diyor usulca ve arkasında, perde onların varlığıyla dalgalanıyor. Ötesinde kaç kişi bekliyor, bilmiyorum. Sonra- "Bunu nasıl yaptın?"

Küçük bir adım daha. Bir tane daha. Planlandığı gibi, Michal arkamda güvenli bir mesafede duruyor. Şüphe uyandırmadan yeterince yaklaşmam gerekiyor; Ölüm beni hiç ciddiye almadı ve ben de onu buna pişman etmek niyetindeyim. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi." Ona doğru yavaş adımlarla ilerlemeye devam ederken sinirlenmiş gibi gözlerimi deviriyorum. "La Voisin'in küllerinden sonra pes eden sensin." Adım. Adım. Adım. Adım. Adım. "Kanımı gerçek bir *beden* üzerinde hiç denemedin."

"Ah, tatlım, ama Mila'nın gerçek bir vücudu yoktu."

Kaşlarımı çatıyorum ve dudağı kıvrılan Michal'e sinsi bir bakış fırlatıyorum. "Kim demiş?" diye soruyor.

Ölüm bile bu durumdan biraz gibi görünüyor. "Frederic onu kuruttuktan sonra kız kardeşinin cesedini sakladın mı? Ne kadar rahatsız edici. Ama neden bunca zaman bekledin? Neden sevgili Célie'mizi kaçırdığınızda onu diriltmediniz?"

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum ve zayıf açıklamamızın yeterli olması için dua ediyorum. "Kanımın neler yapabileceğini henüz bilmiyorduk."

"Ah." Ölüm incelemek için Milanın kolunu kaldırıyor ve parmaklarını dirseğinin iç derisinde gezdiriyor. Michal hafifçe hırlayınca gülüyor. "O zaman anladın. Onu geri getirdin. Başından beri anahtar senin kanındı."

Kulağa soru gibi geliyor.

"Belli ki."

"Onu aşağı indirmedi." Ben ona doğru ilerlemeye devam ederken, Ölüm sanki perdeyi hissetmek, onu test etmek istercesine uzanmadan önce ikinci girdaba bakıyor. "Daha ne kadar sürecek? Merak ediyorum. Şüphesiz ki örtü daha fazla istismara maruz kalmaz." Ben cevap vermeyince başını eğip bana bakıyor. Tepkimi yakından inceliyor. "Fikrini ne değiştirdi? Bunu neden yaptın?"

Kalbim korkudan çarpmadığı için şükrederek bir omzumu kaldırıyorum. "Mila'yı öldürdün. Onu geri istiyorduk."

"Ah, evet. *Mila*. Güzel dostumuzdan pek haber alamadık, değil mi? Hayattayken çok daha konuşkan olduğunu hatırlıyorum. Ve ölümünde," ekliyor düşünceli bir şekilde. "İkimiz yıllar boyunca birbirimizi çok iyi tanıdık."

Lütfen, lütfen, lütfen, sanırım.

Kıyının iki yanında, Dimitri ve Odessa hareketlerimi olabildiğince gizlice gölgeliyorlar, ama Ölüm henüz onları fark etmedi. Mila'ya çok dalmış görünüyor, şimdi onun etrafında dönüyor. Bir elini Mila'nın sırtında gezdirirken girdaba daha da yaklaşıyor. Mila titriyor, gözlerini kapatıyor ve Reid'in gümüş gözleri memnuniyetle parlıyor; onu etkilediğini sanıyor, oysa Reid gerçekte kontrolünü sürdürmek için mücadele ediyor. Uzuvarları kilitlendi. Çenesi sıkıca kenetlendi. Ölüm'ün hırslı ve aç ifadesi karşısında boğazıma bir şeyler düğümleniyor ama yutkunuyorum. Çünkü plan buydu. Dimitri, Odessa, Ölüm'ün kendisi, hepsi plana uygun gidiyor.

Filippa hariç.

İkizlerin ayak seslerini çok dikkatli takip ediyor -özellikle Dimitri'ninkileri- onun yerine ben göz göze geldiğimde yüz hatları şüpheyile keskinleşiyor. "Dikkatli ol," diye mırıldanıyor Ölüm'e, ona da yaklaşıyor. "Bu bir oyun olabilir."

Ölüm alay ediyor.

"Rahatsızlığı hissettiniz, değil mi? Şimdi karşımızda durduğunu görüyor musun?" Ölüm Filippa'yla konuşsa da Mila'ya en değerli varlığınıymış gibi bakmaya devam ediyor ve rüzgârda dalgalanan saçlarından bir tutam yakalıyor. Başını sulara doğru eğiyor. "Girdapları görüyorsun."

"Sihrin kokusunu alıyorum," diyor Filippa keskin bir sesle.

Ölüm öfkesini bir kenara bırakır. "*Benim kokumu alıyorsun -ya da belki kız kardeşinin- çünkü ilahi kokuyu almamak elimizde değil.*" Burun delikleri alevleniyor ve isteksizce Michal'e tiksintili bir bakış fırlatıyor. "Gerçi bugünlerde kokumuzu oldukça kirlettiğini fark ettim. Ne yazık."

Michal homurdanıyor. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, defolup gideceksin. Şimdi."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Ölüm Mila'nın elini dudaklarına götürürken Michal'in gözleri parlıyor ve Reid tekrar titriyor, nefes alış veriş sığılıyor. "Ona dokunma," diye hırlıyor Michal aniden.

Ölüm Michal'i görmezden gelip yüzüne yavaş ve baştan çıkarıcı bir sırıtış yayarken aceleyle ilerliyorum. "Mila Vasiliev," diyor ve neyse ki Reid, Mila'nın yüz hatlarını öfke yerine buyurganlığa dönüştürüyor. "Benim ebedi genç kızım. *Canlı halin* çok daha güzel. Söyle bana sevgilim, bir kez daha aramızda yürümek nasıl bir duygu?"

Michal soru karşısında sertleşir. Odessa ve Dimitri adımlarının ortasında dururlar. Ve Ölüm herhangi bir tereddüt sezmeden *hemen harekete geçmem* gerekiyor. "Sence nasıl hissediyordur?" Yüksek sesle araya giriyorum. "O-"

"*Seninle* konuşmuyordum." Gümüş gözleri Mila'ya sabitlenmiş bir şekilde duruyor ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. Bekliyorum. Ölüm bir şeylerin ters gittiğini anlamasın diye başka kimseye bakmaya da cesaret edemiyorum. *Sadece birkaç adım daha.* Benden ya da Dimitri ve Odessa'dan birkaç adım daha ve bunu yapabiliriz. Ona ulaşabiliriz, sonra Filippa'ya. Enerji içimde dalgalanıyor, havaya nüfuz eden bir adrenalin patlaması ve diğerleri de bunu hissediyor gibi görünüyor. Tedbiri elden bırakarak, tam Ölüm "Ee?" dediğinde adımlarını hızlandırıyorlar.

Tepki olarak Mila'nın burnundan bir damla kan damlar.

Tuvaletten bir gümbürtü duyulur.

Sese doğru dönmeme rağmen -belki de annem ayağa kalktı ve tekrar düştü- yerde iki büklüm kaldı ve o ses-

Dehşete kapıldım, ikinci girdap yavaşlamaya, durmaya başladı ve rüzgârlar da onunla birlikte öldü, bizi korkunç bir sessizlik içinde bıraktı. Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Eskisinden çok daha uzun görünen Mila'ya çaresizce bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor; saçları kızıla boyanmış, burnu Reid'inkine dönüşmeden önce solgun, yumrulu bir şekle bürünmüş. Daha düz. Daha büyük -Kalp şeklindeki yüzü için çok büyük. *Aman Tanrım.* Farkına varmaya başladı

Ölüm'ün yüzünde şafak söküyor. Gözlerini kısarak başparmağıyla kanı silmek için yavaşça uzandı. "Ne ?"

Ve Reid saldırır, beklenmedik bir şekilde onu suya yumruklar.

Ölüm ağır çekimdeymiş gibi düşer, kolları havada fırl fırl döner ve girdabın hemen yakınına muazzam bir sıçramayla iner. Reid bileğini Michal'ın meşalesine doğru savurarak Lou'ya doğru ilerliyor ve meşale gerçekten de alev alıyor; Michal'ın eli, bileği ve kolu gibi. Alevler sanki hissediyormuşçasına kolundan yukarı sığıyor ve acı içinde kükreyerek meşaleyi bir kenara fırlatırken Odessa, Dimitri ve ben hep birlikte Ölüm'e doğru ilerliyoruz. Filippa bizi karşılamak için ayağa kalksa da Dimitri tereddüt etmiyor. Onu kenara savuruyor ve Filippa bana çarpıyor, o da Michal'a çarpıyor, Michal da yanan eliyle Filippa'nın yakasından tutup onu Ölüm'ün peşinden girdaba fırlatıyor.

Saçları alev alev yanarken, gümüş bir bıçağı onun yumruğuna saplar. Adam acı acı küfrederek ama Filippa çoktan harekete geçmiştir.

Bıçağını Michal'ın yumruğundan çekip alıyor, doğaüstü bir hız ve hassasiyetle arkasına fırlatıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum -hiçbir şey- Ölüm sudan fırlarken, Dimitri parmaklarının ucu Ölüm'ün koluna değecek şekilde hamle yaparken-

Ve Filippa'nın bıçağı Dimitri'nin göğsünün derinliklerine saplanır.

Bir çığlık mağarayı paramparça ediyor. Odessa'ya mı yoksa bana mı ait olduğunu söyleyemiyorum.

-Kan kulaklarımdan akarken ve Dimitri'nin gözleri şokla açılırken değil. Derisi kuruyarak değil, tıpkı onun gibi-

O ölüyor.

O bir adım geriye sendelerken ve Odessa Filippa'yı hırlayarak, çığlık atarak ve hıçkırarak suya atarken bile zihnim kelimeleri kabul etmeyi reddediyor. Onu öldürmek için sahip olabileceğimiz tek şansı yok ediyor. Ve Michal Ölüm'e saldırıyor, o da gülüyor ama ben önceki o iğrenç sessizliği özledim. Hem de çok özledim. Çünkü Dimitri'nin son nefesini başka kimse duyamıyor.

Dehşete kapılmış gözleri benimkilere takılıp geriye, girdaba doğru yuvarlanırken başka kimse onu göremiyor.

Bölüm Kırk Üç

Nazik Olma

Mila'nın ölümü barış getirdiyse, Dimitri'nin ölümü savaşın fitilini ateşler-şiddetli, kana susamış bir savaş.

Michal Ölüm'ü serbest bırakarak Odessa'yı belinden kavırıyor ve kardeşinin peşinden girdaba sürüklenmesini engelliyor. Tekmeler atıyor, çığlıklar atıyor, vücudu alevler içindeymiş gibi *çırpınıyor*. "Dimitri! Dimitri!" Acısının -*öfkesinin*- bir adı var ve sanki göklere sesleniyormuş gibi haykırıyor. Onlar cevap vermeyince, onun yerine Michal'e bağırıyor - *bana* - tehditler ve küfürler savuruyor, kollarını kesiyor ve Ölüm'e bunu ödeteceğine, bize de ödeteceğine söz veriyor. Ve tüm vücudum titriyor çünkü bunda ciddi. Ruhunu ikiye böldüğümüz için bizi suçluyor ve *suçlamalı* da. Gözyaşları şimdi benim yanaklarımdan aşağı akıyor. Girdaba, Dimitri'nin bir zamanlar durduğu ve şimdi durmadığı yere bakarken görüşümü bulanıklaştırıyorlar.

Bu benim hatam. Dimitri öldü çünkü tereddüt ettim - çünkü kendi kız kardeşimi çok uzun süre korumaya çalıştım ve şimdi Odessa onu bir daha asla göremeyecek. Michal asla iyileşemeyecek.

"Dimitri! DIMITRI!"

Tekrar kamburlaşıyor, ikizine uzanıyor - umutsuzca girdaba doğru ilerliyor - ama Michal onu bırakmayı reddediyor; çığlıkları kesik hıçkırıklara dönüşene ve kollarına yığılana kadar onu tutuyor. Kanlı avucuyla saçlarını okşayarak kulağına şiddetle fısıldıyor ama artık sözlerini duyamıyorum. Filippa meşaleyi onun peşinden girdaba doğru fırlatırken kafamın içinde dayanılmaz bir basınç oluşuyor. Onu yakalamak, kurtarmak için hareket etmeliyim ama bacaklarım beni daha fazla tutmayı reddediyor. Dalgaların içinde dizlerime kadar batıyorum.

Gözlerini kocaman açan Filippa, inanmaz bir hırıltıyla bana doğru dönüyor. "Beni gerçekten *öldürecek* miydin, Célie? *Beni mi?* Kendi kız kardeşini mi?"

Başımı sallıyorum, onu duyamıyorum, Michal'in kulaklarımda çınlayan uyarısından başka bir şey duyamıyorum: *Bir bedeli olacak, Célie. Her zaman bir bedeli vardır.*

Ödediğinizin farkında olsanız da olmasanız da Ölümle birlikte bedelini ödersiniz.

Dimitri bizim masrafımızdı.

Bir hıçkırık bedenimi sarıyor ama yumruğumla sesi bastırıyorum. Nasıl bu kadar *aptal* olabildim? Bu gelişigüzel planımın başarılı olacağını nasıl düşünebildim? Defalarca sevdiklerim için doğru olanı yapmaya çalıştım - onlara zarar verecek olanlara karşı galip gelmeye çalıştım- ve defalarca başarısız oldum. Sadece *başarısız* olmakla kalmadım, onları herkesin verebileceğinden daha fazla incittim.

Kız kardeşim geleceğini, nişanlısını ve doğmamış çocuğunu kaybetti, çünkü onu pencereden dışarı kadar takip etmeyi reddettim. Şimdi ona bir bakın; cebinden gümüş haçı çıkarıp öfkeyle sudan fırlayan Ölüm'e doğru fırlatırken öfkeden iki büklüm olmuş. Mağaranın karşısında annemiz hâlâ baygın yatıyor. Ben olmasaydım o da burada olmazdı, Jean Luc ve Brigitte yardıma koşarken tuvalette endişeyle Lou'yu hayata döndürmeye çalışan Reid de. Odessa kardeşini kaybetti. Michal kız kardeşini kaybetti. Gittiğim her yerde acı ve umutsuzluk peşimden geliyor, sanki gölgemden besleniyorlarmış gibi. Sanki peşimden geliyorlarmış gibi.

Daha ne kadar ödeme yapmaları beklenecek? Maliyet nasıl daha da yükselebilir? Şimdiden sanki onların kederinde boğuluyormuşum, onun ağırlığını emiyormuşum ve sadece karanlık kalana kadar batıyormuşum, boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Dimitri öldü.

Ölüm kazandı.

Bunu düşünür düşünmez, bir el saçlarımı yakalıyor ve beni kafa derimden tutarak yukarı doğru çekiyor. Dönüp Ölüm'ün bileğini pençelememe rağmen, bu sefer tereddüt etmiyor; dinlemek, bakmak, konuşmak için duraksamıyor. Gözleri alev alev yanıyor, gümüş zinciri boğazıma doluyor ve çekiyor.

Derimde beyaz bir ateş patlıyor, öyle bir acı ki diğer her şeyi yok ediyor ve çığlığım mağarayı parçalıyor.

"Evet," diye tıslıyor Ölüm sıkılmış dişlerinin arasından ve çenesini bir hareketle sallayınca, hortlaklar perdenin arkasından mağaraya dökülüyor. *Düzinelercesi*, birbiri ardına, birbiri ardına. "Acıtıyor, değil mi?"

Parmaklarımın, avuç içlerimin su toplamasına aldırmadan zinciri tırmalayarak cevap verebiliyorum çünkü öleceğim. Beni öldürecek ve göreceğim son şey Michal'in paniklemiş yüzü olacak-

Hayır! Michal saldırırken, hortlaklar onu karşılamak için yükselirken, Ölüm tekrar gülerken ve zinciri daha sıkı çekerken, derimi yararken ve

Çılgılığımı kesiyor. Metalin etrafında sıcak kan birikiyor ve Michal anında hareketsiz kalıyor. Yüzü acı içindeydi. Gözleri kocaman.

"Sonunda"-Death beni çıplak göğsüne doğru çekiyor-"burada neyin tehlikede olduğunu anlamaya başlıyorsun. Ah, ah, ah-" Yüzü, Michal hamle yaptığında sağımızda daire çizen ve dizlerini bükerek sıçrayan Odessa'ya doğru dönüyor. Bir avuç hortlak onun da etrafını sarıyor. "Aklına bir şey gelmesin, yoksa Célie'nin kellesi yakında kardeşine katılır."

Odessa yavaşça doğrulsa da, tüm varlığı öldürücü bir nefretle yanıyor. "Kesin şunu. *Hemen* durdurun. Vampirlerle savaşmak istemezsin."

"Biliyor musun, Odessa?" diye soruyor yüksek sesle. "Duracağımı sanmıyorum. Aslında, başladığımı bile sanmıyorum, ama bu küçük oyununu seviyorum. Ne muhteşem bir performans." Uzun, öfkeli adımlarla beni gümüş zincirden tutup sudan çıkarıyor. Bizi yavaşlatmak için topuklarımı kayaya vursam da işe yaramıyor. Kana bulanmış parmaklarımı gümüşle tenim arasında kaydırmak için çabalasam da zinciri çok sıkı tutuyor. Kendime hakim olamıyorum ve zincir derimi daha derinden kesiyor. Kan göğsümden aşağı, Cadılar Bayramı'nın bir başka iğrenç parodisiyle dökülüyor. "Ne düşünüyorsun, Célie? Hazırladığın sahneyi kullanalım mı? Test etmek istediğim yeni bir teorim var."

"Bırak onu," diye hırlıyor Michal.

"Oh, planlıyorum," diyor Ölüm hain, sapkın bir neşeyle. "Sevgili eşin -bu arada ne kadar *iğrenç* bir kelime- ikinci perdemizin yıldızı olacak. Bu kadar acımasız görünmene gerek yok, aşkım." Beni daha yükseğe çekerek yanağımı kendi yanağına bastırıyor, ben boğulup sıçrarken ayak parmaklarım yerde kayıyor. "Aslında oldukça kolay olacak. Mila'yı diriltmiş gibi yaptın -ve o ikinci girdabı yeniden yaratma fikri oldukça hoşuma gitti- o yüzden başlayalım, olur mu? Burada en çok kimi seviyorsun? Sevgilin mi?" Yüzümüzü Michal'e doğru çeviriyor ve zincir biraz daha derinden kesiliyor. "Arkadaşın mı?" Sonra beni, çılgılığım üzerine Reid, Jean Luc ve Brigitte'le birlikte perdenin arkasından fırlayan Lou'ya bakmaya zorluyor. Gözlerinden, kulaklarından ve Reid'in burnundan kan damlıyor. "Belki de nişanlısıdır? Beklenmedik bir sürpriz oldu."

Bunun üzerine Jean Luc Balisarda'sını kınından çıkarır ama Ölüm alay ederek çenesini Filippa'ya doğru sallar; Filippa ölümcül bir hızla saldırarak kılıcı onun elinden alır ve kabzasını kafatasına vurur. Filippa anında yere yığılınca Brigitte öfkeyle çılgılık atarak kendi silahını çeker ama Filippa'nın doğaüstü gücüyle boy ölçüşemez. Birkaç saniye içinde

Jean Luc yere yığıldı. Filippa iki silahı da aynı anda döndürerek Lou ve Reid'in ellerine doğrultur. "Kımıldamayın," diye uyarıyor, "yoksa onları keserim."

İkisi de itaatsizlik etmeye cesaret edemez.

Daha fazla hortlak etraflarını sarmak için harekete geçti.

"Ya da *belki* de"-Death sanki Filippa tek başına dört kişiyi güçten düşürmemiş gibi devam ediyor-"en sevdiğin sevgili annendir. Daha yakından bakalım mı?" Michal ve Odessa'ya uyarıcı bir bakış atan Ölüm, boğazımdaki zincirle beni hâlâ kendine doğru çekerek mağaraya doğru ilerliyor. Üzerime eğilip göğsümü yere bastırmadan önce beni onun önünde dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor ve acımasızca alnına dürtüyor. "Alo? Hâlâ orada mısın?"

Saldırı karşısında gözleri fal taşı gibi açılıyor ve hırlayıp geri çekilerek başımı onun alaycı yüzüne çarpmamak için tüm kararlılığımı göstermem gerekiyor. "Sakın" -boğuluyorum- "dokunma ona."

"Ama neden olmasın?" Ölüm usulca sorar. "Onun *sahibi* benim."

Sözleri üzerimde gezinirken gözleri fal taşı gibi açılıyor ve boğazımdaki gümüş zinciri gördüğünde -Ölüm'ün elleri yavaşça başımı keserken -Zaten kül rengi olan yüzündeki tüm kan çekilir. Ve gözlerinin kendisi -Onları daha önce nasıl fark etmedim? Bir zamanlar koyu zümrüt yeşiliyken şimdi neredeyse gri görünüyorlar. Solmuş. Sanki bir parçası ruhlar âleminde zaten varmış gibi. Çıngıraklı bir nefes alıyor. "Célie."

Biraz görünüyor, sence de öyle değil mi?

"Anne," diye fısıldadım.

Ona uzanmama rağmen, Ölüm haince bir çekiştirme yapıyor ve o kendini oturma pozisyonuna iterken ben geriye düşüyorum. Bir elini alnına bastırıyor. "Ne-ne oluyor?" Ancak sesi zayıf. Çok zayıf. Yakınlığımıza rağmen zar zor duyabiliyorum ama yine de bakışları hafifçe keskinleşmeden önce Ölüm'ün benimkinin üzerindeki yüzüne kayıyor. "Kızlarımı hemen serbest bırakacaksın." *Kızları*, kızı değil. Bu kelimeyle göğsüm sıkışıyor ama ben gümüş zinciri yeniden Filippa hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey *yapmıyor*. "Beni duyuyor musunuz? Bırak onları."

Ölüm onun yanına çömeliyor ve zinciri döndürerek boynumu ısırmasını sağlıyor. Beni eğilmeye zorluyor. Sonra serseri bir çocuğa yaptığı gibi onun yanağını morartacak kadar sert bir şekilde çimdikliyor. Sonra- "Hayır," diyor basitçe.

Ve onun yüzünü itiyor.

Bir solukla geriye doğru savruluyor ve şimdi hareket ediyorum - Ölüm boğazımı geriye doğru yırtarken ona doğru hamle *yapıyorum*, Filippa'nın yüz ifadesi aniden bir kez daha boşalmadan önce şok ve öfkeyle irkildiğini görmek için tam zamanında bedenimi sarsıyorum. Ancak parmak eklemleri hâlâ silahlarının etrafında bembeyaz kenetlenmiş durumda. Omuzlarından gerginlik yayılıyor.

"Ah, ah, ah." Ölüm parmağıyla Filippa'yı işaret eder, muzaffer bir edayla. "Gördün mü, *işte* bu! Yüzündeki o ifade. O bakışı sürekli görüyorum Filippa sevgilim, tıpkı Mathilde'in kulübesinin dışında gördüğüm gibi."

Filippa tamamen hareketsiz kalır. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Seni *yalancı*." Sevinmiş gibi gülen Ölüm, zinciri daha yukarı çekiyor ve ben de onunla birlikte yükseliyorum, nefes almayı reddediyorum. Tepki vermeyi. Aramızdaki hortlak duvarının arasından Michal'ın bakışları benden hiç ayrılmıyor. Öfkesini hissedebiliyorum; karanlık, güçlü ve *bilinçli*, doğru anı bekliyor. Henüz saldırmaya cesaret edemiyor -henüz değil- *ama* boğazımdan akan her damla kanı, Ölüm'ün benim arkamdan attığı her adımı takip ediyor. Ölüm'ün bir kez daha kıyıya yaklaşmasını istiyor. *Ona* yaklaşması için. Hortlaklardan kaçmak, Ölüm'ün kollarını omuzlarından ayırmak için sadece saniyelere ihtiyacı olacak ama önce benim Ölüm'den kurtulmam gerekecek. Zinciri kırmam, belki bileklerini koparmam ve o bana tekrar zarar vermeden kaçmam gerekecek.

Seni bir daha asla incitmeyecek.

Sözler Michal'a ait, ama zihnimin gözünde hâlâ kırmızı renkte titreşiyor ve görüşümü kanlı bir pus kaplıyor.

"Kanlı cadı kampında," diyor Ölüm, aramızdaki konuşmadan habersiz, "Célie Frederic'in seni ne kadar çok sevdiğinden bahsetti ve ben de merak duramadım - bu satranç tahtamızdaki kayıp taş bu muydu?" Hayranlıkla başını eğdi. "Uygun olurdu, değil mi? La Voisin hiç kimseyi sevmedi, bu yüzden büyüsü üzerindeki etkilerini anlayamazdı. Ama ya büyüsünü etkilediyse? Eğer basit bir kan bir bedeni diriltebiliyorsa -eğer bir hortlak yaratabiliyorsa- aşkın neler yapabileceğini hayal edin."

Omzumun üzerinden uzanıp yüzümü okşuyor, Filippa'nın yüzünü ilgiyle izliyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan zinciri yukarı doğru çekerek ayaklarımı yerden kesiyor. Kör edici bir acı boğazımı yakıyor -görüşüm siyahlaşıyor- ve Filippa kayıtsız kalmaya çalışsa da gözlerinde yine bir şeyler titreşiyor. Sonsuz bir şekilde geriliyorlar.

"Ya" -Death'in sesi şimdi neredeyse ateşli bir heyecana bürünüyor, sanki ona tam da istediği şeyi vermiş gibi- "aşk ruhu geri getirir

bedenin yanı sıra? *Gerçek* bir diriliş." Boştaki eli arkamızdaki girdaba doğru hareket ediyor. "Ve doğaya karşı en büyük hakaret."

Filippa başını sallar. "Saçmalama."

"Ne düşünüyorsun, Célie?" Şimdi kulağıma fısıldamak için eğiliyor ve ben de yüzümü ona dönüp doğrudan o nefret dolu gümüş gözlere bakıyorum. "Katılıyor musun? Aşk saçma mı? Yaptığın onca şeyden sonra bu insanların seni hâlâ saçma mı? Senin yüzünden kaç sevdiklerini kaybettiler?"

Serçe parmağımı zincirin altında oynatıyorum, yanmayı görmezden geliyorum. "*Senin* yüzünden."

"Ne de olsa sen benim gelinimsin. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Nerede kalırsan, orada kalacağım." Bu sözlerle beni kollarında döndürüyor, zincirle başımı geriye çekiyor. Michal hırladığında, Ölüm sırtıyor. "O da seni seviyor, değil mi? *Hepsi seviyor* ve bu ne büyük bir lütf olmalı." Bu nazik sözler sesindeki beklentiye ve gözlerindeki aç parıltıyı doğrudan yalanlıyor. "Gerçekten de sevgili yaşlı annen seni o kadar çok seviyor ki Requiem'e geldiğinde büyük bir fedakârlık yaptı, hem de çok asil bir fedakârlık. Belli bir cadı belli bir vampirin kalbini durdurmayı kabul ettiğinde gönüllü olduğuna inanabiliyor musun?" Önce Lou'ya, sonra Michal'a bir parmak sallıyor. "Bir şeyi karşılıksız elde edemezsin, bilirsin ve *bu şey*" - Odessa'yı da içine alacak şekilde kolunu uzatır - "büyünün işe yaraması için ikinci bir kalbin atmayı durdurması gerekiyordu. *Canlı* bir kalp. Geçici olarak tabii ki, yoksa öyle miydi?"

Yüzük parmağımın ucu zincirin altında kalıyor ve istemeden de olsa gözlerim Michal ve Odessa'ya kayıyor; ikisi de öfkeli değil, garip bir şekilde şaşkın görünüyorlar. Ama bu doğru olamaz. Ölüm yalan söylüyor elbette. Yine de bağın içinde bir tedirginlik yankılanıyor ve bunun bana mı yoksa Michal'e mi ait olduğunu anlayamıyorum. Lou bile başını Reid'in omzundan kaldırıyor, gözleri yanaklarındaki kan izlerinin üzerinde kocaman. Kafası karışmış.

Midem bulanıyor.

"Bu doğru olamaz." İçgüdüsel olarak başımı sallıyorum, acının taze ısırığına karşı sertçe yutkunuyorum. Paniğin. Ölüm bir manipülatör, bir *yalancı* ve her zaman da öyleydi - elini pentagramdan geçirdiği ilk andan itibaren her hareketimizden faydalanmaya çalıştı. "Bu hiç olmadı."

"Ah canım." Ölüm zevkle tuts. "Kimse sana söylemedi mi? Michal'i öldürmeden kalbini nasıl söktüklerini hiç merak etmedin mi? Ne kadar üzücü."

Kendini dik durmaya zorlayan Lou, "Sakın bunu yapmaya cüret etme, seni küçümseyen *hıyar!*" diye hırılıyor. Göğsündeki Balisarda'ya -yüzündeki kana, hortlakların alçak hırıltılarına- aldırmadan öne doğru eğiliyor ve ısrarla benimle konuşuyor. Umutsuzca. "Célie, anneni biz öldürmedik. Michal'i korumak için atan bir kalbi durdurmam gerekiyordu ama bu sadece birkaç dakikalığına oldu. O gönüllü oldu ve o anlarda sadece uyudu. Onu uyandırdığımda, kendini iyi hissettiğini söyledi" -gözlerini yenilgiyle kapatmış olan anneme endişeyle bakıyor- "kendini iyi hissettiğini söyledi."

Ölüm yine gülüyor, öncekinden daha yüksek sesle ve daha acımasızca. Vücuduma yayılan buz kadar soğuk.

Lou annemin kalp atışlarını benim gibi duyamıyor. Nasıl yavaşladığını, ciğerlerinin artık göğsünde nasıl takırdadığını duyamıyor. Sağlık durumunun kötüye gitmesini strese, uykusuzluğa ve şoka, bariz olanın dışında her şeye ve her şeye bağladım. Çünkü nasıl ölüyor olabilirdi? Nasıl *ölmüş* olabilirdi? Benim dünyamın kötülüğü ona asla dokunmamalıydı.

"Anne," diye nefes alıyorum. "Ne yaptın sen?"

Gözlerini açmıyor. "Pişman değilim."

"Sana ve Michal'e bir kez baktı ve onu sevdiğini anladı," diyor Ölüm ipek gibi. "Sanırım bundan sonra seçim yapmak oldukça kolay oldu - sonuçta sevgili kızının mutluluğunu riske atamazdı. Ve sen şimdi mutlusun, değil mi Célie? Verdiğin kararlardan çok ama *çok mutlusun?*"

Arkasında, Filippa'nın elleri hançerlerin etrafında hafifçe titriyor. Annemize dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyor - Michal'in yüzüne de yansıyan bir dehşet. Lou'nun, Odessa'nın ve Reid'in yüzüne de... Ölüm sonunda gümüş zinciri bırakırken, "Sanırım artık buna ihtiyacımız yok," diye mırıldanıyor. Acı veren bir şefkatle annemin elini tutmak için diz çöküyor, onu ayağa kaldırıyor ve parmaklarına bir öpücük konduruyor. Ve ben şimdi hasta olacağım; boğazımda bir kızılık dalgası yükseliyor, ama onu geri bastırıyorum.

Ne kadar daha fazla ödeme yapmaları beklenecek?

Her şeyi.

Ölüm her şeyi aldı.

Bana dedi ki, "Yeni teorimi *test edelim* mi? Ne de olsa beni buraya sahte bahanelerle getirdin ve bu senin için çok aptalcaydı, Célie, gerçekten çok aptalcaydı - tabii ki şimdiye kadar sevdiğin herkesi de yanında getirdiğin için uygun olsa da. Kismet gibi, değil mi?" Şık bir gülümseme. "Annenden başlayalım mı?"

"Ne *amaçla*?" Korku sesimi keskinleştiriyor ve ellerimi havaya kaldırırken tüm bedenim titriyor. Michal ve Odessa iki yanımdaki hortlakların arasından cisimleşiyor ve tepki vermiyorlar. Ancak hiçbirimiz bunu düzeltemeyiz. Bunu *hiçbir şey* düzeltemez ve ben- "*Birini öylece ölümden geri getiremem! Nasıl yapacağımı bilmiyorum-*"

Son derece kayıtsız bir şekilde girdaba başını sallıyor. "Korkarım öğrenmenin tek bir yolu var."

Elimde olmadan, soğuk bir korkuyla ayağa kalkmadan önce bakışlarını dönen sulara, onların büyük ve şeytani gözlerine doğru takip ediyorum. Çünkü eğer annemi öldürürse, onu geri getirebilir miyim bilmiyorum. Ve eğer *alırsam* ne olur? Eğer Ölüm haklıysa, eğer aşk anahtar ise, geri *döndüğümüzde* tüm perde çökebilir - eğer dönersek. Bunun farkına vardığımda korkum dehşete dönüşüyor. *Ben de ölebilirim*. Hepimiz ölebiliriz; çünkü Ölüm kazanana kadar, yaşamın kendisini yok edene kadar durmayacaktır.

Tüm bu durum -bu *kabus-* girdabın içine doğru batan bir tuğladır ve Ölüm hepimizi ona bağlamıştır.

Michal sanki düşüncelerimin hararetini hissetmiş gibi, sırtıma sabitleyici bir el vuruyor. Öfkesi hâlâ orada, ama bir şekilde teslimiyetle yumuşuyor, bir fikir kararlılığa dönüşüyor. Ancak Ölüm duraksamadan devam ettiği için buna konsantre olamıyorum. "Teorik olarak, girdaptan geçip anneni sağ salim geri alabilmelisin - çünkü onu seviyorsun. Tekrar ediyorum, bunun onun ruhuyla ya da belki de senin ruhunla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum; kendim bir ruha sahip olmadığım için bunu bilmem mümkün değil. Şimdi"- anneme dönüyor- "tatsızlığı ertelemenin bir anlamı yok."

Maman konuşmak için ağzını açsa da, adam parmağıyla onu susturuyor ve sonra parmağını şefkatle yanağından aşağıya indiriyor. Ve kalbi bu dokunuşla tekler. *Durur*.

Hayır.

"*Hayı*

r!"

"HAYIR!"

Filippa ve ben panik içinde birlikte haykırıyoruz ve Ölüm bize bakıyor, parmağını Filippa'nın yüzünden kaldırırken dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleşiyor. Kalbi bir kez daha tekliyor. İki kez, üç kez, dört kez. Bize doğru aceleyle bir adım atan Filippa bu ses karşısında donakalıyor, ben de öyle; tüm mağara da öyle, hepimiz dinliyor ve her bir atışı sayıyoruz. "Tabii ..." Ölüm kelimeyi bariz bir neşeyle uzatıyor. "Onun yerini almak isteyen başka biri var mı? I

Ne de olsa mantıksız değilim. Eğer onun yerine kullanmayı tercih edeceğiniz başka biri varsa, annenizi seve seve bağışlarım. O da tıpkı senin gibi bir Gelin olacak, ama yıpranmaktan kurtulacak, hatta belki de daha iyi olacak. Kesinlikle daha sağlıklı." O şeytani gülümseme büyüyor, neredeyse yüzünü ikiye ayırıyor. "Sen ne diyorsun, Célie? Kim olsun?"

İşte böyle, durum kötüden inanılmaz derecede kötüye gider.

Filippa'nın gözleri mağaranın öbür ucunda benimkilere kilitleniyor ve şiddetli bir vaatle yanıyor. Onu bu ifadeyi yanlış anlayamayacak kadar uzun zamandır ve iyi tanıyorum - annemizi kurtarmak için başka birini, *herhangi* birini seçmemi istiyor. Ve burada aralarından seçim yapabileceğim bir sürü sevdiğim insan var: Lou ve Reid, Jean Luc, Odessa . . . ve Michal. Parmakları annesinin elbisesinin nemli kumaşını sıkıyor - şimdiye kadar giydiğim en müstesna elbise, ama diğerleri gibi mahvolmuş. Tüm çabalarımın rağmen onu kurtaramadım.

Annemi de kurtaramam. Kimseyi kurtaramam.

Vahşi öfke göğsümde alevleniyor, kabarıyor, tüketiyor - tüm korku ve mantığı yakıp yok ediyor, kendimi onunla Ölüm'ün arasına sokup bir kolumu beline doluyorum. "İndir o zaman. Perdeyi indir ki senden *nefret* eden insanların krallığına hükmedebilesin. Seni kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Sahiplendiğin tüm o ruhlar? En iyi ihtimalle, huzur içinde olanları dinlenmekten alıkoyacaksın, en kötü ihtimalle de yeryüzüne cehennemi salacaksın. Her iki durumda da sana saygı duymayacaklar, seni *sevmeyecekler* ve sen de aynen şu anda olduğun gibi olacaksın. Sefil ve yalnız."

Ölüm'ün gülümsemesi anında kaybolur ve ardında çirkin bir ifade bırakır. "Saat işliyor, Célie. Seçimini yap."

Cevap vermeyi reddederek ona bakıyorum. Annemin kalbi zayıflarken bile *seçim yapmayı* reddediyorum, her atış onun son saniyelerini nokt alıyor.

Sonunda hepimiz saat odasına gidiyoruz.

Ölüm sabırsızca dilini şaklatır.

Kene.

Ama bunu yapamam.

Tock.

Kendi annemi öldüremem.

Michal yavaşça Ölüm'ün yanına yürür. "Célie," der yumuşak bir sesle.

"Onun yerine beni al."

Ve daha önce hissettiğim o fikir - sertleşen kararlılığı - bağdan aşağı doğru tamamen şekilleniyor. *Onun yerine beni al.* Anında, zihnim reddediyor

ve o başka bir şey önermeden önce başımı sallıyorum. Çünkü *yapamam-yapamaz-* "Kesinlikle olmaz." Yeniden sırttan ve annemi kollarımdan alıp Odessa'ya doğru döndüren Ölüm'ün etrafından dolanırken bile başım sallanmaya devam ediyor. *Sahneyi temizlerken*, uzak bir önsezi duygusuyla fark ediyorum.

Tick tock tick tock tick tock-

"Onun istediği de buydu," diye tıslıyorum Michal'a, hain gözyaşlarım gözlerime batıyor. "Bunu yapmayacağım. Seni kaybedemem."

Michal beni kollarına çekti. "Birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Hayır." Onu tekrar itiyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ama o beni bırakmayı reddediyor. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Nereye *gideceğimi* bilmiyorum. Michal, bu çok riskli ve aramızdaki bağ da öyle." Bu bahaneye bir can simidi gibi sarılıyorum; gömleğine de sarılıyorum. "Eğer sen ölürsen, ben de ölürüm ve *kimseyi* geri getiremem."

Lütfen kal.

Uzun zaman önce yaptığı yakarış bana geri dönüyor ve şimdi onu bir dua gibi tekrarlıyorum. *Lütfen kal, lütfen kal, lütfen kal.*

Ölüm ikimizin de yüzünü okşuyor, rahat edemeyeceğim kadar yakın, o kadar yakın ki gözlerindeki manyak parıltıda yansımamı görebiliyorum. "Oh, bunun için endişelenmene gerek yok, sevgilim. Ne de olsa ben Ölüm'üm. Bu sefil bağı koparmanın yaratacağı her türlü etkiyi yavaşlatabilirim."

Michal yüzümü ellerinin arasına almadan önce Ölüm'ü itiyor. Şaşırtıcı bir şekilde, bu bağda korku hissetmiyorum, sadece sabit bir sıcaklık ve -inanılmaz bir şekilde- bir minnettarlık duygusu hissediyorum. Hürmet. Çenem titriyor. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

Ve hayır demek istiyorum. Hayır demeyi *çok* istiyorum, ama- "Evet," diye nefes alıyorum. "Bunu yapabilirsin." Adım atmadan önce dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

ve onun yokluğunu bir uzvumu kaybetmiş gibi hissediyorum, ellerim hala ona uzanıyor. "Sen beni bulana kadar bekleyeceğim. Seni *her zaman* bekleyeceğim."

Gözyaşlarım çaresizce yanaklarımdan süzülürken o Ölüm'e doğru dönüyor ve ben başımı sallamadan duramıyorum. Şu anda Michal'e en çok yaklaşılabildiğim bağa tutunmaktan kendimi alamıyorum. Yaklaşan ölümüne rağmen, bağ aracılığıyla dalga dalga güven, rahatlık ve *sevgi* gönderiyor. Ve ben onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Hiç böyle olmamalıydı. Birbirimizi daha yeni bulduk; birlikte daha çok zaman geçirmeliydik, sonsuza kadar. Ve sonunda bunu istedim. Bu hayatın karanlığına rağmen, sonsuzluğu onunla geçirmek istedim -*onunla*- ve şimdi gitmesine izin vermeliyim.

Odessa sessizce ağlıyor. "Bitir şu işi," diyor Michal.

Ancak Ölüm başını sallar ve pelerininin ince gümüş bir hançer çıkarır. "Şimdi bunun neresi eğlenceli olacak?" Michal'e doğru eğilerek hançeri bana doğru tutuyor. "Mantıklı olduğumu söyledim, iyiliksever değil. Her ne kadar sevgilin yüzyıllardır başımın belası olsa da, bence bu onuru sen kazanmalısın."

Parmaklarım kabzanın etrafını sarıyor.

Mağaranın karşısında, masanın üzerindeki saat gece yarısını vuruyor. Çanları birbiri ardına çalıyor, on iki vuruş. On iki nefes. Sonra-

"Bu son değil, moje sunce." Michal'in eli benimkiyle birleşip hançeri göğsüne dayıyor. Gözleri benimkileri yakıyor ve sesi alçalıp koyulaşılıyor, ta ki mağarada sadece ikimiz oluncaya kadar. Başka kimse yok. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Gülmekle hıçkırmak arasında kaldığımda cevap vermekten kendimi alamıyorum. "Benimle oynamaktan yorulduğunu sanıyordum."

"Asla."

"Cesaret."

"Nazik olma." Parmakları parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor ve beni öpecekmiş gibi kendine çekiyor. "Sadece çabuk ol."

Ben de öyle yapıyorum.

Bölüm Kırk Dört

Ölüler Diyarı

Hançeri kaburgalarının arasından kalbine doğru kaydırıyorum. "Seni bulacağım," diye fısıldıyorum şiddetle, ama beni duyup duymadığını bilmiyorum. Bıçak evine doğru kayarken gözlerini kapatıyor ve son nefesi benim ismim gibi geliyor. Elleri ellerimden düşüyor. Ve vücudu - bıçağın etrafında kuruyor, saniyeler içinde yıllar, on yıllar, yüzyıllar yaşıyor - ta ki-

O gidene kadar.

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor.

Bedeni toza dönüşüp yok oluyor ve ben Michal'ın olduğu yerde bir hançeri tutarken kalıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak *hançeri* bırakıyor - yüksek sesle, *acımasızca* taşa çarpıyor - ve bir adım geriye tökezliyorum, omuzlarım titriyor. Göğsüm *ağrıyor*. Dizlerimin üzerine çökerek, bağımızın bulunduğu yere -*Michal*'ın bulunduğu yere- tırmalıyorum ama boş olduğunu görüyorum. O da gitmiş.

Gitmiş.

Ve bir daha asla bütün olamayacakmışım gibi geliyor.

Ölüm alkışlarken küçük bir el omzuma dokunarak sessizliği bozuyor ve nihayet bakışlarımı hançerden ayırdığımda Odessa'yı başımda dikilirken buluyorum, yüzü solgun ve sabit. "Bu iş daha bitmedi," diyor sessizce.

Çevremde Lou başını sallıyor; sadece çenesini hafifçe sallıyor. Şaşırtıcı bir şekilde Filippa bıçaklarını bir daha kaldırmıyor; sadece annemle bana bakıyor, ifadesi belirsizlikle düşmanlık arasında gidip geliyor.

"Muhteşem bir performans!" Ölüm kıkırdarak kolunu omuzlarıma doluyor ve eski dostlarmışız gibi bedenimi onunkine bastırıyor. "Bu o kadar da zor değildi, değil mi? Sana yapacağımızı söylemiştim-"

"Girdaba nasıl girebilirim?" Ben deadpan. "Atlayacak mıyım?"

Geniş sırtışı bir anlığına kayıyor ve sonra tekrar yerine oturuyor. "Sanırım yeterince adil bir soru ve kolay bir cevabı var -evet." Beni gereğinden fazla bir güçle suyun kenarına doğru itiyor ve ben tekrar tökezleyerek neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Uyuşukluk vücudumu karıncalandırıyor.

Kollarım, bacaklarım, etime batan iğneler gibi. Lou ve Reid'in yardım etmek için ilerleyişlerini izliyorum, ancak Ölüm yollarını kesiyor ve onları hâlâ zapt ediyor olması gereken Filippa'ya ters ters bakıyor.

"Filippa, sevgilim?" Sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor. "Yanındaki bıçaklar sadece dekor mu, yoksa yakın zamanda onları kullanmayı düşünüyor musun?"

Filippa cevap vermiyor.

Gözleri kısılıyor ve Michal'in ölümünden duyduğu coşku, ona doğru yaklaşıp parmaklarını yüzünde şaklatırken bıçak gibi keskinleşiyor. "Alo?" diye soruyor usulca, tehlikeli bir şekilde. "Beni duydun mu? Sana bir soru sordum, canım." Kadın hiç etkilenmemiş bir şekilde ona bakınca -dikişleri gergin ve ağzı kenetlenmiş- adam karanlık bir eğlenceyle başını eğiyor. "Sakın bana tereddüt ettiğini söyleme. Bunların hepsi *planın* bir parçası mı, yoksa biricik kızınla buluşmaktansa bunlarla gün batımına doğru vals yapmaya mı karar verdin?" Dudağı kıvrıldı. "Adı neydi onun? Frosty mi?"

Kayıp çocuğundan bahsedilince Filippa'nın yüzü buruşuyor. "Frostine," diyor refleks olarak.

"Bir gelişme değil." Ölüm'ün kaşları sessiz bir inançsızlıkla kalkıyor. "Ve söylemeliyim ki sevgilim, ses tonunu sevmedim." Çenesi benimle girdap arasında sallanıyor ama o gümüş gözler onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Yine de, bu küçük isyan nöbetini şımartmakta ısrar ediyorsan, elbette ona katıl. Kız kardeşinin elindeki göreve odaklanmasını sağla - bana dönmesini sağla - yoksa o küçük vелеde veda öpücüğü verebilirsin."

Filippa'nın yumrukları bıçakların etrafında neredeyse belli belirsiz sıkılıyor. Bir an için saldıracağını düşündüm ama onun yerine "Kendin yap" dedi.

Ölüm durur. İfadesindeki tüm mizah kaybolur ve aralarındaki sessizlik daha sıkı, daha ölümcül bir hal alır. Filippa yine de irkilmiyor - Ölüm'ün eli dışarı fırlayıp boğazını yakalayana ve tendonları gerilene kadar sıkana kadar. Kız kardeşim için korkmalıyım -kendim için- ama Michal'den başkasını umursamaya kendimi alamıyorum. Bakışlarım girdaba geri dönüyor. O aşağıda bir yerde; beni *bekliyor* ve burada kaldığım her saniye boşa harcanmış bir saniye.

"Peki *neden*," diye mırıldandı Ölüm başını eğerek, "bunu yapacak mıyım?"

Filippa'nın boynundaki bir damar nabız gibi atıyor; çenesindeki kaslar titriyor. Kadın sertçe yutkunduğunda -sessizliği artık bir kabulleniş- adamın tutuşu gevşiyor ve başparmağı Filippa'nın teninde bıraktığı çürüklere şefkatli daireler çiziyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor. "Çok iyi. Bu anlaşmanın nasıl işlediğini unutmuş görünüyorsun, o yüzden sana hatırlatmama izin ver: Sana kardeşine katılmanı söylersem, kardeşine katılacaksın. Eğer sana onu geri getirmeni söylersem, onu geri getireceksin." Boştaki elini şefkatle Filippa'nın karnına koyuyor ve Filippa'nın korkusunun nemli kokusu mağaraya yayılıyor. "Eğer sana annenin boğazını kesmeni *söylersem*, keseceksin ve dahası, bunun için *minnettar* olacaksın çünkü bunu yapmazsan, bu aptal bebeği asla göremeyeceksin. Anladın mı?"

Filippa gözlerini kırıştırıyor, tehdit karşısında hafifçe geri çekiliyor, sonra tüm vücudu şekil değiştiriyor - sertleşiyor ve Ölüm'ün ellerinde bir avdan yırtıcıya dönüşüyor. Daha da yakına eğilerek, tüyler ürpertici bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Evet."

"Bu daha iyi." Bir kez başını sallayarak -kendi gülümsemesi de gergin- son bir kez karnını okşuyor, nefesi kızın yüzünde dolaşüyor. Eğer kız kardeşimi kırmaya çalışıyorsa, bütün gece burada olacağız ve şimdiden göğsümdeki ağrı derinleşti, zonkluyor. Neredeyse bir kalp atışı gibi hissediyorum, ancak kan pompalamak yerine ... boşluk yayıyor, bir boşluk, damarlarımı oyan bir bıçak gibi. Acı düşüncelerimi yavaşlatıyor, düşünmemi zorlaştırıyor ama -Michal olmadan- ölmekte olduğumu biliyorum. Kopmaz bağ koptu.

"Bitirdin mi?" Kesin bir dille sordum. "Şimdi atlamalı mıyım, yoksa ölmekte olan annemizin önünde kız kardeşimin ırzına mı geçmeyi planlıyorsun?"

"Bu kadar dramatik olma. Artık ölmek üzere bile değil." Ölüm elini sallıyor ve Odessa'nın kollarında nefes nefese kalmış olan annem kendi ağırlığını taşıyarak ayağa kalkmayı başarıyor. Nefes alış veriş i rahatlıyor ve rengi yerine geliyor. Reid hemen Lou'yu da yanına alarak onu muayene etmek için harekete geçerken, Ölüm Filippa'yı bana doğru iterek serbest bırakıyor. "Tik tak hanımlar," diyor soğuk bir sesle. "Siz dönene kadar annenize ben bakacağım."

Annemiz Lou ve Reid'in arasında öfkeyle kabarıyor, ama bize doğru hücum edip müdahale edemedi Filippa elini uzatıyor. Kabul etmek için hiçbir hareket yapmadan ona gözlerini deviriyor ve "Al şunu" diye tersliyor.

Ancak kız kardeşimin elini tutmak gibi bir isteğim yok; şu anda daha azını hiç istememiştim. Reddettiğimi anlayınca alay ediyor ve parmaklarını oynatıyor. "Elimi *sevgimden* dolayı uzatmıyorum, ma belle. Bizi ayırmaması için bu girdaba birlikte girmeliyiz. Bu benim ölüler diyarına ilk yolculuğum değil."

"Hatırlıyorum." İçime yayılan boşluk kaynamaya başladı ve bir vampiri etkilememesi gereken bir şekilde parmaklarımdan omurgama doğru ter damlıyor. Belki de Michal'i doğal yoldan takip edeceğim; belki de onun kaybı beni içten dışa yakacak. "Düzenlemelerinizle ilgilenen bendim, *tüm* düzenlemelerinizle." Belki de geçmişi yeniden konuşmanın yeri ve zamanı değil ama Michal'ın kalbine bıçağı sapladığım anda nezaketim yok oldu. Kendime karşı dürüst olursam, çok daha önce yok olmalıydılar; kız kardeşim onları hiç hak etmemişti. Ve belki de bu beni kindar, zalim yapıyor ama dudaklarımdan bir başka gerçek, bir hınç telaşıyla dökülüyor. "Geride bıraktığın bendim."

Filippa'nın gözleri parlıyor.

"Ben *öldüm*-" "Her gidiyordun."

Tam elini geri çekecekken elini tutuyorum ve tıpkı çocukken yaptığımız gibi parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Acıyacak mı?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor, yüzüm yerine girdaba odaklanıyor. "Ölmek korkutucu değildir, Célie." Birlikte bir adım atıyoruz, sonra bir adım daha ve dalgaların kalbine atlarken neredeyse bir sonraki sözlerini kaçırıyorum. Ölüler diyarına inerken.

"Yaşamak daha korkutucu."

Filippa ve ben göz açıp kapayıncaya kadar kolayca, acısız bir şekilde düşüyor ve yumuşak çim yastığının üzerine tüy gibi konuyoruz.

Sırt üstü yatıyorum, bir elimi gözlerime siper ederek onları parlak güneşten koruyorum; güneş tepemizde, en saf cerulean renginde tertemiz bir gökyüzünde asılı duruyor. Havaya derin bir dinginlik duygusu siniyor, ılık bir yaz esintisi kollarımı bacaklarımı sarıyor ve -tıpkı uzaklardaki gür meşeler gibi, onların geniş dalları ve yemyeşil yaprakları gibi- yüzümü ona doğru kaldırıyorum. Göğsümün içindeki o boşluk kayboldu, yerini çiçeklerin arasında gezinmek ya da belki de yakındaki nehrin kıyısında dinlenmek için karşı konulmaz ve açıklanamaz bir istek . *Tuhaf*.

Yavaşça göz kırparak etrafıma bakıyorum, çevremizi tanımaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Neredeyiz biz? Girdapta ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. Burada hortlaklar yok, çürümenin sürünen dalları yok; çiçekleri ve ağaçları grinin tonlarına boyayan cehennemî bir pus yok. Kar yok, kül yok ve hayaletler yok.

Onun yerine akan suyun sesi, kokusu, hafif bir portakal kokusuyla karışıyor.

Bu doğru olamaz.

Ayağa kalkıyorum, yavaş bir daire çizerek buranın her tarafını inceliyorum. *Bir bahçe*, bir farkındalık patlamasıyla fark ediyorum. Ve bu düşüncenin kanatlarında daha hızlı bir başka düşünce geliyor: Onu tanıyorum. Ölümü ve onun sıcak, altın ışığını tanıyorum, her ne kadar Cadılar Bayramı arifesindeki nazik kahkahalar kaybolmuş olsa da. *Burası benim gideceğim yer.* Bu düşünce ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve kendimi tuhaf hissediyorum ama korkmuyorum.

Bunun yerine kalbimin her atışında ciğerlerim ağrıyana ve görüşüm bulanıklaşana kadar vücudumda adrenalin dolaşıyor. Tekrar güneşe bakıyorum. Sıcak hissettiriyor. Rahatsız edici derecede. Işıklarının altında tenim ısınıyor ama hayır. Yine kaşlarımı çatıyorum.

Hayır, bu doğru
değil. Bu mümkün
değil.

Ateşimi, alnımı, boynumu ve parmaklarımla altını kontrol etmek için bir elimi yanağıma koyuyorum-

"Aman Tanrım." Kız kardeşime, onun kusursuz ve lekesiz yüzüne bakarken sesim kısık çıkıyor. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh *Tanrım.*"

"Ne oldu?" Yavaşça ayağa kalkan Filippa her bir esnetmek için zaman harcıyor. Henüz teninin, *benim* tenimin sıcak olduğunu fark etmedi. Ve kalbim - göğsümde atıyor, çılgınca, kekeleyerek ve *canlı*. Ve az önce *Tanrı* dedim. Bu kelimeye hayret ediyorum. Söyledim, dört kez söyledim ve boğazım alev almadı. Emin olmak için tekrar dokundum ve parmaklarımda kan yoktu. Yaralarım da iyileşti.

Kız kardeşime bakarken bunun bir rüya olmaması için dua ediyorum, halüsinasyon görmüyorum.

-Ama iki zümrüt gözünü bana kırıştırdığında bu düşünce kayboluyor.

İki. Zümrüt. Gözler.

Alnından çenesine kadar pürüzsüz, tek bir dikişi bile olmayan solgun yüzüne bakarken şaşkınlığım artıyor. Yumuşak pembe dudakları kaşlarını çatıyor, ama bu *güzel* bir kaş çatma. Bu *onun* kaş çatışı. Boğazımda bir hıçkırık birikiyor, ama ağzıma doğru giderken, onun yerine bir çığlık olarak pathyor. "*Filippa!*"

Sesi duyunca irkiliyor, kaşları telaşla birbirine çarpıyor. "Ne oldu? Sorun ne?" Cevap olarak ona doğru hamle yaptığımda, ellerini yakalayıp - kemiklerini kırmadan- *sıktığımda*, şaşkınlıkla geriye doğru savruluyor ve aynı hızla ellerini çekip alıyor. "Ne yapıyorsun sen? Kendine gel, Célie. Sanki bir şey görmüş gibi davranıyorsun."

"Bir hayalet mi?" Heyecanıma karşı koyamayarak ayak parmaklarımın üzerinde biraz zıplıyorum. "Pek sayılmaz. Aslında tam tersini söyleyebilirim, bileğini hisset Pip."

Filippa bu lakap karşısında kaşlarını çatıyor. Eskiden hiç nefret etmezdi. Yine de iki parmağını bileğine bastırmadan önce kollarının porselen tenini inceliyor. Ancak gözleri şaşkınlıkla açılmak yerine, "Ne kadar meraklı." derken daralıyor.

Ama bu, bu *meraktan* çok daha fazlası. Bu bir *mucize*, hayal etmeme bile izin vermediğim bir şey. Bu benim gençliğimin Filippa'sı, penceremizden korkusuzca kaçan, asla arkasına bakmayan, uzun siyah saçları omuzlarına dökülen ve kirpikleri yanaklarına çarpan kız. Bu yine benim *kız kardeşim*, yani ben de -ben-

Bir elimi göğsüme bastırarak, birkaç dakika önce hissettiğim acıyı tekrar arıyorum ama geriye sadece keder kalıyor. Doğal bir keder, anılar, kopmuş bir bağın açgözlü uçurumu değil. Hızla dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve pürüzsüz olduklarını görüyorum. Diş yok. Kan ya da şiddet arzusu da yok.

Heyecan içime işliyor, nefesimi kesiyor ve son gerginlik de bedenimi terk ederken kendimi ağırlıksız, hafif hissediyorum - haftalar, aylar, *yıllar* boyunca hissetmediğim kadar hafif. Çünkü yeniden insanım. *İnsanım*. Anında, Michal'i aramak için dönüp duruyorum, onu tekrar görmek, ona göstermek için çaresizce, ama sadece gülümsemeyen kız kardeşimi buluyorum.

Düşünceli görünüyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Şaşkın bir fısıltıyla soruyorum.

Filippa bahçede benden uzaklaşmadan önce sertçe nefes veriyor. Gelişen çimenlerin üzerinden ve portakal ağaçlarının yanından geçiyor. Meyveler inanılmaz derecede ağır sarkıyor, dalları o kadar aşağı çekiyor ki birkaç çimenleri öpüyor ve tatlı kokulu gölgelikler yaratıyor. En yakındaki ağaçtan bir portakal koparmasına rağmen yemiyor; bunun yerine meyveyi nehre sıçrarken inceleyerek ileriye doğru fırlatıyor.

Ben soruyu tekrarlamadan, "bizi değiştirebileceğinden şüpheleniyordum ama bu değişikliklerin neler olabileceğinden emin " diyor. Arkasına bakıyor ve onu görünce çocukluk anılarımın sağanağı altında eziliyorum: portakal ağacımıza tırmanmak, toprakta oynamak, her dolunayda Doleur kıyılarına gizlice gitmek. Ancak bunları paylaşacak gibi görünmüyor, bunun yerine ekliyor: "Ölüm olmadan hortlaklar da var olamaz - vampirler de - ve Ölüm bu diyardan kaçtı. O artık burada yok - eskiden olduğu gibi değil, en azından olması gerektiği gibi değil - bu da şu anlama geliyor olmalı ..."

"O olmasaydı olacağımız kişiye döndük." Çocukça hayallerimden sıyrılıp ona göz kırpıyorum. "Bu kulağa çok fazla spekülasyon gibi geliyor."

"Tabii ki öyle." Alay ediyor. "Bu Ölüm, tüm yaşamın en büyük gizemi ve dürüst olmak gerekirse, ölen, hayata geri dönen ve tekrar yarı-ölen başka birini tanımıyorum. *Siz* tanıyor musunuz? Belki onları çaya davet edebilir ve istediğimiz tüm soruları sorabiliriz."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve Filippa'nın dudakları memnuniyetle seğirse de gülümsemeyi reddediyor. Nehre doğru bir yol açarak ekliyor: "Tek bildiğimiz şu ki" - başparmağını arkamıza doğru sallayarak - "buradan çıkmamızın tek yolu *bu*."

Başparmağını takip ederek yukarıya, parlak gökyüzünde tek bir bulutun asılı durduğu yere bakıyorum; çöldeki bir çiçek kadar sarsıcı ve yersiz bir fırtına bulutu. Daha da tuhafı, *yağmur yağıyor* gibi görünüyor ama havayı nemlendiren bir şey yok. Daha yakından bakarken gözlerim daralıyor ve bir başlangıçla damlacıkların aslında damlacık değil, parçalanmış örtü şeritleri olduğunu fark ediyorum. Rüzgârda yanardöner bir şekilde dalgalanıyorlar, hatta güzeller, ta ki ötesinde kimin var olduğunu hatırlayana kadar.

Bu düşünce nefesimi kesiyor ve nehre doğru giderken solgun parmaklarını canlı çiçeklerin üzerinde gezdiren Filippa'nın peşinden koşuyorum. Kırmızı güller tek bir diken bile olmayan devasa, spiral sarmaşıklar halinde büyüyor; kardelenler diğer türlerden daha küçük, güvercin beyazı ve yumuşak griler içinde parıldıyor ve -inanılmaz bir şekilde göz kırpıyorum- Mavi Sakal çiçekleri bile esintide nazıkçe sallanıyor. Hatta bir tanesi biz geçerken topuklarımıza vuruyor ve Filippa'nın kaşları çatılıyor. "Bunlar da ne böyle?"

"Bilmiyor musun?"

"Bahçe, içinde yolculuk eden kişiye göre değişir, Célie."

Meraklı. "Bunlara Mavi Sakal çiçeği deniyor." Ablamın bilmediği bir şeyi bilmenin heyecanıyla, biraz da kibirle ekliyorum: "Kelebekleri yiyorlar."

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Kelebekleri seven küçük kıza ne oldu?"

Sözleri göğsüme saplanmış bir ok gibi gevşiyor ve bununla birlikte, hafıza şeridinde dolambaçlı bir yol izleyen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Ancak kız kardeşim beni sevgiyle hatırlamak yerine -özlemle- sadece küçümseyerek hatırlıyor gibi görünüyor.

"O öldü," diyorum kısaca.

Ve aynı şekilde, onu etkileme arzusu da yok olur.

Soluğunun altından alay ederek, karşılık olarak serseri bir kardelene basıyor, topuğunun altında eziyor, ama bunun dışında hiçbir şey söylemiyor. Düşen yaprakların üzerinden dikkatlice geçiyorum, aramızdaki sessizlik uzayıncaya kadar bir daha konuşmuyorum. "Peki ya nehir?" Birlikte uzaktaki yavaş hareket eden suya doğru bakıyoruz. Bahçeye dik uzanıyor, göz alabildiğince sağa sola uzanıyor -kaçınmak imkânsız- bu arada tuhaf bir sis ötesinde ne olduğunu gizliyor. "Önemli görünüyor," diye ekliyorum ihtiyatla.

"Çok açık değil mi?" Hiçbir şey söylemeyip hızla azalan sabrımın açıklamasını beklediğimde, bıkkınlıkla iç geçiriyor. "Son dinlenme yerlerine ulaşmak için nehri geçmek gerekir."

Ah.

"Morgane seni öldürdüğünde o sınırı çoktan aşmıştın," diyorum kurnazca.

"Frederic beni geri çekti." Bana doğru eğik bir bakış fırlatıyor, geniş gözlerime ve meraklı ifadem karşısında dudakları büzülüyor. Gözlerini deviriyor. "*Evet Célie*, girdabı bunun yarattığını varsayabiliriz. Bu bahçe geçici gibi görünüyor. Eğer yeterince uzun süre oyalanırsak, rüzgâr hızını artıracak ve nehir bizi sürükleyip götürene kadar yükselecek - ve bu gerçek ölüm."

Eğer kapıyı kapatmak istiyorsak, Filippa ölmeli.

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarımı ayırıp yavaş hareket eden suyu izliyorum. *Michal'e olan bu muydu? Ve sonra Filippa'ya da mı oldu?* Bu düşünce beklenmedik bir acı veriyor. Şu anda yanımda yürüyen, soğuk ve duygusuz Filippa için değil, çok uzun zaman önce peri masallarına inanan küçük kız için. Bu rüzgârı ve bu nehri asla öğrenmemeliydi; bu kıyıda asla beklememeliydi. "Buranın farklı olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. "Hatta korkutucu."

"Sana söyledim, Célie." O da suya bakıyor ama artık onu görmediğinden şüpheleniyorum. Gözlerini her kapadığında ötesini gördüğünden şüpheleniyorum. "Ölüm korkulacak bir şey değil... en azından gerçek haliyle. Bizim diyarımız onu çarpıttı." Nasıl, *neden diye* sormak istesem de, sesi alçak ve kederli bir şekilde devam ederken sözünü kesemiyorum: "Cadılar Bayramı arifesinde geri döndüğümde, farklı bir çekim hissettim - bu sefer daha şiddetli, daha acı verici. Beni nehrin ötesinden koparıp bizim diyarımıza geri getirdi."

"Frederic'in büyüü," diye fısıldıyorum.

"O olmadan bu yolculuğu yapamazdım." Başını sallıyor ve az önce düşüncelerinin içinde kaybolduğu yerden aniden geri dönüyor. Ağzı sert bir çizgi halinde geriliyor. "Michal seni bekleyeceğini söyledi ama başka seçeneği yoktu. Nehir onu çoktan alıp götürmüştür ve nehir iki yöne akmaz. Eğer onu tekrar geri çekemezsek -eğer herhangi bir direnişle karşılaşsak-"

"Bizim de başka seçeneğimiz yok." Kelimeleri sert dudaklarımdan döküyorum, başka bir olasılığı kabul etmeyi reddediyorum. Filippa burası hakkında çok şey biliyor olabilir ama her şeyi bilmiyor. Üstelik bu sefer geçen seferki gibi değil. Ben Frederic değilim ve Michal'i bulmak için bir büyüye ihtiyacım yok. Ben bir Ölüm Gelini'yim ve öyle olmasaydım bile *onu* bulmak için her şeyi yapardım, her şeyi ve bunu kimse değiştiremez. Ne Filippa, ne de Ölüm.

İstemedim elim göğsüme gidiyor ve Michal'in kaldığı yeri ovuyorum. Bir yanımda onu hâlâ orada, beklerken hissettiğimi düşünüyorum. "Onu çıkaracağım," diyorum şiddetle -Filippa'ya ya da kendime, bilmiyorum- "ya da o nehri kendim geçeceğim. Onsuz geri dönemem."

Filippa nehir kıyısında yavaşlayarak durdu, yüz ifadesi anlaşılmazdı, sonra başını onaylarcasına eğdi ve nehre doğru döndü. Ben de yenilenmiş bir amaçla ona katılıyorum, hâlâ göğsümdeki o noktayı ovuyorum.

Adı Le Lien Éternel.

İki vampir birbirlerinden ne kadar uzun süre beslenirse, aralarındaki bağ da o kadar güçlenir, ta ki ...

Ne zamana kadar?

Ta ki geri alınamaz hale gelene kadar.

Michal ve benim paylaştığımız şey bozulamaz. Geri dönülemez, kesin demektir.

Ebedi, sonsuza dek demektir. *Michal*, düşünüyorum ve insan kalbim parçalanıyor.

Michal, diye düşünüyorum ve ellerimde parlak beyaz bir kordon belirliyor.

Parmaklarımı etrafına dolamadan önce şaşkınlık ve *huşu* içinde yere bakıyorum. Avucumda ağırlığını hissetmeme rağmen, kaybolacağına inanarak gözlerimi tekrar açmadan önce kapatıyorum. Ama kaybolmuyor. Kordon parmaklarımın arasında bir kurdele gibi gevşemiş ve çözülmüş halde kalıyor. Merakla test ediyorum, başparmağımla işaret parmağım arasında yuvarlıyorum ve kordon sıkılaştığında nefesim kesiliyor.

Çekiştirdiğinde.

Basınçla daha da parlıyor, benden uzaklaşıyor ve -Gözlerim daha da açılıyor ve ağzım anlayışla doluyor.

Nehre doğru. Bileğimi bileğe dolamadan önce bir adım ileri atıyorum, ip gerilene kadar deneysel olarak çekiyorum. *Çok* gergin. Ben sendeleyerek ilerlerken Filippa dönüp bana bakıyor, kordonu sarmaya çalışıyor. Bunun yerine beni nehre doğru sürüklüyor ve o da şaşkınlıkla başını eğiyor. Endişe içinde. *Onu göremiyor.*

"Michal," diye nefes alıyorum ve son bir sert çekişle ciğerlerim sıkışıyor. Birdenbire nefes alamaz hale geliyorum.

İp avuçlarımda geriliyor, diğer ucundan gelen muazzam ağırlık beni ileriye doğru itiyor. Ve ben onu durduramıyorum. Topuklarımı çimlere, çamura batırsam da sadece daha hızlı kayıyorum. Ancak bundan daha fazlası, *hala nefes alamıyorum.* Boğazım yanıyor, dizlerimin üzerine çöküyorum; serbest elimle ipi kavriyorum ve tüm gücümle geriye doğru eğiliyorum, ama yine de beni ileriye doğru çekiyor. Beni Filippa'dan uzaklaştırıyor, Filippa eğilip ön kolumu tutuyor. "Bu hiç komik değil, Célie. Her ne yapıyorsan, kes şunu!" Beni dik tutmaya çalışarak daha sert sıkıyor. "*Kes şunu* ve ayağa kalk-"

Ona cevap vermek için ağzımı açsam da dudaklarımdan hiçbir kelime geçmiyor, çılgılık da atamıyorum. Bunun yerine nehir suyu bir sel gibi boğazımdan yukarı akıyor ve göğsüme dökülüyor. Beni *boğuyor*, beni *boğuyor*. Nehrin çamurlu kıyısına yığılırken insan ciğerlerim acı içinde feryat ediyor. Ancak su gelmeye devam ediyor. Sanki nehir *benmişim* gibi vücudumdan akıyor ama vücudum ateş almış gibi yanıyor.

"Célie!" Paniğe kapılan Filippa yanıma düşüyor, hâlâ kollarımdan çekiştiriyor ama ip de çekiştirmeye devam ediyor, beni Michal'e daha da yaklaştırıyor. *Michal'e*. Şimdi onu hissedebiliyorum, bana çok yakın. *Çok yakın, çok yakın, çok yakın*

-

"Hayır, *hayır*," diye yalvarıyor Filippa, sesi kırılıyor ve sadece birkaç dakika önce, onun insanlığına dair bu kısa bakış karşısında rahatlayarak ağlayabilirdim. Demek ki kız kardeşim hâlâ orada bir yerde -belki saklanıyor ama *hayatta*- ama görüşümü çevreleyen karanlığın ötesini düşünemiyorum. Uzaktan, boğulmakta olduğumu fark ediyorum.

Suyun içinde nefes nefese kalarak "*He-lp.*" diyebildim.

Ağzımdan bir dalga daha fişkırıyor.

"Célie! Célie!" Filippa kollarını omuzlarımdan altından geçirerek beni dizlerimin üzerine çöktürüyor ve göğsüne bastırıyor. Ancak ne yapacağını bilemiyor. Gitmeme izin vermiyor, kordonu koparmak için bile *göremiyor*. "*Deniyorum*," diyor umutsuzca, "ama sen bana nasıl yapacağımı göstermelisin, ne yapacağımı..."

Ama bahçe hızla soluyor, dipsiz bir karanlığa gömülüyor. Son bilinçli düşüncem öfkeyle alevleniyor. Ölmek için ne kadar *aptalca* bir yol bu-her *şeyden, her şeyden* sağ çıkmak, sadece tekrar insan olduğum anda kuru toprakta boğulmak. Ve şimdi her şey karardı, gittikçe daha da kararıyor-

Pusun içinde bir gümüş parıltısı. Tanıdık, nefes kesici bir gümüş. Görüşüm keskinleşene kadar ona odaklanıyorum ve Filippa'nın yalvaran sesi bir kaybolup bir geliyor. "*Hadi, Célie-*" Kolları göğsümün etrafında sıkılaşıyor. "*Ölmeyeceksin, seni aptal, aptal kız-*"

Ona cevap vermeye çalışsam da nehirden yükselen Michal-Michal'e bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Önce saçları, sonra da oniks gözleri yüzeye çıkan Michal. Ve *Tanrım*. Hâlâ mümkün olandan çok daha muhteşem, çok daha yıkıcı.

Bir elini kıyıya atıp sazlıkların, çamurun, kayaların ve likenlerin arasından pençeleriyle ilerlerken, suyun son damlalarının da ciğerlerimi terk ettiğini hissediyorum. Pençeleriyle *bana* doğru geliyor.

Kız kardeşimin göğsüne yaslanıp topuklarımı yere bastırıyorum. "*Çek,*" diyorum umutsuzca.

Filippa dediğimi yapıyor, hatta yüzümü görmek için boynunu eğip endişeyle bakıyor. "*Neler oluyor?*"

"*Çek.*" Filippa ikimizi de ayağa kaldırıp Michal'in ağırlığına karşı sabitlerken, gerginliği korumak için ipi tekrar tekrar elime doluyorum. *Neredeyse geldik. Çok yaklaştık-*

Ne kadar sert çekersek o kadar hızlı yükseliyor, ta ki gaz çıkarana ve sırlısıklam olana kadar.

-Kordonu yumruğuna doluyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Son bir güçlü çekişle Filippa ve ben kendimizi geriye doğru atıyoruz ve Michal bir iniltiyle kendini çimlere bırakıyor, nefes nefese kalıyor ve öksürüyor, tüm vücudu titriyor.

Sonunda Filippa tutuşunu gevşetiyor ve kalbim yerinden fırlıyor çünkü her şey bitti. *Her şey bitti*. Aklıma başka bir şey gelmeden ona doğru koşuyorum ama ikinci bir erkeksi ses beni durduruyor: "*Siktir,*" diyor Dimitri, Michal'in ayak bileğinden tutup kıyıya çektikten sonra yanına yığılıyor. "*Daha fazla acıtabilir miydi?*"

Michal başını kaldırır. "*İstediğin zaman bırakabilirdin,*" diye homurdanıyor. "*Senden peşime takılmanı hiç istemedim.*"

Dimitri alay eder ve çenesini nehre doğru sallar. "*Doğru. Çünkü orada yalnız kalmak istedim.*"

bakıyorum, nutkum tutuluyor - sonra biraz daha bakıyorum, gördüklerime inanamıyorum. Çünkü Michal tek başına dönmemiştir. Bir şekilde *Dimitri*'yi de yanında getirmiş, bu da kordonun ağırlığını açıklıyor. Filippa ve ben onları geri getirdik - ikisini de - ve şimdi birlikte ayağa kalkıyorlar; şimdi bize doğru geliyorlar ve sırtıyorlar - sırtıyorlar ve *canlılar*.

Michal beni kendine doğru çekerken, kollarımı boynuna doladığımda kalbimin yerinden fırlayacağını düşünüyorum.

"Beni bulacağını biliyordum," diye fısıldıyor saçlarıma. Onu öptüğümde hiçbir şey saklamıyorum.

Bölüm Kırk Beş

Nazik Bir Gece

Bir an sonra ellerimi Michal'in yüzünde gezdiriyorum, kızarmış yanaklarını ve yontulmuş çene çizgisini izliyorum. Onu yeniden öğreniyorum. Teni artık farklı görünüyor -hâlâ solgun ama kaymaktaşı yerine açık tenli- ve parmaklarım boğazına ulaştığında sabit bir nabız beni karşılıyor. Dokunduğumda keskin bir şekilde nefes veriyor, sanki acı çekmiş ya da belki de rahatlamış gibi. Boğulmak üzereyken göğsü hâlâ büyük bir çabayla inip kalkıyor ve vücudunun sert düzlemlerinden aşağı su süzülüyor.

Onun *insan* vücudu.

Michal de insana dönüştü.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum ve parmaklarım omuzlarında, kollarında, karnında geziniyor. Tanıdığım Michal'a çok benziyor ama bir o kadar da farklı. Ve ona dokunmadan duramıyorum, heyecandan neredeyse başım dönüyor - biraz korkuyla, ama çoğunlukla beklentiyle. Ve sorular. Düzinelerce soru, hepsi birden öne fırlıyor, hiçbir şey söyleyemeyinceye kadar dilimi dolaştırıyor, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. *Çok güzeldi.*

Bir vampir olarak, düşmüş bir meleğe ya da belki de intikamcı bir tanrıya benziyordu.

-Karanlık ve dokunulmaz, cehennemin kendisinden doğmuş ama şimdi bir insan olarak, sıcaklık ve canlılık yayıyor. Tam olarak tanımlayamadığım bir enerji. *Saçları hâlâ gümüş renginde*, hayretle düşünüyorum.

Daha geniş sırtarak ıslak saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyor ve "Hayal kırıklığına uğramadın mı?" diyor.

Ve onun her halini bildiğimi sanıyordum - kötü adam, suç ortağı, arkadaşı. Onu bir kardeş, bir kuzen, bir zanaatkâr ve bir kral olarak gördüm. Beni kaçıran kişi oldu. Kurtarıcım oldu. Onu sevgilim olarak bile tanıdım, yine de onu hiç böyle görmemiştim-heyecanlı, evet, ama aynı zamanda tereddütlü ve emin değil, cevabımı bekliyor.

Bu Michal kendini yeni yeni savunmasız hissediyor. Bağ sayesinde, daha önce bu kırılganlığın sadece ipuçlarını hissettim, ama şimdi bunu nasıl

Yutkunuyor ve bakışlarımı arıyor. Ellerinin aşağıya kayarak benimkileri kavrayışını *hissedebiliyorum*, parmakları sanki bırakmaya korkuyormuş gibi yapışıyor.

Bayıldım.

Onu seviyorum.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Ayak parmaklarıma kadar uzanıp yüzünü öpücüklerle boğuyorum. "Bir rüya gibi görünüyorsun, bir-"

Ağzımı hızla kapıyor, nefesimiz bir kez daha kesilene kadar sözlerimin geri kalanını yutuyor ve dudaklarıma fısıldıyor: "Rüya görmüyoruz, Célie. Bu gerçek. Ben Michal Vasiliev, Tomik ve Adelina'nın oğluyum ve seninle gerçekten tanışmak bir zevk."

Karşılık olarak onu daha sıkı kavriyorum ve vücudu benimkinin içinde eriyor, bir eli belime doğru yayılırken diğeri çenemi saygıyla kucaklıyor. Burnunu boğazımda gezdirdiğinde göbeğim geriliyor ama dişlerim uzamıyor. Artık onu bu şekilde arzulamıyorum, yine de vücudum bu yüzden çok daha sıkı sarılıyor gibi görünüyor. Onu seviyorum, onu *istiyorum* ve gözlerimi kapattığımda -yanağımı onun avucuna çevirdiğimde- hissettiğim şey cennet olabilir.

"Tanrım, seni özledim." Sesim aramızda düzensiz bir fısıltıya dönüştü. "Seni çok özledim. Lütfen bana üzgün olmadığını söyle." Ona tekrar bakmak için geri çekilerek, kendimi açıklamak için acele ettim. "Buraya gelmekle neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim seni uyarırdım ve sen de -bilmiyorum- farklı bir yol seçebilirdin." Bu kelimeyi duyunca ani ve endişeli bir nefes alıyorum ve nehir suyundan hâlâ ağrıyan ciğerlerim acıyla genişliyor. "*Seçim* senin Michal. Ölüm ve ben onu senden aldık ve ben çok üzgünüm-"

Buna gülüyor, saçlarımı bir kenara atıyor ve beni tekrar öpüyor. "Bu benim seçimimdi, tatlım. Ve seni kollarımda tutarken nasıl üzülebilirim ki?" Bir öpücük daha, bu seferki öncekinden daha yavaş ve daha duygusal. Sesi alçalıyor. "Dilimde tadın varken nasıl üzülebilirim ki?"

Arkamızda kız kardeşim alay ediyor, ama Dimitri sadece keyifle gülüyor -ona mı yoksa bize mi, bilmiyorum. *Umurumda* da değil. "Evet ama sen bin yıldır vampirsin Michal ve şimdi ..." dediğimde yanaklarım hâlâ alev alev yanıyor.

"Célie." Başparmağı alt dudağıma değiyor ve her zaman yaptığı gibi bastırıyor. Omurgamı bir ürperti kaplıyor. "Lütfen şimdi beni dinle çünkü bunu bir daha söylemeyeceğim: Vampir olup olmaman ya da bir vampir olup olmaman hiç umurumda olmadı.

Ben bir vampirim ve artık insan olmamız da umurumda değil. Çünkü haklısın, binlerce yıl yaşadım ve her birinde seni bulmayı bekledim." Parmaklarımızı birleştiriyor ve benimkileri kaldırıp nazikçe öpüyor. "Seninle bu şekilde birlikte olmak benim için her şey demek. Sen her şeye değersin."

O da öyle. "Seni seviyorum, Michal Vasiliev."

Tekrar gülümsüyor ve bu geniş ve sınır tanımayan gülümseme kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyor. "Ben de seni seviyorum, Célie Tremblay. Moje sunce."

Filippa kaşlarını çatarak, "Eğer ikinizin işi bittiyse," diye araya girdi, "belki de *geri dönmeliyiz*. Dışım ağrıyor." Ve işte böyle, anın tatlılığı kayboluyor, esintinin içinde eriyip gidiyor.

Bizi burada, göksel bir nehrin kıyısında sıırıslam ve titreyerek bırakarak.

Onunla yüzleşmek, sonsuza dek kaybolabilecek bu adamla *-ruh eşimle-* birkaç dakika geçirmeme izin vermesini istemek için dönüyorum ama o anda rüzgâr artıyor. Çiçek yaprakları kar beyazları, kan kırmızıları ve gölge siyahlarından oluşan bir girdapta aramızda dönüyor. Filippa bir tanesini parmaklarının arasında yakalayıp aramıza kaldırıyor ve yüzündeki sert ve kararlı ifade midemi bulandırıyor.

Sonunda rüzgar hızlanır, nehir yükselir ve sizi alıp götürür.

Dimitri'nin saçları çocuksu bir şekilde dalgalanırken kız kardeşime hançer gibi bakıyor. "Bizimle geleceğini kim söyledi?" Kollarını kavuşturuyor, kahverengi teni vampirliğin solgunluğu olmadan daha canlı. Ancak tek değişiklik bu değil. Michal ve ben daha canlıyken, Dimitri garip bir şekilde sabit görünüyor. Bakışları eskiden olduğu gibi insandan insana atlamıyor; boğazlarımızdaki ve bileklerimizdeki nabızı takip etmiyor. Vücudunda Ölüm'ün kanı varken bile bu kadar sakin olmamıştı.

"Herkesin Ölüm'ün talimatlarına uymasını sağlamak için buradayım," diye soğukkanlılıkla soruyor Filippa. "*Hepimiz* perdenin arkasına doğru ilerliyoruz ve bunu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Fark etmediysen söyleyeyim, o keskin dişlerini kaybettin. Tabii kalbine gömdüğüm bıçağı saklamıyorsan?"

Dimitri sert bir gülümsemeyle dişlerini sıkıyor, ileriye doğru kararlı bir adım atıyor ama ben uzanıp koluna dokunduğumda duraksıyor. Dönüp bana bakıyor -şimdi *gerçekten* bana . Gördüğü şey karşısında yüzünde bir gülümseme beliriyor, gamzesi parlıyor ve bu manzara uzun bir kış gecesinde şömineden çıkan ilk kıvılcımlar gibi içimi rahatlatıyor.

"Célie," diye şaşkınlıkla nefes veriyor. "Sen *sensin*."

Sonra öne atılıyor, beni Michal'dan alıyor ve kemiklerimi kıran bir sarılmayla kendine çekiyor. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım. Senden asla özür dileyemeyeceğimi ve seni ailemden biri olarak görmenin ne demek olduğunu anlatamayacağımı sanıyordum-"

Filippa anında kıllanır. "O senin ailen *değil*."

Sanki onu en iyi nasıl kızdıracağını sezmiş gibi, duymamış gibi davranıyor - o yokmuş gibi davranıyor - ve ona tek bir bakış bile atmıyor. "Bunu yapmanın bazen zor olduğunu biliyorum ama sen bana inandın. Bana *güvendifin*. Bu konuda daha dikkatli olmalıydım." Beni bırakarak Michal'e bakıyor ve gözlerinde gerçek bir samimiyet parlıyor. "Senin güvenin konusunda daha dikkatli olmalıydım."

"Dimitri," diyorum kolunu güven verici bir şekilde sıkarak, "biliyorum."

Bir kez başını sallıyor, bakışlarında minnettarlık ışıltıyor ve saçlarından sürüklenen bir kardelen topluyor.

Sonra da doğrudan Filippa'ya doğru fırlatıyor.

Rüzgâra eliyle işaret etmeden önce kaşlarını çatarak onu uzaklaştırıyor. "Bunların hepsi çok *dokunaklı*, ama yakında ayrılmazsak, hiç ayrılmamış olacağız. Böyle bir şey olamaz."

"Yine mi *biz*?" diyor Dimitri kuşkuyla. "Bunu senin için kolaylaştıracağımızı sana düşündüren nedir? Ölüm'ün en sevdiği küçük kölesine *yardım* edeceğimizi düşündüren ne? Aptal gibi mi görünüyoruz?"

"Buna cevap vermemi istediğini sanmıyorum ve Ölüm benim *efendim* değil." Michal elini sallayarak ikisini de susturur. "Çıkış yolu nerede?" diye sorar Filippa'ya. "Bize yolu göster, bunu kendi aramızda tartışabiliriz. yol."

Tartışma şeklini duyunca içimde bir huzursuzluk beliriyor ama ben daha sorgulayamadan Filippa parmağını arkamızdaki fırtına bulutuna doğru uzatıyor. "Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz." Dimitri'ye şöyle der: "Ancak nereye gittiğinizden emin değilim. Ölümün bu ikisine ihtiyacı var ama sen planın bir parçası değilsin.

."

"Plan nedir?" Dimitri inanamayarak kollarını iki yana açar. "Burada bizimle bahçede mi? Eğer öyleyse duymak isterim-"

"Yeter." Artık tartışmalarını dinlemiyor gibi görünen Michal'le dikkatli bir göz teması kurarken aralarına giriyorum. Gerçekten de fırtına bulutunu fark ettiğinden beri bakışlarındaki akkor ışık hafifçe söndü ve bu ima hiç hoşuma gitmedi. Bundan hiç hoşlanmadım. "Gitmeliyiz-"

O sırada bir rüzgâr esiyor, öncekinden çok daha hızlı; fidanları eğip büküyor ve birkaç çiçeği saplarından koparıyor. Filippa onlardan ayaklarımıza daha da yaklaşan yükselen nehre doğru eliyle işaret ediyor. Sesi alaycı bir hal alıyor. "Suya dokunmamaya dikkat etmeliyiz."

Dimitri temkinli bir şekilde yavaşça çalkalanan, neredeyse hipnotik derinliklere bakıyor. "Beni hemen suyun altına çekti ama yapamıyorum-" Dimitri bakmaya devam ettikçe kaşları şaşkınlıkla daha da çatılıyor. "Aslında beni nereye götürdüğünü hatırlayamıyorum. En azından tam yerini. Sanırım her şeyden çok bir histi."

Filippa gözlerini devirerek onun yanından geçiyor. "Kimse yapamaz."

Onu takip etmeden önce tereddüt ediyorum ve hâlâ konuşmamış olan Michal'e dönüp bakıyorum. "Nasıl bir şeydi?" Yüzümdeki nemli saçları fırçalıyorum, yolumuza çıkan bir portakalı tekmeliyorum. "Diğer taraf mı?"

Bunun üzerine usulca gülümsüyor. "Evim gibi hissettim." "Oh."

Ben başka bir şey söyleyemeden Michal elimi tutuyor. "Uzun zaman önce, tüm bunlardan önce, ben vampir olmadan önce evim gibiydi. "Doğru kelimeyi arıyor, kendi gözleri uzaktaki huş ağaçlarını tarıyor." "Huzurlu, evet, ama aynı zamanda eksik." Ona baktığımda elimi sıkıyor, pişmanlığının her zerresini bu dokunuşa döküyor. "Orada değildin. Seni bekleyeceğime söz verdiğimi biliyorum Célie ve bekledim de. *Denedim*. Rüzgâr şiddetlenip beni nehre doğru sürükleyene kadar o bahçede bekledim; ta ki *Dimitri*'nin parmak uçlarıyla bir dala tutunarak uzaktan bağırdığını duyana kadar." Başını hüznle sallıyor. "Onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum, gördüğümde de gitmesine izin veremezdim. Ona yardım etmeye çalıştım."

-Kaydı ve sonunda rüzgar ikimizi de aldı. Nehir bizi bütünüyle yuttu."

Michal diğer avucunu açıyor ve beyaz kordon aramızda parıldıyor. "Ve işte o zaman bu elimde belirdi."

"Bağ," diye fısıldıyorum.

İleriden Dimitri boynunu bükerek bize şüpheyle bakıyor. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Sonra Filippa'ya, "Onları duyabiliyor musun?"

"Bana bir iyilik yap," diyor tatlı tatlı, "ve şimdi benden *on* adım uzaklaş. Nehir suyu gibi kokuyorsun."

Dimitri jilet gibi keskin bir gülümsemeyle gözlerini kısarak daha da yaklaşıyor ve kız kardeşim başka bir şey söylemeden ilerliyor, çenesi

Gözleri kararlı ve sabit. Dimitri bir süre onu izler, başı hüsrarla öne eğiktir ve hemen arkasından yürür.

Takip etmek için hareket ettiğimde Michal elimi tutuyor, sesi alçalırken başını hafifçe sallıyor. "Célie . . ."

Gözlerimi, dudaklarımı, yanağımın kıvrımını ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana bakarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sanki onları çok uzun bir süre tekrar göremeyeceğinden şüpheleniyor gibi. Ama . . . hayır.

Hayır.

"Bunu yapma Michal," diye uyarıyorum, parmaklarımı onunkilerin etrafında sıkarak. Çünkü ne söylemeyi planladığını biliyorum. Ne *yapmayı* planladığını biliyorum ve ona izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim.

"Seninle geri dönemem," diyor sessizce.

Midem bulanıyor ve boğazım hâlâ boğuluyormuşum gibi yanıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? *Elbette* geri dönmelisin." Parmağımı göğsüne saplamadan önce ellerimi etrafımızdaki bahçeye, o nefret dolu nehre doğru sallıyorum. "Bütün bunların *amacı* seni diriltmekti-"

"Eğer beni diriltirsen" - parmağımı yakalıyor ve dudaklarına götürüyor - "Perde inecek. Ölüm kazanacak."

Sözlerinin gerçekliği karşısında kaşlarım çatılıyor. Ancak onun gerçeği tek değil; benimki de var ve onsuz yaşamayı reddediyorum. "Sensiz geri dönemem. Bağ" -kordonu çekiyorum ve aramızda parlak bir şekilde titreşiyor- "beni buraya geri getirecek, hatırladın mı? Ayrı olamayız."

O üzgün bir şekilde başını sallarken içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor. Michal'i kurtarmaya, onunla yeniden bir araya gelmeye o kadar odaklanmışım ki, sonrasında gelecek her şeyi unutmuştum: Ölüm, yani saatin tik takları. Annemin, tüm sevdiklerimizin kaderi. Tüm dünyanın kaderi. Durumumuzun kasvetli gerçekliği aramıza yerleşirken birbirimize bakıyoruz.

"Ölüm -onun büyü- bağı canlı tuttu." Elim kordonun etrafına kapatıyor ve belki de ben hayal görüyorum ama sözleri karşısında elim hafifçe kararıyor. "Eğer yaşayanların dünyasına dönersen, bu bağ yok olacak." Bir duraklama. "Özgür olacaksın."

Ücretsiz.

Bu hayal kırıklığı anında öfkeye dönüşüyor ve ben kordonu yaklaştırmaya Michal ırkılıyor. "Aptal olma. Yaşayanların dünyasına tek başıma dönersem *özgür* olamam. Gerçekte Ölüm'ün Gelini olacağım ve bu tamamen senin suçun olacak - senin asil, *çileden çıkarıcı* suçun." Gömleğinin önünü tutarak ona ters baktım.

"Bir keresinde bana şehit demiştin ama senin kadar ikiyüzlü biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Kendini tekrar kurban etmene izin vermeyeceğim." Sonra çenemi kaldırarak, "İki kere yeter."

Filippa önümden kıs kıs gülünce, ben de ona ters ters bakmak için dönüyorum. Yürümeyi bırakıyor, sinmeyi reddederek, "Şunu anlamama izin verin, Frederic bunu yaptığında yanılttı, ama şimdi siz olduğunuza göre -şimdi Aziz Célie olduğuna göre- amaçlar araçları haklı mı çıkarıyor?" diyor.

"Onun hakkında böyle konuşma," diye hırılıyor Dimitri. "Frederic, Célie'ye hiç benzemez, kuzenime de hiç benzemez. Senin sevgili *Fred*'in kendinden başka kimseyi düşünmezdi. Seni geri getirmek için *kız kardeşini* öldürdü ve sonuçları hakkında iki kez düşünmedi. Sadece bunları değil"- fırtına bulutuna doğru tedirgin bir el sallıyor-"aynı zamanda bunun *seni* nasıl etkileyeceğini de. Bu fedakârlığı onayladığını dürüstçe söyleyebilir misin? Célie'yi sonsuza dek kaybetseydin ondan nefret etmeyeceğini söyleyebilir misin?"

Filippa öfkeyle ağzını açsa da, sözleri üzerine yıkılınca tekrar kapatıyor. Bakışları benimkine kaydığında, ona karşılık veremeyerek hızla gözlerimi kaçırıyorum. *Sence -şimdi burada dursa- senin yaşaman için ölümü seçer miydi?* "Benim olmam gerektiğini söyledi," diye fısıldıyorum ayaklarıma doğru.

Üçü de hâlâ kelimelere bakıyor. Rüzgâr bile bir an için kesiliyor ve Filippa'nın kederli bakışlarını görmek için başımı kaldırıyorum. Bir süre sonra sertçe yutkundu. "Yanılıyordu."

Dimitri başını sallıyor, biz dördümüz nehir ve perde arasında tereddüt ederken ifadesi kararıyor. Gerçek ölüm ve yaşam. "Sen ve kızın için mutlu bir son yok. Ölüm seni umursamıyor Filippa. Kimseyi umursamıyor. Eğer onun her isteğine itaat etmezsen, seni bir kenara atacak ve eğer *itaat* edersen, kızını asla geri getirmeyecek. Frostine olmadan seni kontrol edemez. Sen onun için her zaman sadece bir piyon oldun, ben de öyle." Sesi yumuşar. "İkimiz de bu yönden birbirimize benziyoruz."

Hızla göz kırpmıyor, elleri iki yanında gevşiyor ve belki de yumuşak ve kanayan bir kalbim var; belki de şu anda onu korumamalıyım, ama değil. O benim kız kardeşim ve her zaman kız kardeşim olarak kalacak. Onu asla ağlarken görmek istemiyorum. Michal ve ben onlara yaklaşıyoruz. Perdeye yaklaşıyoruz. "Bir düşün Filippa. Hayatın zordu ama her zaman böyle olması gerekmiyordu. Sana yardım etmemize izin ver."

de cevap vermiyor, sanki duyguları felç olmuş gibi.

Ona mesafe bırakmak için uzaklara bakıyorum, parçalanmış örtüye odaklanıyorum ve Dimitri de aynısını yapıyor, kafasının içinde çarklar dönüyor. Sonra ellerini inceliyor, aniden düşüncelere dalıyor. "Bu âleme girdiğimizde orijinal bedenlerimize geri dönseydik," diye yavaşça başlıyor, "Ölüm bizi takip etseydi ona ne olurdu?" Bakışları aniden Michal'e kayar. "Belki de üçüncü bir yol vardır. Dünyanın sonunu *ya da* ikimizin o lanet nehri tekrar geçmesini içermeyen bir yol. Bu sefer kalıcı olarak."

Michal merakla kaşlarını kaldırıyor. "Ölüm'ün de orijinal bedenine döneceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence keşfetmeye değer."

"Ölüm'ün orijinal bedeni neye ki?" Ben soruyorum.

Aramızda gerginlik, endişe ve hatta en ufak bir umut kırıntısıyla dolu saniyeler geçiyor, ta ki sonunda Filippa konuşana kadar. "Onda yok," diyor sessizce, hiçbirimize bakmayı reddederek. "Morgane işkencesini bitirdikten sonra bana geldi ama onu göremedim. Onun yerine varlığını hissettim, tıpkı üzerime çöken hafif bir gece gibi. Gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda buradaydım. Ölüm kötü adam olmak için yaratılmamış. O, ... olmak içindir. *Ölüm.*"

"Evet, bunların hepsi çok güzel, ancak-" Sabırsızlığımın bir ısırtığı sözlerimi keskinleştiriyor. Onlara değil, bu berbat, döngüsel konuşmaya. "Bakın, *kötü adam* Ölüm'ü buraya çekmeyi zaten bir kez başaramadık ve başaramasaydık bile, onu tuzığa düşürmek için perdeyi onarmamızın bir yolu yok - siz nehri geçip yeniden ölmeden olmaz." Filippa bu bilgi karşısında şaşırılmış görünmüyor. Onun yerine zümrüt bakışları kurnazlıkla parlıyor. Tüm bunları zaten biliyor -her zamanki gibi üç adım önde- ama yine de başka bir şey paylaşmayı reddediyor.

bakıyoruz, ikimiz de kımıldamayı reddediyoruz.

"Eğer geri dönersem," diyor Michal bir süre sonra, "deneyemeyeceksin bile. Belki dirilişim perdeyi tamamen indirmeyecek ama başka bir delik açacak, başka bir girdap yaratacak. Potansiyel olarak bildiğimiz dünyanın sonunu bile tetikleyebilir."

Reddetmek için ayağımı yere vurma dürtüsüne direniyorum. Onsuz yaşayamayacağımı, yaşayamayacağımı hâlâ anlamış görünmüyor. Ölümün Gelini olarak dönmektense nehri kendim geçmeyi tercih ederim. "Bunu da aştık," diye ısrar ediyorum. "Kaç kez bunu yaparken beni izledin? Yarattığım her yırtığı onarabilirim. Hastalığı kalıcı hale gelmeden *durdurabilirim*, bu da demek oluyor ki

."

Bu da demek oluyor ki . .
her yırtığı onarabilirim.
Yarattığım her yırtığı.

Farkına varmak kaburgalarımın bir yumruk gibi ve neredeyse iki büküm oluyorum. Filippa'yla yüzleşmek için dönerek, "Kapıyı kapatabilirsin," diyorum.

Dimitri daha yakına eğilir, şelalenin gürültüsünden duyamaz. "Ne?"

"Kapıyı sen yarattın," diyorum daha yüksek sesle, daha net, şok içinde ona bakarak. Yavaş yavaş filizlenen bir umutla. Tek bir nefeste bir titreşimden bir aleve dönüşüyor. Bunca zamandır kız kardeşimi kurtarmak için bir çözüm arıyordum, ama çözüm o olabilir *miydi*? Onun ölümü değil, yaşamı. *Sadece onun.*

Filippa perdeyi nasıl manipüle edeceğini biliyor; onun perdeye girip çıkmasını, istediği gibi yırtmasını izledim. Onu onarmak için hiç ölmedi ve şimdi de ölmesine gerek yok. Bu vahiyle nefesim kesildi, ellerini tutmak için ileri atıldım. "Kapıyı sen yarattın Filippa, böylece onu kapatabilirsin. Başından beri kapatabiliyordun."

Ölmesine gerek yok.

Filippa yine tepki vermiyor, onun yerine aynı şaşmaz kurnazlıkla bana bakıyor. "Evet," diyor basitçe. "Biliyorum."

Bölüm Kırk Altı

Gelgit Değişiyor

Filippa ve ben bahçeden yalnız dönüyoruz.

Biz de -bir şekilde- insana dönüyoruz.

Mağaraya yüzdüğümüzde her şey bıraktığımız gibi duruyor: Lou ve Reid annemin iki yanında oturuyor, Odessa ise onlarla hortlaklar arasında nöbet tutuyor. Ölüm kıyıda sabırsızca bekliyor, huysuz bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor, sonra da sığılta bizimle buluşmak için suya atlıyor. Önce Filippa'nın, sonra da benim kolumdan tutarak bizi dalgaların arasından çekip çıkarıyor ve Michal'i aramaya koyuluyor. "Ee?" diye tersledi. "Nerede o?"

Ayaklarının dibinde yere yığılıyorum, şiddetli akıntıyı sonra nefes almakta zorlanıyorum. Uzuvarım yorgunluktan titriyor ve ciğerlerim ağrıyor; boğazım kabarmış ve çiğ. "Bizimle geri dönmeyi reddetti."

"Affedersiniz?" Ölüm sertçe sorar, gözleri büyür. "Ne dedin sen?"

Tehlikeyi sezen Odessa, Lou, Reid ve annemi merdivenlere doğru iter ve son anda eğilerek Jean Luc ve Brigitte'ı yakalar. Baygın halde kalırlar. Hortlaklar sessizce onları takip edip etraflarında dönseler de Ölüm fark etmemiş gibi görünüyor; dikkati benim üzerimde, gümüş gözleri kararıyor, dönüyor, ufuktaki bir fırtına gibi yükseliyor. *Güzel*.

"Ayrıldığımızdan beri işitmen kötüleşti mi?" Ona sordum. "Michal gelmedi."

Ölüm çömelip yakamdan tutarak ağzımı kulağına götürürken geri çekilmeyi -herhangi bir şeyi açığa vurmayı- reddediyorum.

"Tekrar söyle," diye hırlıyor.

"*Hayır* dedi." Göğsünün kabarmasına rağmen ayakta kalmayı başaran Filippa ile aramda bir işaret yapıyorum. Gözleri kısılmış, beni savunmak için hareket etmiyor ama hortlaklara katılmak için de hareket etmiyor. "Onu nehirden çıkardık ama Michal geri gelirse peçenin kalkacağını biliyordu."

düşecekti. Onu zorlayamazdım." Dudaklarımı kıvrarak, sırlıklam ve hafif - denesem bile Michal'i alt edemeyecek kadar hafif - kendi insan bedenimi işaret ediyorum.

Onu zorlayamazdım.

Ve belki de en kötüsü de buydu - onu ikna edememiş olmam, yalvarışlarımı dinlememesi. Michal dünyayı kurtarmak için bahçede kalmayı seçmişti ve ben bu seçimi ondan nasıl alabilirdim ki?

"O ... hayır dedi," diye tekrarlıyor Ölüm ipek gibi. Ve -başka bir uyarıda bulunmadan- patlar.

Ayağa fırlayan Ölüm, ellerini saçlarında gezdirmeden önce havaya kaldırıyor, saç tellerini koparıyor ve öfkeyle bağırıyor. İrkilerek geriye doğru düşünüyorum ve ondan kaçmak için sığıla tırmanıyorum. "**AÇIK OLMAMIŞIM GİBİ GÖRÜNÜYOR**"-Michal'in masasındaki eşyaları süpürüyor-"**HAYIR'IN BİR SEÇENEK OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜĞÜNÜZDE!**" Törensiz bir şekilde masayı devirir, ama -görünüşe göre tatmin olmamıştır- ardından şömüne saatini alır ve mağaradan Odessa'ya doğru fırlatır. Hortlaklar kukla gibi parçalanıyor ve Odessa diğerlerini korumak, onlara *kalkan* olmak için dönerken saat sırtında paramparça oluyor ve odunlar her yöne sekiyor. "*Sonuçlarını* anlamıyor musunuz? Bunun bir *oyun* olduğunu mu sanıyorsun?"

Şimdi de masanın tamamını *üzerime* fırlatıyor ve masanın tepemden savrulmasıyla kendimi taşların üzerine bırakmayı başarıyorum. Panik boğazımı tırmalıyor; önce bir sandalyeden, sonra da Ölüm'ün iskeletinden kopardığı bir karyola direğinden kaçmak için yuvarlanıyorum; bir cirit gibi girdabın içine doğru fırlıyor. Ve bu, bu *kötü*. Masa sandalyesine doğru koşarken, nefesimi tutamadan korunmak için arkasına dalıyorum. Girdapla savaşmaktan hâlâ bitkin düşmüş olan uzuvlarım hareket patlamasıyla katlanma tehdidi altında.

Vücudumun ne kadar *güçsüz* hissedebileceğini unutmuştum ama bu zayıflığın ne yeri ne de zamanı. Ölüm'ün böyle tepki vereceğini bilmeme rağmen, diğerlerinin kaçmasına yetecek kadar dikkatini dağıtmayı başaramadım. Şimdi hortlaklar tarafından kapana kısılmış bir şekilde odanın yarısına kadar çömelmiş durumdalar, Odessa ise hırlayıp başka bir yatak direğini deviriyor. Ancak beş kişiyi başına koruyamaz; ikisi baygınken ve ikisi de bayılmak üzereyken bunu yapamaz. Ölüm ilerlerken annem çığlık - yeterince hızlı hareket etmediklerinde değerli hortlaklarını kenara itiyor - cildi kızarmış, benek benek

Öfkeyle. "Sana bunun olacağını *söylemiştim!* Seni uyarmıştım-"

"*Filippa!*" Çaresizce ona doğru atılıyorum, tökezleyerek onun kıyıda durduğu ve sessizce izlediği yere geliyorum. "*Filippa, LÜTFEN-*"

Ölüm bunun üzerine tekrar hırılıyor, aniden dönüyor ve beklenmedik bir şekilde yön değiştirerek bize doğru saldırıyor. Korkunç bir çılgınlıkla sesimi taklit ediyor. "Evet, Filippa, *lütfe*! Lütfen, LÜTFEN, beceriksizliğin ve başarısızlığın yüzünden anneni ve kız kardeşini nasıl öldürmem gerektiğini *tam olarak* anlat." Gerçekten çılgınca bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Bana *tam olarak* nasıl yapmam gerektiğini söyle-"

"I yaptına sen sordu." Filippa asansörler onu Çene at onun yaklaşıp ve onun manyak bakışlarını korkusuzca karşılar. "Kız kardeşime senin diyarına kadar rehberlik ettim ve onu sağ salim geri getirdim.

Kızım nerede?" "Ne *sormuştum*?" Ölüm'ün gözleri kuşkuyla irileşir. "Sen isteyerek-

Sen- DUVAĞIN İNMESİNİ İSTİYORUM, FİLİPPA," diye bağıyor kadının yüzüne. "DUVAĞI INDIRDIN MI?"

"Belli ki üstesinden gelmişsin" -sesinden küçümseme damlıyor- "ve duygularını kontrol edemiyorsun." Küçümseyerek başını sallıyor. "Bunu daha önce fark etmeliydim ama etmedim, belki de edemedim. Kız kardeşimin korunması ve kızımın geri dönmesi karşılığında sana yardım etmeyi, sana itaat etmeyi aptalca kabul ettim. İlk şartı tereddüt etmeden çiğnedin ama ikincisini çiğnemene izin vermeyeceğim. Yaptığım onca şeyden sonra olmaz." Şimdi kendini tam boyuna çekiyor, omuzlarını dikleştiriyor ve Ölüm'e sanki ilkel bir varlık değil de azarlanması gereken tatsız küçük bir çocukmuş gibi bakıyor. Ve her şeye rağmen hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

Bu yüzden ona hep hayranlık duymuşumdur.

Sanki sana bir şey olmasına izin verecekmişim gibi, Célie.

"Şimdi," dedi soğuk bir sesle, "tekrar etmeme izin verin, *kızım* nerede?"

Ölüm şimdi gerçekten tepki olarak kasılıyor. Sonra parmakları Filippa'nın omuzlarına dolanıyor ve şöyle diyor: "Kızın *zerre* kadar umurumda değil. Eğer kızın hâlâ karnında olsaydı, sırf boğulmanı izlemek için ikinizi de o girdabın içine atardım."

Ve işte hepimizin nazikçe konuşmaya çalıştığı gerçek, şimdi onun yerine zalimlikle konuşuluyor. Akıl almaz bir zalimlik. *Aşağılık* bir zalimlik. Bunu duymasını hiç istemedim, kırılmasını hiç istemedim ama artık Ölüm'ün ahlaksızlığının derinliklerini, ne kadar ileri gidebileceğini biliyor. Ölüm'ün umursamadığını, hiçbir zaman umursamadığını ve kızını da asla geri getirmeyeceğini biliyor.

Filippa da bunu anladığında onun dokunuşuyla sertleşiyor. Ve Ölüm açıkça pişmanlık hissetmese de, ben hala hissediyorum; gözleri benimkilerle kilitlenirken ve aramızdan şiddetli bir anlayış geçerken boğazımı sıkıyor.

Fark edilmeyen bir görünüm.

"Her ne aptalca plan yaptıysan" -Ölüm'ün parmakları Filippa'nın üzerinde acımasız bir güçle sıkışıyor- "Tekrar düşünmeni öneririm. Kız kardeşinin de belirttiği gibi, ikiniz de yine oldukça yumuşaksınız hayatım. Oldukça savunmasızsınız."

Filippa cevap vermek için ağzını açsa da, adam *daha* sert sıkar -çok sert- ve Filippa köprücük kemiği kırılırken acı içinde haykırır. Ancak orada durmuyor. Sıkmaya devam ediyor ve ben ona doğru hamle yapsam da - korkmuş, paniğe kapılmış bir halde- kolumu yakalıyor ve beni denize fırlatıyor, ben de doğruca girdap gibi akan suyun içine dalıyorum. Şimdi boğuluyorum, başımı havada tutmak için mücadele ediyorum - bacaklarım kasılıyor, kramp giriyor, akıntıya karşı tutunuyor - Ölüm Filippa'yı da içine atar ve Filippa yüzeyin altına düşmeden önce çığlık atar.

"*Filippa!*" Çılgına dönmüş bir halde ona doğru dalıyorum çünkü o yüzemiyor; adam onun *kemiklerini* kırdı ve akıntı -çok güçlü, çok hızlı-

Ölüm peşimizden sığ sulara dalarken parmaklarım bileğini yakalıyor ama ona odaklanamıyorum. Filippa'dan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. *Filippa*. Elimde çırpınıyor, kolumu tırmalıyor ve ben onu tüm gücümle ileri doğru itiyorum. Akıntının bir sonraki hamlesiyle onu adacığa doğru fırlatıyorum ve o hemen anlıyor, sağlam koluyla kayaya tutunuyor. Parmakları yüzeydeki bir çukuru yakalıyor. Ancak bir bacağını çıkıntının üzerinden geçirdiğinde, aynı akıntı beni tekrar çekiyor ve nefesimi tutuyorum

-Beni tekrar aşağı çekerken ciğerlerim parçalanıyor. Beni aşağı çekerken- Aşağı.

Aşağı.

Ve yukarıda bir yerde, bir çığlık daha duyuyorum, ardından bir şey -birisi- derinliklere dalarken ani bir kayma akımı geliyor. İri eller omuzlarımdan, başımdan aşağıya inip kendilerini yukarı fırlatmak için beni daha derine iterken kalbim sıkışıyor. Dişlerimi sıkarak son saniyede bellerini yakalıyorum ve birlikte yüzeye fırlıyoruz.

Ölüm.

Hırlayarak kendini kurtarmaya çalışıyor ama bu sefil yerde boğulmayacağım. *Boğulmayacağım*. Uzuvarımı ona kenetleyerek vücuduna tırmanıyorum ve reddediyorum. Bir çift yılan balığı gibi çırpınsak da-Ölüm

küfürler savuruyor, saçlarımı yoluyor ve görüş alanımda ışıklar belirene kadar saçlarımı yoluyorum - annem periferimde, *sıglıklarda*, elleri hala uzanmış bir şekilde duruyor-

Sanki onu *itmiş* gibi.

Hortlaklar bir saniye içinde onun üzerine çullanıyor ve Ölüm'e olan hakimiyetim gevşiyor. Ancak o kurtulamadan, hain akıntıda aşağıya doğru yuvarlanıyoruz - bu sefer daha derine. Girdabın kalbine daha da yaklaştık. Michal ve Dimitri hâlâ aşağıdayken, hâlâ *beklerken* bu planın bir parçası değildi ama dizlerimi göğsüme çekip Ölüm'e doğru tekme atıyorum. Ona *vuruyorum* ve bunun yeterli olması için dua ediyorum. Bileğimi yakalamaya çalışsa da -hâlâ hırlıyor, beni de yanında götürmeye kararlı- son anda dönüyorum ve onun yerine kolumu yakalıyor.

Kumaş parmaklarının altından yırtıldığında, avuçlarından kayıyorum ve akıntı onu perdenin içinden söküp alıyor. *Başardık*.

Ancak kutlama yapmak için duramam; Filippa'yı kontrol etmek için bile duramam.

Sadece döndüğümde hazır olması için dua edebilirim.

Ve bir saniye bile beklemeden derin bir nefes alıp Ölüm'ün peşinden dalarım.

Bölüm Kırk Yedi

Bir Mum ve Gölgesi

Bahçeye indiğimde hiçbir şey değişmemişti; ne maviler, ne yeşiller, ne de güneş ışığı. Aynı çimenler aynı hafif esintiyle dalgalanıyor ve nehir de aynı şekilde sakın öğleden sonra boyunca huzur içinde akıyor. Gerçekten de mağaradaki kâbustan sonra, bu pastoral manzara neredeyse ... ürpertici.

Ölüm'den bir iz bulmak için ayağa fırlıyorum ama iz bırakmadan ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.

Bu düşünce biraz rahatlatıyor.

"Michal?" Parmak uçlarımda nehir kıyısına doğru ilerlerken adını fısıldıyorum, portakal ağaçlarının dalları arasından bakıyor ve sıra dışı bir şey var mı diye fidanların arkasına göz atıyorum. Ölüm'ün dönüşünden sonra *bir şeylerin* farklı görünmesi gerekmez miydi? Solmuş güller, belki? Kararmış kardelenler? Belki de rüzgârın fırtınaya dönüşmesi gerekirdi ama yine de her şey bıraktığımız gibi mükemmeldi. "Michal? Dimitri?" Sesimi biraz daha yükseltiyorum, sükûneti yarıp geçerken irkiliyorum. "Burada mısınız?"

Kimse cevap vermiyor. Michal ve Dimitri suyun yanında bekleyebildikleri kadar beklemeye karar verdiler ama ikisini de göremiyorum. Ve o gölgeler - bakışlarım üstümdeki portakal ağacına doğru kayıyor - rüzgâr daha sert esmeye başladığında doğaldan daha uzun, daha karanlık görünüyorlar. Nehir kabarmaya başladığında.

Dimitri ve Michal çok uzun zamandır buradalar. Onları yakında bulamazsam hepimiz mahvolabiliriz. Çaresizce etrafıma bakıyorum - ta ki Michal'in kolu belime dolanıp beni en yakın ağacın arkasına sürükleyene kadar. Panik içinde bir çığlık atarak neredeyse yerimden sıçrayacaktım ki eliyle ağzımı kapattı. İnanmaz bakışlarım karşısında Dimitri fısıldıyor, "O burada."

Ve tüm bahçe karanlıkla patlar.

Kafatasımdaki basınç artarken başımı tutuyorum ve Ölüm'ün kahkahası etrafımızda gürlüyor -zifiri karanlıkta, kemiklerime kadar- ta ki dizlerimin üzerine çöküp hareket edemez hale gelene kadar. *Düşünemiyorum.* Düşünemiyorum.

Burada hiç bulunmamış olabilecek Michal ve Dimitri'yi görmek, duymak, hatta *hissetmek* için. Belki de hiç *var* olmamışlardı - bu yoksunlukta, bu *yoklukta* kim var olabilir ki?

Belki ben de burada var olamam.

Sonunda Ölüm konuştuğunda, onu duymak yerine hissediyorum: "Kim olduğumu sanıyordun, mon mariée?" Ve *sesi* - artık insanlığın sıcaklığıyla dolu değil, soğuk, eski ve tuhaf, yüzlerce ses gibi, binlerce ses gibi geliyor. Yine de hala tanıdık, sanki bizim diyarımızdan gelen Ölüm hala onun içinde varmış gibi, umutsuzca varoluşa tutunuyor. "Ben bir yokluktan başka kimim? Yaratılış arzusundan başka kimim ben?"

Hayır. Kelimeyi oluşturacak bir ağız, onu söyleyecek bir ses olmadan başımı sallıyorum ve varlığımı yaran bir acı; baskı çok fazla, çok erken-

"Kız kardeşinin tabutundaki karanlık bendim." Ölüm daralıyor, beni *boğuyor* ve Michal'i, Dimitri'yi, kendimi topraklayabileceğim herhangi birini ya da herhangi bir şeyi körü körüne arıyorum. Ancak hiçbir şey yok. *Hiçbir şey* ve şimdi düşünüyorum, midem bulanıyor. "Ben annenin göğsündeki boşluktum, babanındaki hayal kırıklığıydım. Ben kız kardeşinin içindeki boşluğum. Ben onun da hastalığıym, açlığıym ve aynı zamanda senin korkunum.

-Ve ne kadar *korkuyorsun*, Célie. Seni çok uzun zamandır tanıyor ve besliyorum."

"Senden korkmuyorum."

"*Emin* misin?" Ölüm kelimelerle birlikte yer değiştiriyor ve sonunda bir şekil ortaya çıkarken karanlık daha da yaklaşıyor - uzun bir şekil, soğuk bir şekil, beyaz dişlerden oluşan alaycı bir gülümseme ve yanaklarının yarısı çürümüş, saçları tenimin üzerinde bir kedi-o'-nine- kuyruğu gibi. Kanımla, kendi kokuşmuş etiyle kayganlaşmış. *Filippa*. Ve bu sefer Michal yok, yolu aydınlatacak mumlar yok. Sadece ben varım -tek başıma- ve sadece her kâbusumun yüzünü giyen Ölüm var.

Hayır.

Sadece tek bir duyuya, tek bir ayrıntıya odaklanın.

Çimenler. Hala dizlerimin altında hissedebiliyorum, sonsuz güneş ışığından yumuşak ve sıcak. Bu karanlığı bilmiyor; kendimi nefes almaya, bilincimi dışa doğru genişletmeye zorlayarak parmaklarımı toprağa doğru büküğümde gıdıklıyor. Nehir. Akışını hâlâ duyabiliyorum. Tuz. Dilimde hala tadını alabiliyorum.

Tüm bunlar yaşadığım anlamına geliyor. Ben *varım* ve- "Senden korkmuyorum."

Kelimeler karanlığın içindeki bir ateş gibi benden fışkırdı ve görmekten utandığım tüm o parçalarımı aydınlattı - porselen, şehit, şımarık, yumuşak ve bencil *de olabilirdim*. Beceriksiz olabileceğimi. Hem sevdiklerimi hem de *kendimi* defalarca hayal kırıklığına uğrattım ve uğratmaya da devam edeceğim. Uçarı ve vefasız olabiliyorum ve bazen yapmamam gerekirken çok fazla önemsiyorum - toplumu ve onun baskılarını, kurallarını, insanlarını.

Bununla birlikte, aynı zamanda sadık, empatik, meraklı ve nazik biriyim. Zihnim açık ve yargılamadan uzaktır. Her şeye rağmen, tehdit edildiğimde bile kendimi asla sertleştirmedim - küçümsendiğimde bile - çünkü yumuşaklığımda güç var; kırılگانlığımda cesaret var. *Asla* pes etmedim. Her zaman karanlığın içindeki ışığı gördüm.

Hayır.

Bunca zamandır bana yol gösterecek, geçmişimin karanlığını kovacak başka birini arıyordum, karanlığın da benim bir parçam olduğunu fark etmeden. Ondan kaçamıyorum. Artık istemiyorum, buna ihtiyacım yok - hem mum hem de onun gölgesiyim.

Ben karanlığın içindeki ışığım.

Ve ben ışığın içindeki karanlığım.

Ayağa kalkarak Michal'i aramak için ellerimi yeniden uzatıyorum ve bu kez onu neredeyse anında buluyorum. Başından beri buradaydı, o da beni arıyordu, bağırıyordu- "Gitmemiz gerek! *Célie*-" Eli benimkini yakalıyor, etrafında kilitleniyor ve Dimitri bir lanetle bize çarparken onu ileri doğru sürüklüyorum.

"*Lanet olsun. Ne oluyor-*" Uzuvarları benimkilere dolanıyor, ama onu geride bırakmayı reddederek serbest elimle yakalıyorum. Bunun yerine çiçeklerin arasından hızla geçip onları da peşimden gelmeye zorluyorum -bir budama ağacına, bir diğerine çarparak- karanlık çekilmeye başlarken. *Hareket* etmek için. Yükselen rüzgârla birlikte önümüzü süpürüyor ve bir parça korku kalbimi delip geçiyor çünkü-

Çünkü onu tekrar buldu - geri dönüş yolunu, perdedeki yırtığı. Çünkü bizimle *yarışıyor* ve kapıya ilk o ulaşırsa, onu asla yenemeyeceğiz.

Hem Michal hem de Dimitri bunu aynı anda fark etmiş gibi görünüyor. Michal adımlarını uzatıp bizden uzaklaşmadan, *önümüze* geçmeden önce hiddetle, "Devam et," diyor ama o bile Ölüm'ü yakalayamıyor. O dehşet kırıntısı daha da derinleşiyor. Biz ne *yapacağız*?

Rüzgâr saçlarımı şiddetle savuruyor şimdi - çılgınca, neredeyse çıldırmış gibi

-Nehir arkamızdan hızlı ve kükreyen bir sel gibi akarken. "Ya biz

zamanında yetişebilir miyiz?" Dimitri umutsuzca sorar. "Ben-ben bilmiyorum-"

Dimitri hırlayarak tepedeki daldan bir portakal koparıyor ve Ölüm'ün gölgesine fırlatıyor. Ancak hızımızı aşıyor ve ben onu durdurmak için bir şey yapamadan, ikimiz de tepetaklak yere yuvarlanıyoruz - ve doğruca Michal'in dizlerine.

Dimitri ve ben uzuvlarımız birbirine karışmış halde çırpınırken, Michal çarpışmanın etkisiyle kendini ileri atıyor, ayağa fırlıyor ve Ölüm'e doğru dalışa geçiyor. Ve perdede dalgalanan dalgalarından Odessa'nın bozuk çığlığı bize doğru sürükleniyor. "Célie, acele et! *Acele et!*"

Ama şimdi Ölüm büzülüyor, katlanıyor, kendi içine -dalgaların içine- sıkışıyor ve Michal onu durduramıyor. Michal içinden geçmek için çıkışı bile göremiyor. *Ben Ölümün Geliniyim.* Michal ve Dimitri bensiz geri dönemezler, bu yüzden sığıyorum, atılıyorum-

Peçeyi yırtar gibi karanlığı yırtıyorum ve o da karşılık olarak titriyor.

Geri tepiyor.

"Girdapta akıntıyla mücadele etmeyin," diyorum onlara, "ve arkanıza bakmayın." Michal'i belinden kavrayıp -Dimitri'yi de arkamdan sürükleyerek- karanlık yeniden oluşmadan önce dalgaların arasından geçip mağaraya giriyorum.

Bir anda okyanus bizi parçalara ayırdı.

Dünyayı alt üst ediyor, *bizi* alt üst ediyor ama ben bunu daha önce de yaptım. *Korkmuyorum.* Akıntıya bırakıyorum kendimi - Michal ve Dimitri'nin de aynı şeyi yapması için hararetle dua ediyorum - vücudumu aşağıya, sonra yukarıya, *yukarıya*, yüzeye çıkana kadar sarmalamasına izin veriyorum.

"!" Odessa'nın çığlığı havayı yararak önce Michal'in sonra da Dimitri'nin yanımda yüzeye çıkmasını sağlıyor. Üç hortlağın yanından dalarak kıyıda bize doğru uzanıyor. "Haydi! Yüzün, *yüzün*-"

Anında bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum. Hava çok ince, çok soğuk ve dünya çok gri - tüm renkler mağaradan tamamen süzölmüş, sessiz ve boğucu bir dalga halinde mağaranın ötesine yayılmış.

"*Bu da ne?*"

Gözyaşı kanallarından taze kan damlarken Reid'in gözleri açılır - karanlığın ortasında parlak kırmızı- ve göğsünü tutarak bir adım geriye sendeler. Lou onun önüne yığılır. Ve fırtına rüzgârları, Lou'yu takip etmiş olmalılar.

Çünkü kırık karyola direği havada spiral çizerek yükseliyor. Parçalanmış masanın parçaları bize doğru savruluyor.

Hayır.

Ona

doğru.

Ciğerlerim yanarken, girdabın ötesinde yükselen devasa su hortumunu sertçe içime çekiyorum. Etrafımızdaki perde titrerken, mağaranın enkazını girdabına çekerek acımasızca dönüyor. Aman Tanrım. *Peçe.*

Michal ve Dimitri'yi diriltirken her şeyi yarattım, *bozdum.*

Reid bunu fark ettiğim anda bayılıyor ve Dimitri kendini derinlerden kıyıya çekerek Reid'in koşuyor. Lou'nun yanına. İkisini de doğanın gazabından, verdiğim zarara karşı son büyük misillemesinden uzaklaştırıyor. Ancak herkes o kadar şanslı değil; baktığım her yerde hortlaklar yere, duvarlara, ayakta kalabilmek için uzanabildikleri her şeye tırmanıyorlar ama rüzgâr birkaçını -çoğunu- havaya savuruyor. Su borusu onları parçalara ayırıyor. İç organları mağaranın üzerine yağıyor, ama bunun üzerinde duramam - su daha yüksek, daha ölümcül bir şekilde dönerken ve şarapneller her yöne uçarken değil.

"Kapatmak zorundayım!" Dalgalar ağzıma çarpıyor -hayır, *kanıma-* adacığa doğru yüzerken, rüzgâr beni çekip yaklaştırıyor. Daha yakına. Tek yapmam gereken yırtığımı onarmak. Tekme atıyorum, kendimi ileri itiyorum ve akıntının beni hızlandırmasına izin veriyorum. *Kapattığım anda, o-*

Ölümün buz gibi parmakları bileğime dolanıyor ve beni tekrar aşağı çekiyor.

Yeniden şekilleniyor.

Çılgına dönmüş bir şekilde tekme atıyorum ve yüzüne çarpıyorum. Kavrayışı gevşediğinde, bu kez saçını çekiyorum ve onu su borusunun girdabına, yani kapıya doğru fırlatıyorum.

Bir nefes daha almadan, onun peşinden fırtınanın kalbine daldım. *Benim fırtınama.* Rüzgâr beni dövüyor, su tenime yumruk gibi çarpıyor ama morluklar umurumda değil. Kapıyı kapatacağım.

Ölümü durduracağım.

Perdeyi iki elimle kavrayarak çalkantılı havayla savaşıyorum ve yırtığı onarmaya başlıyorum. İçimden akan duygulara odaklanıyorum, her birinde güç buluyorum -sevdiklerimi kaybetme korkusu, Ölüm'le tartışmanın öfkesi, bunu hala düzeltebileceğimize dair *umut-* ve onların içimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Sanki yeniden çocuk odamdaymışım, Filippa'nın yanında oturup yastıklara ve mendillere kardelenler ve güller dikiyormuşum gibi.

Bir anda -ya da belki de yavaş yavaş, dalgalarla, Ölümle, dünyamızın dengesiyle boğuşurken zaman anlamını yitiriyor- peçe onarılıyor. Su borusu ölüyor. Okyanusun derin mavisini, mağara duvarlarındaki gümüş mika zerrecikleriyle birlikte yavaş yavaş geri dönüyor. Ve ben, ben yaptım.

Ben yaptım.

Ölüm'ün varlığı felaketle birlikte ortadan kaybolur, su ve enkaz denize geri düşer, ancak bu henüz bitmemiştir. Filippa'nın hâlâ girdaptaki deliği onarması gerekiyor, yoksa Ölüm geri dönecek, hem de *çok yakında*. Adımı haykıran Michal kıyıya çömelip bana doğru uzanırken, yanı başında

-

"Acele et kızım!" Mathilde girdaba, adacığa doğru zayıf bir el hareketi yapıyor ve onu görünce gözlerim doluyor. *Geri geldi*. Tavrına, kaşlarını çatmasına, ayrılık sözlerine rağmen geri döndü. O *burada* ve- "Kız kardeşin performans sorunları yaşıyor gibi görünüyor!" Siğilli çenesini adacığın yakınındaki bir rafta duran ve ellerini histerik bir şekilde sıkkan Filippa'ya doğru sallıyor. "Ve *bu*"-çoktan girdaptan süzölmeye başlayan karanlık dallarını işaret ediyor-"umut verici görünmüyor."

Sikeyim.

Mathilde kararlı bir ifadeyle ellerini kaldırıp, "O piçi uzun süre tutamam!" diye bağırırken, aniden yön değiştirerek kendimi kız kardeşime doğru atıyorum. Öyle ya da böyle -ne pahasına olursa olsun- o lanet kapıyı kapatmalıyız!"

"Filippa!" Soluk soluğa ve titreyerek kendimi rafın üzerine attım. "Kapatman gerekiyor. *Hemen yap*-"

Filippa dizlerinin üzerine çöküyor, suya uzanıyor ve örtüyü tutmaya, elleriyle bir araya getirmeye çalışıyor. Ancak hareketleri sarsıcı, neredeyse sarsıcı. Onardığı her iplikle birlikte bir diğeri de kopuyor. Ve bu yırtık mağaradan daha büyük, hayatın kendisinden daha büyük bir alana yayılıyor. Bunu onarmak için öfkesinden daha fazlası gerekecek.

Ölüm ona gücünü nasıl kullanacağını öğretti mi? Nasıl öğretmiş *olabilir* ki? Kendi duygularını kontrol etmeyi asla öğrenemedi ve Filippa her zaman kendi duygularından kaçtı. Aynı şeyi fark etmiş gibi, "Bunu yapamam" diye fısıldıyor.

"Evet, *yapabilirsin*." Onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Duygularını kanalizasyonla et

-Bu sefer hepsi. Perdeyi manipüle edemezsin, onaramazsın.

bu gözyaşını -hâlâ hissetmiyormuş gibi davranırken." İnkâr edercesine başını salladığında şiddetle, "Seni *duydum* Filippa. Ben bahçede boğulurken, yaşamam için bana yalvardın ve Ölüm annemizi tehdit ettiğinde yüzündeki ifadeyi *gördüm*. Korkunu, öfkeni ve *sevgini* gördüm. Ve bizi seviyorsun - kızın da dahil olmak üzere hepimizi, bu yüzden onunla buluşmak için neredeyse dünyayı parçalıyordun. Yaptığın her şey sevginden kaynaklanıyordu ve *elbette* öyle. Sen de bir insansın Pip ve hepimiz kadar, hatta daha da derin duygulara sahipsin."

Elleri yumruk şeklinde sıkılır. "Ben hiç senin gibi olmadım. Bunu hiç yapamadım, hiç böyle hissetmek *istemedim*."

"Rol yapmak için biraz yaşlı değil misin?"

"HER OLABİLİR!" Kulaklarından kan damlamaya başlarken ve mağara Ölüm'ün kükremesiyle sallanırken Mathilde kıyıda geriniyor, kendi elleri bükülüyor.

Filippa sertçe gülüyor, denizin serpintisi gözyaşlarını gizliyor. "Belki de bu işi bitirmeliyiz." Bana bakıyor, gözleri her zamanki gibi sert. "Eğer atlar ve nehri geçersen, bu iş biter. Dünyayı kurtarırız, değil mi? Her şey bununla ilgiliydi. Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz, Célie."

Ona ters ters bakarak yumruklarını tekrar suya, perdeye doğru yönlendiriyorum. "Saçmalama."

Tutuşu sert, neredeyse hareketsiz kalsa da yumruklarını açmayı ve avuçlarını yumuşatmayı başarıyorum, tam o sırada Ölüm'ün eli girdaptan fırlıyor. Mathilde bir tıslamayla yere yığıldı.

Gerçek panik şimdi içimde yükseliyor. Bu an için zamanımız yok, ama belki de sahip olacağımız son an.

"Onu kaybettim," diyor Filippa, şimdi daha sessiz ama daha az soğuk değil. "Frostine'i kaybettim. Frederic'i kaybettim. Geleceğim için düşündüğüm *her şeyi* kaybettim. Bana başka ne kaldı?" Bakışlarını girdaba çeviriyor ve parmakları gözyaşını okşuyor görünüyor. Onu ileri çağırıyor gibiler. "Eğer perdeyi onarırsam, beni azap dolu bir hayattan başka ne bekliyor? *Keder* mi?"

Acı sonuncuyu da sarıyor ve gençliğimizden bu yana ilk kez Filippa'nın buz gibi cephesi sarsılıyor. Ellerimi koluna götürüyorum, sıkıca sıkıyorum ki hissetsin -*beni* hissetsin- ve burada olduğumu bilsin.

Ben buradayım ve onu bırakmayacağım. Ölmesine izin vermeyeceğim.

"Sana yardım edebilirim, Pip. *Hepimiz* sana yardım edebiliriz. Frederic ve Frostine için duyduğunuz keder yok olmayacak, ama azalacak. Azar azar,

üstesinden *geleceksin*. Lütfen, Filippa." Sesim onun ismiyle kesiliyor. "*Lütfen* şimdi pes etme. Benim için, annem için ya da birlikte paylaşabileceğimiz hayat için değilse, o zaman ... o zaman *kendin* için kal." Ellerini girdabın kalbine yaklaşıtıyorum, Ölüm'ün havayı çılgınca kaptığı, kaldıraç için çaresiz kaldığı yere. Mathilde inliyor. "Yalnız değilsin. Bunu birlikte yapabiliriz."

Başını iki yana sallar. "Peçeyi onarmak öyle olmuyor." "O zaman kendin yap." Umutsuzluk sesimi keskinleştiriyor, tüm umudum ve Korku göğsümde çarpışıyor ve parmaklarım tenine dışarı doğru patlıyor. "Bunu kendin yap, ama bil ki ben yanındayım, *her zaman* yanında olacağım. Burada olacağım Pip, çünkü seni seviyorum. *Seni seviyorum*."

Elleri titriyor ve dudakları titriyor. Bakışları dinliyormuş gibi genişlese de -sanki beni gerçekten *duyuyormuş* gibi- henüz perdeyi kapatmak için harekete geçmiyor. "Benden nefret etmelisin, Célie. Yaptığım şeylerden... olduğum kişiden... tek bir pişmanlık duymadan beni bu aptal girdabın içine itmelisin."

"Çok komik." Çenemi kaldırıyorum, mahkûmiyet damarlarımda düzenli bir şekilde atıyor. "Artık ne yapmam ya da yapmamam gerektiği umurumda değil. Sen benim kız kardeşimsin ve ben senin yaşamayı *istiyorum*. Ancak seni zorlayamam; *senin* de yaşamayı istemen gerekiyor. Seçim senin ve saat işliyor." Sonunda onu serbest bıraksam da, sıcaklığımı hissetmesini isteyerek yanında kalıyorum.

Onu bırakmayacağım.

Filippa çok kötü davrandı.

Bir katille işbirliği yaptı, Dimitri'yi öldürdü, eski sevgilisinin ve bakıcımızın ruhlarını buzdan sarayında hapsetti ve beni sayamayacağım kadar çok kez tehdit etti. Ama hayat mutlak değildir. *Kimse* tamamen iyi değildir.

Bir keresinde genç bir kadına fahişe demiştim ve kısa süre sonra en yakın arkadaşım oldu. Aynı genç kadın kendi en iyi arkadaşını ateşe verdi, ama aynı hızla, tek bir kıvılcımla barıştılar.

Her birimizin içinde aynı kıvılcım, ışığın parıltısı ve karanlığın dokunuşu vardır. İyilik eğilimi, evet, ama aynı zamanda büyük bir kötülük potansiyeli. Filippa da farklı değil. Her ikisi de onun içinde mevcut.

O değişebilir. Daha iyisini, daha iyisini yapmaya karar verebilir, yeter ki bu kararı kendisi versin. Filippa bana, annemize, Mathilde'e, sonra Michal'e, Dimitri'ye ve Odessa'ya bakıyor. Jean Luc ve Brigitte'in yanına çökmüş olan Lou ve Reid'e bile bakıyor. Ailemize. Arkadaşlarım.

Bir gün onun da tanıyacağı insanlar olacak, umarım, eğer kendisi için o geleceği hayal etmeye cesaret edebilirse - eğer mutluluğa ulaşmaya cesaret edebilirse.

Başka bir şey söylemeden ölüm'e dönüyor ve onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. Dudaklarımdan bir  ığlılık dökülüyor, istemeden, gözyaşının dikişlerine tutunurken

-tutabildiği kadarını- ve öne doğru eğilerek pürüzlü kenarları birbirine bastırıyor. *Onun* kenarlarını. Gözyaşları şimdi daha hızlı dökülüyor, yeniden doğuşunun yarattığı fırtınaya damlıyor.

"Bir daha asla başka bir hortlağın kokusunu almak istemiyorum," diyor Filippa. Ve sonra kız kardeşim perdeyi kapatıyor.

Bölüm Kırk Sekiz

Yeni Bir Başlangıç

Gök gürültüsü ve şimşek, bir gelgit dalgası bekliyorum - Ölüm'ün gittiğini ve dünyanın düzeldiğini gösteren herhangi bir şey. Ancak bunların hiçbiri olmadı.

Onun yerine sadece biz varız.

Kız kardeşim ve ben adacıkta çömelmiş, diğerleri de kıyıda toplanmış. Lou ve Reid ayaklarının dibinde kıpırdanırken Odessa başını kardeşinin omzuna yaslamış, kollarını beline dolamış, bırakmayı reddediyor. Jean Luc ve Brigitte de ayağa kalkıyor. Mathilde dönüp Dimitri'ye bir şeyler mırıldanıyor, o da kıkırdarak Michal'e bakıyor.

Michal.

Gözlerimiz mağaranın karşısında buluşuyor ve girdap yavaş yavaş yavaşlarken, durgunlaşırken ve yumuşak gelgit kayaya çarpmak için geri dönerken o suya giriyor. Annem takip etse de, daha sonra yeniden bir araya gelmek için zaman olacak - sonsuzluktan çok daha değerli olan bir ömür boyu. Ben Filippa'nın ayağa kalkmasına yardım ederken ikisi de bunu hissetmiş gibi sığıltta bekliyorlar. Onu sımsıkı kucaklayıp fısıldadığımda, "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Kalacağımı biliyordum.

Kollarımda titriyor.

"O pencereden hiç çıkmamalıydım." Sesi kısık, bakışlarını denize dikmiş, sanki Ölüm'ün bir şekilde yeniden ortaya çıkmasını, onu tekrar suyun altına çekmesini bekliyor. Ona söz vererek daha da sıkı sarılıyorum ve yavaşça-isteksizce

- "Çocuk odamızda boğuluyormuşum gibi hissediyordum, benimki daha başlamamışken senin hayatının gelişmesini izliyordum. Ne yapacağımı, nasıl çıkacağımı bilmiyordum ve Frederic yeni bir başlangıç sözü verdi." Başını omzuma yaslamadan önce sallıyor. Taze gözyaşları burnundan aşağı süzülüyor. "Bazen kaçmak yerine sadece sana güvenmiş olsaydım her şeyin ne kadar farklı olabileceğini merak ediyorum."

"İkimizin de ikinci bir şansı olduğu için ne kadar şanslıyız."

"Sen her zaman bu dünya için fazla iyiydin, ma belle." Aniden uzaklaşarak yanaklarındaki gözyaşlarını siler, sırılsıklam olmuş yüzünü düzeltir.

derin bir nefes almadan ve annemizi andırır şekilde omurgasını dikleştirmeden önce. Ve tam savunmasının tamamen yerine oturduğunu düşündüğüm anda, "*Benim için fazla iyi*" diye ekliyor.

Kalçasına vuruyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bilgin olsun, düşündüğün kadar iyi değilim." Dramatik bir etki yaratmak için çenemi kaldırıyorum. "Bir adam öldürdüm, biliyorsun ... ve biriyle de *yattım*."

Filippa buna yüksek sesle gülüyor -beklenmedik ve sınır tanımayan bir kahkaha- ve gülümsemesi göğsümü çatlatıyor. Neye benzediğini neredeyse unutmuştum. Neredeyse bir daha hiç görmeyeceğimi sanıyordum. *Neredeyse*. "Cinayet ve seksin kulağa tuhaf gelmesini ancak *sen* sağlayabilirsin," diyor.

Sahte bir masumiyetle ona göz kırpyorum. "Seninki değil miydi?"

Filippa gözlerini devirse de, annemiz sert bir şekilde sesleniyor: "Bu iğrenç konuşmayı bitirdiyseniz, belki de sevgili yaşlı annenizi selamlama nezaketinde bulunursunuz. Beni bekletmek kabalıktır!" Sesi sabırsız ve endişeli geliyor, ama ona doğru baktığımda gözleri de heyecanla parlıyor - kızlarına tekrar kavuşmak, kendi yeni başlangıcını yapmak için.

Hâlâ gülümseyerek kız kardeşimin elini tutuyorum ve aynen yapıyoruz. Baştan başlıyoruz.

Birlikte.

Lou yarım saat sonra yavaşça "*Ho-ly fuck*," dedi. Takdir dolu bir ıslık çalarak Michal'in çalışma odasında beni çevreliyor ve elindeki kanlı mendili onun masasının üzerine atıyor. Michal mendile dikkatle baksa da, Lou onu görmezden geliyor. "Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama işte buradasın, pırıl pırıl ve yepyeni. Ve *insan*." Köşede annemizle birlikte duran ve kendi aralarında sessizce konuşan Filippa'ya bakıyor. "*de*, dördünüz *de*," diye ekliyor, Michal ve Dimitri arasında bir parmağını işaret ederken gözleri hayretle büyüyor. "İnanılmaz."

Michal, "Çöpünüz masamın üzerinde," diyor.

Sallama onun Kafa Özür dileyerek, Reid plucks yukarı ve kanlı mendil. "Nasıl hissediyorsun?"

"Mesela dün I olurdu kemirilmişkapalı
senin el için yemek "Dimitri neşeyle," diyor, "artık mendil kullanmayacağım."

Reid yüzünü buruşturarak mendili salları ve kan anında yok olur. "Kesin pozitif o zaman."

"Harika bir his," diyorum ciddiyetle, Michal'in elini sıkarak. Birlikte ateşin yanındaki sandalyeye oturuyoruz -daha doğrusu *o* sandalyeye oturuyor, ben de odadaki diğer herkesi umursamadan kucağına yayılıyorum. "Sonunda yeniden kendim gibi oldum. Kendim olmanın faydaları olmadığından değil-"

"Doğüstü güçlü mü?" Lou masasının çekmecelerini karıştırırken duraksayıp sinsi bir sırıtışla bana bakıyor. Elinde Michal'in kafatası şeklindeki balmumu mührünü tutuyor. "Ve hızlı? Ve zarif? Ve *inanılmaz* güzel? Evet, bunun bir insana nasıl ağır geleceğini anlayabiliyorum." Sonra Michal'e, "Bu biraz abartılı, değil mi?" Çekmecesine geri koymadan önce balmumu mührü hoşnutsuzlukla sallıyor.

"Seni neredeyse yiyordum Lou," diyorum açıkça.

"Ve eminim bundan zevk alırdım." Araştırmasına geri dönüyor, kıkırdıyor ve Michal'in başparmağının pençesini çıkarıyor. "İkinizin *de bundan hoşlandığınızı* tahmin ettiğim gibi *mi*? Her ne ise *mi*? Bir çeşit kan oyunu-"

Reid başını tekrar sallayarak çekmeceyi bir çırpıda kapatıyor. Kapının yanında Jean Luc beceriksizce öksürürken Brigitte hepimize kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturmuş, çenesi gergin. Mağaradan beri, Ölüm ve girdap, bahçe ve nehir hakkında her şeyi açıkladığımızdan beri pek konuşmadılar.

Dürüst olmak gerekirse, işin bu kadar ileri gitmesine izin vermemizden etkilenmemiş görünüyorlardı.

-Mathilde onları Cesarine'e geri vermeden mağaradan vals yaparak çıktığında daha da az etkilenmişlerdi. En azından Guinevere'in meraklı sorularını *duymamışlardı*: Kim o? *Onu sevdin mi*? Çünkü artık kimse onu ya da diğer hayaletleri göremiyor. Ben, Filippa ve muhtemelen şu anda yeni kulübesi için talepler hazırlayan Mathilde dışında kimse.

Perde gibi, ruhlar alemi de iyileştiricidir. Ada da öyle. *Dünya* da öyle.

Odessa, Mathilde'den kısa bir süre sonra nöbetçilerine hitap etmek için mağaradan ayrıldı ve Lou'nun büyüünün kokusu hala vampirik duyular için geçilmez olduğunu söylediği kapının üzerinde duruyor. Şimdilik bizi duyamıyorlar ya da kokumuzu alamıyorlar ama bu nasıl ayrılacağımız sorununu çözmiyor.

Çünkü eninde sonunda gitmeliyiz. Requiem artık bizim için güvenli değil; ne ben ve annem için, ne Michal için, ne de Dimitri için. "Sence Coco ve Beau iyi mi?" Bir süre sonra sessizce sordum.

Lou başka bir çekmeceyi açarak Michal'in paralarından oluşan bir kese çıkarıyor ve avucunda tartıyor. "Coco ve Beau'nun iyi olduğunu varsayıyorum - muhtemelen

iyi kazanılmış yalnız zamanın tadını çıkarıyorum. Eğer öyle olmasaydı Talon beni şimdiye kadar bulmuş olurdu ve dahası"- tek kelime etmeden keseyi cebine attı-"Hortlak sorunumuzun sona erdiğinden şüpheleniyorum."

Michal ona dik dik bakıyor, elleri hafifçe seğiriyor ama ayağa kalkmak için başka bir hamle yapmıyor. "Ben de aynı şeyden şüpheleniyorum."

Lou sırtıyor. "Öyle mi?"

Dimitri, Michal'in yüzündeki siyah ifadeye kıkırdıyor, masaya yaslanıp yüksek sesle düşünüyor, "Ben cadı değilim ama sanırım mantıklı geliyor. . . . Sevgili Pip'imiz perdeyi kapattığında, onları diriltten ayini de sona erdirmiş oldu."

Kız kardeşim dikkat kesiliyor ve yüzü onunkine doğru dönüyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Daha da geriye yaslanıp kirpiklerinin arasından ona bakıyor. Ellerini masanın üzerinde genişçe açıyor. "Beni gerçekten duymadın mı?"

"Görünüşe göre öyle değil," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, "çünkü benim adım

Filippa-Matmazel Tremblay." "Hmm. Pip'i tercih ederim."

Annemiz şok içinde ona göz kırpmıyor. "Mösyö Petrov, *hayretler* içindeyim. bu terbiyesizlikten dolayı-"

Brigitte, "Onu kalbinden bıçakladı," diye belirtiyor.

Hepimiz ona baktığımızda savunmaya geçercesine omuz silkiyor - yanakları pembeleşiyor- ve Lou onaylamak için bir parmağını kaldırıyor. "Haklısın, iyi dedin."

Dimitri çenesini eğiyor. "Teşekkür ederim."

"Ciddiyim," diyor Lou, "büyüm artık daha iyi hissettiriyor. Yeniden bütünümlü, bu da bana doğal düzenin yeniden tesis edildiğini söylüyor." Önce Dimitri'nin sonra da Reid'in sırtını sıvazlıyor. "Herkes iyi iş çıkardı. Gerçek bir takım çalışması. Özellikle benim yerde yattığım bölüm çok hoşuma gitti."

Filippa ve Dimitri homurdanıyor.

Michal gözlerini devirerek burnunu boynumun kıvrımına sürüyor ve oraya bir öpücük konduruyor. Sessizlik çöküyor ama artık gergin değil. Paniklenmiş ya da gerilmiş değil. Bunun yerine rahat hissettiriyor. Güvende. Michal'in parmaklarıyla oynuyorum, sıcaklıklarının tadını çıkarıyorum; beklediğimden çok daha sıcak davranıyor ve kucağına daha da gömülüyorum. "Şimdi ne olacak?" Bir süre sonra soruyorum.

Hepimiz birbirimize baksak da kimsenin bir cevabı yok gibi görünüyor - saçımın bir tutamını dalgınca parmağına dolayan Michal dışında kimsenin. "Ne istersek, tatlım. Ne istersek yapabiliriz."

Bölüm Kırk Dokuz

Sonsuza Kadar Mutlu

Görünüşe göre Odessa, Michal'i adadan kovmayı pek umursamamaktadır - belki de halkı hortlakları tek başına yok ettiği, adayı iyileştirdiği ve bu süreçte hayatlarını kurtardığı konusunda bilgilendirdiği içindir. Ya da belki Lou Michal'in dudağına bir bıyık yapıştırdığı ve ikisi onu düzgün bir şekilde kılık değiştirmiş ilan ettiği için.

Belki de Michal'in kalbi göğsünde durmadan attığı içindir ve ayrılışımızı izlemek için toplanan vampirler öfkeden çok şaşkın görünüyorlar. Jean Luc ve Brigitte'in de aralarında bulunduğu tuhaf maiyetimiz arabalardan inerken rıhtımın gölgelerinden bizi dikkatle izliyorlar. Odessa'nın nöbetçileri etrafımızı sarıyor, önce koruma görevi görüyorlar, sonra da valizlerimizi iskeleye taşıyorlar. Bavul üstüne bavulu gemiye yüklerken hiç , hatta Dimitri'nin getirmekte ısrar ettiği Mila'nın devasa bir portresini bile.

"Bıyığın işe yaradığından emin değilim," diye mırıldanıyorum Odessa'ya, o da bakışlarımı takip ederek Léandre ve Violette'in yakındaki bir ara sokakta oyalandıkları yere gidiyor, gözlerini Michal'e dikmişler. *Bana*. Omurgamda bir tedirginlik beliriyor, ama Odessa hiç aldırmadan sadece alay ediyor ve onlara yaklaşmalarını emrediyor.

"Bekle," diye tıslıyorum, inanamayarak. "Yapmamalıyız-"

"Léandre, Violette"-Odessa, Dimitri'yle konuşmasına ara veren Michal'i işaret ediyor-"Panteleimon'la tanışın, yedinci dereceden kuzenim. Merhum kralımızla inanılmaz bir benzerliği var, değil mi?" İkisinden de gözlerinin içine bakarak, ikisinden birinin ona meydan okumasına cesaret ediyor. Hafifçe içlerine çektikten sonra, insan kokumuzla burunları kırışıyor ve kaşları derinleşiyor. "Onu selamlayın," diyor Odessa hoş bir şekilde.

Michal onlara soğukkanlı bir kayıtsızlıkla bakarken, onlar da şaşkınlık ve inançsızlık arasında bocalayarak ona bakıyorlar. "Kraliçem... ?" Léandre yavaşça sorar.

"Evet." Kelimeyi ısırtıyor, gülümsemesini hâlâ koruyor. "*Kraliçeniz* doğrudan bir emir verdi ve bekletilmekten hoşlanmıyor. Şimdi ben

eğilmenizi öneririm."

İfadesindeki bir şey son anda keskinleşiyor ve bir anda Léandre ve Violette özürlerini mırıldanarak sırasıyla eğiliyor ve reverans yapıyorlar. Ve - siyah soirée'deki tehditlerini hatırlayarak- onları secde ederken görmek hoşuma gidiyor. Olması gerektiği kadar keyif alıyorum.

Léandre dudaklarını bükerek nihayet ayağa kalktığında, Odessa ona ve Violette'e Michal'in bavullarını gemiye taşımalarını emreder. Jean Luc ve Brigitte de onları takip eder. İlki isteksizce etkilenmiş görünerek başını sallasa da, kaleden ayrıldığımızdan beri eli Balisarda'sından ayrılmadı. Yine de...

"Şaşırtıcı derecede iyi gitti," diye mırıldanıyorum Odessa'ya.

Zarif bir omuz kaldırıyor. "Neden olmasın ki? Ben Michal'den daha iyi bir kraliçeyim."

"Yapması kolay." Michal gözlerini gökyüzüne çevirirken Dimitri kıkırdıyor ve bıyığını çıkarıp ayaklarımızın dibine bırakıyor. "Gerçi senin elbiselerinden birinin içinde ne kadar *muhteşem* görüneceğini hayal etsene." Kız kardeşinin saçını karıştırmak için elini kaldırıyor ama kız kardeşi havada bileğini yakalıyor. İrkilen adam, onun hâlâ bir vampir olduğunu ve kendisinin olmadığını hatırlamadan önce gözlerini kırıştırıyor. Bir an için gözlerinde bir özlem parlıyor - kız kardeşi fark edemediği kadar tekrar kayboluyor - ama sanırım anlıyorum.

Dimitri ve Odessa'nın hayatları doğduklarından beri iç içedir. Hatta ondan önce. Yaptıkları her şeyi birlikte yaptılar, ama şimdi ... artık birlikte olamazlar. Hayatları ayrılmak zorunda; ayrılmak zorundalar ve her şey değişmek üzere.

Başını hüzünle sallar. "Kahretsin, Des. Hatırladığımdan biraz daha güçlüymüşsün."

Yanağını okşamak için bileğini bırakıyor. "Ve eğer bir daha saçıma dokunursan kolunu seve seve kırarım."

Arkalarında Filippa kıs kıs güler.

Dimitri bunu duymamış gibi davranıyor, bunun yerine kız kardeşini kucaklıyor ve çenesini onun başına yaslıyor. Bu jest samimi, hatta çocuksu ve ikisini neredeyse öyle hayal edebiliyorum - çok daha genç, çok daha küçük, önlerinde uzun ve parlak bir gelecek var. "Sen bunun için doğmuşsun Des," diye mırıldanıyor, onu daha da sıkarak. "Bu adayı düzene sokabilecek biri varsa o da sensin ve sana kardeşim demekten daha fazla gurur duyamazdım."

"Hayır." Aniden başını sallıyor, onu zamankinden çok daha büyük bir dikkatle itiyor. Nazikçe. "*Hayır*, başka bir söyleme. Bu kulağa şüpheli bir şekilde veda gibi gelmeye başladı, ama durum bu olamaz

Cesarine'de sizi geri getirecek bir gemi her zaman olacaktır. Eğer yoksa da bir tane gönderirim; eğer istediğin buysa yüz tane gemi gönderirim." Burnunu çekerek geri adım ve arkasını dönüyor ama ben onu hâlâ mağarada Michal'e sarılmış ve kardeşinin adını haykırırken hatırlıyorum. Kardeşinin yokluğu ona itiraf edebileceğinden çok daha fazla acı verecek.

Yakındaki bir nöbetçiyle konuşmak için yanımızdan geçerken elini tutuyorum. Elini sıkıyorum ve o da tek kelime etmeden bana karşılık veriyor. "Ona iyi bak Célie," diye mırıldanıyor. "Benim için. Lütfen."

"Yapacağımı biliyorsun."

Tüm dikkatini nöbetçiye vermeden önce buna gülümsüyor -küçük ve belki de kederli-. Kolumu Dimitri'nin koluna doluyorum. "Peki ya Margot? Cesarine'de bize katılacak mı?"

Dramatik bir iç geçiriyor. "Requiem'de kalmak istiyor." Şaşkın bakışlarım karşısında isteksizce ekliyor: "Ona sürpriz yapmak umuduyla daha önce gizlice çiçekçiye gittim ama ne diyeceğini bilemedi. *Beni sevmediğinden değil*" -bu basmakalıp bahaneyle alay ediyor- "ama onun hayatı *burada* ve benim hayatım ... artık burada olamaz. Bunu asla itiraf etmedi ama sanırım bir gün onu bir vampire dönüştüreceğimi umuyordu."

"Özür dilerim, Dima."

Boştaki elini cebine sokar. "Üzülme. Muhtemelen onu öldürürdüm ve *sanırım* Cesarine için heyecanlanıyorum." Başını samimi bir düşünceyle eğerek, "Biliyor musun, belki de artık insan olduğum için bu kadar kötü kokmaz." diyor.

"Yine de olacak," diyor Lou.

Şimdi o da yanımızdan geçiyor, omzunda yiyecek dolu bir çanta taşıyor. İskeleye doğru giderken bir elmayı ısırarak için hamle yapsa da Dimitri son anda elinden kapıyor. Kocaman bir ısırık almadan önce ellerinin arasında deneysel bir şekilde savuruyor. "Aman *Tanrım*," diyor ağzı doluyken, mutluluk dolu bir şaşkınlıkla elmaya bakarak. "Sanırım en çok *yemek* konusunda heyecanlıyım."

"Sıkıcı ve kaba biri." Yavru kedi sepetini kalçasına asan Filippa, Lou'nun peşinden giderken gözlerini deviriyor. "Ne kadar şaşırtıcı."

Gözleri parlıyor ve bizi bırakıp onun gidiyor. "*Sıkıcı* mı? , bu kelimenin ne anlama geldiğinin farkında mısın? İkimiz arasında, seni temin ederim ki, sıkıcı olan ben değilim. Hatta bir sopan varmış gibi yürüyorsun-"

Madam Tremblay bakışlarını ona çevirir.

"-korse," diye bitiriyor alçakgönüllülükle ve Filippa'nın elini tutarak hiç vakit kaybetmeden iskele iskelesine çıkmasına yardım ediyor. Filippa onun parmaklarını ezmeye çalışırken Madam Tremblay başıyla onaylıyor. "Mükemmel duruş. Gerçekten, gerçekten mükemmel."

Filippa benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler tıslıyor ve Dimitri gülererek onun elini bırakıp Madam Tremblay'e yardım ediyor. "Vardığımızda şehir evinin durumunu yargılamamalısınız. Misafir kabul edeceğimi bilmiyordum-"

Dimitri, "Bizim için kendinizi zahmete sokmayın," dedi. "Michal ve ben size borçluyuz madam ve sadece kendi kalacak yerimizi temin edene kadar misafirperverliğinizi ihlal edeceğimize söz veriyoruz."

Filippa omzunun üzerinden, "*Ben* de pek misafir sayılmam anne," diyor. "Çocuk odasının bıraktığım yerde olduğunu varsayıyorum."

Madam Tremblay iskele iskelesinde duraksıyor, aniden gergin görünüyor. "Sanırım ... şey, açık konuşmak gerekirse, sanırım çocuk odasını emekliye ayırma zamanı geldi." Sonra - sanki grubumuzdaki tüm gözlerin kendisine çevrildiğini fark etmiş gibi - boğazını temizliyor ve burnunun ucuyla bize bakmak için acele ediyor. "Belki de Filippa, onun yerine babanın odasını tercih edersin?"

Filippa şaşkınlıkla ona göz kırıyor. "Ne demek istiyorsun? Père ile yatmayacağım-"

"Oh, tabii ki yapmayacaksın." Annemiz elini sallayarak alışılmadık derecede yüksek bir sesle araya giriyor. Tiz bir sesle. "Çünkü ben o serseriye kovdum. Artık evimizde hoş karşılanmıyor, yine de isterseniz onu tekrar görme kararınıza elbette saygı duyacağım." Belirsiz bir duraklama. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," diye ekliyor, şimdi daha yumuşak bir sesle, "ama ilgilenmemiz gereken çok daha önemli şeyler vardı."

Filippa'nın gözleri benimkilere takılıyor ve şok içinde birbirimize bakıyoruz. *Huşu* içinde. Ancak ben annemizi tebrik edemediğim Filippa "İyi ki kurtuldun" diyor.

Ben de bundan daha iyi ifade edemezdim.

İkisine de -Dimitri'ye de- gülümseyerek bakıyorum ve heyecanımı kontrol edemeyerek ayak parmaklarımda üzerinde biraz zıplıyorum. İçimde bir merhem gibi dolaşıyor, son birkaç saatin, son birkaç *haftanın* dehşetini iyileştiriyor. *Yılların*. Kollarımı Michal'a dolayarak onu iskeleye doğru çekiyorum. "Bu gerçekten de hepimiz için yeni bir başlangıç olacak. Yeni bir *macera*."

"Ah, evet." Dimitri başını sallıyor ve kız kardeşimle annemi gemiye götürüyor. "Şehirde tek başına üç bekar kadın. Ne tür bir yaramazlık

beklemek mümkün mü?"

"Ya da o kadar bekar değil." Michal iskeleye adım atmadan önce beni kenara çekiyor, siyah gözleri beklentiyle parlıyor. Saçlarımı geriye doğru tarıyor, yanağımı avucunun içine alırken diğer eli belime dolanıyor. "Bütün taşlar yerine oturuyor," diye *mırıldanıyor*, "ama istediğin bu mu? Cesarine'e dönmek mi? O portakal ağacının altında yürümek ve o fidanlık penceresinde oturmak mı?"

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. Kederli bir kahkaha.

"Bu soruları bana bir yıl önce sorsaydın, hayır derdim." Yanağımı eline doğru çeviriyorum ve vücudumda bir gerginlik kaldıysa bile şimdi beni terk ediyor. *İstediğin şey bu mu?* Bu kadar basit bir sorunun bu kadar karmaşık bir cevabı olmamalı ama var. Bir zamanlar itaatkâr bir kız çocuğu olmak istiyordum, sonra bir eş. Bir avcı olmak istedim, hayır, bir avcı *kadın*, türünün ilk örneği. Cadılara imreniyordum; büyüye imreniyordum; ve bir peri masalının sayfalarında yaşamayı arzuluyordum - kötülüğü yenen kahraman, aşık olan prenses olmayı. Onların hikayeleri benimkilerden çok daha tercih edilebilir görünüyordu. Onların hikayeleri çok önemli görünüyordu.

Ailem tarafından unutuldum.

Kız kardeşim tarafından terk edildim.

İlk aşkım bile beni terk etti; ikincisi de kendine özgü bir şekilde terk etti.

Hayır. Belki de o peri masallarında gerçekten arzuladığım şeyin dünyayı kurtarmakla -değerimi kanıtlamakla, bir iz bırakmakla- çok az ilgisi vardı ve her şey sonrasında gelenlerle ilgiliydi. Sonsuza dek mutlu olmak. *Umut*.

Michal'in avucuna bir öpücük kondurarak mırıldanıyorum: "Ölüm bakış açımızı değiştirebiliyor. Bunlar kulağa çok sıradan geliyordu, ama şimdi ... şimdi o fidanlık penceresinin önünde oturmak istiyorum ve *seninle* birlikte oturmak istiyorum. O portakal ağacının altında birlikte yürümek istiyorum - seni dudaklarımızda posa ile öpmek istiyorum - ve ailelerimizin tartışmalarını dinlemek istiyorum. Annemle gülmek istiyorum. Kız kardeşimin saçını örmek istiyorum. Dimitri'yi çikolatalı ekler yerken izlemek istiyorum ve seni her bahar mayıs çiçeği direğinin etrafında dans edebileceğimiz Chateau le Blanc'a sürüklemek istiyorum. Bunların hiçbirini daha önce takdir etmemiştim, ama şimdi ..."

Michal nefesini tutmuş gibi görünüyor. "Ama şimdi?"

Onu öpmek için parmak uçlarımda duruyorum - sadece bir dokunuşun nefesi - fısıldamadan önce, "Şimdi hepsini istiyorum, Michal. *Seni* istiyorum." Yine de kendimi etrafımızdaki şehri, adayı, hatta kulak misafiri olmamış gibi davranarak uzakta duran Odessa'yı tanımaya zorluyorum. "Eğer-eğer

eski halimize dönmeyi mi tercih edersin? Odessa seni hâlâ dönüştürebilir." Ona bakmak için geri çekiliyorum - ona *gerçekten* bakmak ve onun da bana baktığından emin olmak için. Bir sonraki kısmı duyduğundan emin olmak için. "Beni de dönüştürebilir."

Gözlerini kırıştırıyor, hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Bunu yapar mısın?" "Senin için her şeyi yaparım."

Ancak *bu* sözler üzerine yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. Elinde değilmiş gibi beni iskeleye doğru döndürüyor, sonra tekrar geri çekip ensemdeki saçlarımı tarıyor. Tenimi şakacı bir şekilde ısırtıyor, sesi kulağıma sertçe çarpıyor. "Seni ısırmayı ne kadar özlesem de Célie, onun yerine çok sayıda şey var - benim yapmayı tercih edeceğim ama annen ve kız kardeşinle yaşarken oldukça zor olacak şeyler."

"Ve Dimitri," diye ekliyorum nefes nefese, ona doğru eğilerek.

Isırdığı yeri öpüyor, dili acıyı dindiriyor ve ben nefes almamak için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. *Tanrım*, onu seviyorum. Onu çok seviyorum.

İçinden kıkırdıyor. "Şu anda kuzenimin adını duymamayı tercih ederim."

"Şanslıyız ki kız kardeşim onu bir hafta içinde öldürecek."

"Ah, bilmiyorum." Gözlerini yanımdan geçirip gemiye doğru bakıyor, onların yüksek sesleri çoktan bize ulaşmış durumda. Lou, Filippa'nın söylediklerine yüksek sesle gülüyor. "Sanırım orada bir şey olabilir."

Boynumu büküp kısık gözlerle ona bakıyorum. "Ve söylediklerimin arkasındayım - Filippa onu öldürmezse, annem ikisini de öldürecek. Eğer mahremiyet , yakında kendimize ait bir yer bulmamız gerekecek.

- "Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor ama geri de alamıyorum. Allığım derinleşiyor. "Yani, eğer-eğer *istiyorsan*-"

"Matmazel Tremblay," diyor Michal sahte bir öfkeyle, kalçalarımı döndürüyor ve beni sert bedenine yaslıyor. İçimde eskisi kadar keskin ve muhtaç bir sıcaklık yükseliyor, hatta daha da iyi, çünkü artık özgürüz. "Bana . . bana evlenme mi *teklif ediyorsun*?"

Çenemi kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bana bu *olağanüstü sayıdaki şeyleri* anlatmayı bırakmanı ve bunun yerine bana göstermeye başlamanı öneriyorum, tercihen dinleyen kulaklardan çok *çok* uzak bir yerde."

"Neden?" Kaşlarını çatıyor, elleri sırtımda dolaşıyor ve korsemın iplerini bağlıyor. Onları sıkıca çekiyor. "İnleyecek misin, tatlım? Çığlık atacak mısın?"

Dudaklarına eğilerek usulca nefes veriyorum. "Belki veririm."

Arkamızda bir yerden Odessa yüksek sesle iç geçiriyor. "*Buranın* o yer olmadığını belirtmek zorundayım." Öfkeli sesini duyunca başımdan ayak parmaklarıma kadar kızarmış bir halde ondan uzaklaşıyorum. Ben mahcup bir şekilde sıırıtsam da Michal pişmanlık duymadan sıırıtır; geniş, utanmaz ve güzel. Odessa onu sırtından dırterken bir kolunu belime doluyor. "Adamdan çekil kuzen." Bana, "Yule'de tekrar görüşeceğiz, ama -halka açık sevgi gösterilerine rağmen- ikiniz de her zaman buraya gelebilirsiniz. Evim size her zaman açık olacak."

Home.

Uzun bir gecenin ardından şafağın ilk ışıkları gibi, bu kelimeyle göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

"Teşekkür ederim, Odessa." Yanağına bir öpücük konduruyorum, akkor halindeki mutluluğumun her zerresini bu öpücüğe katıyorum. Sonsuz minnettarlığımın her zerresini. "Her şey için. Sen olmasaydın Requiem'den sağ çıkamazdım."

"Evet, yapardın." Gülümseyerek çenesini gemiye doğru eğiyor. "Şimdi ileri git. Ailen seni bekliyor."

Michal' elini tutuyorum ve birlikte iskele iskelesinden gemiye doğru ilerliyoruz. Dalgalar geminin omurgasına vuruyor ve biz aileye katılırken rüzgâr beklentiyle hızlanıyor; saçlarımızı karıştırıyor ve yanaklarımızı okşuyor. Ada gölgelerle örtülü olsa da ufukta bizi bekleyen güneş ışığını neredeyse görebiliyorum. *Hayat* bizi bekliyor.

Ve ben yalnız değilim.

Sonsöz

Bu yıl Noel soğuk ve gümüş-beyaz doğuyor ve annem tüm şenliklere ev sahipliği yapmakta ısrar ediyor - tabii ona göre Noel'i üç gün erken kutluyoruz. "Bir noktayı kaçırdın genç adam," diyor şimdi Reid'e, keskin parmağıyla ağacın en tepesini göstererek. "Tam şurada."

Reid bana doğru acı dolu bir bakış atarak cicili bicili süsleri çözmek için parmak uçlarına uzanıyor. Dallardan -şömineden, pencerelerden, *her şeyden*-eriyen buz sarkıtları *gibi* damlıyor, aralarına parlayan süsler ve altın çanlar serpiştirilmiş. Poinsettias. Kurutulmuş portakallardan, kadife kurdelelerden ve beyaz meyvelerden oluşan çelenkler, mumlar ve kasaba evini gerçek bir gariplik kutusuna çevirmeye yetecek kadar ökseotu.

Filippa ve ben biraz kendimizi kaptırmış olabiliriz.

Yine de, çocukluğumun oturma odasında toplanmış olan sevdiklerime, aileme bakarken başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar heyecanla doluyorum. En çılgın hayallerimde bile bizim için böyle bir sonsuza dek mutlu son hayal edemezdim: insanlar, cadılar ve bir vampir kraliçe mükemmel bir kış akşamında birlikte kutlama yapıyor.

Hediyelerini dağıtmak için acele ediyorum: katılan her kişi için bir hediye, her biri isimsiz olarak seçildi ve ağacın altına gizlice yerleştirildi.

Odessa'dan hediye gelen şenlikli kırmızı halımızın kenarına tökezlediğimde, Michal kollarımdan dökülen paketleri yakalıyor. Ben ölümsüz zarafetimi kaybetmişken, o tamamen korumuş gibi görünüyor ve bunun adil olduğundan hiç emin değilim. Reid'e alaycı bir sesle, "Eğer tepeye ulaşamazsan, sana yardım etmekten mutluluk duyarım," diyor.

Reid ona kaşlarını çatar ama gözlerinde bir yaramazlık parıltısı kıvılcımlanır. Parmaklarını şıklatarak cicili bicili ipi son dalın etrafından dolaştırıyor, sonra yukarı doğru kıvrılıyor, dalları geçiyor ve mum ışığında parıldadığı avizenin etrafında dönüyor. Reid annemin sevinçli soluğuna sırtıyor. "Endişen için teşekkürler," diyor kuru bir sesle, "ama sanırım ben halledebilirim."

Beau tören kutüğünü yakmaya çalışırken Lou kıkırıyor, ocağın yanında bağdaş kurup Coco'nun saçlarını örüyor. Onlara ateş ediyor

kederli bir bakış. "İkinizden biri bunu bir el hareketiyle yapabilir, biliyorsunuz."

"Oh, biliyoruz." Lou sakın bir gülümsemeye Coco'nun saç örgülerine de bir tutam cicili bicili örüyor. "Ama kralın bunu yapmasını izlemek çok daha eğlenceli."

"Nankörler," diye mırıldandı Beau. "Bu akşam kaleden bu tür tacizlere katlanmak için kaçmadım-"

"İşte *tam da* bu yüzden bu akşam kaleden kaçtın," diyor Coco tatlı tatlı. Sıcak kakao bardağından bir lokum koparıyor ve ona doğru fırlatıyor. Adam son anda kaçıyor ve lokum ocağa doğru uçuyor. "Bu gece daha da şık göründüğünü söylesem yardımı olur mu?"

Brokar yeleşimini düzeltirken dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Aslında olurdu."

"Beau'nun herhangi bir şeyi aydınlatmaktan sorumlu olması gerektiğine emin miyiz?" Reid, Lou'nun yanında yere çöküyor, uzun bacaklarını uzatıyor ve kakaosundan bir yudum alıyor. "Ateşle son oynadığında neredeyse şehri yakıyordu."

Beau ona dar bir bakış fırlatır. "Oynamaktan kastın sanırım *nankör* hayatlarınızı *kurtarmaya* çalışıyordunuz-" "Yaptığınız şey bu muydu?"

Coco öne doğru eğilip Beau'nun yanağına bir öpücük konduruyor. "Ve hepimiz çok minnettarız." Biraz yumuşayan Beau ağzını bir kez daha kapatıyor ve Coco'nun halının üzerine yerleşmesini izlerken kara gözleri hararetle yanıyor. Hayır. *Aşkla* yanıyorlar. Eğer bir karakter yargıcıysam, bu yıl Yule için Coco'ya ne vermeyi planladığını tam olarak biliyorum.

Tek soru *ne zaman olacağı*.

Baş döndürücü gülümsememe engel olamayarak -her ihtimale karşı ikisine de birkaç saniyede bir gizli bakışlar atarak- sırrını ele vermeden geri kalan hediyeleri dağıtmak için elimden geleni yapıyorum. Parlak ambalajlı bir hediye Odessa'ya uzattığımda, büyük bir ilgiyle inceliyor ve aniden sallamadan önce evirip çeviriyor.

"Kes şunu!" Öfkeyle göğsüme bastırarak elinden kaptım. "Bunun bir *sürpriz* olması gerekiyordu."

"Ne *olduğunu* öğrenmeye çalışmıyorum." Odessa annemin en sevdiği yüksek arkalıklı sandalyesinde öne doğru eğilmiş, kıpkırmızı ve zümrüt rengi ipekten gösterişli bir elbise giymiş, samur saçlarının üzerinde devasa bir Atatürk çiçeği tacı var. Tüm bu kıyafetin tamamen gülünç görünmesi gerekirdi, ama onun yerine

Doğaüstü güzelliği sayesinde bir tür Noel meleği gibiydi - ya da elindeki kan kadehi olmasa öyle olacaktı. "*Kimden* geldiğini öğrenmeye çalışıyorum."

"Bu da kurallara aykırı." Dönerek, hediyesini odanın öbür ucundaki yastığın altına saklıyorum -onun meraklı gözlerinden uzakta- ve Michal'e kalan son hediye veriyorum, gümüş folyoya sarılmış ve üzerinde koyu zümrüt yıldızlar olan bir hediye. Odessa kadehini kendini beğenmiş bir memnuniyetle çevirmeden önce hediyeye kısa bir süre bakıyor.

"*Bu* Reid'den." Ona kaşlarımı çattığımda nazikçe omuz silkiyor. "Şu köşelere bak, bir Balisarda'dan daha keskinler. Kağıdı sarmadan önce buharda pişirmedikten pek emin değilim."

"Öyle yaptı." Lou kıkırdarak Coco'nun örgüsünün ucuna bir kurdele bağlıyor. "Bunu yaparken onu izledim. Ve senin hediyeni seçmesi *haftalarını* aldı," diye ekliyor Michal'e. Michal gülüyor ve koltuğun arkasına geniş bir kolunu yayarken tamamen rahat bir şekilde koltuğa gömülüyor. Onu çok farklı bir kanepede gördüğümde yanaklarıma sıcaklık doluyor ve siyah gözleri benimkilerle kesiştiğinde -hafifçe kararıyor, dudakları sırtarak kıvrılıyor-onun da bunu hatırladığını biliyorum.

Bakışlarını tutarken karnıma farklı bir sıcaklık yayılıyor. Tanıdığım vampire çok benziyor ama bir o kadar da farklı. Bir zamanlar gözlerindeki yumuşaklığı insan olmasına bağlardım, ama şimdi yanıldığımı biliyorum; Michal bana baktığında o yumuşaklık hep vardı.

Her nasılsa, bu güzel ve nefes kesici adam -gerçek gücü elinde tutan, onu kullanan, kırılmaz bir tahtta sonsuza dek yaşayabilecek olan bu adam- onun yerine burada olmayı seçti. *Burada*. Annemin cicili bicili, ökseotu ve kedilerle çevrili, yıpranmış oturma odasında.

Toulouse Lou'nun kucağına doğru atılır ve Melisandre yavru kedinin peşinden atlayıp pençelerini Lou'nun pantolonuna geçirince Reid yüzünü buruşturur. "*Haftalar sürmedi*-"

"Hepinizin hatırlayacağı gibi oyunun adı le secret du Père Noël." Ellerimi kalçalarıma koyuyorum, yüzümdeki parlak gülümsemeye rağmen herkese ters ters bakıyorum. Elimde değil. Michal beni böyle izlerken değil, sanki saldırmamasına, beni karanlık bir köşeye çekip hınzırca davranmasına saniyeler kalmış gibi. Onu görmezden geliyormuş gibi davranırken, dikkatle izlemesi gülümsememi daha da parlaklaştırıyor. "*Sırta* vurgu yapıyorum. Hepiniz Noel'i mahvetmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Yule," diyor Coco ve Lou aynı anda.

"Noel." Annem elinde bir tepsi zengin, çikolatalı b che de No l,  ekerpareli puding ve baharatlı armutlu turtalarla odaya geri dönüyor. Bu çökmekte olan kokular kar sında midem gurulduyor. "Gerçi bu kutsal günü mahvetmeye çalışan başka biri varsa, korkarım rakibiniz var."

Mutfaktan Filippa ve Dimitri'nin sesleri yükseliyor ve sanki birbirlerini öldürmek için ellerinden geleni yapıyorlarmı  gibi geliyor. "O tuz, çeker değil!" Filippa hırlıyor ve ardından u ursuz bir gürültü geliyor, sanki Filippa tuzlu u Dimitri'nin kafasına fırlatmı  gibi. Dimitri acımasızca küfreder.

"Tuz yemeğin lezzetini arttırır!" "Dört ka ık dolusu değil-"

Beau annemin tepsisindeki yiyeceklerle   pheyle bakıyor. "Dimitri'nin mutfak sanatlarına duyduğu yeni ilgiye hayran olsam da, bu lezzetleri önce herkesin tatmasına izin vereceğim."

Annem sessiz bir tehditle tepsiyi onun burnunun dibine itiyor. "Saçmalık, Majesteleri. Mösyö Petrov pudingi özellikle sizin için yaptı."

Bakı larımız birlikte, biraz katıla mı  görünen söz konusu pudinge takılıyor.

Beau sertçe yutkunup annemden bı a ı alıp bir parça koparmak için harekete geçtiğinde midem çalkalanıyor.

"Bekle." Reid derin bir i  çekerek ayağa kalkıyor ve kardeşini kenara iterek onun yerine bir turta seçiyor. Bunlar en azından tamamen pi mi  gibi görünüyor ve Reid geçici bir ısırık aldığında,  i nemededen yutmayı ba arıyor. *Bu bir l tuf.* Dimitri'nin hatırına ben de bir tane almak için elimi kaldırıyorum. İnsana d n  p Cesarine'e ta ındı ından beri, yemek için gerçekten bir tutku geliştirdi. Hamur i leri, etler ve hatta geçen hafta belli belirsiz yenilebilir bir ringa balığı  orbası.

Hakkını yemeyelim, bizi sadece bir kez zehirledi.

Michal sanki o sefil geceyi hatırlıyormu  gibi hafif parmaklarını bile ime koyuyor ve bir ısırık almak için hamle yaptı ımda başını hafifçe sallıyor. "Yeme onu."

Annem ona kaşlarını çatıyor.

Ancak Filippa ve Dimitri bir anda mutfaktan fırladılar ve Michal bu dikkat da ınlı ından yararlanarak turtayı ateşe attı. "Aman Tanrım." Annemin gözleri Filippa'nın tüm yüzünü kaplayan un tozuna, öldürücü ifadesine ve Dimitri'nin kendinden memnun sırtı ına takılıyor. Onun kadife

Yakası yapış yapış ve hala Filippa'nın parmaklarındaki reçelle lekeli. "Tanrı aşkına az önce ne oldu?"

"Tuzu ondan aldığımda," diyor Filippa sıkılmış dişlerinin arasından, "bana un fırlattı. *Un-*"

Dimitri anında kıllanır. "Elimden tuzu aldın ve bir kavanoz kayısı reçeliyle bana *saldırmaya* başladın. Berbat bir tadı var bu arada-"

"Sadece reçel olduğu için şanslısın-"

"Bu doğru, Dima." Lou yerden neşeyle başını sallıyor. "Masanın üzerinde bir dizi oyma bıçağı *var.*"

"Ve bir kızartma tavası," diye ekliyor Odessa.

"Yemek fırlatmak." Annem öfkeyle ağzını büzerek tatlı tepsisini çınlayan bir *sesle* büfenin üzerine bırakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, eğer ikinizi ayırmam gerekiyorsa, ben-"

"*Lütfen.*" Filippa herkesten uzakta, odanın girişine doğru yürüyor ve eşige yaslanıp kollarını kavuştururken Dimitri de Michal'in yanına oturuyor. Kız kardeşimi daha da kışkırtmak için ağzını açtığında, her zaman yaptığım gibi aralarına giriyorum. Ellerimi birbirine çırparken dudaklarım seğiriyor.

"Hediyeler! İlk kim gitmek ister?"

Şaşırtıcı bir şekilde cevap veren Lou, Coco ya da Michal değil, kız kardeşim oluyor. Hâlâ kaşları çatık, arkasındaki karanlık koridora uzanıp girişteki masadan kaçırdığım bir hediye alıyor. Sağlam ve kare şeklinde, soluk pembe bir kâğıda sarılmış paketi bana uzatırken mum ışığında akkor halinde parlıyor. "Senin için," diyor basitçe, bakışlarımla tam olarak buluşmadan.

Ellerim kendi iradesiyle ona uzanıyor. "Adımı mı çizdin? Hiç şüphelenmemiştim bile."

"Le *secret* du Père Noël, hatırladın mı?" Başka ne yapacağından emin değilmiş gibi kollarını kavuşturuyor. "Şüphelenmemeniz için hepimiz büyük çaba sarf ettik."

"Ve oldukça da zordu," diye ekliyor Dimitri, kırıcı olmamakla birlikte, "biraz işgüzar olduğun için, Célie."

Michal gözlerini devirerek onu kanepenin ucuna doğru itti. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Filippa itiraz edemeden elinden tutup onlara doğru sürüklüyorum ve Michal ile Dimitri'nin arasındaki koltuğa itiyorum. İkincisi kahkahalarla gülüyor

Yüzündeki ekşi ifadeye bakarak yüksek sesle. Belki de özür dilemeliyim ama onun yerine oturmam mümkün değil; çok heyecanlıyım. Aslında ablamın adımı çizdiğinden şüphelenmiş olsam da - Lou ile aralarında başka bir şey için çok fazla gizli konuşma geçmişti, ablam Lou'yu *sevmez* bile - güzel kağıdı parçalayıp altındaki basit ahşap kutuyu incelemeden önce sadece bir saniyeliğine kaybının yasını tutarken ellerim hala beklentiyle titriyor.

Mandalalı açarken nefesim kesiliyor.

Kutunun içinde mükemmel bir şekilde onarılmış, mükemmel *güzellikteki* müzik kutum duruyor. Sevincimi hissetmiş gibi, Michal ben kutuyu aceleyle atmadan önce kutuya uzanıyor, parmakları nazikçe boyalı perilerin görünmesine yardımcı oluyor. Müzik kutusunu her açıdan incelemek için havaya kaldırıyorum, annem arkamızdan nefes nefese kalırken göğsüm sıkışıyor. "Kırık olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor, o da incelemek için yaklaşıyor. Çocukluğumdan kalma çatlaklar bile bir şekilde yok oldu, sanki hiç var olmamışlar gibi, sanki Filippa ve ben bu müzik kutusuna hiç dokunmamışız gibi. Hiç sevmemişiz gibi. Bu düşünce beni beklenmedik bir şekilde nefessiz bırakıyor. Gerçekten de, peri dansçıların tertemiz yüzlerine bakarken, göğsüm ... pişmanlıkla değil belki ama kederle daha da daralıyor.

Annem bir saniye sonra kutuya uzandığında, isteksizce kutuyu uzatıyorum ve o da mırıldanıyor: "Ne kadar olağanüstü. Yew Lane'e geldiğimde parçaları ben de görmüştüm, hasarın onarılamaz olduğunu düşünmüştüm."

Gözlerim, son derece rahatsız görünen ama sonunda bakışlarımla buluşmak için kendini zorlayan kız kardeşime kayıyor. Meraklı bir bakışla onu süzdüğümde yeşil gözleri mum ışığında aşırı parlak, hatta gergin bir şekilde parlıyor. "Louise müzik kutusundan bahsettiğinde," diyor, "onu bana vermesini istedim. Parçaları çöp kutusunda görmeye dayanamazdım ama eğer istemiyorsan-"

"Onu
istiyorum."
"İstiyor
musun?"

Ben başımı sallarken yeşil gözler benimkilere kayıyor ve içlerinde umutlu bir şey kayıyor. Savunmasız bir şey - orada ve kimse göremeden tekrar kayboluyor. Ellerini sıkmak için ilerliyorum, yanağından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bu müzik kutusunu hep sevmişimdir."

Garip bir şekilde geri çekiliyor, boğazında pembelik beliriyor. "Biliyorum."

Alışverişin geri kalanı rüya gibi bir pus içinde geçiyor, arkadaşlarımla sırtışları ve ısıltılı gözleri mum ışığının altın parıltısında bir şekilde yumuşuyor, neredeyse büyülü bir hal alıyor. Odessa ona aldığım mekanik yapbozun paketini açıyor

Michal kendi hediyesini - Reid'in şişirilmiş cam kandilini - dikkatle kaldırırken -Gümüş süslemesini incelemek için. "Yeni eve taşınma hediyesi," diyor Reid halıdan, Odessa'nın sandalyesinin ayağına rahatça yaslanarak. "Célie geçen hafta bize şehirdeki evinizi gezdirdi. Yenilemeler çok etkileyici."

"Hem de caddenin tam karşısında." Reid'in göğsüne yaslanan Lou, Michal ve bana muzip bir bakış fırlattıktan sonra -inanılmaz bir *şekilde*- görmemiş gibi yapan Filippa ve Dimitri'ye göz kırpmıyor. "Bu kadar yakın olmak ilgili tüm taraflar için inanılmaz derecede elverişli olmalı."

Michal onu görmezden geliyor, cam lambayı incelerken kaşları çatılıyor. "Beklenmedik derecede iyi bir zevkin var, avcı."

"Elbette biliyor." Lou elindeki parşömen kâğıdına bakıyor. Görünüşe göre, gizli değiş tokuşumuzda kendi adını çizmiş ve yerel bir meyhane olan Les Pêches'in tapusunu kendisine hediye etmişti - Lydia adında çok güzel bir barmene ait olduğu söylenen bir meyhane. "Bana bir bak."

Michal başını iki yana sallasa da Dimitri, Coco'nun izniyle Johann Pan'dan pastacılık dersleri için sertifika içeren zarfı açarken ve Reid kucağındaki mücevher kutusuna şaşkın bir ifadeyle bakan annemden deri bir günlük alırken göğsü bastırılmış bir kahkahayla gümbürdüyor.

Michal'den bir hediye.

Kadın iri gözlerini ona çevirdiğinde kahkahası azalıyor. "Aç ," diyor usulca. Ve eğer kutunun kendisi yeterli değilse -yaldızlı ve süslü, yakutlarla süslenmiş oyma güller- içindeki parçalar annemin nutkunu tutmuş gibi görünüyor. Muhteşem fiyatlarından dolayı değil -elmaslar, inciler ve zümrütler bir zamanlar küçük bir servet getirmiş olsa da- onları tanıdığı için. *Ben* de onları tanıyorum, tıpkı yanımda hareketsiz duran Filippa gibi.

Annem titreyen parmaklarını inci işlemeli bir saç tokasının üzerinde gezdiriyor. Büyükanne'nin ona on sekizinci yaş gününde verdiği tokenin aynısı.

Beş yıl önce babamızın ağır borcunu gizlemek için sattığı saç tokasının aynısı.

Annemiz zorlukla yutkunarak bakışlarını ondan ayırıyor. "Ama nasıl -?"

Michal koltuğunda öne doğru eğiliyor ve onu hiç bu kadar sevdiğimi hatırlamıyorum. Her ne kadar bana hediyesinden haftalar önce bahsetmiş olsa da -hatta parçaları onaylamak için yardımımı istemiş olsa da-

Annemin eski mücevherlerine bakarken gözleri doluyor ve neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Birden ona dokunmak, sarılmak için yanıp tutuşarak elini tutuyorum ve Michal parmaklarımı nazikçe sıktıktan sonra şöyle diyor: "Koleksiyonda bir ya da iki parçanın hâlâ eksik olduğunu fark edeceksiniz. Onları ay sonuna kadar temin etmeyi umuyorum."

Maman hala konuşamıyor gibi görünüyor, ağzını açıyor ve çaresiz bir yenilgiyle tekrar kapatıyor. Sonunda omuzlarını dikleştiriyor ve saçlarını geriye doğru itiyormuş gibi yaparak bu sırada gözlerini gizlice siliyor. "Bu-Genç adam, böyle bir hediyeyi kabul etmem *mümkün değil*. Gerçekten, Mösyö Vasiliev, sadece masraflar bile-"

"Joyeux Noël, Satine," diyor Michal kararlılıkla. "Biraz mutluluğu hak ediyorsun."

Odessa, Beau'ya garip ve sivri bir bakış atar. "Ve mutluluğun peşinde koşma ruhu içinde, yerinde olsam bunu yapardım." Çenesini adamın elindeki absent şişesine, şişenin boynuna iliştirdiği kalın harflerle yazılmış nota doğru kaldırıyor: *Cesaret için*. Beau son on dakikadır şişeye bakıyor, başparmağı refleks olarak etiketin üzerindeki yeşil perinin üzerinde geziniyor. Boğazı sanki nasıl nefes alacağını hatırlayamıyormuş gibi çalışıyordu.

"Ne hakkında konuşuyor?" Coco merakla soruyor, hâlâ onun, Lou'nun ve Reid'in yanındaki halının üzerinde uzanıyor. Atılmış kâğıtlar etraflarındaki zemini kirletiyor ve Coco'nun uzun saç örgülerindeki leylak kurdeleler Beau'ya sırtıtmak için döndüğünde parıldıyor, ateş ışığı onu sıcak ve sevimli bir ışıltıya büründürüyor. Gerçekten de Beau nihayet ona baktığında, sanki biri kafasına vurmuş gibi görünüyor. Onun şaşkın ifadesi karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Beau . . . ?" diye yavaşça sorar. "Hediyemi mi kastediyor? Benim adımı mı çizdin?"

Beau boğazını temizlemek için öksürse de sesi yine de boğuk çıkıyor. "Evet."

Coco'nun gülümsemesi ayağa kalkarken hafifçe duraksıyor. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

Yanıt olarak boğuk bir kahkaha atıyor, kimseye bakmayı reddediyor ve ben öne atılıp yüzüğü cebinden kendim alma dürtüsüne direniyorum. *Dürüst olmak gerekirse*. Lou ve ben uzun uzun bakışıyoruz, turkuaz gözleri beklentiyle parlıyor. Çünkü eğer Beauregard Lyon hala

Cosette Monvoisin'in onu reddetme *ihtimali* bile olsa, o açıkça yaşayan en kayıtsız adamdır.

"Nedir bu?" Coco'nun bakışları Beau'dan odanın geneline doğru daralıyor, hepimiz nefesini tutmuş bir şekilde bunu yapmasını bekliyoruz. Ona *sormasını*. Reid, kardeşinin cesaretini desteklemek istercesine gizlice bir parmağını oynatıyor ve mum ışığı kararıyor; köşedeki piyanoforte bir saniye sonra yumuşak, mırıltılı bir melodi çalmaya başlıyor. Coco şaşkınlıkla herkese bakar. "Hepiniz çok *tuhaf* davranıyorsunuz ve eğer biri bana önümüzdeki üç saniye içinde bunun nedenini söylemezse, ben- *Oh*."

Tehdidi keskin bir nefes vermeyle sona eriyor -ağzı açık kalıyor- çünkü açıklama, tek dizinin üzerine tırmanmış olan Beau'ya döndüğü anda netleşiyor. Yüzü solgun ama kararlı, bir elinde küçük kadife bir kutu tutuyor.

"Bir konuşma hazırladım," diye fısıldıyor odanın ani sessizliğinde. "Yani, son bir yılımı tam da bu anı hayal ederek, aynada prova yaparak geçirdim-"

Lou keyifli bir kıkırdamayla, "Tabii ki yaptın," diyor.

Reid sabırsız bir eliyle kızın ağzını kapatıyor, dikkati Beau ve Coco'ya odaklanmış durumda.

Beau ikisini de görmezden gelerek kararlılıkla devam etti: "Sessiz anlarda, kalenin etrafındaki uzun yürüyüşlerde kendi kendime fısıldıyordum." "Genellikle kafamda yıldızlara yazılmış adın ve bir sürü se- yani -" Öksürüyor ve gözleri dolmasına rağmen kıs kıs gülen Coco'ya dönmeden önce aceleyle anneme bakıyor. Yüzü yumuşuyor. "Şu anda hiçbirini hatırlayamıyorum. Tek bildiğim, bir zamanlar Brie Perrot adında güzel bir şifacıyla tanıştığım ve ilk dakikadan itibaren beni büyülediği. Gerçekten, bana hiç aldırış etmemeliydi. Herkes öyle dedi-"

"Ben ," diye Odessa.

Beau, Coco'nun elini sıkmak için uzanmadan önce ona minnettar bir bakış atıyor. "Seninle tanıştığımda bir çocuktum Coco. Kibirli, aptal ama oldukça gösterişli bir çocuk. Ve senin sayende, buradaki herkesle geçirdiğim zaman boyunca, seni gururlandıracağını ve mutlu edeceğini umduğum birine dönüştüm ve ..." Elini bırakıp kutunun mandalını açtığında sesi kesiliyor ve ortaya muhteşem yakut taşlı altın bir yüzük çıkıyor. Coco'nun yanaklarından yaşlar süzülüyor ama onları silmek için hiçbir şey yapmıyor. Bunun yerine sadece Beau'ya bakıyor ve gözlerinde, onun adını yıldızlara yazmasına asla gerek olmadığı açıkça görülüyor.

Coco için o yıldızlar, güneş ve aydır; Coco'nun tüm evrenidir.

Tıpkı Michal'in benim olduğu gibi.

Sanki bu düşünceyi paylaşıyormuş gibi parmaklarını benim parmaklarımla arasından geçiriyor ve birlikte Beau'nun şu sözlerini izliyoruz: "Her günümü seninle geçirmek istiyorum Coco. Sabahları ilk gördüğüm şeyin senin güzel yüzün olmasını istiyorum. Her gece duyduğum son şeyin senin gülüşün olmasını istiyorum. Seninle büyük anlar yaşamak istiyorum -bir düğün, bir taç giyme töreni- ama sessiz anlar da istiyorum. Sen tentürlerin üzerinde çalışırken ve ben defterlerimi okurken şöminenin yanında kıvrılmamızı istiyorum. Marketlerden alışveriş yapmak, sufle için en iyi peynirin hangisi olduğu konusunda tartışmak istiyorum. Her şeyden çok *seni* istiyorum. Sadece seni." Elleri yüzük kutusunun etrafında titremeye başladı. "Senin benim soyadımı alman ya da benim senin soyadını almam beni onurlandırır. Lojistiğin bir önemi yok. Ben sadece ... Hayatımı seninle geçirmek istiyorum, Cosette Aurélie Monvoisin. Tüm hayatımı. Her anını. Çünkü sen her şeyi daha iyi yapıyorsun, *beni* daha iyi yapıyorsun ve ben seni seviyorum. Böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim ama seni o kadar çok seviyorum ki sensiz ölebilirmişim gibi geliyor. Sen benim diğer yarımısın."

Bunu takip eden kısa, belirsiz sessizlikte Coco gülüyor ve kollarını onun boynuna dolamak için öne doğru eğiliyor. "Ve bu hazırladığın konuşma *değil miydi?*"

Alnını onunkine bastırırken tüm vücudu gevşiyor. "Ne diyebilirim ki? Bana ilham veriyorsun." Sonra, daha sessiz, sesi dudaklarında bir nefes, "Bana her gün ilham veriyorsun Coco. Benimle evlenir misin?"

Coco bir saniye bile tereddüt etmez.

"Evet. Tabii ki *evet*." Akkor bir gülümsemeyle, onu şiddetli bir kucaklamanın içine çekiyor, bunun gücü yüzüğü ellerinden düşürüyor. Havada süzülmesine rağmen, Odessa yere düşmeden önce onu yakalıyor. "Bu mükemmeldi." Oda alkışlara, gürültülü tezahüratlara ve tebriklere boğulurken Coco onun yanağını öpüyor. "Mükemmelden de öte," diyerek diğer yanağını da öpmeyi başarıyor, arada yüzünün her santimini öpüyor. "Sen" - burnu, alnı, göz kapakları - "beni her zaman çözdün, Beauregard Lyon. Sen her zaman benim için tektin. Ben de seni seviyorum."

Odessa yüzüğü gizlice Beau'ya uzatır ve Beau da Coco'dan yüzüğü parmağına takacak kadar uzun süre ayrılır. Ve sonra onu öpüyor. Ona daha da sıkı sarılırken her parmağını, ellerinin her boğumunu öpüyor. O an çok güzel, çok samimi ve kendimi tutamıyorum.

Lou, Reid ve hatta Coco'nun gelin buketi için çiçek önerileri sunmaya başlayan Odessa ile birlikte ikisine bakıyorum.

Lou, Coco'nun elini tutup ışıkta inceleyerek, "Bu yakut birkaç dişi kırabilir," diyor. Beau'ya göz kırpmıyor. "Harika iş, kardeşim benim."

Coco dizginlenemez bir sevinçle ışıldıyor ve annem bile onları tebrik etmek için yanlarına geliyor. Tekrar öpüşüklerinde, ona onaylamayacağını tahmin ettiğim bir bakış fırlatıyorum ama o sadece üstün bir kaşını kaldırıyor. "Evleniyorlar, Célie. Başka nasıl torun sahibi olabilirler ki?"

Ona bakakalıyorum. "Senin torunun olmayacaklar-"

Çenesini kaldırıyor. "Kim demiş?"

İnanılmaz bir şekilde başımı sallayarak Filippa'ya dönüyorum ama o artık kanepede oturmuyor. Gerçekten de -odayı hızla tarıyorum- kutlamalar sırasında fark edilmeden ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.

Dimitri de onunla birlikte ortadan kayboldu.

"Neredeler?" Michal'e kısık bir sesle soruyorum, o da başını yanıımızdaki pencereye doğru eğiyor. Merak tüm nezaket kurallarını yerle bir ediyor; hava sıcaklığı son bir haftadır sürekli düşüyor ve bu sabah Michal'in evine yürürken ayak parmaklarım kar yüzünden neredeyse donuyordu. Daha fazla açıklama yapmayıp sadece sırttığında, nereye gittiklerini görmek için perdeleri mümkün olduğunca sinsice açmaya çalışıyorum. Aptalca bir iş. Hiçbir şey annemin gözünden uzun süre kaçmaz, özellikle de kendi evinin içinde.

"Ne yapıyorsunuz?" Keskin sesi odayı yarıp geçerek herkesi eğlencelerinden uyandırdı. Coco ve Beau bile merakla bize bakıyor. "Dışarıda biri mi var? Yine ilahiciler mi? Kapıyı çaldıklarını duymadım." Sonunda burnundan sert ve sinirli bir nefes veriyor. Sonra-

Michal ile birlikte, "İlahicilerden nefret ediyorum," diyorlar.

Birbirlerine şaşkınlıkla bakarlarken Lou homurdanıyor. "Torunlardan da mı nefret ediyorsun?" diye soruyor anneme kibarca. "Çünkü dışarıda olanlara bakılırsa, sen de bu yolda ilerliyor olabilirsin."

Bunun üzerine odada bir hareketlenme olur, herkes kulak misafiri olmak için pencereye doğru koşar. Coco, perdeleri açmak için Michal'i kenara iten Odessa'ya "Bana yirmi kuron borçlusun," diyor.

"Kesinlikle hayır." Dışarıdaki bahçenin gölgelerine bakarken gözleri kısıılıyor. Dudaklarım kaşlarımı çatarak aşağı doğru çekiliyor. Bu pencerenin ardında bir *bahçe* olmamalı, ama yine de toprak yeni kazılmış gibi görünüyor, karın ortasında açıklanamayacak kadar yeşil. Yanında iki silüet sert ve garip bir şekilde duruyor. *Filippa ve Dimitri*. Onun adını çizmiş olmalı ve bu *onun hediyesi* olmalı, diye fark ediyorum. Odessa bile ilgisini gizleyemez. "Filippa ve Dima'nın Noel'e kadar öpüşeceğini söylemiştin, evet, ama açık bir tükürük alışverişi olmalı
-."

Beau hemen itiraz ediyor. "Biz asla dil belirtmedik!"

"Ses tonunuza dikkat edin, Majesteleri." Annem herkesi itiyor, buğulu camın arkasını görebilmek için boynunu büküyor. "Onları duyamıyorum! Onları *göremiyorum* bile-"

Lou tepki veremedi Reid bileğine bir fiske vurur ve pencere camlarından sessiz sesler yükselir. Herkes dinlemek için durur. *İzlemek* için. Sert rüzgâr Filippa'nın saçlarından bir tutamı kaldırıyor ve Filippa ayaklarının dibindeki beyaz çiçeklere bakıyor. "Kardelenler," diye fısıldıyorum huşu içinde. Michal ve Lou komplocu bir sırtışla birbirlerine bakıyorlar ve ben de suçlayıcı bir parmakla onları işaret ediyorum. "Siz ikiniz bunu biliyor muydunuz?"

"Belki," diyor Michal. "Ve sen bana söylemedin?"

Lou kolunu dirseğimin kıvrımından geçirerek kalçama vuruyor. "Le secret du Père Noël, değil mi? *Sırra* vurgu yapıyorum."

"Hepiniz sessiz olun," diye tıslıyor annem, burnunu neredeyse cama dayamış durumda. "Dinlemeye çalışıyorum." Dimitri, Filippa'nın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak istercesine elini kaldırarak dışarıya doğru adım attığında, hepimiz anında itaat ediyoruz, tüm oda nefesini tutuyor.

Ancak son anda elini bırakıyor, parmakları avucunun içinde kıvrılıyor. "Kızınız için." Filippa'nın şaşkın ifadesi karşısında nazikçe ekliyor: "Her kış Frostine'in onuruna çiçek açacaklar."

Filippa bu isim karşısında hafifçe sertleşse de Dimitri'yi terslemedi. Kaçmıyor ya da sık sık yaptığı gibi içine kapanmıyor. Bunun yerine, sanki gerçek olduklarından emin olmak istercesine parmaklarını en yakın tomurcukların üzerinde gezdirmek için yavaşça eğiliyor, sonra da şaşkınlık ve suçlama dolu gözlerle ona bakıyor. "Ama onlar-" Yutkunuyor. "Kardelenler her zaman favorim olmuştur."

Gamzeleri parlıyor. "Demek bahsetmiştiniz."

"Ve sen hatırladın mı?"

"Söylediğin her şeyi hatırlıyorum Filippa."

Bunun üzerine beklenmedik bir şekilde irkiliyor, sanki onun nezaketi bir şekilde bir silahmış gibi, sanki canını *yakıyormuş* gibi bir adım geriye sendeliyor. "Anlamıyorum. Seni ben *öldürdüm*."

Dimitri alçak sesle kıkırdıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve adım adım onunla eşleşiyor. Ona bir santim bile vermeyi reddediyor. "Gariptir ki bunu ben de hatırlıyorum. Daha da garibi, seni affetmeyi seçmiş olmam." Anlamalı bir duraklama. "Herkes affeder."

Yüzü buruşuyor ve bir anda kaçmaya çalışmaktan vazgeçip yüzünü saklamak için arkasını dönüyor. "Teşekkür ederim Dimitri," diye nefes alıyor bir başka uzun, acı dolu andan sonra. "Çok güzeller."

Eliyle üst kattaki pencereyi işaret etmeden önce onun omzuna dokunuyor ve hepimiz kendimizi tutamayarak pencere pervazından geriye bakmadan önce hızla eğiliyoruz. Neyse ki dikkatleri çoktan birbirlerine dönmüştü ve utanmadan ve aynı anda ayağa kalkıyoruz; Odessa bile tüm vampir zarafetiyle kulağını cama dayıyor.

"Yazarken pencerenden onları görebileceksin," diyor Dimitri yumuşak bir sesle. Umarım. Şimdi de saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor, parmakları bir saniye bile fazla uzun kalıyor. Kadın neredeyse *dokunuşa* doğru eğiliyor -neredeyse- ve adamın bakışları dudaklarına düşüyor.

"Gerçekleşiyor," diye fısıldıyor Coco neşeyle, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak

Ben.

Odessa başını sallıyor, tartışmak için ağzını açıyor ama ben zor duyuyorum. Michal elini benimkinin arasından geçirip eğilerek kulağıma mırıldanırken, "Onları biraz yalnız bırakmalıyız."

Tüylerim diken diken oldu.

"Mükemmel bir fikir!" Kimse itiraz edemedi annem perdeleri kapatıyor ve bir dakika sonra Filippa kulağının arkasına sıkıştırdığı kardelenle oturma odasına dönüyor, yanakları soğuktan kızarmış. Dimitri onu takip ettiğinde, tüm oda ilgisizmiş gibi davranmak için acele ediyor - Lou neşeli bir *patlamayla* absent şişesini açıyor, Beau Coco'yu yakındaki bir sandalyede kucağına sürüklüyor ve Reid atılan ambalaj kağıtlarını aceleyle toplarken anneme katılıyor. Sadece Odessa fark ediyor, gülümsemesi alaycı, Michal beni bu telaştan çekip mutfağın sessizliğine doğru kaydırıyor. *Nihayet*.

Tek kelime etmeden beni tezgâhın üzerine kaldırıyor, kollarımı boynuna doladığımda bacaklarımın arasına giriyor. Elimde olmadan az önce geldiğimiz kapıya bakıyorum. "Dimitri onun için iyi olabilir, sanırım. Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor ki bu küçük bir mucize çünkü kız kardeşim kimseden hoşlanmaz."

Michal dudaklarını boğazıma değdiriyor. "Peki ya sen, tatlım?"

Erişimini kolaylaştırmak için boynumu eğiyorum, elleri kalçalarımın gezinip bacaklarımı daha da ayırırken ürperiyorum. "Peki ya ben?" Nefes nefese soruyorum, kız kardeşimi tamamen unutarak. Parmakları tenimde dans ederken kendi adımları bile zor hatırlıyorum ve şu anda bunun hiçbir önemi yok. Michal'le birlikteyken başka hiçbir şeyin önemi yok. Onu her zaman isteyeceğim. Onu her zaman seveceğim. Ve bugün -tatil şenlikleri ve en yakın arkadaşlarımızın birbirlerine şefkatli sözler vermeleriyle- sanki bir rüya olmalıymış gibi geliyor. Umduğumun, hayal ettiğimin ötesinde bir his. Michal boğazımı yavaşça incelemeye devam ederken başımı geriye atıyorum ve tepemizde-

Ökseotu.

Michal yavaşça sırtışımları hissetmiş olmalı.

"Kimden hoşlanıyorsun?" Sesi kulağımda mırıldanıyor, dilini hassas bir noktaya değdiriyor ve ben geniş omzuna karşı bir inilti bastırarak tekrar öne eğiliyorum. O parmaklar hınzırca alaylarına devam ediyor ve Michal'in kasaba evine geri dönmek için her şeyi, her şeyi verirdim. Karartılmış odasının kapalı kapısının ardında, ipek çarşaflarının üzerinde, ay ışığı çıplak göğsüne vururken.

"Bu çok zalimce." Kendi ellerim kazağının yakasına kıvrılmadan önce saçlarında geziniyor. Geçen ay onun için örmüştüm ve yün bir mesaneye benziyor. "Bana işkence ediyorsun."

"Belki de." O zaman ağzı benimkini yakalıyor ve beni ölümsüz bir kralın tüm şiddetiyle öpüyor, boğazının arkasında sıcak ve ağır bir inilti oluşuyor. Dudaklarıma karşı mırıldanıyor: "Bu daha mı iyi yapıyor?" Sonra dili içeri dalıyor, tarçın, elma ve baharat tadında; bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanıyor ve sıkışıp onu daha da yakınımaya çekiyor. Bu yeterli değil. Asla yeterli değil.

"Annem içeri girebilir," diye hatırlatıyorum ona soluk soluğa. "Annen temizlik yapıyor."

Gömleğini ellerimle sıkıyor, onu tekrar tekrar öpmekten kendimi alıkoyamıyorum. "Peki ya diğerleri?"

"Meşgulüm," diyor ve ben kelimeyi yutuyorum.

Tadını . *Onun* tadını çıkarıyorum.

"Michal," diye fısıldıyorum, titreyerek ve o bir iniltiyle geri çekiliyor.

"Annemin mutfak tezgahının üzerinde *ilişki* kuramayız."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve göğsündeki gümbürtüyü ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum. "Bu sabah kütüphanede onlarla bir sorunun yok gibiydi." Onun sözleriyle zihnimde anılar canlanıyor: sürgülü merdivenin yaldızı, taze boya kokusu, yepyeni kitap raflarının omurgama bastıran keskin kenarları ve Michal.

Michal bana karşı, üstümde, bana hediyesini vaftiz ederken her *yerimde*. İki kez.

"Bunu sonra bitiririz," diyorum dudaklarına karşı ve o da bir başka yakıcı öpücükle sözünü mühürlüyor. Ancak geri çekildiğinde başparmağı boş yüzük parmağımda kalıyor ve tüm bedenim hareketsiz kalıyor.

Sonunda tekrar başını kaldırdığında, gözleri hâlâ daha ateşli bir vaatle yanıyor. "Gelecek yıl Yule için bir kütüphaneden daha fazlasını bekleyin."

Gelecek yıl. Birbirimize bakıyoruz, kelimeler aramızda havada asılı kalıyor ve hiçbir şey kulağa bu kadar tatlı gelmemişti. Michal'le kur yaptığımız koca bir yıl -çalıntı öpücükler, gece yarısı gezintileri ve kütüphane buluşmaları. "Gelecek yıl," diye fısıldıyorum, onu usulca öperek. "Ve sonra sonsuza dek."

Teşekkür

Hayatın bizi fark ettirmeden değiştirmek gibi heyecan verici ve çoğu zaman da yıkıcı bir huyu var. Bir an *Gölge Gelin*'in ilk kelimelerini yazmak için oturdum ve bir sonraki -bir buçuk yıl sonra- teşekkürlerini yazmak için oturuyorum. Arada geçen sürede çok şey değişti ama bir şey hep aynı kaldı: Burada olduğum için çok minnettarım. Yaşamak için hikayeler yazdığım için çok minnettarım ve bu ayrıcalığı bahsettikleri için her bir okuyucuma çok minnettarım. Kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim.

RJ, Beau, James, Rose ve Wren'. Sizler bana verilmiş en büyük armağanlarsınız. Bu kitabı siz olmasaydınız ya da ailemin, ailemin ve arkadaşlarımin sevgisi ve teşviki olmasaydı yazamazdım. Hepinizi sonsuz seviyorum. Her mevsim inebileceğim yumuşak bir yer olduğunuz için teşekkür ederim. Finna, Pippa ve Gus Gus'a, masamda geçirdiğim uzun saatler boyunca bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Özellikle de Pippa'ya... Başını hâlâ omzumda hissedebiliyorum ve bu kalbimi kırıyor. Seni sonsuza dek özleyeceğim. Umarım cennette kovalaman için sincaplar vardır.

Tüm kitapları yayınlamak bir köyü gerektirir ve bu kitap da farklı değil. Editörlerim Erica Sussman ve Sara Schonfeld ile menajerim Pete Knapp dahil olmak üzere HarperCollins ve Park & Fine'daki tüm ekibimin rehberliği ve desteği için inanılmaz derecede minnettarım. Bu sektörün inişli çıkışlı yollarında benimle birlikte ilerlediğiniz için teşekkür ederim. Sizler, tek kelimeyle, en iyisisiniz.

Ve son olarak, benim için ne anlama geldiğini bilen Jordan Gray'e. Bu kitapların ortaya çıkmasına nasıl yardımcı olduğunuzu saymak sayfalar sürer, o yüzden bunun yerine sadece teşekkür etmekle yetineceğim. Her şey için.

Yazar Hakkında

Shelby Mahurin'in izniyle

SHELBY MAHURIN, *Serpent & Dove* üçlemesinin ve *The Scarlet Veil*'in *New York Times* çoksatan yazarıdır. Indiana'nın kırsalında, sopalara asaya, ineklerin ejderhaya dönüştüğü küçük bir çiftlikte büyüdü. Hayal gücü yaşlandıkça azalmadı, bu yüzden her gün inekler yerine kelimelerle hayal kurmaya devam ediyor. Shelby yazmadığı zamanlarda *The Office* izliyor ve doymak bilmeden okuyor. Hâlâ uzun boylu kocası ve yarı vahşi çocuklarıyla birlikte çocukluğunun geçtiği çiftliğin yakınlarında yaşıyor.

Kendisini shelbymahurin.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Shelby Mahurin tarafından yazılan kitaplar

Kızıl Kızıl Duvak Serisi

Gölge Gelin

Yılan ve Güvercin Serisi

Yılan ve Güvercin

Kan ve Bal

Tanrılar ve Canavarlar

Geri Reklam

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

MIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

MAÇ

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

Telif Hakkı

GÖLGE GELİN. Telif Hakkı © 2025 Shelby Mahurin tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak resmi © 2025 SASHA VINOGRADOVA Kapak tasarımı JESSIE GANG

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2024945850
ISBN 978-0-06-325880-8 - ISBN 978-0-06-341731-1 (uluslararası baskı) ISBN 978-0-06-343276-5 (özel baskı)
Dijital Baskı MART 2025 ISBN: 978-0-06-325882-2
Baskı ISBN: 978-0-06-325880-8

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

